BÖLÜM l

Kader beni, iki Alman devletinin tam sınırları üzerinde bir kasabada, Braunau am Inn'de dünyaya getirdi. Alman olan Avusturya, büyük Alman vatanına tekrar dönmelidir. Hem bu birleşme, iktisadi sebeplerin sonucu olmamalıdır. Bu birleşme, iktisadi bakımdan zararlı olsa bile, mutlaka olmalıdır. Aynı kan, aynı imparatorluğa aittir. Alman kavmi, kendi evlatlarını tek bir devlet halinde bir araya toplamadıkça, sömürge siyaseti çalışmalarında bulunmayı hak etmeyecektir. Alman sınırları bütün Almanları ihtiva ettiği zaman bu nüfusu besleyemeyecek kadar güçsüz olduğunu tahakkuk ederse; bu kavmin hissedeceği gerek ve zorunlulukta yabancı topraklar elde etmek için hak sahibi olacaktır, işte o vakit, sapan yerini kılıca bıra-kacak ve temiz gözyaşları gelecekteki dünyanın ürünlerini hazırlayacaktır. Dünyaya gözlerimi açtığım şehrin durumu, yukarıda açıkladığım büyük ve şerefli bir görevin sembolü gibi görünüyordu. Bu şehrin büyük bir hatırası vardı. Bu hatıra her Alman milliyetçisini kendisine çekecek büyüklükte idi. işte bu ıssız, bu köşede kalmış memleket yüzyıl önce milletimizin tarihinde ölmez olaylar görmüş ve hatırlandığında her milliyetçi Almanı üzecek bir faciaya sahne olmuşu. Almanya'nın yıkılmasına ramak kaldığı devrede Nürenberg'de kitapçı dükkanı sahibi olan, milliyetçi (nasyonalist) ve Fransız düşmanı Johannes Palm Almanya uğrunda canını vermekten çe-kinmedi. Feci olaydaki ortaklarını açıklamamakta gösterdiği cesaret her Almanın ders alacağı bir fedakarlık örneği idi. Leo Schlageter de fedakar kitapçının izinden yürümüştü.

O da Johannes Palm gibi, kendi hükümetinin bir temsilcisi tarafından Fransa hükümetine gammazlanmıştı. Agusbourg'un polis müdürü olan Leo Schlageter, bütün Alman milliyetçilerini üzen, fakat feci olduğu kadar şerefli olan bir sonla karşılaşmıştı, işte Leo Schlageter'ın bu tutumu Severing Hükümetinin yeni Alman memurlarına örnek olmuştu. Annem ve babam 1890 yılına doğru kan itibariyle Bavyeralı, fakat siyaset bakımından Avusturyalı küçük Inn şehrinde ikamet ediyorlardı. Babam görevine bağlı bir memurdu. Annem ev kadını idi. Ev işleri ile meşgul olurdu. Annem ve babam çocuklarının üstüne şefkatle titrerlerdi. Hayatımın bu bölümleri bende çok az iz bırakmıştır. Aradan birkaç yıl geçtikten sonra babam Braunau am Inn'den biraz daha uzakta Passan'da yeni bir göreve başladı. Passan asıl Almanya'da idi ve babam yine memurdu. O günlerde Avusturyalı memurların memuriyet hayatlarında birçok tayin, nakil ve takaslar söz konusu olurdu, işte bir gümrük memuru olan babam da bir müddet sonra Linz'e döndü. Babam Linz'de me-muriyetteki görevine bir süre daha devam ettikten sonra emekli oldu. Emeklilik sevgili babam için hiçbir zaman bir dinlenme devresi olmayacaktı. Babam bir çiftçi ailesinin oğlu idi. Genç yaşta evini terk etmek zorunda kalmıştı. 13 yaşında iken çıkınını hazırlayıp köyünü terk etti. Köylülerin ısrarlı uyarılarına rağmen bir sanat sahibi olmak üzere Viyana'ya gitti. 1850 yılında cebinde sadece üç ecus ile böyle bir karar vermek, cesaret isteyen bir işti. 4 yıl Viyana'daki çalışması sonunda babam esnaflıkta biraz ilerlemişti. Ancak bu gelişme babama yeterli gelmiyordu. O günlerin yoksulluğu babamı daha iyi bir mevkie sahip olmak için mesleğini bırakmaya zorluyordu. Köyde yaşarken papazın yaşayışı onun gözünde insanların yaşayışlarının en son sınırı olarak görünüyordu. Oysa şimdi büyük şehir onun fikirlerini değiştirmiş, yeni bir görüşün sahibi yapmıştı. Artık babam memuriyeti her şeyin üstünde tutuyordu. 17 yaşında henüz bir delikanlı iken her türlü yoksulluk ile karşı karşıya olmasına rağmen, kararlı bir şekilde hedefine ulaşmak için bütün fedakarlıklara katlanıyordu. Sonunda hedefine ulaştı ve 21 yaşında iken memur oldu. Böylece baba ocağına "adam" olduktan sonra dönmek üzere ettiği yemini yerine getirmiş oluyordu. Köyde kimse onu hatırlamıyordu ve o da köyü yabancı buluyordu. Şimdi 56 yaşında idi. emekli olmuştu, ama boş durmak istemiyordu. Avusturya'nın Lambach kasabasında arazi satın aldı. Toprağı işletmeye başladı. Uzun memuriyet görevinden sonra hayatının son halkasında tekrar aile kaynağına dönüyordu. Zevklerim, beni babamın hayatına benzer bir hayata itmiyordu. Konuşma yeteneğim, çocukluk arkadaşlarıma verdiğim, ikna edici ve daha doğrusu kandırıcı söylevlerle oluşmaya

başladı. Kendi kendimi zor idare edebilen küçük bir lider olmuştum. Bu arada iyi bir öğrenci olduğumu da söyleyebilirim. Çalışmak bana kolay geliyordu. Boş zamanlarımda "Lambach Chanoine"lerin yanında şan dersleri takip ediyordum. Dini yortuların ihtişam dolu gösterileri beni mest etmeye yetiyordu, işte bu durum tıpkı babam gibi düşünmeme sebep oluyordu. Köyünün papazının yaşayışı babamı nasıl büyülemiş ise, muhterem peder Abbe de benim gözümde büyüyor ve bana hedef olarak gözüküyordu. Konuşma yeteneğim babam tarafından takdir edilmiyordu. Ailem benim davranışlarımdan dolayı endişeleniyordu.

Konuşma hevesim yavaş yavaş kaybolurken, kişiliğime daha uygun becerilerim ortaya çıktı. Babamın kütüphanesinde elime geçen askeri konularla dolu çeşitli kitapları ve 1870 - 1871 Alman Fransız savaşlarına ait yazıları büyük bir dikkatle okuyordum. Kısa zamanda kahramanlık, ahlaki düşüncelerimde birinci sıraya geçti. Savaşa ve askerliğe ait şeylerin tamamını her türlü kaynaktan toplamaya başladım. Bu, aynı zamanda bir gerçeğin ortaya çıkışıydı ve bazı sorular aklımı karıştırmaya başladı. Öyleya, bu savaşları yapan Almanlarla diğerleri arasında fark var mıydı? Babam dahil bütün Avusturyalılar neden bu savaşa katılmadılar? Bizler (yani Avusturyalılar) diğer Almanlarla aynı değil miydik?

Bu sorular beynimin içinde dönüp duruyordu. Sonunda bütün Almanların Bismarck Hükümeti'ne dahil olmak saadetine sahip bulunmadıkları hükmüne vardım.

Nihayet eğitim zamanı gelip çattı. Babam benim davranışlarımdan lise eğitimi için bir becerim olmadığı sonucuna varıyordu ve benim için Realschule'yi daha uygun buluyordu. Babamın bu karara varmasına biraz da resim alanındaki yeteneğim sebep oluyordu. Babam Avusturya liselerinde resim dersinin geçiştirildiğini söylüyordu. Kendi hayatının zorluklarla dolu çalışma dönemi, onu, gözünde uygulamada hiçbir faydası olmayan "humanites"den uzaklaştırıyordu. İşin esasına bakılırsa babam, beni de kendi gibi memur yapmak istiyordu. Yoklukla geçen gençlik devresinden sonra elde ettiği küçük mevki babamda bu kararın doğmasına sebep oluyordu. Hatta benim daha da yüksek bir memuriyete girmemi istiyordu. Amacı benim hayatımı kolaylaştırmaktı.

Bir vakitler kendi hayatının en büyük halkalarını oluşturan şeyin, benim tarafımdan kabul edilmemesine bir türlü akıl erdiremiyordu, işte bu yüzden babamın kararı basit, emin ve çok doğaldı. Hayat kavgasının kazandırdığı çelik gibi bir karaktere sahip olan babam, benim, daha doğrusu tecrübesiz bir delikanlının geleceği hakkında karar vermesine izin vermiyordu. Fakat sonunda iş bambaşka oldu.

Babam beni memur yapmak istiyordu. On bir yaşımda idim. Derhal babama karşı çıktım. Memur olmak istemiyordum. Öğüt ve sert hareketler beni yenemedi.

Babam kendi hayatına ait bir sürü hikayeler anlatarak bende de memur olma isteği uyandırmak için bir hayli çaba harcadı. O ne kadar çaba gösterdi ise ben de o kadar direndim. Aslında anlattığı öyküler bende hep olumsuz etki yaptı. Günün birinde karanlık bir odada masa başında oturacağımı, daha doğrusu hapis olacağımı ve vaktimi istediğim gibi harcayamayacağımı, günlerimi birtakım kağıtların arasında geçireceğimi düşündükçe memuriyete karşı duyduğum tiksinti gittikçe kabarıyordu.

Realschule'ye devam ettiğim sürece vaktimi geçirmek hususundaki daha önceki alışkanlıklarımda bir değişiklik olmadı. Okulun öyle uzun çalışmayı gerektirmeyen dersleri, benim zamanlarımı açık havada değerlendirmemi sağlıyordu, îşte bugün siyasi düşmanlarım, benim gençliğimde neler yaptığımı ortaya koymak için, çocukluk devreme varıncaya kadar hayatımın bütün devrelerini büyük bir dikkatle araştırdıkları zaman, bana mutlu günlerimi tekrar yaşama fırsatı vermiş oluyorlar. Bu yüzden kendilerine teşekkür ederim.

Realschule'ye devam ettiğim günlerde yaşayışımda bir değişiklik olmadı. Babamın beni memur yapma çabaları ve benim direnmem devam ediyordu. Bu duruma tahammül ediyordum. Kendi düşüncelerimi gizleyebiliyor, böylece babamla devamlı bir çatışma içine düşmüyordum. Hiçbir zaman memur olmama kararım kesindi. Bu karar beni mutlu yaşatmaya yetiyordu.

Fakat sonunda babamın düşünceleri, benim idealim ile karşılaşınca işler çatallaştı o sıralarda on iki yaşımda idim. Bir gün ressam olmam gerektiğine karar verdim. Bu nasıl oldu, şimdi tam hatırlayamıyorum. Desinatörlük yeteneğim su götürmezdi. Hatta babamın beni Realschule'ye kayıt ettirmesinin sebeplerinden biri de bu yeteneğimi görmüş ve sezmiş olmasıydı. Ancak babam, benim ressam olacak kadar bu yeteneğimi geliştireceğimi aklına getirmiyordu. Onun tek düşüncesi beni memur yapmaktı. Bundan uzak durduğumu gördüğü ve tam olarak anladığı zaman ilk defa bana ne olmak istediğimi sordu. Ben kararımı çok önce vermiştim. Derhal şu cevabı verdim: "Ressam" Babamın adeta dili tutulmuştu. Önce benden şüphe etti. Sonra yanlış işittiğini sandı. Fakat düşüncelerimi ve idealimi tam öğrenince, şiddetle karşı koydu. Benim yeteneğimle ilgili düşüncelerime hiç önem vermedi.
"Ressam mı olmak? Hayır... hayır... asla!.." diyordu. Fakat kendisi ne kadar inatçı ise, onun oğlu da, yani ben de, o kadar inatçı idim. inatçılık babadan oğla geçmişti. Baba "asla" deyip duruyordu, ben de "her şeye rağmen" diye direniyordum. Çatışma böylece kaldı.
Bu karşıtlığın sonuçları pek hoş değildi. Babamın hayatı acılarla doluydu. Ben kendisini çok seviyordum. Oysa babam ressam olmak isteğini benden tamamen çekip koparmaya çalışıyordu. Sonunda ben biraz daha ileri giderek, artık öğrenim yapmayacağımı söyledim Otoritesini kuran babam, benim bu çıkışlarıma kulak asmadı, yeniden ben oldum. Böyle olunca ben de dikkatli bir sessizliğe büründüm. Realschule'den istifade edemediğimi görünce babamın ister istemez arzuladığım hedefe doğru beni rahat bırakacağını hayal ediyordum. Bunda başarılı olacak mıydım? Bilmiyordum. Bilinen bir şey varsa, o da benim okulda başarısız bir öğrenci olduğumdu.
Okuldaki başarısızlığım gözle görülür gibiydi. Hoşuma giden derslere çalışıyordum. Zevkle çalıştığım derslerden tam not, diğerlerinden ise "orta" ve "zayıf " notlar alıyordum. En çok tarih ve coğrafya
derslerinde başarı gösteriyordum.
İşte bu sıralarda "milliyetçi" oldum ve tarihin gerçek anlamını anlamayı, idrak etmeyi ve bu konuya nüfuz edebilmeyi öğrendim.
Eski Avusturya'nın sınırlan içinde çeşitli milletler yaşıyordu. O günlerde Reich'a mensup olanların, böyle bir devlette herhangi bir kimsenin, günlük hayatının ne şekil alabileceğini tanımlaması çok zordu. Kahraman orduların büyük zafer yürüyüşlerini andıran Alman Fransız Savaşı'ndan sonra, Almanların sınırlarının ötesinde kalan Alman topraklarına, duyulan ilgi her geçen gün biraz daha azalıyordu. Çoğu kimse bu dışarıda kalan Alman topraklarının değerini bilmeye yanaşmıyor veya bu iş de aciz kalıyordu. Özellikle Alman olan Avusturyalılar çöküş halinde bulunan bir hanedan ile, sağlam bir ırkı birbirine karıştırıyorlardı. Gerçekten de elli iki milyonluk bir devlete kendi üstünlüklerini ve meziyetlerini kabul ettirebilmeleri için Avusturyalı Almanların en iyi ırk olmaları gerekirdi. Halbuki Almanya'da, Avusturya'nın bir Alman devleti olduğu sanılıyordu. Bu tanım büyük bir hataydı. Öyle ki çok kötü sonuçlar verebilirdi. Fakat bu hatalı tanım, doğudaki on milyon Alman için gurur verici bir görüştü. Reich'a dahil olan Almanlardan pek çoğu, Avusturya'da Alman dilinin ve Alman okullarının zaferi için daha doğrusu Avusturya'da Alman kalabilmek için devamlı şekilde çalışmanın gerektiğini bilmiyordu. Bugün bu üzücü gerçek, Reich'ın tarihinde yabancı egemenliği altında müşterek vatan düşünen, dikkatlerini bu düşünceye toplayan ve hiç olmazsa ana diline kutsal hakkı elde etmeğe çalışan birkaç milyon ırkdaşımız tarafından görülmektedir. Fakat bununla beraber, ırkı için mücadele etmenin ne demek olduğu daha büyük bir çevrede idrak edilmektedir. Hiç şüphe yok ki, bazı kimseler Reich'ın doğu sınırındaki Almanlığın büyüklüğünü takdire yanaşıyorlardı. Avusturya asırlar boyunca bu Almanlığı doğuya karşı korudu ve daha sonra da ufak çapta savaşlarla Alman dilinin sınırlarının daralmasına engel oldu. Bu direniş sırasında ise, Reıch sömürgelerle ilgileniyor, fakat kapısının eşiğindeki kendi kanını ve kendi elini önemsemiyordu. Her zaman, her yerde ve her kavgada görüldüğü gibi

eski Avusturya'nın diller rekabetinde de üç çeşit insan göze çarpıyordu: "Mücadele edenler, suya sabuna dokunmayanlar ve hainler."
Bu duruma ilkokullardan itibaren rastlanıyordu. Halbuki gelecek nesillerin, yetişip meydana çıktıkları bu yerlerde "dil kavgası"nın bütün şiddeti ile hüküm sürdüğüne dikkat edilmesi gerekirdi, işte burada "çocuğu fethetmek" söz konusudur. Kavganın ilk daveti çocuğa hitap etmek olmalıdır.
Alman erkek çocuğu, bir Alman olduğunu unutma. Alman kız çocuğu bir gün gelecek bir Alman annesi olacaksın, daima bunu düşün. Gençliğin ruhunu anlamasını bilen kimse, onların böyle bir daveti büyük bir sessizlik ve neşe ile dinleyebileceğini de takdir edebilir. Gençlik daha sonra mücadeleyi çeşitli zorluklara rağmen, kendisine göre ve kendisine özgü silahları ile idare edecektir. Yabancıların şarkılarını söylemekten kaçınacaktır. Gençlik, Alman şan ve şerefinden uzaklaştırılmaya ne kadar uğraşılırsa o bu adi mücadeleye o kadar karşı koyacaktır. Kendi harçlıklarından arttırarak, savaş hazinesi biriktirecektir. Yabancı öğretmenlere karşı asi olacak ve daima uyanık bulunacaktır. Kendi ırkının yasaklanmış sembollerini takacak ve bu hareketinden dolayı ceza görmekten ve hatta dayak yemekten ayrı bir sevinç duyacaktır. Yani gençler, büyüklerin doğru birer örneği olacaklardır. Hatta bu küçük örneklerin ilhamlarının, büyüklerden çoğu zaman daha üstün olduğu görülecektir.
işte ben de çok genç olduğum bir sırada Avusturya'nın milliyetler arasındaki mücadelesine katılmak fırsatım elde ettim. Güney bölgesi ve Ligue okulu için yardım toplandı. "Bluet'lerle ve siyah-kirrmzı-sarı renklerle ruhlarımız coşmuş bir halde "heil" diye bağırıyorduk. ihtar ve *cezalara* rağmen imparator marşı yerine "DE-UTSCHLAND ÜBER ALLES"i söylüyorduk, işte milli demlen bir devletin tebaalarının ırklarına ait dillerinden başka bir şey bilmedikleri bir sırada biz gençler böyle terbiye görüyorduk. Ben hiçbir vakit suya sabuna dokunmayan "gevşek insanlar "in arasında bu-lunmadım. Hatta kısa bir süre sonra müteassıp bir "Milli Alman" oldum Gerçi benim bu durumum, bugün bu adı taşıyan partinin ifade ettiği anlamdan çok daha başka bir şeydi. Bu gelişme bende çubuk oldu. On beş yaşında iken, hanedan vatanperverliği ile milliyetçiliğini birbirlerinden ayırmaya ve ırk milliyetçiliği lehinde açık fikir beslemeğe başlamıştım. Habsburg monarşisinin iç durumunu incelemek zahmetine katlanmamış olanlar, böyle bir tercihi değerlendirmekte zorluklarla karşılaşırlar. Bu devletin kaderi bir eğilim beslemek, ancak okulda gösterilen tarih derslerinden doğardı. Gerçekte Avusturya'nın kendine özgü bir tarihi yoktu. Bu devletin kaderi Alman olan her şeyin varlığına ve gelişmesine öyle bağlıdır ki, tarihte Alman veya Avusturya tarihi diye bir ayrım yapılması asla akla getirilemez, işte Almanya'nın tarihi… Almanya iki devlete bölündüğü zaman parçalanmıştı. Eski imparatorluğun görkeminden Viyana'da korunabilmiş olanları, ileri bir topluluğun garantisi olmaktan çok, prestij yönünden bir etki yapıyordu.
Habsburglann yıkıldıkları gün, Alman olan Avusturyalıların kalplerinden ana topraklara katılmak lehinde içgüdüye dayanan bir ses yükseldi, işte herkesin kalbinde uyuklayan sonsuz hissi ifade e-den bu istek, ancak tarih dersinin verdiği terbiye ile beslenen ve hiçbir zaman kurumayan, hatta unutulduğu günlerde bile, o anın rahatım bir kenara itip, geçmişin sesinin yavaşça yeni bir geleceği fısıldamasını sağlayan kaynak ile anlatılabilir. Bugün dahi ilkokulla-rın üst sınıflarında dünya tarihinin okutuluşu çok hatalıdır. Öğretmenlerin pek çoğu tarih dersinin amacının sadece tarihleri ve olayları öğretmekten ibaret olduğunu sanıyorlar. Bir savaşın başlangıç veya bir mareşalin doğum, bir hükümdarın tahta geçiş tarihlerini bilmek hiç önemli değildir. Tarih okumak, tarihsel olayları doğuran ve gerektiren sebepleri öğrenmek ve araştırmaktır. Okumadaki esas ustalık şuradadır: Esaslı olanı saklamak, ayrıntıları ise unutmak.
Ben, ders göstermede ve imtihanlarda bu hususu son derece önemli bulan bir tarih öğretmenine rastlamış olmanın etkisi altında kaldım. Bu öğretmen Linz Realschule'sindeki doktor Leopold Poetsch idi ve bu meziyetleri şahsında toplamıştı. Sert görünüşlü, fakat içi iyilikle dolu saygıdeğer bir ihtiyardı. Göz kamaştırıcı görünüşü bizi etkiliyor ve peşinden

sürüklüyordu. Ders verirken bize içinde bulunduğumuz zamanı unutturan ve bütün sınıfı sihirli bir şekilde geçmişin derinliklerine götürüp, orada yüzyıllarca sislerin altında kalmış birtakım tarihsel olaylara canlı bir gerçeklik kazandıran, bu saçları kırlaşmaya başlamış adamı, bugün bile büyük bir heyecan ile gözlerimin önüne getiririm. Biz öğrenciler, zihinlerimiz açılmış, sinirlerimiz gerilmiş, gözlerimizden yaşlar gelecek kadar heyecanlı bir biçimde bu adamın dersini dinlerdik.
Bu öğretmen sadece geçmişi, hal ile aydınlatmakla, gözler önü ne sermekle kalmazdı. O geçmişten, bugün için dersler çıkarmada usta idi. Bizi heyecan içinde bırakan günün davalarım gayet iyi anla tirdi. Bizim milli bağnazlığımızdan eğitim yolları buluyordu. Çoğu zaman, sınıfta düzeni sağlamak için milli hislerimize hitap eder başka çarelere başvurmazdı. Böyle bir öğretmen, tarihi en çok sevdiğim bir ders yaptı. Ayrıca beni, genç bir devrimci yaptığı da bir gerçektir. Fakat hemen şunu belirteyim:
Kim Alman tarihini böyle bir öğretmenden okur ve öğrenir de, milletin kaderi üzerinde yıkıcı olduğu görülen bir hanedanın düşmanı olmaz? Geçmiş devrin ve bugünün, adi ve şahsi menfaatler uğrunda Almanya'nın menfaatlerine daima hıyanet eder diye ortaya koyduğu bir hanedanın kim sadık toplumu olabilir? Biz genç olduğumuz halde Avusturya'nın, biz Almanlar için hiçbir sevgisi olmadığını ve olmayacağını biliyorduk. Günlük olaylar Habsburgların davranışları hakkında tarihten çıkan dersleri doğruluyordu. Yabancı zehirler, kuzeyde ve güneyde milletimizin bozulmasına yol açıyor, Viyana bile her geçen gün bir Alman şehri olmaktan uzaklaşıyordu. Avusturya hanedanı her hareketi ile Çeklerin işlerine yarıyordu.
Avusturyalı Almanların düşmanı Grandük Franz Ferdinand'ı ölümsüz hak ve aman vermez ceza ilahının yumruğu yere vurmuştur. Tanrı namludan çıkmasına izin verdiği kurşunlarla onu delik deşik etmiştir. Ferdinand, Avusturya'nın Slavlaştırılması faaliyetini himaye ediyordu. Alman milletinin yükü pek ağırdı. Ondan istenen para ve kan fedakarlığının haddi hesabı yoktu. Gerçi kör olanlar bile bunun faydasızlığım anlıyorlardı. Bizi en çok üzen nokta, Habsburgların bize karşı manen korunmakta olması idi. Almanya köhnemiş monarşi idaresinde Cermen ırkının yavaş yavaş da olsa kökünün kazınmasını adeta uygun buluyordu. Hanedan, dışa karşı Avusturya'nın bir Alman Devleti olduğu intibanı uyandırırken, öte yandan
Ona karşı isyan ve kin hislerini besliyordu. Bütün bunların farkına
Sadece Reich'ı idare edenler varmıyorlardı. Renk körlüğüne yakalanmış gibi , bir cenazenin yanı başında yürüyorlar ve kokuşma alametleri arasında bir defa öldükten sonra dirilmeyi bulduklarını sanıyorlardı. Genç Reich ile çürük Avusturya Devleti arasındaki bu
Üzücü anlaşma dünya savaşının ve yok olmanın tohumlarını etrafa saçıyordu.
Bu kitapta, bu meseleye pek geniş bir şekilde temas edeceğim. Şimdi hemen şunu belirteyim ki, gençliğimden itibaren bazı esaslı fikirlere sahip olmuştum. Daha sonra bu fikirlerim gittikçe gelişti. Alman ırkının kurtuluşu Avusturya'nın yok olmasına bağlı idi. Esasen milli hisle bir hanedana bağlılık arasında bir ilgi göremiyordum. Evet özellikle Habsburg hanedanı Alman milletinin mahvına sebep olacaktı. İşte bundan dolayı şu duyguyu taşıyordum: Vatanım olan Alman Avusturyası'na ateşli bir sevgi, Avusturya Devleti'ne karşı ise sonsuz bir kin...
Zaman ilerledikçe okula borçlu olduğum bu düşünceler ve genel tarih sayesinde, günümüzde tarihin tesirini, yanı siyaseti anlamam kolaylaştı. Tarihi öğrenmek için benim çaba sarf etmeme gerek yoktu, o bana kendisini öğretecekti.
Politikada zamanından önce devrimci olduğum gibi, sanat alanında da yenilik peşinde koşmaktan kendimi alamadım. Yukarı Avusturya'nın başkentinde, şöyle böyle bir tiyatro vardı. Pek fena değil denebilecek bu tiyatroda sık sık temsiller veriliyordu. Henüz on iki yaşımda iken ilk defa bu tiyatroda Guillaume Tell'i seyrettim. Birkaç ay sonra da hayatımın ilk operasını gördüm: Lohengrin. Birdenbire büyülenmiş gibi oldum. Bayreuth üstadına karşı

kabaran gençlik heyecanıma ve galeyanıma diyecek yoktu. O günden beri, her zaman eserleri beni mest etti. Küçük bir yerde bu temsillerin bana ilerde çok daha güzellerini dinlemek alışkanlığını vermeleri gerçekten benim için büyük şanstı.
Fakat bütün bunlar, babamın benim için tasarladığı memuriyet hayatına karşı bende daha çok nefret uyanmasına yol açtı. Bir memur kılıfına girmekle hiçbir vakit mutlu olmayacağıma kuvvetle inanmaya başladım. Realschule'de ortaya çıkan desinatörlük kabiliyetim, bana kararımda direnmeme yardımcı oldu.
Babamın ricaları bir yana, tehditleri de kararımı değiştirmeye yetmedi. Evet, ressam olmak istiyordum. Ne olursa olsun, asla memur olmayacaktım.
Bu arada günler geçtikce mimariye karşı daha çok ilgi duymaya başlıyordum, O zamanlar, mimariyi resim sanatının tabii bir tamamlayıcısı sayıyordum. Böylece sanat faaliyetimin sınırlarının genişlemesine seviniyordum. Fakat sonunda işin bambaşka bir şekil alacağı hiçbir zaman aklımın ucuna gelmiyordu.
Benim için meslek problemi, tahmin ettiğimden çok daha kıs, ı bir süre içinde çözülecekti. Çünkü,babam daha ben on üç yaşını dayken ansızın vefat etti. Bir felç darbesi, babamı en güçlü döne-minde iken yere vurdu. O dünyadaki hayatını acı çekmeden son.ı erdirdi. Fakat bizi büyük bir üzüntünün içine attı. Babamın en bu yük isteği, oğlunu, kendisinin ilk günlerinde çektiği yokluklardan kurtarmak için bana meslek sahibi olmamda yardım etmekti. Bu isteğini gerçekleştiremedi. Fakat bilinçsiz bir biçimde benim içime, ikimizin de aklımızdan geçirmediğimiz bir geleceğin tohumlarını ekmişti.
îlk önceleri hiçbir şey değişmedi. Annem öğrenimime, babamın istediği şekilde devam etmeye, yani beni memur yapmaya kendini borçlu saydı. Ben ise memur olmamaya her zamankinden daha çok azmetmiştim. İlkokulun yüksek sınıflarının ders programları, idealimden uzaklaştıkları oranda, okumaya karşı olan ilgim de azalıyordu. Birkaç hafta süren hastalığım, benim gelecekteki meselelerimi çözümledi ve bütün aile anlaşmazlıklarına son verdi, Ciğerlerim feci şekilde hasta idi. Doktor anneme beni, gelecekte bir kalem odasına kapamamaya ve özellikle en az bir yıl Realsc-hule'deki öğrenimime ara vermeyi öğütledi. Gizli isteklerimin ve daha da kararlı mücadelelerimin hedefi böylece bir hamlede sağlanmış oluyordu.
Hastalandığım için annem Realschule'yi bırakarak akademiye giymeme rıza gösterdi. Bunlar mutlu günlerdi. Bana adeta rüya gibi geliyordu. Gerçekten de ileride rüya olacaktı. Fakat iki yıl sonra, flitin ölümü bu güzel tasarılarımı darmadağın ediyordu. Annem , süre ve çok acı veren bir hastalığın esiri olmuştu. Daha baştan lif kurtuluş ümidi kalmamıştı. Bu darbe beni çok etkiledi. Babama saygı ile bağlanmıştım, annemi ise sevmiştim. Hayatın gerçekleri çubuk karar vermeye zorladı. Ailemin esasen zayıf olan geçinme kaynakları, annemin hastalığı dolayısıyla hemen hemen kurumuştu , ilana bağlanan yetim aylığı geçinmeme yetmiyordu. Ne şekilde olursa olsun, ekmeğimi kendim kazanmak zorunda idim. Bir çanta dolusu elbise ve çamaşırla Viyana'nın yolunu tuttum, içimde sarsılmaz bir irade vardı. Babam elli yıl önce kaderini zorlamayı balkı ı dr babam gibi yapacaktım. Ama ben "adam" olacaktım memur değil.
Canım annem öldüğü vakit gözümün önünde geleceğim hakkında bazı gerçekler belirmişti. Annemin ölümünden önceki hastalığı sırasında ”Güzel Sanatlar Akademisi'n” kayıt olmak için Viyana’ya gitmiştim. Kolluğumun altında bir sürü "desen'lerle yola çıkarken giriş imkanını başarı ile vereceğime yüzde yüz inanıyordum. Çünkü Realschule’nin en iyi desinatörü idim. O günlerde kabiliyetlerim fevkalade gelişti. Öyle ki kendimden pek emin olduğum için çok ümitler besliyordum. Kendimi desene verdim ve mimari desenlere karşı istidadım olduğunu zannediyordum. Bu yüzden mimariye karşı ilgim de artıyordu. On altı yaşlarında iken Viyana'da Hofmuseum'da resim galerisine gittim. Fakat resimleri değil binayı seyrediyordum. Her gün sabahtan akşama kadar merakımı çeken şeylerin etrafında dolaşıyordum. Artık beni binalar ilgilendiriyordu. Saatlerce opera binasının önünde duruyor,

saatlerce parlamento binasını dalgın dalgın seyrediyordum. Ringstrasse bana bin-bir gece masalları gibi geliyordu, işte bu kentte ikinci defa bulunuyordum ve sabırsızlıkla, fakat mağrur bir şekilde imtihanın sonucunu bekliyordum. Fakat akademi sınavında başarılı olamadım. Haber beni yıldırım çarpar gibi çarptı. Reddedilmeme bir türlü inanamıyordum. Rektörle görüşmeye karar verdim. Akademinin resim şubesine kabul edilmeyişim şöyle açıklandı: Sınavda verdiğim desenler, resim sahasında kabiliyetsizliğimi ortaya koyuyordu. Fakat akademinin mimarlık bölümüne girmem mümkündü. Çünkü sevdiğim desenler mimari alanda, bazı imkanlar arz ediyordu. Bitik bir halde idim. ilk defa kendimden şüphe ediyordum. Belki buna sebep kabiliyetim hakkında söylenen sözlerdi. Şimdi, bu sözler bende bir nevi dengesizlik olduğu düşüncesini uyandırıyordu. Bir türlü bu halin sebebini çözemiyor ve bundan da rahatsız oluyordum. Bir iki gün içinde kendimi mimar olarak gördüm. Gerçekte bu da birtakım zorluklarla doluydu. Çünkü Realschule'ye meydan okumak yüzünden önemsemediğim şeyler, şimdi benden intikam alıyorlardı. Akademinin mimari bölümünden önce inşaat teknik derslerini okumak gerekiyordu. Bu dersleri görebilmek için de yüksek bir ilkokul öğrenimi yapmış olmak gerekli idi. Oysa bütün bunların bir parçası bile bende yoktu. Demek ki hayallerimin gerçekleşmesi imkansızdı. Annemin ölümünden sonra üçüncü defa Viyana'ya gelmiştim. Bu sıra sükûnete kavuştum. Azimli ve kararlıydım. Kırılan gururum geri gel misti. Artık uzun yıllar Viyana'da kalacaktım. Varacağım hedefi kesin olarak tayin etmiştim: Artık "mimar" olacaktım. Karşılaştığını zorluklar, alt edilecek cinsten engellerdi. Bu engellerin önünde baş eğilmezdi. Gözlerimin önünde daima fakir köyümüzde, ayakkabı tamirciliği yoksulluğundan memurluğa yükselmiş sevgili babamın hayali duruyordu. Bu hayal bana güç veriyor ve önüme çıkan her türlü engeli paramparça etmek kuvvetini sağlıyordu. Mücadelemin temelinde korkunç bir azim yattığı için başarı çok daha kolay olacaktı. işte o günlerde, bana alınyazımın bir zulmeti gibi görünen duruma bugün şükrediyor ve Tanrının bana bir yardımı olarak kabul ediyorum.

Yokluk ve ihtiyaçlar ilahı beni avucunun içine aldı ve bazı kere beni parçalamaya yeltendi, işte iradem böyle günlerin çetin mücadelesi ile gelişti ve sonunda ben galip çıktım. Bu günler irademi sertleştirdi ve bana sert olma kabiliyetini kazandırdı. Bu bakımdan bu devreye minnettar kaldım. Gençliğimin bugünlerine, daha çok beni kolay yaşamanın hiçliğinden çekip aldığı, güzel bir rüyaya çok fazla yüz verilmiş bir sırada uyandırdığı, endişe üzüntüyü bana "yeni ana" diye verdiği, yokluk dünyasının içine attığı ve böylece ilerde kendileri ile mücadele edeceğim kimseleri tanıttığı için saygı duyuyorum.

İşte bu günlerde Alman milletinin devamı için en büyük tehlike olan ve haklarında henüz herhangi bir fikir beslemediğim iki şeyi gördüm: MARKSİZM ve YAHUDİLİK.

işte bu andan itibaren Viyana başkaları için neşe kaynağı olurken benim içinse hayatımın en hüzünlü anlarına, kaygı ve üzüntü beş yılına sahne oldu. Bugün bile Viyana'nın adı bana sıkıntı

geçen beş yılın acılarından başka bir şeyi hatırlatmaz. Viyana'daki bu beş yıl içinde boyacılık, amelelik yaptım. Az kazanç devamlı açlığımı bir türlü doyurmuyordu. Açlık, benimle her paylaşan bir dost gibi idi. Bunda aldığım her kitabın payı büyüktü. Operada gördüğüm bir temsil, ertesi günü yokluğun bana etmesine sebep oluyordu. Bu insafsız dostumla devamlı mücadele ediyordum. Gerçi bugünlerde her zamankinden daha çok şeyler öğrendim. Mimari alandaki harcamalarım ve aç kalmama sebep olan operaya gidişlerimin dışında sayıları gün geçtikçe artan kitaplardan başka bir eğlencem yoktu. Çok, pek çok okuyordum, işim bittikten sonra arta kalan zamanımı sürekli olarak okumaya ve incelemeye ayırıyordum. Birkaç yıl sonra kendim için meydana getirdiğim bilgiler bugün bile hâlâ işime yaramaktadır.

Hemen şunuda belirteyim ki, hareketlerimin sarsılmaz temelini meydana getiren düşüncelerim bende daha o günlerde bir şekil almıştır. Daha sonra bu düşüncelerime pek az şeyler ekledim ve hiçbirini değiştirmedim . Bugün kesin biçimde şuna inandım ki, bir insanda yaratıcı düşüncelerin en büyük bölümü genellikle gençlik çağlarında kendim gösterebiliyor.

Ben, yaşlı kimselerin derin ve uzun bir hayatın tecrübelerinden doğan bir basiretle gelişen akıl ve hikmetlerini, çeşitli fikirler yayan, fakat çok oluşları dolayısıyla bunları uygulamaya imkanları olmayan gençliğin yaratıcı dehasından farklı bulurum. Gençlik bazı malzemeler toplar ve gelecek için planlar yapar. Olgunluk devresi, yani yılların getirdiği o sözde akıl ve hikmet, gençliğin dehasını öldürmediği oranda, genç nesiller bu malzeme ve planlardan faydalanırlar.
Bu ana kadar evde geçen hayatım, bütün gençlerin hayatlarına benziyordu. Yarın ne olacak düşüncesi beride yoktu. Bu sıralar bir sosyal mesele ile de karşı karşıya değildim.
Gençliğim küçük burjuvalar arasında geçmişti. Bu sınıfın kol işçilerine karşı üstünlüğü yok denecek kadar azdı. Fakat aralarındaki düşmanlık son bulmuyordu. Düşmanlığın sebebi de, her şeyden yoksun ve münasebetlerindeki kabalık göze batacak kadar çok olan bu işçi sınıfını pek az da olsa aşmış bulunanların, tekrar o seviyeye inme korkusu veyahut da hâlâ bu sınıfa dahilmiş gibi sanılmaktan çekinmeleri idi. Bu sosyal seviyeyi bir defa geçmiş olan alçak gönüllü durumdaki kimseler için bile, kısa bir süre de olsa tekrar o yen-inmek çekilmez bir zorunluluk olur.
Çoğu zaman yüksek bir sosyal seviyedeki kimseler, kendi vatandaşları arasında basit seviyelerde kalmış olanları, sonradan görmüş olanlara kıyasla daha az kötülerler. Burada sonradan görmüş, olarak vasıflandırdığım sınıf, kendi imkanlarını kullanarak durumu nü düzelten kimselerin topluluğudur. İşte bu topluluğa dahil bu kimse hayatın her türlü acılarına muhatap olduğu için, geride bira]. tığı basit sınıf mensuplarına karşı her türlü acıma hissim unutmıı[1].. tur.
Kader bana bu hususta yardımcı oldu. Çünkü, babamın önceleri tatmış olduğu sefalet ve her türlü maddi imkansızlıklara tek dönmek zorunda kalınca, küçük burjuva olarak aldığım terbiyeni dar görüşlerinden ve değerlendirmelerinden sıyrıldım. Böylece m sanları tanımayı ve gerçek tarafları ile görmeyi öğrendim.
Viyana yirminci asrın başlarında sosyal haksızlıklarla dolu kent olmuştu. Servet ve yokluk burada yan yana yaşıyordu, Kentin merkezinde ve kenar mahallelerinde, elli iki milyon nüfuslu ve çeşitli milletlerden kurulu bir imparatorluğun nabzının attığı görülüyordu. Göz kamaştıran bir saray hayatı, imparatorluğun öteki bölümlerinin servet ve zekasını bir mıknatıs gibi kendine çekiyordu. Bu cazibeye Habsburglar Monarşisi'nin sistemli bir görünüş içindeki merkeziyetini de eklemek gerekir. Bu merkeziyet, birbirlerine hiç benzemeyen bir sürü milleti sağlam bir şekilde bir arada tutmak için gerekli görülüyordu. Fakat yüksek otoritelerin, imparatorun Oturduğu şehirde toplanmalarına sebep oluyordu.
Viyana, sadece Tuna Monarşisi'nin siyasi, fikri ve sanat merkezi degildi. Aynı zamanda ülkenin iktisadi kalbinin attığı yer olarak da tebarüz ediyordu. Burada yüksek dereceli memurlar, yüksek rütbeli subaylar, ilim ve fikir adamları ile sanatkarlar vardı. Fakat bütün bu kalabalığa karşılık bir de işçi ordusu vardı. Aristokrasinin kamaştıran varlığı yanında, yokluğun son noktası bir dev gibi Ring caddesinin büyük binalarının önünde yüzlerce, işsiz bir aşağı bir yukarı gezinip duruyordu. Bu işsizler, Avusturya'nın zafer dolu günlerini hatırlatan bu büyük caddenin kanallarının içinde, çamuru kendilerine yatak yaparak yaşıyorlardı. Toplumsal dengesizlik Almanya'nın hiçbir kentinde, Viyana'dakinden daha iyi incelenemez. Fakat bu inceleme işi hiçbir zaman sınıflara tepeden bakarak yapılamaz. Bu korkunç yoksulluğun ortasına düşmemiş bir kimse, Viyana'daki iktisadi durumun kötülüğünü anlayamaz. Eğer bu işe layıkıyla sarılmayıp da işi ucundan tutarsanız, ancak basit bir geveze ve istismarcı olmaktan ileri gidemezsiniz. "Halka doğru gitmek" merakına kapılan birtakım şık kimselerin, feleğin yüksek lütfuna kavuşmuş olanların ve sonradan görmelerin bu yoksulluk için fikir beyan etmeleri, konuşmaları, çağrı göstermeleri derdin halledilmesi yönünde uğursuzluktan başka Bu gibilerin düşünceleri içgüdüden yoksundur, fakat yinede her işi birden kavramak düşüncesine giderler. Sonunda savundukları tezlerin hiçbir işe yaramadığını görünce de şaşırıp kalırlar kendilerinin anlaşılmamış olmalarını, utanmadan

halkın nankörlüğü olarak vasıflandırırlar. Bu şekil düşünen kafalar için bir gerçek olmamakla beraber şöyle denebilir: HI l,ı,iliydin bütün bu konularla hiçbir ilgisi yoktur. Özellikle bunlardan dolayı minnettar kalmak gerekmez. Çünkü lütuf ve iane dağıtılmayacaktır. Haklar geri verilecektir.
Ben toplumsal meseleleri bu biçimde inceleme durumunda kalmadım. Koyulmuşların ve yenilmişlerin ordusuna kaydolunca, sefalet beni kendisini incelemeye çağırmaktan çok, beni kendisinin uyruğu yaptı. Eğer kobay, ameliyata karşı durmuş ise suç kobayın değildir.
Bugün o günlerime ait hatıralarımı toplamaya çalıştığımda, bunu tam başaramıyorum. Aklımda sadece belli başlı olanları, bana pek yakından temas edenleri kalmış. Bunları, burada kendilerinden istifade ettiğim derslerle beraber göreceğiz.
iş bulmak benim için hiçbir zaman güç olmadı. Çünkü ekmek paramı kazanmak için usta bir işçi gibi değil, yardımcı işçi veya rençper gibi çalışıyordum. Böyle yeni bir dünyada, kendilerine yeni bir hayat düzeni kurmak ve yeni bir vatan fethetmek gibi insafsız bir istekle Avrupa'nın tozunu ayakları ile silkeleyenlerin aralarına girmiştim, insanı tembelliğe sevk edecek görev ve mevki düşüncelerinden, çevre ve geleneklerden yoksun bulundukları için önlerine çıkan her yere uzanıyorlar, her işe dört elle sarılıyorlardı. Namusluca çalışmanın hiçbir kimseyi lekelemeyeceğini biliyorlardı. İşte benim için yepyeni olan bu dünyaya, kendime bir yol açabilmek için bütün varlığımla atılmak kararını aldım. Aradan çok geçmeden şu nü gördüm ki, herhangi bir yerde iş bulmak, bulunan işte devamlı çalışabilmekten daha kolaydı. Günlük ekmekten emin olamama bana yeni hayatın karanlık yönlerinden biri olarak gözüktü.
Usta bir işçinin, herhangi bir rençper gibi işten sık sık kovul madiğini da tespit ettim. Gerçi usta işçi de, çalıştığı yere tam güvenemiyordu; işsizlik dolayısıyla aç kalmak ihtimaline daha az uğruyorsa da, grev veya lokavt tehlikeleri ile karşılaşıyordu, işçinin günlük ücretinden emin olmaması sosyal ve iktisadi hayatın en. korkunç yaralarından biridir.
Genç köylü çocukları daha kolay para kazanılıyor zannı ile sel re göç ederler. Belki de şehirde para kazanmak daha kolaydır, l'.n gençler büyük şehirlerin zenginliklerine kapılırlar, ilk işindeki k.ı zancı garanti olduğu için, şehirde, yeni bir mevki elde edebilere, , ümidi doğduğu vakit köyünü terk eder. Ayrıca genç toprak işçi h ziraat işçisi azlığı dolayısıyla köyde uzun bir işsizliğin sürmesini' imkansız olduğunu da bilirler. Şehre göç edenler, toprak işçisi olarak kalanlara kıyasla daha akıllı ve daha kabiliyetli olan kimselerdir, işte çoğu kez elinde birkaç para ile şehre gelen genç köylü, eğer hemen iş bulamazsa ümitsizliğe kapılmaz. Onu yıkan şey, bir işe girdikten sonra işsiz kalmasıdır. Çünkü yeni bir iş bulmak, özellikle kış aylarında çok zordur, ilk günler, üyesi olduğu sendikadan bir miktar işsizlik ücreti alır ve biraz da elinde bulunan para ile geçinir. Takat işsizlik fonundan aldığı yardım da kesilip, elde avuçta bir şey kalmayınca büyük bir sefaletle burun buruna gelir. Kendisine ait ufak tefek şeyleri satar veya rehine verip para alır. Bu bereketsiz parada bitince, sağda solda sürünmeye başlar. Kılık kıyafet itibariyle de aşağılık bir mevkie düşer. Kış kıyamet günü parasız kalışı, onun belini bir kat daha büker.
Fakat bir süre sonra bir iş bulursa da, akıbet yine aynı olur. Bu hali birkaç sefer devam eder. Sonunda alın yazısına rıza göstermeye alışır. Aynı şeyin devamlı tekrarı genç işçide bir alışkanlık meydana getirmiş olur.
Böylece önceleri çalışkan olan genç, her işte ve her şeyde kendini salıverir. Bu duruma düşünce de, sadece korkunç kârlar peşinde koşan ahlaksız adamların oyuncağı haline gelir, işte böyle bir genç işçi ekonomik ihtiyaçları uğrunda mücadele etmenin, devleti veya medeniyeti ortadan kaldırmakla aynı iş olduğu kanaatine varır. Ben bu karara varmadan önce, binlerce işçiyi inceledim. Sonunda genç adamları korkunç bir iştahla kendine çeken ve daha sonra onları öğüten ve kendine göre şekil veren, nüfusları bir iki milyonu iline nefret duymaya başladım. Bu işçiler böyle bir manzara içinde kaldıkları sürece milliyetlerini kaybediyorlardı.

Bende diğer işsizler gibi kaldırımlarda süründüm. Kaderimin her türlü darbelerine maruz kaldım, iş ile işsizliğin birbirini sık kovalaması geçinmek için şart olan masrafları ve harcamaları intizamsız bir hale sokuyordu. Açlık, kazanmanın kolay olduğu günlerde daha lüks bir hayat yaşamaya zemin hazırlıyordu. Vücut iyi günlerde bolluğa ve fena zamanlarda da açlığa alışıyordu. Yokluk, para kazanmanın daha kolay olacağı günlerde işçiyi daha düzenli, bir yaşayış planlamaktan alıkoyuyor, işkence ettiği zavallıların gözlerinin önüne kolay ve keyifli yaşamanın hayallerini getiriyordu. Bu hayale o kadar çekicilik veriyordu ki, sonunda hayali bir istek doğuyordu. Ücret biraz imkan sağlarsa, her şey unutuluyor ve ne pahasına olursa olsun, bu hayal gerçekleştiriliyordu. Yeni iş bulmuş bir kimse her türlü iyi düşüncelerden uzaklaşıyor, gününü gün etmeye başlıyordu, ilerdeki günler için mütevazı bir yaşayış planlayacak yerde, bu imkanı temelinden dinamitliyordu. Geliri ilk günlerde yedi günün beşine yetiyordu. Sonraları ise bu üç güne iniyordu. Aradan bir süre geçtikten sonra da bir günlük ihtiyacı karşılıyordu. En sonunda ise bir gecelik eğlencede bitiyordu.
Evde ise çoğu zaman kadın ve çocuklar oluyordu. Eğer koca iyi kalpli bir kimse ise, yani eşini ve çocuklarını kendi tarzına göre seviyorsa, bunlar da bu yaşayışa alışıyorlardı. Bir haftalık gelir, evde hep birlikte israf ediliyordu. Paranın yettiği kadar yiyip içiyorlardı. Bu durum, iki üç gün sürüyordu. Sonra yine hep birlikte açlığın acısını çekiyorlardı. Bu sırada kadın sağa sola başvurup, bir parça şeyi veresiye alıyordu. Haftanın son günleri bu şekilde idare ediliyordu. Öğle vakitleri herkes hafif bir yemeğin etrafında toplanıyordu. Artık hafta başı iple çekiliyor, hep ondan bahsedilerek, boş mide ile yeni tasanlar yapılıyordu.
Çocuklar küçük yaştan itibaren sefaletle yakın bir ahbaplık kurarlar.
Eğer erkek hafta başları kendi kafasına göre hareket ederse işle ı değişir. Karısı, çocukları için onunla kavgaya başlar. Evde kavga ek sik olmaz. Erkek karısından uzaklaştığı nispette alkole yaklaşır. Ar tık koca, her hafta sonu sarhoştur. Kadın, kendi ve çocukları için bir yemek parası temin edebilmek için, fabrikadan meyhaneye giden yolda kocasının arkasına düşer. Pazar veya pazartesi geceleri erkeği sarhoş, fakat cepleri boş bir durumda eve gönderdiğinde, çocukların gözleri önünde acınacak sahneler cereyan eder. İnsanın kemiklerini sızlatan bu sahnelere yüzlerce defa tanık oldum, îlk önceleri içimde isyankar bir duygu vardı. Fakat sonunda bu acı olayların derin sebeplerinin feci yönlerini teşhis ettim. Fena bir çevrenin bahtsız kurbanlarına acıdım.
Ev derdi ise daha feciydi. Viyana işçilerinin oturdukları evle ı deki sefalet sözle ve yazıyla anlatılacak gibi değildi, O sefalet dolu inleri içlerinde pisliğin aktığı sığınakları düşündükçe bugün bile titremekten kendimi alıkoyamıyorum. Bu sefalet ile yokluğun ve çocukların kötü kaderlerinin önü alınmazsa, er geç korkunç ve bu kadar gerekli olan "mukabele"nin davet edileceğini hiç akıllarına getirmeden olayların akışına şuursuz bir şekilde ilgisiz kalan bu beşeriyetin hali ne olacaktı?
işte beni böyle bir hayat üniversitesine yazdırmış olan Allah'ın lütfuna bugün ne kadar minnettar kalsam azdır. Bu gördüklerime ve hoşa gitmeyen şeylere ilgisiz kalamazdım. Süratle ve esaslı bir şekilde öğrenim yaptım.
O günlerde etrafımdaki insanların akıbetlerinden ümidimi kesmemek için, onların bu hale düşmelerinin sebeplerini tetkike lüzum vardı. Ancak bundan dolayı, acı ve ıstırap veren sahneleri tetkike ve seyre tahammül edebiliyordum. Göz yaşartıcı sahnelere fena kanunların, fena tecrübeleri sebep olduğu görülüyordu.
İste bu günlerde, ben de yaşamak için bin bir zorlukla pençeleşiyordum. Bundan dolayı, bu aşağılık hal karşısında sonu üzüntü bir hissiyata kapılmaktan kendimi koruyordum. Ancak meseleyi bu şekilde görüp, kapamak olmazdı. Bana göre bu feci halin düzeltilmesi için iki şık vardı. Biri, toplumsal sorumluluk duygusundan ilham alınarak gelişmemiz için çok daha iyi ve sağlam temeller atmak , diğeri de, artık ıslahı ve eğitilmesi imkansız hale gelmiş olan çocukları sert ve biraz da kaba bir kararla ortadan kaldırmaktır.

Tabiatta ender rastlanan herhangi bir yaratık kendi hayatının devamlılığından çok, kendi neslinin gelişmesine önem verir. Bu bakımdan günümüzün kötü taraflarını düzeltmeye uğraşmak gereksizdir. Esasen tam bir düzeltme yapmak imkansızdır. Esasta yapılacak tek iş insanın doğumundan itibaren ele alarak, ona ilerdeki gelişmelere göre sağlam dikensiz yollar hazırlamaktan ibaret olmalıdır. Viyana'daki ızdırap dolu yıllarda şu kanıya vardım: Toplumsal faaliyetin hedefi , hiçbir zaman insanları kandırıcı bir refah ve saadet sağlamak olmamalıdır.Toplumsal faaliyetin toplumun gerilemesine sebep olan ekonomik ve kültürel hayatımızdaki belli başlı yoksullukları ortadan kaldıracak yönde olmasına dikkat edilmelidir. Gerekli olan kurtuluş tedbirlerini almayanların tereddütleri bir sınıf halkın ahlaksızlığa düşmesinden tek sorumlu olduklarına dair, kendilerinde bir duygu bulunmamasından doğar. Bu duygu, onlarda iş yapma azmini de felce uğratır.
Bu sefalet dolu günlerde beni korkutan şey, acaba insanların ekonomik yoksullukları ahlakça gerilemeleri ve kaba alışkanlıklar edinmeleri mi; yoksa düşünme kabiliyetlerinin zayıflığı ile kültürsüz oluşları mıydı? Yokluk içinde yüzde bir sefil, Alman olup olmamanın kendisi için hiç de önemli olmadığım ve nerede karnını doyurabilirse, orada yaşayıp, rahat edeceğini söylediği vakit, burjuva sınıfına dahil birçok kimse bu duruma isyan etmiştir.
Gelgeldim, bu duygularla dolu olan kaç kişi vardı? Acaba, kaç kişi yüksek bir ırka mensup olduklarını biliyordu? Alman olmanın gururunun kaynağının, Almanya'nın büyüklüğünü ve kudretini bilmek olduğunu tahmin edebilen birkaç kişi var mıydı? Şu anda biliniyor muydu ki, bazı sosyete çevrelerinde bu gurur kaynağı ile alay ediliyordu?
Belki denebilir ki, bu her ülkede böyledir ve işçi sınıfı, sosyete çevrelerindeki olaylara rağmen vatan sevgisi ile dolup taşmaktadır. Bu iddia doğru olsa bile, Almanların bu korkunç ihmalkarlıklarını affettirmez. Kaldı ki bu iddia pek doğru da değildir. Örnek vereyim: işte Fransız milleti... Fransızların aşırıya kaçtığı söylenen vatan sevgilerinin kaynağı, kültür sahalarında Fransa'nın büyüklüğünü ta göklere çıkartmaktan başka bir şey değildir. Fransız genci herhangi bir hususta objektif olarak fikir elde edecek şekilde yetiştirilmez. O, ülkesinin büyüklüğünü ortaya koyacak şeylerin sübjektif değerlerini öğrenerek büyür.
işte böyle bir eğitim, daima önemli olan ve herkes tarafından takdir edilen konulara dikkat etmelidir. Bu değerli konular, milletin zihnine tekrar tekrar sokulmalı ve çakılmalıdır. Halbuki bugün Avusturya ve Almanya'da halkımızın okul sıralarında öğrendiği, milletim yücelten ve kendisine gurur veren, bilgi kırıntıları da, siyasi hayatımıza zehir saçan ve onu kemiren sıçanlar tarafından tırtıklanır, işçinin kafasındaki bu bilgi kırıntısı, eğer daha önce sefalet tarafından yok edilmemişse, o zaman bunu milli ahlakı tahrip eden sıçanlar yiyip bitirirler.
Şimdi, iki odalı bir evde yedi kişiden müteşekkil bir ailenin oturduğunu düşünelim. Beş çocuktan biri üç yaşındadır. Bu yaş, çocukta bilincin oluştuğu dönemdir. Hiç kimse, bu dönemin hatıralarını ihtiyarladığı zaman bile unutamaz. Evin dar oluşu her zaman rahatsızlık doğurur. Bundan dolayı kavgalar olur. Normal bir evde kendiliğinden çözümlenen birtakım küçük anlaşmazlıklar burada büyük kavgalara yol açar. Çocuklar arasındaki kavgalar pek önemli değildir. Kısa bir zaman sonra unutulur. Fakat anne ile baba arasındaki kavga bazen adi haller alır. Sarhoşluğun ve fena davranışların ne derece ileri gidebileceğini tasavvur edebilmek için böyle çevrelere girmek gerekir. Altı yaşında bir çocuk büyük adamları dahi hayrete düşürecek ve onları titretecek birtakım ayrıntıya sahip olur. Ahlaken ve fiziken zehirlenen çocuk, okula başladığı zaman, orada yalnızca okuyup yazmayı tahsil eder. Evinde, okulundan ve hocasından adi bir dille bahsedilir. Zaten bu gibi evlerde daima devlet müesseselerine hürmet gösterilmez. Din, ahlak ve milletle alay edilir. Çocuk, okulu bitirdiği vakit, müspet bilgiler hakkında, ya bir ahmaklık ya da saçları dimdik edecek kadar küstahlık gösterir. Gözünde kutsal hiçbir şeyi olmayan ve öte yandan hayatın bütün alçaklıklarını tahmin eden veya bilen bu herif atılacağı hayatta ne şekle girecektir? On beş yaşındaki çocuk her otoriteyi kötülemeye başlar. Çünkü o düşünce gücünü geliştirecek şeylerden çok, çamur ve pisliği görüp öğrenmiştir, işte delikanlının erkeklik terbiyesi şöyle olacaktır: O,

çocukluğunda gördüğünü, yani babasının misalini devam ettirecektir, istediği saatte eve dönecek, kendisini dünyaya getirmiş olan zavallı annesini, babasının yerine şimdi kendi dövecek, Tanrı'ya küfredecek ve en sonunda ıslahhanelerden birine düşecektir. Orada da cilalanacaktır.
Bu sonuç, yani gençlerimizdeki milli heyecanın azlığı, bizim iyi kalpli burjuvaları hayrete düşürecektir.
Burjuva daima böyledir. Tiyatro, sinema, adi kitaplar ve gazetelerle, halka zehrin nasıl verildiğini görür ve sonunda da halkın ahla-kındaki zaaftan ve bananecilikten hayrete düşer. Sanki sinema ve şüpheli basın milli büyüklüğümüzün değerini halka yaymaya çalışıyorlarmış gibi... işte o zamana kadar aklıma gelmeyen şu ilke}[1]! öğrendim:
Bir kavmi millet haline getirebilmek, daha önce kusursuz ve sağlam bir toplumsal çevre yaratmaya bağlıdır. Kişinin eğitimi için bu gerekli bir zemindir. Ancak, aile yuvasında ve okulda memleketinin fikri, iktisadi ve siyasi büyüklüğünü öğrenen bir kimse, o millete mensup olmanın gururunu duyabilecek ve tadacaktır, insan ancak sevdiği ve hürmet ettiği şey uğruna mücadele eder. Hürmet etmek için bilmek şarttır. Toplumsal konulara karşı ilgim uyanınca, bu konuları ciddi bir şekilde inceliyordum. On ana kadar bende meçhul olan yeni bir dünya gözlerimin önüne seriliyordu.
1909 ile 1910 yılları arasında durumum değişti. Hayatımı amele olarak değil de ressam sıfatı ile kazanıyordum. Bu meslek sayesinde ancak geçinebiliyordum. Fakat yeni mesleğim sayesinde akşamları yorgun düşmekten kurtulmuştum. Artık şantiyeden döndükten sonra *yatağa* kıvrılıp yatmıyordum. Çalışmalarım gelecekteki mesleğimle ilgili idi. Mecburiyet dolayısıyla resim yapıyordum. Zevk için çalışıyordum.
Gerçek hayatın ortaya koyduğu derslerle, toplumsal konular hakkında karşılaştığım şeyleri bu gerekli nazari bilgilerle tamamlama imkanını buluyordum. Bu konuya dair elime geçen kitapların hepsini okuyordum. Hem okuyor, hem de düşünüyordum.
O günlerde çevremdeki insanların beni "kaçık" kabul ettiklerini tahmin ediyorum.
Ayrıca, bunlardan başka mimari çalışmalara da ihtiras ile kendimi vermiştim. Bunu, müzik gibi güzel sanatların bir kraliçesi kabul ediyordum. Mimari sahadaki çalışmam benim için bir gerçek çalışma değil, sanki mutluluktu. Gece geç saatlere kadar hiç yorgunluk duymadan okuyup, desen yapıyordum. Hedefe varmam için uzun yıllar beklemem gerektiğini görmeme rağmen, güzel hülyam bu konudaki inanışıma kuvvet veriyordu. Mimar olarak ün kazana-cağıma dair tam bir kanaatim vardı.
Bu zevkli çalışmamın yanı sıra, siyasete gösterdiğim ilgi, pek büyük bir anlam taşımıyordu, tam tersine bu işi, düşünme kabiliyeti olan her yaratığın mecbur olduğu ilkel bir görev sayıyordum. Halbuki siyaset alanında bilgisi olmayan bir kimse her çeşit eleştiri veyahut herhangi bir görev yapma hakkını kaybederdi. Bu alanda da çok okuyor ve çok düşünüyordum. Benim için okumak, sözüm ona düşünürlerimizin bir bölümünün ifade ettiği anlamla aynı değildi.
Bazı kimseler vardır ki, bunlar hiç ara vermeden kitap okurlar. Okuduklarından bir netice çıkarmaksızın devamlı okuyup dururlar. Bu kimselerde bir yığın bilgi yardır. Fakat beyinleri bu bilgileri bir esasa göre tasnif edip değerlendiremez. Bir kitabın bütün içeriğini adeta ezberlerler. Kabiliyetleri, okudukları kitabın içinden ayrıntıyı atıp, esası zihinlerinde tutmaya ve bu bilgi özünü ilerde kullanmaya yetmez. Kitap herkesin kendi mesleğinin veya idealinin tespit ettiği muayyen bir sınırı doldurmak için değerli bir vasıtadır. Kitaplar hayat mücadelesine atılmış olanlara veya büyük ideal sahiplerinin geniş ufuklarına, yani ufuklar katmakta yardımcı olurlar. Demek ki okumak bir gaye değildir. Okumanın ve bilgi edindikten sonra mütalaada bulunmanın hedefi, dünya hakkında genel bir fikre ve görüşe sahip olmaktır. Sistemli biçimde okuyarak elde edilecek bilgiler, bir mozaik parçası gibi yerine yerleştirilmelidir. Böylece kitap okuyanın zihninde dünya hakkında genel bir fikir meydana getirilmelidir. Yoksa okuyucunun kafasında büyük bir değerden yoksun bir bilgi salatası

meydana gelmemelidir. Bu bilgi salatası sahibine bir gurur vesilesi olsa da, herhangi bir işe yaramaz. Kafalarının içinde bilgi salatası taşıyan kimseler, kendilerinin çok şeyler bildiklerine hükmederler. Fakat bu gibi kimselerin hayatları ya bir hastanede ya da politika çukurunda son bulur.
Böyle karmakarışık bilgi ve fikirlerle dolu beyin, istediği bilgiyi, kendisine gerekli olduğu an, bu kalabalığın içinden tutup çıkaramaz. Çünkü beyindeki bilgi tortusu hiçbir elemeye tabi tutulmamıştır. Sadece okunan kitapların içerdiği bilgilerle beraber bir sürü ayrıntı üst üste yığılıp kalmıştır.
Bu gibi zavallı yaratıklar karşılaştıkları zorunluluklar sırasında okuduklarından faydalanacakları akıllarına gelse bile, ancak kitabın adım, sayfa numarasını ezbere bilmeleri gerekir. Aksi halde bu gibi kimseler işlerine yarayacak bilgileri hayatları boyunca bulamazlar. Buldukları anda da iş işten geçmiş olur.
işte, hükümet üyelerinin büyük ilim sahibi olmalarına rağmen, hata çukuruna yuvarlanmalarının sebebini başka yerde aramaya gerek var mıdır?
Bir kitap veya dergide, gazetelerde veyahut bir broşürde kendi özel ihtiyaçlarına cevap veren bir malzemeyi görüp, ayrıntının arkasından çekip alabilen kimse, okumayı bilen, okuduğunu anlayan kimsedir. Bu kimsenin kendisi için faydalı olduğunu anladığı bilgi özü , herhangi bir husus için, derhal zihinde oluşan hayalin içinde yerini bulur. Bu bilgi özü ya o düşünceyi ya da hayali tamamlar veya düzeltir, veyahut da onu açıklığa kavuşturur.
Okumayı bilerek yapmış olan kimse hayat mücadelesi sırasında imi bir şeyle karşılaşırsa, hafızası yıllar önce de olsa çok eskiden elde ettiği fikir ve bilgiyi onun zihnine getirir. Muhakeme sahibi olan kimse de derhal bu bilgi ve fikirleri mantığına göndererek olay karşısında tavır alır. işte okuma böyle yapılırsa bir yarar sağlar.
Örneğin bu şekilde hareket etmeyen, daha doğrusu edemeyen bir konuşmacı, kendisini dinleyenlerden birinin yapacağı itiraz karşısında şaşırıp kalacaktır. Hatta hatta bu konuşmacı haklı bile olsa, o sıra acı içinde kıvranacaktır. Bu kimse ne savunduğu fikirler için delil ve tamamlayıcı bilgiler bulabilir ne de itiraz eden kimseyi susturabilecek haklı ve doğru bilgiler gösterebilir. Bu durumun kişisel sorumluluklar söz konusu olduğunda bir zararı yoktur. Ancak felek bu gibi kimseleri milletin başına bela ederse, işte o zaman tehlike belirir.
Ben küçük yaşımdan itibaren okurdum, yani iyi okumaya alıştım. Bu işte hafızam ve aklım bana büyük çapta yardımcı oldular. Bu sayede Viyana'da geçen günlerim benim için çok verimli oldu. Her gün gördüğüm yeni manzaralar beni devamlı olarak incelemeye ve okumaya itti. Gerçeği *nazari* olarak, nazariyatı ise gerçekle tetkik, tahkik ve tahlil ettiğim için, kuramsal bilgilerle kafamı doldurmadım. Günlük tecrübelerim toplumsal meselelerden başka, iki büyük husus hakkında da kesin bir fikir verdi.
Böylece ben onları çok ince bir şekilde tetkik ve tahlil ettim.
Gençliğimde Sosyal Demokrasi hakkındaki bilgim çok azdı ve tamamen yanlıştı. Sosyal Demokrasi'nin gizli oy usulü için yaptığı mücadele beni memnun ediyordu. Çünkü bu usul ile tiksindiğim Habsburglar rejiminin çökeceğini tahmin ediyordum. Ben Tuna Devleti'nin Cermenliği gözden çıkarmazsa ayakta kalamayacağına inanıyordum, fakat nüfusun içindeki Alman unsurunun Slavlaştırılması da hiçbir güvence vermeyecekti. Keza Slavizmin bir topluma verdiği aynı cinsten olma kuvvetini gözümüzde büyütmemeliyiz. Sözün kısası nüfusu 10 milyon olan ve vatandaşları arasındaki Cermen ırkını ölüme mahkum eden bu devletin bir an evvel yıkılmasını ve aynı zamanda bu yıkılma işini çabuklaştıracak her hareketi destekliyordum. Dillerin çeşitli oluşunun doğurduğu kargaşalık parlamentoyu nasıl zayıflatır ve zaafa uğratırsa, bu hükümetin yıkılma anı da, o kadar çabuk olacaktı. Bu an Alman Avusturya'sının hürriyet anı olacaktı. Artık Avusturya'nın anavatan Almanya ile birleşmesine bir engel kalmayacaktı. Bu bakımdan Sosyal Demokratların hareketleri ve tutumları benim düşüncelerim yönünden çok iyiydi. Sosyal Demokratların işçi lehinde çalışmaları o günlerde benim hoşuma gidiyor ve bu yüzden beni bu partinin sempatizanı olmaya zorluyordu. Beni bu

partiden uzak tutan husus ise, Sosyal Demokratların Avusturya sınırı içindeki Germenlerin muhafaza edilmesi için yapılan mücadeleye karşı çıkması idi. Halbuki Slav komünistleri, Sosyal Demokrasi'nin bu tutumunu sevinçle karşılaşmalarına rağmen, başka hususlarda bu partiye karşı çok küstah ve gaddar davranıp tepeden bakıyorlardı. Böylece bu siyasi dilencilere hakları olan cevabı vermiş oluyorlardı.
On yedi yaşımda iken "Marksizm" hakkında da henüz bende bir fikir oluşmamıştı. Sosyal Demokrasi ile Sosyalizm'e hemen hemen aynı manayı veriyordum. Sosyal Demokrasiyi gösterilerinin bir seyircisi olarak tanıdım. Bu hususta bir fikrim olmadığı gibi, üyelerinin zihniyetlerini de bilmiyordum.
Sosyal Demokratlarla ilk münasebetim, bir şantiyede oldu. Açlıktan ölmemek için iş arıyordum. Geleceğimden endişe ediyordum. Bu yüzden de çevremle ilgilenmiyordum. Fakat bir olay beni bu tarafa sürükledi: Bana sendikaya kayıt olmamı emrettiler. O zamanlar sendikalar hakkında bir bilgi sahibi değildim. Sendikaların işçilere faydası veya zararı hakkında bir fikrim yoktu. Fakat, kesin olarak sendikaya girmem emredilince, bu konuda bir bilgim olmadığını ve özellikle ne olursa olsun, hiçbir şeye bağlanmak istemediğimi belirterek daveti reddettim. Eğer hemen kapı dışarı edilmemişsem bu ileri sürdüğüm birinci sebepten dolayı idi. Herhalde bir iki gün içinde her şeyi öğreneceğimi ve kendilerine bağlanacağımı sanıyorlardı, fakat tamamen yanılıyorlar di. Önceleri sendikaya girmem bir parça imkan dahilinde idiyse de, iki hafta sonra bu ihtimal de ortadan kalkmıştı. Gerçekten bu kısa süre içinde çevremdekileri pek iyi tanımıştım. Beni, dünyada hiçbir kuvvet, temsilcileri bana bu kadar ters gelen bir teşkilata sokamazdı, îlk önceleri kendi kendime dükündüm. Şantiyede çalışırken öğlenleri, işçilerin bir kısmı aşçı dükkanlarına giriyor, diğer bir kısmı da şantiyede kalarak sefilane bir yemek yiyordu. Bunlar daha çok evli olan işçilerdi. Kadınlar da kaplar içinde çorba getirerek karınlarını doyurmaya çalışıyorlardı. Bin bir parça ekmek, biraz sütle öğle yemeğimi yerken etrafımı da inceliyordum, incelemelerim sırasında öğrendiğim şeyler insanı isyana teşvik edecek mahiyette idi. Her şey inkar ediliyordu. Millet, kapitalist sınıfların bir uydurmasıydı. Vatan, işçi sınıfını sömürmek için burjuvazinin vasıtası idi. Kanunlar işçiyi ezmek için vazediliyordu. Din, milletleri istismar etmek için uydurulmuştu. Ahlak, ahmakça bir sabır prensibi idi. Her temiz şey, çamura batırılıp çıkarılıyordu.
Önceleri susuyordum. Sonraları susmaya çalıştım. Fakat buna devam edemedim. Adi iddialara cevap vermeye başladım. Fakat cevaplarımın tatminkar olması için, açık ve kesin bilgi sahibi olmam gerektiğini anladım. Bunun üzerine peş peşe kitap ve broşür okumaya başladım. Arkadaşlarımın fikirleri hakkında geniş bir bilgiye sahip olmaya başladım. Fakat onlar akıl ve mantıkla mücadele edebilecek kimseler değildiler. Beni şantiyede iş sırasında bir iskeleden aşağıya yuvarlamakla tehdit ettiler. Bunun üzerine şantiyeden nefretle uzaklaştım. Kısa bir zaman sonra inadım nefretime galip geldi.
Şantiyeye geri döndüm. Aynı zamanda parasız da kalmıştım.
işte o zaman kendime sordum. Bu adamlar bir millete mensup olmaya layık mıdırlar? Sorunun cevabı "evet" ise en iyilerin böyle bir azaba katlanmalarını bir millet haklı gösterebilir mi? "Hayır" denecekse milletimiz insan bakımından zayıf ve fakir denecek durumdadır.
Bu sıralarda bir gösteriye katıldım, iki saat olduğum yerde kalıp nefesimi tutarak işçilerin dörder dörder geçmelerini sabırla seyrettim.
Evime dönerken, Avusturya Sosyal Demokrat Partisi'nin organı olan Arbeiterzeitung'u gördüm. Bu gazeteyi kahvelerde ancak iki dakika kadar sabır göstererek okuyabildim. Bu sefer içimden gazeteyi almak geldi.
Yalan dolu yazıların bende uyandırdığı nefrete rağmen, o geceki zamanımı bu gazeteye ayırdım. Böylece Sosyal Demokratların kendi gazetelerindeki fikirlerini, *nazariye* üstatlarının yazdıkları kitaplardan daha iyi inceleme fırsatını buldum. Ne büyük fark vardı... Bir tarafta, içinde peygamberlerin sözlerim hatırlatan gayet derin bir akıl ve hikmet ürünü imiş gibi

hürriyet, namus ve şeref mefhumları bulunan kitaplar... Diğer tarafta da hiçbir alçaklıktan korkmayan her türlü çamur ve iftirayı saçmayı pek tabii sayan, yılan gibi bir dil ve üslûp... işte bu insanlığın kurtuluşunu isteyen basındı. Sonunda anladım ki, kitaplar, ahmaklar ve aydın kişiler için, gazeteler ise halk içindi.
Ben, Sosyal Demokratların doktrinini derin derin incelediğimde kendi milletimi görmeye başladım.
Eskiden bana aşılması imkansız bir uçurum gibi görünen şey, şimdi daha büyük bir sevgiye yol açtı.
Gerçekte ancak, ahmak olan bir kimse bu büyük zehirleme işini bildiği halde, kurbanları kabahatli görebilirdi. Günler geçtikçe iradem bağımsızlığına kavuştu ve Sosyal-Demokratlarım başarı sırlarını çözmeye başladım. O günlerde kızıl yayınlardan başka bir şeyi okumamamın, kızılların düzenledikleri toplantılardan başka bir mitinge katılmamamın sebebini derhal çözdüm. Sefalet dolu çevremde, bu hiçbir şeye izin vermeyen doktrinin münakaşa götürmeyen Sonuçlarını gördüm. Toplum ancak kuvvetli şeyler karşısında eğile-bilir. Nasıl kadınlar zayıflara baskı yaptığı halde, kuvvetli olanın karşısında diz çökerlerse; topluluk da otoriteyi, zayıfa tercih eder. Topluluklar, hoşgörü karşısında, daima bir vazgeçme alışkanlığına kapılırlar. Bunun için, topluluk üzerinde fikri bir baskıya başvurulmalıdır. Topluluk insani alışkanlıklarım kullanmamalıdır. Bu baskı topluluk tarafından pek fark edilmez. Böylece topluluk doktrinin hatalarını da görmez ve sezmez olur. Topluluk, dış görünüş itibariyle kuvvet ve baskının sonuçlan ile karşılaşır ve ona tam olarak bağlanır. Bunun için Sosyal-Demokratların karşısına çıkacak olan bir başka parti, ancak rakibinden çok daha sert ve kuvvetli hareket ederse başarıya ulaşabilir, iki yıl içinde gerek Sosyal Demokratların tutumlarını, gerekse bu partinin oyuncağı haline gelen halk kitlesinin ruhunu anladım.
Sosyal Demokratların faaliyetlerinin burjuva sınıfı üzerinde yarattığı dehşeti gördüm. Burjuva sınıfının bu hareket ile mücadele etmeye ne ahlakı, ne de kuvveti yeterli idi. Oysa Sosyal Demokratların adeti, kendi faaliyeti için en büyük tehlike görünen kimseleri, sinirleri darmadağın edecek şekilde bir yalan ve kuru iftira bombardımanına tutmaktı. Bu korkunç taarruz, o şahısların ayağa kalkamayacak şekilde yere serildikleri hissedilinceye kadar devam ediyordu.
Sosyal Demokrasi, değerli kimselere saldırır, muhalif partinin zayıf adamlarını az çok ve gizli bir şekilde metheder. O, iradeden yoksun bir dahiden çok, basit dereceli bir zekaya sahip olan, sert tabiatlı bir adamdan korkar. Zeka ve iradeden tamamen yoksun olanları ise göklere çıkarır.
Sosyal Demokrasi, huzuru sağlamak imkanına sadece kendisinin sahip olduğu görüşünü yayar. Olayları yakından takip eder. Ya olayların bizzat içindedir, ya da olayların yanındadır. Eğer halkın dikkati bir başka yöne çevrilmiş ise, Sosyal Demokrasi derhal bu duruma müdahale eder.
işte bunun için partileri boğan ve yok eden *gazlara* karşı daha zehirli ve etkili gazlarla karşılık verilmelidir. Aksi takdirde galibiyet yolunun kapalı olduğu halka anlatılmalıdır. Zayıf yaradılışlı kimselere bu durumun bir ölüm kalım mücadelesi olduğu açıkça belirtilmelidir. Ben bütün bunları tespit ederken şahısların topluluğa karşı duyduğu korkunun önemini gördüm.
Her yerde dehşet ve korku, aynı derecede bir dehşet ve korku tarafından yolu kapanmazsa daima başarıya ulaşır, işte o zaman böyle bir parti, istikamet değiştirerek, önceleri hakaret ettiği, küçük düşürdüğü devlet otoritesine sığınır. Çoğu zaman da genel bir kararsızlık anında isteğine kavuşur. Çünkü daima gerzek beyinli birkaç yüksek dereceli memur, korkularından düşmanın gelecekte kendilerine iyi muamelesini temin etmek amacı ile ona yardım eder.
işte bu biçimde bir başarının halk üzerinde nasıl bir etki yaptığı hem taraftarlar hem de karşı olanlarca bilinemez. Bunu ancak halkın ruhunu kitaplardan tanımaya çalışanlar değil, hayatın

içine girenler takdir ederler. Yapay olarak elde edilen başarı taraftarlar arasında sürdükleri davalarının bir zaferi imiş gibi kabul edilirken, yenik düşenler ise ilerde ortaya çıkacak direnişin başarı ihtimalinin kaybolduğuna inanırlar.

Zamanla kaba kuvvet usullerini öğrendikçe, bu kaba kuvvete hedef olan halk kütlelerine karşı duyduğum hoşgörü de arttı. Bu çetin ve ıstıraplı günlerimde, beni milletime iade ederek milletimin özelliğini bana öğrettiği ve terör hareketlerinin elebaşıları ile, kurbanlarını yakından tanımama fırsat verdiği için Tanrı'ya bin kere şükrediyorum. Bu yollarını şaşırmış, iki gözü de kapalı olan adamların sadece bıçak altına yatmış birer kurban oldukları kabul edilmelidir, işte bu rezil sınıfların ruhlarını basit bir iki çizgi ile ortaya koyarken, bu toplulukların derinliklerine inildiğinde, parıldayan bir ışığa rastlanacaktır. Ben gözlemlerim sırasında, bu sınıfların bireyleri arasında ender de olsa, bazı fedakarlık olaylarına, sadık arkadaşlık hislerine, samimi bir tevazu ile dolu çekingenliklere, insanı şaşırtan itidalli davranışlara rastladım. Bu pırıltılar özellikle yaşlı işçiler arasında görülüyordu. Bu parıltılara yeni nesillerde ve büyük şehirlerin çarkları arasında eriyenlere rastlanamıyordu. Ancak tek tuk bazı gençler vardı ki, onlar doğuştan kazandıkları meziyetlerini muhafaza ederek, hayatın kötülüklerine karşı, hâlâ direniyorlardı, Fakat bu iyi insanlar, eğer siyasi faaliyetleri milletimizin can düşmanlarına kaptırılıyorsa, bunun sebebi, o heriflerin idare ettiği partilerin kötülüklerim takdir edememelerinden ileri geliyordu. Çünkü hiç kimse bu adi heriflerin ne dolaplar çevirdiklerini incelemek zahmetini göstermemiştim. Bu kimselerde karşı koyma iradesi "sosyal sürüklenmelere mağlup olmuştur. En sonunda sefalet onları gırtlaklarından yakalayarak Sosyal Demokrasi çamuruna batırmış ve o çamurun içinde bırakmıştır.

Burjuvazi işçinin en meşru ve en tabii isteklerine dahi, binlerce defo büyük bir ahlaksızlıkla "hayır" cevabı vermiştir, işte bu haksız Direniş karşısında işçiler sendikalara doğru itilmişlerdir.

Böylece işçi, en basit isteklerine insani bir cevap alamadığı için sendika teşkilatı ile siyasete doğru sürükleniyordu, işçi Sosyal Demokrasi'ye düşman idi. Fakat direnişleri defalarca sonuçsuz kaldı. Burjuva partileri ise her türlü toplumsal sorunlara karşı ilgisizdiler. iticinin hayat şartları düzeltilmedi, iş kazaları, çocukların ve kadınların çalışmaları, kadınların hamilelik halleri hiçbir *zaman* göz önüne alınmadı. Makineler arasında çalışan işçi her türlü emniyet tedbirlerinden uzak bırakıldı. Böylece halk toplulukları Sosyal Demokrasinin ağları içine düştü. Sosyal Demokrasi, bu üzüntü veren siyasi düşüncelerin sebep olduğu olayların hepsinden faydalandı. Buna karşılık burjuva partiler hatalarını hiçbir zaman düzeltmediler, esasen düzeltemezlerdi de... Çünkü her türlü toplumsal yenileşme hareketine karşı durmakla kin tohumlarını etrafa serpmişlerdi. Halkın can düşmanı olanlarının iddialarına, yani işçilerin menfaatlerini sadece Sosyal Demokrat Partisi'nin koruduğu yolundaki sözlerine hak verme durumu doğmuştu.

Böylece burjuva partileri, sendikaların kurulmasına imkan veren ahlaki temelleri hazırladı, işte bu teşkilatlar, Sosyal Demokrat partiye taraftar toplayan birer kuvvet haline geldiler. Viyana'da bulunduğum yıllar sırasında ben de ister istemez sendika konusunda bir vaziyet almak zorunda kaldım. Sendikayı, Sosyal Demokrat Partisi'nin birbirinden ayrılmaz bir parçası kabul ettim. Ama sonunda bu kanaatimin yanlış olduğunu anladım. Seri olarak verdiğim bu karardan hemen vazgeçtim. İşte bu ana davalarda kader benim gözümü açacaktı, ilk kararım tamamen ters çıkmış, altüst olmuştu.

işçinin en tabii toplumsal haklarım savunacak ve ona daha iyi hayat şartlan sağlayacak olan sendikalar ile, sınıflar arasındaki siyasi mücadeleyi kızıştıran ve bunu partiye hizmet için yapan sendikaları birbirinden ayırt etmeyi öğrendiğim zaman henüz 20 yaşında idim.

Sosyal Demokrasi sendikaların kudretini anladı ve bunu kendi davasına dahil ederek başarısını sağladı. Burjuvazi ise bu teşkilata değer vermediği için siyasi yerini kaybetti. Hatta bu teşkilatın normal gelişmesine küstahça karşı koyuşla engel olacağını zannetti.

Sendikaların, kuruluşları itibariyle vatan fikrim ortadan kaldırdığını düşünmek ve bunu iddia

etmek yanlıştı. Sendika faaliyetleri, milleti meydana getiren sınıflardan birinin (işçi sınıfı) toplumsal seviyesini yükseltmek amacını takip ederse, hiçbir zaman vatan ve devlet aleyhine hareket etmiş olmaz. Sendika, halkın fizik ve ahlakı sefaletlerini hazırlayan şeyleri ortadan kaldırarak ve onlarla mücadele ederek toplumsal yaraları iyi eder. Sonuç olarak sendika faaliyeti her durumda ve ne olursa olsun gereklidir.
Toplumsal anlayıştan yoksun veya hak ve adalet hislerinden uzak kalmış iş adamları var oldukça, halkımızın bir parçası olan işçilerimiz, tek bir teşebbüsün hırsına veya akıl dışı davranışlarına karşı, topluluğun menfaatlerim korumak hakkına sahip olacaklardır. Çünkü halkta bağlılık hislerini ve güveni korumak, fiziki ve iktisadi sıhhati kurtarmak, millet yararına uygun hareket etmek demektir.
Ahlaktan yoksun bir bölüm iş adamları, kendilerini topluma yabancı sayarlarsa ve bir sınıfın fiziki ve ahlaki durumunu tehdit ederlerse, memleketin geleceği üzerinde olumsuz etki yaparlar.
İşte bu durum karşısında herkes kendi çıkarına uygun bir biçimde sonuç almaya kalkışmasın. Bu hususta hiç kimse serbest değildir. Kötü niyetli kimseler dikkatleri esas konunun üzerinden çekip, başka tarafa çevirmek için çalışmasınlar. Toplumsal hayata engel olan her şeyi yok etmek milli menfaatlere uygun mudur, yoksa uygun değil midir? Bu soruya verilecek cevap evet ise başarıyı sağlayacak silahlar ile kavgaya katılmak lazımdır. Yoksa ferdi ve bir iki kişinin bir araya gelerek yaptığı cılız çıkışlar hiçbir zaman büyük iş adamının sonsuz kudretine set olamaz. İşte dikkat edilecek husus buradadır. Gaye hak temin etmek değildir. Esasen hak temin edilmiş ve ele geçirilmiş olsa idi, ortada ihtilaf da olmazdı. Esas gaye en kuvvetli olmaktır.
Halka çok fena muamele yapılır, kanunlara, aykırı hareket edilir Ve haksızlıklara karşı bir kanuni tedbir alınmazsa, anlaşmazlıkları ancak kuvvet halleder. Bunun için bir araya gelmeli ve haklarını arayacak bir temsilci göstermelidirler.
işte bu bakımdan sendika kuruluşları, bugünkü hayata somut sonuçları ile birlikte daha güçlü bir "toplumsal ruh" getirebilirler. Böylece devamlı bir şekilde toplumsal hayatı sarsan şikayet noktaları etkisiz duruma getirilir. Eğer bu böyle olmuyorsa, ya toplumsal kanunların yollan ustaca manevralarla kesilmektedir, ya da siyasi tesir ve nüfuz sayesinde mevcut kanunlar hükümsüz bırakılmaktadır. Siyasi burjuvazi sendika kuruluşlarının önemini takdir etmedikçe veya anlamaz göründükçe ve bunlara karşı şiddetle direndikçe, Sosyal Demokrasi de bu hor görülen hareketi benimsemekte gecikmedi. Sosyal Demokrasi gayet dikkatli bir davranışla, sendika hareketinden kendisine sağlam bir zemin hazırladı ve bundan, bühtan geçirdiği günlerde istifade etti. Gerçi hareketin derin gayesi zamanla ortadan kalktı ve yerini yeni hedeflere bıraktı. Çünkü, Sosyal Demokrat Parti, hiçbir zaman savunduğu ve ele geçirdiği kooperatif hareket'in programını dahi korumak için çaba göstermedi ve buna önem vermedi. Geçen yıllar içinde toplumsal hakların savunması için kurulan kuvvetlerin hepsi, Sosyal Demokrat Partililerin becerikli ellerine geçer geçmez milli ekonomimizin tahribi ve yok edilmesi uğruna kullanılmıştır. Artık işçinin en basit hakları dahi düşünülmez olmuştur. Çünkü ekonomik sahadaki zorlayıcı araçların kullanılması, siyasi huyuna her türlü zulme imkan hazırlar. Bu iş için sadece bir tarafta cehalet ve diğer tarafta ahmak sürünün mevcut olması yeter. İşte ortada görülen durumda tam bu şekilde idi. Geçen yüzyılın son yıllarına doğru sendika faaliyetleri ilk amacından uzaklaşmaya başladı. Yıllar geçtikçe Sosyal Demokrat Parti, işçiler arasına dalarak en sonunda sınıf mücadelesinde bir tazyik aracı haline geldi. Bin bir güçlüklere katlanarak kurulmuş olan bütün iktisadi binalar devamlı darbelerle yıkılırsa, sonunda iktisadi temellerinden tamamen yoksun kalmış bulunan devlet binası da aynı akıbete uğramaktan kendisini kurtaramaz. Parti, işçinin gerçek ve müphem ihtiyaçlarına zamanla daha az ilgi göstermeye başladı, istekler ne kadar çoğalıyorsa, onlara cevap vermek, onları tatmin etmek de o nispette azalıyordu. Halbuki işçinin arzularına kısmen cevap verilmek suretiyle, onların kavga kudretini zayıflatmak yoluna gidilebilirdi.

Çünkü halk arzusu bir kere tatmin edildi mi, kendini idare edenlere körü körüne bağlanır ve kavga kuvveti olmaktan çıkardı.
Fırtınalarla dolu sonuç, sınıf mücadelesini idare eden ve onu körükleyenlere öyle bir dehşet telkin etti ki, her hayırlı toplumsal reforma el altından şiddetle karşı çıktılar. Her reform hareketine bile bile cephe aldılar. Bu kadar akıl almaz bir davranışı haklı göstermek zahmetine bile katlanmak gereğini duymadılar.
işte bu hal karşısında istekler dalgası ne kadar kabarıp yükseliyorsa, o istek dalgasının bir parça tatmin ihtimali de o kadar azalıp, kayboluyordu. Fakat bütün döndürülen bu dolaplara rağmen, işçilere, en tabii ve en küçük haklarına dahi gülünç denebilecek cevapların verilmesinin sebebinin, işçinin mücadele ruhunu, kudretini zayıflatmak ve mümkünse bunları tam manasıyla felce uğratmak olduğunu, bu sinsi faaliyetin şeytani bir emelin parçasından ibaret bulunduğunu anlatmak ve açıklamak gerekirdi. Bu durumda her türlü sözün sağlayacağı başarıya hayret edilemezdi.
Burjuva Partileri, Sosyal Demokrat Parti'nin bu korkunç faaliyetinin sinsi sonuçlarım nefretle karşılıyorlarsa da, bu olumsuz çalışmalara karşılık verebilecek bir davranışa gerek görmüyorlardı. Halbuki Sosyal Demokratların iktisadın ezdiği, korkunç sefaletini hafif-letmekten çekindiği ve aynı zamanda sınıf mücadelesi sırasında silah olarak kullandığı işçileri, burjuvazinin kendi tarafına çekmesi gerekirdi. Fakat burjuvazi hiç ama hiçbir şey yapamadı. Karşı mevkilere taarruz edeceği yerde, kendi bindiği dalı kesti ve kendi kendisini tazyik altında bıraktı, iş işten geçtikten sonra da o kadar değersiz birtakım araçları imdadına çağırdı ki, sonunda hiçbiri sonuç vermedi ve Sosyal Demokratlar tarafından kolayca saf dışı edildi. Hiçbir şey değişmedi, sadece değişen memnuniyetsizlik oldu. O da gitgide çoğaldı.
Artık serbest sendika, siyasi havaya girince herkesin hayatı üzerinde bir tehlike unsuru olarak belirmeye başladı. Serbest sendika, milli iktisadın emniyet ve geleceğine karşı, devletin sağlamlığına karşı, ferdi hürriyetlere karşı, korkulacak terör araçlarından biri oldu.
"Demokrasi" sözünü alaylı ve adi cümleler içinde telaffuz eden özellikle "serbest sendika" oldu.
Bu hürriyete bir hakaretti. Kardeşlik ve birlik hususu ise şu cümle ile rezil ediliyordu: "Sen bir yoldaş değilsen kafan paramparça edilecektir."
işte görünüşte insanlık dostu olan, fakat beşeriyeti mahvetme yolunda yürüyen bir insaniyet dostu (!) ile böyle tanıştım. Yıllar geçtikçe düşüncelerim gelişti ve hiçbir yönünü değiştirmek gerekmedi. Sosyal Demokrasi'nin dış görünüşünü ne kadar iyi surette incelersem, bu doktrinin derinliklerini görebilmek isteğim de o kadar çoğalıyordu. Bu hususta partinin resmi edebiyatı bir yardımda bulunamazdı. Partinin resmi ağzı, eğer iktisadi konularla meşgul oluyorsa, bu husustaki konuşmalar, iddialar ve ortaya konan deliller hiçbir zaman doğru olmuyordu. Parti siyasi gayelerinden söz ettiği zaman da samimi olmuyordu.
Bütün bunlardan başka çok gelişmiş olan mesele çıkarma ruhu ve delillerin ortaya konuş şekli, bana daima derin tiksinme hissi telkin ediyordu. Derin düşünceleri, kekeleyici, karanlık, hatta anlaşılmaz ve manasız ıstıraplarla dolu bir sürü cümlelerle anlatmak isterlerken hiçbir fikir kırıntısına rastlanmıyordu. Akıl öyle bir dolambaçlı yollardan ilerliyordu ki, daima hedefi şaşırıyordu. Bir insanın kendini rahat hissedebilmesi ve bu sonsuz "dadaisme"* gübresi içinde samimi ve gerçek bir durumda bulunabilmesi için ancak büyük şehirlerdeki o "bohem"** kişilerden olması gerekiyordu. Sosyal Demokrat Parti'nin destekleyicisi olan yazarlar pek açık olarak halkın bir kısmının tevazuunu istismar ediyorlardı. Çünkü bu tip halk (Dadaisme- 1917 yılına doğru kurulan bir edebiyat ve sanat okulu.bu okulun programları fikir ile anlatış arasındaki bütün ilgileri ortadan kaldırmaktı. Bohem-Günü gününe yaşayan, başıboş kimse.) topluluğu herhangi bir şeyi ne kadar az anlarsa, onda o kadar ender gerçekler ve değerler buluyorum sanır.
Böylece bu doktrinin, kuramsal bakımdan yanlışlığı ve manasızlığı ile ortaya çıkan gerçekleri mukayese edince, takip ettiği gizli gaye hakkında geç de olsa açık bir fikir sahibi oldum.

O zaman şunu anladım, bütün enerjisini kinden alan bir doktrin karşısında bulunuyorduk. Bu doktrin kendi zaferini kazanmak için en ufak teferruatı hesaplamıştı. Zafer kazanıldığı vakit insanlığa öldürücü bir darbe indirilecekti. Hemen bu arada, bu yıkıcı doktrin ile bir milletin o güne kadar benim dikkatimden uzak kalmış olan özel vasfı arasındaki münasebetleri gördüm. Sosyal Demokrasinin gizli amacı, ancak Yahudilerin ne olduklarını bilmekle anlaşılır. Bu Yahudi milletini tanımak, bu partinin hedefi ve niyeti hakkında gözlerimizi kapatan yanlış fikirler bağını koparıp atmak demektir. Yahudileri tanımakla bizi kendine körü körüne bağlayan bu partinin toplumsal fikri deşildiğinde Marksizm'in çirkin ve korkunç bir şekilde gerilmiş yüzü ortaya çıkacaktı. Yahudi kelimesinin bende ilk defa olarak özel birtakım fikirler uyandırması, hangi çağda meydana geldiğini kestirmem pek imkansız değilse de, biraz zor olacaktır. Babamın sağlığında bu kelimenin evimizde telaffuz edildiğini hiç hatırlamıyorum. Galiba benim için pek saygıdeğer olan babam, bu kelimeyi özel bir şekilde telaffuz e-den kimseleri geri kafalı adamlar kabul edecekti. O hayatı boyunca az çok bir kozmopolitliğe eğilim göstermişti. Bu eğilim onun gayet sağlam olan milli kanaatlerine rağmen düşüncelerine hakim olmaktan başka, benim üzerimde dahi iz bırakmıştı. Okul sırasında hiçbir şey beni, ailemden aldığım fikirleri değiştirmeye zorlamadı. Realschule'de genç bir Yahudi çocuğu ile tanışmıştım. Bu Yahudi çocuğuna karşı davranışlarımızda hepimiz dikkatli hareket ediyorduk. Fakat bu tutumumuza sebep, o Yahudi çocuğunun bazı konular üzerindeki ketumluğu dolayısıyla bizde pek az bir güven uyandırabilmiş olmasıydı. Esasen ne ben ne de arkadaşlarım bu davranışımızdan özel bir sonuç çıkarmadık.
Nihayet on dört on beş yaşıma geldiğimde siyasetten bahsedildiği sıralarda Yahudi kelimesini duymaya başladım. Bu sözler ben de az da olsa bir itiraz etme duygusu uyandırıyordu. Mezhepler dolayısıyla çıkan kavga ve çekişmeleri gördüğüm vakit içimde nahoş hisler kabarıyordu. Bu hal de, beni bu hususta bazı itirazlara zorluyordu. Linz'deki Yahudi sayısı azdı ve Avrupalılaşmalardı. Onları Alman zannediyordum. Bu kanaatin manasızlığını idrak edemiyordum. Almanla Yahudi arasındaki farkın sadece dinler arasında olduğunu zannediyordum. Hatta sürekli zulümlere hedef olmalarını, din (arkına veriyor ve bu yüzden de kendilerine antipati beslemiyordum.
işte kafam bu düşüncelerle dolu olarak Viyana'ya geldim. Mimari alandaki kabiliyetimin bolluğu içine daldığım ve kendi mukadderatımın ağırlığı altında ezildiğim için, ilk günler büyük şehrin nüfusunu teşkil eden çeşitli zümreler hakkında gözüme hiçbir şey takılmadı. O günlerde Viyana'da iki milyon kişi yaşıyordu ve bu nüfusun iki yüz bini Yahudi idi. işte ben bunun farkında değildim. İlk günlerde gözlemlerim ve düşüncelerim, yeni değer ve fikirlerin giriştikleri hücuma pek o kadar karşı koyacak kuvvette değildi. Nihayet içimde ağır ağır sükûnet ortaya çıkmaya başladığı ve bu hummalı hayaller açıklığa kavuştuğu sıralarda, Yahudi meselesi ile burun buruna geldiğim an ki, etrafımı çepeçevre saran dünyaya çok daha dikkatli bakmaya başladım.
Yahudi meselesi ile karşılaşmamdaki şekil bana pek hoş gelmedi. Ben o sıralarda Yahudi'yi sadece başka bir dine mensup bir kimse olarak kabul ediyordum. Dini çekişmelerden ve dini inanışlardan çıkan her türlü düşmanlığı, hoşgörü ve insaniyet adına daima kınamaktan da kendimi alamıyordum. Bu arada Viyana'nın Yahudi aleyhtarı basının tutumu da bana medeni bir milletin örf ve geleneklerine yakışmaz gibi geliyordu. Orta çağlara kadar uzanan ve tekrarı kanaatimce hiç istenmeyen bazı olayların hatırası aklıma takılıyordu. Esasen bu bahsettiğim gazeteler, birinci sınıf basın organı olarak kabul edilmiyorlardı. Peki ama niçin bu böyle idi? Bunu o günlerde ben de pek bilmiyordum, işte bundan dolayı bu gazetelerin tutumuna hiddet ve çekememezliğin sebep olduğunu sanıyordum. Bu kanaatimi, büyük basın organlarının yayın yolu ile yapılan bu hücumlara karşılık vermemesi de kuvvetlendiriyordu. Benim takdir edip, beğendiğim husus, bu basının kendi aleyhindeki yayınlara cevap vermeyip, susarak ve onlardan hiç bahsetmeyerek onları "sessizlik" ile ortadan kaldırması idi.

Dünyaca meşhur Neue Freie Presse, Wiener Tagblatt ve diğe*rini* devamlı olarak okudum. Okurlarına bol bol bilgi vermeleri ve konuları gayet tarafsız ortaya koymaları beni hayrette bıraktı, işte bu basının kibar halini takdir ediyordum. Sadece basının ağır üslûbu beni biraz rahatsız ediyordu, hatta bende olumsuz etki bırakıyordu. Belki de bu kusur, bütün bu büyük kozmopolit şehre can veren çırpıntılı ve hareketli yaşayışın sonucu olabilirdi. O günlerde, Viyana'yı böyle bir şehir saydığım için, kendi kendime bulduğum açıklamanın bir mazeret teşkil etmekten öteye geçemeyeceğini kabul ediyorum.
Fakat beni en çok rahatsız eden şey bu basının hükümete pek yılışık ve terbiyesiz bir şekilde kur yapması idi. Hofbourg'da küçük bir olay çıkmaya görsün, işte bu olay okurlara, ya çok büyük bir şevk ve galeyan içinde ya da büyük bir üzüntü bulutu altında kaleme alınarak sunuluyordu. Hele hele gelmiş geçmiş bütün devirlerin en akıllı hükümdarı (!) konu edildiği vakit, gazetelerde çıkan yazılar, kızışma sırasındaki bir yaban horozunun dişisini büyülemek için yaptığı dansı akla getiriyordu. Bütün bunlar bana bir gösterişten ibaret gibi geliyordu. İşte benim bu gözlemim "liberal demokrasi" hakkında bugüne kadar beslediğim fikirlerin üzerine bazı gölgeler düşürdü. Sarayın sevgisini bu şekilde kazanmak, milletin şerefini hiçe saymak demekti. Böylece Viyana'nın büyük basını ile arama kara kedi girmişti. Her zaman yaptığım gibi, daha ilk günlerde de Almanya'da gerek siyasi alanda ve gerek sosyal yaşayışta gelişen olayların hepsini Viyana'da büyük bir dikkat ve ihtirasla takip ediyordum. Reich'ın yükselmesini, Avusturya Devleti'nin rehavet hastalığı ile gurur ve hayranlık duyarak mukayese ediyordum. Reich'ın dış siyasetindeki başarıları bana sonsuz bir keyif verirken içteki siyasi durum beni o kadar sevindirmiyordu. O sıralarda ikinci Guillaume aleyhindeki mücadeleyi hiç uygun bulmuyordum. Onu sadece Alman imparatoru kabul etmiyor, aynı zamanda Alman donanmasının tek yaratıcısı
sayıyordum.
Reichtag'ın, imparatoru siyasi nutuk vermekten alıkoyan kararı, beni bir hayli sinirlendiriyordu. Çünkü bu karar bu hususta hiçbir yetkiye sahip olmayan bir meclisten çıkıyordu. Bu erkek kazlar, parlamentolarında sadece bir devre zarfında bile, bütün bir imparator hanedanının yüzyıllar boyunca yapamayacağı manasızlıklardan Çok daha fazlasını ortaya koyuyorlardı. Her yarı delinin düşüncelerini dinletmek için söz aldığı, hatta kanun yapıcısı sıfatı ile devlet içinde başıboş bırakılan ve bütün dönemlerin en geveze insanlarından oluşan aşağılık bir meclisten, imparatorluk tacım taşıyan kişinin azar işitebildiğim görmek bende nefret uyandırıyordu. Ayrıca beni çileden çıkaran başka bir şey daha vardı. Bu da imparatorluk •tabalarının en adi atlarını bile, gayet saygıyla selamlayan ve eğer hayvan kuyruğunu sallarsa büyük bir vecde dalan Viyana basınının, Alman imparatoru'na ait asılsız endişelerini üzüntülü bir dille ve aslında iyi bir biçimde saklanamayan kötü bir niyetle ortaya koymaya cesaret etmesi idi. Eğer bu basının yazdıklarına bakılırsa Almanya imparatorluğunun işlerine karışmak niyetinde değildiler. Keşke ALLAH onları böyle bir davranıştan korusa! Fakat onlara bakılırsa, iki imparatorluk arasındaki anlaşmanın ortaya çıkardığı ödevi yerine getiriyorlardı ve bu bakımdan yaranın üzerine o adi, pis parmaklarını güya dostça bir biçimde basıyorlardı. Böylece basının gerçeği yazma ödevini yerine getirmiş oluyorlardı (!) Aslında onlar, böyle yazarak sırıta sırıta yaraya kirli parmakları ile basıyorlardı. Bundan dolayı bütün kanım tepeme çıkıyordu. Gitgide büyük ve itibarlı (!) basından şüphe etmeye başladım. Sonunda Yahudi aleyhtarı gazetelerden biri olan Deutsches Volksblatt'ın bu durumda daha asil ve terbiyeli bir şekilde hareket ettiğini gördüm.
Ayrıca beni sinirlendiren diğer bir husus da, büyük basının o günlerde Fransa Devleti'ne karşı gösterdiği saygı idi. Nerede ise bu saygı ibadet şeklini alacaktı. Bu itibarlı (!) basının o "medeni millet"i övmek için söylediği güzel şiirleri okuduğum zaman, insan Alman olduğuna adeta utanıyordu. Bu adi Fransa sevgisi salgını çok defa bu büyük gazeteleri elimden fırlatıp yere atmama sebep oldu. Çoğu zaman Volksblatt'ı okuyordum. O daha küçük bir dünyaya sahip i-di. Fakat böyle konuları daha uygun bir üslûpla ele alıyor ve inceliyordu. Gerçi onun

Yahudi aleyhtarlığını pek tasvip etmiyordum. Fakat yazılanların arasında bazı kere öyle deliller tespit ediyordum ki, bunlar beni düşünceye sevk ediyorlardı.
Belki de o günlerde Viyana'nın kaderine hakim olan şahsı ve partiyi işte bu hava içinde tanıdım. Bu adam Dr. Kari Lueger, parti de Hıristiyan Sosyal Parti idi. Viyana'ya geldiğim günlerde bunlara karşıydım. Bana göre Dr. Kari Lueger ve parti, gericiydiler. Fakat sonunda, hem o şahsı hem de eserini tanımak fırsatını elime geçirince bu hükmümü değiştirdim. Bugün bile Dr. Kari Lueger'i bütün devirlerin en yüksek Alman belediye başkanı kabul ediyorum. Hıristiyan Sosyal hareket karşısındaki kanaatlerimin değişmesi ile, kafamda ne kadar batıl düşünceler varsa hepsi bir anda yok oluverdi. Yahudi aleyhtarlığı hususundaki kanaatim de zamanla değişti. Fakat bu doğru yola giriş benim için çok ıstıraplı oldu. Ayrıca zihnimde gizli mücadeleler cereyan etti. Ancak, akıl ve hissiyat, tıpkı iki düşman gibi birbirleri ile savaştıktan sonra, akıl zaferi elde etti. iki yıl geçtikten sonra ise, akıl ve hissiyat birbiri ile birleşti ve sonunda hissiyat aklın sadık bir koruyucusu ve yol göstericisi oldu. Düşüncelerimin aldığı terbiye ile akıl arasında geçen ve pek hoş olmayan bu büyük çekişme sırasında Viyana kaldırımlarının verdiği hayat dersi, benim için çok değerli görevleri yerine getirmemi sağladı. Artık sokak ve caddelerde körler gibi dolaşmıyordum. Gözlerim açılmıştı. Bir gün Viyana'nın eski mahallelerinden geçerken, ani olarak uzun pelerinli, uzun siyah saçlı bir adamla karşılaştım. Bu da bir Yahudi miydi? işte ilk aklıma gelen düşünce bu oldu. Linz Yahudilerinde bu kıyafet yoktu. Bana yabancı gelen simayı ihtiyatlı bir şekilde ve dikkatle inceledim. Bu yabancı simayı inceledikçe adamın yüz hatlarına dikkatle baktıkça biraz evvel kendi kendime sorduğum soruyu değiştirdim: Acaba bu bir Alman mıydı?
Hemen kitaplarda şüphelerimi yok edecek çareler aradım. Hayatımın ilk Yahudi aleyhtarı broşürlerini satın aldım. Fakat ne var ki, bu broşürlerin hepsi de okuyucularının Yahudi davasını biraz biliyor farz ederek hazırlanmıştı. Bu broşürlerdeki yazılarda bende yeni birtakım şüpheler doğurdu. Keza iddialarını ispat için ileri sürdükleri deliller çok yüzeysel ve ilmi temelden tamamen uzaktı, işte bundan dolayı batıl fikirlere tekrar saplandım. Bu durum haftalarca ve hatta aylarca devam edip gitti.
Mesele bana o kadar anormal, ithamlar o nispette ölçüsüz geliyordu ki, haksız bir karar alma korkusu, bana işkence edip duruyor, beni endişe ve tereddütlere düşürüyordu. Esasen, dini çekişmeler sırasında özel bir mezhebe mensup olan Almanların konu edilmediğini, tamamen ayrı bir ırkın, yanı Yahudiliğin üzerinde durulduğunu anlamaya başladım. Artık bu hususta hiçbir şüphem kalmadı. Çünkü bu konu ile meşgul olmaya başladığım ve bütün dikkatimi Yahudiler üzerine yoğunlaştırdığım günden bu yana Viyana'yı başka bir şekilde görmeye başladım. Artık nereye gitsem, ne tarafa baksam gözüme hep Yahudiler takılıyordu. Yahudileri çok ve sık gördükçe onları diğer insanlardan kolayca ayırabiliyordum. Viyana'nın merkezinde ve Tuna'nın kuzeyindeki mahallelerin dış görünüşleri, Almanların oturdukları yerlerin görünüşleri ile tamamen farklı idi. Oralarda başka bir nüfus cıvıl cıvıl kaynaşıp duruyordu.
Şimdi, belki bu hususta, yani Yahudileri tanımada biraz şüphem varsa da, Yahudilerden bazılarının davranışları beni her türlü süphe ve tereddütten uzaklaştırıyordu. Yahudiler arasında gelişme ve Viyana'da oldukça dal budak sarmış büyük bir hareket Yahudi ırkının vasfını özellikle göze çarpar bir şekilde ortaya koyuyordu. Bu büyük hareket Siyonizm'di. Yahudilerin küçük bir kısmı Siyonizm'i tasvip ediyordu. Geri kalan çoğunluk ise bu prensibi kabul etmiyor gibiydi. Fakat bu davranışlara yakından bakılacak olursa, perde kalkıyor ve ortaya bambaşka bir durum çıkıyordu. Göze, kendi davalarının gereği olarak Uydurdukları birtakım aslı astarı olmayan sebepler çarpıyordu. Gerçekte ise Liberal Yahudiler, siyasi faaliyet gösteren Yahudileri, aynı irkin mensupları değildir diye reddetmiyorlardı. Onlar sadece Yahudiliklerini düşünerek onlara fena gözle bakıyorlardı. Fakat bu durum onların bir araya gelmelerine ve birlik olmalarına engel teşkil etmiyordu, işte bu Liberal Yahudilerle, Siyonist Yahudiler arasındaki yapmacık kavga bende büyük bir tiksintinin doğmasına sebep

oldu. Bu göstermelik çekişme hiçbir gerçeğe dayanmıyordu, tam manasıyla koca bir yalandan ibaretti. Bu hile ise, Yahudi ırkının kendine yakıştırdığı asalete ve temiz ruhluluğa hiç uygun düşmezdi. İşin aslına bakılırsa bu ırkın ahlaklı ve temiz ruhlu oluşu çok özel bir haldi. Bu heriflerin suya karşı ne kadar az yakınlıkları olduğu yüzlerine bakılınca, hatta çoğu defa yanlarına gözünüz kapalı olarak bile yaklaşınca derhal anlaşılıyordu. Sonra bu pelerin giyen heriflerin o adi kokularını duydukça, midemin kabardığını hissetmeğe başladım. Hepsinin üstü başı pisti ve hiç de kibar kimseler değildiler. Anlattığım bu ayrıntıda belki ilgi çekici bir husus yoktur. Ama bu heriflerin pislikleri altında o seçkin ırkın ahlak yönünden eksikliğini tespit edince büyük bir tiksinti duyuyordum.
Artık beni en çok ilgilendiren şey Yahudilerin bazı sahalarda gösterdikleri faaliyetlerdeki hareket şekilleri idi. Yavaş yavaş hareketlerinin sırlarını keşfetmeye başladım. Sosyal hayatta ne şekilde olursa olsun herhangi bir kötülük varsa Yahudi ona muhakkak katılıyordu. Bu tip bir yaraya neşter vurulur vurulmaz, kokuşmuş bir vücuttaki solucan gibi parlak ışıktan gözleri kamaşmış bir çıfıt ortaya çıkıyordu.
Yahudilerin basında, güzel sanatlarda, edebiyatta, tiyatro ve sinemadaki faaliyetlerini inceden inceye tetkik edince, bende Yahudilik aleyhinde bir çok ithamlar birikti. Böylece tatlı sözler, tatlı yazılar bana bir fayda vermez oldular. Herhangi bir tiyatro ya da sinema afişlerine bakmak ve o temsili ya da filmin senaryosunu yazan adları incelemek yetiyordu. Böyle yapılınca insan ister istemez Yahudilerin amansız düşmanı oluyordu. Bu sinsi faaliyet Viyana'da halkı zehirleyen bir ahlak vebasıydı ki, eski devirlerin vebasından çok daha büyük felaketlerle yüklüydü. Bu zehir hiç durmadan bol miktarda i-mal edilip etrafa yayılıyordu. Bu eserleri meydana getirenlerin terbiye ve fikir seviyeleri ne kadar sıfır, hatta sıfırın altında ise, eser (!) meydana getirme kabiliyetleri de o kadar büyük idi. Bu adi adamlar sanki bir püskürtme makinesi gibi, bütün pisliklerini insanlığın yüzüne fışkırtıp duruyorlardı. Bu gibi adi adamların sayısı da bir hayli kabarıktı.
Tanrı'mın lütfettiği bir Goethe'ye karşılık, onun çağdaşlarına bu çalakalem giden heriflerin musallat olduklarını bir düşünün. Bu adı adamlar birer basil gibi en temiz ruhları zehirlemekten bir an bile geri kalmıyorlardı. Yahudi'nin Tanrı tarafından bu korkunç rolü oynamak için özellikle yaratıldığını düşünmek pek müthiş bir şey... Fakat bu hususta aldanmamak ve hayallere asla kapılmamalıyız. Çünkü seçkin ırk dedikleri, bu mundarlar mıdır?
Artık sanat eseri olarak ortaya çıkan pis ve adi yazılan kaleme alan isimleri, büyük bir dikkatle incelemeye başladım. Bu incelemenin sonunda daha önceki düşüncelerimin hatalı olduğunu gördüm Hissiyat ne kadar insanı aldatırsa aldatsın, aklın araştırma yolu ile ortaya çıkaracağı sonuçlar daha doğru oluyordu. Gerçek şuydu! Güzel sanatlardaki adi eserler, edebi sahadaki pislikler, tiyatro ve sinemalarda oynanan budalalıkların yüzde doksanı, memleket nüfusu nün ancak yüzde biri kadar olan bir ırkın meydana getirdiği şeyler di. Bu inkar edilmez bir gerçekti. Bir vakitler benim dünyaya hakim gibi gördüğüm büyük basım da aynı dikkat ve hassasiyetle inceledim. Çengeli ne kadar derine atar, neşteri yaraya ne kadar çok vurursam eskiden beni hayranlıklar içinde bırakan şeylerin itibarları gözümde sıfıra iniyordu. Bu basının üslubu dayanılmaz bir şeydi. Milletine yabancı olduğu kadar, basit bulduğum fikirleri de kabul etmek zorunda kaldım. Bu yalan makinelerinin yazılarındaki tarafsızlık bana doğru gibi gelmekten çok, büyük birer uydurma şeklinde görünüyordu. Bu basındaki yazarların hepsi Yahudi idiler. Eskiden hiç dikkatimi çekmeyen binlerce ayrıntı şimdi bütün dikkatimi Üzerlerine topladılar ve incelemeye layık görüldüler. Bir vakitler beni düşündüren hususları da açıkça görmeye ve etki alanlarını anlamaya başladım. Artık bu basının liberal fikir ve düşüncelerini bambaşka bir şekilde görüyor ve tartıyordum. Kendisine karşı olanların yazılarına cevap verirken takındığı kibarlığın veya düşüncesine ters düşen yayına karşı bir ölü sessizliği içinde susmasının sahtekarlığını artık iyice anlıyordum. Bu şüphesiz çok kurnazca davranıştı.

Övgü dolu tiyatro sinema eleştirileri, sadece Yahudi olan yazarlar içindi. Daima Alman olan yazarlar kötüleniyordu. ikinci Guillaume'a sinsice batırdıkları iğneler öyle güzel tekrarlanıp duruyordu ki, bu yayının bir merkezden hazırlanıp halka sunulduğunu derhal miadım. Fransız kültürü ve medeniyeti için çıkan yazılar da bu şekilde hazırlanıyordu. Müstehcen yazılar, adi tefrikalar gırla gidiyordu, Bu basının dili kulağıma yabancı geliyordu. Makalelerin hepsi Alman milletinin menfaatlerine o kadar ters düşüyordu ki, bu muhakkak kasten yapılıyordu, işte böyle hareket etmek kimin faydasına idi? Bu bir rastlantı eseri miydi?
Tekrar tereddüt içinde kaldım, incelemelerime devam ettim. Bir sürü olayları tek tek inceledikçe düşüncelerim tekrar rayına olurdu. Yahudilerin ahlak ve gelenek hakkında besledikleri düşünce çok korkunç bir şeydi. Bu hususta kaldırımlar bana hayat dersi verdi ve bu ders benim için çok acı oldu.
Yahudilerin fuhuşta ve özellikle beyaz kadın ticaretinde büyük fol oynadıklarını tespit ettim. Bu kepazelik, Fransa'nın güneyindeki liman şehirleri bir kenara bırakılırsa, Batı Avrupa şehirlerinin hepsinden çok daha kolay Viyana'da incelenebilirdi. Akşam vakitleri Leopoldstad'ın dar ve tenha sokaklarında her adım başına birtakım insanlık için yüzkarası sahnelere şahit olunuyordu. Bu durum, savaş sırasında Doğu Cephesi'nde savaşan Alman askerlerince görülene kadar Alman milletinin büyük bir çoğunluğu tarafından bilinmiyordu. Viyana'nın bataklıklarında faziletin, büyük bir nefretle karşılayıp, isyan edeceği bu dramın başarılı bir şekilde ve tam bir tecrübe ile o terbiyesiz ve her türlü histen yoksun Yahudilerce idare edildiğini görünce vücudum bir sarsıntı geçirdi, sonra büyük bir hiddete gark oldum. Artık Yahudi meselesini aydınlığa çıkarmaktan korkmuyordum. Bunu kendime vazife edinecektim. Medeni hayatın çeşitli bölümlerinde ve güzel sanatların her türlü faaliyetlerinde Yahudi'yi teşhis edip, ortaya çıkarmayı öğrendikçe, bu adi mahlûka rastlayacağım hiç ama hiç aklımdan geçirmediğim bir yerde onunla burun buruna geldim. Yahudilerin Sosyal Demokrasi'nin idarecisi olduğunu anladığım zaman eski düşüncelerimden derhal sıyrıldım. Böylece hissiyatımla aklım arasında uzun süre devam eden mücadele sona erdi.
işçi arkadaşlarımla olan günlük görüşmelerim sırasında onların herhangi bir meselede ne kadar kolaylıkla fikir ve kanaat değiştirdiklerine dikkat etmiştim. Bu değişiklikler işçi arkadaşlarımda bir i-ki gün, hatta çoğu zaman birkaç saat içinde oluyordu. Kendileri ile karşılıklı konuşulduğunda akla uygun fikirler besleyen kimselerin, gazetelerin baskısı altına girince, bu güzel fikirleri hep birden unutuvermelerine bir türlü akıl er diremiyordum. Bu durum her zaman beni ümitsizliğe sevk ediyordu. Bu gibi kimselerle saatlerce konuşup kendilerine öğütler verdikten sonra, artık tam bir fikri anlaşmaya vardığımıza kanaat getirdiğime veya onları çürük fikirler hakkında aydınlattığıma inandığım için sevinç duyarken, aradan 24 saat geçmeden işe tekrar başlamak gerektiğini büyük bir acı ile görüyordum. Bütün çabalarım boşa gitmiş oluyordu. Bu kimselerin manasız düşünceleri, kıyamete kadar sallanacak olan bir sarkaç gibi tekrar hareket noktasına gelmiş oluyordu.
Kaderlerinden memnun değildiler. Bu işçiler, kendilerine acı darbeler indiren kaderlerine kızıyorlardı. Patronları, korkunç kaderlerinin birer zalim icracısı gibi görüyorlardı, onlardan nefret ediyorlardı. Hallerine hiç merhamet göstermeyen hükümet adamlarına küfürler savuruyorlardı. Bütün bunlar yiyecek fiyatları aleyhine gösteri yaparak, toplu halde caddelerden geçtikleri sıralarda yüzlerin den okunuyordu. Fakat bir türlü akıl erdiremediğim husus, bu işçilerin kendi milletlerine besledikleri kindi. Bunlar, milletimin büyüklüğünü meydana getiren her şeyi kötülüyorlar, tarihimizi kirletiyorlar ve ırkımızın büyük adamlarına çamur atıyorlardı. Kendi soydaşlarına, kendi yuvalarına, doğdukları vatana karşı gösterdikleri bit düşmanlık, aklın kabul edemeyeceği bir şeydi. Bu şekil hareket tabiata aykırı idi. Gerçi yollarını şaşırmış olan bu kimseleri doğru yola sevk etmek mümkündü. Fakat bu olumlu sonuç sadece birkaç gün veya bir iki hafta devam ederdi. Doğru yola sevk edilenlerden herhangi birine bir süre sonra rastlandığında, onun tekrar eski duruma döndüğü dehşetle görülüyordu.

Sosyal Demokrasi basınının özellikle Yahudiler tarafından kontrol ve idare edildiğini zamanla fark ettim. Bu duruma özel bir mana veremiyordum. Keza diğer gazetelerde de durum aynı idi. Şu husus özellikle dikkatimi çekiyordu. Terbiyemin ve kanaatlerimin milli kelimesine verdiği manaya uygun düşecek şekilde hakikaten milli olabilen ve yazarları arasında Yahudilerin bulunduğu tek bir gazete yoktu. Artık kendi kendimi zorlayarak, Marksist basının yazılarını okumaya başladım. Bana öyle bir nefret duygusu verdiler ki sonunda bu hıyanet ve alçaklık koleksiyonlarımı meydana getirenleri daha yakından tanımak üzere harekete geçtim. Bu heriflerin hepsi istisnasız Yahudi idiler. Temin edebildiğim bütün Sosyal Demokrat broşürleri okudum, imza sahiplerinin hepsi de Yahudi'den başkası değildi. Hemen hemen her işte şef olanların isimlerini tespit ettim. Bunların çoğu da Yahudi idi. Bazı milletvekilleri, sendikaların sekreterleri, parti başkanları veyahut sokak hareketlerinin liderleri hep o seçkin (!) ırkın mensupları idi. Austerlitz, David, Adler, Ellenbogen ve diğerleri... işte bu adları hiçbir zaman aklımdan çıkarmayacağım.
Artık bana karşıt olanların mensup bulundukları partinin kilit noktalarının yabancı bir milletin elinde olduğunu anladım. Çünkü her Yahudi, bir Alman olamazdı. Bunu kati olarak öğrenince, çok rahat ettim. Böylece, ırkımızın şeytanını artık biliyordum. Viyana'daki geçen bir yıl içinde her işçinin doğru bilgi ve doğru açıklanın karşısında gerçeği teslim ettiğini gördüm. Yavaş yavaş bu işçilerin doktrinlerine vakıf olmaya başladım. Bu doktrin şahsı kanaatlerini uğrunda başlattığım kavgada benim silahım oldu. Böylece başarı daima tarafımda kalıyordu. Büyük halk topluluklarını zaman ve sabır hususunda büyük fedakarlıklar göstererek kurtarmak gerekti. Fakat bütün çabalarıma rağmen bir Yahudi'yi kendi görüşlerinden ve kanaatlerinden ayırmayı başaramadım. O günlerde Yahudileri inançlarının manasızlığı hakkında aydınlatmaya çalışacak kadar aptallık ediyordum. Dar çevremde boğazım kuruyana ve dilimde tüy bitene kadar konuşup duruyordum. Onlara Marksizm'in tehlikesini gösterebileceğimi sanıyordum. Fakat ters sonuçlar alıyordum. Çünkü Sosyal Demokratların gerek nazari ve gerek tatbikatta açık olarak elde ettikleri bu başarılar onların çalışma azimlerini kuvvetlendirmekten başka bir şeye yaramıyordu. Ancak bu heriflerle ne kadar çok münakaşa edersem, üslûplarını o kadar iyi arılayabiliyordum. Bunlar her şeyden önce, kendilerine karşı olanların akılsızlıklarına güveniyorlardı. Eğer münakaşa sırasında bir başka kaçamak yol bulamazlarsa o vakit kendilerine budala süsü veriyorlardı. Eğer bu da başarılı olmazsa, o zaman hiçbir şey anlamıyormuş gibi davranıyorlardı. Bu durum karşısında biraz sıkıştırılırlarsa, o zaman da başka bir konuya geçiyorlardı. Bir sürü manasız laflar ediyorlar, eğer itiraz edilmezse, bunlardan başka konular için deliller çıkarıyorlardı. Üstlerine daha fazla gidilecek olursa, avucunuzdan kayıp kaçıyorlar ve artık hiçbir şeye cevap vermez oluyorlardı. Kurtarıcı gibi etrafta dolaşan bu heriflerin birini yakaladığınızda sanki elinizde yapışkan ve cıvık bir madde tutmuş gibi oluyor ve insana tiksinti veren bu madde parmaklarınızın arasından kayıp gittikten sonra, başka bir yerde tekrar toplanıp şekilleniyordu, içlerinden bir ikisine fikirlerinizi kabul etmekten başka bir çare bırakmayacak şekilde kesin bir darbe indirdiğinizde, ilerisi için bir ümit beliriyordu. Fakat aradan bir gün geçtikten sonra hayretler içinde kalıyordunuz. Yahudi yirmi dört saat önce olanları hiç hatırlamıyor ve başlangıçta olduğu gibi yine boş laflar edip duruyordu. Sanki aramızda hiçbir şey geçmemiş gibi davranıyordu. Eğer buna kızacak olur da kendisine izahat vermeye kalkarsanız, şaşırmış gibi yapıyor ve kesinlikle bir şey hatırlamadığını söylüyordu. Yalnız bir şey hatırlamadığını söylemekle kalsa yine iyi... Bir gün evvel iddialarının doğruluğunu ispat etmiş olduğunu da ilave ediyordu.
Ben bu durum karşısında çoğu zaman donup kalıyordum, insan bu heriflerin nesine hayret edeceğine şaşırıyordu. Acaba anlam112 sözlerin çokluğuna mı, yoksa yalan söylemekteki ustalıklarına hayret edilmeliydi? Sonunda Yahudilere kin bağladım. Bütün bu Çekişmelerin iyi tarafı da vardı. Hiç değilse Sosyal Demokrasinin propagandacı liderlerim daha iyi ve yakından tanımış oluyordum. bu milletimin istifadesine idi. işte bu yabancıların şeytanı bile

şaşır-Un ustalıklarına kurban giden işçilerimizin davranışlarına kim kızabilir? Şeytana pabucunu ters giydiren ırkın, hile dolu iddialarına karşı koymakta ben bile bin bir zahmet çekiyordum. Biraz evvel söylediklerini az sonra inkar edenlere karşı galip çıkmak ne kadar lor bir şeydi, işte Yahudileri ne kadar yakından tanırsam, işçileri de ö kadar mazur görüyordum. Bence suçlu olanlar yalnız işçiler değil. Asıl suçlu olanlar halkımızın mukadderatına acımanın, kesin bir şekilde adil kanunlarla işçilerin haklarını teslim etmenin, milleti kandıran ahlak bozucuyu duvara çakmanın zahmete değmez bir iş olduğunu kabul edenlerdi. Her gün üst üste yaptığım tecrübeler beni Marksizm'in kaynaklarını :" Kastırıp bulmaya yöneltti. Artık Marksizm'in bütün ayrıntısı bence Rialûmdu. Dikkatli gözlerim bu doktrinin gelişmesini rahat rahat |6rebiliyordu. Bu doktrinin doğuracağı sonuçları önceden tahmin edebilmek için bir parça muhakeme yapmak yetiyordu. Acaba bu İŞİ körükleyenler, eserleri son şeklini aldığı zaman meydana geleceklerden haberdar mıydılar? Yoksa bilmeden hatalı bir yolda mıydılar? Evet, şimdi mesele bunu bilmekte ve tespit etmekte idi.
Kanaatimce bu iki ihtimalin ikisi de mümkündü, ikinci ihtilalde feci sonuca engel olmak için muhakeme kabiliyetine sahip herkesin harekete geçmesi bir görev idi. Ama birinci ihtimale göre milletleri çamurun içine sokacak olan bu hastalığa sebep olanların hakiki birer, şeytan olduklarını teslim etmek gerekirdi. Çünkü medeniyetin yerle bir olmasına ve dünyanın bir çöle dönmesine yol açacak bir teşkilatı düşünmek ve onun planlarını yapmak için bir insim dimağına değil de, yedi başlı bir canavar aklına ihtiyaç vardır. Bu durumda tek çare mücadele etmekten ibaretti. Bu mücadele, inlim aklının sağlayacağı her türlü silahlarla yapılmalıydı. Evet, onların silahları ne olursa olsun bu mücadele yapılmalıydı. Hareketin prensiplerini daha iyi anlayabilmek için bu faaliyeti sürdürenleri dikkatli bir şekilde incelemeye başladım. Yahudi meselesi hakkındaki bilgilerim sayesinde hedefe tahminlerimden daha çabuk ulaştım, Yahudi'nin anlatmak istediğini nasıl yazıp söylediğini öğrendim. Bunların usulü, her zaman kendi düşüncelerini saklamak için kullanılan bir şeydi. Yahudi'nin gerçek gayesi hiçbir zaman yazının tamamında aranmamalıdır. Yahudi gayesini satırların arasında gizler, işte bu günlerde içimde büyük bir yenileşme meydana geldi. Eskiden enerjiden yoksun bir kozmopolit iken, şimdi taassup derecesine varan bir Yahudi düşmanı oldum. Böylece son defa olarak acı bir hüzün vicdanımda dolaştı. Yahudi milletinin tarih boyunca ortaya koyduğu nüfuzunu dikkatle inceledim. Gayelerine akıl erdiremediğimiz bu küçük milletin son zaferim istememizi birdenbire büyük bir endişe ve acı ile düşünmeye başladım. Her an bir parça toprak için yaşamış olan bu millete, dünya acaba bir mükafat olarak mı vaat edilmişti? Bizim bekamız için sahip olduğumuz mücadele hakkının gerçekten dayandığı bir temeli var mıydı? Yoksa bu mücadele hakkı bizim zihinlerimizde mi gelişiyordu?
Marksizm'i inceden inceye tetkik ettiğimde ve Yahudi milletinin faaliyeti ile meşgul olduğumda bu soruların cevaplarını mukadderatın kendisi verdi. Marksizm ve Yahudi faaliyeti tabiatın uyduğu aristokratik prensiplerin hepsini reddediyordu. Bunlar kuvvet ve enerjinin sonsuz imtiyazı yerine sayının üstünlüğünü kabul ediyorlardı. Marksizm, insanın kişisel değerini inkar ediyor, ırkın önemini tanımıyor ve böylece insanlığı hayatı ve medeniyeti için evvelce tayin edilmiş şartlardan yoksun bırakıyordu. Eğer bu doktrin dünya hayatının temeli kabul edilseydi, akla gelen bütün düzenlerin sonu gelmiş olurdu. Böyle bir kanun düşüncelerimizin ötesinde kalan kainatta büyük bir karışıklığa sebep teşkil ederse, bu geçici dünyada kendi topluluğu içinde ortadan çekilmesini gerektirmekten başka bir manası kalmazdı.
Eğer Yahudi Marksizm'le bir zafer kazanırsa başına giyeceği taç, insanlığın cenaze tacı olacaktır, işte o zaman dünya, milyonlarca yıl önce olduğu gibi boşlukta üzerinde bir tek insan kalmadan dönecektir.
Kendi emirlerine aykırı hareket edilirse, tabiatın intikamı korkunç olur. Bunun için ben Tanrı'nın isteğine uygun hareket ettiğime inanıyorum. Çünkü milletimi Yahudi'ye karşı müdafaa etmekle Allah'ın eserini müdafaa etmiş oluyorum.

BÖLÜM 2

Genel fikirlere sahip olduktan, günlük meseleler hakkında sağ-Um ve kesin fikir edindikten sonra karakter bakımından olgunlaşan insan siyasi hayata atılabilir. Eğer, sağlam ve kati fikir edinememiş ile, bir gün herhangi bir mesele hakkında aldığı kararı değiştirecek, yahut takip ettiği ve eksik bir şekilde bilgi edindiği bir doktrine bağlanacaktır. Birinci hal karşısında kendine bağlı olan taraftarlarını kaybedecektir. Liderin bu hatası, idaresi altında bulunan kimselerin hemen gözüne batacaktır, ikinci halde ise, lider yaydığı fikirlere ne kadar az inanırsa ve bunları haklı çıkarmak için ortaya koyacağı mütalaa ne kadar boş olursa, seçtiği vasıtalar da o kadar basitleşir. ı Sonunda siyasi görünümlerini, ciddi bir şekilde kendi şahsı ile somutluluğunu üzerine almaz. Halbuki insan, hayatını ancak inandığı Şeylerin uğruna feda eder. Bu arada kendine bağlı olanlardan istedikleri şeyler de, adi şeyler olmaya başlar. Artık liderlikten çıkar ve politikacı olur. Bu tip siyasilerin gerçek ve yegane kanaatleri, kana-atsizlikten ibaret olur. Bu arada, bu gibilerin şahsında küstahlık ve yalan söylemek sanatı da toplanır.

Eğer namuslu insanların oyları ile böyle bir kimse meclise girerse, bu kimsenin yapacağı iş "altın yumurtlayan tavuğu" kendisi Ve ailesi için korumak üzere girişebileceği mücadeleden ibarettir. Geçim derdi yüzünden siyasete atılan herkes onun en amansız düşmanı olacaktır. O her yeni harekette ve seçkinleşen her yeni adamın karşısında kendi korkunç akıbetini görecektir.

Bu "parlamento tahtakurularından ilerde tekrar bahsedeceğim. Bu arada hemen şunu da söyleyeyim ki otuz yaşındaki bir adam için bütün ömür boyunca öğrenilecek daha birçok şeyler vardır. Fakat bütün bunlar, o yaşa kadar kazanılan umumi mefhumlar arasında bir doldurma, bir tamamlama işinden ibaret kalacaktır. Yeni yeni kazandığı bilgiler, ana prensiplerini bozmayacak ve hatta dağıtmayacaktır. Ondan bir şey öğrenmiş olan taraftarları, ilerde birtakım lüzumsuz bilgilerle kafalarım doldurmuş kimseler durumuna düşmeyeceklerdir. Liderin fikri gelişmesi taraftarlar için bir garanti ola çak, onun yeni alıntıları yalnızca doktrinlerinin oluşumuna hizmet ve yardım edecektir. Ayrıca, bunlar taraftarlarının nazarında, müdafasını yaptığı fikrin doğruluğunun bir delili olacaktır. Yanlışlığı tahakkuk eden ve bu yüzden umumi nazariyelerini terke mecbur kalan bir lider, bu durum karşısında siyasi ve genel bir harekette bulunmaktan kendini alıkoymalıdır. Çünkü kilit noktalar üzerinde bir kere hataya düşen bir lider, ilerde de ikinci bir hata işleyebilir. Va-tandaştan onu kabul etmesini, kendisine itimat beslemesini isteme ye hakkı yoktur.

Halbuki bu hususa pek az uyulmaktadır. Bu da kendilerinin siyaset yapmaya haklı olduklarını iddia edenlerin ne kadar adi kimseler olduklarım ortaya koyar.

Fakat bütün bu alçak adamların arasından seçkin bir adam çıkar mı hiç?

Siyasetle meşgul olduğumun farkındaydım. Fakat gene de kendimi ileri sürmeye çekmiyordum. Beni cezbeden şeyleri küçük bir çevrede anlatıyordum. Böylece küçük bir çevrede söz söylemenin faydalarını görüyordum, insanların son derece basit olan fikir ve ka-naatlerine nüfuz etmeyi öğreniyordum. Bunun için de en kısa zamanda kültürümü arttırmaya çalıştım.

Bu çalışmama Avusturya'da en uygun yer Viyana'dan başka bir yer olamazdı. O zamanki Almanya'ya kıyasla, ihtiyar Tuna Monarşi'sindeki siyasi işler daha çok ve daha ilgi çekici durumdaydı. Sadece Prusya'nın bazı kısımları, Hamburg ve Kuzey Denizi kıyıları bu görüşün dışında kalıyorlardı. Avusturya'daki Alman nüfuzu, bu devle tin kurulmasında sadece tarihi bir rol oynamakla kalmamış, aynı zamanda suni bir kuruluş olan Habsbourglar Imparatorluğu'nu yüz yıllar boyunca ayakta tutan manevi kuvveti de temin etmiştir. Zamanla bu devletin hayatı ve geleceği imparatorluğun çekirdeğinin sağlıklı biçimde yaşamasına daha yararlı oluyordu. Eğer eskiden yonetimi babadan oğla geçen devletler, imparatorluk ve siyasi

hayat için devamlı olarak taze kan gönderen bir kalbi andırıyorlarsa, Viyanı da bu gövdenin beyniydi. Viyana'nın dış görünüşü tahtına kurulmuş bir kraliçe manzarası arz ediyordu. Bu haşmet Viyana'ya çeşitli ırkları bir araya toplayan siyasi otoriteyi sağlıyordu. Viyana güzellik ile oradaki ihtiyarlık belirtilerini saklıyordu. Avusturya imparatorluğu'nun bünyesindeki milletler birbirleri ile kanlı mücadelelerle sarsılırlarken, yabancı devletler ve Almanya, Viyana'nın güzel hayalinden başka bir şey düşünemiyorlardi. Bu yıllarda Viyana son defa VI büyük bir gelişme gösterdiği için böyle bir hayalin beslenmesi normaldi. Başarılı ve dahi bir belediye başkanının idaresi ile, ihtiyar Tuna Monarşisi'nin imparatorlarının hükümet merkezi, gözleri kamaştıran genç bir hayata başlıyordu. Halkın arasından çıkarak doğu sınırını kolonize eden büyük Alman, nedense resmen devlet adam-Un arasına dahil edilmiyordu. Halbuki Dr. Lueger imparatorluk merkezinin belediye başkanı olarak her sahada başarılı oldu. Dr. Lueger ekonomik alanda, güzel sanatlarda tam bir başarı gösterdi. O günlerde ortalıkta dolaşan siyaset adamlarının hepsinden daha büyük bir devlet adamı olduğunu zorlu yollardan geçerek ispat etti. Eğer Avusturya denilen millet iddiası yıkıldı ise de bu Dr. Lueger'in siyasi kabiliyetine bir zarar getirmez. Çünkü on milyonluk çekirdek bir milletle, elli milyonluk bir devleti devamlı şekilde ayakta tutmak imkansız bir şeydir. Yeter ki kesin ve belirli bazı düşünceler tam gerektiği anda meydana gelmiş olsunlar.
Avusturyalı olan Almanın düşünceleri çok genişti. Büyük bir imparatorluk kadrosu içinde yaşamağa alışmıştı. Bu durumdan meydana çıkan vazife alışkanlığını ise hiçbir zaman kaybetmemişti. Avusturya tacının küçük sınırlarının nihayetindeki devlette imparatorluk sınırlarını görüyordu. Talih onu Alman vatanından ayırmıştı. Bundan dolayı, ecdadının sonsuz çekişmeler içinde doğudan koparmış oldukları parçayı Alman olarak devam ettirmeyi, şahsı için ezici de olsa görev kabul etmeye gayret gösterdi. Avusturyalı olan Almanların bütün kuvvetlerinin bir göreve yöneltilmediği de bir gerçekti. Keza bazıları kalpleri ve hatıraları ile anavatana yönelmiş değillerdi. Doğdukları memleketi düşünenler azınlıktaydı.
Avusturyalı olan Almanların görüşleri daha geniş bir ufku kaplıyordu, imparatorluğun çeşitli iktisadi işlerim omuzlarlardı. Önemli teşebbüslerin hemen hemen tamamını ellerinde tutarlardı. Müdürlerin, teknik elemanların ve hizmetlilerin büyük bir kısmı bunlardan çıkardı. Dış ticaret hemen hemen Yahudilere ait idi. Yahudilerin el atmamış oldukları sahalarda Avusturyalı Almanların iş tuttukları görülürdü. Siyası yönden ise Devlet tamamen Avusturyalı Almanlar tarafından ayakta tutulurdu. Askerlik hizmeti onu, doğduğu ilin küçük sınırlarından çok uzak yerlere gönderiyordu. Yeni kura erleri muhakkak ki bir Alman alayına hizmet ediyorlardı. Ama ne var ki bu Alman alayı Viyana'da veya Galiçya'da bulunduğu kadar, Hersek'te de üslenebilir di. Subayların büyük bir kısmı, kurmay heyeti gibi henüz Almandı.
Güzel sanatlar ve ilim de Alman ürünüydü. Sadece modern sanat çalışmaları türünden uydurma şeyler hariçti. Bu sahte sanat eserlerini bir zenci milleti de yapabilirdi. Gerçek sanat eserinin ilhamına Almanlar sahiptiler. Viyana güzel sanatların bütün kollarında hiçbir zaman kuruma tehlikesi olmaksızın Tuna Monarşisi'nin sanat ihtiyacını sağlayan ve bitmek bilmeyen bir kaynaktı. Sözün kısası, Alman unsurları sayıları pek az olan Macarlar hariç tutulursa, bütün dış siyasetin ana direği idiler. Ama bu imparatorluğu kurtarmak için yapılacak her şey manasızdı, çünkü gerekli olan esaslı şart ortada yoktu. Avusturya İmparatorluğu'nda çeşitli milletlerin parçalanmayı sağlamaya çalışan kuvvetlerine galip gelebilmek için tek çare vardı. O da devleti merkeziyet usulüne göre idare etmekti. Eğer dahili teşkilatlanma çalışmaları sonuçsuz kalsaydı, bu başarısızlığın sonucu olarak da imparatorluk yok olup gidecekti. Görüşlerin henüz berrak olduğu devirlerde bu fikir devletin yüksek kademesinde tartışıldı. Fakat kısa bir süre içinde devletin federasyon usulüne daha yakın bir şekilde teşkilatlanma çalışmaları sonuçsuz kaldı. Bu başarısızlığa sebep de imparatorluk içinde bir çekirdek sınıfın duruma hakim olmaması idi. Bu başarısızlığa Avusturya Devleti'ne özgü ve Bismarck tarafından Alman Reich'ı kurulduğu zaman görülmüş olanlardan tamamen farklı bazı iç

durumlar da eklendi. Almanya'da kültür bakımından müşterek bir temel olduğu için sadece siyasi geleneklerin üstün gelmesi söz konusuydu. Çünkü Reich, bazı küçük yabancı parçalar hariç tutulacak olursa sadece tek bir milletin temsilcilerini içeriyordu. Avusturya'da ise durum, bunun tam aksi idi. Avusturya'da, Macaristan göz önünde tutulmazsa her memleketli kendilerine has bir büyüklüğün siyasi hatırası tamamen ortadan kalkmıştı, ya da bu belirli hatıralar, zamanın örtüsü altında silinmiş VI fark edilmez hale gelmişti. Fakat bu duruma karşılık, milliyet prensibi ileri sürülünce, çeşitli memleketlerde ırki eğilimler güç kalındılar. Bu eğilimler milli devletler monarşisinin sınır boylarında filizlenmeye başladığı için hedefe varması kolay olacaktı. Bu yerlerdeki ırklar toz halindeki Avusturya toplulukları ile aynı kandan veya yakın ırktan oldukları için, Avusturya toplulukları üzerinde Alman Avusturyalıların çekiciliklerinden çok daha büyük bir çekici kuvvete sahip oldular. Hatta Viyana bile bu mücadeleye dayanamadı.
Budapeşte, gelişmesi sonucunda bir şehir haline gelince, Viyana ilk defa olarak bir rakiple karşı karşıya kaldı. Bu rakibin görevi çifte monarşinin birliğini korumak yerine, daha çok devletin sınırları içindeki milletlerden birini takviye etmek oldu.Kısa bir süre sonra Prag'da aynı görevi yüklendi. Bunu Laibach takip etti. işte bu eski eyalet şehirleri, özel memleketlerin hükümet merkezleri mertebesine çıkarken ayrıca bir fikir hayatının merkezleri de oluyorlardı. böylece ırka dayanan siyasi içgüdüler bir derinlik kazandılar ve ruhi temellerin üzerine oturdular. Elbet bir gün, çeşitli ırkların ileri atılma arzuları, devletin müşterek menfaatlerinin meydana getirdiği birlik olma kuvvetinden çok daha şiddetli olacaktı, işte o zaman Avusturya bitecekti.
ikinci Joseph'in ölümünden sonra, bu gelişme açıkça kuvvetlenip, sağlamlaştı. Bu gelişmeye, kısmen monarşik idarenin kendisi, kısmen imparatorluğun dış durumunun ortaya koyduğu durumlar sebep oldu.
Devletin korunması için kavgaya girişilecek ise, mücadele ciddi »lirette kabul edilmeli ve sebatlı bir çalışma ile sağlam bir merkeziyetle hedefe ulaşılmalıydı. Bunun için her şeyden önce tek bir resmi dil kabul edilmeliydi. O ana kadar tamamen lafta kalmış olan milli birliği tahkik etmeli idi. Devletin yaşayabilmesi için gerekli teknik çareler hükümetin eline verilmeliydi.
Müşterek bir milli duygu ancak okul ve propaganda aracı ile ve çok uzun bir zamanda yaratılabilir. Bu hedefe ulaşmak için on yıl, yirmi yıl yetmez. Yüzyılları göze almak gerekir. Bu durum tıpkı sömürge kurma işinde olduğu gibidir. Sömürgelerin kurulmasında da sebat ve iktidar, sınırlı bir zaman içinde harcanan enerjiden çok daha önemlidir.
idarede mutlaka bir birliğin gerekli olduğu üzerine ısrar edilmemelidir. Bütün bunlardan bir tanesinin bile yapılamadığım, daha doğrusu neden yapılmak istenmediğini araştırıp bulmak, benim için çok faydalı oldu. Bu ihmalkarlığa sebep olan, imparatorluğun çökmesinin de tek sorumlusudur.
Yaşlı Avusturya İmparatorluğu'nun hayatı, diğer devlerden herhangi birinin hayatından çok, hükümetin kudret ve kuvvetine bağlı idi. Avusturya'da milli bir devlet temeli eksikti. Böyle bir devlet eğer gereği gibi sevk ve idareyi elinde tutamazsa, daima ırki menşei dolayısıyla devamlılığını, sağlayabilecek bir kuvvete sahip bulunur. Irki devlet, bazı kereler nüfusunun tembelliği ve bunun oluşturduğu direnme kuvveti sayesinde uzun, kötü idare devirlerine pek rahatsız olmadan şaşılacak bir tahammül gösterebilir. Bir vücutta her türlü hayatiyet kaybolduğu ve bir ceset karşısında kalındığı sanıldığı zaman, bir ölü kabul edilen vücut ayağa kalkarak insanlara, hayatın kudreti ve kuvveti hakkında şaşırtıcı belirtiler gösterebilir. Fakat çeşitli topluluklardan meydana gelen, kan birliği ile kurulmayıp sadece müşterek bir pençenin idaresi altında oluşan imparatorlukta ise iş tamamen başka şekilde cereyan eder. idarede gösterilen her zaaf hareketi devletin topluluklarda, kış aylarında uykuya yatan hayvanlardakine benzeyen bir uyuşukluk meydana getirmez, iş tam aksine cereyan eder. Her ırkta bulunan ve idarenin hakim olduğu devirlerde meydana çıkmaya fırsat bulamayan özel

içgüdüler harekete geçmeye başlar. Bu tehlike ancak yüzyıllarca devam eden müşterek bir terbiye, müşterek geleneklerle ve müşterek menfaatlerle hafifletilebilir. Bu bakımdan bu türlü devletler ne kadar yeni olurlarsa, hükümete ve rejime de o kadar bağlanırlar.
Çok defa değerli devlet adamlarının eserlerinin devam etmediği ve bu gibi kimseler ölünce de yok olduğu görülüyor. Yüzyıllar boyunca bu tehlike küçük görülmüş diye, şimdi de küçümsenemez. Çünkü rejim zayıflayınca bu kuvvet tekrar uyanır.
Habsbourg Hanedanı'nı en büyük hatası işte bunu anlamamış olmasıdır. Kader, bu hanedanın fertlerinden yalnız birine memleketin geleceğini aydınlatma imkanını verdi. Fakat sonunda yine de meşale bir daha yanmamak üzere söndü. Alman milletinin imparatoru ikinci Joseph, atalarının başarısızlıklarını son anda tamir edemezse, hanedanının bir ırklar topluluğunun kasırgası içinde yok olacağım, büyük bir endişe ve azap içinde anladı, insanların dostu olan ikinci Joseph atalarının yetersizliklerine karşı, insanlığın üstünde bir kuvvet ile dayattı ve yüzyıllar boyunca devam ede gelen korkunç ihmali on yıl içinde tamire çalıştı. Eğer kırk yıl daha çalışma imkanına sahip olsaydı, kendinden sonra gelen iki nesil de aynı ruh ve aynı şevkle çalışarak mucizenin meydana gelmesini sağlayabilirdi. Ne yazık ki, on yıllık bir çalışmadan sonra her şeyi ile bitkin bir halde öldüğü zaman, eseri de kendisi ile beraber toprağa gömüldü.
ikinci Joseph'ten sonra gelenler ne irade ne de düşünceleri itibariyle bu işi başarabilecek yapıda değillerdi. Yeni zamanın ilk devrim hareketleri Avrupa'da başladığı zaman, Avusturya içinden yavaş yavaş tutuşmağa başladı. Sonunda yangın patlak verince; alevler toplumsal, politik veya sınıf farkı sebeplerinden çok, ırk kaynağından çıkan ve gelişen hamlelerle büyüdü.
1848 devrimi, Avrupa'nın her tarafında bir sınıf mücadelelerinin başlangıcı olurken, Avusturya'da yeni bir ırklar mücadelesinin başlangıç noktasını teşkil etti. Alman milleti ise bu ihtilalin kaynağını unutarak veya görmeyerek kendi hedefine koşarken, kendi mahkumiyetini imzalıyordu.
Daha başlangıçta ortak bir dil ortaya konmadan kabul edilen parlamento, temsili monarşi rejimi içinde Alman üstünlüğüne ilk darbeyi indirdi. Fakat bu darbenin indirilmesi ile devletin kendi de mahvoluyordu. işte böylece ortaya çıkan sonuç bir imparatorluğun çöküş tarihinden başka bir şey değildi. Bu çöküşü takip etmek çok faydalı bir ders olduğu kadar, heyecan verici bir şeydi de... Sonunda tarihin kararı bin bir çeşit ayrıntının arasından meydana çıktı. Avusturyalıların çoğu yıkılmanın bariz işaretleri arasında yollarına körler gibi devam ediyorlardı. Bu sanki ilahların Avusturya'yı yok etmek istediklerini ispatlayan bir şeydi.
Bu kitabın konusuyla ilgili olmayan ayrıntıya girmek istemem. badece, ırkların ve devletlerin yok olmalarının sebeplerini teşkil eden ve henüz tazeliği muhafaza eden olayları, siyasi görüşlerimde bir temel nokta oluşlarından dolayı daha derin ve ayrıntıya inerek incelemek niyetindeyim. Avusturya Monarşisi'nin kafası üzerine devrilmesini burjuvaların pek az basiretli olan gözlerinde bile haklı çıkarabilecek müesseselerin başında, parlamento geliyordu. Bu müessesenin görünüşe göre örneği klasik demokrasi memleketi olan İngiltere'de idi. Orada başarılı olan bu müesseseyi pek az değiştirerek Viyana'ya getirdiler ve adına Reichstag dediler.
İngilizler iki meclis sisteminin şenliğini yaparlarken, "bina"lar birbirlerinden bir parça farklı idiler. Bir zamanlar Barry, Taymis Nehri'nin dalgaları içinden parlamento binasını yükseltirken, Britanya İmparatorluğu'nun tarihinden faydalandı ve binanın 1200 bölümü ile konsil ve sütunlarının süslerini oradan aldı. Heykeller ve tablolar Lordlar ve Avam Kamaralarını ingiliz milletinin şan ve şerefinin mabedi haline getirdi.
işte Viyana için ilk zorluk bu noktada çıktı. Danimarkalı Han-sen, milleti yeni temsil eden müessesenin mermer sarayının son "pignon"unu bitirdiğinde bu binanın süslemesini eski çağlardan ödünç aldı. Sonunda "Batı Demokrasisi"nin tiyatroyu andıran binasını, Yunan ve Roma devlet adamları ile filozofları süsledi. Alaylı bir benzetiş gibi binanın üstünde yükselen

"guadrige'ler dört-bir yana doğru atılarak, içteki faaliyetin dışardan görünüşünü en iyi şekilde çizmiş oldular.
Milletler, bu süslemeyi bir hakaret ve tahrik unsuru sayarak bu binada Avusturya tarihine saygı gösterilmesine razı olmayabilirlerdi. Ancak bu bina, Reich'ta da olduğu gibi, Viyana'da da Dünya Savaşı'nın gürültüleri arasında Alman milletine takdim edilebildi.
Daha yirmi yaşımda yokken ilk olarak Meclisin bir celsesini takip için Franzensring Sarayı'na girdiğim zaman büyük bir tiksinme hissinin pençesine düştüm. Meclisten zaten nefret ediyordum. Bu nefret bir müessese sıfatıyla nefret değildi. Liberal davranışlarım bana başka bir hükümet şekli düşünmeme imkan vermiyordu. Herhangi bir diktatörlük fikri Habsbourg Hanedanı'na karşı olan durumumla kıyaslanınca bana hürriyet, akıl, mantık aleyhinde bir hıyanet gibi görünüyordu, İngiliz parlamentosuna karşı duyduğum hayranlığın bunda büyük payı vardı. Bu hayranlık, gençliğimde okuduğum gazetelerin üstümde bıraktıkları tesirden doğuyordu. Avam Kamarası'nın İngiltere'de üstüne düşen görevleri ciddiyetle yerine getirmesi ve bu durumu Alman basınının övücü yazılarla anlatması bende büyük bir etki yapmıştı. Bir milletin kendi kendini idare etmesinden daha yüksek bir hükümet şekli düşünülebilir mi?
Avusturya Meclisi'ne karşı oluşuma sebep, hatalarına şerefli örneğinde tesadüf edilmemesi idi. Bu arada yeni bir delil daha tespit ettim. Gizli ve genel oy usulünün kabul edilmesine kadar mecliste küçük de olsa bir Alman çoğunluğu vardı. Bu durum insanı düşündürüyordu. Çünkü milli bakımdan Sosyal Demokrasi'nin şüpheli tutumu, Alman milletinin bir menfaati söz konusu olduğu zaman onu daima milletimin aleyhine olan kararları tercih etmeye zorluyordu. Bu eğilim, ekalliyeti (yabancı milletleri) kaybetmek korkusundan ileri geliyordu. Demek ki, Sosyal Demokrat Parti'si daha o zamanlarda, Alman partisi olarak kabul edilemezdi. Fakat genel oy usulünün kabulü ile sayıca Alman üstünlüğüne son verdi. Sonunda Almanlığı yok etmeye fırsat hazırladı.
Artık bundan sonra benim içgüdüme dayanan muhafazakarlığını, içinde Alman olan her şeyin savunulması gerekirken aslında savunmak şöyle dursun, hıyanete uğrayan halkın meclisi ile hiç bağdaşmıyordu.
Bu kusur, oy usulünden çok Avusturya Devletinin kendinde idi.İhtiyarlamış devlet, mevcudiyetini muhafaza ettiği müddetçe, Alman milletinin mecliste birinci derecede bir mevki elde edebilmesine hiçbir zaman imkan vermeyecekti.
İtibara layık olduğu kadar tarafımdan kabul olunan böyle bir
yere, ilk defa olarak bu ruhi durum içinde girdim. Şunu da belirteyim ki, ben buraya gelirken binanın muhteşem asaleti karşısında bir
saygı besliyordum. Bu bina Alman toprakları üstünde bir Yunan harikasıydı.
Birden şahit olduğum olay karşısında isyana kapıldım. Önemli bir iktisadi meseleyi görüşmek üzere birkaç yüz halk temsilcisi toplunu halindeydi. Çekilen nutukların fikir bakımından değerleri yok denecek kadar basitti. Bazı halk temsilcileri Almanca yerine ana lisanları olan Slavca, bazıları da mahalli lehçe ile konuşuyorlardı. Bu karmakarışık topluluk çeşitli ses ve edalarla birbirlerinin sözlerini kesiyordu. Bu arada bir ihtiyar da durmadan çıngırağı çalarak öğütlerle, halk temsilcilerini sükûta davet ediyor, meclisin haysiyetini korumaya çalışıyordu. Doğrusu gülmekten kendimi alamadım. Birkaç hafta sonra tekrar geldiğimde daha başka bir manzara ile karşılaştım. Salon bomboştu, içerdekilerin bir kısmı uyuyordu. Biri de kürsüye çıkmış nutuk veriyordu. Bir başkan vekili güya oturumu idare ediyordu. Salona bakıldığında bir can sıkıntısı görülüyordu.
Zaman buldukça meclise gitmeye devam ettim. Bu acınacak devletin vatandaşının seçtiği halk temsilcilerinin çalışmalarını takip ediyor, az çok zeki bulduğum bir simayı incelemeye çalışıyordum. Sonunda mesele hakkında şahsi bir fikrim oldu. incelemelerim bende, daha önce bu müessese hakkında beslediğim olumlu kanaatlerimin değişmesine ve reddedilmesine yol açtı.

Artık meclisin Avusturya'da aldığı adi biçime değil, meclislerin kendileri aleyhinde bulunuyordum. Bu zamana kadar bütün hatanın ve eksikliğin mecliste bir Alman çoğunluğunun mevcut olmamasından ileri geldiğini zannetmiştim. Böylece zihnimde bir sürü sorular belirdi.
Demokrasinin temeli olan çoğunluğun kararı prensibi ile tanışmağa başladım. Milletlerin temsilcileri sıfatıyla görev yapan kimselerin fikri ve ahlaki değerlerim ciddi bir dikkatle tetkik ediyordum. Böylece hem müessese hem de o müesseseyi meydana getiren kimseleri öğreniyordum. Birkaç yıl içinde son zamanların en meşhur tipi, bütün teferruatı ve açıklığı ile gözlerimin önüne serildi. Bu tip parlamento üyesi idi. Hayalimde canlanan şekil o günden beri esasları hiçbir değişikliğe uğramadı. Böylece gerçek hayattan alınan dersler, beni bazı kimselere az da olsa cazip gelen, fakat insanlığın çöküşünde rol oynayan sosyal bir nazariye içinde yolumu kaybetmekten kurtardılar. Bugünkü Batı Avrupa'da, demokrasi Marksizm'in bir müjdecisidir. Kanaatimce Marksizm'i demokrasisiz tasavvur etmek imkansızdır. Bence demokrasi bu dünya vebası için bir çoğalma alanıdır. Bulaşıcı hastalığın mikropları bu alan üzerinde çevreye yayılmaktadır.
Marksizm bütün ifadesini o düşük cenin halindeki parlamentoculukta bulur. Bu parlamentoculukta; her türlü ilahi kıvılcım, yoğrulmuş olan çamura can vermekten maalesef uzak kalır. Kaderime, bu konuyu bana Viyana'da bulunduğum günlerde inceleme fırsatı verdiğinden dolayı minnettardım. Çünkü aynı günlerde Almanya'da bu konuyu kolayca çözümleyivermem mümkündü. Eğer parlamento denilen bu müessesenin gülünç yüzünü Berlin'de tespit etseydim, hiç şüphe yok ki bu ana kadar kazandığım fikirlerin yarısını bile öğ-renemeyecektim. Neticede, dışardan gözüken sebeplere dayanarak, halkın ve Reich'm kurtuluşunu imparatorluk fikrinin takviye edilmesinde görenlerin safına geçecektim. Halbuki bu adamlar vaktin gelip gelmediğini bilmedikleri için bu kurtuluşu da tehlikeye düşürüyorlar di.
Avusturya'da ise her hatadan diğerine bu kadar kolaylıkla düşmekten çekinmeğe gerek yoktu. Çünkü parlamento bir değer taşımıyorsa Habsbourglar da ondan geri kalmıyorlardı, hatta belki de çok daha aşağı idiler. Parlamentoculuğu reddetmekle her şey halledilmiş olmuyordu. Mesele bütün güçlüğü ile ortada duruyordu. Reichstag'ı (Parlamentoyu) ortadan kaldırmak, hükümeti yöneten bir kudret olarak yalnız Habsbourg Hanedanı'nı tek başına bırakmak demekti. Bu ise özellikle benim için kabulü imkansız bir fikirdi. Bu özel meseleyi çözmekteki zorluk, beni bu meselenin içine dalmaya zorladı. Eğer bu böyle olmasaydı, o günkü gençliğimle muhakkak ki bu işi yapamazdım.
Beni en çok düşündüren bir husus vardı: Bu hiç kimseye bir sorumluluk yüklenmeyeceğinin açıkça ilan edilmesi idi. Parlamento 'herhangi bir hususta karar alıyordu. Eğer bu karar feci sonuçlar doğuracak olursa, bu karardan dolayı kimse sorumlu tutulamıyordu. Eşi görülmemiş feci bir sonuçtan sonra ya hükümet istifa ediyor ya da parlamento feshediliyordu. Bu bir sorumluluk kabul etmekmiydi? Şahıslarda meydana gelen ve devamlı sallanan çoğunluğun sorumlu tutulması hiç mümkün olur mu? Sorumluluk, eğer belirli bir kimse tarafından omuzlanmamış ise, bu işte bir mana var mıdır? Doğuşu ve yapılışı bir sürü şahısların irade ve eğilimine bağlı olan faaliyetlerden dolayı bir hükümet başkanını sorumlu tutmak mümkün olur mu?
Bugüne kadar yapılan tatbikat, devlet işlerini sevk ve idare eden bir şahsın, bir plan hazırlayıp bunun kıymetini boş kafalı koyun sürüsüne izah edip, bu heriflerin lütufkârane onaylarını almaktan başka bir şey midir?
Devlet adamı olmak demek, ikna etme sanatına ve büyük prensipleri anlama ile, büyük kararları çıkartma hususunda diplomasi inceliğe sahip olmak mıdır?
Eğer bir devlet adamı belirli fikre, yapısı bir tümörü andıran bir meclisin çoğunluğunu çekemezse ve bunda başarılı olamazsa, bu o devlet adamının kabiliyetsizliğini mi ortaya

koyar? Acaba bir sürü herifin, bir devlet adamım büyük bir başarı göstermeden bulmuş oldukları vaki midir?
Bu ölümlü dünyada, büyük bir deha tarafından yapılan bir icraat halkın ataletine karşı hücumu andıran bir hareket değil midir?
işte bu durumda, planları böyle bir kalabalığın onayını alamayan bir devlet adamı ne yapmalı? Para mı dağıtmalı? Yoksa vatandaşlarının hayati önemini kabul ettiği görevleri yapmaktan vazmı geçmeli? Böyle bir durum karşısında kalan karakter sahibi devlet adamı, iyi veya namusluca kabul ettiği şey arasındaki zıddiyeti ne şekilde halletmeli? Bu noktaya gelindiğinde topluluğa karşı olan görevi ve namus gereklerim birbirinden ayıran sınır nerededir? Gerçek bir devlet adamının, kendisini sadece o anın gereklerini düşünen bir politikacı seviyesine indiren hükümet usullerinden kaçınması gerekmez mi?
Bunun aksi olarak, eğer lider bir politikacı ise sorumlulukları hiçbir zaman kendisinin taşımayacağını ve bu yükün bir grup insana ait olduğunu düşünüp birtakım ayak oyunları yapmaya nefsini zorunlu hissetmeyecek midir? işte bizim "parlamento çoğunluğu" prensibimiz özellikle şef fikrini zedelemeyecek midir?
Acaba hâlâ, insanlığın gelişmesinin bir adamın kafasından değil de, çoğunluktan olduğuna inanan var mı? insanlığın bu baş şartından gelecekte kurtulmanın mümkün olacağı iddiasına kalkışan mı var? Halbuki bu husus her zamankinden daha zorunlu değil mi?
Eğer çoğunlukların iktidarı yolundaki parlamento prensibi, tek bir adamın otoritesi prensibine üstün çıkar ve şefin yerine sayı ve kütle hakim olursa, bu tabiatın aristokratik prensibine ters düşer. Bu modern parlamento prensibinin ne feci neticeler getirdiğini, Yahudi basının okuyucuları, eğer daha hür bir şekilde düşünmeyi ve hüküm vermeyi öğrenmemişlerse pek zor anlarlar.
Bu müessese, siyasi hayatı akla gelmeyecek birtakım küçük olaylar ile boğmak için bir vesiledir. Mesela, gerçek bir devlet adamı kendisini siyasi faaliyetten ne kadar uzak tutarsa, bu durum adi heriflere o kadar güzel gelir ve onları mest eder. Fakat çoğu zaman bu siyasi faaliyet, çoğunluğun sevgisini kazanmak için çeşitli pazarlıklara dönüşür.
Mesela günümüzde, bir deri tüccarı fikren ve bilgi yönünden ne kadar sınırlı olursa, kamuyu ilgilendiren ticari faaliyetinin bütün adiliklerini ne kadar çok bilirse, kendisinden büyük bir canlılık ve büyük bir deha istemeyen bir hükümet sistemini adi bir köylü kurnazlığı ile o kadar çok takdir eder. Böyle bir aptal sorumluluklarının yükünden korku duymaz. Yaptıklarını hiç umursamaz. Çünkü bilir ki, siyasi saçmalıklarının sonucu ne olursa olsun, kaderin kendisine tayin ettiği ölüm günü değişmeyecektir. Böylece günü geldiği vakit yerini bir başka herife terk edecektir. Seçkin devlet adamlarının sayıları, her birinin ferdi değerleri düştüğü nispette çoğalmaktadır. Bu da çöküşün açık işaretlerinden biridir. Şu husus özellikle bilinmelidir ki, bir yandan değerli kafalar, aciz, basit yapılı gevezelerin haysiyetsiz sekreterleri olmaktan kendilerini alıkoyarlar ve öte yandan da Çoğunluğun, yani ahmaklığın temsilcileri değerli bir şahsa kin beslerler.
" Adi bir meclis daima değeri kendi değerine eşit olan bir şef tarafımdan sevk ve idare edildiğini bilmekle bir çeşit teselli duyar, 'fundan dolayı herkes, arada sırada kendi zekasının parlaklığını göstermek için madem ki Pierre şef olabiliyor, neden Paul da olmasın 'demeye başlar. Bu arada demokrasinin ruhundan bir rezalet şeklin ortaya çıkan bir olay görülür. Bu olay, sözde amir durumunda itonların bir kısmında teşhis edilen korkaklık ve yüreksizliktir. Bu kimseler için önemli bir karar almak mevkisinde bulundukları zaman bir çoğunluğun himayesi altına girmeleri ne büyük bir talihtir. Siyaset fukaraları, bütün kararlarından evvel çoğunluğun onayını ilenirler ve böylece kendileri için gerekli olan "suç ortaklarım" sağlayarak her türlü sorumluluktan ellerini ovuşturarak sıyrılırlar. Doğ-tU adam, karakter sahibi namuslu adam bu çeşit siyasi faaliyet usullerine karşı husumet ve nefret beslemekten başka bir şey yapmaz. İÜ usuller bütün adi karakterleri kendilerine çeker. Her türlü hareketin doğuracağı sorumluluğu kabulden çekinen ve daima kendisini her şeyden masum kılmaya

çalışan bir kimse, bir sefil ve bir alçaktan farksız değildir. Bir milleti sevk ve idare edecek müessese, bu kabil kimselerden oluşursa, kısa zaman içinde vahim neticeler ortaya çıkar. Artık cesaretle hareket etmek yoktur. Bilakis bir karara Varmak için bir güç sarf etmektense küfürlere maruz kalmak tercih edilir. Eğer seri ve ani bir karar almak gerekiyorsa bir kimse şahsını ortaya koyup bu işe önder olmaz.
Bir husus vardır ki, bunu hatırdan çıkarmamak ve göz önünde herifin, *bir* devlet adamını büyük bir başarı göstermeden bulmuş oldukları vaki midir?
Bu ölümlü dünyada, büyük bir deha tarafından yapılan bir icraat halkın ataletine karşı hücumu andıran bir hareket değil midir?
işte bu durumda, planları böyle bir kalabalığın onayım alamayan bir devlet adamı ne yapmalı? Para mı dağıtmalı? Yoksa vatandaşlarının hayati önemini kabul ettiği görevleri yapmaktan vazmı geçmeli? Böyle bir durum karşısında kalan karakter sahibi devlet adamı, iyi veya namusluca kabul ettiği şey arasındaki zıddiyeti ne şekilde halletmeli? Bu noktaya gelindiğinde topluluğa karşı olan görevi ve namus gereklerini birbirinden ayıran sınır neresidir? Gerçek bir devlet adamının, kendisini sadece o anın gereklerini düşünen bir politikacı seviyesine indiren hükümet usullerinden kaçınması gerekmez mi?
Bunun aksi olarak, eğer lider bir politikacı ise sorumlulukları hiçbir zaman kendisinin taşımayacağını ve bu yükün bir grup insana ait olduğunu düşünüp birtakım ayak oyunları yapmaya nefsini zorunlu hissetmeyecek midir? işte bizim "parlamento çoğunluğu" prensibimiz özellikle şef fikrini zedelemeyecek midir?
Acaba hâlâ, insanlığın gelişmesinin bir adamın kafasından değil de, çoğunluktan olduğuna inanan var mı? insanlığın bu baş şartın dan gelecekte kurtulmanın mümkün olacağı iddiasına kalkışan mı var? Halbuki bu husus her zamankinden daha zorunlu değil mi?
Eğer çoğunlukların iktidarı yolundaki parlamento prensibi, tek' bir adamın otoritesi prensibine üstün çıkar ve şefin yerine sayı ver kütle hakim olursa, bu tabiatın aristokratik prensibine ters düşer Bu modern parlamento prensibinin ne feci neticeler getirdiğini, Yahudi basının okuyucuları, eğer daha hür bir şekilde düşünmeyi ve hüküm vermeyi öğrenmemişlerse pek zor anlarlar.
Bu müessese, siyasi hayatı akla gelmeyecek birtakım küçük olaylar ile boğmak için bir vesiledir. Mesela, gerçek bir devlet adanı ı kendisini siyasi faaliyetten ne kadar uzak tutarsa, bu durum adi heriflere o kadar güzel gelir ve onları mest eder. Fakat çoğu *zaman* bu siyasi faaliyet, çoğunluğun sevgisini kazanmak için çeşitli pazarlıklara dönüşür.
Mesela günümüzde, bir deri tüccarı fikren ve bilgi yönünden ne kadar sınırlı olursa, kamuyu ilgilendiren ticari faaliyetinin bütün adiliklerini ne kadar çok bilirse, kendisinden büyük bir canlılık ve büyük bir deha istemeyen bir hükümet sistemini adi bir köylü kurnazlığı ile o kadar çok takdir eder. Böyle bir aptal sorumluluklarının yükünden korku duymaz. Yaptıklarını hiç umursamaz. Çünkü bilir ki, siyasi saçmalıklarının sonucu ne olursa olsun, kaderin kendisine tayin ettiği ölüm günü değişmeyecektir. Böylece günü geldiği vakit yerini bir başka herife terk edecektir. Seçkin devlet adamlarının sayıları, her birinin ferdi değerleri düştüğü nispette çoğalmaktadır. Bu da çöküşün açık işaretlerinden biridir. Şu husus özellikle bilinmeli-ki, bir yandan değerli kafalar, aciz, basit yapılı gevezelerin haysiyetsiz sekreterleri olmaktan kendilerini alıkoyarlar ve öte yandan da çoğunluğun, yani ahmaklığın temsilcileri değerli bir şahsa kin beslerler.
Adi bir meclis daima değeri kendi değerine eşit olan bir şef tarafindan sevk ve idare edildiğini bilmekle bir çeşit teselli duyar. Undan dolayı herkes, arada sırada kendi zekasının parlaklığını göstermek için madem ki Pierre şef olabiliyor, neden Paul da olmasın demeye başlar. Bu arada demokrasinin ruhundan bir rezalet şeklini ortaya çıkan bir olay görülür. Bu olay, sözde amir durumunda Utların bir kısmında teşhis edilen korkaklık ve yüreksizliktir. Bu iseler için önemli bir karar almak mevkisinde bulundukları zaman bir çoğunluğun himayesi altına girmeleri ne büyük bir talihtir. işet fukaraları, bütün kararlarından evvel çoğunluğun onayını

dilenirler ve böylece kendileri için gerekli olan "suç ortaklarını" sağlayarak her türlü sorumluluktan ellerini ovuşturarak sıyrılırlar. Doğru adam, karakter sahibi namuslu adam bu çeşit siyasi faaliyet usullerine karşı husumet ve nefret beslemekten başka bir şey yapmaz. Bu usuller bütün adi karakterleri kendilerine çeker. Her türlü hare-tin doğuracağı sorumluluğu kabulden çekinen ve daima kendisini her şeyden masum kılmaya çalışan bir kimse, bir sefil ve bir alçaktan farksız değildir. Bir milleti sevk ve idare edecek müessese, bu kabil kimselerden oluşursa, kısa *zaman* içinde vahim neticeler ortaya çıkar. Artık cesaretle hareket etmek yoktur. Bilakis bir *karara varm*ak için bir güç sarf etmektense küfürlere maruz kalmak tercih edilir. Eğer seri ve ani bir karar almak gerekiyorsa bir kimse şahsım Kıya koyup bu işe önder olmaz.

Bir husus vardır ki, bunu hatırdan çıkarmamak ve göz önünde tutmak gerekir. Çoğunluk hiçbir zaman bir kişinin yerine geçerli olamaz. Çoğunluk, ahmakları olduğu kadar alçakları da temsil eder. Saman dolu yüz kafa nasıl ki, hiçbir zaman bir akıllı kişiye eşit olamazsa, yüz korkak adamdan da hiçbir vakit kahramanca bir karar beklenemez. Hükümet başkanları büyük mesuliyetlerden kaçtığı müddetçe, kendilerini milletin hizmetine arz etmeye layık gören kimselerin sayısı da artar. Onların safa geçip sıralarını beklemelerine, hiçbir şey engel olamaz. Kendilerinden evvel olanları endişe- ile takip ederler ve gayelerine erişmeleri için muhtaç oldukları saatlerin miktarını bile hesaba katarlar. Göz konan bir mevkiinin boşalması ateşli bir surette temenni edilir. Kendi saflarında seyreklik meydana getiren her türlü rezaletten memnun kalırlar. Eğer aralarından biri daha önceden kazanılmış duruma dört elle sarılacak olursa, bunu birliğin kutsal anlaşmasında bir duraklama kabul ederler, işte o zaman bir hayli kızıp, darılırlar. O yüzsüz herif sonunda mevkisinden düşüp de, sıcak sıcak duran sandalyesinden yararlanmak için kendilerine yol açılmadıkça rahat edemezler.

Artık bir kere düşmüş olan, bir daha aynı yere çıkacak durumda değildir. Çünkü sandalyelerini kaybeden bu suratsız heriflerin yapacakları şey, yerlerine göz dikenlerin safında kendilerini karşılayan küfür ve bağrışmaların elverdiği oranda bir yere ilişmektir. Bütün bunlar devletin en önemli mevki ve hizmetlerini gerçekleştirenlerin korkunç bir süratle gelip geçmelerine sebep olur. Bunun sonucu ise fecidir. Çünkü meclis ahlak ve usulüne kurban gidenler yalnız aptallar ve ehliyetsiz olanlar değildir. Bir gün şans hakiki lider adını taşımaya layık birini o mevkie getirirse, onu bekleyen akıbet de aynı olacaktır. Hatta böyleleri daha fazla kurban olurlar. Bir lider kendini gösterir göstermez ona karşı şiddetli bir mücadele başlar. Eğer, yüksek bir mevkie giren kuvvetli bir lider mevkiinin çevresi içinden çıkmamışsa onu bekleyen sonuç pek parlak olmaz. Ahmaklar o mevkide yalnız kendilerinin bulunmasını isterler. Samanla dolu kafalar, aralarında bir değer ifade eden bir kafaya tahammül edemezler ve ona karşı müşterek bir kinle hücuma geçerler.

Birçok hususlara cevap vermekten yoksun olan içgüdüleri bu durumda net bir görüşe kavuşur. Bunun sonucu olarak idareci sınıf gitgide zeka fukaralığına uğrar. Eğer insan bu şefler güruhundan değilse, milletin ve devletin bu yüzden ne büyük zararlara uğrayacanı hesaplayabilir, işte böyle bir parlamento rejimi, eski Avusturya için gerçek bir mikrop çoğaltma laboratuarı idi.

Başbakanları, imparator veya kral tayin ediyordu. Fakat o her Şifasında meclisin iradesinin ifadesini yerine getiriyordu. Bakanlık-|lr için pazarlık yapılıyordu. Her şahsın yerine kısa zaman içinde bir başkası bulunuyordu. Bu, artık bir çeşit koşu halini alıyordu.

defasında seçilen şahsın değeri bir evvelkinden daha az oluyor-

En sonunda iş döndü yuvarlandı, küçük parlamento bitleri ti-dayandı. Bu bitlerin siyasi değerleri ve iktidarları, her seferinde çoğunluğu tekrar sağlamayı, yani o küçük siyasi işleri düzenlemeyi bilmek hüneri ile ölçülür. Bunların bu basit çalışmalarında bir vardır. Bütün bu dalavereli işleri için Viyana devam en iyi bir okuldur.

Bu halkın temsilcilerinin kendi bilgi ve kabiliyetleri ile çözüm-ek zorunda kaldıkları meselelerin güçlüklerini de ölçüp biçiyordum. Bunun için milletvekillerinin fikri ufuklarının

genişliklerini de yakından takip etmek gerekiyordu, işte bu da yapılınca artık bullak yıldızların kamu hayatına ait gökyüzünde ne şekilde keşfedileceklerine kayıtsız kalınamazdı. Bu şirin heriflerin gerçek değer ve İlliyetlerini vatan ve millet hizmetinde ne şekilde kullandıkları, siyasi faaliyetlerinin asıl tekniğinin ne olduğu esaslı şekilde tetkike değer bir husustu.
Parlamento çalışmaları, şahıslar ve olaylar, derinlikleri görebilen bir objektifle, bir hatır gözetilmeden incelendiğinde tam anlamıyla esef verici bir durum arz ediyordu. Taraftarlarının herhangi [1] meseleyi incelemek veya bir husus hakkında vaziyet almak için, bir temel yokmuş gibi bir iki cümle başında devamlı olarak ima ettikleri objektiflik, parlamento müessesesine karşı gayet yerinde bir usuldü. Bundan dolayı bu heriflerin, kendilerini ve adi hayatlarını inceleyelim. Tetkik sonunda hayret verecek sonuçlara varacağız.
Tarafsız bir biçimde incelenmişse, meclis prensibi kadar yanlış bir prensip olamaz. Şimdi de "halk temsilcileri"nin seçilmelerinin ne Siklide yapıldığım inceleyelim. Milletvekillerinden her birinin her-Hangi bir başarısı, bir milletin istek ve dertlerinden ancak pek küçük bir bölümünü tatmin ettiği aşikardır. Halk topluluğunun siyasi zekası, isteklerini yerine getirecek, milletin dertlerine derman bula çak kabiliyetli siyasileri bulup meclise yollamaya kafi değildir. "Kamuoyu" dediğimiz şeyin içinde bir milletin fertlerinin şahsi tecrübelerine ve bilgilerine pek az miktarda tesadüf ederiz. Kamuoyunun büyük bölümü dışardan tahrik edilerek hazırlanır. Bu hazırlama'! gazeteler, verdikleri haberlerle ve ikna kuvvetleri ile gayet güzel ya parlar.
Herkesin dini kanaatleri, terbiyesinin ürünüdür. Bunlar insanın vicdanında uyuklar bir haldedir, işte halk topluluğunun kamuoyu da, ruhun ve düşünce gücünün çoğu zaman devamlı ve derin bir surette hazırlanmasının sonucudur.
Propaganda kelimesi ile anlatılan bu "siyasi terbiye"de en büyük hisse basına düşer. Basın verdiği haberlerle halkın orta yaşlıları için bir tür okul hüviyetine bürünür. Fakat bu basın birtakım kötü kuvvetler tarafından idare edilir. Viyana'da halkı terbiye etmeye mahsus bir vasıtanın sahiplerini ve yapanları incelemeye fırsat buldum.
ilk duyduğum hayret, devletin içindeki bu zararlı kuvvete halkın en gerçek ve en tabii eğilimlerine ters düşse bile, belirli bir fikir yaratmak için pek az bir zamanın yeter olması idi. Basın, basit ve ciddiyetten uzak bir hadiseyi, birkaç gün içinde önemli bir devlet meselesi haline getirmeyi kolaylıkla beceriyordu. Aynı zamanda basın önemli bir meseleyi milletin hafızasından sile çek şekilde yaptığı yayında da başarılı oluyordu.
Kısa bir zaman için bazı şahısları ileri itip, milletin karşısına bir kahraman olarak çıkarıyorlar ve o şahsın hayatı boyunca hayal bile edemeyeceği şöhretli hayatı, ona sağlıyorlardı. Bir iki ay öncesine kadar kimsenin duymadığı, işitmediği şahıslar "günün adamı" durumuna getiriliyor ve yine devletin ve milletin menfaatlerine ait meseleler canlı canlı gömülüyordu. Namuslu ve vatanperver şahısların üzerlerine atılan çamurların alçaklığı, ancak Yahudi ve Marksistler! incelemekle ortaya çıkarılabilir. Bu fikir haydutlarının, lanetlenmiş hedeflerine ulaşabilmek için yapmayacakları bir alçaklık yoktur. Bunlar aile meselelerine kadar nüfuz ederler. Çamura batırmaya karar verdikleri bir kimseyi yerden yere vurmak için gereken üzücü olayı buluncaya kadar her yanı didik didik ederler. Eğer, neticede ellerine basit bir fırsat geçmezse, iftiraya başvururlar. Bu yalan ve iftira kampanyasından tekziplere rağmen bir iz kalır. Bunlar, herkes israfından anlaşabilecek bir dille adi saldırılarını yapmazlar. Tersi-f ne, masum bir şahsı lekelemek için ağır başlı bir dille saldırırlar. i? işte kamuoyu, çeteler tarafından bu biçimde oluşturulur. Sonra da bu kamuoyundan meclis üyeleri çıkar. Tıpkı dalgaların köpüğü içinden Venüs'ün doğması gibi...
Parlamento müessesesinin çalışmasını bütün ayrıntıları ile anlatmak ve bu müessesenin hayali olduğunu göstermek için ciltler dolusu kitap yazmak gerekir. Fakat bu müessesenin bütün varlığı »[gözden geçirilmeyip de, sadece faaliyetinin sonuçları incelenecek flolursa en

paradoks* bir ruh ile düşünülse bile, gayesinin manasızlı-[mı ortaya koyacak kadar yeter bilgi elde edilebilir.
insan, gerçek demokratik düzenle, Alman demokrasisinin mukayesesinde ortaya çıkan farkı gördüğünde çılgına döner.
Parlamenter rejimin gözle görülen en büyük niteliği şudur: Son
yıllarda kadınların seçildiği hesaba alınmazsa, bir miktar adam tespit edilmektedir. Mesela beş yüz kişi. Bu beş yüz kişi her hususta , karar almak salahiyetine sahiptir. Yani fiiliyatta tek hükümet bu beş yüz kişidir. Şimdi bu beş yüz kişi bir kabine kuruyor. Dışardan tespit edilen manzara devlet işlerini bu kurulan kabinenin gördüğüdür. Fakat bu zevahirden ibarettir. Gerçekte bu kabine herhangi bir
meselede beş yüz kişinin, yani meclisin iznini almadan tek bir adım ilerleyemez, işte bunun için hiçbir meselede hükümeti sorumlu tutmaya imkan yoktur. Çünkü son karar meclisindir. Hükümet, çoğunluğun isteklerini uygulamaya memur bir organdır. Siyasi kabiliyeti ve başarısı hakkında not vermek için çoğunluğun fikir ve kanaatlerine uymak, veya çoğunluğun kendi fikrine savaşmak için gösterdiği hüner ve. siyasi oyununa bakmak icap eder. Bu suretle gerçek bir hükümet durumundan dilenen bir hükümet durumuna düşer. Hükümetin mevcut çoğunluğu kendi tarafında tutabilmesi veya kendine yeni bir çoğunluk sağlanabilmesi için "icrayı hükümet etmekten" başka bir işi olmayacaktır. Bu işte muvaffak olursa bir süre daha hükümet edebilir. Aksi takdirde çekilip gitmekten başka yapacak bir işi kalmaz, işte bütün sorumluluk mefhumu fiiliyatta ortadan kaldırılmıştır.(Paradoks- Yerleşmiş inanışlara aykırı olarak ileri sürülen düşünce) Çeşitli meslek sahibi ve çeşitli kabiliyetlerdeki bu beş yüz kişilik topluluk hiçbir zaman bağdaşık bir topluluk olamaz. Ayrıca bunlar, aynı zamanda akıl ve kabiliyet bakımından da seçkin kimseler değillerdir. Hiçbir zaman zekaca sivrilmemiş kimselerin oy varakaları ile yüzlerce devlet adamı doğmaz. Genel seçim usulünün dehaları ortaya çıkaracağı iddiası yersizdir. Bir kere, bir millet uğurlu günlerde gerçek devlet adamı çıkarır. O da yüzlerce değil, bir tane. Halk topluluğu seçkin dehalara içgüdüsü ile düşmandır. Seçim yolu ile bir büyük adam bulup çıkarmak, bir iğnenin gözünden deveyi geçirmek kadar zordur. Dünya kurulduğundan bu yana gerçekleştirilen her şeyin tamamı ferdi teşebbüslerin sonucudur. Halbuki değersiz beş yüz kişi milletin en önemli meseleleri hakkında kararlara varıyor. Bunlar öyle hükümetler kuruyorlar ki bu heyetler her özel konuyu çözmeden önce, bu saygıdeğer meclis ile anlaşmak zorunda bulunuyorlar. Demek ki siyaset, bu beş yüz kişi tarafından yürütülüyor.
Hükümet üyelerinin dehalarına temas etmeyeceğim. Sadece çözümlenecek konuların çeşitli oluşunu, çözüm çarelerini ve kararları birbirine arap saçı gibi dolaştıran karşılıklı bağlantıları inceleyeceğim, işte o zaman, karar çıkartmak için, ancak büyük meselenin basit parçaları hakkında bilgi ve tecrübe sahibi bulunan kimselerden oluşan meclise gelen hükümetin silahının küçük ve basit oluşu gözler önüne serilir.
En önemli ekonomik meseleler öyle bir heyet tarafından incelenip bir karar alınacaktır ki o heyete dahil olan kimselerin arasında vaktiyle iktisadi siyaset yapmış olanların sayısı onda biri bile bulmaz. Böylece o iktisadi mesele bu hususta herhangi bir fikri ve bilgisi olmayan kimselerden meydana gelen heyetin elinde kalır.
Bu durum diğer bütün konular hakkında da böyledir, incelendikten sonra bir karara varılacak olan konular kamuya ait olduğu halde, meclisin kuruluş şekli hiç değişmediğinden, daima aciz ve cahil kimselerin meydana getirdiği çoğunluk, terazinin kefesini kendi tarafına doğru eğilim göstertir. Halbuki çeşitli konuları görüşerek çözümleyecek olan milletvekillerinin devamlı şekilde yenilenmeleri gerekirdi. Çünkü milletin ticari menfaatlerine ait bir konu ile genel siyasi meseleleri, aynı heriflerin halletmelerine izin vermeye imkan yoktur. Bunun aksi olabilmesi için bu adamların hepsinin yüzyıllar boyunca ancak bir kere ortaya çıkan dünyaya bedel deha olmaları gerekir. Ne yazık ki, bunlar birer as bile olmayıp, sadece merakları sınırlı, mağrur ve en kötü bir fikir dünyasında yolunu şaşırmış kimselerdir. Esasen bu kimselerin en

büyük fikir adamlarının bile uzun bir zaman düşünüp, tarttıktan sonra çözebileceği konular hakkında kanılmayacak bir hafiflikle konuşmaları ve çarçabuk karar vermeleri bu durumlarından ileri gelmektedir. Bu kimselerin sanki ortada bir ırkın kaderi değil de, masanın üstünde tarot veya idiot partisi Varmış gibi, bütün bir milletin geleceği hakkında çok önemli kararlar aldıkları görülür.
Belki parlamentonun her üyesinin, sorumlulukları daima bu kadar kolay kabul edileceği düşünülemez. Fakat ne var ki, bu uykulu hal bazı üyeleri anlamadıkları konular hakkında karar almaya zorlamak suretiyle, onların karakterlerini yavaş yavaş zayıflatır. Keza bir tanesinde dahi "arkadaşlar bu konu hakkında hiçbir şey bilmiyoruz zannederim" veya "ben hiçbir şey anlamıyorum" demek cesaret yoktur. Esasen olsa bile sonuç yine değişmez. Çünkü bu doğru hareket, bu doğru söz hiçbiri tarafından anlaşılmayacaktır. Anlaşılsa bile bu namuslu eşeğin(!) mesleği rezil etmesine engel olunacaktır. insanı bir parça tanıyan kimse, şu hususu gayet iyi bilir. Böylesine itibar gören ve meşhur olan bir toplumda herkes mevcudun aptalı ve en hayvanı olmaya meraklı ve hazır değildir. Ama bu toplumda mertlik hayvanlıkla eşit sayılmaktadır, işte bundan dolayı namuslu olarak başlamış olan milletvekili çevresinin doğurduğu zaruret sonucu yalan ve aldatma yoluna sapacaktır. Herhangi bir hususa veya karara bir kişinin katılmaması, o işin rengini değiştirmeyeceği fikri, herhangi bir milletvekilinde var olan her çeşit namuslu davranış hareketlerini yok edecektir. Sonunda hepsi de, mevcudun en basit, en önemsiz kişisi olmadığına, tam aksine kendisinden çok daha kabiliyetsizleri bulunduğuna ve eğer kendisi bu toplulukta yer almazsa çok daha büyük felaketlerin meydana çıkacağına inanır.
Bu iddialar karşısında belki şöyle denebilir: Her milletvekili bütün meseleler hakkında bir bilgiye ve yetkiye sahip olamaz, işte o laman kendi hareketine ışık tutan partisi ile beraber o meselede oy kullanır. Veya şöyle denebilir: Partilerin komisyonları vardır. O komisyonları uzmanlar herhangi bir meselede aydınlatabilir. Bu delil ilk nazarda akla uygun gelebilir. Fakat o zaman başka bir sonuç ortaya çıkar: Eğer herhangi bir devlet meselesinde bir karar almaya birkaç uzmanın aklı ve bilgisi yetiyorsa, seçimle gelen beş yüz adama ne lüzum vardır? işte meselenin esası buradadır.
Şimdiki demokratik idare şekli, zeka sahibi hakim kimselerden oluşan bir meclis meydana getirmeyi hiçbir zaman düşünmez. Daha çok basit kimselerden kurulu bir "siyasi grup" teşkiline çalışır. Bu meclisi muayyen bir istikamete yürütmek, o meclisi meydana getiren elemanların sınırlı kafalı olmaları ile mümkündür. Bir parti politikası ancak bu şekilde uygulanabilir. Böylece ipleri elinde tutan adam mesuliyetleri omuzlarında taşımaya ihtiyaç duymadan, temkinlice bir şekilde perde arkasında kalmanın yolunu bulur. Böylece, millet için her korkunç karar herkesçe tanınan bir ahlaksız herifin hesabına kaydedilemez. Tersine, bütün günah bir partinin omuzla rina yüklenir. Sonuç olarak uygulamada her türlü sorumluluk ortadan kalkar. Çünkü sorumluluk belirli bir şahsa yüklenince, gevezelerden oluşan meclis grubu da sorumluluktan kurtulur. Bunun için meclis usulü her şeyden evvel, açıkça hareket etmekten korkan sinsi ruhlu kimselerin hoşuna gider. Sorumluluk zevkine sahip ve namuslu olan herkes bundan daima nefret eder.
işte bundan dolayı demokrasinin bu şekilde, daima gizli planlar hazırlayan ve eskiden olduğu gibi şimdi de aydınlıktan korkan Yahudi'nin en çok sevdiği bir aleti durumuna düşmüştür. Bu derece pis ve kendisi kadar hile dolu bir müesseseye ancak Yahudi değe ı verebilir.
Hür bir şekilde seçilmiş bir lider bütün hareketlerinin ve kararlarının tam sorumluluğunu kendi omuzları üstüne almaya mecbur dur. Alman demokrasisinin gerçekleşmesi çeşitli meselelerin bir çok günlük kararı ile halledilmesini kabul etmez. Kararı tek bir kişi alır Bu tek kişi de icraatından, malları ve hayatı ile sorumludur. Böyle şartlar altında böyle bir adam bulmak zor değildir.
Tanrıya şükürler olsun Alman demokrasisinin doğru manas: buradadır. Bu demokrasi rastgele bir kişinin, ahlaktan yoksun, zevk noksanı bir adamın idare mevkiine çıkmasını reddeder.

Böylece ilerde gerçekleşmesi gereken sorumluluk korkusu, ehliyetsiz, adi ve zayii şahısları saf dışı bırakır.
eğer böyle bir kimse iktidar sandalyesine oturmaya teşebbüs ederse , onun maskesini indirmeli, suratına bağırarak; "geri çekil çek ayağını, basamakları kirletiyorsun" demeli. Çünkü tarihin Pantheon'una yalnız kahramanlar girer, entrikacılar değil. Bu sonuca Viyana'da Meclis çalışmalarını iki yıl takip ettikten sonra ulaştım. Bundan sonra da bir daha oraya adımımı atmadım. parlamento rejimi ihtiyar Habsbourg Devleti'nin zayıflamasının baş sebeplerinden birini teşkil etti ve bu çöküş son yıllarda gitgide çarpar bir duruma geldi. Parlamento rejiminin gerekliliği ile Alman unsurunun üstünlüğü zaafa uğratılma hatasına düşülüyordu. Avusturya Parlamentosundaki Alman unsurunun aleyhine olan faaliyet imparatorluğa da zarar veriyordu. Çünkü 1900 yılına doğru monarşinin birliği sağlama kuvveti, vilayetlerin birlikten ayrılma eğlimlerini sonuçsuz bırakmaya yetmiyordu. Devletin hükümdarlığını sürdürmek için başvurduğu vasıtalar basitleşiyor ve bu durum milletçe kötüleniyordu. Sadece Macaristan'da değil, diğer çeşitli Slav vilayetlerinde de müşterek monarşi az benimseniyordu ve bu idarenin zayıflığından hiçbir utanma duyulmuyordu. Hatta çöküşün işaretlerinden özel bir keyif olduğu görülüyordu. Monarşinin eski sağlıklı durumuna kavuşmasından çok, ölmesinden bir şeyler ümit ediliyordu. Parlamentoda binbir türlü dalavere çevirerek kesin çöküşün ü ancak alınabiliyordu. Bu yüz kızartıcı oyunların zararını da Almanlar yükleniyordu, imkanın elverdiği nispette çeşitli milletler arasında gayet ustalıkla manevralar yapılarak devletin çökmesi önleniyordu. Fakat ne olursa olsun bütün bu gelişmeler Alman milletinin aleyhine idi.
Veliahtlık, Arşidük François Ferdinand'a nüfus etme imkanını verdikten sonra her tarafta desteklenen Çek politikası gelişmeye başladı. Çifte monarşinin gelecekteki hükümdarı, Almanlıktan çıkarma hareketim her şeyle teşvik etti. Belki doğrudan doğruya bu teşvik işine katılmadı ise de, bu hareketi himaye etti ve korudu. Devlet memurlarının seçimi gibi dalavereli yollarla sırf Alman olan yerler yavaş yavaş, fakat emin adımlarla o tehlikeli karma bölgeye doğru sürüklendiler. Bu hareket her yerde, hatta Avusturya'nın aşağı bölgesinde de ilerliyordu. Artık Viyana bile, bazı Çekler tarafından kendilerinin en büyük şehri gibi sayılıyordu. Ailesi özellikle Çek dili ile konuşan Arşidük'ün karısı, bir gelenek haline gelen ve ilk nazarda akla uygun gelebilir. Fakat o zaman başka bir sonuç ortaya çıkar: Eğer herhangi bir devlet meselesinde bir karar almaya birkaç uzmanın aklı ve bilgisi yetiyorsa, seçimle gelen beş yüz adama ne lüzum vardır? işte meselenin esası buradadır.
Şimdiki demokratik idare şekli, zeka sahibi hakim kimselerden oluşan bir meclis meydana getirmeyi hiçbir zaman düşünmez. Daha çok basit kimselerden kurulu bir "siyasi grup" teşkiline çalışır. Bu meclisi muayyen bir istikamete yürütmek, o meclisi meydana getiren elemanların sınırlı kafalı olmaları ile mümkündür. Bir parti politikası ancak bu şekilde uygulanabilir. Böylece ipleri elinde tutan adam mesuliyetleri omuzlarında taşımaya ihtiyaç duymadan, temkinlice bir şekilde perde arkasında kalmanın yolunu bulur. Böylece, millet için her korkunç karar herkesçe tanınan bir ahlaksız herifin hesabına kaydedilemez. Tersine, bütün günah bir partinin omuzlarına yüklenir. Sonuç olarak uygulamada her türlü sorumluluk ortadan kalkar. Çünkü sorumluluk belirli bir şahsa yüklenince, gevezelerden oluşan meclis grubu da sorumluluktan kurtulur. Bunun için meclis usulü her şeyden evvel, açıkça hareket etmekten korkan sinsi ruhlu kimselerin hoşuna gider. Sorumluluk zevkine sahip ve namuslu olan herkes bundan daima nefret eder.
işte bundan dolayı demokrasinin bu şekilde, daima gizli planlar hazırlayan ve eskiden olduğu gibi şimdi de aydınlıktan korkan Yahudi'nin en çok sevdiği bir aleti durumuna düşmüştür. Bu derece pis ve kendisi kadar hile dolu bir müesseseye ancak Yahudi değer verebilir.
Hür bir şekilde seçilmiş bir lider bütün hareketlerinin ve kararlarının tam sorumluluğunu kendi omuzları üstüne almaya mecburdur. Alman demokrasisinin gerçekleşmesi çeşitli meselelerin bir ço günlük kararı ile halledilmesini kabul etmez. Kararı tek bir kişi alır Bu tek

kişi de icraatından, malları ve hayatı ile sorumludur. Böyle şartlar altında böyle bir adam bulmak zor değildir.
Tanrıya şükürler olsun Alman demokrasisinin doğru manası buradadır. Bu demokrasi rastgele bir kişinin, ahlaktan yoksun, zeka noksanı bir adamın idare mevkiine çıkmasını reddeder. Böylece, ilerde gerçekleşmesi gereken sorumluluk korkusu, ehliyetsiz, adi ve zayii şahısları saf dışı bırakır.
Eğer böyle bir kimse iktidar sandalyesine oturmaya teşebbüs ederse, onun maskesini indirmeli, suratına bağırarak; "geri çekil, fek ayağını, basamakları kirletiyorsun" demeli. Çünkü tarihin Pantheon'una yalnız kahramanlar girer, entrikacılar değil.
Bu sonuca Viyana'da Meclis çalışmalarını iki yıl takip ettikten sonra ulaştım. Bundan sonra da bir daha oraya adımımı atmadım, parlamento rejimi ihtiyar Habsbourg Devleti'nin zayıflamasının başlıca sebeplerinden birini teşkil etti ve bu çöküş son yıllarda gitgide göze çarpar bir duruma geldi. Parlamento rejiminin gerekliliği ile Alman unsurunun üstünlüğü zaafa uğratılma hatasına düşülüyordu. Avusturya Parlamentosu'ndaki Alman unsurunun aleyhine olan faaliyet imparatorluğa da zarar veriyordu. Çünkü 1900 yılma doğru ı Honarşinin birliği sağlama kuvveti, vilayetlerin birlikten ayrılma iklimlerini sonuçsuz bırakmaya yetmiyordu. Devletin hükümdarlığını sürdürmek için başvurduğu vasıtalar basitleşiyor ve bu durum milletçe kötüleniyordu. Sadece Macaristan'da değil, diğer çeşitli Slav vilayetlerinde de müşterek monarşi ek az benimseniyordu ve bu idarenin zayıflığından hiçbir utanma hissi duyulmuyordu. Hatta çöküşün işaretlerinden özel bir keyif bulduğu görülüyordu. Monarşinin eski sağlıklı durumuna kavuşmasından çok, ölmesinden bir şeyler ümit ediliyordu. Parlamentoda binbir türlü dalavere çevirerek kesin çöküşün önü ancak alınabiliyordu. Bu yüz kızartıcı oyunların zararını da Alınlar yükleniyordu, imkanın elverdiği nispette çeşitli milletler arasında gayet ustalıkla manevralar yapılarak devletin çökmesi önleniyordu. Fakat ne olursa olsun bütün bu gelişmeler Alman milleti-ı aleyhine idi.
Veliahtlık, Arşidük François Ferdinand'a nüfus etme imkanını verdikten sonra her tarafta desteklenen Çek politikası gelişmeye lafladı. Çifte monarşinin gelecekteki hükümdarı, Almanlıktan çıkarma hareketini her şeyle teşvik etti. Belki doğrudan doğruya bu teşvik işine katılmadı ise de, bu hareketi himaye etti ve korudu. Devlet memurlarının seçimi gibi dalavereli yollarla sırf Alman olan yerler yavaş yavaş, fakat emin adımlarla o tehlikeli karma bölgeye doğru sürüklendiler. Bu hareket her yerde, hatta Avusturya'nın aşağı bölgesinde de ilerliyordu. Artık Viyana bile, bazı Çekler tarafından kendilerinin en büyük şehri gibi sayılıyordu. Ailesi özellikle Çek dili ile konuşan Arşidük'ün karısı, bir gelenek haline gelen ve Alman düşmanlığı ihtiva eden bir çevrede yetişmişti. Habsbourg Hanedanı'nın bu yeni temsilcisinde, Orta Avrupa'da Katolik prensipleri üzerine kurulu ve Ortodoks Rusya'ya karşı bir dayanak hizmeti görecek bir Slav devletini yavaş yavaş meydana getirme fikri hakimdi. Din, Habsbourg Hanedanı temsilcilerinde çoğu zaman görüldüğü gibi sadece siyaset ve daha ziyade Alman milleti için korkunç olan bir fikir lehinde istismar ediliyordu.
Bunun sonucu bir çok yönden gayet fena oldu. Ne Habsbourg Hanedanı ne de Katolik Kilisesi umduğunu buldu. Sonunda Habs bourg tahtını kaybetti. Böylece Roma da büyük bir devleti elinden kaçırmış oldu. imparatorluk, dini, siyasi gayelere hizmetkar kılmak la yeni bir ruhun uyanmasına yol açtı. ihtiyar monarşinin sınırları içinde her türlü çareye başvurarak Almanlığın kökünü kazımak teşebbüsü, Avusturya'da Panjermanizm hareketinin doğup, artması gibi bir sonuçla karşılaştı.

BÖLÜM 3

1880-1890 yılları içinde, Yahudilerden ilham alan Manchester liberalliği de Avusturya'da en yüksek noktasına çıktı ve hatta bu noktayı da aştı. Fakat bu eğilime karşı reaksiyon her zaman olduğu

gibi bu defa da Avusturya'da gösterildi. Bu reaksiyon sosyal açıdan değil milli bir noktadan doğdu. Beka içgüdüsü Almanları en ciddi 'Ve en sıkı şekilde kendilerini savunmaya zorladı, iktisadi düşünceler [1] l$e ikinci derecede kaldı, fakat yine de çok kesin tesirleri oldu.

işte bu genel siyasi karışıklığın içinden iki parti ortaya çıktı. Bu ' partilerden biri milli, diğeri de sosyalist idi. Fakat partilerden ikisi de gelecek için geçmişten ders almıştı. 1866 savaşının feci sonucundun sonra Habsbourg Hanedanı, savaş meydanında intikam alma isteğinin içine düşmüştü. Fakat Meksika imparatoru Maximilien'in feci akıbeti Fransa ile bir yakınlaşmaya engel oldu. Çünkü Maximitlen'in talihsiz macerası her şeyden önce Üçüncü Napolyon'a bağlanmış ve Fransızlar tarafından terk edilmesi büyük bir infiale sebep olmuştu. Fakat Habsbourglar yine de pusuya yatmış bekliyorlardı. 1870 -1871 savaşı eşi görülmemiş bir zafer şeklinde sonuçlanmalıydı, Viyana Sarayı muhakkak ki her şeye rağmen, Sadovva'nin kanlı intikamını almak için teşebbüs edecekti. Fakat savaşın en göz kamaştırıcı ve zor inanılır kahramanlık haberleri çevreye yayılmaya başlayınca, hükümdarların en aklı başında olanı zamanın uygun olmadığını takdir etti ve kötü şansa karşı mümkün olduğu kadar güler yüz gösterdi.

Fakat bu savaşın kahramanca mücadelesi çok daha kuvvetli bir mucize meydana getirmişti. Habsbourglarda bir yön değiştirme oldu. Bu değişiklik ise kalpten gelme bir hamleye dayanmıyordu. Bu değişikliği günün şartlan emretti. Böylece eski doğu sınırındaki Alman ırkı Reich'ın sağladığı zafer sarhoşluğu ile sürüklendi ve atalarının hayallerinin büyük ve ihtişamlı bir gerçek içinde canlanmasını derin bir heyecanla seyretti.

Artık gerçekten bir Almanlık eğilimi besleyen Avusturyalı bu andan itibaren, şu gerçeği teslim etmişti. Konigratz bile eski federasyonun kokmuş enkazı ile karşılaşmayacak bir imparatorluğun tekrar kurulmasını kötü, fakat gerekli bir şart olarak görüyor ve yeni imparatorluk o eski fenalıklardan uzak bulunuyordu. Özellikle tecrübe ile şu öğrenilmişti: Habsbourg Hanedanı tarihi görevini tamamlamıştı, yeni imparatorluk ise ancak kahramanlık prensipleri ile dolu Reich tacım, ona gerçekten layık olan bir başa giydirebilir-di. işte bundan dolayı kadere şükretmek lazımdır. Çünkü karışık bir devrede yapılan bu seçim, millete ümit bahşeden bir kimseye, yani Frederic'e taç giydirmişti. Fakat, büyük savaştan sonra Habsbourg Hanedanı'nın çifte monarşisi, Slavlaştırma siyasetinin bir gereği olarak tehlikeli Alman unsurlarını yok etmeye başladığı zaman yeryüzünden silineceğini anlayan ırkın direnci çok şiddetli oldu. Böyle bir karşı koyusu ve patlayışı Alman tarihi henüz kaydetmemişti. İlk defa vatan sevgisine sahip insanlar birer asi oldular. Bunlar millete ve devlete karşı değil, kendi milliyetlerini kaybettirme yoluna giden hükümet şekline karşı idiler. Böylece son yıllarda ilk defa olarak mahalli ve hanedana duyulan sevgi hisleri, vatana ve ırka gösterilen milli aşktan ayrıldı.

1890-1900 yıllarında Avusturya'daki Panjermanist hareketin kuvveti devlet otoritesinin ancak milli menfaatlere hizmet ederse, halkın saygısına ve yardımına kavuşacağını açıkça ortaya koydu. Esasen devletin otoritesi bir gaye olamaz. Çünkü devlet otoritesi bir gaye kabul edilirse, istibdadı kutsal saymak gerekir.

Bir hükümet bir milleti her vasıta ile felakete götürürse bu milletin her ferdinin isyanı bir hak değil, görevdir.

"Böyle bir ihtimal ne zaman olur?" sualine nazariyeye ait mütalaalarla cevap verilemez. Böyle bir meseleyi kuvvet halleder ve muvaffakiyet kararını verir. Her hükümet kendi hesabına, devlet nüfuz ve kuvvetini muhafazaya mecbur hisseder. En kötü hükümet, hatta milli menlaatlere defalarca hıyanet etmiş olan hükümetler dahi böyle düşünürler. Bu durumda olan hükümet kendine karşı bir mücadele yapıldığında kendi hürriyet ve bağımsızlığım korumak için, düşmanın kullandığı silahların aynını kullanmak zorundadır. Eğer mücadele hükümet tarafından yapılıyorsa, o vakit yapılan mücadele "kanuni" olmalıdır. Fakat karşı taraf da aynı mücadele yolunu tercih ediyorsa, yasadışı mücadelede tereddüt gösterilmemelidir. İnsanlarin

hayatlarının en büyük gayesi bir devletin devamını teminden ibaret değildir. Amaç ırkların bekasıdır.
Millet baskı altında bulundurulursa veya yok edilmek tehlikesine düşerse, kanunlara riayet etmek meselesi ikinci planda kalır. Zulme uğrayan milletin beka içgüdüsü ile yaptığı mücadelede kullandığı her türlü vasıta en büyük mazeretini teşkil eder.
Dünya tarihinde eşlerine pek sık rastladığımız iç ve dış esaretim kurtulmak için yapılan mücadeleler hep bu prensip dairesinde ve idare edilmiştir.
Eğer bir millet insan hakları için giriştiği mücadelede mağlup tutulmuşsa, tarih terazisi meseleyi tartmış ve o milletin bu ölümlü dünyada hayat saadetine bir hakkı olmadığı hükmüne varmıştır. Bekası için mücadeleye hazır olmayan veya kudret ve kuvveti bulunmayan bir millet ebedi surette Tanrı tarafından mahvolmağa mukadder kılınmıştır. Bu dünya, bu düzen korkak ve yüreksiz milletler Uf in kurulmamıştır. Avusturya'da durum şöyle idi: Kanuni kuvvet, ,,alman olmayan çoğunluklara, meclisin Alman düşmanı temeline ve yine Almanlara karşı olan hanedana dayanıyordu. Devletin bütün t nüfuz ve kuvveti bu iki unsurda şahsiyet buluyordu. Hükümet etme tlini ellerinde bulunduranlarla Alman milletinin ters kaderini değiştirmeye kalkmak gülünç olurdu. Fakat kanun taraftarlarının isteklerine bakılırsa her türlü dirençten vazgeçmeli idi. Çünkü bu direnilen kanuni yollarla idare edilmesi imkansızdır. Bu durum ise, çok kısa bir zamanda monarşinin eline düşmüş olan Alman ırkının yok olması ile sonuçlanacaktı. Fakat ne var ki Avusturyalı Almanlar ancak devletin yıkılması sonucunda bu korkunç akıbetten kurtuldular. Gözlüklü nazariyeciler hiç şüphe yok ki milletleri için değil, nazariyeleri için seve seve ölürler, insanlar bir kere kendilerine bir kanun yaptılar mı, sonra bu kanun için yaşadıklarını zannederler.
Avusturya'daki Panjermanist hareketin başarısı, bütün bu saçmalıkları zorla silip süpürmesi, doktrine bağlı bütün nazariyecileri ve devleti bir put sananları hayret içinde bırakmasıdır. Habsbourglar bütün araçları kullanarak Almanların etrafını çevirmeğe çalıştıkları sırada, bu parti hanedana saldırdı. Parti bu ahlakı bozulan devletin içine ilk kepçeyi atıp, yüz binlerce kişinin gözünü açtı. Vatan uğrunda beslenecek aşk mefhumunu hanedan elinden kurtarmak onun başarısı idi.
ilk başlarda taraftarlarının sayısı çoktu. Fakat başarısı devam edemedi. Ben Viyana'ya geldiğimde Hıristiyan Sosyal Parti çok önceden bu faaliyete sahip çıkmış ve iktidar koltuğuna oturmuştu. Panjermanist hareket önemsiz bir seviyeye inmişti.
Panjermanist hareketin bütün bu büyüme ve çökme devresi ile Hıristiyan Sosyal Parti'nin insanı şaşırtacak şekilde yükselmesi benim için en önemli bir inceleme konusu oldu.
Viyana'ya geldiğimde kesin olarak Panjermanist harekete sevgi besliyordum. Parlamentonun içinde "yaşasın Hohenzollern!" diye bağırmak, cesareti gösterilmesinden büyük bir heyecan duymuş, çocuklar gibi sevinmiştim. Kendilerini Alman İmparatorluğu'nun geçici olarak ayrılmış bir parçası gibi kabul ettiklerini ve bunu her vesile ile ilan etmeğe çalıştıklarını görmekten zevk duyuyordum. Cermenliğin konu edildiği bütün meselelerde doğru ve hiçbir fedakarlığı kabul etmeyen bir hareket şekli, bana ırkımızın kurtuluşu için tek yol gibi görünüyordu. Fakat, o kadar parlak bir başlangıçtan sonra bu hareketin niçin kuvvetten düştüğünü bir türlü teşhis edemiyordum. Bu işte, Hıristiyan Sosyal Parti'nin aynı devre içinde böyle büyük bir kuvvete nasıl kavuştuğunu anlamakta daha aciz kalıyordum. Bu parti o günlerde şeref ve başarının en son noktasına çıkmıştı, iki hareketi birbiri ile karşılaştırmaya başladığım zaman kader, perişan durumunun da yardımı ile bu meselenin çözülmesinde en iyi çareyi bana gösterip, öğretti.
Bu meseleyi incelemeye iki partinin liderleri ve kurucuları olan iki şahıstan başlayacağım George von Schoenerer ile Dr. Kari Lueger. Bu iki şahıs da birer kıymet olarak parlamento takımının çok üstüne çıkarlar. Hayatlarının her safhası, genel siyasi ahlaksızlıklardan çok uzak kalmıştır. Benim şahsi sevgim ilk başlarda Panjermanist olan Schoenerer'e kayıyordu. Fakat sonraları Hıristiyan Sosyal lidere de sevgi duymaya başladım. Bu iki liderin

melekelerini karşılaştırdığım zaman Schoenerer'in prensip meselelerinde daha üstün ve daha derin düşüncelere sahip olduğunu görüyordum. O Avusturya Devleti'nin yok olacağını herkesten daha açık bir şekilde tahmin etti. Eğer Reich, Schoenerer'in Habsbourglar hakkındaki ikazlarına kulak vermiş olsa idi, Almanya'nın başına bütün dünyaya karşı savaşa girerek uğradığı felaket gelmeyecekti.
Ama ne var ki, meselelerin derinine inebilen Schoenerer insanlar hakkında çok yanılıyordu. işte Dr. Lueger'in kuvveti burada idi. Lueger eşine ender rastlanan bir insan sarrafı idi. Özellikle insanlar hakkında görünüşlerine bakarak hüküm çıkarmaya çekiniyordu. Bundan dolayı hayatın gerçek imkanlarını daha iyi hesaplıyordu. Schoenerer'in ise bu hususta hiç kabiliyeti yoktu. Panjermanist Schoenerer'in bütün fikirleri *nazari* olarak doğru idi. Fakat on-düşüncelerini halka anlatma ve kabul ettirme kabiliyeti ve kuvveti yoktu. Düşüncelerine, anlama melekeleri daima sınırlı olan ilk topluluklarının hissedebileceği bir şekil vermeyi bilmezdi. Peygamberlere özgü basireti ve açık görüşleri, hiçbir zaman uygulama ima konması mümkün bir fikre ulaşmazdı, insanları tanımaktan olması, Schoenerer'i gerek halk topluluklarının hareketlerinin kuvveti ve gerek yıllanmış müesseselerin değerleri hakkında hüküm hatalarına düşürdü.
Schoenerer, hiç şüphe yok ki sonunda genel düşüncelere eğilmek gerektiğini takdir ve teslim etti, fakat bu çeşit yarı dini kanaatleri ancak büyük toplulukların savunabileceğini anlamadı. Burjuva sınıfına mensup olanların iktisadi menfaatlerini korumaları dolayı-mücadele kabiliyetlerinin son derece zayıf olduğunu ve bu devletlerin çıkarlarını kaybetmemek için çok ihtiyatlı davrandıklarını maalesef pek az takdir edebildi. Halbuki, genel olarak bir fikrin itin gelmesi, ancak o fikrin büyük halk topluluklarına nüfuz et-vc halk topluluklarının da mücadeleye hazır olduklarını acıkılan ile mümkün olur. Halkın basit tabakalarının önemini anla-ItBarmş olmak toplumsal mesele hakkında eksik düşünceler do-Dr. Lueger ise, Schoenerer'in tam aksi hareket etti. Dr. Lueger insanlar hakkındaki derin vukufu ona çeşitli kuvvetler hakin doğru hükümler vermek imkanını hazırladı. Onu, halihazırdaki müesseselerin değerini hafife almaktan korudu. Hiç şüphe yok İli bu müesseseleri hedefine erişmek için kullanmak meziyeti de bu bilgisinden ileri geldi. Dr. Lueger yüksek burjuva sınıfının siyasi mücadele kabiliyetinin devrimizde pek önemsiz olduğunu ve bu önemsiz kabiliyetin yeni bir hareketin başarısını sağlamaya yetmeyeceğini çok iyi anladı. Bundan dolayı siyasi faaliyetinin en büyük kısmını, hayatları tehlikede olan sınıfları kazanmaya harcadı. Bu onları felce uğratmak yerine hızlandırıyordu. Eski kuvvet kaynaklarından da faydalanmak için büyük müesseseleri kendi tarafına çekmeye uğraşıyordu. Böylece yeni partinin temeli olarak, hayatları tehlikede olan orta sınıflan aldı ve en büyük fedakarlıklara hazır, mücadele için isyan dolu, sağ lam bir taraftar topluluğu kazandı. Katolik Kilisesi'ne karşı çok kurnaz davranarak ruhbanları kendine çekti. Bunda o kadar başarı gösterdi ki eski bir parti mücadele sahasından çekildi ve bir vakitler kendisine ait olanları tekrar kazanmak için bu yeni parti ile birleşti. Bu anlattıklarım Dr. Lueger'i tasvire yetmez. Onun bir de reformcu tarafı vardı.
Bu büyük adamın amacı son derece somut idi. O Viyana'yı fethetmek istiyordu. Viyana, monarşinin kalbi idi. Bu çökme halindeki imparatorluğun hasta ve bitkin vücudundaki son hayat işaretleri Viyana'dan çıkıyordu. Kalp daha da kuvvetlenirse, vücudun diğer kısımları da tekrar canlılık kazanırdı. Bu fikir prensip itibariyle doğruydu, fakat ancak belirli bir zaman için geçerli olabilirdi. Dr. Lueger'in zaafı burada idi. Viyana Belediye Başkanı olarak yaptığı is hiçbir zaman unutulmayacak değerdeydi. Fakat monarşiyi kurtarmayı başaramadı, bunda geç kalmıştı. Halbuki Schoenerer bu huşu su daha iyi tespit etmişti. Dr. Lueger çalışmalarının etken yönünde çok başarılı oldu, fakat bunlardan umduğu şey meydana gelmedi Schoenerer de hedefine ulaşamadı ve maalesef korktuğu şey müthiş bir şekilde gerçek oldu. Yani Dr. Lueger Avusturya'yı kurtaramadı, Schoenerer de Alman milletini felaketten koruyamadı. Devrimiz için bu iki partinin başarısızlıklarının sebeplerini incelemek çok faydalı olacaktır. Bu inceleme özellikle benim arkadaşlarım için iyi sonuç verecektir. Çünkü bugünkü durum

aynen geç misteki gibidir. Böylece eskiden bu hareketlerden birini yok olmaya doğru götüren ve diğerini de sonuçsuz bırakan sebep ve hatalardan korunmak mümkün olabilir.
Avusturya'da Panjermanist hareketin yıkılması kanaatimce tu, sebebe dayanmakladır. Önce, özellikle yeni ve mahiyeti itibarı ile devrimci bir partide toplumsal meselelerin önemi hakkında yanlış bir fikrin hakim olmasıdır. Alman burjuva sınıfının yüksek tabakaları devletin veya milletin bir iç meselesi konu edildiği zaman kendi nefislerinden feragat gösterecek kadar barışseverdir. Şimdi olduğu
Gibi, iyi devirlerde, başarılı bir hükümet de bu tabakaları devlet için kıymetli bir hale getirebilir. Fakat hükümet zayıf olduğu zaman bu , meziyet korkunç bir kusur teşkil eder. Demek ki, ciddi bir hareketi başarıya kavuşturmak için, Panjermanist hareket bütün çalışmalarını halk topluluklarını kazanmaya sarf etmeliydi. Bu yapılmadı ve bundan dolayı hareketin geri çekilmemek için muhtaç olduğu kuvvetten yoksun kalındı. Bir hareketin başında bu husus gözden uzak tutulursa, yeni parti daha sonra düzeltilmesi imkansız bir hata işlemiş olur. Çünkü partiye alınmış olan burjuva sınıfının ılımlı unsurları partinin iç görünüşü üzerinde gittikçe tesirli olurlar ve onu halk topluluklarının önemli bir yardımını kullanma ihtimalinden mahrum bırakırlar. Bu şartlarda, böyle bir harekete teşebbüs, surat asanlara, etkisiz eleştirilere sebep olur. Böylece o andan itibaren hareketteki o yarı dini iman ve fedakarlık ruhu eksik kalır. Sonunda bir-olma eğilimi gelişir. Bu da mücadelede bir sessizlik doğurur ve da zayıf bir barış yapılır, işte başlangıçta halk topluluklarının taraftar almaya önem vermemiş olan Panjermanist hareketin sonu oldu. Burjuva kibar ve kesin duruma geldi. Bu hareketin başarısızlığının ikinci sebebi de buradan çıktı.
Avusturya'daki Almanların durumu daha Panjermanist hareke -gelişmesi anında ümitsizdi. Parlamento Alman milletinin yavaş yavaş yok edilmesine alet olmuştu. Son anda kurtarma teşebbüsü, müessese ortadan kaldırılmadıkça, bu başarı ümidine asla sahip olamazdı. Bu durum Panjermanist hareketi çok önemli bir mesele karşısında bırakıyordu. Bu parlamento ile mücadele etmek için, onun kaidesine göre, parlamentoya girip içerden torpillemek miydi? Parlamentoya girildi, fakat oradan mağlup çıkıldı. Parlamentoya girmek için zorunluluk duyuldu. Oysa böyle bir kudrete karşı dışardan din mücadele edebilmek için, esaslı bir cesarete sahip olmak ve aynı zamanda sonsuz fedakarlıkları göze almak gerekirdi. Sonunda boğa boynuzlarından yakalandı. Şiddetli darbelerin hedefi olundu, çok kere yere düşüldü. Vücudun çeşitli yerleri kırılmış bir halde tekrar ayağa kalkıldı. Ancak son derece zor bir mücadele veren cesur savaşçı, zaferin gülen yüzünü gördü. Sebatlı çalışmalar, başarı tacını giyinceye kadar gösterilen büyük feragatler sayesinde savunulan davaya yeni şampiyonlar getirir. Fakat bunun için büyük toplulukların içinden halk çocuklarını almak gerekir. Sadece onlar bu mücadelenin kanlı sonucuna kadar dövüşmek için azim ve sebata sahiptirler, işte bunlar Panjermanist harekette yoktu. Bundan dolayı parlamentoya girmekten başka bir çözüm çaresi bulamadı. Bu karar, uzun mücadele ve müzakerelerin sonunda alınmadı. Esasen başka bir usul ve hareket üzerinde de durulmadı. Bu iştirakten, bütün milletin huzurunda söz söylemek imkanı ile halk topluluklarının daha kolay aydınlatılacağı umuluyordu. Bu şekilde hareket etmekle fenalığın köküne saldırmanın dışardan yapılacak bir hücum dan daha etkili olacağı düşünüldü. Yasama dokunulmazlığının her liderin durumunu kuvvetlendireceği, bu sebeple nüfuzunun artacağı sanılıyordu. Oysa durum bambaşka cereyan etti.
Panjermanist milletvekillerinin, konuşma fırsatım elde ettikleri forum büyümemiş, bilakis küçülmüştü. Çünkü herkes ya huzurun da konuştuğu kimseye ya da gazetelerde çıkan konuşma tutanaklarını okuyan halka söz söylemiş oluyordu. Halbuki dinleyicilerin en büyük "forum"u parlamentoların oturum salonları değil, büyük ve genel toplantılardır. Ancak bu toplantılarda hatibin kendilerine söyleyeceği şeyleri dinlemek için gelen binlerce kişi bulunur. Öte yan dan parlamentoların oturum salonlarında bir iki yüz kişi vardı. Onlar da milletin temsilcileri olan efendilerinden bir şey öğrenmek için değil, gündeliklerim alabilmek için oraya gelirler. Bu gibi yerlerde daima aynı simalar görülür. Bunlar hiçbir zaman yeni bir şey

öğrenemezler. Çünkü bu heriflerde zeka bir yana, yeni bir şey öğrenmek için irade bile yoktur.
Hiçbir zaman milletvekillerinden biri, önce yüksek bir gerçeğe kanaat getirecek ve sonra o kanaatin hizmetine geçecek değildi. Evet hiçbiri böyle hareket etmez. Yeni seçimlerde milletvekilliğim elinden kaçırmamayı garanti ederse belki o zaman basit bir harekette bulunur. Ancak bu hamiyet gösterileri, yeniden seçilmeyi garanti edebilmek için yeni bir parti veya eğilim aramak içindir. Böyle durumlarda onların parti değişmelerini haklı gösterecek, fakat ahlak kuralları ile bağdaşmayan birtakım sebepler bulunur. Mevcut hu parti ezici bir hezimete uğrayacaksa ya da pek açık biçimde halkın neden düşmüşse, o partide büyük bir göç başlar. Parlamento sıçanları derhal partilerinin gemisini terk ederler. Fakat bu değişiklikler, daha iyi anlatılmış bir fikir ve düşünce veya daha güzel şeyler yapmak yolunda ki çalışmalarla kesinlikle i değildir. Bu hareket, parlamento tahtakurusunu başka bir partinin sıcak yatağına düşüren içgüdünün görünümüdür, işte böyle kişilerin toplandığı bir salonda konuşmak, hayvanların önüne inci serpmek demektir. Sonucu sıfır olduğu için boş bir zahmetten 'ettir. Panjermanist milletvekilleri konuşa konuşa gırtlaklarını yırttıkları halde etkili olamadılar. Basın ise bu konuşmalar hakkında ya sessizliğini muhafaza ediyor ya da konuşmaların akışını bozup manasını değiştirerek yayınlıyordu. Bundan dolayı halk yeni hare-niyeti hakkında bir fikir edinemiyordu. Gazetelerde çıkan fıkralar konuşmaların orasından burasından alınmış parçalardan ibaret olduğu için, hiçbir şey ifade etmiyordu. Sözün kısası Panjermanistlerin konuştukları yer tam o beş yüz parlamento üyesinden meydanı oluyordu. Bu da her şeyi anlatmaya yeter sanırım. Fakat işin daha kötüsü şu oldu: Panjermanist hareket, ancak ilk ,en itibaren yeni bir felsefi düşünce ortaya atmadıkça başarı t edemezdi. Bu büyük mücadeleyi sonuca vardırmak için dahice almak ve hakikati en iyi ve en cesur şereflere teslim etmek gerekirdi. Bir felsefi düşünce uğrunda yapılacak mücadele, eğer her fedakarlığa hazır kimseler tarafından başlatılmazsa, kısa bir zaman ölümü göze alabilecek bir mücadele adamı bulunamaz. Kendi için kavga eden kimsede, topluluk uğruna mücadele etme imkanı yok olur. Herkes bu önemli şartı öğrenmeli ve yeni hareketlenecek nesillerin nazarında şan ve şeref arz edeceğini, bugün ise т şey sağlamayacağını bilmelidir. Eğer bir hareket ne kadar çok im vaat ediyorsa, o kadar çok haris kimselerin hücumuna uğradı. Gün gelir bu siyaset işçileri parti içinde çoğunluğu ele geçirerek mevkie çıkarlar. Eskiden namuslu bir mücadele adamı olan herif şimdi yeni hareketi tanımamazlıktan gelir. Partiye yeni gelende onu bir yapışkan olarak gördüklerinden istemezler, işte bu durumda da böyle bir hareketin kutsal görevi bitmiş olur. Panjermanist hareket, çalışmalarım parlamento içine yönelttiği şeflerin ve mücadele adamlarının yerlerini parlamentocular ele geçirdiler. Böylece bu hareket kısa bir zaman içinde diğer partilere benzedi ve geçici bir siyasi teşekkül durumuna düştü. Mücadele etme yerine o da "nutuk atmayı ve "müzakere etme "yi öğrendi Böylece çok geçmeden yeni parlamenterler, yeni hareketin fikirlerini parlamento belagatinin "manevi silahları" ile korumaya başladılar. Çünkü bu şekil mücadelenin, gerektiğinde hayatını tehlikeye ama pahasına, sonu belli olmayan ve bir çıkar sağlamayan kavga).ı girişmekten daha tehlikesiz olduğunu anladılar. Memleketlerdeki taraftarlar, parlamentoya girenlere ümit besle diler, onlardan mucize beklediler. Tabii hepsi boş çıktı, kısa bir zaman sonra sabırsızlanmaya başladılar. Çünkü milletvekillerinden işittikleri şeyler, parlamentoya seçtikleri kimselerden beklediklerim hiç uymuyordu. Bunun sebebi basının, Panjermanist miletvekillerinin konuşmalarını halka ters bir şekilde yansıtması idi. Bu arada yeni milletvekilleri parlamentoda kendi mücadelelerinin tatlılaşmış şekillerinden zevk aldıkları için, halk toplulukları arasında konuş 111.1 yapmak gibi çok daha tehlikeli bir işe dönmek istemiyorlardı. V;v.ı tasız olarak, yani büyük kalabalıklar önünde konuşma yapmanın yararları unutuldu.
Toplantı yeri işini gören birahane masası, parlamento kürsüsü ile kesin bir şekilde yer değiştirince ve konuşmalar doğrudan doğruya halka yapılacak yerde "forum"daki, halk temsilcilerinin kafalı rina boşaltılmaya başlanınca,Panjermanist hareket bir halk hareken

olmaktan çıktı. Kısa bir zaman içinde de akademik münakaşa); 11.1 mahsus az çok ciddi bir kulüp seviyesine indi. Basının sebep olduğu fena intiba ile Panjermanist kelimesi halk arasında kötü bir şöhrete sahip oldu.
Fakat günümüzün züppeleri ve elleri kalem tutan haydutlar şurasını bilsinler ki, bu dünyanın büyük devrimleri hiçbir zaman l »ı kaz kalemi bayrağı altında olmamıştır! Sadece her seferinde bu kalemlere, devrimlerin kuramsal sebeplerini yazmak işi düşmüştür
Ta ilk çağlardan beri siyasi veya dini sahalarda büyük tarihi olayları meydana getiren kuvvet, sadece ağızla söylenen sözlerin kudreti olmuştur. Bir milletin büyük bir çoğunluğu daima 1"< sözün kudretine boyun eğer. Bütün büyük hareketler, şahsi durumların ve ruh haletlerinin, volkanı andıran patlamaları ile olmuştur. Ancak bu patlamalar, ya o zalim sefalet ilahına ya da halk toplu! ı il'inin sinesine atılan sözlerin kıvılcımları ile meydana gelmiştir. at bu işleri hiçbir zaman estetikçi yazarların ve salon kahramanım limonata fıskiyeleri yapmamıştır.
Milletlerin mukadderatını yakıcı bir ihtiras fırtınası değiştirebilir. Ancak bunu içinde (imasını bilen kimse, ihtiras meydana getirebilir ve kendi sevgili daşlarına bir milletin kalbini açan o çekiç darbesini andıran sözü ihtiras kaynağı olur. ihtiras bilmeyen ve ağzı kapalı duran kimse iradesini açıklamak için Tanrı tarafından seçilmez.
Eğer yapacakları iş için görgü ve ehliyet yeterse, gelişigüzel kağıt karalayan yazarlar, mürekkep şişelerinin karşısında oturup "nafiyelerle meşgul olarak vakit geçirsinler. Böyle bir kimse lider olmak için doğmamıştır ve seçilmemiştir. Demek ki büyük amaçlar ve koşan bir hareket halkla teması kaybetmemelidir. Herkes her şeyden önce bu açıdan incelemeli ve kararlarım bu yöne üfmelidir. Ayrıca halkın üzerindeki tesir imkanlarını azaltacak işlerden kaçınmalıdır. Bunun böyle olması demagojik sebepler vasıtasıyla değildir. Hiçbir büyük fikir, ne kadar kutsal ve ne kadar ek olursa olsun, halkın kuvvetli desteği olmadan gerçekleştiremez. Gayeye doğru kesin yolu sadece sert gerçek temin eder. Güzel yollardan kaçınmak ister istemez gayeden vazgeçmektir. Nnjermanist hareket, faaliyetlerinin büyük bir kısmını halk değil de, parlamentoda geliştirmeye başlayınca, belki bir an başarılar elde etti, fakat buna karşılık geleceğini feda ettiği oldu. Çetin olmayan bir mücadele yoluna sapmakla zafere layık olmayan bir duruma düştü.
Viyana'daki yıllarım sırasında bütün bu meseleler üzerinde durdum. Kanaatimce Cermenliğin kaderini ellerine almaya aday görünen hareketin yıkılmasının en belli başlı sebebi, yukarıda ki açıklamalardır. Bugüne kadar olan büyük inkılapların derin sebeplerinin bilinmemesi, büyük halk topluluklarının öneminin hafife alınmasına sebep oldu. Bunun sonucu olarak toplumsal sorunlar hakkında halkın ilgisi zayıfladı ve milletin aşağı tabakalarını elde etmeye yarayacak teşebbüslerde yetersizlik hasıl oldu. Sonunda parlamentoya karşı alınan vaziyet bütün bunların üstüne tuz biber ekti, eskiden beri devrimci direnişte halkta görülen o kuvvet takdir edilseydi, gerek toplumsal yönden ve gerek propaganda yönünden başka türlü faaliyet gösterilirdi. Hareketin en belli başlı gayreti de parlamentoda değil, fabrikalarda ve sokaklarda sari olunurdu.
Panjermanist hareketin Katolik Kilisesi'ne açtığı sert saldırı, halk ruhunun gereği gibi anlaşamamasından ileri geldi. Yeni partinin Roma aleyhindeki şiddetli saldırısına sebep, Habsbourg Hanedanı'nın Avusturya'yı bir Slav devleti yapmağa karar verdiği zaman, bu gayesine hizmet edecek gibi gördüğü çarelerin hepsine birden sarılması idi. Dini müesseseler tereddüt gösterilmeden ve pişmanlık duyulmadan hükümetin hizmetkarı haline getirildiler. Çek "Paroisse"ler ve "Cure"ler Avusturya'nın Slavlaştırılması işinde kullanılan vasıtalar oldular. Genellikle Çek papazları Alman olan bölgelere tayin ediliyorlardı. Bunlar yavaş yavaş Çeklerin menfaatlerini, kiliselerin menfaatlerinden üstün tutmaya başladılar. Her biri Cermenlık ten çıkarma faaliyetinin hücreleri haline geldiler.
Alman ruhban sınıfının bu duruma karşı gösterdiği reaksiyon, bir hiç seviyesindeydi. Bunlar karşı bir mücadeleyi idare edecek kabiliyete sahip değillerdi. Ayrıca hasmın saldırısına karşı milletini savunmasını da bilmiyorlardı. Böylece dinin sinsice işlenen suiistimalleri karşısında,

herhangi bir müdafaaya sahip bulunmayan Cermenlik ağır ağır, fakat devamlı olarak geri çekilmek zorunda kaldı.
Küçük meseleler deki cereyan şekli, büyük meseleler dekinin aynısı oldu. Habsbourgların Almanlar aleyhindeki gayretleri yüksek ruhban heyetinde de bir tepki uyandırmadı. Böylece Alman menfaatlerinin savunulması tamamen ihmal edilmiş oldu.
Genel intiba da aynı idi. Katolik ruhban heyeti işgal ettiği ye ı ile Almanların hukukuna büyük zarar veriyordu. Bundan ötürü Ki lise kalben Alman milleti ile beraber olmadığı gibi, onun düşmanla rina da yardımcı görünüyordu. Schoenerer'e göre bütün bu fenalığın sebebi Katolik Kilisesinin başının Almanya'da bulunmaması itli Kilisenin milletimizin menfaatlerine karşı düşmanca tavır takınma sına sebep buydu.
Eskiden de olduğu gibi, o günlerde de Avusturya'da kültüre an meseleler arka plana atıldı. Panjermanist hareketin Katolik Kilisesi ne cephe almasına sebep, Kilisenin ilme ve sanata karşı takındığı tavırdan ziyade Alman hukukunu savunmaması ve Slavların isteklerine ve iddialarına devamlı olarak yardım etmesi idi. Schoenerer yarım iş yapan kimselerden değildi. Kiliseye karşı mücadeleye, bunun milletini kurtuluş yoluna çıkaracak tek hareket olduğu kanaatiyle girişmişti. Roma'dan ayrılma mücadelesi düşmanın iç kalesini fethetmek için en etkili bir taktik gibi göründü. Eğer Schoenerer Unda başarı gösterebilseydi, Almanya'daki o dini bölünmelerin üstesinden gelebilirdi. Bu başarı ile Alman milletinin ve Reich'ın kuvveti daha çok artacaktı. Fakat bu mücadelenin ne başlaması ne de bitmesi doğru değildi. Şüphesiz Alman ruhban heyetinin Cermenlik konusunda karşı koyma kuvveti, Alman olmayan meslektaşlarının özellikle Çeklerin gösterdikleri kuvvetten çok daha zayıftı. Alin menfaatlerinin esaslı bir şekilde savunulması fikrinin hiçbir zaman Alman ruhban heyetinden görünür olmadığını, sadece cahiller ifade edemezlerdi.
Çek papazı kendi kuvvetine karşı sübjektif, kiliseye karşı objektif bir vaziyet aldığı halde, Alman "Cure"si kiliseye sübjektif bir bağlılık gösteriyor ve milletine karşı ise objektif kalıyordu. Bu öyle bir olaydır ki binbir çeşit misalini gördükçe insanın asabı boşalmaktadır. Bunun, Katolikliğin özel bir misali olmadığı meydandadır. Fakat bizde, yine de kısa bir zaman içinde her milli müesseseyi ve idealleri kemiren bir derttir. Mesela, memurlarımızın milli dirilme teşebbüsleri karşısında aldıkları tavrı, başka bir ırkın memurlarının aynı durum karşısında alacakları tavırla kıyaslayalım, ihtimal verilebilir mi ki, herhangi bir ülkenin subayları, bizde tabii olarak kabul edilen ve beş yıldan beri yapıla geldiği gibi devlet otoritesinin arkasına çekilip, milletin dertlerini ihmal etsin. ün iki doktrin de Yahudi meselesinde, milli menfaatlere ve dinin gereklerine ters düşen noktaları kabul etmiyorlar mı? Oysa Yahudileri ırk yönünden pek az ilgilendiren meselelerde bir Yahudi ihamının aldığı vaziyet, bizim ruhban heyetimizin herhangi bir idemizde aldığı vaziyetle bir kıyaslansın bakalım. Tek bir fikrin müdafaası yapılan yerlerin hepsinde bu olayı görürüz. Devlet otoritesi, demokrasi, barışçılık, milletlerarası anlaşma gibi birtakım meftunlar, bizde daima bir kesin fikirler ve doktrine ait kurallar halini alırlar. Bunlar milletin hayati meseleleri hakkında verilecek hükümlere kaynak teşkil ederler.
Bütün önemli konularda, evvelden dondurulmuş bir fikre göre hareket etmek, objektif suretle doktrin ile ayrılığa düşen bir olayı Objektif olarak anlamak melekesini tamamen yok eder ve sonunda vasıtalarla gayeler arasındaki rolü tersine döndürür. Eğer kalkınma teşebbüsleri zararlı bir hükümetin devrilmesini gerektirecek ise, bu na karşı gelenler, hemen "bu devletin otoritesine karşı suikasttır" diyeceklerdir. Devletin otoritesi ise, objektifliğe dört elle sarılanların gözünde bir vasıta değil, bir gayedir. Bu gaye, onların hayatlarını doldurmaya yeter. Mesela böyle bir teşebbüse Büyük Frederic bili kalkışsa, aciz cüceler ve ahlak dereceleri belli olmayan politikacılar bunu protesto edeceklerdir. Çünkü prensiplere tapanların nazarın da, demokrasinin kanunları milletin silahından daha kutsal görünürler. Demek oluyor ki, biri devlet otoritesini sağladığından dolayı bir milleti yok olmaya sürükleyen istibdatların en adisini koruya çak, diğeri de taptığı demokrasi mefhumuna uymadığı için kurtulup, ümidi

veren bir hükümeti isteyecektir, işte bunun gibi bizim barış sever Alman da, millete yapılan en kanlı baskı ve şiddetleri, en fena militarist bir devletten gelse ve olayın akışını değiştirmek için savunmadan başka çıkar bir yolu bulunmasa bile bunu sessizlikle karşılayacaktır. Çünkü savunma tedbirlerine başvurmak barışsever cemiyetlerin ruhuna aykırı gelecektir. Alman Sosyalisti dünyadaki diğer insanlar tarafından devamlı tecavüze uğrayabilir. O ise buna yalnız kardeşçe bir sevgi ile karşılık verir ve intikam almayı düşünmez. Bu pek acıklı bir durumdur. Hatta savunmayı bile aklına getirmez, işte o kişi, Alman'dır. Fakat bu durumu değiştirmek için de ilk önce onu iyice anlamak gereklidir.
Alman ruhban kurulunun basit bir bölümünün milli menfaatleri zayıf bir şekilde koruması da aynı sebebe dayanmaktadır. Bu, ne şuurlu bir kötü niyet eseridir ne de tepeden gelme emirlerin sonucudur. Bu milli azim yokluğunda, biz gençlerin Cermenlik yönün-den eksik eğitim görmemizin ve bir put gibi tapılan fikrin duruma tamamen hakim olmasının sebebi vardır. Demokrasi, milletlerarası sosyalizm, barışçılık (v.s.) yönündeki eğitim, kendi açısından o kadar sert ve dolayısıyla sübjektiftir ki, dünya hakkında çıkarılan genel görüş bu durum karşısında etki altında kalır. Halbuki Germenliğe karşı gençlik üzerinde alınan tedbirler tamamen objektiftir.
Fikrine sübjektif olarak maddi ve manevi varlığı ile kendisini veren barışçı, bir Alman olarak kendi milletine karşı meydana gelen her tehditte (ki bu tehdit ne kadar haksız olursa olsun) objektif hakkın hangi tarafta olduğunu araştıracaktır. Bu Alman hiçbir zaman beka içgüdüsüne bağlanarak, kendi seviyesinin safları arasında savaşmayacaktır. Diğer bazı mezheplerde de durum aynıdır. Protestanlık kendi kaynağına ve geleneklerine uygun geldiği nispette Cermenliğin menfaatlerini kendinden daha iyi korur. Fakat, milli menfaatlerin korunması kendi düşünce ve geleneklerine aykırı ise veya herhangi bir sebeple bu koruma işi geleneklerin dışında kalmış bir alanı ilgilendiriyorsa, o zaman aciz kalır, hiçbir şey yapmaz. Protestanlık, milli fikrin gelişmesi, ahlak meseleleri, Alman ruhunun, dilinin ve hürriyetin korunması söz konusu edildiğinde, fena Alman menfaatlerinin gerektirdiği şekilde hareket eder. Çünkü bütün bu konular, Protestanlığın istinat ettiği prensiplerle aynıdır. |Fakat milleti, yok etmek üzere olan düşmanın pençesinden kurtarmak yolundaki çalışmaları da ezmeğe uğraşır. Buna sebep Yahudiler hakkındaki görüşleridir, işte ilk önce halledilmesi gereken işte budur. Yoksa Almanların ilerde yapacakları bütün kalkınma planları anlamsız duruma düşer. Viyana'da oturduğum sırada, bu konuyu önceden kazanılmış fikrin etkisinde kalmadan incelemek fırsatını buldum. Böylece günlük hayatımın akışı içinde bu hususun canlanma teşebbüsleri imkansız ve manasız bir duruma düşer. Bin defa haklı olduğunu anladım. Birçok milletten meydana gelen bu şehirde, milletin menfaatleri sadece barışsever Alman, objektif olarak düşünüyordu. Fakat Yahudi, kendi milletinin menfaatlerine ait hususlarda hiçbir zaman şekilde hareket etmiyordu. Yalnız Alman Sosyalist'inin, kendi milletinin menfaatlerini beynelmilelci yoldaşların huzurlarında şikayet ve ağlayıp sızlamaların dışında bir yolda korumak imkanını vermeyecek şekilde beynelmilelci olduğu da ortaya çıkıyordu. Halbuki hiçbir zaman bir Çek veya bir Leh böyle hareket etmiyordu. Sözün kısası o günlerde gördüm ve anladım ki bu hatalar, fenalık mezheplerden çok, bizim kusurlu olan eğitimimizden ileri gelir. Nedense milliyetimize ters düşen düşünceleri feda edecek kalbimize hakim olamıyorduk. Bunun sonucunda da Panjermanist hareketin, Katolikliğine karşı olan mücadelesinin nazari delili reddedilmiş oluyordu.
Alman milleti, gençlik çağlarından itibaren, sadece kendi ırkının haklarını koruyacak biçimde eğitilmeli ve Alman çocuklarının kalpleri, milletimizin savunmasına ait konularda, o kötü "objektif görüşümüzle zehirlenmemelidir. İşte o zaman, başta radikal bir hükümet dahi bulunsa, irlanda, Lehistan veya Fransa'da olduğu gibi Almanya'da da Katolik Kilisesi'nin Alman olduğu görülecektir. Bu iddiamın en açık delilini, milletimizin ilk defa bir ölüm kalım mücadelesine giriştiğinde varlığını korumak için tarihin önüne çıktığı o devirlerde buldum. Yukarıdan sevk ve idare devam ettiği sürece halk üstüne düşen görevini layıkıyla yaptı.

Protestanlar ve Katolikler sadece cephedeki kuvvetimize değil, özellikle geride kalan kuvvetlerimizede hizmet ettiler, ilk sevk ve heyecan yıllarında, iki tarafda kutsal bir Alman imparatorluğu'ndan başka bir şey düşünmedi, imparatorluğun hayatı ve geleceği için herkes Tanrısına dua ediyordu.
Şimdi Panjermanist harekete, Avusturya'da Alman unsurunun bekası, Katolik dini ile telif edilebilir mi, diye sormalı. Eğer cevap "evet" olursa, bu siyasi parti din ve mezhep meselelerine hiç karış mamalıydı. Yok eğer cevap "hayır" olacaksa, bir siyasi partiye değil, dini bir reforma ihtiyaç var demekti. Siyasi bir teşkilat gibi karışık yollardan dini bir reform yapmak isteyen kimse, dini inanışların gelişmesi ve kilise için bunları tayin eden ve meydana getiren şeyleri hakkında hiçbir fikri olmadığını sadece bu teşebbüsü ile ortaya koymuş olur. iki efendiye birden saygı göstermenin mümkün olmayacağını sırası gelmişken belirtelim. Esasen benim fikrime göre, bir dinin meydana getirilmesi veya yok edilmesi, bir devletin kurulmasından daha büyük ve ayrı mahiyette bir harekettir.
Hiç şüphe yok ki, her zaman birtakım vicdandan yoksun kimseler bulunur. Böyle kimseler aynı zamanda dini kendi karanlık siyasi görüşlerine alet ederler. Fakat şunu da unutmamalı ki, dini veyahut mezhebi kendileri için suiistimal edenler yüzünden, din ve mezhepleri sorumlu tutmak mümkün değildir. Bu adi kimseler, kendi adi içgüdüleri için suiistimal edecekleri başka müesseseler varsa, hiç çekinmeden onları da istismar ederler.
Parlamentoda böyle boş kafalı bir kimse kalkıp kendi siyası menfaati için, dini suiistimal edecekse, bu hareketini haklı gösterecek fırsatı nimet sayar. Eğer böyle bir kimsenin şahsi ahlaksızlığından dolayı, din ve mezhep sorumlu tutulur ve bu müesseseye hücum edilirse, yalancı artık herkesi kendine şahit tutar. Kendi hareketinin ne kadar haklı olduğunu ve dinin kurtulması gerektiğinden dolayı kendisine müteşekkir kalınmasını ileri sürer. Sonunda işi İlyaygaraya boğan bir kimsenin kavgaya sebep teşkil ettiğim kimse Jffiirk etmez. Yahut hafızası zayıf olan kamuoyu bunları hatırlamaz. Böylece adi herif, hedefine ulaşmış olur.
Bu gibi kurnaz kimseler bilirler ki, bütün bunların din ile ilgisi hiç yoktur. Bu adi herifler gizli gizli gülerken, onlarla mücadele etmiş Olan namuslu, fakat maharetsiz kimse bu işten mağlup çıkar ve hatta insanlığın iyi niyetinden ümidini keserek hayattan çekilir. Diğer taraftan, dini, din olmak itibarı ile, hatta kiliseyi de herkesin işlediği kabahatlerden dolayı sorumlu tutmak haksızlık olur. Dini teşkilatın büyüklüğü, insanın mutat noksan ve kusurları ile mukayese edilince, iyilerle fenalar arasındaki farkın dindar çevreler lehinde tecelli ettiği görülür. Ruhban kurulunda da kutsal görevleri-siyasi arzuları uğrunda kullananlar ve siyasi alanda yalan ve iftirayı yaydıklarını, hatta yüksek bir gerçeğin etkeni olmaları gerektiklerini unutan kimseler vardır. Böyle düşük ahlaklı bir veya iki kişiye karşılık kutsal görevlerine sadık bütün bir teşkilatı itham etmek yanlış olur.
Kutsal görevlerine sadık binlerce rahip vardır ki, doğrunun ve ahlakın yok olduğu devrimizin bataklığı üstünde birer adacık gibi yükselirler ve Allah'ın bize güleceği günün doğmasını ateşli bir surette temenni ederler...
Ahlaksız bir herif, üstünde rahip elbisesi olduğu halde yüz kızartıcı bir suç işlediğinde, kiliseyi itham etme hakkına nasıl ki pek az sahip isem, şimdi her gün olduğu gibi, bir başka biri de milliyetini lekeler ve ona hıyanet ederse, bundan dolayı da kiliseyi suçlama hakkına pek az nispette sahip bulunurum. Özellikle günümüzde şu husus unutulmamalıdır: Bu kötülerin bir tanesine karşılık, binlerce rahip vardır ki, bunların kalpleri milletlerinin felaketinden dolayı kanar.
Bu arada ilke ve inanç meselelerinin söz konusu olduğunu iddia edenlere de cevap vermek isterim. Eğer bunlar, gerçeği ilan etmek için Tanrı tarafından seçildiklerini hissediyorlarsa bu işi yapsınlar. Fakat o zaman da bu iş bir siyasi parti vasıtasıyla dolambaçlı ve karanlık yollardan yapılmamalı. Çünkü bu hile olur. Eğer bunlar kafi cesareti kendilerinde bulamazlarsa, bu işten ellerini çekmelidirler. Alnı açık bir halde istemeğe cesaret edemedikleri bir şeyi hiçbir zaman siyasi bir oluşumun dolambaçlı ve karanlık yollarından

elde etmeğe kalkmamalıdırlar. Siyasi partilerin din meseleleri ile hiçbir alaka ve işleri yoktur, işte bu meselelerin etkileri, milli hayat aleyhinde olmamalı ve milletin ahlakına bir zarar getirmemelidir. Siyasi partilerin mücadelelerine de din karıştırılmamalıdır.
Kilisenin ileri gelenleri milletlerine zarar vermek için, dini müesseselerden ve dini inanışlardan istifade yoluna saptıkları zaman, bu yolda onların arkalarından gidilmemelidir, onların silahları ile mücadele etmeye kalkılmamalıdır. Siyasi lider için milletin dini inanışları ve dini müesseseleri daima el sürülmez bir durumda kalmalıdır. Aksi takdirde siyasi bir şahıs olmaktan çıksın ve eğer kabiliyeti varsa Islahatçı olsun!
Panjermanist hareketin, dünyaya karşı mücadelesini inceleyerek, o günlerde ve özellikle ertesi yıllarda şu sonuçları aldım: Bu hareketin toplumsal konular üzerindeki anlayışsızlığı, mücadeleye kabiliyetli olan halktan kendisini koparmıştı. Parlamentoya girmek onun hamlesindeki kuvveti zayıflattı. Katolik Kilisesi ile mücadele etmesi, onu birçok çevrelerde istenmeyen bir hareket gibi görülmesine sebep oldu, böylece milletin arasındaki en iyi unsurların çoğundan onu yoksun bıraktı. Avusturya'daki kültür savaşının ameli sonucu sıfıra indi.
Gerçi bu hareket, kiliseden yüz bin kişiyi ayırmaya muvaffak oldu. Fakat kilise bundan bir zarar görmedi. Yollarını şaşırmış bu koyunların kaçışına gözyaşı dökmedi. Esasen kilise, eskiden beri kendisinden olmayan kimselerden başkasını elinden kaçırmadı. Yeni reformla eskisi arasındaki fark bundan ibaret kaldı. Eskiden en iyi unsurların birçoğu samimi bir dini kanaat şevk ile kiliseden uzaklaşmışlardı. Şimdi ise sadece inançları gevşek olanlar kaçtılar ve bu hareketin özünde de birtakım siyasi düşünceler vardı. Fakat bu sonuç özellikle siyasi yönden gülünç ve aynı zamanda hazin oldu. Alman milletini kurtarabilecek bir hareket, gereken sert Realizm ile yönetilmediğinden ve kendisini çökmeye sevk edecek sahalarda yolunu şaşırdığı için bir kere yok oldu, gitti.
Panjermanist hareket, eğer büyük halk topluluklarının psikolojisini bu kadar yanlış anlamamış olsa idi, hiçbir zaman bu hatayı işlemeyecekti. Hareketin şefleri, hedefe ulaşmak için psikolojik sebeplerden dolayı halka kendilerini eleştirenleri ve hasımlarını göstermeselerdi, kavga edebilecek bir kuvvetin tamamen dağılmasını önlerler ve böylece Panjermanist hareketin hücum yönü bir tek : düşmana çevrilmiş olurdu.
y Bu siyasi partinin, alacağı kararlarda her şeye girişen, fakat hiçbir zaman sayesine erişemeyen tedbirsiz, basiretsiz ve ileriyi görmeyen kimseler tarafından idaresi kadar tehlikeli bir şey yoktur. Fakat f herhangi bir din veya mezhep, hakikaten tenkide müstahak ise hiç-I. bir zaman unutulmamalıdır ki, tarihte siyasi bir partinin bu gibi durumda dini bir ıslahat icrasına muvaffak olabildiğine dair bir örneğe rastlanmaz. Tarih, tatbik edilmeleri söz konusu olduğu sırada unutmamak için incelenmez ve okunmaz. Veyahut tarihteki gerçeklerin, bugünkü duruma uygulanamayacağını düşünmek için tetkik edilmez. Tarih, ibret ve ders almak için incelenir ve okunur. Bunu yapmaktan aciz bulunan insan, kendisinin siyasi bir lider olduğunu hiçbir zaman aklına getirmemelidir. Böyle bir kimse kendini beğenmiş, adi bir şeytandır. Bütün çabalamaları, ameli kabiliyetsizliğini saklamaya yetmez.
Genellikle siyasi liderlerin bütün hünerleri, halkın dikkatini tek bir karşı çıkan üzerine çekmekten ibarettir. Hiçbir zaman bu dikkatin dağılmasına meydan bırakmazlar. Bir milletteki bu kavga iradesinin hedefi ne kadar yoğun olursa ve böyle bir hareketin çekici kuvveti ne kadar büyükse, çarpışma kudreti de o nispette büyük olur. Halka çeşitli düşmanların aynı sınıfa mensup olduklarım telkin etmek hüneri, siyasi liderlere has bir şeydir. Çünkü düşmanın çok ve çeşitli olduğu kanaati, zayıf ve tereddüt sahibi kafalar için kendi davalarından şüpheye düşmelerine sebep olur. Halk, bir çok düşmanla mücadele halinde bulunması durumunda kendine şu suali sorar. Diğerlerinin haksız olup, yalnız bizim hareket ve davranışımızın haklı olması kabil midir? işte bu soru sorulduğu takdirde halkın bütün kuvveti felçli bir duruma girer. Bunun için daima çeşitli ve sayıca çok düşmanı, kendi taraftarlarımıza tek bir düşmanla mücadele ediliyormuş şeklinde göstermek gerekir. Bu, kendi

halkımızın inancını kuvvetlendirir ve bu inanca saldıranlara karşı toplu galeyanı artırır, işte Avusturya'da Panjermanist hareket bunu anlamadı ve sonunda başarılı olamadı.
O gayeyi pek doğru görmüştü, iradesi temizdi, fakat seçtiği yol yanlıştı. Bu hareketin çöküşünü bir dağın zirvesine çıkmak isteyen ve bu zirveden gözlerim ayırmadan azim ve kuvvet dolu bir halde yola çıkan, fakat yokuşun zorluklarını ve imkanlarını dikkate alma yan adamın başarısızlığa uğramasına benzetebiliriz.
Kendisinin rakibi olan Hıristiyan Sosyal Parti de ise bunların aksi görülüyordu. Hıristiyan Sosyal Parti'nin tuttuğu yol isabetli seçilmişti. Fakat gaye açık olarak tasavvur edilmiyordu. Panjermanist hareketin hataya düştüğü yerlerin hemen hepsinde Hıristiyan Sosyal Parti'nin çalışmaları etkili ve akla uygun oldu. Bu parti halk topluluklarının önemini takdir ediyordu. Daha ilk günlerden itibaren, toplumsal alandaki siyaseti ile bunu ispatladı. Özellikle küçük ve orta sınıf esnafını ele geçirmek için çalıştı ve böylece sebatkar ve fedakarlığa hazır taraftarlar topladı. Dini müesseseler aleyhindeki her çeşit mücadeleden uzak kaldı. Bu sayede de kuvvetli bir propagandanın önemini anladı, halka kendini saydırmak hünerinde, büyük bir sanatkar olduğunu ispat etti. Eğer Avusturya'yı kurtarmayı başaramadı ise, buna amaçlarına tam bir açıklık getirememesi sebep oldu.
Yeni hareketin Yahudi aleyhtarlığı ırkçı prensiplere değil, dini inanışlara dayanıyordu. Bu hata ikinci bir hata işlenmesine yol açtı. Hıristiyan Sosyal Parti'nin kurucuları Avusturya'yı kurtarmak isterken partinin ırk prensiplerine dayanmasına gerek olmadığım sanıyorlardı. Böyle hareket edilirse kısa bir süre sonra devletin sonu gelir diyorlardı. Özellikle Viyana'da parti ileri gelenlerinin fikirlerince ihtilaf unsurları bir yana bırakılarak birlik olunması isteniyordu. O günlerde ise Viyana'da çeşitli ırklar vardı ve özellikle Çekler bulunuyordu. Bunun için ırk meselelerinde hoşgörülü davranarak, onların Alman aleyhtarı bir parti kurmalarım önlemek istiyorlardı. Sayıları pek çok olan küçük Çek esnafını Manchester liberalizmine karşı mücadele ile partiye çekmek istediler. Yahudiler aleyhindeki, dini bir temele dayalı mücadelenin ihtiyar Avusturya'daki unsurları, bütün milli ihtilafların üstünde bileştirecek bir yol olacağını sandılar. Böyle bir temele dayalı mücadele Yahudileri pek korkutmadı. Çünkü bir parça vaftiz suyu, hem Yahudi'yi ve hem de onun ticaretini daima kurtarabilirdi.
Bütün konunun ciddi ve bilimsel bir analizini yüzeyde kalan teşebbüslerle yapamazlardı. Bu da böylesine bir Yahudi aleyhtarlığına akıl erdiremeyenlerin Hıristiyan Sosyal Parti'den yüz çevirmeleri sebep oldu. Bu fikrin çekiciliği, dar zekalı bir çevre içinde kaldı. Hissi düşüncelerden sıyrılarak gerçek bir anlamaya doğru hamle yapılmıyordu. Yarım yapılan işler Hıristiyan Sosyal Parti'nin Yahudi
aleyhtarlığı konusunda takip ettiği siyasetin değerini sıfıra indirdi.
Yapılan, sözde bir Yahudi aleyhtarlığından ileri geçemedi ve muhalif hareketten çok daha tehlikeler doğurdu. Çünkü düşman kulağından yakalandığı düşüncesiyle, huzur içinde derin bir uykuya dalındı. Gerçekte ise, bizi burnumuza halka geçirip sürükleyen o idi. Sonunda Yahudi, böylesine bir Yahudi aleyhtarlığına öyle güzel alıştı ki, bunun ortadan kalkması, onu kendi aleyhindeki faaliyetin devam etmesinden daha çok üzecekti. Böylece milliyet üzerine kurulu devlet fikrinden büyük fedakarlıklar yapmak gerekti ve Cermenliğin müdafaasında da çok daha ağır fedakarlıklara girişildi. Viyana'da bile milliyetçi olmak cesareti gösterilemiyordu. Bu konudan kaçınılıyor ve Habsbourglar Devleti'nin kurtarılacağı ümit ediliyordu, işte bu şekilde devlet yok olmaya sürüklendi. Bu yüzden ilk parti için önemli olan hareket kuvvetinin en kudretli kaynağı kaybedildi ve Hıristiyan Sosyal Parti herhangi bir partiye benzedi. Bu iki hareketten birini, kalbimin şiddetli çarpışları ile, diğerini, de o günlerde bana Avusturya'da bütün Alman ırkının asil bir sembolü gibi görünen o kimseye karşı duyduğum hayranlık hissinin şevki ile inceledim. Dr. Lueger öldüğü zaman, o muhteşem cenaze alayı Ringstrasse'ye doğru hareket ettiğinde, bu hazin merasimde bulunan yüz binlerce kişinin arasında ben de vardım, içimdeki heyecana, bu şahsın bütün eserinin boş olduğu hissi

karışıyordu. Çünkü devlet korkunç bir şekilde çöküyordu. Eğer Dr. Kari Lueger Almanya'da yaşamış olsaydı, milletimizin en büyük simaları arasına girerdi. Bu tahammül edilmez devlette yaşamış olması, gerek eseri ve gerek kendisi için bir felaket oldu. Öldüğü zaman Balkanlardaki küçük parlamalar, gün geçtikçe daha şiddetli bir hal alıyordu. Kader kaçınılacağını sandığı hususların meydana geldiğini görmekten onu korudu.
Bu hareketlerden birinin aciz kalışının ve diğerinin de başarısızlığa uğramasının sebeplerini aradım. Sonunda şu kanaate vardım. Panjermanist hareket Almanlığı ihya etme prensibini tasarlama şeklinde haklı idi. Fakat bu iş için seçtiği vasıtalar şansız çıktı. Milliyetçi oldu, fakat maalesef halkı kazanacak kadar sosyal olamadı. Onun Yahudi aleyhtarlığı, dini düşünceler yerine ırklar meselesini iyi anlama esasına dayanıyordu. Fakat belirli bir mezhebe karşı mücadelesi bir prensip ve taktik hatası idi.
Sosyal Hıristiyan hareket, Almanya'nın dirilmesi gayesinde hiçbir açık düşünceye sahip değildi. Toplumsal meselenin yabancılara karşı mücadelesinde aldandı ve milliyetçi (nasyonalist) fikrin kudreti hakkında fikir sahibi olamadı.
Eğer Hıristiyan Sosyal Parti, halkı anlama meselesine, Panjermanist hareketin ırklar meselesine verdiği önem kadar sarılsa idi, yani milliyetçi olsa idi, yahut Panjermanist hareket milliyetçilik ve Yahudi aleyhtarlığı konularındaki isabeti kadar, Hıristiyan Sosyal Parti'nin Sosyalizm hususundaki vaziyetini anlasa idi, ortaya çıkan hareket Alman ırkının kaderinde çok önemli ve olumlu bir rol oynayacaktı. Eğer bu böyle olmadı ise bunun suçu Avusturya Devleti'nin özüne aittir.
Partilerin hepsinde fikirler tam manasıyla olgunlaşıp, kesin şekillerini almadıkları için hiçbir partiye girmedim. Daha o günlerde bu hareketlerin sonuçsuz kalacağını, Alman ırkını gerçekten milli bir kalkınmaya kavuşturmayacağım anlıyordum. Habsbourglar Devleti'ne karşı duyduğum kin ve nefret bu devirde gitgide çoğaldı. Yabancı siyasi konularla meşgul oldukça, bu devletin Almanların felaketine sebep olmaktan başka bir işe yaramayacağı fikri bende dal budak salıyordu. Alman milletinin kaderinin Almanya'da değil, Reich'ın kendisinde çizileceğim her gün daha açık bir şekilde görüyordum. Bu sadece genel siyasi sebeplerden dolayı değil, aynı zamanda kültür yönünden de böyle olacaktı. Avusturya kültür ve güzel sanatlarda da Alman milleti için tam bir anlamsızlık örnekleri veriyordu. Bu rezalet mimari sahada daha çok göze çarpıyordu. Arnuvoar tık bu hususta büyük zaferler kazanamazdı. Çünkü Ringstrasse bittikten sonra Viyana'da gelişen planlara kıyasla Almana pek önemsiz işlerden başka bir şey kalmamıştı.
Akıl ve gerçek beni Avusturya'daki acı, fakat verimli geçen çıraklığıma devam etmeye zorluyordu. Fakat kalbim ise oradan ayrıl mıştı. Böylece çifte hayat sürmeye başladım.
Bu devletin boşluğunu ve onu kurtarmanın imkanı olmadığını anladıktan sonra, beni ezen bir sıkıntının pençesine düştüm. Onun bütün yapacağı teşebbüslerin Alman ırkını felakete sürükleyeceğini de hissediyordum. Bu devletin gerçekten büyük ve değerli her Almanı küçülteceğine ve ona engel olacağına kanaat getirdim. Çünkü Alman milletinin aleyhine olan her faaliyeti teşvik edip, kolaylaştırıyordu. Monarşinin merkezi Viyana'da, Çeklerden, Lehlerden, Macarlardan, Rutenlerden, Sırplardan ve Hırvatlardan meydana gelen ırki alaşım bende tiksinti uyandırıyordu. Bu arada insanlığın çöküşünü hazırlayan mikrop Yahudileri de unutmamak gerek, îşte bu büyük şehir, nikah düşmeyen akrabalar arasında meydana gelen evlenmeye benziyordu.
Gençliğin dili, Aşağı Bavyera Bölgesi'nde konuşulan lehçe idi. Ben, ne bunu unutabiliyordum ne de Viyana diline bir benzetme ' yapabiliyordum. Bu şehirde kaldığım sürece, Almanya'nın bu eski kültür merkezim yok etmeye başlayan bu yabancı ırklar topluluğuna karşı kinim kabarıyordu. Bu devletin ömrünü uzatmaya çalışmak ,bana çok gülünç geliyordu. O sırada Avusturya öyle eski bir mozaik gibiydi ki, parçaları bir araya toplayan çimento artık dayanıksız bir duruma gelmişti. Bu şaheser elle dokunulmadığı sürece, sizi eşsiz bir varlık

görünüşü ile aldatmaktaydı. Fakat buna dokunulur dokunulmaz, tuzla buz olacaktı, işte bu darbenin ne zaman indirileceği söz konusu idi
Benim kalbim daima Alman imparatorluğu için çarptı, Avusturya Monarşisi için değil. Bu ihtiyar monarşinin çökme saati, bana her zaman Alman ırkının kurtulmasının başlangıcı gibi geldi. Bütün bu sebepler beni, gençliğimden beri duyduğum gizli hülyaların ve gizli aşkın çektiği yere gitmeye zorladı. Zamanı gelince bir mimar olarak, milletime kaderimin bana verdiği küçük ve büyük çerçeve "içinde samimi görevleri yerine getireceğimi ümit ediyordum. Sözün [1] kısası kalplerindeki en ateşli emellerinin gerçekleştiği yerde yaşamak ve faaliyette bulunmak saadetine sahip kimseler arasına katılmak istiyordum. Kalbimin emeli ise, sevgili vatanımın, müşterek büyük vatan olan Alman Reich'ı ile birleşmesinden ibaretti.
Bu büyük isteğin değerini anlamayanların sayıları bugün bile Çoktur. Fakat ben, kaderin bu saadeti tattırmadığı kimselere hitap ediyorum. Anavatandan ayrı düştüklerinden dolayı, ana dilin kutsal hazinesi uğruna mücadele etme zorunda kalanlara, vatana bağlı Oluşları yüzünden kötü hareketlere uğrayanlara ve sevgili ana toprağın kalbine dönme imkanını verecek saadet dolu günü elem dolu bir şevkle bekleyenlere sesleniyorum. Ve biliyorum ki bu kimseler beni anlayacaklardır.
Alman olup da, sevgili vatana mensup olmak imkanını bulamamanın ne olduğunu bütün varlıkları ile bilenler, vatandan ayrı düşmüş kimselerin kalplerinde her an yanan derin sıla hasretini takdir edebilirler. Bu sıla hasreti herkesi üzüyor, herkesi neşe ve saadetten yoksun bırakıyordu. Bu hal, vatanın kapısı açılıncaya ve müşterek kan, müşterek imparatorlukta barış ve sükûn buluncaya kadar devam edecektir.
Viyana benim için acı bir okul oldu ve içimde öyle kaldı. Fakat benim için çok verimli bir okuldu. Viyana'ya henüz yarı çocuk yaşta iken gelmiştim. Bu şehri terk ettiğim zaman ciddi bir adam olmuştum. Hayat hakkındaki genel düşüncelerimi ve özellikle siyasi inceleme şeklim orada öğrendim. Bu öğrendiklerime bazı ekler yaptım, fakat hiç terk etmedim. O yılların bütün değerlerini ancak şimdi anlayabiliyorum.
Hayatımın bu devresini geniş bir şekilde anlattım. Bu mütevazı başlangıçtan sonra, beş yıl kadar kısa bir süre içinde halk topluluklarının büyük bir hareketi olmaya başlayan parti için gerekli konuları ve ilk hayat derslerini aldım. Eğer şahsi fikirlerden meydana gelen bir sermaye, bende daha ilk yıllardan itibaren kısmen kaderin baskısı ve kısmen de şahsi inceleme ve okumalarım sayesinde birikmemiş olsaydı; bilmem Yahudilere, Sosyal Demokrasi'ye, Marksizm'e ve toplumsal konulara karşı ne tavır alırdım. Çünkü, vatanın başına gelen felaketler, binlerce kişiyi yıkılmanın iç sebepleri hakkında düşünmeye sevk ettiyse de; bu çöküş, insanı mücadele yıllarından sonra kaderleri ile baş başa kalmış olanların elde edebilecekleri dayanıklılığa hiçbir zaman ulaştırmaz.

BÖLÜM 4

1912 yılının baharında Münih'e gittim, Sanki yıllarca orada .oturmuşum gibi şehir bana hiç yabancı gelmedi, incelemelerim beni defalarca bu Alman sanatının merkezine götürmüştü. Münih bilinmezse Almanya görülmüş sayılamayacağı gibi, Münih tanınmadıkça Alman sanatı hakkında da bir fikre sahip olunamaz. Bütün güçlüklere rağmen burada geçirdiğim devre hayatımın en mesut zamanı oldu . Çalışıyordum. Aldığım ücret pek az bir şeydi. Resim yapmak !in yaşamıyordum. Kendi geçimimi sağlamak için resim yapıyorum. Resim yapmamın sebebi, hayat imkanlarını öğrenmek ve bu anda ilerlemeyi devam ettirebilmek içindi. Günün birinde tasavvur ettiğim gayeye ulaşacağımdan eminim. Bu kanaat bana çalışmarımda büyük bir enerji kaynağı oldu.
Hayatın basit ve küçük üzüntülerine kolayca ve kayıtsız kalarak tahammül göstermek için bu husus bana yetiyordu. Üstelik buna, daha ikametimin ilk anından itibaren bu şehre karşı ruhumu çevreleyen derin sevgi de karışıyordu, işte bir Alman şehrindeydim. Viyana ile ne

büyük fark vardı. Burada konuşulan dil bana gençliğimi hatırlatıyordu ve lehçe itibariyle benimkine yakındı. Böylece her şey benim için çok değerli ve yüce oldular. Fakat beni en çok Hofbrahaus'tan Oddon'a ve Oktoberfest'ten Pinacotheque'e uzanan o eşi görülmemiş manzaralar çekiyordu. Bugün dünyada diğer yerlerin hepsinden çok bu şehre bağlanışımın sebebi, benim gelişmemi ayrılma kabul etmez şekilde uygun gelmesi ve bunda büyük rol oynamasıdır. Fakat burada gerçekten gizli bir memnuniyet duyduysam, bunu Wittelsbachların bu harikalar dolu şehirlerinin soğuk bir akıl ile değil de ancak hassas bir ruha sahip kimseler üzerinde yapacağı etkiye bağlamak gerekir.
Münih'te mesleki çalışmalarımdan başka, özellikle siyasi ve dış olayları devamlı olarak incelemek beni cezbediyordu. Almanya'nın anlaşmalarla ilgili politikasını inceleyerek dış siyasetini anlıyordum. Bu anlaşma siyasetini daha Avusturya'da bulunduğum sıralarda bile kesinlikle hatalı buluyordum. Fakat Viyana'da Reich'ın kendisi ne kadar büyük hayallere kaptırdığım göremiyordum. O günlerde müttefikimizin ne kadar aciz olduğunu Berlin'in bildiğini ve pusuya yatmış düşmanları uyandırmamak için Bismarck tarafından başlatılmış siyasete devam edildiğim sanıyordum veya bunu böyle kabul etmek istiyordum. Fakat halkla temas edince, bu fikrin yanlış olduğunu büyük bir korku ile gördüm. Aydın çevreler dahil, her tarafta Habsbourglar Monarşisi hakkında zerre kadar bir bilgi olmadığını tespit ettim ve hayretler içinde kaldım. Halk bile müttefikin ciddi bir devlet olduğunu, tehlike anında askeri kuvvet vereceğini sanıyordu. Monarşinin daimi bir Alman Devleti olduğuna ve buna güvenilmesi gerektiğine inanılıyordu. Burada da kuvvetin sayı ile ölçüleceği sanılıyordu. Nedense Avusturya'nın çok eskiden beri bir Alman Devleti olmaktan uzaklaştığı ve iç durumunun her gün çökmeye doğru yaklaştığı görülemiyordu. Ben bu durumu diplomatlardan çok daha iyi biliyordum. Bu diplomatlar, kadere doğru, her zaman olduğu gibi gözleri kapalı ilerliyorlardı. Yukarıdan kamuoyuna verilen gıda, halkın duygularında aksetmiyordu. Tepedekiler de müttefike karşı altın danaya beslenen ibadetin aynını tekrarlıyorlardı. Samimi olarak eksik olan şey, nezaketle telafi edilmek isteniyordu. Söz her zaman peşin para yerine geçiyordu.
Viyana'da iken devlet adamlarının nutukları ile Viyana gazetelerinin makaleleri arasında açık farkı gördüğümde beni bir hiddet dalgası kapladı. Viyana ne de olsa bir Alman şehri idi. Fakat Viyana'dan veya Alman Avusturya'dan uzaklaşıp, imparatorluğun Slav şehirlerine varıldığında büyük farklar derhal göze çarpıyordu. Prag'da bu üçlü devlet komedisi hakkında neler söylendiğini bilmek için Prag gazetelerine şöyle bir göz atmak yeterdi. Bu diplomasi oyunları hakkında orada alaydan başka bir şey yoktu. Barış sırasında, iki im parator birbirlerine sevgi gösterilerinde bulunurlarken, anlaşmanın Niebelungenlerin ideallerinin hayali gerçekleşme safhasına gelindiği an feshedileceği açıkça söyleniyordu. O halde neden, birkaç yıl sonra anlaşmaların tatbik edilme saati geldiğinde italya'nın üçlü anlaşmadan çekilip, iki müttefikini yüzüstü bırakmasına ve hatta düşmanla anlaşmasına hayret edildi? Oysa, italya'nın Avusturya ile beraber savaşması mucizesine bir an bile inanabilmek için diplomat körlüğüne yakalanmış olmak gerekirdi. Yalnız Habsbourglar ve Almanlar, italya ile yapılan anlaşmaya taraftar gözüküyorlardı. Habsbourglar zaruret dolayısıyla ve hesaplarına uygun geldiği için Avusturyalı Almanlar da iyi niyetle bir anlaşmaya inanıyorlardı. Çünkü bu üçlü anlaşma ile Alman imparatorluğu'na büyük hizmetlerde bulunacaklarını, onun kuvvetini arttıracaklarını sanıyorlardı. Bu İnanışta siyasi bönlüğün de etkisi vardı. Bu beslenen ümidin, tahakkuk etmeyeceği bir yana, böylesine bir hareketin Reich'ı uçuruma Sürükleyeceği ve buna da devlet kadavrasının sebep olacağını bilmemek bence aptallıktı. Bu anlaşma yükünden Avusturyalı Almanlar, Cermenlikten çıkmağa daha çok mahkum oluyorlardı. Gerçekte Habsbourglar, Reich ile yapılan anlaşma ile o yönden gelecek bir saldırıyı önlediklerini sanıyorlardı. Halbuki böyle bir saldırıya pek haklı olarak maruz kalabilirlerdi. Anlaşma onlara iç siyasetlerinde Cermenliği ezmek yolunda daha rahat hareket etmelerini sağlıyordu. Avusturyalı Almanlar arasında pek adice yürütülen Slavlaştırma hareketine karşı yükselecek

itirazları anlaşmayı vesile ederek susturacaklarım düşünüyorlardı. Hani Reich Almanya'sı bile Habsbourglar Hükümeti'ni tanır ve ona güven beyan ederken Avusturya'daki Almanlara ne oluyordu? Yoksa bütün Almanların gözünde vatan haini olarak damgalanmak için, karşı mı durmalıydılar? Halbuki bu Almanlar yıllarca Almanya uğrunda her türlü fedakarlıklara katlanmışlardı.
Eğer Habsbourg Monarşisi'ndeki Cermenliğin kökü kazanırsa bu anlaşmanın ne değeri kalırdı? Üçlü anlaşmanın değeri Almanya için Avusturya'daki Alman nüfuzunun devamına bağlı değil miydi? Yoksa Habsbourgların bir Slav imparatorluğu ile saltanat sürebileceğine inanılıyor muydu?
Gerek Alman siyasetçilerinin ve gerek kamuoyu tarafından Avusturya'daki milliyetler konusunda alınan vaziyet budalalık ve manasızlıktan başka bir şey değildi. 70 milyonluk bir ırkın geleceği ve emniyeti bir çürük anlaşma üzerine bina ediliyor ve aynı zaman da her geçen yıl, müttefik devlet anlaşmasının temelini teşkil eden unsuru sistemli bir şekilde kemiriyordu. Gün gelecek, ortada Viyana siyasetçileri ile yapılan anlaşmanın kağıdından başka bir şey kalmayacaktı, italya ile durum, esasen ilk günlerden beri bunun aynı idi.
Eğer Almanya'da ırklar tarihi ve psikolojisi biraz dikkatle ince-lense ve açıklansa idi, Ouirinal ile Viyana imparatorluk Sarayı'mn kol kola savaşa gireceklerine hiçbir zaman ihtimal verilemezdi. Herhangi bir italyan hükümeti, tek bir italyan askerini, şiddetle nefret edilen Habsbourgların katıldığı bir savaşa, düşman sıfatının dışında bir sıfatla göndermeye kalkıştığı anda, bütün bir italya bir volkan gibi patlayacak hale gelir. Çoğu zaman Viyana'da italyanların Avusturya Devleti'ne bağlılığından alayla ve kinle bahsedildiğine şahit oldum. Yüzyıllar boyunca italya'nın bağımsızlığı aleyhinde Habsbourgların işledikleri hatalar o kadar çoktu ki, unutulması imkansızdı. Böyle bir istek esasen gerek italyanlarda ve gerek hükümetinde de yoktu. Bundan dolayı italya için Avusturya ile yapacağı iki şey vardı. Ya anlaşma ya da savaş, onlar birincisini seçip, ikincisine rahatça hazırlanabilirlerdi.
O halde neden anlaşma yapılıyordu? Almanya'nın anlaşma siyaseti rahat olduğu kadar, kendisi için de tehlike arz ediyordu. Demek ki Reich'ın geleceği Alman milletinin imkanlarının devamına bağlı kalıyordu.
Bu durumda ne yapılmalıydı?
Almanya'nın nüfusu her yıl dokuz yüz bin kişi artıyordu. Bu yeni vatandaşları beslemek yıldan yıla zorlaşıyordu. Kıtlık tehlikesi baş gösteriyordu. Bu kıtlık tehlikesinin önünü almak için çare bulunamazsa bir gün felaketle burun buruna gelmek mümkündür. Böyle korkunç bir ihtimalden kaçınmak için dört çare vardır.
1) Bu tehlike karşısında başvurulacak çarelerden biri: Fransızların yaptıkları gibi doğumların artmasını yapay bir şekilde sınırlamaktı.
Tabiat, kıtlık veya uygun olmayan iklim şartlarında ve verimsiz topraklı yerlerde, bazı memleket veya bazı milletler için nüfus artmasını sınırlar. Bu arada hiçbir zaman doğurma kabiliyetine engel olamaz, ancak doğan ferdin yaşamasını önler. Fertleri çetin bir mahrumiyet karşısında kuvvetsiz ve aciz bırakır ve böylece bunları hayattan ayırır. Diğer taraftan hayatın zorlukları ile mücadeleye fırsat verdiği fertler, her türlü yokluğa katlanırlar. Bu fertler dayanıklıdırlar ve nesil vermeye kabiliyetlidirler. Tabiat ferde karşı sert hare-*t* kette bulunur ve hayatın mücadeleleri ile yarışabilecek çapta değilse İ Onu derhal sahneden geri çekerek milleti kuvvetli bir halde idame eder. Bu suretle sayının azalması, kişiyi ve sonuç olarak da milleti daha kuvvetli yapar.
Fakat insan kendi zürriyetini sınırlamaya kalkarsa, işte o zaman iş değişir, insan tabiat ile aynı malzemeden yapılmamıştır. O beşeri bir yaratıktır, însan doğanların yaşamasına karşı engeller çıkaramaz. Ancak doğurma işine engel olabilir. Hiçbir zaman milleti düşünmeyen, yalnız kendi şahsını düşünen insanın bu davranışı daha insani ve daha adilane görünürse de tamamen yanlıştır. Tabiat insanları çocuk yetiştirmekte hür bırakmakla beraber, zürriyetlerini çok çetin bir sınavdan geçirir. Sayıları çoğalan fertler arasında yaşamaya layık olarak en iyileri seçer.

Bunları muhafaza eder ve ırkı koruma görevini bunlara vererek zürriyeti devam ettirme olanağına sınırlar. Fakat, insan doğan her canlıyı ne pahasına olursa olsun korumaya çalışır, ilahi iradenin bu şekilde düzeltmesi, insana akla uygun gelir, insanl bu yeni noktada da tabiatı alt ettiğinden ve tabiatın yetersizliğini ortaya koyduğundan dolayı sevinç duyar. Fakat ne var ki bu zavallıdır, gerçekten sayının belirli bir miktarda kaldığını ve bu arada ferdeğerinin de azaldığım istemeyerek de olsa görürler. Çünkü doğurma melekesi sınırlandırılıp da doğum azalınca, en kuvvetli ve en flağlamların yaşamalarını sağlayan tabii hayat mücadelesinin yerine,pek açık olarak en hastalıklıları ve zayıfları kurtarmak işi ortaya çıkacaktır. Sonunda tabiatın iradesi hafifletilecek ve böylece gittikçe berbatlaşan bir nesil ortaya çıkacaktır.
En son şu olur ki, günün birinde dünyada hayat böyle bir kuvvetin elinden alınır. Çünkü insan, milletlerin sürekliliğini sağlayan ebedi kanuna ancak bir süre karşı koyabilir, intikam dakikası er geç gelir çatar. Daha kuvvetli olan bir millet, daha zayıf olan bir milleti 'kovacaktır. Çünkü hayata doğru nihai saldırış, ferdiyetçi bir insaniyetin manasız engellerini ortadan kaldırarak; yerlerini daha kuvvetli İrfanlara vermek için zayıfları yok eden tabiata uygun bir beşeriyete yer sağlayacaktır. Bu durumda Alman milletinin geçimini kim, nüfusunun artmasını sınırlama yoluyla temin etmek isterse, Alman milletinin geleceğini elinden alıyor demektir. 2) Nüfus artışı karşısında alınacak ikinci tedbir de dahili kolonizasyondur. Bir toprağın verimini belirli bir noktaya kadar çoğaltmak imkan dahilindedir ve bu artma bir noktaya kadardır. Bu yüzden, nüfus artışı, bir müddet toprağımızın verimini arttırmak suretiyle karşılanabilir. Fakat ihtiyaçların nüfus artışından daha çabuk arttığı da gözden uzak tutulmamalıdır, insanların yiyecek ve giyecek ihtiyaçları, birkaç yüzyıl önce yaşamış insanların ihtiyaçlarından mukayese kabul etmez bir şekilde artmıştır. Bundan dolayı üretimdeki her artmanın, nüfusta da bir çoğalma meydana getireceğini düşünmek çılgınlıktır. Asla, toprağın fazla ürününün, insanların hükmedici ihtiyaçlarını karşılamak için kullanıldığı doğru değildir. Fakat, bir yandan en büyük sınırlama ve öte yandan üstün bir gayretle çalışılsa dahi, yine toprağın gereği olarak son bir noktaya varılabilir Mümkün olan her türlü mesaiye rağmen bir gün gelecek ki, artık topraktan daha fazla ürün almaya imkan kalmayacaktır. Er geç kaderin çizdiği korkunç son bu olacaktır. Kıtlık hasılatın düşük olduğu yıllarda ortaya çıkacak, artan nüfus ile kıtlık stoklaşacak ve an çak ürünün bol olduğu yıllarda doldurulan ambarlar sayesinde darlık çekilmeyecektir. Fakat açlık bu milletin ebedi arkadaşı durumu na girecektir. O zaman tabiat işe müdahale edecek ve yaşamak için seçilecek olanları tespit etmek ve atamak gerekecektir. Yahut, insan lar çoğalmayı suni olarak sınırlama (doğum kontrolü) yoluna gide çekler ve milleti bekleyen ve daha önce sözünü ettiğimiz hazin akı beti hazırlayacaklardır.
Bu ihtimalin günü geldiğinde herhangi bir şekilde bütün bir in sanlığı kaplayacağı, dolayısıyla hiçbir milletin bu mukadder akıbet ten kendini kurtaramayacağı itirazı ilk bakışta doğrudur. Ama bu iddiaya da verilecek cevap vardır. Şurası bir gerçek ki bir gün gele çek, insanlık, artan nüfusun ihtiyaçlarını topraktan karşılayamaya çak ve nüfusun çoğalmasını sınırlamak zorunda kalacaktır. Bu durumda işi ya tabiata bırakacak veya kendisi bir yol bulacak ve bu denge kurmaya çalışacaktır. Biz şimdi şöyle ümit edelim ki böyle bir durum şimdiki imkanlara kıyasla daha geniş imkan ve vasıtaların bulunduğu bir sırada vukua gelsin. O zaman da bütün milletin bu durumdan üzüntü duyacaklardır. Halbuki bugün dünya üzerin de kendine gerekli olan toprağı elde etmeğe kuvveti yetmeyen millet, böyle bir durumdan rahatsız oluyor. Devrimizde halen istifade edilmeyen geniş topraklar vardır ve bu arazi işlenmeyi beklemektedir. Bu toprakları ilerde tabiat tarafından gönderilecek yeni milletler için tahsis edilmiş veya ayrılmış bir arazi olarak kabul etmek manasızlık olur. Bilakis bu topraklar, sahip çıkabilecek ve işleyebilecek millete nasip olacaktır. Tabiat siyasi sınırlar kabul etmez. O, yaratıkları dünya üzerine serpiştirir ve kuvvetlerin serbest faaliyetlerini takip eder. Cesaret ve faaliyet hususunda en kuvvetli olan, tabiatın sevgili çocuğu o "asil yaşamak" hakkını elde edecektir.

Bir millet dahili kolonizasyon faaliyetinin içine kapanırsa ve diğer taraftan diğer ırklar da dünya üzerine yayılırlarsa doğumları tahdit zorunda kalacaktır. Oysa diğer milletler nüfusça çoğalmaya devam edeceklerdir. Bu milletlerin işgal ettiği alan ne kadar küçükse bu durum o kadar süratli ortaya çıkacaktır. Esefle belirteyim ki, bütün medeniyet verici ırklar, içine daldıkları barışçılık prensibi ile yeni topraklar kazanmaktan çok *zaman* vazgeçerek, dahili kolonizasyon ile yetindiklerinden meydan değersiz milletlere kalmakta ve nüfusun iskan edilebileceği yerler bunların ellerine geçmektedir. Bunun sonucu olarak şu durum ortaya çıkmaktadır:
En yüksek medeniyete ulaşmış ırklar, daha aşağı medeniyete mensup, fakat tabiat bakımından daha kaba ve sert yapılı ırkların . geniş arazi üzerinde sınırlamaya gerek görmeksizin nüfusça arttığı ı bir sırada, kendi yerlerinin sınırlı oluşu neticesinde çoğalamamakta ve doğum kontrolüne gitmek zorunda kalmaktadırlar. Diğer bir tabirle, bir gün gelecek dünya kültürü daha az yüksek, fakat enerjisi fazla bir beşeriyetin eline geçecektir. Yani gelecekte iki imkan ortaya çıkacaktır! Ya dünyamız modern demokrasinin oluşumları ile idare edilecektir. Bu durumda da sayıca çok olan milletler *terazide* ağır basacaklardır. Veyahut dünya tabiat kanunları dahilinde idare edilecektir. Bu vakit de, doğumları sınırlamış topluluklar değil, sert iradeli milletler duruma hakim olacaklardır. Beşeriyetin hayatı bir gün büyük mücadelelere sahne olacaktır. Sonunda yalnız beka içgüdüsü Üstün çıkacaktır. Budalalık, korkaklık ve kendini beğenmişlikten oluşan insaniyet güneşte kalmış kor gibi bu içgüdü karşısında eriyip gidecektir. Beşeriyet daimi bir mücadele içinde büyümüş ve gelişmiştir. Daimi barış, beşeriyetin mezarını hazırlar.
Almanlar için "dahili kolonizasyon" kelimeleri uğursuzdur. Biz de hayatımızı uyuşukluk içinde kazanabileceğimiz fikrini doğurur. Bu nazariye bizim içimize bir kere yerleşirse, dünya üzerinde Almanlara ait olan mevkii temin uğrundaki bütün gayretler bitmiş demektir. Bir Alman hayatını ve geleneğini bu vasıta ile temin edebileceğine inanırsa, artık her türlü faal savunma ortadan kalkar. Böylece bütün dış politika ile Alman milletinin geleceği toprağa gömülmüş olur. Bunun için bu uğursuz zihniyeti Alman milletine yerleştirmeye kalkanın daima Yahudi olması hiçbir zaman bir tesadüf değildir. Yahudi bu gibi işlerden gayet iyi anlar, insanları yakından tanıdığı için, onların hayat uğrundaki çetin mücadelelerini manasızlaştıra-cak şekilde tabiata yumruk indirmeyi ve kendini dünyanın hakimi mevkiine çıkaracak çareyi bulduğunu birtakım hayalperestlere inandırır. Yahudi bu zavallı hayalperest kimselerin, kendisinin minnettar birer kurbanı olduklarını da bilir.
Bir memleketin geniş topraklara sahip olması harici emniyetin esasını teşkil eder. Bir milletin sahip olduğu toprak ne kadar genişse o milletin tabii himayesi de o kadar büyük demektir. Belirli yere sahip milletlere karşı, daima daha çabuk, daha kolay, daha etkili ve daha askeri sonuçlar elde edilir. Toprağı daha büyük olan milletlere karşı durum değişir. Ayrıca devletin genişliği ciddi şekilde yapılmayan saldırılara karşı bir korunma alanı meydana getirir. Çünkü başarı ancak çok uzun ve çetin mücadelelerden sonra kazanılır. Birbirine baskın şeklinde yapılacak saldırılar ise, bu şekli göze almak için tamamen mecburi sebepler yoksa da pek çok görülebilir, işte böylece bir devletin toprak itibariyle büyüklüğü tek başına milletin hürriyet ve bağımsızlığın sürekliliğini sağlayan unsur olur. Dar toprak istilayı davet eder.
Almanya'da halkın çoğalması ile, genişlemeyen toprak arasındaki denge oluşturmada bu ilk iki çareden de kaçınıldı. Buna doğumların sınırlandırılması meselesinde bazı ahlaki konular sebep oldu. Dahili kolonizasyondan ise, büyük araziye karşı bir hücumun hissedilmesinden ve mülkiyete karşı bir tecavüzün başlangıcından korkulduğu için vazgeçildi.
Bu durum karşısında artan nüfusa ekmek ve iş temin etmek için ancak iki çare daha kalıyordu:
3) Bu çarelerden biri yeni topraklar elde etmek ve her yıl artan nüfusu bu yeni topraklara yerleştirmek suretiyle milletin kendi geçimini kendisinin sağlamasına çalışmaktı. 4) Diğer çare ise sömürge ve ticaret politikası idi. Kendimize dış pazarlar bulmalıydık.

Bu iki yol tetkik edildi ve nihayet son şık üzerinde karara varıldı. Halbuki ilk çare daha uygun idi. Artan nüfusumuzu yerleştireceğimiz yeni yerler temin edilmesi gelecek bakımından da son derece faydalı olurdu.
Bütün bir milletin temeli olmak üzere sağlam ve kusursuz bir köylü sınıfı meydana getirmek ve bunu muhafaza etmek hususuna önem verilmelidir. Dertlerimizin çoğu şehir nüfusu ile köylü arasındaki oransızlıktan doğmaktadır. Küçük ve orta köylülerden oluşmuş sağlam topluluk, eskiden beri toplumsal dertlerimize karşı bir korunma vasıtası olarak meydana çıkmıştır. Bugün de aynı toplumsal rahatsızlıklar içindeyiz. Bir millete kapalı bir iktisadiyat çerçevesi içinde günlük geçimini sağlayan tek hal çaresi budur. Böyle olursa sanayi ile ticaret üstün ve zararlı durumlarından geri çekilerek milli bir iktisadiyatın genel çerçevesi dahilinde bir mevki alırlar. Ve sonunda ihtiyaçlara denk hale gelirler. Artık, sanayi ve ticaret, milletin temeli olmaktan çıkarak, onun yardımcısı olurlar. Fonksiyonları ihtiyaçlarımızla, bütün alanlardaki üretimlerimiz arasında doğru nispeti korumaktan ibaret kalır. Bu durum, halkı yabancı devletlere tabi olmaktan bir dereceye kadar kurtarır. Sanayi ve ticaret müşkül günlerde devletin hürriyetini ve milletin bağımsızlığını sağlamaya yardım eder. Gerçi böyle bir toprak politikası ancak Avrupa'da uygulanabilir. Bu arada şunu da kabul etmeliyiz ki bir milletin öteki bir millete oranla elli misli fazla bir toprağa sahip olması, Tanrı'nın iradesine uygun düşmez. Böyle bir hal karşısında, siyasi sınırları dolayısıyla ebedi hukukun sınırlarından uzak tutulmaya rıza göstermek caiz değildir. Eğer dünyada herkesin yaşamasına yeter derecede yer varsa, yaşamak için gerekli olan toprağı bize versinler. Şüphesiz bunu gönül rızası ile yapmayacaklardır, işte o zaman da herkesin kendi hayatı için mücadele etmek hususunda sahip olduğu hak, işe müdahale edecektir. Sonunda tatlılıkla çözümlenemeyen iş yumrukla halledilecektir. Ecdadımız, vaktiyle kararlarını bugünkü manasız barışçılık anlayışı içinde verseydi, şimdi elimizde bulunan milli toprağımızın üçte birine bile sahip olamayacaktık ve böylece Alman milleti de Avrupa'da geleceğini düşünmek derdinden (!) kurtulacaktı. Hayır, Reich'ın doğu sınırlarını biz atalarımızın gayretli çalışmalarına borçluyuz. Ayrıca milletimizin toprak bütünlüğünü sağlayan kuvvet de onların sayesindedir. Esasen bugüne kadar gelebilmemizi sağlayan tek nokta bu toprak büyüklüğüdür. Toprak büyüklüğünün faydalarını ortaya koyan bir sebep daha vardır:
Avrupa'daki devletlerin çoğu bugün ters oturtulmuş piramitlere benzetilebilir. Bu devletlerin Avrupa'daki toprakları sömürgelerin o geniş arazisine, dış ticaretinin önemine kıyasla gülünç denilecek kadar küçüktür. Bu durum için, zirve Avrupa'da, kaide ise bütün dünya da denebilir. Sadece Amerika Birleşik Devletleri bu tarifin dışında kalır. Bu devletin kaidesi de kendi kıtasındadır. Dünyanın diğer bölgeleri ile sadece zirve ile temas kurarlar. Bu şekil o devletin iç kuvvetini meydana getirir. Avrupa devletlerinin zayıf noktalan da buradadır, ingiltere bile, Avrupa devletleri için söylediklerimi ters çıkartamaz. Çünkü Britanya İmparatorluğu söz konusu edilirken Anglo Sakson dünyasının varlığı unutulmamalıdır, ingiltere'nin sadece Amerika Birleşik Devletleri ile olan kültür ve dil beraberliğinden dolayı, herhangi bir Avrupa devleti ile kıyaslanamaz.
Almanya için sağlam bir toprak politikasını başanya ulaştırabilmenin tek yolu Avrupa'da yeni yerler elde etmekle olurdu. Sömürgeler yoğun bir şekilde Avrupalılarla iskan edilmeğe müsait olmadıkça bu gayeye hizmetleri dokunamaz. Hem 19. yüzyılda barış yolu ile Avrupa devletleri için böyle sömürge görevini görecek topraklar elde edilemezdi. Hatta büyük bir savaşa girişmeden bu şekilde bir sömürge siyaseti dahi takip edilemezdi. Halbuki böyle bir savaşı Avrupa'nın dışında yerler elde etmek yerine, Avrupa Kıtası içinde toprak elde etmek üzere göze almak çok daha uygun olurdu, işte böyle bir şeye karar verilecek olursa, artık her şeyi bırakarak sadece bu harekete sarılmak gerekir. Hepimizin iradesine ve enerjisine ihtiyacı olan böyle bir hareket, yarım tedbirlerle, tereddütlü davranışlarla gerçekleştirilemez. Bunun için Reich'ın bütün siyasetini sadece bu gayeye ayırmak gerekir. Bu hareketin kuvvetlendirilmesinden başka, herhangi bir düşüncenin gereği olan bir küçük jest dahi ya-

pılmamalıdır. Bu gayeye teşebbüse sadece savaş imkan verirdi. Bunu bütün açıklığı ile kabul etmek gerekir. Silahlanma yarışı sakin bir gözle dikkate alınmamalıdır. Bütün anlaşmalar bu yönden incelenmelidir. Avrupa'dan toprak mı isteniyor? işte bu sadece Rusya'nın zararına olur. Bunun için de Reich, Alman kılıcı ile Alman sabanına toprak bulmak ve böylece milletin günlük ekmeğini sağlamak üzere eski "Toton Şövalyeleri"nin yolundan yürümeliydi. Böyle bir siyaset için de Avrupa'da imkan dahilindeki tek müttefik ingiltere idi. Bir kere ingiltere ile anlaşma yapıldı mıydı, Germenlerin yeni seferlerine başlanabilirdi. Bunda bizim hakkımız, ecdadımızın hakkından az değildir. Barışsever halkımızdan hiçbiri doğunun ekmeğini yemekten çekinmiyor. O halde sapanın yolunu kılıcın açacağını da kabul etmek gerekir, ingiltere'nin sevgisini çekmek için hiçbir fedakarlıktan kaçınmamalıdır, ingiliz sanayii ile hiçbir rekabette bulunmamalı ve sömürgelerden, denizlerdeki üstünlüklerden vazgeçilmeliydi. Bu sonuca ancak kesin ve açık bir vaziyet ulaştırabilirdi. Ya sömürgelerden ve ticaretten vazgeçilecekti, veya bir Alman savaş donanmasından...
Hiç şüphe yok ki sonuç geçici bir sınırlama olacaktı, fakat azamet ve üstünlük dolu bir gelecek vardı. Öyle anlar oldu ki, ingiltere böyle bir hususu görüşmeye müsait davrandı. Çünkü nüfus artışı yüzünden Almanya, ya ingiltere'nin yardımı ile Avrupa'da kaynaklar elde edecekti ya da ingiltere yardım etmezse dünyanın herhangi bir yerine kayacaktı, işte bu durumu ingiltere çok iyi anlıyordu. 20. Yüzyılın başlarında ingiltere'nin kendisi Almanya'ya yaklaştığı sıralarda, bu hususu gerçekleştirmek lazımdı. Daha ileri yıllarda açık oluşumlarını gördüğümüz bu istek o günlerde ortaya çıkıyordu, ingiltere hesabına kestaneleri ateşten çıkarmak düşüncesi Almanya'da hoşa gitmeyen bir durum yaratıyordu. Sanki, bir anlaşmanın her iki devlet için de kârlı olmayacağı kanaati vardı. Aslında ingiltere ile pek kolay bir anlaşma yapılabilirdi. Yalnız ingilizler, her istifadenin bir karşılığı olacağını bilen kurnaz kimselerdi.
Gayet iyi idare edilen bir Alman dış siyasetinin 1904 yılında Japonya'nın rolünü benimseyebileceği de düşünülmeliydi. Bundan Almanya hesabına çıkacak sonuçlar tahminlere sığdırılamazdı. Herhalde dünya savaşı çıkmazdı. 1904 yılında dökülen kan, 1914-1918 yıllarında on misli fazla kan akıtılmasına engel olurdu, işte bunun sonucu olarak, acaba bugün Almanya dünya üzerinde nasıl bir yerde bulunurdu?
Bütün bunlar Avusturya ile anlaşma yapmanın manasızlığım ortaya koymaktadır. Bu devlet kadavrası, Almanya'ya beraber savaşmak için yanaşmıyor, sadece sonsuz bir barışı korumak için sokuluyordu. Sonra bu anlaşmadan, monarşi içindeki Alman unsurları, yavaş, fakat er geç yok etmek için kurnazca faydalanacaktı. Gerçi bunu başarması imkansızdı. Bu durumda da anlaşmanın imkansızlığı ortaya çıkıyordu. Çünkü, kendi ülkesindeki Cermenliğin yok edilmesindeki kuvvete sahip olmayan bir devlet Almanya'nın menfaatlerine ne kadar yardımcı olabilirdi.
Almanya'da, Habsbourg Devleti'nden Alman ırkına mensup on milyon insana dilediği gibi hakim olmak imkanını çekip almak için milli his ve ruh yoksa, büyük bir cesarete ihtiyacı olan geniş planların tahakkukunda Avusturya'dan yardım beklenmesine de lüzum olmazdı. Eski Reich'ın Avusturya meselesinde aldığı tavra bakılarak, kendi milleti için kesin mücadelede nasıl davranacağı anlaşılırdı. Hiç şüphe yok ki, Cermanızmin yıldan yıla daha çok baskı görmesine fırsat verilmemeliydi. Çünkü, Avusturya'nın müttefik olarak değeri, ancak Alman unsurunun varlığı ile sağlanabilirdi. Fakat idareciler bu yolu tercih etmediler. Mücadele etmek kadar, çekinip korktukları bir şey yoktu. Gerçi sonunda buna müsait olmayan bir zamanda mecbur kalacaklardı.
Kaderin pençesinden kurtulmak istiyorlardı. Fakat çabaları boşa çıktı. Dünya barışını korumanın rüyasını görüyorlardı. Sonunda Dünya Savaşı ile derin uykudan uyandılar. Bu barış rüyası, Almanya'nın geleceğine şekil vermek için üçüncü yola önem verilmesinin belli başlı sebebi olmuştur. Ele geçirilecek toprakların doğuda olduğu biliniyor ve bunun için mücadele etmenin gereği kabul ediliyordu. Fakat ne pahasına olursa olsun barış isteniyordu.

Çünkü daha o günlerden itibaren Almanya'nın dış siyasetinin esas ağırlığı Alman milletinin bekasım sağlamak değildi. Dış siyasetimizin esas gayesi her çareye başvurarak dünya barışını devam ettirmekti, işte bu tutumun sonucu herkesin bildiği gibi olmuştur. Bu konuya özellikle tekrar döneceğim.

Şimdi bu durumda dördüncü ihtimal kalıyordu. Yani sanayide ilerlemek, dünya ticaretine ve denizlere hakim olmak ve sömürgeler. Böyle bir gelişmeye daha kolay ve daha çabuk erişmek gerekirdi. Keza bir toprağı kolonize etmek çoğu zaman yüzyıllarca sürer. Esasen onun derin kuvveti de buradadır. Ani bir parlama söz konusu değildir. Hem derece derece, hem derin ve devamlı bir hamle söz konusudur. Yani sanayi gelişmesinin belirtilerinden farklıdır. Sanayi gelişmesi çevreye birkaç yıl içinde kuvvetli ve parlak alevler saçabilir, fakat bunlar devamlı değildir, sabun köpüğüne benzer. Israrlı çalışmalarla çiftlikler kurup, buralara çiftçi aileleri yerleştirmek, bir donanma meydana getirmekten daha zordur. Fakat seri bir şekilde meydana getirilen donanmanın yok olması da çok çabuk olabilir. Esasen Almanya böyle hareket ederse bu yolun da er geç savaşa çıkacağını bilmeli idi. Çalçene heriflerin gururla söyledikleri ırkların "barış yolu ile fethi" sözüne, yani silaha sarılmadan muz aramak için nazik olmanın ve iyi davranmanın yeteceğine, ancak çocuklar inanabilirler.

Hayır, biz bir defa bu yola girersek, günün birinde ingiltere'nin bize düşman olması mukadderdi, ingiltere'nin, Almanya'nın barışçılık faaliyetine şiddetli bir bencillikle muhalefet ettiğinden dolayı bizim bu harekete kızmamız budalalıktan da öte bir şey olurdu, işte biz bu kadar saftık!

Avrupa'da toprak ele geçirmek için Rusya'ya karşı ingiltere ile birleşmek gerekirken, sömürge ve dünya ticareti politikası da ancak Rusya ile birleşerek İngiltere'ye karşı takip edilebilirdi. Ancak bu takdirde, bu politikanın sonuçlarını kabul etmek ve özellikle bir an evvel Avusturya'yı bırakmak lazım gelirdi, işte ne taraftan bakılırsa bakılsın Avusturya ile yapılan anlaşma 1900 yılına doğru gerçek bir delilikten ibaretti. Fakat gerek ingiltere'ye karşı Rusya ile ve gerek Rusya'ya karşı ingiltere ile anlaşma yapmak hiç düşünülmüyordu. Çünkü her iki halde de savaş çıkardı, işte bu savaşı önlemek için, o ticaret ve sanayi siyaseti benimseniyordu, iktisadi ve barış yollarından dünyanın fethi her çeşit kuvvet politikasının kesin olarak boynunu koparıp atacak ve işini bitirecek bir usul sanılıyordu. Gerçi bundan tam emin değildiler. Özellikle ingiltere'den ara sıra hiç akıl almaz tehditler geldiği zaman inançları sarsılıyordu. Bundan dolayı bir donanma inşa etmeye karar verdiler. Fakat bu karar verilirken ingiltere'ye saldırmak ve onu yok etmek düşünülmüyordu. Tam tersine barışı korumak ve dünyanın barış yolu ile fethedilmesi faaliyetine devam edilmesi isteniyordu. Bundan dolayı, gerek sayı ve tonaj itibariyle ve gerek silah yönünden mütevazı bir donanma meydana getirildi. Niyet barışçılık emelim anlatmaktı.

Dünyanın iktisadi ve barış yollarından fethedilmesi konusundaki saçmalıkların bir devletin dış siyasetinin en büyük prensibi derecesine çıkarılması, kepazelikten başka bir şey değildi, ingiltere'yi böyle bir fethin imkan dahilinde olduğuna örnek gösterilmesi ise bu kepazeliği en açık şekliyle ortaya koyuyordu. Bizim tarihi, bir öğretmen olarak kabul etmemizin bu alanda bize çok zararları dokunmuştur. Bu zararları onarmak ise pek zordur. Birçok kimse tarihi hiçbir şey anlamadan ezberlerler, işte bundan dolayı ingiltere'nin, yukarıdaki düşüncelerin tam karşıtına örnek olduğunu anlamadılar. Çünkü hiçbir devlet iktisadi fetihlerini ingiltere'den daha sert ve kılıç zoru ile yapmamış ve yapmış olduklarım da ingilizler kadar azimle korumamıştır. ingiliz siyasetinin göze çarpan en büyük özelliği siyasi kuvvetinden iktisadi fetihler yapması ve sonra her iktisadi başarısını siyasi kuvvet haline getirebilmesidir. Ayrıca ingiltere'nin kendi iktisadi çıkarları için savaşmayacak kadar korkak olduğuna inanmak çok büyük hata idi. ingiltere'nin milli orduya sahip olmaması bu iddiaya hak verdirmez. Burada önemli olan ordunun geçici bünyesi değil, eldeki bu orduyu ileri sürmek niyet ve kararıdır, ingilizler ihtiyaçları olan silaha daima sahip olmuşlardır. Onlar savaştan galip çıkmalarını sağlayacak silahları ellerinde bulundurmuşlardır. Ücretli askerler yettiği müddetçe savaşa

bunları yolladılar. Fakat başarı için bu yetmeyince, kendi milletinin en değerli kanından yardım almak yolunu da bildiler. ingilizlerin mücadele iradeleri, sebatları daima aynı şekilde kalmıştır. Oysa Almanya'da okullarda, basında ve mizah yayınlarında ingiltere hakkında çok yanlış fikirler ortaya kondu. Bu yanlış fikirler bizim hayal kırıklığına uğramamıza sebep oldu. Her tarafa yayılan uydurma kanaat, sonunda ingiltere'yi hafife alma hissi doğurdu, işte bunun cezasını çektik. Bu yanlış fikirler ingilizlerin akıl almayacak kadar korkak ve sadece hilebaz birer iş adamı oldukları fikrini yaydı. Bizim sözde iyi yetişmiş profesörlerimiz, ingiltere gibi geniş ve dünyaya egemen bir imparatorluğun hile yolu ile ele geçirilemeyeceğini akıllarına getiremiyorlardı. Bu hatalı yolu ikaz eden az sayıdaki kişilerin sözleri ise dinlenmiyordu. Tommiesler, Flanderlerde bizimle karşı karşıya geldiklerinde hayrete düşen arkadaşlarımın yüz ifadelerini hâlâ hatırlıyorum. Kavganın ilk günlerinden itibaren herkese bu Iskoçyalıların, mizah yayınlarında ve resmi ağızlarda anlatılan kimselere benzemediklerini anladılar. Bu olay benim için, bazı propaganda şekillerinin faydası hakkında inceleme yapmama sebep oldu. Bu yanlış düşünce, hiç şüphe yok ki onu yayanlara bazı faydalar sağlıyordu. Dünyanın iktisadi yönden fethedilmesinin mümkün olduğunu İspat için, yanlış olmakla beraber bu örnekten faydalanılabilinirdi. ingiltere'ye başarı temin etmiş bir şeyin bize de başarı sağlaması gerekirdi. Hatta Almanların yüksek görüşleri ve bizim ingilizlere has olan hilebazlıktan uzak oluşumuz biz Almanlar için bir üstünlük sayılırdı ve böylece küçük milletlerin sevgilerini ve itimatlarım kazanmamız söz konusu olurdu. Bizim hürriyetimizin başkaları için derin bir nefret kaynağı olacağını bir türlü anlamıyorduk.
Üçlü anlaşmanın manasızlığını bize ancak, dünyanın iktisadi ve barış yolları ile fethedilebileceğine ait saçmalıklar açıkça anlatabilirdi. Hangi devletle anlaşma yapılabilirdi. Bir fetih için Avusturya ile Avrupa'da bile savaşa girilemezdi. Bu anlaşmanın doğuştan sakat oluşu buradaydı. Belki bir Bismarck çaresizlik içinde, böyle bir anlaşmaya katlanabilirdi. Fakat onun başarısız halefleri hiçbir iş yapamadı. Hele Bismarck tarafından yapılan anlaşmanın en esaslı temelleri, artık kalmamıştı. Çünkü Bismarck kendi zamanında, Avusturya'yı hâlâ bir Alman Devleti sayıyordu. Fakat oy usulünün yavaş yavaş kabulü ve parlamenter usullere göre idare edilme bu ülkeyi Almanlıkla hiçbir ilgisi olmayan karmakarışık bir hale getirdi. Irki bir siyaset yönünden de, Avusturya ile anlaşma yapmak, kötü ve yanlış bir yoldu. Çünkü Reich'ın yanında yeni bir büyük Slav Devleti'nin kurulmasına göz yumuluyordu. Hiç şüphe yok ki bu devlet, Rusya aleyhine değil de er geç Almanya aleyhine dönecekti. Tuna Monarşisi'nde, bütün birinci derece makamlardan Panjermanistler uzaklaştırılınca, anlaşma çürüyecek ve yıldan yıla zayıflayacaktı. Almanya'nın, Avusturya ile anlaşması 1900 yılına doğru, Avusturya'nın italya ile olan anlaşmasının aldığı şekle bürünmüştü.
Avusturya'daki Cermenliğin uğradığı zulüm ve baskıya karşı, protestoda bulunmak gerekirdi. Ancak böyle bir yol tutulursa, açıktan açığa bir mücadeleye girmek gerekirdi.
Üçlü anlaşmanın değeri psikolojik yönden mütevazı idi. Çünkü bir anlaşma mevcut bir durumu korumak ve devam ettirmekle kalırsa, kuvveti de gitgide zayıflar. Halbuki bir anlaşma o anlaşmayı yapan devletlerin, bundan yararlanarak gelişmeyi düşünmeleri sonucunda daha kuvvetli bir duruma gelir. Bunda da kuvvet karşı koymada değil, saldırmadadır. O günlerde bu gerçek bazı kimselerce kabul edildi ise de, maalesef mesleki çevrelerde anlaşılmadı. 1912 yılında, genel kurmaya bağlı bir subay olan Ludendorff bir muhtıra ile bu anlaşmanın zayıf yönlerini açıklamıştı. Ne yazık ki devlet adamları bu muhtıraya değer vermediler. Genellikle, akıl ve mantık sadece basit insanlarda daha etkili bir şekilde kendini gösterse de, siyaset adamları söz konusu olunca bu prensip tamamen ortadan kalkar.
1914 Savaşı'nın Avusturya yolu ile çıkması ve Habsbourgların işin içinden sıyrılmağa imkan bulamamaları Almanya için bir bahtiyarlıktır. Eğer savaş başka bir sebepten ve yönden çıksaydı, Almanya yalnız başına kalırdı. Çünkü Habsbourglar hiçbir zaman Almanya yüzünden çıkmış bir savaşa katılmadıkları gibi, böyle bir kavgaya dahil olmak da istememişlerdir. Avusturya'daki Slavlar 1914 yılında monarşinin Almanya'ya yardım

etmesine imkan bırakmadan monarşiyi parçalardı. Fakat o devirlerde Tuna Monarşisi ile yapılan bu anlaşmadan doğacak tehlike ve zorlukların artması ihtimalim anlayabilenler pek azdı. Avusturya'nın pek çok düşmanı vardı. Bu köhne devletin mirasına konmak için her taraftan Tuna Monarşisi'nin parçalanması bekleniyordu ve Almanya'nın buna engel olacağı düşünülerek bize karşı da husumet besleniyordu. Sonunda şu karara varılmıştı, Viyana'ya ancak Berlin'den geçilerek kavuşulur. Bu yüzden Almanya en çok ümit verici anlaşma imkanlarını kaybetti. Halbuki bu anlaşma Rusya ve hatta italya ile gergin bir havanın esmesine sebep oldu. Çünkü Roma'da halk Almanya'ya karşı olumlu düşünüyorsa da, Avusturya aleyhindeki düşmanlık her italyan'ın kalbinde yatıyordu. Sonra, ticaret ve sanayileşme politikasına girişilince, Rusya ile savaş asla düşünülemezdi. Böyle bir şeyden ancak bu i-ki devletin düşmanları faydalanabilirdi. İşte bunun içindir ki başlangıçta Yahudiler ve Marksistler her şeye başvurarak bu iki devleti birbiri ile savaşmaya zorladılar.
Bir de bu anlaşma daima Almanya için tehlike arz ediyordu. Çünkü Bismarck'ın Reinch'ına düşman olan bir devlet için, diğer devletleri Almanya'nın müttefiki olan Avusturya'nın zararına zengin olmak vaadi ile kışkırtmak, her zaman pek kolay bir şeydi. Viyana Monarşisi'nin aleyhine bütün Doğu Avrupa'yı, özellikle Rusya ile italya'yı harekete geçirmek imkan dahilindeydi. Eğer Almanya'nın müttefiki olan Avusturya herkesin ilgisini çeken bir miras teşkil etmeseydi, Kral Edward'ın nüfuz ve idaresi altında kurulan dünya anlaşması meydana gelmezdi, işte bu yüzden çeşitli niyetleri olan ve birine zıt gayelerin peşinde koşan devletleri aynı taarruz cephesi sürüklemek mümkün olmuştur. Almanya'ya karşı genel bir saldırı halinde bu devletlerin hepsi Avusturya'nın zararına zengin olmayı tasavvur edebilirlerdi. Osmanlı împaratorluğu'nun da bu felaketler getiren anlaşmaya açıkça değilse bile, dolayısıyla katılmış bulunması bu tehlikeyi daha da artırıyordu. Dünya maliyesini idare e-.... Yahudilerin ise henüz mali ve ekonomik kontrol altına almaları Almanya'yı yok etmek üzere çok eskiden beri besledikleri emellerini sonuçlandırabılmeleri için böyle bir yeme ihtiyaçları vardı, işte, ancak anlaşmanın bu şekilde lehimlenmesi mümkün oldu. Habsbourglar Devleti ile yapılan bu anlaşma daha Viyana'da en beni azap içinde bırakıyordu, şimdi ise bu husustaki fikir ve kanaatim daha da kuvvetlendi.
Devam ettiğim belirli yerlerde, çökmeye mahkum bir devlet ile yapılan bu manasız anlaşmanın içinden, eğer zamanında sıyrılamaz, Almanya'yı daha da felaket dolu bir sonuca sürükleyeceği hakkındaki kanaatimi gizlemiyordum. Sonunda Dünya Savaşı'nın fırtınası bütün akla uygun düşünceleri ortadan kaldırır gibi olduğunda coşkunluğun verdiği baş dönmesi ancak pek hoş olmayan gerçeğe bağlanmaları gereken merkezleri sardığında, bu kanaatim bir an bile olsa sarsılmadı. Hatta cephede bulunduğum günlerde bile, münakaşa fırsatı elime geçtiğinde Almanya'nın menfaati için bu anlaşmayı bozmak gerektiğini ve bu iş ne kadar erken yapılırsa milletimiz için o kadar iyi olacağını anlatıyordum. Habsbourglar Monarşisi'ni bırakmakla Almanya'nın düşmanlarının sayısının azalacağını ve böylece milyonlarca insanın çizme giymesi, çökmekte olan bir hanedanı ayakta tutmak için değil, Alman milletinin kurtuluşu için olacağını bir bir izah ediyordum.
Savaştan önce anlaşma siyasetinin sakat olduğu birkaç defa izah edildi. Alman muhafazakar çevreleri, bu mübalağalı güvene karşı daha ihtiyatlı davranılmasını tavsiye ettiler. Fakat bütün akla uygun Sözleri olduğu gibi bu ikazları da rüzgar silip götürdü. Nedense bir kere dünyanın fethi yolunda gidildiğinde bunun sonucunun pek büyük olacağına, bu işteki fedakarlığın ise bir hiç derecesinde kalacağına inanılmıştı. Bu işlerden anlamayanlar için de burunlarının dikine doğru yok olmaya gittiklerini ve fareli köyün kavalcısı misali o zavallı halkı da peşlerinden sürüklediklerini gayet sakin bir şekilde düşünmek kalıyordu. Bir iktisadi fethin saçmalığını, tatbiki mümkün bir siyasi sistemmiş gibi gösteren ve millete dünya barışının devamını siyasi bir gaye olduğunu kabul ettiren sebep, bizim bütün siyasi düşüncelerimizin hastalıklı durumundan ileri geliyordu.

Alman teknik sanayiinin zaferi, Alman ticaretinin artan başarıları, bütün bunların kudretli bir devlet ile kabil olacağını bize unutturuyordu. Birçok çevrede, bizzat devletin bu olaylara hayatını borçlu ekonomik bir müessese demek olduğu ve teşkilatın ekonomiye bağlı bulunduğu kanaati müdafaa ediliyordu. Bu hal en doğru bir vaziyet gibi görülüyordu.
Halbuki devletin iktisadi bir düşünce ile veya belirli bir iktisadı gelişme ile hiçbir münasebeti yoktur. Devlet sarih ve sınırları tayin edilmiş bir arazi üstünde, gayesi iktisadi görevler ifasından ibaret olmak üzere, ekonomik anlaşmalarla meydana gelmiş değildir. Devlet fizik ve ahlak bakımından birbirine benzer yaratıklardan oluşan bir topluluk teşkilatıdır. Devlet, bu insanların nesillerine daha iyi hayat sağlamak ve milletleri Tanrı tarafından gösterilen gayeye eriştirmek için kurulmuştur. Bir devletin manası ve gayesi budur ve yalnız bundan ibarettir.
iktisadiyat yukarıda izah ettiğimiz görevin ifası için gereken birkaç vasıtadan ancak biridir, iktisadiyat hiçbir zaman devletin ne sebebi ne de gayesidir.
işte devletin, devlet sıfatı ile mutlaka belirli bir toprağa dayanmasının lüzumsuzluğunun sebebi buradadır. Böyle bir şart ırkdaşlarının geçimlerini kendi imkanları ile sağlamak isteyen topluluklarda zaruri olur. Bu arada beşeriyetin içine, diğer milletleri kendileri için çalıştırmak maksadıyla asalaklar gibi sokulmak kabiliyetine sahip milletler, sınırlandırılmış küçük topraklara dahi sahip olmamalarına rağmen devlet teşkil edebilirler. Bu asalaklığı ile bütün beşeriyete ıstırap veren millet Yahudilerdir. Yahudi Devleti hiçbir zaman mekan içinde var olmadı. Dünyaya sınırsız olarak yayılmakla beraber, bir milletin fertlerini ihtiva etmektedir. Bunun içindir ki bu millet her yerde devlet içinde devlet vücuda getirmiştir. Bu suni devlet, din yaftası altında ilerleyebilmek ve böylece üstün ırkların dini inanışlara her zaman gösterdikleri müsamahayı sağlamak için dünyanın en büyük hokkabazlık hünerlerini yapmaktan geri kalmaz. Gerçekte ise Hazreti Musa'nın dini, Yahudi ırkının korunması mezhebinden başka bir şey değildir. Bunun için bu din gayesine ilgisi bulunan toplumsal, siyasal ve ekonomik bilimlerin alanını da - tamamen içerir.
insanın bekasını sağlama içgüdüsü, insan topluluklarının oluşumunun ilk sebebidir. Bu yüzden, devlet bir ırk organıdır, bir iktisadi teşkilat değildir. Bu durumu çağdaş devlet adamları anlamamaktadırlar. Neticede bu devlet adamları, devleti iktisadi vasıtalarla kurabileceklerini zannetmektedirler. Halbuki devlet, türün ve milletin devamlılığını sağlama içgüdüsünü, faaliyetine esas alan bir oluşumdur.
Bir nevi bekası, bir ferdi feda etmeyi gerektirir. Schiller, "Hayatınızı ileri sürmezseniz, hiçbir zaman hayatınızı kazanamazsınız." , der. Şairin sözlerinin manası da budur. Ferdi hayatın fedası, ırkın
!' bekasım temin için geçerlidir. Bir devletin teşkili ve idamesi için en esaslı şart, karakter ve ırk birliği üzerine kurulmuş bir dayanışma
| hissinin hakim olması ve her vasıta ile bunun müdafaasına hazır durulmasıdır. Bu husus, kendi toprakları üzerinde yaşayan millet-
I ferde kahramanca faziletlerin gelişmesiyle, sahtekarlarda ise, riya ve hile dolu bir zulümle son bulur. Yeter ki bu üstün vasıflar doğuştan
l kazanılmış ve siyasi şekiller arasındaki fark da bunun güzel bir delili olsun, işte bir devletin kuruluşu, hiç olmazsa başlangıçta, bu üstün
'Vasıfların oluşumundan meydana gelmelidir. Hayat mücadelesinde yenilen ve sonunda mahkûm olan ırklar, bu kavgada kahramanca (faziletler göstermeyenler ile dalkavuk ve sahtekarların hilelerine kurban gidenlerdir. Burada eksik olan akıldan ziyade, azim ve cesa-rettir. Bu da kendim insani hisler perdesi arkasında saklamaya çalışır.
Herhangi bir devletin iç kuvvetinin iktisadi gelişmeye pek ender uygun düşmesi, devletlerin yabancı ve koruyucu vasıflarının ekonomiye ne kadar az bağlı bulunduklarını açıkça ortaya koyar. Birçok örnek bize açıkça göstermiştir ki, ekonomik gelişme daha çok devletin çökmesinin yakın olduğuna işaret eder. Eğer insan topluluklarının kuruluşu her şeyden önce ekonomik kuvvet veya bunun etkenleri ile açıklanıyorsa, devletin kuvvet ve azametini eko-

nomik gelişmenin büyüklüğü ile ifade etmek gerekirdi. Devletlerin kuruluşunda veya korunmasında ekonomik kuvvete inanışı reddeden delillere tarihin her sayfasında rastlarız. Özellikle Rusya bu devletin kuruluşunda maddi unsurların rol oynamadığını, aksim ahlaki faziletlerin bu kuruluşu sağladığını fevkalade bir açıklıkla ortaya koyar. İşte, ancak bu ahlaki faziletlerin himayesi ile ekonomi meydana çıkmaya başlar ve eğer devletin yaratıcı kabiliyetleri çökerse o da yıkılır gider.
Devletleri doğuran ve muhafaza eden kuvvetlerin neler olduğu sorulursa, bu soruya verilecek cevap şu olur: Ferdin toplum uğrun da fedakarlık ruhu ve göstereceği irade. Bu iki faziletin ekonomi ılı bir ilgisi ve müşterek tarafı yoktur. Çünkü insan hiçbir zaman ekonomi uğrunda feda edilmez, insan, bir iş için değil, bir ideal için hayatını feda eder.
Halkın hissiyatını anlamaya ilgisi bulunan hususlarda Ingilizle rin psikoloji bakımından diğer devletlere kıyasla üstün olduklarını gösteren ve ispat eden şey savaşa girmeleri için ileri sürdükleri se beptir. Biz Almanlar ekmeğimiz için savaştığımız sırada onlar hürrı yet, hatta kendi hürriyetleri için değil, küçük milletlerin hürriyetle: ı için silah atıyorlardı. Bizde bu duruma güldüler ve kızdılar, böylece Alman diplomasisinin daha savaştan önce ne kadar fikirsiz ve aptal[1] olduğunu ortaya koydular. Şuursuz ve azimli insanları her halde ölüme doğru yürüten kuvvetin ne olabileceği hakkında zerre kadar fikirleri yoktu. 1914 yılında Alman milleti, bir fikrin uğrunda savaş tığına inandığı sürece mücadeleye yardımcı oldu. Fakat Alman mil letini yalnız günlük ekmeği için savaşa soktukları zaman çarpışmak tan vazgeçti. Devlet adamlarımız, insanın bir iktisadi menfaat uğru na mücadele ettiği andan itibaren elinden geldiği kadar ölümden kaçındığını hiçbir vakit anlamadılar ve farkına varamadılar. Çünkü, ölüm onları kazanılan zaferin semeresinden mahrum bıraktı. Çocu ğunun selameti endişesi, en zayıf bir anneyi bile bir kahraman halı ne sokabilir. Bütün tarih boyunca görülen şudur ki, ırkın ve ocağın yahut bunları savunan devletin bekası uğrundaki mücadelelerde, insanlar kendilerini düşman mızraklarının üstüne atmışlardır. De mek ki şu husus ölümsüz bir gerçek olarak ilan edilebilir. Hiçbir za man bir devlet barışsever ekonomi ile kurulmamıştır. Devlet daim;ı ırkın beka içgüdüsü sayesinde kurulmuştur. Bu içgüdü, ister kendi ni kahramanlık sahasında,isterse entrika sahasında göstermiş olsun ikisi de birdir. Yalnız birinci halde, çalışan ve medeniyet sahibi olan lf devletler meydana çıkmışlardır. Diğer halde de asalak Yahudi toplulukları meydana gelmiştir. Bir millette ekonomi, bu içgüdüyü iletmeye başlar başlamaz; esaret, zulüm ve tazyiki getiren sebep «Üne dönüşür.
Savaştan önce, Almanya için dünya ticaret merkezlerini ele geçirmek veya ticaret ve sömürge siyaseti ile dünyayı barış yolu ile fethetmek imkanı olduğuna beslenen inanç, irade kuvveti, icraata az-, ve kesinlik gibi diğer bütün faziletleri yok eden klasik bir hasta-idi. Dünya Savaşı'nın bütün sonuçları ile böyle bir durumdan meydana gelmesi tabiat kanunlarının gereğiydi. Eğer meseleye derinlemesine bakılmayacak olursa Alman milletinin bu tavır ve hare-eti, çözülmesi imkansız bir muamma gibi görünür. Sadece kudret kuvvet siyasetinin temelleri üzerinde yükselmiş bir imparatorluğun en güzel örneğim bizzat Almanya vermişti. Prusya, Reich'ı donran hücre oldu ve bu hücreden çevreye şualar saçan bir kahra-anlık çıktı. Bu kahramanlık, mali işlemlerden ve ticari işlerden meydana gelmedi. Böylece Reich'ın kendisi de, kudrete yönelmiş bir siyasetin ve askerlerinin cesaretinin en büyük mükafatı oldu. Şimdi Alman milleti nasıl oldu da siyasi içgüdüsünde böyle düşkün bir hale geldi? işte burada tek başına bir olay söz konusu değildir. Her tarafta gerçekten korku verecek miktarda çökmenin tek sebebi görülüyordu. Bu sebep bazı kere milletin vücudunda alevler gibi dolaşıyor, bazı kere çeşitli yerlerde milletin etini kemiren çıbanlar meydana getiriyordu. Sanki arkası hiç kesilmeyen bir zehir dalgası, esrarlı ve dikkatli bir kuvvet ile mikrobunu vücudun en son damarlarına iletiyor ve böylece aklı ve içgüdüsüyle felce Uğratıyordu. 1912 yılından 1914'e kadar Reich'ın anlaşma ve iktisadi siyasetine ait bütün konuları dikkatle incelerken ve Viyana'da başka bir yol takip ederken tanıdığım kuvvet, bütün bunların tek sebebi idi. Bu esrarlı ve zehirli kuvvet, Marksizm'in hayat hakkındaki düşüncesiydi.

Hayatımda ikinci defa bu yıkıcı ve yok edici doktrinin incelenmesine giriştim. Beni bu ikinci incelemeye çevremin günlük intibaları ve etkileri yerine, bu defa hayatın genel olaylarının değerlendirilmesi zorladı. Bu yeni dünyanın nazari edebiyatına tekrar girip sonuçlarını açıkça görmeye çalıştığım sırada, bunların siyası alanda, kültür ve iktisat hayatındaki tesirlerim tespit ediyordum. Bu sefer de bütün dikkatimi, bu veba mikrobuna galip gelmek için çalı:... n L teşebbüslere yoğunlaştırdım.
Bana, güya kendini sükûn ve intizam içinde gösteren geleciyi tarihin hakkımdaki haksız bir işlemi gibi kabul ediyordum. Geni, M günlerimde bile ciddi ve dikkatliydim. Hiç barışçı olmadım. Bun bu yolda terbiye etmeye çalışan bütün teşebbüsler neticesiz kaldı Boerier Savaşı* bana uzak bir devrenin şimşekleri gibi geldi. Ilı ı gün gazeteleri dört gözle bekliyor, resmi savaş bildirilerini dikkatli okuyordum. Bu kahramanlar savaşına uzaktan da olsa şahit olduğum için çok mutluydum. Rus Japon Savaşı ise daha yaşlı ve dal 1.1 dikkatli bir çağıma rastladı. O zaman milli hisler dolayısıyla Japon ları tutmuştum. Rusların yenilmesinden, Avusturyalı Slavların yenilmelerini görüyordum. Sonra yıllar gelip geçti.
Bir vakitler atalet içinde görünen şey, fırtına öncesi olan bir sûkûnetten başka bir şey değildi. Daha Viyana'da iken Balkanların üzerinde ilerde kopacak kasırgayı haber veren o sakin hareket yayılıyordu. Daha o günlerde kuvvetli bir ışık gibi parlayan ve sonra endişe veren zulmetler içinde gözden kayboluyordu, işte bu sırada Balkan Savaşı çıktı ve ilk kasırga Avrupa'yı silip süpürdü. Ortaya çıkan hava, insanı bir kabus gibi kaplıyordu. Hava, içinde tropik bir hararet gizli yordu. Öyle ki, bir felaket hissi, devamlı duyulan bir endişenin sonu cunda sabırsızca bir bekleyişe döndü. Artık hiçbir yönden durdurulmasına imkan olmayan kadere Tanrı'dan cereyan vermesi isteniyordu. işte o zaman dünyaya ilk korkunç yıldırım indi. Kasırga coştukça coştu, gök gürültülerine Dünya Savaşı'mn top sesleri de karıştı.
Arşidük Ferdinand'm öldürüldüğü haberini Münih'te duydu ğum zaman, derhal beni bir endişe dalgası kapladı. O günlerde so kağa pek sık çıkmıyordum. Bu olay hakkında birtakım önemli ha herlerden başka bir şey öğrenememiştim. Acaba Arşidük'ü yere se ren kurşunlar Alman öğrencilerinin tabancalarından mı çıkmıştı[7] Bunlar veliahtın Slavlaştırmak çabalarına karşı galeyana gelerek bu iç düşmandan Alman milletini kurtarmak istemiş olamazlar mıydı' işte bu işin sonucunun ne olacağı derhal tahmin edilebilirdi. Hiç şüphe yok ki yeni bir zulüm kasırgası etrafı kaplayacak ve bu eziyetler bütün dünyanın gözünde "haklı" ve "kuvvetli bir gerekçeye" (Bu arada Hitler on yaşındaydı) istinat ettirilecekti. Fakat bir süre sonra bu işin faillerinin isimlerini işitip, bunların Sırp olduklarını öğrenince hikmetine akıl erdirilemeyen Tanrı'nın intikamı karşısında dehşete düştüm. Çünkü Slavların büyük dostu ve yardımcısı, Slav mutaassıplarının kurşunlarına hedef olarak can vermişti.
Bugün Avusturya Hükümeti ni verdiği ültimatomun şeklinden müdericatından dolayı suçlu görmek haksızlıktır. Başka hiçbir devlet aynı şartlar içinde daha değişik bir yol takip edemezdi. Avusturya'nın güneydoğusunda aman vermeyen bir düşman vardı. Bu düşman monarşiye karşı gitgide daha sık tahriklerde bulunuyordu, İmparatorluğun tahribi için en uygun gün gelene kadar bu tahrikken vazgeçmek niyetinde değildi. Bu beladan kurtulmak imkan-ı ve imparator ölür ölmez felaketin ortaya çıkmasından korkuyordu. Çünkü o zaman yıllar içinde devlet, ihtiyar imparatorunda kendi sembolünü bulmuştu. Artık büyük halk toplulukları Uyar devlet adamının ölümünün, imparatorluğun ölümünü ifade edeceğine inanmaya başlamışlardı. Böylece Slav siyasetinin bütün itlerine karşı Avusturya Devleti'nin hayatı bu ihtiyar imparatorun tel başarısı ile sağlandığı fikri uyandırılıyordu. Bu dalkavukça ha-etlerden saray hoşlanıyordu. Pohpohlu sözlerin altında yatan ve irini derhal gösterebilecek olan zehri göremediler. Çeşitli zamanda söylendiği halde, bu geçmiş devirlerin en akıllı hükümdarının, hükümeti idare hususunda sahip olduğu hünere ne kadar çok bel bağlanırsa, kaderin günü geldiği vakit vergisini almak üzere onun kapısını çalacağını hiç kimse düşünmüyordu. Belki de düşünmek istemiyorlardı. Hatta ihtiyar Avusturya Devleti'ni yaşlı

imparator olmadan düşünmek mümkün müydü? Bir vakitler Marie Trerese’in kurban olduğu facia tekrarlanmayacak mıydı?
Ne denirse densin, Avusturya Hükümeti'ne sebep olduğu savaşı, eğer başka türlü hareket etseydi çıkmayacağını söylemek haksızlık olur. Artık savaştan kaçınılamazdı. Belki onu bir iki yıl geciktirmek kabildi. Fakat ne var ki Avusturya için olduğu kadar Almanya için de bir felaket gelecekse bu kaçınılması imkansız olan hesap gününü devamlı olarak ertelemekten ileri gelecekti. Çünkü hesap
günü hiç uygun olmayan bir zamanda gelip çatacaktı. Barışı kurtarmak için sarf edilen çaba, savaşı çok uygun olmayan bir zamana er-l (elemekten başka bir işe yaramayacaktı. Bence, bu savaşı istememiş olan bir kimse, hiç olmazsa bunun sonuçlarını da düşünmek cesaretini kendinde bulmalıydı. Avustur ya'yı feda etmek gerekecekti, fakat yine de savaş çıkacaktı. Ama sa vaş, diğer bütün milletlerin bize karşı müşterek bir kavgası şeklindi değil, Habsbourglar Monarşisi'nin parçalanması için patlak verecek ti. O zaman da ya Avusturya'ya yardım için savaşa girme kararı ala çak, ya da başımızı iki elimizin arasına alıp kaderin neler gösterece ğini bekleyecektik.
Bugün savaşı kötüleyenler ve bu hususta atıp tutanlar, bu sava şa en çok sebep olan kimselerdir. Yirmi otuz yıldır Alman Sosyalist Demokrasi'si, Ruslarla savaş için en hile dolu tahrikleri işleyip dur muştur. Halbuki Merkez Parti'si dini düşünceler dolayısıyla, Avus turya Devleti'ni, Alman siyasetinin köşe taşı ve merkezi durumuna getirmeye çalışmıştı. Simdi bu hataların sonuçlarına katlanmak gerekirdi. Ortaya çıkan bu olay, ne yapılırsa yapılsın önlenemeyecek ve mutlaka patlak verecekti. Alman Hükümeti'nin hatası, barışı ko rumak için hücuma uygun düşen zamanların geçmesine sebebiyet vermesi ve dünya ağına düşerek, bir dünya ittifakına kurban gitme sidir. Bu dünya ittifakı öyle bir anlaşmaydı ki, barışı koruma çabala rina karşı bir dünya savaşına çanak tutuyordu.
Eğer Viyana Hükümeti o zamanki ültimatomu daha ılımlı bir üs lupla kaleme alsaydı sonuç yine de değişmeyecekti. Hatta hükümet halkın nefret ve itirazı karşısında yok olacaktı. Çünkü halkın gözün de ültimatomun üslûbu çok ılımlıydı, tşte bu olayları inkar edecek bir kimse beyinsiz ve hafızadan yoksun veya bir yalancıydı.Tanrı şa hittir ki, 1914 savaşı halka zorla kabul ettirilen bir savaş olmamıştı Tersine halkın istediği bir savaştı. Genel güvensizliğe bir son vermek isteniyordu, iki milyon Alman'ın askere koşmasının ve kanlarının son damlalarına kadar vatanı müdafaaya hazır olmasının sebebi buydu Benim için de bu saatler gençliğimin acı ahlarında sanki bir kurtuluş saati olmuştu. Beni böyle bir devirde yaşattığı için bugün bile Tan rı'ya şevk içinde şükrediyorum. Öyle bir mücadeleye girişmiştik ki dünya bundan daha şiddetlisini görmemiştir. Çünkü halkta, bu defa Sırbistan ve Avusturya'nın akıbeti değil, Alman milletinin hayatının yahut sonunun söz konusu olduğu kanaati hakimdi. Senelerce de vana etmiş bir ataletten sonra halk kendi geleceğini açık olarak görü yor ve teşhis ediyordu. Bundan dolayı, bu mücadeleye başından itibaren şevk ve heyecan karıştı. Bu his halktaki coşkunluğun basit bir telaştan doğan alev olmasını sağladı. Halbuki ciddiyete çok ihtiyaç ardı. Genellikle bu mücadelenin derinliği hakkında esaslı bir şekilde düşünülmüyordu. Kış gelince eve dönüleceği ve yeni temeller üzerine sessiz sedasız çalışmaya devam olunacağı sanılıyordu.
Hiç şüphe yok ki insan arzu ettiği şeyi ümit eder ve sonunda la inanır. Millet uzun zamandır devam eden emniyetsizlikten yorgun düşmüştü, işte bundan dolayı herkesin Avusturya Sırp çekişmesinin barış yolu ile çözümleneceğine inanmaması pek normaldi, belki de bu sayıları milyonları bulan insanların arasında idim. Saldırıya geçildiği haberi Münih'te duyulur duyulmaz, aklıma iki şey geldi. Bir kere savaş kaçınılmaz bir hale gelmişti, ikincisi Habsbourglar imparatorluğu bu durumda anlaşmayı korumak zorundaydı. Beni en çok korkutan şey, Almanya'nın bir kavgaya sürüklenmesi ve Avusturya'nın da bu kavgaya doğrudan doğruya sebep olmadığı için Almanya ile beraber kavgaya girmek üzere karar vermeye ülkesindeki siyasi durumunun müsait olmaması idi. İmparatorluğun Slav çoğunluğu,

böyle bir şeye karşı sabotaja girişecek ve müttefik devlete istediği yardımı yapmaktansa, imparatorluğu paramparça etmeyi daha uygun bulacaktı, işte bu tehlike şimdi ortada yoktu, ihtiyar imparatorluk istese de, istemese de savaşmak zorundaydı.
Bu kavga karşısında benim şahsi kanaatim pek sade ve açıktı. ,'Kanaatime göre Avusturya ile Macaristan Sırbistan'dan herhangi bir özür dileme şeklinde cevap almak için savaşmıyorlardı. Bu savaş Alman milletinin bekasını korumak, geleceğini ve hürriyetini sağlamak için yaptığı bir mücadeleydi. Bismarck'm Almanya'sı şimdi şavaşmak zorundaydı. Atalarımızın Wissembourg'dan Sedan'a ve Paris'e kadar uzanan savaş alanlarında kanlarını kahramanca dökerek fethettikleri yerlerin, şimdi Alman gençliği tarafından yeniden kazanılması gerekiyordu. Eğer bu kavga sonuna kadar başarı ile yönetilirse, işte o zaman milletimiz, dünya üzerinde büyük bir haşmet ve gururla yerini alacak ve Alman imparatorluğu tekrar barış için bir sığınma yeri durumuna gelecek ve böylece milletin çocukları için barış aşkı yüzünden günlük ekmeklerinden yoksun bırakılmak mecburiyeti ortadan kalkacaktı.
Vaktiyle delikanlı iken milli şevk ve heyecanın boş bir hülyadan ibaret olmadığını ispat etmeye imkan bulmayı arzulardım. Bazı kere, haklı olmadan "hurra" diye bağırmak bile günah gibi gelirdi Kader tanrısının anlamsız eli milletler ve insanlar hakkında, duygu larının samimiyetine göre hüküm vermeye başladığı yerde bunu söylemek gerekirdi, işte bundan dolayı benim ve daha milyonlarca insanın kalbi felçli durumdan kurtulup, böyle bir duruma geldiği miz için saadetten kabarıyordu. "Deutschland Über Alles"i o kadar çok söylemiş ve avazım çıktığı kadar “Heil” diye haykırmıştım ki Tanrı'nın lütfü olmak üzere artık ezeli ve ebedi Hakimin huzuruna çıkarak bu hissiyatın doğruluğunu ispat edebilmek hakkını kazandığıma emin bulunuyordum. Çünkü, daha ilk andan itibaren bir sa vaş başlangıcında, kitaplarımı ne şekilde olursa olsun terk etmek zorunda kalacağım pek açık gelmişti. Yerimin, vaktiyle içimdeki sesin çağırdığı yer olduğuna inanıyordum.
Siyasi sebeplerden dolayı önce Avusturya'yı terk ettim. Habsbourglar Devleti için mücadele etmek istemiyordum. Fakat milletim ve imparatorluk için her an ölmeye hazırdım. 3 Ağustosta Kral Üçüncü Louis'ye bir dilekçe sundum ve Bavyera alayına girmek lütfunun benden esirgenmemesini talep ettim. Hiç şüphe yok ki o günlerde özel kalem daireleri pek meşguldü, işte bundan dolayı, hemen ertesi günü, isteğimin kabul edildiği haberini ve bir Bavyera alayına müracaat emrini alınca pek çok sevindim. Birkaç gün zarfın da ancak altı yıl sonra sırtımdan çıkaracağım üniformamı giydim işte benim ve her Alman için şu ölümlü hayatın en unutulmaz ve en yüce zamanı bu suretle başladı.
Bu büyük kavganın olayları karşısında, bütün bir geçmiş tatsız bir hiçliğe gömülüyordu, iftiharla, fakat üzüntü duyarak bu eski günleri düşünüyordum. Bu fevkalade olayın yıldönümleri on kert-tekrarlandı. Şimdi Tann'nın lütfü ile katılmak imkanına kavuştuğum o kahramanların kavgalarının ilk anılarım düşünüyorum. San ki hepsi dün olmuş gibi, birçok olaylar gözlerimin önünden gelip, geçiyor. Önce kendimi üniformalı olarak sevgili arkadaşlarımın arasında görüyorum. Sonra tek tek hepsi hayalimde canlanıyor: ilk de fa talime çıkışımdan, ta cepheye gidene kadar ki günlerim...
O zaman beni ve arkadaşlarımı üzen tek bir husus vardı. O da cepheye geç ulaşmak korkusu. Bu durum, çok kere beni rahat etmekten alıkoyuyordu. Nihayet mutlu gün geldi. Görevimizi yapmak üzere Münih'i terk ettik, ilk defa Rhein'i gördüm. Nehrin sakin dalan yanı sıra batıya doğru gidiyorduk. Bu Alman nehrini yüzyıllık Uçmanın hırs ve tamahına karşı koruyacaktık. Güneşin ilk ışıkları sabah sisini aralarken gözlerimizin önünde Niedenvald anıtı parıldadı. Göğsüm heyecandan daralıyor ve nefesim kesiliyordu. Sonra soğuk ve rutubetli; bir gece geçirdik. Bütün gece boyunca sessiz yürüdük. Sabah birdenbire başlarımızın üzerinden kurşunlar geçmeye başladı. Kurşunlar toprağı kamçıladı, ilk ölüm haberi üzerine iki yüz ağızdan ilk "Hurra!" yükseldi. O zaman kurşunların vızıldamaları, toprağın sesi ve insanların feryat ve şarkıları duyulmaya başladı. Herkes gözleri hummalı kendisini ileri doğru çekilmiş hissediyordu. Hem de gittikçe hızlanarak. Sonunda kavga, pancar tarlalarından ve çitlerden

ötelerde başladı. Bir kavga ki göğüs göğüse... Fakat uzaklardan bir melodi kulaklarımıza kadar geliyordu. Bu hal, yavaş yavaş bizi avucunun içine alıyor, takımdan takıma sirayet ediyordu. Ölüm bizim saflarımızda tahribata başladığı zaman, şarkı bizi de ı etti. Onu sıramız gelince söyledik ve başkalarına intikal ettirdik: Deutschland, Deutschland über Alles, über Alles in der welt!" Dört gün sonra geriye döndük. On yedi yaşındaki çocuklar, ü birer büyük adam gibi görünüyordu. List alayına mensup gönüllüler ihtimal ki, askeri kurallara uygun bir şekilde savaşamıyordu, ama hepsi de "asker gibi ölmesini" biliyorlardı. Bu başlangıçtı. Yıllar birbirini böyle takip etti. Şevk ve heyecan yavaş yavaş soğudu. Ölüm korkusu coşkun sevinçleri boğdu. Bir gün geldi ki, herkes idi hayatı ile görevi arasında mücadele etmeye mecbur kaldı. Bu mücadele benim şahsımda da oldu.
Ölüm çevrede dolaştığı vakit, daima belirsiz bir şey insanı isyana sevk ediyor, acz içinde kalmış vücuda kendisini mantığın sesi gibi göstermeye çalışıyordu. Ne var ki bu sadece korkaklıktan ibaretti ve 'tebdili kıyafet" ederek herkesi avucunun içine almak istiyordu. Fa-at insanı ihtiyatlı olmaya zorlayan bu ses ne kadar çabalarsa çabalasın, ona karşı direnme de o kadar şiddetli oluyordu. Böylece gizli bir mücadeleden sonra görev hissi üstün geliyordu. Bu mücadele bende daha 1815-1916 kışında sona ermişti, irade, inkarı imkansız bir hakim mevkie geçmişti, ilk günlerde saldırılara "yaşasın" diye bağırarak (Almanya'nın Renonya üzerindeki hakimiyetini ifade eden 35 metre yüksekliğinde cermen heykeli.) ve kahkahalar savurarak katıldımsa da, şimdi sakin ve o nispetti azimliydim. Bu hislerini devamlıydı. Artık asabım bozulmadan, akıl sağa sola sapmadan sadece kaderin son denemelerine katılabilirdim. Genç bir gönüllü iken, "ihtiyar bir asker" olmuştum. Bu değişiklik bütün orduya sirayet etmişti. Devamlı mücadele içinde ordu ihtiyarladı, hücuma dayanamayanları, hücum yok etti. iki üç yıl boyunca, bir savaş yerinden öteki bir savaş meydanına atıldıktan ve devamlı bir şekilde sayıca birçok düşmana ve üstün silahlara karşı mücadele ettikten ve açlığa maruz kaldıktan sonra bu ordu hakkında bir hüküm verilmelidir. İşte bu değerli orduyu tecrübe etme fırsatı şimdi doğmuştu. Yıllar geçer, fakat hiç kimse Dün ya Savaşı'ndan Alman ordusunu anmadan kahramanlıktan söz et meye cesaret gösteremez, işte o zaman, geçmiş günlerin karanlıkları içinden, ne sarsılan ve ne de gerileyen cephelerin ölmez manzaraları ve gri çelik miğferleri ortaya çıkacaktır. Ben o zaman askerdim, siyasetle uğraşmaya da hiç niyetim yoktu, ki bunun zamanı da değil di. Hâlâ o kanaatteyim ki en basit bir arabacı dahi, siyasilerin en birincisinden daha iyi hizmetler ifa etmiştir. Evet bütün siyaset adamlarından tiksiniyordum: Eğer elimde olsa, hiç durmaz siyaset adamlarından bir çöpçü taburu kurardım. Çünkü bu herifler, doğru, namuslu kimseleri kızdırmadan ve onlara zararları dokunmadan kendi keyifierince, canlarının istediği kadar bu işi yaparlardı.
Onun için bu sırada siyaseti aklıma getirmedin. Fakat bazı olaylar karşısında dikkatli olmaktan geri duramazdım. Bu olaylar bütün millete dokunuyordu. Ve aynı zamanda biz askerleri de alakadar ediyordu. Beni sinirlendiren iki husus vardı. Bunları zararlı sayıyordum. Bir kısım basın ağır ağır (birçok kimse için derhal anlaşılmayacak bir şekilde) genel şevk ve galeyanın içine acı damlalar akıtmaya başladı. Bu iş, iyi düşünceler ve aşikar bir "temenni maskesi" altında yapılıyordu. Kazanılan zaferler kutlanırken, fazla coşkunluk gösterilmesinden çekimliyordu. Cesaret ve kahramanlık tamamen tabii bir şey olarak kabul ediliyordu. Düşüncesizce yapılan memnuniyet patlamalarına nefsi terk etmemek gerekirdi. Hatta yabancı ülkeleri düşünmek bile buna lüzum gösterirdi. Çünkü o ülkelerdeki sessizlik ve makul bir sevinç dalgası, çılgınca alkışlardan çok daha hoş gelirdi. Sözün kısası savaşın bizim niyetimizde olmadığını unutmamalıydık. Biz insanlığın barışını sağlama işine katılmış olduğumuzu itiraf etmekten utanç duymalıydık. Bu sebeplerden dolayı öyle çok fazla bağrışmalarla ordunun harekatının temizliğini lekelememek gerekirdi. Çünkü dünya böyle bir durumu kötüye yorumlardı. Gerçek bir kahramanın sessizlik içinde parlak faaliyetlerini unutmak için gösterdiği tevazu kadar hayranlık duyulacak başka bir şey olamazdı. Çünkü her şey bu tevazu içinde özetleniyordu.

İşte bu gevezeler, kulaklarından tutulup direklerin önüne götürülmelidir. Halbuki büyük psikolojiler yapmağa kalkan bu kalem serserilerini, bayram içindeki mesut millete tecavüz edemez hale sokmak için ipe çekecek yerde, her zaferi kutlayan neşeyi ve heyecanı hafifletecek tedbirler alınmaya başlandı.
Şevk ve heyecanın bir kere kırıldığı ve yok edildiği zaman, "bunlara ihtiyaç duyulduğunda bile bir daha canlandırılmayacağım i kimse aklına getirmiyordu. Şevk ve heyecan kudreti olmadan milleti manen çetin bir imtihana maruz bırakan mücadeleye nasıl devam
'i edilebilir?
Halk topluluklarının psikolojisini gayet iyi bildiğim için, bu gibi durumlarda bu "demir"i sıcak vaziyette tutacak ateşi, estetik bakımdan yüksek bir ruh hali ile canlandırmanın mümkün olmayacağının farkındaydım. Bence, ihtirasların körüklenmesi için mümkün olan her şeyin yapılmaması bir çılgınlıktır. Bir lütuf olarak yaratılmış olan şevk ve heyecanın yok edilmek istenmesi tamamen anlaşılmaz bir şeydi.
O sıralarda ikinci derecede beni sinirlendiren diğer husus da ,;. "Marksçılığa" karşı nasıl bir vaziyet alınması uygun olacağı hakkındaki fikirlerdi. Bu durum, bu "veba mikrobu" hakkında zihinlerde ' ufacık bir mefhum dahi bulunmadığını açıkça gösteriyordu. Partiler arası birliği düşünmekle, Marksizm'in akıl, mantık ve ihtiyat dairesinde sevk edileceği, yani kontrol altına alınacağı zannediliyordu.
Halbuki, burada bir parti söz konusu değildi, söz konusu olan beşeriyetin imhası ile son bulacak bir "doktrin"di: Bu gerçek, Yahudileşmiş üniversitelerde ve resmi surette okunması zorunlu olan konuların dışında, herhangi bir kitabı eline alıp okumayan yüksek dereceli memurlarımız arasında görülemiyordu. En önemli olaylar bu "dimağlardan geçer, fakat orada bir iz bırakmaz, işte bunun için, devlet teşebbüsleri, özel teşebbüsleri daima arkadan ve ancak seke seke takip eder.

BÖLÜM 5

1914 Ağustos günlerindeki Alman işçisinin hareketini Marksizm'le aynı kabul etmek kadar manasız bir şey olamaz. O zaman Alman işçisi bu "zehir"in kendine bulaşmasını önleyecek yolu bul muştu. Eğer böyle olmasaydı kavgaya hiçbir şekilde katılmazdı. Fa kat, şimdi Marksizm'in "Milli" olduğunu düşündükleri için aptaldırlar. Şimdi bu durum, devlet memurlarının, bu doktrini okumak *ve* incelemek zahmetine katlanmadıklarını gösterir. Eğer böyle olmasa idi, saçma bir şey zihinlerde bu kadar kolay iz bırakmazdı. Esas ve kesin gayesi Yahudi olmayan bütün devletleri yıkmaktan ibaret olan Marksizm, avucunun içine aldığı Alman işçisinin 1914 Temmuzun da uyandığını ve vatanın hizmetine koştuğunu dehşet içinde gördü Birkaç gün içinde halkın bu alçakça aldatılışının hileleri ve yalanları etrafa yayıldı. Bu durum karşısında Yahudilerden oluşan müdürler sürüsü tek başlarına ve yalnız kaldılar. Altmış yıldır, halka telkin et tikleri şeylerden sanki bir iz kalmamıştı. Alman işçisinin adi çobanları için bu durum çok kötü oldu. Fakat bütün Yahudi liderler kendilerini tehdit eden tehlikeyi görür görmez yalancılık kılıfına giriverdiler ve milli şevk ve galeyanı rezilane taklit ettiler.
Halkı zehirleyen bu Yahudilerin bütün hile ve yalan dolu cemiyetlerine karşı tedbir almanın tam sırasıydı. O zaman hiç tereddüt göstermeden onların davalarını görmek gerekirdi. 1914 yılının Ağustos ayına tesadüf eden günlerde, milletlerarası birliğe dair Yahu di gevezeliği 4 yıl sonra Alman işçisinin zihinlerinde birdenbire kayboldu. Ve bir süre sonra da, bunun yerine Amerikan şarapnelleri hareket halindeki Alman kıtalarının erleri üzerine kardeşliğin takdisleri gibi yağıyordu. Alman işçisi, milli hüviyetine kavuştuğu bir sırada,

milli bir hükümet için milletin düşmanlarını merhametsizce yok etek bir milli görev teşkil ederdi. En iyilerin cephede öldürüldüğü tada, hiç olmazsa geride kalan mikrobu yok etmek gerekirdi.
Fakat bu milli görev yapılacak yerde, imparator, eski katillere elini uzattı. Milletin en korkunç katillerini korudu ve müsamaha ile karşıladı. işte onlarda bu durumdan istifade ederek, kendilerini toplayabildiler.
Yılan, eski adi görevine eskisinden daha ihtiyatlı ve pek tabi ^Olarak daha tehlikeli bir şekilde devam ediyordu. Yeminlerine sadık kalmayan katiller ihtilal düşünüyorlardı. Ben, katillere layık olma-. lütuf muamelesine karşı daima derin bir nefret duydum. Fakat, neticenin de bu kadar felaketli olabileceğini hiçbir zaman tahmin etmezdim.
Ne yapmak lazımdı? Ele başları derhal tevkif etmek, mahkemeye vermek ve milleti katillerden kurtarmak, partileri dağıtmak, parIamentonun gerekirse süngülerle aklını başına getirmek veya daha iyisi onu kapatmak. Bugün cumhuriyet idaresi partileri nasıl kapatırsa şimdi de aynı şekilde hareket edilmeliydi. Çünkü bütün bir milletin hayatı söz konusuydu.
Fakat o zaman şu mesele ortaya çıkıyordu. Düşünce gücünün görüşünü silahla yok etmek mümkün müdür? Vahşi kuvvetlerin allanılması ile "felsefi fikirlerde mücadele mümkün müdür? O zamanlar ben de bu soruyu defalara kendime sordum. Tarihte rastlanan benzer olaylar ve özellikle din meseleleri söz konusu olduğu zaman düşünülecek şu esaslı fikre vardım: Felsefi inanışlar ve fikirler muayyen manevi eğilimlerden doğan hareketler, ister doğru, ister yanlış olsunlar, bir zaman sonra artık yalnız bir şart ile maddi kuvvet tarafından yok edilebilir. Bu şart şudur: Maddi kuvvet, yeni bir ışık saçan yeni bir felsefi inanışın veya fikrin hizmetinde olmalıdır.
Manevi bir inanışa dayanan ahlaki bir kuvvet olmadan yalnız başına fiziki bir kuvvet kullanarak bir fikrin zihinlerden sökülüp atılması hiçbir zaman sağlanamaz veya yayılmasına engel olunamaz. Yalnız, bu fikrin son taraftarlarının kökleri kazınabilir ve gelenekleri yok edilebilirse o zaman iş değişebilir.
Ancak bu çeşit bir hareket, çok zaman bir devletin belirsiz bir süre içinde siyasi bakımdan kuvvetli devletler arasından çıkmasına sebep olur. Çünkü tecrübe ile sabit olmuştur ki, böyle bir yaralama halkın en iyi tabakalarım rahatsız eder. Gerçekte, manevi bir temele dayanmayan zulüm ve baskıların tamamı, ahlaken haksız görünü ı ve bir milletin en iyi unsurları üzerinde bir kırbaç gibi saklayarak, onları protestoya yöneltir. Bu da halkın zulüm ve baskıya uğrayan manevi temayüle bağlılığı şeklinde kendini ifade eder. Birçok kimselerde bu olay, sadece bir fikri kaba kuvvetle yok etmek teşebbüsüne karşı duyulan muhalefet hissinden ileri gelir, işte bu şekilde kanaat sahibi taraftarların sayısı zulüm ve baskı ile beraber çoğalır Bundan dolayı bir felsefi düşüncenin yok edilmesi ancak buna inananların derece derece ve sert bir şekilde ortadan kaldırılmaları ile mümkün olur. Fakat böylesine bir iç bünyedeki temizleme hareketi sırasında milletin uğrayacağı genel acz ve zaaf, o yok edilenlerin intikamım alır. Eğer aleyhinde bir temizlemeye girişilen bir doktrin, belirli bir küçük çevrenin sınırlarını aşmışsa, bu temizlik hareketi her zamankinden çok sonuçsuz kalmaya mahkûmdur, işte bundan dolayıdır ki, bütün gelişme olaylarında olduğu gibi, çocukluğun ilk günleri seri bir yok olmaya maruz kalır. Halbuki yıllar ilerledikçe karşı koyma kuvveti artar ve ihtiyarlık zaafı gelince, başka bir şekil altında ve başka sebeplere bağlı kalarak yerini yeni bir gençliğe bırakır.
Gerçekte ise, manevi bir temele dayanmadan bir doktrini ve o doktrinin meydana getirdiği teşkilatı yok etmek yolundaki çalışmaların tamamı sonuçsuz kalmıştır. Sadece kuvvete dayanan bir mücadele usulü için, bütün şartların en birincisi daima sebattır. Yine başarı, bir doktrini boğmak için kullanılan usullerin uzun ve devamlı şekilde uygulanmasına bağlıdır. Eğer, kuvvet müsamahaya uğrarsa, boğazlanmak istenen doktrin tekrar kudret kazanmakla kalmaz, zu lüm ve baskı gelip geçtikten sonra çekilen acıların doğurduğu nefret ve isyan hissi ile yeni taraftarlar kazanır ve bu arada eski dönekleri de tam manasıyla kendine bağlar.

Fakat bu sebat ve ısrar ancak belirli "bir manevi kanaatin sonucu olabilir. Sağlam bir manevi temelden meydana gelmeyen her baskı ve şiddet kesin sonuç vermez. Böyle bir baskı ve şiddet hare ketinde bağnazlık göstergesi taşıyan felsefi düşüncelere dayanacak bir istikrar yoktur, işte bu sebeplerden dolayı çok zaman istenilen sonucun tam tersi olur. Bu sözlere eklenecek bir husus daha vardır. Her felsefi düşünce ister dini, ister siyasi olsun, karşı fikirleri yok et-k için mücadeleye girişmekten çok, kendi kanaatlerini kabul etrmek için çaba sarf eder. işte bundan dolayı mücadele bir savun-(la olmak yerme bir saldın mahiyetindedir. Hedefinin belirli olması nün için bir üstünlük teşkil eder. Çünkü hedef onun kendi fikirlerinin zaferini temsil eder. Halbuki, aksi halde karşı doktrinin yok (dilmesi yolundaki gayenin ne zaman elde edildiğini ve artık sağlanmış olabileceğini tespit zor olur. işte sadece bundan dolayı felsefi bir düşünceye dayanan saldırı kendini savunma ile ilgili harekete yasla daha akla uygun ve daha kudretli olacaktır. Çünkü burada da karar ve sonuç savunma ile değil, saldırı ile meydana çıkar. Mavi bir kudrete, karşı kuvvet vasıtaları ile mücadele, yeni bir manev*i* mezhebin sahibi, müjdecisi veya yayıcısı şeklinde ortaya çıkılmadıkça, hep kendini savunma ile ilgili bir vasfa sahip kalınır, işte özetle şu söylenebilir: Ahlaki bir sistemi maddi kuvvet ile ezmek yolundaki teşebbüslerin tamamı, kavga, yeni bir manevi mevzi lehinle bir hücum şeklini almadıkça, kısır kalmaya mahkûmdur. Ancak, ki felsefi düşünce veya inanış arasındaki mücadelede inatla ve insafsızca kullanılan kaba kuvvetin silahı ile müdafaa edilen taraf lehine kesin bir sonuç alınabilir. Bunun içindir ki, Marksizm'e karşı mücadele bugüne kadar daima sonuçsuz kalmıştır.

Bismarck'ın sosyalistler aleyhindeki kanunlarının her şeye rağmen bir sonuç vermemesinin de sebebi budur. Esasen o kanunlardın bir sonuç çıkmayacağı da belli bir şeydi. Çünkü mücadele bir doktrinin zaferi için yapılmalıydı. İşte Bismarck'ın mücadelesi böyle bir platformdan yoksundu. Devlet otoritesinin, sükûn, huzur ve asayiş gibi laflarla insanlara ölüm kalım kavgası için lüzumlu hamleyi vermek hususunda bir temel olmayacağı bilinmeliydi. Bismarck sosyalistler aleyhinde kanunlar çıkarma işinde, esasen sosyalist düşüncenin eseri olan bir müessesenin muhakemesine başvurmak zorunda kaldı. Bismarck Marksizm aleyhindeki mücadelenin mukadderatını burjuva demokrasisinin eline teslim etmekle, tavşana havuç emanet etmiş oluyordu.

Bütün bunlardan çıkan sonuç, Marksizm'e karşı ateşli bir irade dolu bir doktrinin eksik olduğu idi. işte böylece Bismarck'ın mücadelesinin sonu hayal kırıklığından ibaret kaldı. Fakat Dünya Savaşı sırasında yahut savaşın başlangıcında durum başka türlü müydü? Üzülerek cevap vereyim ki, hayır!

Hükümetin o devirde Marksizm'in açık misali olan Sosyal demokrasi'ye karşı vaziyetini değiştirmek düşüncelerine daldıkça bu doktrinin yerine konacak bir felsefi fikir bulunmadığını teslim oluyordum. Marksizm'in yok edildiğini farz edersek, halka gıda olarak ne yutturulacaktı? Kendilerim idare eden sınıflardan az çok kopmuş olan işçileri, taraftarları arasına alabilecek hiçbir fikir hareketi yol tu. Beynelmilelcilikte mutaassıp olan bir kimsenin, sınıf mücadelesini bırakarak burjuva bir partiye veya yeni bir sınıfın teşkilatına geleceğini düşünmek budalalıktan da öte bir şeydir. Bu gerçeğin inkarı yalnız yalancının yüzsüzlüğünü ve aptallığını ortaya koyar.

Büyük halk topluluklarını, gerçekte olduğundan daha budala sanmaktan özellikle kaçınılmalıdır. Siyasi işlere hissiyatın akıldan daha doğru bir yol bulması ender rastlanan hallerden, değildir. Halk topluluklarının beynelmilelcilik hareketi hakkında aldıkları tavır, onların düşünce, duygu ve mantık zaafını gösterirse de, liderin ı özellikle burjuva tezgahlarından çıkan barışsever demokrasi taraftarlarının bu halk topluluklarından daha akla uygun düşünememeleri, yukarıdaki iddiamı doğrulamaktadır. Sayıları milyonları bul.m burjuvaların her sabah Yahudileşmiş demokratik gazeteleri buy ı il bir saygı ile okudukları sürece, bir parça değişik olarak hazırlanın r. fakat aynı pislikleri yutmaktan başka bir şey yapamayan yoldaşlarını ahmaklıkları ile alay etmeleri terbiyesizce bir harekettir, işte bundan

dolayı birer vakıa olan şeylere itiraz etmekten kaçınılmalıdır, gerçek inkar edilmez ki, özellikle seçimden önce sınıf meselesin di maddi olmayan konular ele alınmamaktadır. Milletimizin çoğunun ğu tarafından duyulan sınıf gururu, kol işçilerine pek az önem verilmesi gibi sersemlerin ve aptalların hayalhanelerinde mevcut bir olaydır. Öte yandan, aydın denilen kimselerin muhakeme kabiliyetlerindeki zaaf, Marksizm'in bu çevrede sebep olduğu miskinliği önlemeye kudreti yetmeyen devletin elinden kaçırdığı sahaları yeniden kazanmaktan aciz bulunacağının anlaşılması ile sabittir.
Burjuva partiler, kendi kendilerine verdikleri adlarla, hiçbir zaman proletarya topluluklarını kıskıvrak bağlamayı basaramayacaklardır. Çünkü burada, birbirlerinden kısmen tabii olarak ve kısmende suni olarak ayrılan ve karşılıklı durumları itibariyle ancak im kavga vaziyeti alan iki ayrı dünya görüşü vardır, işte bu kavgada pek tabii olarak en genci galip çıkacak ve bu da Marksizm olacaktır. Gerçekten 1914 yılında Marksizm aleyhinde bir mücadele düşünülebilirdi. Fakat, bu davranış ve hareketin yerini alacak hiçbir şeyin mevcut olmamasından dolayı mücadelenin devamı şüpheliydi, önemli bir eksiklik vardı. Daha savaştan evvel ben böyle düşünüyordum. Bundan dolayı, mevcut partilerden birine girmeye karar
eremiyordum. Sosyal Demokrasi'ye karşı mücadelenin, parlamenter bir partiden başka bir hareketle yapılması gerekirken, bu hareketin de yokluğu beni bu şekilde düşünmeğe zorluyordu. Bu mesele
hakkında samimi arkadaşlarıma bazen açıldım, işte, ileride siyasi bir faaliyete girişmek fikri bana o zaman geldi.

BÖLÜM 6

Ben propagandayı Marksist Sosyalist teşkilatın esaslı surette vakıf olduğu ve gayet ustaca kullandığı bir silah olarak kabul ediyo rum. Bunun bir sanat olduğunu anladım. Bu sanatın burjuva parti leri tarafından bilinmediğim de gördüm. Yalnız, bu silahtan Kırıştı yan Sosyal hareketi ve özellikle Lueger zamanında istifade edildiğim ve başarı sağlandığını teşhis ettim. Fakat, ilk defa savaş sırasındaki başarı ile idare edilen bir propa gandamn ne olağanüstü sonuçlar sağladığım gördüm. Esasen burad.ı her şeyi karşı tarafın nezdinde incelemek gerekiyordu. Çünkü ma alesef, bizim tarafımızdaki faaliyet çok geri idi. Alınanlarda önemli nispette propaganda yokluğu, her askerin gözüne açıkça batıyordu Propaganda ile esaslı surette meşgul olmamın sebebi işte budur. Fi iliyata gelince, düşman bize pek parlak örnekler veriyordu.
Bizde eksik olan bir husus, düşman tarafından dahiyane bir şekilde ve tam zamanında ortaya konuyordu. Bu, "düşman savaş pro pagandası "ndan gayet iyi faydalandım. Fakat zaman geçtiği halde, bu derslerden yararlanmaları gerekenlerin kafalarında küçük bu parça veya küçük biz iz kalmıyordu. Bazıları, başkalarının verdiği dersleri kabul edemeyecek kadar kendilerim akıllı sanıyorlardı ve bazıları ise gereken iyi niyetten yoksundular. Hasıl, bizde bir propa ganda yoktu. Bu sahada gösterilen faaliyetin tamamı yanlış ve eksik ti. O kadar yanlış ve eksikti ki, zararlı olmasa dahi tamamen beyhu de bulunuyordu. Esaslı bir tetkikten geçirildiğinde Alman propa gandasının şekil yönünden yetersiz ve psikoloji bakımından da ha tali olduğu görülüyordu. Söz konusu edilen şeyin ne olduğu anlaşılamıyordu. Yani, propaganda bir vasıta mıydı, yoksa bir gaye miydi? Bunun cevabı şu-r: Propaganda bir vasıtadır, bunun için amacı yönünden hakkın-bir yargıya varılmalıdır. Bundan dolayı, şeklin, hizmet ettiği gayeye yardımcı olması için münasip bir surette intibak ettirilmesi gerekir. Umumi menfaat bakımından önemleri çeşitli olan birçok gaye mevcut olabilir. Sonuç olarak propagandanın önemim çeşitli şekilde takdir etmek mümkündür. Savaş sırasında, uğrunda can verilen gaye insanın hayal edebileceği gayelerin en asili ve en büyüğüdür. Gaye milletimizin hürriyeti, bağımsızlığı ve güvenliğiydi, gelecek olan ekmeğiydi, şeref ve namusuydu. Muhalif

fikirlere rağmen böyle şeyler mevcuttu ve mevcut olması gerekirdi. Çünkü şeref ve namustan yoksun milletler genellikle er geç hürriyet ve istiklallerini kaybederler. Bu da yüksek bir adalete uygundur. Çünkü şerefsiz bir sürünün nesilleri hiçbir hürriyete layık değildir. Köle olmak isteyen kimse şeref ve namusa sahip olamaz. Eğer olmaya kalkarsa, böyle bir namus ve şeref kısa bir zaman sonunda hafife alınır.
Almanlar, hayat ve insani şartlar için savaşıyorlardı. Bu bakimin savaş propagandasının gayesinin cengaverlik ruhuna faydalı oltası gerekirdi. Gaye Alman milletinin başarısına yardım etmek olmalıydı.
Milletlerin, dünya üzerinde hayatları uğrunda mücadeleye gittiklerinde ve "var" yahut "yok olmak" konusu ortaya çıktığında, Utun insaniyet ve estetik düşünceler hiçe iner. Çünkü bütün bu inanışlar boşlukta kanat açıp durmazlar, insanın hayal gücünde oluşurlar ve daima ona bağlı kalırlar. İnsanın dünyadan gitmesi bu düşünceleri sıfıra indirir. Çünkü, tabiat bunları bilmez. Bu arada şunu ı belirtelim ki, bu düşünceler, ancak bazı milletlerde pek az bulu-ve onların hissiyatlarında vücut bulduğu nispet dahilindedir. İnsaniyetçilik ve estetik, bu fikirlerin yaratıcı ve koruyucusu bulunan milletlerin ortadan kalktıkları nispette yok olmaya mahkumdur.
Bundan dolayı bütün düşünceler bir ırkın kendi hayatı uğruna giriştiği mücadelede ancak ikinci derecede kalacaktır. Fakat bu düşünceler, mücadeleye atılan ırkın bekasını felce uğratır uğratmaz, kavganın şeklini de tespit hususuna hakim olurlar. Esasen göze çarpan sonuç da budur. İnsaniyetçilik meselesine gelelim. Moltke de bu konuda fikrim söylemiştir. O savaşta insaniyetin, kavgayı imkan nispetinde süratle idare etmekten ibaret olduğu ve böylece daha sert mücadele usullerinin insaniyete daha çok hizmet etmiş olacağı kanaatindeydi. Fakat böyle bir muhakemeye estetik ve diğer konulardaki gevezelikler 11 girişilecek olunursa, bu saçmalıklara verilecek tek bir cevap vardı ı Hayat mücadelesi gibi yıkıcı bir konu her çeşit estetik düşünceldi bir yana iter. insanın hayatında en çirkin şey esaret zinciridir. Acaba Schvvabing'e benzeyen sembolistler Alman milletinin şimdiki akı betini estetik diye mi kabul ediyorlar? Bu çeşit kültür kepazeliklerinin modern yaratıcısı olan Yahudilerle bu hususta münakaşaya girişilmez. Onların bütün hayatları, isa'nın hayalinde sembolünü bul muş estetiğin açıkça ret ve inkarından ibarettir. Fakat, kavga söz konusu edildiğinde, madem güzellik ve insaniyet hususları bir taralı bırakılıyor, o halde propaganda hakkında bir hüküm vermek için de bunlardan istifade edemezler.
Propaganda savaş sırasında, bir amaca ulaşmak için kullanılan vasıtaydı. Yani Alman milletinin hayatı uğrunda yapılan mücadele söz konusuydu. Bundan dolayı propaganda bu amaç için değeri olan ilkelerden hareket etmek suretiyle muhakeme edilmeliydi, in öldürücü silahlar, en insancıl silah durumuna giriyordu. Propaganda daha seri bir zaferin şartıydı ve millete; hürriyet, şeref ve haysiyetini sağlamasına yardım ediyordu. Yaşamak için yapılan bu mücadelede "savaş propagandası" hakkında aldığım vaziyet buydu. Hükümetçe bu husus açıkça anlaşılmış olsaydı, bu silahın kullanılmanın şekli hakkında hiçbir zaman tereddüde düşülmeyecekti. Çünkü kullanmasını bilenin elinde, bu silah gerçekten korkunç ve dehşet verici bir şey oluyordu.
Propaganda da ikinci bir mesele vardır: Propaganda kime hitap etmeli idi? Aydınlara mı yoksa halkın az öğrenim görmüş kitlesin, mi? Bunun cevabı şudur: Propaganda daima, özellikle topluluğa in tap etmelidir.
Düşünenler için, propaganda sadece bilimsel açıklama olabil 11 Esas propaganda onun ihtiva ettiği husus ile bilim arasındaki münasebettir, yani duvar ilanları ile sanat arasındaki ilgiden ibarettir. Duvar ilanı, gelip geçenlere arz edildiği şekilde sanatı haiz değildi ilancılık sanatı ressamın şekil ve renkler vasıtasıyla gelip geçenlerin dikkatlerini çekebilmesindedir. Bir sanat sergisine ait duvar ilanı Uruz sergideki sanatı, göze çarptırmak maksadını güder. Bu işte ne (dar çok başarıya ulaşılırsa, ilancılık sanatı da o kadar büyük olur. rica, duvar ilanı gelip geçen halka serginin manası hakkında bir vermek içindir. Yoksa, bu sergideki büyük sanatın yerine

geçek için değildir. Yani bütün bütün başka bir şeydir. Sanatı tetkik etmek isteyen bir kimse, duvar ilanından başka bir şeyi tetkik etmek zorundadır. Ayrıca, sergiyi de üstün körü dolaşmakla yetinemez. O kimsenin, her şey için ayrı ayrı derin bir tetkike dalması ve sonra bir hükme varması gerekir. Propaganda kelimesiyle ifade ettiniz maksat da bunun aynıdır. Propagandanın gayesi, tek tek ve ilmi surette fertleri bilgi sahibi olmak değildir. Vazifesi, kütleleri dikkatini belirli olaylar, zaruret l icaplar üzerine çekmektir. Bu hususun önemi ise halka ancak bu ; ile anlatılabilinir.
Propaganda esasen, lüzum ve zorunluluk teşkil etmediği konu-duvar ilanında olduğu gibi, çoğunluğun dikkatini çekmekten f et olup, ilim sahibi olanlara yahut sadece bilgi toplamak niyetin-ı olanlara ders vermekten ibaret kalmadıkça, duygusallığa ve pek ı akla hitap etmelidir. Her propaganda halkın anlayacağı sahada ^imalıdır. Manevi seviyesini hitap ettiği topluluğun içindeki kain en dar olanların anlayabileceği biçimde tutmalıdır, şartlarda, taraftar kazanılmak istenilen kimseler ne kadar çoksa propagandanın manevi seviyesi de o kadar aşağıda olmalıdır. Propagandanın ilmi bakımdan içeriği ne kadar mütevazı ise ve toplumun duygularına ne kadar müracaat ederse, başarısı da o kadar kesin olur.. Başarı bir propagandanın değeri hakkında en büyük delildir, okumuş kimse veya bir iki genç "estet"in tasvip ve takdiri ilin yanında hiç kalır. Propagandada sanat düşünce gücünün çatığı hallerde, içgüdünün hakimiyeti altındaki büyük toplulukların uluyabileceği bir noktaya gelerek, psikolojik yönden uygun bir şekil alıp çevrenin kalbine girecek yolu bulmaktır. Bu hususun birde, akıl ve hikmetin en yüksek noktasına çıkmış sanılan kimselerce anlaşılmaması, onların zihinlerinde gururdan başka bir şey olmadığını pıt eder. Fakat propagandanın taraftar toplamaya müsait silahları (Estet- Güzeli ve güzelliği seven. Güzelliği işleyen ve onu konu edinen.) büyük halk topluluklarının üzerlerine çevrilirse, bu hareketten şu ders ortaya çıkar: Büyük toplulukların temsil melekesi sınırlıdır, idraki ise küçüktür. Ayrıca hafızadan yoksun oluşu pek büyüktür. Bunun için etkili propaganda pek az noktalara nüfuz etmelidir. Bunlar değişmez bir kalıpta ve düsturlar içinde, gerektiği nispette ileri sürülmelidir. Ta ki, halkın en son ferdi bile bu fikri anlayabil-sin. Bu prensip terk edilerek, dünya boyunca olmak istenirse elde edilecek sonuç küçülür. Çünkü topluluk kendisine sunulan şeyi ne anlayabilecek ne de aklında tutabilecektir. Bundan dolayı başarı zayıflayacak ve sonunda da yok olacaktır, işte bu bakımdan izahat ne kadar geniş tutulursa, taktiğin tayininde de psikolojik yönden isabet o kadar gereklidir. Mesela Almanya ve Avusturya'da çıkan mizah gazetelerinde düşmanı gülünç hale getirmek tamamen saçma bir işti. Çünkü bu propaganda ile beslenen okuyucu üzerinde, bir gün karşılaştığı düşman bambaşka bir tesir bırakacaktı. Alman askeri düşmanın mukavemeti karşısında o güne kadar düşman hakkında kendisine verilen bilgilerin ne kadar yanlış olduğunu ve aldatıldığını anladı. Böylece askerde dövüşme arzusu artacağı yerde, onun direnci kırılmış oldu. Asker kendisini ümitsizliğe terk etti.
Halbuki İngilizlerin ve Amerikalıların savaş propagandaları psikolojik yönden akla uygundu. Kendi milletlerine Almanları barbar olarak gösteriyorlardı. Bu arada her askeri, savaşın dehşetlerine karşı koymaya hazırlıyorlardı. Böylece onlar cephede hayal kırıklığına uğramaktan korunuyorlardı. Kendisine karşı kullanılan ölüm saçan silah, onun ilk aldığı bilgileri doğruluyor ve böylece hükümetinin verdiği teminatın da doğru olduğu kanaatine varıyordu. Böyle düşünen asker, hasmına büyük bir hırsla saldırıyordu, işte böylece hiçbir İngiliz eri, savaştan önce memlekette kendisine yanlış bilgi verilmiş diye düşünmüyordu. Halbuki Alman askeri için bunun aksi oldu. Öyle ki Alman askeri, sonunda bütün resmi bilgileri aldatma ve kafa şişirme olarak kabul etmeye başladı. Buna sebep, ilk rastlanan eşekle propaganda işini yöneltmenin mümkün olacağına inanmasıydı. Böyle bir görevi, insan ruhunu en iyi biçimde anlayan usta kimselerin yapabileceğini anlamamışlardır.
Alman propagandası, kültürü seçkin bir zümrenin işlediği üzüntü verici bir hataya en canlı örneği teşkil eder. Bu kimselerin çalışmaları, gerekli psikolojik düşüncelerden uzak kaldığı

için İstenilenin tam aksı yönünde etki yapmıştır. Gözleri bağlı, kulakları tıkalı olmayanlar için, dört buçuk yıl düşman propagandasından öğrenilecek çok şey vardı.
Özellikle meşgul olunan ve hedef alınan bir konu hakkında sistemli şekilde tek taraflı bir vazıyet almak gerekir. Bu propagandanın en önemli ilk şartıdır. İşte bu en önemli ilk şart hiç anlaşılmamış ve gözden uzak tutulmuştu. Bu yolda öyle hatalar işlendi ki, savaşın başlangıcından itibaren yapılan saçmalıkları ancak ahmaklığa maletmek gerekirdi. Mesela bir sabunu öven bir duvar ilanı, aynı zamanda başka sabunların da iyi olduğunu anlatırsa bu garabete ne denir? Herhalde sadece baş sallanır. İşte bizim siyası propagandalarımız da tamamen buna benzedi. Propagandanın gayesi çeşitli partilerin haklarım güzelce tayin ve takdir etmek değildir. Propagandanın gayesi temsil edilen partinin üstünlüğünü açıkça ortaya koymaktır. Propaganda, eğer gerçek başka tarafta ise, bunu objektif bir şekilde araştırmaya ve halka dinin adaleti ile açıklamaya kalkışmamalıdır. Propaganda sadece kendisine uygun düşen gerçekleri aramakla ve onları tanıtmakla görevledir.
Savaşın getirdiği felaketin mesuliyetini yalnız Almanya'ya yüklemenin doğru olmayacağını söyleyerek, savaş mesuliyeti konusunu münakaşa etmek çok büyük bir hataydı. Bu mesuliyeti hiç yorulmadan devamlı bir şekilde hasımlarımıza yüklemek gerekirdi. Bu yarım tedbirin sonucu ne oldu?
Bir milletin büyük topluluğu politikacılardan, kamu hukuku profesörlerinden ve hatta yalnız hüküm vermeğe kabiliyetli kimselerden meydana gelmez. Şüphe ve kararsızlık içinde yüzen kimselerden oluşur. Bizim kendi propagandamız hasım tarafa küçük de olsa bir hak verecek olursa, kendi hakkımızdan şüphe etmek için bir adım atılmış olur. Böylece topluluk, hasmın haksızlığının nerede son bulduğunu ve bizim hakkımızın nerede başladığını tespitte zorluk çeker ve endişe içinde kalır. Eğer bir de hasım böyle hatalar işlemez de bütün kabahati istisnasız karşı tarafa atarsa, bu durum daha da fenalıklar doğurarak ortaya çıkar. Böylece halkımız daha akla uygun ve devamlı bir şekilde idare edilen düşman propagandasına inanmaya başlar. İşte bu iş, objektiflik illetine yakalanmış bir millette oldu. Çünkü herkes, Alman milleti ve devleti yok edilme tehdidi altında iken düşmana karşı haksızlık yapılmamasına çalışıyordu. Halkın büyük bir çoğunluğu, tıpkı bir kadın ruhi haleti içindedir. Bunlar, fikir ve düşünceleri, fiil ve hareketlerden ziyade duyguların doğurduğu düşüncelerden çıkarırlar. Bu düşünceler karışık olmayıp, gayet basit ve sınırlıdır. Bunların arasında birtakım ince farklar yoktur, sadece sevgi veya kin, hak veya haksızlık, gerçek veya yalan, olumlu veya olumsuz kavramlar vardır. Hiçbir zaman yarım hissiyata rastlanmaz, işte İngiltere'nin propagandasını idare edenler özellikle bu hususları gayet iyi anlamışlardır, İngiliz propagandasında şüphe doğuracak yarım tedbirlere rastlanmazdı.
Düşmanın halk psikolojisini gayet iyi bildiğini gösteren delil, o mezalim propagandası idi. Düşman bu propaganda sayesinde, cephede bozguna uğrasa bile manevi kuvveti korumak için gerekli malzemeyi buluyordu. Savaşın tek suçlusu olarak Alman milletini ilan ve teşhir etmekteki başarı da bu hususu doğruluyordu. Bu büyük yalan, küstahça ve taraf tutarak ileri sürülerek halk topluluklarının anlayabilecekleri bir şekle sokuluyordu. Topluluklar duyguları ile harekete geçerler ve daima savurganlığa kaçarlar. Bundan dolayı da o koca yalanlara inanırlar. Bu propagandanın başarısı yalnız, dört yıl süren savaş boyunca düşmanın karşı koymaya devam etmesi ile değil, aynı zamanda milletimizin üzerinde yaptığı etki ile de ortaya çıkmıştır. Böyle bir başarının bizim propagandamıza nasip olmamasına şaşırmamalıdır. Propagandamız içerdeki karışıklıklar esnasında tesirsizlik tohumu saçıyordu. Ayrıca içeriği itibariyle de halkın üzerinde gerekli tesiri yapmaktan çok uzaktı. Bizim o ipe sapa gelmez devlet adamlarımız, insanları ölüme sevk edebilmek için, o manasız barışçılık sözleri ile sarhoş etmenin ve coşturmanın mümkün olacağını sanmışlardı.
Bir propagandada esaslı bir prensibe her zaman kesin bir şekilde uyulmazsa teşkilat içinde gösterilen faaliyetler bir başarı sağlamaz. Propaganda gayet sınırlı konulara temas etmeli ve bunları devamlı bir şekilde tekrarlamalıdır. Dünyadaki diğer işlerde de olduğu gibi bunda da

sebat ve ısrar başarının en önde gelen şartıdır. Propaganda her şeyi kanıksamış kimselerin peşine düşmemeli ve estetlere kapılmamalıdır. Aksı halde propagandanın muhteviyatı, şekli ve ifadesi halkın üzerinde faaliyet gösterecek yerde, yalnız edebi salonlara devanı eden kimselere tesir eder. İşte bunlardan vebadan kaçar gibi kaçmak gerekir. Bunlar güzel hisler duymaktaki aczleri dolayısıyla , daima kendilerine yeni terbiyeciler ararlar. Bu adamlar kısa zaman ilcinde her şeyden bıkarlar, daima değişiklik ararlar. Hiçbir zaman kusursuz bir durumda olan çağdaşlarının seviyesine gelemezler, hatta bunları anlayamazlar. Propagandayı veya muhteviyatını, kötü
(,Ve pek eskimiş buldukları için eleştirirler. Onlara daima yeni şeyler Ş gerekir. Bu herifler, halkın nezdinde siyasi başarının en öldürücü ;(düşmanı olurlar.
Halbuki propaganda her şeyi kanıksamış küçük beylere, devamlı vakit geçirecekleri meraklı vasıtaları sağlamak için yapılan bir ,ley değildir. Propaganda kanaat ve telkin içindir. İkna edilmesi söz konusu olan kuvvet de topluluktur. Topluluğun ise daima o ağırlığı İçinde bir fikri anlayabilecek duruma gelmesi için, bir zamana ihtiyacı vardır. En basit mefhumlar defalarca tekrar edilmeden hafızasını onlara açmaz.
Hedef çeşitli yönlerden aydınlatılabilir. Fakat her açıklamanın gayesi daima aynı düstura ulaşmalıdır. Ancak bu böyle olursa, propaganda düzgün bir etki yapabilir. Hiçbir zaman bir tarafa sapmadan üstünde yürünen bu yol, daima eşit ve metin bir çalışma sayesinde başarıya ermenin imkanını sağlar, işte o zaman, böylesine sebat ve gayretle nasıl akla, hayale gelmez büyük sonuçlara kavuşulacağı hayretle görülür. Her reklam ister iş hususunda, ister siyasi klanda yapılsın, başarısı devamlı çalışma ve daimi surette fikri takip etmekle elde edilir.
Düşman propagandasını örnek almak gerekirdi. Bu propaganda özellikle belirli halk topluluğu için hazırlanmış birtakım hususlar ihtiva ediyor ve bunlar devamlı bir şekilde -ısrarla idare edilip, savunuluyordu. Esaslı fikirlerin ve bu fikirleri yayış usullerinin bir kere başarısı görülünce, savaş boyunca bunlar, bir değişiklik yapılmadan kullanıldı, ilk önceleri cüretli iddiaları yüzünden bu propaganda saçma gibi geliyordu. Daha sonra nahoş kabul edildi. En sonunda ise inanıldı. Dört buçuk yıl sonra Almanya'da bir ihtilal çıktı ki, ihtilalin parolası düşman propagandasından alınmıştı. İngilizler den bu silahın başarısının devamlı kullanılması ile sağlanacağı ve bu başarının yapılan bütün masrafları karşılayacağım da öğrendim. İngilizler propagandayı birinci silah kabul ediyorlardı. Halbuki bizde, propaganda bir sandalye kapamamış politikacıların son ekmek parçaları veya gazetelerde işletilen küçücük bir damar sayılıyordu. Almanya'da düşman propagandası 1915 yılının ilk aylarında başladı. 1916 yılından itibaren şöhreti gitgide arttı ve 1918 yılına gelindiğinde gerçek bir dalga halinde bütün Almanya'yı kapladı. O günlerde bu ideal avcılığının sonuçlarım yakından takip etmek mümkün oluyordu. Alman ordusu yavaş yavaş düşmanımızın istediği gibi düşün-meye alıştı. Hiçbir Almanda bir reaksiyon görülmedi. Gerçekte ordu, akıllı ve irade sahibi şefinin idaresinde, bu havayla savaşı kabul etmek kararındaydı. Fakat bu işte gerekli olan araçlardan yoksundu.: Ayrıca bu çeşit fikrî kültüre bizzat ordu tarafından erişilmesine izin verilmesinde de psikolojik hata vardı. Bu işin yararlı olabilmesi için, ülkenin içinden gelmesi gerekirdi, işte o zaman dört yıldan beri büyük kahramanlıklar ve feragat örnekleri vermiş insanların nezdinde başarı kazanılacağı ümit edilirdi. Fakat ülkenin başına ne geldi? Bu sonuç budalaca bir şey miydi, yoksa canice bir hareket mıydı?
1918 yazı ortalarında Marne'ın güney sahilinin tahliye edilmesinden sonra Alman basını öylesine canice bir aptallık eseri ortaya koydu ki, bu adi hareket içimde her gün artan bir kudurmaya sebep olan şu soruyu aklıma getiriyordu. Ordumuzun kahramanlarının bu manevî sefahatine son verecek bir kimse çıkmayacak mıydı? 1914 yılında Fransa'ya eşine rastlanmamış, zafer dolu bir şekilde saldırdığımız zaman ne oldu? Isonzo Cephesi yıkıldığında italya ne yaptı[7] 1918 yılının ilkbaharında Alman kıtalarının saldırısı Fransız mevzilerini yerlerinden kovacak gibi olduğunda ve uzun menzilli ağır topların kudretli gülleleri Paris'in kapılarım dövmeğe başladığında Fransa ne yaptı? Orada, geriye doğru

alelacele kaçışan alayların yüzlerini kamçılamışlar ve milli hislerin ateşlerini onların yüzlerine üflemişlerdi. İşte o zaman propaganda ve topluluklara tesir etmenin ilmi, askerlerin kalplerine kesin zafere inanmayı gürz darbeleri ile tekrar sokmak için nasıl çalışmıştı? Eğer Tanrı beni propaganda servisimizin aciz ve iradesiz adamlarının yerine koysaydı, savaşın kaderinin başka türlü olacağı muhakkaktı, işte bu husus aklıma geldikçe üzüntülerin içinde kıvranıp dururdum. O aylar içinde kaderin hainliğini ilk defa hissettim. Kader beni öyle bir yerde tutuyordu ki, herhangi bir zencinin silahından çıkan serseri bir kurşunla yere serilebilirdim. Halbuki başka bir mevkide vatanıma çok daha büyük hizmetlerde bulunabilirdim. Çünkü ben daha o günlerde, bu işte l başarılı olacağıma inanmış mağrur bir kimseydim. Ne var ki, şanı ve "• adı meçhul bir kimseydim. Sekiz milyon insan arasında bir satırlık kaydım vardı. Böyle olunca susmam ve bulunduğum mevkide bana Ö düşen görevi en iyi şekilde yapmam gerekiyordu.
1915 yazında ilk düşman broşürleri elimize geçmeye başladı. Bunların içerikleri hep aynıydı. Sadece şekil ve izahat yönünden bazıları değişikti. Özellikle "Almanya'da kıtlık artıyor" iddiasında bulunuluyordu. Savaş bir türlü bitmeyecekti. Halbuki savaşı kazanmak ümidi devamlı şekilde azalıyordu. Bundan dolayı halk barış istiyordu. Fakat militarist idare ve Kayser buna fırsat vermiyorlardı. işte bu hususa vakıf olan bütün dünya, Alman milleti ile değil, sadece tek suçlu olan Kayser'e karşı savaş ediyordu. Bundan dolayı savaş, düşman barışsever beşeriyet tarafından uzaklaştırılıncaya kadar L> devam edecekti. Savaş bittikten sonra da liberal demokratik devletliler, Alman milletini dünya çapında ebedi barış ligine alacaklardı. Ancak "Prusya militarizmi" yok edildiği gün barış sağlanacaktı. ı îşte bu açıklamayı ispat için düşman broşürleri bazı kere j;,"memleket mektuplarının kopyalarını da ihtiva ediyordu. Bu mektupların muhteviyatı broşürün açıklamalarını doğrular gibiydi. Gerçi, bütün bu teşebbüslere gülünüp, geçiliyordu. Broşürler okunduk-*I* tan sonra genel kurmaya gönderiliyordu. Bunların çoğu unutturuyordu. Sonunda rüzgar siperlere doğru yeni yeni yükler getiriyordu. Bu broşürleri bize getirme işini çok zaman uçaklar yapıyordu.
Bu çeşit propagandada bir husus çok geçmeden hayret uyandırmaya başladı. Cephede Bavyeralıların bulunduğu kısımlarda değişmez bir yargı ile Prusya'ya saldırılıyordu. Aynı zamanda Prusya'nın savaşın tek suçlusu olduğu söylendiği gibi, Bavyera'ya karşı j, hiçbir husumet beslenmediği de ekleniyordu. Ayrıca Bavyera, Prusya militarizmine bağlı kaldığı ve ona hizmet ettiği sürece, Bavyera'nın hesabına kestaneyi ateşten çıkarmanın imkansız olduğu da açıklanıyordu.
Bu usulün askerler üzerinde tesiri 1915 yılında görülmeye başlandı. Askerler arasında Prusya aleyhindeki infial göze çarpacak kadar gelişti. Fakat zirveden temele kadar bu duruma engel olmak için hiçbir tedbir alınmadı. Bu şekil davranış, basit bir hatadan, küçük bir ihmalden de öte bir şeydi. Gerçi er geç cezasını görecekti ama, yalnız Prusyalı değil, bütün Alman milleti zarara uğrayacaktı. Bavyeralı da herhalde Almandı. Böylece düşman propagandası 1916 yılından itibaren inkar kabul etmez şekilde başarılar kazandı.
Artık doğrudan doğruya ülke içinden gelen şikayet mektupları da olumsuz etkiler meydana getirdi. Şimdi bu mektupların cepheye düşman broşürleri ile ulaştırılmasına gerek kalmıyordu. Buna karşı da hiçbir şey yapılmadı. Sadece hükümetin son derece aptalca bazı ihtar ve çıkışmaları oldu. Ama cephe düşmanın saçtığı bu zehre gark oldu. Saçları uzun, akılları kısa bazı sersem kadınlar, bu zehri ülkenin içinde gayet doğal olarak imal ediyorlar ve bunları cepheye göndermekle düşmana hizmet ettiklerini, kendi yakınlarının savaş alanındaki ıstıraplarını uzatmak ve çoğaltmaktan başka bir işe yaramadıklarını bilmiyorlardı. Böylece budala kadınların mektupları yüz binlerce insanın kanına girdi. Sonunda 1916 yılında endişe verici bazı olaylar vukua geldi. Cephe homurdanıyor ve vahşi bir hale bürünüyordu. Askerler çeşitli sebeplerden dolayı artık memnun değildiler ve ara sıra da haklı olarak galeyana geliyorlardı. Askerler cephede aç kalıp, tevekkül gösterdikleri sırada aileleri ve yakınları

evlerinde perişan bir durumda idiler. Halbuki başka yerler de bolluk ve eğlence hüküm sürüyordu.
Buhran daha o günlerde kendini göstermiş, fakat bu daima iç meseleler halinde kalmıştı. Önceleri bağırmış veya mırıldanmış bir asker, bir müddet sonra gayet doğal bir şeymiş gibi görevini sessizce yerine getiriyordu. Yine önceleri memnuniyetsizliğini ifade eden bir bölük asker, savunmaya memur edildiği toprak parçasına, sanki Almanya'nın akıbeti o çamur içindeki bir iki yüz metrelik çukura bağlı imiş gibi çakılıp kalıyordu, işte bu hâlâ o kahramanlar ordusunun cephesiydi.
Kaderin sert bir değişikliği sonucu cephe ile memleket arasındaki farkı öğrenecektim. 1916 yılının Eylül ayı sonunda kıtam Somme çarpışmasına doğru hareket etti. Bu bizim için korkunç malzeme çarpışmalarından ilki idi. Bu çarpışmayı anlatmak çok zordur. Buna bir çarpışmadan çok, bir cehennem demek daha doğru olur. Devamlı ateş kasırgalarına Alman cephesi haftalarca dayandı. Belki bazen bir parça geriledi, bazen ilerledi ise de, hiçbir zaman gevşemedi. 7 Ekim günü yaralandım. Tanrı'nın yardımı ile geriye gelebildim ve Almanya'ya dönmek üzere sıhhiye trenine bindim.
Ben vatandan ayrılalı iki yıl olmuştu. Bu şartlar altında bu iki yıl adeta sonu gelmez bir zaman parçası sayılabilirdi. Üniforma giymemiş Almanların görünüşlerinin nasıl olabileceğini zor düşünüyordum, ilk tedavi için yatırıldığım hastanede yanımdaki arkadaşla konuşan hastabakıcı kadının sesini işitince dehşetten irkildim. İki yıl sonra ilk defa bir Alman kadınının sesini duyuyordum! Sonra bizi memleketimize götürecek olan tren sınıra yaklaştıkça hepimiz bir endişe duymaya başladık, iki yıl önce genç askerler olarak geçtiğimiz yerlerin hepsi, Brüksel, Louvain, Liege birer birer gözlerimizin önünden geçip gittiler. Sonunda ilk Alman evini yüksek damından ve güzel panjurlarından tanıdık. Vatan! Vatana gelmiştik!
1914 yılının Ekiminde sınırı geçerken şevk ve galeyanla tutuşuyorduk. Şimdi ise sessizlik ve heyecan hüküm sürüyordu. Herkes hayatı pahasına savunmaya zorunlu olduğu yerleri kaderin bir kere daha görmeğe fırsat vermesinden sevinç duyuyordu. Hepimizin, başkalarının gözlerimizin içine bakmalarına fırsat verdiğimiz için utanıyorduk.
Hemen hemen cepheye gidişimin yıldönümünde, kendimi Berlin civarındaki Beelitz Hastanesi'nde buluyordum. Bu ne büyük değişiklikti! Somme çarpışmasının bataklıklarından bu ihtişam dolu binanın beyaz çarşaflı yataklarına geliyordum. Önceleri bu yataklarda yatmakta güçlük çektik. Bu yeni dünyaya yavaş yavaş alışabildik. Fakat üzülerek belirteyim ki bu yeni dünya, başka bir yönden de yeniydi. Cephedeki ordunun ruhu burada hayat hakkına sahip değildi. Cephede hiç rastlamadığım bir şeyi burada işitiyordum. Korkak olmakla iftihar ediliyordu; cephede duyulan homurtu ve mırıldanmalar hiçbir vakit görevi aksatmaya teşvik olmadığı gibi, korkaklığa karşı da bir övgü değildi. Evet, korkmak daima bir korkaklık diye kabul ediliyordu. Bundan da çok, bir değeri yoktu. Aksine korkaklığı ezen bir tiksinme vardı. Bu hal genel idi. Tıpkı gerçek bir kahramana gösterilen hayranlık gibi. Fakat hastanede iş tamamen tersineydi. Bir sürü elebaşı büyük büyük laflar sarf ediyorlar, o boş belagatlerine müracaat ederek, gerçek askerlik prensiplerini gülünç hale sokmaya uğraşıyorlar ve tip olarak korkakların karakter *zaaflarım* tavsiyede bulunuyorlardı. Birkaç adi herif bu hareketi yayma işinde elebaşı oluyorlardı. Bu köpeklerden biri hastaneye girebilmek için elini bir dikenli tel üzerinde dolaştırmış olduğunu iftiharla anlatıyordu. Bu yaranın basitliğine rağmen hastanede uzun süre kalmıştı. Almanya'ya bir sıhhiye treni ile sevk edilmesi de hile ile olmuştu. Fakat bu adi herif kendi düşüncelerini etrafa yayarken öyle kurnazca hareket ediyordu ki hıyanetini kahramanca ölen bir askerin cesaretinden üstün gibi göstermeyi başarıyordu. Birçok kimse bu zavallının sözlerim sessizce dinliyor, bazıları oradan uzaklaşıyor, bir kısmı da başları ile tasvip ettiklerini belirtiyorlardı. Bana ise bulantı geliyordu Fakat neden hastanede böyle bir elebaşıya fırsat veriliyordu. Ne yapmalıydı? Bu köpeğin ne olduğunu idarenin bilmesi gerekirdi. Fakat hiçbir şey yapmadılar.

Bir acı duymadan yürümeye başladığım zaman Berlin'e gitme izni aldım. Kıtlığın her tarafta pek şiddetli olduğu derhal görülüyordu. Koca şehir açlıktan kıvranıyordu. Memnuniyetsizlik her tarafı sarmıştı. Askerlerin devam ettikleri yerlerdeki konuşmalar hastane-dekinin aynı idi. Bu heriflerin böyle yerlere kendi düşüncelerini yaymak için gittikleri intibaı uyanıyordu. Münih'te ise durum çok daha kötüydü. İyileştikten sonra hastaneden çıkıp depo taburuna verildiğim zaman, az daha şehri tanıyamayacaktım. Küfürde, kızgınlıkta çok ileri gidilmişti. Depo taburunda da durum aynıydı. Buna, cepheden dönen askerlere adi talim subaylarının gösterdikleri muamele sebep oluyordu. Bu subaylar cephede bir saat bile kalmadıkları için eski askerlere böyle kötü davranıyorlar, onlara uygun gelecek bir durum yaralamıyorlardı. Gerçi bu eski askerlerde bazı gariplikler vardı. Buna sebep de cephede hizmet etmiş olmalarıydı. Fakat bu durum, bir doldurma askerinin teşekkülüne kumanda eden kimseler için takdir edilemiyordu. Halbuki bu kimseler de, cepheden dönen subaylar olsalardı bu gerçeği anlarlardı. Bütün bunlar bir yana genel durum; endişe ve üzüntü verici idi. işin içinden bir fırsatını bulup sıyrılmak yüksek bir zekanın mahareti sayılıyordu. Sadık olma ve sebat gösterme ise zaaf ve sınırlı bir zekanın işareti olarak vasıflandırılıyordu. Resmi daireler Yahudilerle dolmuş, taşmıştı. Memurların hemen hepsi Yahudi'ydi. Sözüm ona seçkin ırktan olan asker kaçaklarının çokluğuna şaşıyordum.
Bu durum, iktisadî durumdan çok daha kötüydü. Yahudiler, gerçekten "gerekli kişi" kesilmişlerdi. Bu örümcekler Alman milletinin kanım yavaş yavaş emmeğe başlamışlardı. Millî ve hür ekonomiye öldürücü son darbeyi indirmek için gerekli olan araç, savaş '.derneklerinin aracılığı sağlanmıştı. Sınırsız bir merkeziyete ihtiyaç olduğu savunuluyordu. Böylece 1916-1917 kışından itibaren ürünün hemen hemen tamamı Yahudi maliyesinin kontrolüne girmişti. Halk kin ve gazabı ise kime karşıydı? işte bu sırada tam zamanında bir çare bulunmazsa yakın bir felaketin yok olma ile son bulacağımı dehşet içinde gördüm. Yahudi bütün Alman milletim soyup sofana çevirdiği ve mali hakimiyeti altına aldığı sırada, halk Prusyalılar aleyhine kışkırtılıyordu. Cephede oynanan bu oyun memleket •içinde de sahneye konuyor ve hiçbir reaksiyonla karşılaşmıyordu. Prusya'nın yıkılması, Bavyera'nın yükselmesinden ziyade, birinin çökmesi, diğerinin de yok olması manasına geleceğini hiç kimse anlamıyordu. Bu olaylar beni pek çok üzüyordu. Bunlar Yahudilerin dahiyane hilelerinden ibaretti. Böylece halkın dikkatini kendi üzerlerinden uzaklaştırarak başka noktalara çeviriyorlardı, Bavyera ile Prusya birbiri ile kavga ederken Yahudi onların gözleri önünde ellerinden hayat imkanlarını çalıyordu. Bavyera'da Prusya'ya sövülüp yayıldığı sırada, Yahudi devrim teşkilatı kurarak hem Bavyera'yı ve 'hem de Prusya'yı yıkıyordu. Alman ırkı içindeki bu feci ikiliğe tahammül edemiyordum. Münih'e gelir gelmez, eski vazifeme iade talebinde bulundum. Cepheye dönmekten mutluluk duyuyordum.
1917 yılının Mart ayı başında tekrar alayıma katılmış bulunuyordum. Bu yılın sonlarına doğru Ordu ümitsizliğin en aşağı noktalarından kurtulmuş bulunuyordu. Bütün askerler Rusya'nın yıkılmasından büyük bir ümide düşmüşler ve cesaret almışlardı. Şimdi her ; Şeye rağmen, orduda savaşın Almanya'nın zaferi ile biteceği kanaati uyanmıştı. Tekrar cephelerden şarkılar yükseliyordu. Meşum kargaların sayıları azaldı. Vatanın geleceğine tekrar inanılmaya başlandı.
Özellikle 1917 sonbahardaki italyan hezimeti olağanüstü bir İzlenim uyandırdı. Bu sefer, Rusya harekatı dışındaki cepheyi delmek İmkanının bir delili sayılıyordu. Böylece büyük bir iman seli milyonlarca insanın kalplerine dolmaya başladı ve bu kimselere 1918 yılının baharını rahatça beklemek fırsatını verdi. Kış eski günlere kıyasla daha sıkıntısız geçti. Meğerse bu, fırtınadan evvelki sessizlikmiş.
Cephelerde bu sonsuz kavgaya bir son vermek için hazırlıklara girişiliyordu. Batı cephesine doğru ardı arkası kesilmeyen asker ve

*   Rusya'daki komünist ihtilali o günlere rastlamaktadır. malzeme nakliyatı yapılıyordu. Orduya top yekûn taarruz için tali mat veriliyordu, işte bu sıralarda Almanya'da dünyanın en büyük alçaklığı yapıldı.
Almanya'nın galip gelmesi istenmiyordu. Zafer bize gülmeye başlarken ve 1918 yılı başlarında bir Alman hücumu henüz tasarı ha ünde iken, bunu boğazlamak için her çareye başvuruldu. Zaferi im kansızlaştırmak istiyorlardı. Cephane fabrikalarında grev yapıldı Eğer bu grev başarı ile devam etseydi, Alman cephesi yıkılacaktı Böylece Vorvvarts'ın, zaferin, Alman bayraklarının arkasından gitmemesi yolundaki isteği tahakkuk edecekti. Cephanesizlikten cephe bu iki hafta içinde delinirdi. Böylece tasarı halindeki taarruz ortadan kal kar ve itilaf Devletleri kurtulurdu. Neticede uluslararası sermaye Al manya'ya hakim olur ve milletleri aldatma yolundaki Marksizm gaye sine ulaşırdı. Uluslararası sermayenin tahakkümünü tesis etme, milli ekonominin tahribine bağlıydı. Millî ekonominin yok edilmesi de birtakım budala heriflerin ve bazı kimselerin alçaklığı ile oluyordu.
Cephane grevi ümit edilen başarıyı sağlamadı. Cepheyi silahsı. bırakmak teşebbüsü kısa sürdüğü için cephanesizlik orduyu yol-edemedi. Fakat sebep olduğu ahlakî zarar ordunun yok olmasından da büyüktü.
Memleket artık zafer istemiyorsa, ordu neden hâlâ cephede dövüşüyordu. Bu büyük fedakarlık ve mahrumiyetlere katlanış kimin içindi? Memlekette grev varken asker zafer için mi çarpışacaktı? Ay rica bu garip durum düşmanın üzerinde nasıl bir etki yapmıştı?
1917-1918 kışında düşman devletlerin semasını kara bulutlu kapladı. Dört yıl boyunda bir devi andıran Almanya'ya karşı hücumlar yapılmıştı. Fakat bu devi yere sermek mümkün olmamışı ı O sıralarda Almanya'nın kendisini koruması için kalkan tutan kolu serbestti. Bazen doğuya, bazen batıya ve bazen da güneye saldırma l için kılıç çekmesi gerekiyordu. Şimdi ise devin arkaları serbest kalmıştı. Düşmanlardan birini yere vurmak için seller gibi kan dol-muştu. Artık batıda kılıç tutan kol, kalkan tutan kolla birleşecek n Bugüne kadar düşman saldırmaktan bir fayda elde edemediği itin kendine yapılacak hücumdan zarar göreceği muhakkaktı, işte bun dan korkuluyordu, işte bunun için zafer kösteklenmek isteniyordu Londra'da ve Paris'te konferanslar birbirini kovalıyordu. Düşman propagandası için artık Almanya'nın zaferinin muhtemel olmadığım ispat etmek zorlaşıyordu. Cephelerde ihtiyatlı bir sessizlik vardı. Hatta bu sessizlik düşman ordularını da sarmıştı. Bu heriflerin küstahlıkları, birdenbire yok olmuştu. Endişe ve korku veren bir pırıltı görüyorlardı. Alman askerlerine karşı içlerinde duydukları his !t, şimdi tamamen değişmişti. Bugüne kadar Alman askerini, kendini hizmete adamış bir çılgın gibi görüyorlardı. Şimdi ise karşılarında kendilerinin müttefiki olan Rusya'yı yere sermiş bir asker vardı. Bize sadece doğuda saldırmak zorunluluğunu yükleyen zaruret, şimdi dahi bir kafadan çıkan bir taktik gibi görünüyordu. Üç yıl boyunca l Rusya'ya hücum etmiştik. Başlangıçta bir zafer gözükmüyordu. Bu fayda vermeyen saldırılarla alay ediliyordu. Çünkü Rusya'nın askerlerinin çokluğu sayesinde zafere ulaşması gerekirdi. Almanya ise kanının bitmesi yüzünden yok olacaktı. Gerçi savaş bu tahminlere hak verdirecek şekilde sürdü.
1914 yılının Eylülünde Tannenberg Savaşı'nda alınan Rus esirlerinin kafileler halinde Alman yolları üzerinde akmaya başlamalarından itibaren bu insan dalgasının arkası bir türlü kesilmedi. Yok l edilen her Rus ordusunun yerini bir başkası alıyordu. Çarlık, tükenmek bilmeden savaşa yeni yeni kurbanlar sunuyordu. Bu kurban yarışına Almanya ne kadar dayanabilirdi? Bir gün gelecekti ki Almanya'nın son zaferinin arkasından, yine hiçbir zaman sonuncu olmayacak Rus orduları savaş alanlarında boy gösterecekti. Bu ne zaman olurdu? Bütün tahminlere göre Rusya'nın zaferi gecikmekteydi. Fakat günün birinde her şeye rağmen gerçekleşecekti.
işte şimdi bütün bu ümitler yok olup gitmişti. Müşterek çıkarlar anlaşması etrafında en büyük kan fedakarlığını göstermiş olan müttefikin, yani Rusya'nın kuvveti artık kalmamıştı. Şimdi Rusya bizim saldırılarımız önünde yere serilmişti. Artık önümüzdeki bahardan korkulmaya

başlandı. Bugüne kadar bütün kuvveti ile Batı Cephesi'ne yerleşmemiş olan Almanya mağlup edilemediğine göre bu kahramanlar diyarının bütün kuvvetleri şimdi tek bir cephede toplanınca zafere nasıl bel bağlanabilirdi?
Güney Tir ol Dağlarının gölgeleri, düşünce gücü üzerinde ezici bir ağırlık bırakıyordu. Flandres sisleri içine kadar Cadorna'nın Binglup orduları bütün yüzlerde hüzün ve korkuya sebep oluyordu. F,«fere inanış, kaçınılması imkansız hezimet karşısında yerini dehşet bırakmıştı. O sıralarda, soğuk kış gecelerinde sanki Alman ordularının iler içmelerinden dolayı çıkan gürültüler kulaklara çarpıyordu. Düşman korku ve endişe içindeydi. İşte tam bu anda Almanya'dan parlak bu ışık fışkırdı ve bu aydınlık, cephelerdeki en son obüs çukurlarının içine doldu. Büyük hücum için Alman ordularına son emirler veril misti. Ama ne yazık ki, Almanya'da da genel grev baş göstermişti.
Önce herkesi bir sessizlik kapladı. Çok geçmeden, düşman propagandası imdadına son anda yetişen bu cankurtaran simidini rahat bir iç çekme ile sarıldı. Düşman askerlerinin azalmakta olan cesaretlerim yükseltmek için en iyi çare bulunmuştu. Zafer ihtimali muhakkak diye tekrarlanmaya başladı. Bir süre sonra başlayacak olaylar karşısında duyulan endişenin yerini, şimdi azimli bir cesaret almıştı. Artık taarruzu bekleyen düşman, askerlerine savaşın son kararını Alman saldırılarının değil, bu saldırılara karşı gösterilecek sebatlı direnmelerin vereceğini telkin ediyordu. Almanlar canlarının istedikleri kadar zafer kazanabilirlerdi, ama memleketlerine dön düklerinde devrim ile karşılaşacaklardı.
ingiliz, Fransız ve Amerikan gazeteleri bu inanışı okuyucularının kafalarına sokmaya başladılar. Son derece ustaca idare edilen bir propaganda cephedeki askerin manevî kuvvetini arttırıyordu. "Almanya, ihtilalle burun buruna!" "Müttefiklerin zaferi pek yakın!" işte manen yıkılmış olan askerin dizlerinin bağını yemden bağlayan en iyi silah buydu. Artık tekrar top tüfek ateşine başlanabilirdi. Bir panik içinde kaçışı umanlar şimdi sert bir dirençle karşılaştılar. Alman cephane fabrikalarının grevi işte bu elim sonuçları doğurdu. Müttefiklerin zafere karşı olan inançlarını arttırdı ve cephanesindeki o ezici ümitsizliği sildi. Binlerce Alman askeri bu grevi kanları ile karşıladı. Öte yan dan bu korkunç grevin teşvikçileri olan sefil herifler, devrimci Almanya'nın en yüksek hükümet mevkilerine aday oluyorlardı.
Bu olay Almanya tarafından küçümsendi ise de düşman bunlardan devamlı ve olumlu sonuçlar çıkardı. Direnç, her şeyini kay betmiş bir ordu için gurur vesilesi olmaktan çıktı. Artık zafer uğrunda yapılan mücadelenin şiddet ve azgınlığı görülüyordu. Ger çekten zafer, bütün tahminlere rağmen, eğer Batı Cephesi, Alman saldırılarına sadece birkaç ay karşı koyabilirse, müttefiklere gülümserdi. Düşman parlamentolarında daha iyi bir geleceğin im kanlan olduğu kabul edildi ve Almanya'nın yok edilmesini sağlamak için yapılacak propagandaya bugüne kadar işitilmemiş büyük paralar ayrıldı.
Ben ilk ve son hücumlara katılmak bahtiyarlığına ulaşmıştım. Bu anlar, hayatımın olağanüstü izlenimlerle dolu parçaları oldu. ^Olağanüstü dememe sebep, şimdi savaşın, 1914 yılında da olduğu l gibi kendini savunmaktan çıkıp, saldırı niteliğini almış olmasıydı.
Cehennem hayatını andıran üç yıl geçip, hesap görme günü gelince siperlerde rahat bir nefes alındı. Başarılı taburlar, bir kere daha •"neşenin içinde boğuldular. Ölmez defnenin son taçları zafer haleleri gibi bayrakların üstlerine asıldılar. Bir kere daha vatan şarkıları hareket halindeki kıtaların ardında göklere doğru yükseldi ve Tanrı'nın lütfü belki de son nankör evlatlarına nasip oldu.
1918 yazının ortalarına doğru cephede bir bitiklik hali yayıldı. Memlekette ikilik tohumları etrafa atılıyordu. Bu niye böyle oluyordu? Çeşitli kıtalarda türlü türlü söylentiler dolaşıyordu. Artık savaşın bir değeri ve gayesi kalmadığı, sadece akılsız olanların zafere f inanacakları anlatılıyordu. Bundan sonra direnmenin halka bir fay-vermeyeceği, bundan sadece kapitalistlerle, monarşistlerin fayda olmayacağı iddia ediliyordu. Bu bilgiler gerilerden geliyor ve cephelerde münakaşalara yol açıyordu.

Önceleri bu husus cephede pek az reaksiyona sebep oldu. Kamuoyunun bizim için ne önemi var? Dört buçuk yıl bu sonuç için mi savaşmıştık? Toprağa gömülmüş kahramanlardan savaş gayesini böyle hile ile çalmak adi bir haydutluktu. Genç askerlerden kurulu kıtalar Flandreslerde "yaşasın genel ve gizli oy" diye bağırarak ölüme atılmamışlardı. "Bütün dünyanın üstünde Almanya" diye haykırarak düşmana saldırmışlardı. Bu bir zevkti ve hiçbir zaman : manasız sayılamazdı. Fakat oy hakkını isteyenler, bu istekleri için hiçbir zaman dövüşmemişlerdi. Cephedeki asker bütün partilerin terbiyesiz heriflerini tanımıyordu. Namuslu Almanların bulundukları yerlerde bu parlamentocu heriflerin sadece bir kısmı vardı. İşte eski cephe askerlerinden Ebert Scheidemann, Barth, Liebknecht ve bunların tayfaları, bu heriflerin lehine pek az bir eğilim gösteriyorlardı. Öte yandan asker kaçaklarının, orduyu hesaba katmadan, memlekette nüfuz ve kudreti benimsemeye ve sahip çıkmaya ne hakları olabileceğine asla akıl erdirilemiyordu.
Daha işin başından itibaren benim şahsî kanaatim buydu. Halkı kandıran, bu ciğeri beş para etmez bir sürü adi politikacılardan son derece nefret ediyordum. Savaş boyunca milletin faydasına ve hayrına hiçbir şey söz konusu edilmiyordu. Bu herifler boş ceplerim doldurmaya bakıyorlardı. Şimdi sadece kendileri için çalışan ve halkı düşünmeyen bu sefillerin ipe çekilmek için olgun bir hale geldiklerini görüyordum. Bunların isteklerine önem vermek, birkaç hırsız için halkın çalışkan elemanlarının menfaatlerini feda etmek demekti.
Ordudaki muharip sınıfın büyük bir kısmı böyle düşünüyordu. Fakat memleketten gelen takviye kıtaları gittikçe berbatlaşıyordu. Öyle ki, cepheye gelişleri ordunun kuvvetine hiçbir şey eklemiyordu, tersine onu zayıf düşürüyordu. Özellikle Münihlilerin tamamının bir değeri yoktu. Bunların, gençlerini Ypres civarındaki çarpışmaya yollamış olan aynı ülkenin evlatları olacaklarına inanmak pek zordu.
Ağustos ve eylül aylarında yok olma işaretleri gittikçe çoğaldı. Gerçi düşman saldırılarının meydana getirdiği izlenimler, bizim eskiden yaptığımız direnç savaşlarının tesirleri ile kıyas edilemezdi. Somme ve Flandres çarpışmaları, bu saldırılarla kıyaslanırsa çok daha müthiş bir şey oldukları görülürdü. Eylül ayı sıralarında benim kıtam üçüncü defa olarak, vaktiyle, genç savaş gönüllüleri alaylarında savaşırken ele geçirdiğimiz mevzileri işgal etti. Ne tatlı hatıralardı bunlar! 1914 yılının Ekim ve Kasımında, ateş emrini almıştık. Kıtamız sanki bir dans partisine gider gibi, kalplerde vatan aşkı, dudaklarda şarkılarla kavganın içine atılmıştı. En asil kanlar, vatanın hürriyeti sağlandığı inancıyla oluk oluk ve keyifle, zevkle akıyordu, işte bizim için kutsal bir duruma gelen bu toprağı 1917 Temmuzunda tekrar çiğniyorduk. En değerli arkadaşlarımız burada can vermişlerdi. Bunlar çocuk sayılacak kadar gençtiler. Bir vakitler gözleri şevk ve sevinçle parıldayarak, vatan için ölümle kucaklaşmışlardı. O zaman alayla birlikte ilerleyen biz eskiler "ölünceye kadar sadakat ve itaat" yemini ettiğimiz bu yerde dinî bir heyecanla durmuştuk. Üç yıl önce alayın taarruz ederek ele geçirdiği bu yeri, şimdi zorla bir savunma ile koruyacaktık.
Üç gündür devam eden ateşle, ingilizler büyük Flandres'ler hücumuna hazırlanıyorlardı. Bu sırada ölülerin ruhları canlanıyor gibi oldu. Alay balçık çamura saplanmış gibi, deliklere tutunup yerim terk etmedi ve bir adım gerilemedi. Fakat eskiden de olduğu gibi, bulunduğu yerde sayıca azaldı, sonunda ingilizlerin hücumu 31 Temmuz 1917'de başladı. Ağustosun ilk haftasında bizi değiştirdiler ve alaydan birkaç bölük kaldı. Bunlar sendeleyerek geriye çekildiler. Hepsinin üstü çamur tabakası ile kaplıydı, insandan çok hayaletlere benziyorlardı. ingilizler birkaç yüz obüs çukurundan başka "ölüm" bulmuşlardı.
Şimdi de, 1918 sonbaharında, üçüncü defa 1914 yılının hücum mıntıkası üzerinde idik. Eskiden bize istirahat yolu görevini görmüş olan Comins Köyü şimdi bir savaş alanı haline gelmişti. Gerçekte savaş aynı kalmıştı, ama insanlar değişmişti. Artık asker siyaset yapıyordu. Memleketten gelen zehirli haberler her tarafa yayılıyordu. Artık memleketten gelen eski hava şimdi hiç yoktu.

13 Ekimi 14'e bağlayan gece ingilizlerin gazlı obüs atışları Ypres'in güney cephesi üzerinde şiddetle patlıyordu. Bu savaşta sarı gaz kullanıyorlardı. Bu gazın etkisini, vücudumuzun üzerinde yaptığı tahribatı görmeden önce bilmiyorduk, iste o meşum gecede ben l bu gazın etkisini öğrendim. 13 Ekim akşamı Wervich'ın güneyinde-I ki bir tepe üzerinde iken, uzun süre bu gazlı obüs atışlarının altında kaldık. Bu saldırı bütün gece büyük bir şiddetle devam etti. Gece yarısına doğru içimizden bir kısmını cephe gerisine doğru taşıdılar. Aramızda ölenler vardı. Sabah saat 7'de sarsılarak ve sendeleyerek geri çekildim. Gözlerim alev alev yanıyordu. Bir süre sonra gözlerim kor parçası haline geldi. Etrafımı karanlık kapladı. Pasevvalk Hastanesi'ne işte bu vaziyette geldim ve maalesef devrimde hazır bulunmak üzüntüsünü tattım. Havada anlatılması imkansız, iğrenç bir şey dolaşıyordu. Herkes birbirine, birkaç haftaya kadar işin başlayacağım söylüyordu. Bu konuşmalardan bir türlü bir anlam çıkaramıyordum. Önce bahardaki gibi bir grevin yapılacağını sandım. Deniz askerlerinden devamlı nahoş dedikodular geliyordu. Söylentilere göre deniz askerleri arasında galeyan vardı. Fakat bu dedikodular, bende büyük toplulukları ilgilendiren bir konudan çok, belirli gençlerin hayallerinde oluşan bir şey izlenimini uyandırıyordu. Hastanede herkes savaşın sona ereceğinden söz ediyordu. Bu sonun yakın olduğu ümidindeydiler. Fakat hiç kimse hemen bir sonuç alınacağını da tahmin edemiyordu. Gazete okuyamıyordum. Kasımda gerginlik genel bir hal aldı ve bir gün felaket birdenbire patladı. Deniz askerleri motorlu vasıtalarla gelip, halkı devrime teşvik ettiler. Ne yazık ki, bazı genç Yahudiler milletimizin ha yatının "hürriyeti, güzelliği, namusu ve haysiyeti (!)" uğrunda yapılan bu hareketin liderleri durumundaydılar. Bu adi heriflerin hiçbiri cephede bulunmamıştı. Bir zührevi hastalıklar hastanesi vasıtasıyla savaştan uzak yerlere gönderilmişlerdi. Şimdi ise orada kızıl paçavrayı bayrak yapıyorlardı.
Yavaş yavaş kendimi iyi hissetmeye başladım. Göz çukurlarımdaki o korkunç ağrılar hafifledi. Çevremi biraz görebiliyordum, ilerde, bir işte çalışabilecek kadar gözlerimin tekrar görebileceği ümidi doğdu, işte bu korkunç olay çıktığı sıralarda iyileşmek üzere idim.
ilk günlerdeki ümidim, vatana karşı girişilen bu hıyanetin az çok mahalli bir hareketten ibaret olduğundaydı. Bir iki arkadaşımı bu fikre inandırmaya çalıştım. Özellikle, hastanedeki Bavyeralı arkadaşlarım benim bu kanaatime daha çok inanmaya eğilimli gözüktüler. Hava tam ihtilal kokuyordu. Bu çılgınlığın Münih'te de etrafı kaplayacağına inanmıyordum. Bence o asil Wittelsbach Hanedanına karşı gösterilecek sadakatin, birkaç Yahudi'nin iradesine kapılmaktan daha çok olacağını ümit ediyordum. İşte bundan dolayı deniz askerlerinin önayak oldukları bu ayaklanmanın bastırılmağını bekliyordum.
Fakat günler geçtikçe hayatımın en fena ve müthiş bir parçası ortaya çıktı. Söylentiler gittikçe öldürücü bir hal alıyordu. Benim mahallî bir olay olarak tahmin ettiğim çılgınlık, söylentilere göre genel bir devrimdi. İşte bu sırada cepheden nefret uyandıran pek kötü haberler geldi. Teslim olmak istiyorlardı. Fakat böyle bir şey olabilir miydi? 10 Kasım günü, bizlere küçük bir hitabede bulunmak üzere askerî hastaneye bir papaz geldi ve işte o zaman her şeyi öğrendik. Papazın anlattıklarım dinlerken duyduğum acı sonsuzdu. Bu ihtiyar din adamı, artık Hohenzollernler Hanedanı’nın taç giymeye hakkı kalmadığını, devletin şeklinin Cumhuriyet olduğunu söylüyor ve bu rejim değişikliği karşısında Allah'ın milletimize karşı olan lütfünu esirgememesi için bizlerden dua etmemizi istiyordu. Bütün bunları söylerken de tir tir titriyordu. O saygıdeğer adam aynı zamanda hanedan hakkında birkaç söz söylemeden duramıyordu. Pomeranya'da, Prusya'da ve bütün Alman vatanında yaptığı hizmetleri saygı ile yad ediyordu. Bir ara için için ağlamaya başlayınca küçük hastane köşesini derin bir sessizlik kapladı. Zannederim ki içimizde ağlamayan yoktu. Fakat yaşlı adam zorla sözlerine devama çalışarak, artık savaşa son vermek zorunda bırakıldığımızı, böylece gelecekte vatanımızın büyük bir baskıya maruz kalacağını, çünkü savaşın kaybedildiğini ve galip gelenlerin iyi niyetlerine sığınarak ateşkesi kabul etmek gerektiğini anlatmaya başlayınca kendimi tutamaz oldum, daha fazlasını dinlemek benim için imkansızlaştı ve birdenbire gözlerimi bir karanlık

kapladı. Etrafı elimle yoklayıp ve sendeleyerek yatakhaneye geldim, kendimi binbir zorlukla yatağa attım.
Ateşler içinde yanan, kor parçası gibi olan başımı çarşaf ve yastığa gömdüm. Annemin cenazesinde bulunduğum günden bu yana hiç ağlamamıştım. Gençliğimde kader en insafsız şekilde üzerime çullandığı sıralarda gururum gelişmişti. Uzun savaş yıllarında, ölüm cephedeki birçok sevgili arkadaşımı alıp götürürken, bunlar için ağlamak bana adeta garip geliyordu. Çünkü bu dostlarım Almanya uğrunda can veriyorlardı. Yalnız o korkunç savaşın son günlerinde zehirli gaz bana gizlice saldırdığı ve gözlerimi tahrip etmeye başladığı anda kör olmak tehlikesi karşısında bir an ümitsizliğe kapıldım. işte o sırada vicdanımdan kopup gelen bir ses ile sanki yıldırım çarpmış gibi kendime geldim. "Senden çok daha bedbaht ve feci durumda olan binlerce kişi varken miskin miskin yakınıp ağlayacak mısın?" Hemen hissiz ve dilsiz kaderime rıza göstermeye başladım. Yalnız şimdi vatanımın uğradığı felaket karşısında bütün şahsî acılarımın ortadan kalktığını görüyordum.
Demek bunca fedakarlıklar ve mahrumiyetler boşunaymış. Bitip tükenmek bilmeyen aylar boyunca açlıktan duyulan acılar manasızmış. Ölümün nefesini ensemizde duyduğumuz halde, görevimizi yapmaktan bir an geri kalmamamızın hiçbir değeri yokmuş. Savaşta can veren iki milyon insanın hayatlarını feda etmeleri faydasızmış.
Bir gün siperlerinden bir daha geri dönmeyeceklerini bile bile ileri atılan yüz binlerce insanın mezarları açılmayacak mıydı? Bu mezarlar açılıp çamur ve kan içindeki kahramanlar birer intikam hayaletleri gibi vatana doğru yola çıkmayacaklar mıydı? 1914 yılının Ağustos ve Eylülünde askerler bugünkü sonuç için mi ölmüşlerdi? Aynı yılın sonbaharında gönüllü adaylar, bunun için mi genç arkadaşlarının arkalarından gitmişlerdi? On yedi yaşındaki delikanlılar, bugünler için mi Flandres topraklarında yere devrilmişlerdi? Alman analarının, sonsuz bir sevgi ile bağrına bastığı evladan bir daha görmemek üzere, üzüntülü bir kalple cepheye yollarken, vatan için yaptığı fedakarlığın gayesi bu muydu? Bütün bu fedakarlıklar bir kaç caninin, memleketi avuçları içine alması için mi yapılmıştı? Demek uykusuz geçen gecelerden, sonu gelmeyen yürümelerden bitkin hale gelen askerlerimiz, güneşin kızgın ateşi ve kar fırtınalarının ayazı altında bu caniler için savaşmıştı! O etrafı silip süpüren ateşin cehennemine, gaz bombalarının öldürücü patlamalarına hiç sarsılmadan ve tek görevi düşman tehlikesine karşı durmak olduğunu düşünerek, bu heriflerin menfaatleri için mi göğüs gerilmişti? Hiç şüphe yok ki, bu kahramanlığı gösterenler şöyle bir anıt dikilmesine hak kazanmışlardı: "Yolcu eğer Almanya'ya gidiyorsan memlekete haber ver ki, biz vatana sadık, göreve itaatkar burada yatıyoruz."
Ya memleket ne alemde idi? Göze alınacak yegane fedakarlık bu kadar mıydı? Almanya daha az mı saygıya layık görülecekti? Kendi tarihimize karşı görevlerimiz yok muydu? Bu olay gelecek nesillere nasıl haklı gösterilecekti?
Sefiller, alçaklar, caniler, ahlaksızlar! Bu korkunç ve nefret verici olayları daha açık görmeye ne kadar gayret ettimse, bu alçaklık karşısında alnımdaki utanmanın verdiği kırmızılık da o kadar çoğaldı. Bu manevî acının yanında, gözlerimde duyduğum ağrılar hiç kalırdı.
Bundan çok daha fena günler geldi. Her şeyin yok olduğunu görüyordum. Kafasızlar, beyinsizler, yalancılar ve katiller düşmanın lütuf ve merhametinden bir şeyler umuyorlardı. Bu günler benim içimde büyük bir kinin doğmasına sebep oldu. Bu olayları çıkaranlara kim kin duymazdı? ilerdeki günlerde akıbetimin ne olacağı hakkında da kesin bir fikir edinecektim. Şimdi bir süre önce, bana o kadar acı ve endişe veren kendi geleceğimi düşündükçe de gülüyordum. Böyle bir arazi üzerinde evler inşa etmek gülünç bir şey değil miydi?
Sonunda en çok korktuğum, fakat her zaman soğukkanlılığım sayesinde olacağına inandığım bir şeyin meydana geldiğini açıkça görüyordum, imparator ikinci Gulliaume, sahtekar adamların bir parça şeref ve namustan nasipleri olmadıklarını aklına getirmeden, memlekette barışı sağlamak için Marksist hareketin şeflerine elini uzatan ilk Alman imparatoru olmuştu.

Bu kepaze herifler, bir elleri ile imparatorun elini tutarlarken, diğer elleri ile de hançer arıyorlardı.
Şu unutulmamalı ki, Yahudi ile uzlaşma yapılamaz. Ancak onunla karar verilebilir. O da ya hep, ya hiç!
Onlar Yahudilerle anlaşmaya uğraşsınlar, bana gelince, ben siyasî hayata atılmaya karar veriyordum.

BÖLÜM 7

1918 yılının Kasım ayı başında tekrar Münih'e geldim. "Askeriler Şurası"na bağlı olan alayıma iltihak ettim. Bütün bu teşkilattan 1-öylesine nefret ediyordum ki, fırsatını bulur bulmaz buradan çekilip i gitmeyi düşünüyordum. Cephede tanıştığım sadık bir arkadaşım 'plan Schmiedt Ernst ile, Traunstein'a gittim ve askeri kamp dağılın-: caya kadar orada kaldım. 1919 yılının Mart ayında Münih'e döndük. Vaziyet tahammül edilmez bir hal almıştı. Millet devrime teşvik ediliyordu. Eısner'in ölümü, tahammül edilmez halin artmasına, nihayet Sovyet Rusya'nın diktatörlüğüne, daha doğrusu Yahudilerin gecici bir hakimiyetine müncer oldu. Bu durum ise, daha başlangıçta devrim hazırlayanların gayesi ve besledikleri ideal idi.
Bu sırada, sabahtan akşama kadar, zihnimde bir sürü planlar kuruyordum. Günlerce, her an ne yapabilirim diye düşünüyordum. Fakat bütün düşüncelerim basit bir müşahede ile son buluyordu. Şöhretim olmadığı için, herhangi bir faydalı harekette yer tutabilmek şartlarına sahip değildim.
Sovyet ihtilali sırasında, ilk defa olmak üzere kendimi açığa vurdum. Merkezi Sovyetlerin dikkatini üstüme çektim. 27 Nisan 1919 günü tevkif edilecektim. Fakat beni tevkife gelen "üç herif üzerlerine çevrilen tüfek karşısında göstermeleri gereken cesareti kendilerinde bulamadıkları için dönüp gittiler.
Münih'in kurtulmasından birkaç gün sonra 2. piyade alayındaki devrimci olaylar hakkında, tahkikat icrasına bakan komisyona üye tayin edildim. Siyasi mahiyeti olan ilk faal memuriyetim bu olmuştur. Birkaç hafta sonra da, orduya mensup olanlar için açılan bir kursa katılmak emrini aldım. Bu kursun derslerinde, askere vatani görev ve ahlak eğitimi için muayyen hususlar öğretilecekti. Benim için bu teşkilatın bütün değeri, mevcut durum hakkında kendileri ile esaslı surette münakaşalar yapabilmek imkanı bulunan bir kaç arkadaş tanımak fırsatını vermesindeydi. Hepimiz, Almanya'nın pek yakın olan yıkılmasının mevcut partilerce durdurulamayacağına kesin şekilde inanmıştık. Diğer taraftan "burjuva nasyonal" oluşumlar dünyanın en iyi iradesi ile dahi, bu yıkılışı önlemeye hiçbir zaman muktedir olamazdı. Onlarda bir sürü şartlar eksikti. Halbuki "tekrar yapmak" için bu şartların temini lazımdı, îşte bundan dolayı kendi küçük topluluğumuzda, yeni bir parti kurulması söz konusu oldu. Bu sırada önümüzdeki prensipler sonraları Alman îşçi Partisi'nde uygulanmış olan prensiplerle aynıydı. Kurulacak teşkilatın ismi, büyük halk kütlelerine, bu harekete katılmak imkanını verecek şekilde olmalıydı. Bu husus sağlanmazsa, bütün gayret ve çalışmalar bir sonuç vermeyecekti. Bunun için "Sosyal Devrimci Parti" adında *karara* vardık. Çünkü yeni hareketin toplumsal fikirleri, gerçekte bir devrim mahiyetine haiz idiler.
O zamana kadar, iktisadi meseleler üzerindeki dikkatim, toplumsal sorunların incelenmesinden öteye geçmemişti. Fakat sonraları, müttefik devletlere karşı Alman politikasını inceledikçe, ufkum genişledi. Bu politika hemen hemen tamamıyla, iktisadi hayatın hatalı bir tahmini ve gelecek için Alman milletinin menfaatlerinin düşünülmemiş olmasından ibaretti. Fikirlerin hepsi her durumda sermayenin sırrının, çalışmanın meyvesi olduğu noktasında toplanıyordu. Bundan dolayı bu düşünceler, çalışma gibi insan faaliyetim kolaylaştıracak veya zorlaştıracak olan etkenlere uyabilecek fikirlere istinat ettiriliyordu. Sonuç olarak sermayenin milli önemi, devletin yani milletin büyüklüğüne, hürriyetine ve *azametine* tabi olmasından ileri geliyordu.

Sermayeyi, milleti beka içgüdüsü ile yahut gelişme arzusu ile doldurmağa ve yardım etmeğe sevk etmek gerekir. Devletin hürriyeti ve bağımsızlığı lehinde sermayenin böyle uygun istikamet alması, sermayeyi milletin hürriyeti, ululuğu, kuvveti lehinde müdafaaya sevk etmekle mümkün olur. Bu şartlar içinde sermayeye karşı görevi basit ve açık olmalıdır. Devlet sadece, sermayenin devlet hizmetinde kalması ve milletin hakimi olduğu zannına kapılmamasına ne nezaretle yetinmelidir. Bu vaziyet, şu iki sınır arasında devam edebilir: § Bir taraftan yaşama kabiliyetine sahip bağımsız bir ekonomiyi savunmak, öte yandan da işçinin toplumsal haklarını sağlamak.
Ben önceleri, ortaya konan mesainin sonucu olan, sermaye ile vücudu ve bütün mahiyeti ile sadece spekülasyona dayanan sermaye arasındaki farkı istenilen açıklıkta ayırabilecek ve görebilecek durumda değildim. Fakat daha önce bahsettiğim kurs sayesinde, profesör Gottfried Feder'in anlattıkları ile böyle bir farkı tespit edebilecek duruma gelmiştim. Hayatımda ilk defa olarak borsanın uluslararası sermayesi ile ikraz sermayesi arasındaki büyük farkı muhakeme edebiliyordum. Feder'in ilk dersini dinledikten sonra, içimde yeni bir partinin kurulması için *gerekli* yolu bulmuş olduğum kanaati uyandı.
Bence Prof. Feder'in meziyeti; sermayenin çifte vasfını kesin bir şekilde açıklamasındaydı. Sermaye spekülasyona ve halkın iktisadiyatına bağlı idi. Feder onun ölümsüz şartını da açıklıyordu. Menfa-('lt. Bütün esaslı konulardaki iddialarını öyle delillere dayandırıyordu ki, kendisini gelişigüzel tenkit etmek isteyenler, bunların kuram-olarak yanlış olduklarını iddia etmekten çok, uygulamada im-'kansız olabileceğini söyleyebiliyorlardı. işte başkalarının gözünde "Feder'in öğretiminde zayıf gibi görülen nokta, benim kanaatimce o-j&un kuvvetini temsil ediyordu. Bir icraat programı düzenleyen bir kimsenin görevi, bir hususu fiile çıkarmanın çeşitli imkanlarım tespit etmek değil, durumu fiile çıkarabilir diye açıkça övme ve yaymadır. Yani vasıtalardan çok, gaye ile meşgul olmalıdır. Bu şartlar altında ise kesin etki yapan şey, bir düşüncenin ilke yönünden doğru oluşudur, gerçekleşmesinin zorluğu önemli değildir.
Program yapan kimse, mutlak gerçek üzerinde istinat edecek .' yerde, o sırada uygun olup olmayacağına dikkat ederse yaptığı program, sağını solunu yoklayarak yürüyen insanlara, yolunu gösteren kutup yıldızı olmaktan çıkar ve yalnız diğer benzerleri gibi basit bir reçeteden ibaret kalır. Bir hareketin programını düzenleyen kimse, onun gayesini tespit etmeli, siyaset adamı da o hareketin haklı görülmesini sağlamalıdır. Demek oluyor ki, program düzenleyen kimse, düşüncelerinde sonsuz gerçeğe doğru bir yol takip edecek, siyasetçinin hareketleri ise daha çok o andaki genel gerçeklere bağlı olacaktır. Birinin büyüklüğü soyut olarak fikirlerinin mutlak doğru oluşunda, diğerininki ise belirli gerçeklerin doğru bir şekilde tahmin edilerek bunlardan faydalanılmasındadır. Program yapan kimsenin seçtiği gaye, kendisine karanlıkta yol gösteren yıldız olacaktır Bir siyasetçinin değeri, planlarının ve hareketlerinin başarısı ile, yanı bunların gerçeğe uygun düşmeleri ile ölçülürken, program yapıcısının son düşüncelerinin fiile çıkarılmaması da mümkündür. Çünkü insan aklı çeşitli gerçekleri düşünebilir ve fevkalade net amaçları seçebilir. Fakat bunların tamamen gerçekleştirilmeleri, insanların ye-tersiz oluşları yüzünden sonuçsuz kalabilir. Bir fikir mücerret olarak ne kadar doğru ve bu yönden ne kadar büyük olursa, eksiksiz olarak gerçekleştirilmesi de doğrudan doğruya insanlara bağlı olduğu için o nispette imkansızdır. Bundan dolayı program yaratıcısının değeri gayelerinin gerçekleştirilmesi ile ölçülemez. Onun değeri gayelerinin insanlığın gelişmesinde yaptığı fayda ve tesirle tespit edilir. Eğer bu böyle olmasa idi din vazedenlerin en büyük adamlar arasında sayılmamaları gerekirdi. Çünkü onların ahlak yönünden düşüncelerinin gerçekliği, hiçbir zaman tam olmamıştır. Hatta sevgi dini bile icraatında, o veli varlığın niyetlerinin ancak pek zayıf bir görüntüsünden ibaret kalmıştır. Fakat bu dinin önemi kültürün ve ahlakın genel gelişmesine verdiği ve vermeğe çalıştığı yöndedir.
Program yaratıcısı ile programı gerçekleştirecek siyaset adamının görevleri arasındaki bu pek büyük fark, bu iki meziyetin aynı kişide birleşmesine hemen hiç rastlanmamasının sebebini

teşkil eder. Bu sözüm özellikle değersiz siyaset adamları içindir. Bunlar sözümona mesleklerinde başarılı olmuşlardır. Onların "icraat ve hareketleri bir imkanlar zaafından başka bir şey değildir." işte Bismarck, siyaseti biraz tevazu göstererek bu şekilde tarif ediyordu. Bir siyasetçi, büyük fikirlerden ne kadar uzaklaşırsa başarıları o kadar basit olacaktır. Bunun için bu gibi kimseler, ancak gelip geçici şeylerle meşgul olacaklar ve eserleri kendileri ile beraber toprağa gömülecektir. Bu kimselerin eserleri tamamıyla gelecek nesiller için bir değer taşımayacaktır. Çünkü zamanlarındaki başarı gelecek nesiller için değerli olabilecek gerçeklerin, büyük fikirlerin ve bütün önemli konuların boğulması keyfiyetine dayanmaktadır. Gelecek için çok önemli olan gayeler, bu uğurda savaşan kimseye pek faydalı olmaz. Büyük halk toplulukları bunu pek ender anlayabilir. Onlar için, bira ve süt bölgelerinin fiile çıkarılmaları, geleceğin önemli ve geniş planlarından daha çok takdir görür, işte daima budalalıkla akraba durumunda olan gurur ve kendini büyük görmeden dolayı siyasetçilerin çoğu, büyük halk topluluklarının o andaki geçici sevgilerini kazanmak veya kaybetmemek için, geleceğin büyük planlarını bir kenara iterler. Bu heriflerin başarı ve önemleri tamamen duruma bağlıdır. Onlar geleceğin nazarlarında kendilerini var saymaz. Küçük beyinleri bundan hiç rahatsız olmaz.
Oysa program yaratanlar için iş başkadır. Onlar için önemli olan daima gelecektir. Bu gibi kimseler kendi devirlerindeki halkın minnettarlığından vazgeçmelidirler. Onların fikirleri ölmez olduğu için gelecek nesillerden şan ve şeref toplarlar. Hayatta pek ender olarak, program yaratanla siyaset yapan aynı şahıs üzerinde toplanır. Bu iki meziyet ne kadar samimi olursa, o şahsın icraatına karşı mukavemet o kadar artar, fakat bu da onu kuvvetlendirir. O artık rasgele bir dükkan sahibi için çalışmaz, gayet küçük, fakat seçkin ' bir zümre tarafından takdir edilen gayelerle meşgul olur. Bundan dolayı sevgi ile kin arasında delik deşik olur. Çağdaşlarının protestosu ile karşılaşır. Bir adamın eseri gelecek için ne kadar büyük ve değerli olursa, onu anlayan o kadar az olur. Bu durumda mücadele çok çetin olur, başarı da o nispette zor elde edilir. Eğer yüzyıllar boyunca başarı böyle bir kimseye gülümserse, gelecekteki şan ve şerefin bazı belirtilerine hayatında da sahip olabilir. Bu büyük adamların durumları maraton koşucularına benzer. Çağdaşların defne dalından yapılan taçları sadece ölmek üzere olan kahramanların şakaklarını okşar. Dünyanın en büyük mücadele adamları bunlardır. Çağdaşları tarafından anlaşılamayan bu mücadele adamları, fikir ve idealleri için kavgaya hazırdırlar. Bunlar günü geldiği vakit halkın kalbine girecek kimselerdir, işte o zaman herkes, bu büyük adamlara çağdaşlarının yaptıkları haksızlıkları telafi etmek mecburiyetini duyar. Hayatları ve icraatları hassasiyetle ve hayranlıkla incelenir. Sadece gerçek büyük devlet adamları değil, bütün büyük ıslahatçılar da bu ekibe dahildirler. Büyük Frederic'in yanında, bir Martin Luther ve bir Richard Wagner'de bulunmaktadır.
Gottfried Feder'in sermayenin faizinin meydana getirdiği esaretin çürütülmesi hakkındaki ilk dersini takip ettiğim zaman, burada Alman milletinin geleceği için önemi gayet büyük nazari bir gerçeğin söz konusu olması gerektiğini hemen anladım. Borsa sermayesi nin, milli ekonomiden kesin bir şekilde ayrılması, Alman sermayesinin uluslar arası bir hal almadan, aleyhinde derhal mücadeleye girişilmesini gerektiriyordu. Hemen şunu da belirteyim ki, sermayeye karşı yapılan mücadele ile gelecekteki milli ekonominin temellerini sarsmaya gerek yoktu. Almanya'nın gelişmesi davasını gayet açık bir şekilde anladığım için, en zor mücadelenin düşman milletlerle değil, uluslararası sermayeye karşı da olacağım görüyordum. Feder'in derslerinden gelecekteki bu mücadele için en kudretli işaretleri tespit ediyordum. İlerdeki gelişmeler, bu varsayımların doğruluğunu ispat etti. Bugün, burjuva siyasetimizin kurnaz adamları artık bizimle alay edemiyorlar. Bu kimseler eğer inkara sapmazlarsa, bugün uluslararası sermayenin, savaşı en çok körükleyen etken olmakla kalmayıp kanlı kavga bittikten sonra da, şimdi barışı bir cehennem haline getirmek için çalıştığını itiraf etmeleri gerekir. Uluslararası maliyeye ve borç sermayesine karşı mücadele Alman milletinin kurtuluşu ve iktisadi bağımsızlığı uğrundaki kavgada en önemli hususu teşkil etmiştir. Eğer

kurs hocası Feder'in fikirlerine itiraz edecek olan varsa, onlara cevabım şöyle olacaktır: "Sermayenin birikmesi ile meydana gelen esaretin çürütülmesi" fikrinin tatbik edilmesinden doğabilecek, korkunç ekonomik sonuçlar dolayısıyla gösterilen endişelerin hepsi önemsizdir. Çünkü, bugüne kadar uygulanan iktisadi reçetelerin hepsi Alman milletinin aleyhinde sonuçlar vermiştir. Milli banka konusu karşısında alınan vaziyet ve demiryolu kurulması hususunda, Bavyeralı doktorlar meclisinin korkusu tahakkuk etmemiştir. Mesela, buharlı atın yolcuları baş dönmesine uğramamışlardır. Onları seyredenler de hastalığa yakalanmamışlardır. Böylece demiryolunu gizlemek için etrafına tahta perde çekmekten vazgeçilmiştir. Yalnız, sözümona uzman efendilerin gözlerinde birer gözbağı ebediyen kalmıştır, itiraz edenlere ayrıca şunu da hatırlatayım: Her fikir, hatta en kusursuz olanı bile, yaratılışında kendini bir gaye sanırsa, büyük bir tehlike haline gelir. Çünkü, gerçekte o fikir bu gayeye ulaşmak için sadece bir vasıtadır. Fakat, gerek benim ve gerek bütün nasyonal-sosyalıstlerin nazarında sadece bir mezhep vardır, o da millet ve vatandır. Bizim kavgamızın konusu ırkımızın hayatını ve gelişmesini sağlamaktır. Görevimiz milletimizin çocuklarını beslemek, kanın temizliğini, vatanın bağımsızlığını korumaktır. Bu da, milletimizin kainatın yaratıcı tarafından kendine verilen kutsal görevi yerine getirmek için, gerekli kıvama ulaşmasını sağlamakla ilgilidir. Her düşünce ve her öğretim, her bilim bu gayenin hizmetinde olmalıdır. Her şey bu yönden incelenmeli, zaman uygun ise yerine getirilmeli, eğer değilse bu işe engel olan her şey ortadan kaldırılma-• ildir. Böylece hiçbir nazariye, ölü bir nazariye halinde kaskatı hale gelemez. Her şey hayata hizmet etmelidir. Gottfried Feder'in fikirleri, beni henüz yabancısı olduğum bu konu ile esaslı bir şekilde meşgul olmaya sevk etti. Yeniden incelemeye başladım. Yahudi Kari Marks'ın bütün hayatı boyunca süren çalışmalarının niyetini ve mahiyetini gayet iyi anlıyordum. Şimdi onun "Kapital"i, tamamen anlaşılır duruma geldi. Bu sosyal demokrasinin, milli ekonomiye karşı bir savaşıydı. Bu savaş maliye ve borsa dünyasının gerçekten uluslararası ve Yahudi olan sermayenin baskısına zemin hazırlayacak ve : fırsat verecekti. Fakat bu dersler, başka bir bakımdan bende gayet önemli bir tesir meydana getirdi. Bir gün münakaşaya girdim. Derslere katılan biri, Yahudileri müdafaaya başladı. Ben aksini müdafaa p ettim. Derse katılanların çoğunluğu benim fikirlerimi kabul etti. Bunun sonucu şu oldu. Birkaç gün sonra Münih'te garnizon vazifesini gören alaylardan birine "eğitici subay" sıfatıyla girdim. Bu sırada askerin disiplini pek gevşemişti. Askeri disiplin ve itaat tekrar yürürlüğe konmak üzere teşebbüse geçildi. Askerin, sadece ve sadece milletini ve vatanım sevmeyi kendiliğinden öğrenmesi gerekli idi. Ben büyük bir sevinçle ve hararetle işe başladım. Şimdi benim için daha kalabalık bir dinleyici topluluğuna söz söylemek, hitap etmek fırsatı doğuyordu. Eskiden beri hissettiğim şey bugün tahakkuk ediyordu. Ben söz söylemesini biliyordum. Sesim küçük bir salonun her tarafından işitilebilecek kuvvette idi. Hiçbir görev beni bundan daha çok memnun edemezdi. Çünkü terhis edilmeden önce kalbimde pek büyük bir yer işgal eden müessesede, yani orduda faydalı hizmetler yapmak arzusu ile yanıp tutuşuyordum. Verdiğim derslerle yüzlerce arkadaşı milletlerine, vatanlarına iade ettim. Askeri millileştiriyordum. Bu suretle genel disiplini takviyeye yardımcı oldum. Bu vesile ile fikir ve kanaatlerime katılan birçok arkadaş ile tanıştım. Bu arkadaşlar ilerde benimle birlikte yeni hareketin çekirdeğini vücuda getirmeye başladılar.

BÖLÜM 8

Bir gün, şeflerimden, görünüşte siyasi vasfı bulunan "Alman işçi Partisi" ismi altında yakında toplanacak olan ve bu toplantısında Gottfried Feder'in konuşacağı oluşumun mahiyetini anlamak emrim aldım. Benden bu teşekkül hakkında bir rapor istiyorlardı. O sırada ordunun siyasi faaliyetlere ve siyasi partilere karşı ilgi göstermesi normaldi. Çünkü ihtilal askere siyasi faaliyette bulunmak hakkını vermişti. Hatta tecrübesiz olduğu sıralarda ordu, bu hakkı çok bol kullanmıştı. Merkez ve Sosyal Demokrasi, ordunun sempatisinin devrimci partiden ayrılarak milli harekete doğru teveccüh ettiğini gördüğünde, askerden oy kullanmak hakkını aldı ve her

türlü siyasal faaliyetten askerleri menetti. Eğer bu manevraya başvurulmayıp, askerin eşit hukukunun veya ihtilalden sonra denildiği gibi vatandaş haklarının iptaline gidilmeseydi, Kasım Hükümeti birkaç yıl sonra mevcut olmayacak ve haysiyetsizliği devam etmeyecekti. Ordu o günlerde milleti, kanını emenlerden ve memleket içindeki ihtilafa çanak tutanlardan kurtaracak yolun üzerinde idi. Fakat parti mensuplarının da Kasım katilleri ile bir olup, güle oynaya bu hususun lehinde oy kullanmaları ve böylece bir milli gelişme vasıtasını tesirsiz hale gelmesine yardım etmeleri, Marksizm'e istinat eden düşüncelerin memleketi uçuruma götüreceğini bize gayet iyi gösterir. Gerçekten fikri sakatlık içinde bulunan burjuvalar, ordunun, eski durumuna tekrar kavuşarak Alman kahramanlığına önayak olacağını biliyorlardı. Bunun için merkez ile Marksizm, kendilerine en büyük tehlikeyi oluşturan nasyonalizmin dişini sökmek istediler. Bu diş kökünden çıkarılıp atılırsa, o zaman ordu bir asayiş kuvveti durumuna girecek ve böylece düşmana karşı savaşmak kabiliyetini kaybedecekti. Bu durum sonradan tam manasıyla meydana çıkmıştır.
Bizim sözde milli olan devlet adamlarımız, ordumuzdaki gelişmenin milli istikametin aksine olacağını düşünüyorlardı. Gerçi bu imkan dışı bir şey değildi. Çünkü bu siyaset adamları; üniforma giyecekleri yerde, birer geveze olup parlamentoya dolmuşlardı. Böylece bu siyasetçiler, en şerefli bir geçmişin dünyanın en üstün askerleri olduğunu hatırlattığı adamların kalplerinden neler geçebileceği hakkında hiçbir fikre sahip olamamışlardır, işte bu ortam içinde ve henüz benim için tamamen meçhul olan bu partinin toplantısına gitmek üzere hazırlıklara başladım. Akşam Münih'te Sternecker Birahanesi'nin Leiberzzimmer'ine giriyordum. "ALMAN İŞÇİ PARTİSİ"nin bu toplantısında yirmi, yirmi beş kişi vardı. Toplantıdaki kişilerin çoğunluğu, halkın aşağı tabakalarına mensup kimselerdi. Konferansı verecek olan Feder'i kurslar sırasında gayet iyi tanımıştım. Bunun için topluluğu incelemeye daha çok önem verdim. Bende etkisi ne olumlu, ne de olumsuz oldu. Öteki kuruluşlardan bir farkı yoktu. O sıralarda herkes yeni bir parti kurmak istiyordu. Çünkü, kimse bugüne kadar olanlardan memnun değildi. Aynı zamanda kimsenin mevcut partilere güveni kalmamıştı. Bundan dolayı bu tip partiler her tarafta mantar gibi bitiyor ve kısa bir zaman sonra kaybolup gidiyordu. Teşekküllerin kurucuları, bir parti meydana getirmek, bir hareket yapmaktan aciz kimselerdi. Bunun için bu topluluklar gülünç bir küçük dükkan hüviyetinde idiler ve hemen daima tabii ve mukadder bir ölümle ortadan kalkıyorlardı.
Alman işçi Partisi'nin toplantısında 2 saat hazır bulundum. Feder nihayet sözlerini bitirince memnun oldum. Artık gitmek istiyordum. Tam bu sırada, serbest münakaşa yapılacağı ilan edilince kalmak gereğini duydum. Fakat bu tartışmada da ilgi çekici bir taraf bulamadım. Tartışma renksiz bir şekilde geçerken söz bir profesöre verildi. Bu profesör, Feder'in prensiplerini isabetsiz bulduğunu söyleyerek konuşmaya başladı. Sonra Feder'in yerinde bir müdahalesi ile birdenbire olaylar zincirine atladı. Sonra bu profesör Bavyera'nın Prusya'dan ayrılmasını, ancak bu sayede Alman Avusturya'nın derhal Bavyera'ya iltihak edeceğini ileri sürdü ve bunun parti programına alınmasını talep etti. Bunun üzerine söz istemekten ve bilgin efendiye bu husustaki fikrimi söylemekten kendimi alıkoyamadım. Nihayet ben sözlerimi bitirmeden profesör salonu ıslak bir köpek gibi terk etti. Ben konuşurken sözlerimi salondakiler hayretle dinlemişlerdi. Topluluğa hayırlı geceler dileyerek uzaklaşacağım sırada, yanıma bir adam sokuldu, kendini tanıttı, ismini tam olarak anlayamadım ve elime küçük bir kitap sıkıştırdı. Bu siyasi bir broşür idi. Okumamı ısrarla rica ediyordu. Bu broşür hoşuma gitti. Böylece bu can sıkıcı topluluğu, tatsız toplantılarını takip etmeden daha kolay bir şekilde tanıyacaktım. Fakat şunu da belirteyim ki, elime broşürü sıkıştıran adam bende olumlu bir tesir yapmıştı. Toplantıdan ayrıldım.
O sırada, ikinci piyade alayının kışlasında, hâlâ ihtilalin izlerini muhafaza eden küçük bir odada oturuyordum. Gündüzleri kırk birinci avcı alayında, yahut başka alayların toplantı ve konferanslarında bulunuyordum. Odamda geceyi yalnız geçiriyordum. Sabahları saat beşte uyanmayı adet edinmiştim. Döşemenin üstüne kuru ekmekler bırakarak farelerin onları

yemesini seyrediyor, bu hayvanların birbirleri ile kavga etmelerini seyretmekten hoşlanıyordum. Hayatımda o kadar yokluk çekmiştim ki, açlığın ne olduğunu gayet iyi biliyordum. Bundan dolayı bu hayvancıkların memnuniyetini de gayet iyi anlıyordum.
Toplantının ertesi günü yine saat beşte uyandım. Farelerin hareketlerim takip ediyordum. Tekrar uyuyamadığım için bir gece evvelki küçük broşür aklıma geldi. Bu broşürde işçi olan yazar, Marksist ve sendikalist kargaşalıkların içinden çıktıktan sonra, milli fikirlere nasıl döndüğünü anlatıyordu. Konu, broşüre isim veriyordu: "SiYASİ UYANMAM". Okumaya başlayınca bu broşürün sonunu getirdim. Gözlerimin önünden kendi gelişmemin geçtiğini gördüm. O gün bu olayları birkaç defa düşündüm. Bu tesadüfe önem vermek niyetinde değildim. Fakat birkaç hafta sonra bir kartpostal aldım. Hayretler içinde, Alman işçi Partisi'ne kaydolduğum haberini öğreniyordum. Beni bu hususta izahat vermek için parti komisyonunun bir toplantısında hazır bulunmaya davet ediyorlardı. Bu şekilde üye kazanmak usulüne çok şaştım. Kızmak mı, yoksa gülmek mi lazımdı, bilemiyordum. Mevcut bir partiye girmeye niyetim yoktu. Kendim bir parti kurmak ve o partinin lideri olmak istiyordum. Sonuç olarak, böyle bir davete itibar etmemeliydim. Bu daveti yapanlara yazılı cevap vereceğim sırada, merakım düşündüklerime ve yapmak istediğime hakim geldi. Düşüncelerimi sözlü olarak anlatmak üzere, çağrılan günde toplantıya gitmeye karar verdim.
Nihayet çarşamba günü geldi. Bu toplantının yapılacağı bina gayet mütevazı idi. Hornstrasse'de otel Vieux Rosenbad. Büyük merasimler hariç, diğer zamanlarda buraya hiç gelinmez gibi görünüyordu. Bu 1919 yılında normaldi. Çünkü yemek listesi, öteki büyük otellerin fiyatlarından çok daha pahalıydı. Bu yüzden bir müşteriyi bile zorlukla çekebiliyordu. Bu otelin adını dahi duymamıştım.
Az aydınlatılmış boş bir salondan geçtim, içerde kimse yoktu. Yandaki odaya geçilen kapıyı arıyordum. Beni yurt üyesi karşıladı, havagazı lambasının şüphe uyandıran aydınlığı altında, odada broşürün yazarı hariç, dört kişi daha vardı. Yazar beni derhal selamladı, partinin yeni üyesi sıfatıyla bana hoş geldin temennisinde bulundu. Biraz şaşırmıştım. Benden izahatımı biraz sonraya bırakmamı istediler. Çünkü Reich Başkam henüz gelmemişti. Biraz sonra o da geldi. Sternecker'de Feder'in konferansına başkanlık eden şahıstı. Adı M. Harrer idi. Diğerlerinin de adlarını öğreniyordum. Münih teşkilatı başkanı Anton Drexler idi .Son toplantının zabıtları okundu. Muhasip raporunu açıkladı. Parti topluluk olarak yedi mark elli feniğe sahipti. Rapor üzerinde muhasip güven oyu aldı. Bu husus da zabta geçirildi. Daha sonra başkan; Kiel, Dusseldorf ve Berlin'den gelen mektuplara verilen cevapları okudu. Herkes cevapları kabul etti. Gelen tebliğ edildi. Mektup teatisinin artması Alman işçi Partisi'nin yayılmasının gözle görülür bir işareti olduğu ifade edildi. Bunun üzerine tekrar verilecek cevaplar münakaşa edildi.
Acayip, çok acayip bir şeydi. Bu en kötü bir kulübün iç yüzüydü. Buraya girmem lazım mıydı? En sonunda sıra gündeme geldi. Gündemde yeni üye kabulü vardı. Yani benim durumum görüşülecekti.
Sorular sormaya başladım. Fakat belli belirsiz birkaç direktifin dışında hiçbir şey yoktu. Program yoktu. Üye defteri, hatta hatta bir mühür dahi yoktu. Yalnız göze çarpan, iyi bir niyet ve iyi bir arzunun var olduğuydu.
Bu gençleri gülünç duruma düşüren şey, içlerinden gelen sesti. Bu ses, onlara mevcut partilerin bu işi başaramayacaklarını söylüyordu. Partinin makine ile yazılmış emirlerini okudum. Bu emirler de iyi niyetle beraber acz ifadesini buldum. Çok şey eksikti. Özellikle mücadele ruhu yoktu. Bu adamların hissettikleri şeyi anladım. Bu o güne kadar parti kelimesine verilen manadan daha fazla bir şey ve yeni bir hareket arzusu idi.
Kışlaya döndüm. Hayatımın en güç sorunu ile karşı karşıya bulunuyordum. Partiye girmeli mi, yoksa daveti ret mi etmeliydim? Akıl, ancak ret cevabı verilmesini tavsiye edebilirdi. Fakat hissiyatım beni rahat bırakmıyordu. Bu partinin mantıksızlıklarını düşündükçe hissiyatım onların tarafını daha çok ilzam ediyordu. Ertesi günler artık hiç rahat edemedim.

Lehte ve aleyhte olan mütalaaları tartıyordum. Eskiden beri siyasi bir faaliyette bulunmaya kararlıydım. Yalnız bugüne kadar bende bir hamle eksikti. Ben bugün bir işe başlayan, yarın onu yarıda bırakan ve mümkünse bir başka işe geçen kimselerden değildim. Bundan dolayı karar vermekte güçlük çekiyordum. Kuracağım müessese ya büyük bir önem kazanmalı, ya da ortadan kalkmalı idi. Bunun, benim için kesin bir karar olacağını, geriye dönülemeyeceğini biliyordum. O zaman bu geçici bir eğlence veya oyun değil, benim için gayet ciddi bir işti. Daha o zamanlar olumlu bir sonuca ulaşmadan, her şeye teşebbüs eden kimselere antipati duymaktaydım. Her yerde görülen bu maymun iştahlılar, bence nefret edilecek kimselerdi. Ben bu kimselerin hareketlerini tembellikten daha kötü kabul ediyordum.
Şimdi, sanki kader parmağı ile işaret ediyor gibiydi. Mevcut büyük partilerden hiçbirine girmeyecektim. Fakat bu küçük ve gülünç parti henüz taş gibi kaskatı bir teşkilat haline gelmemişti ve herhangi bir kimse için müessir olma imkanı veriyordu. Bu bakımdan bu partide çalışabilmek mümkündü. Hareket ne kadar küçük ve basitse, ona uygun bir şekil vermek de o kadar kolay olur. Bu partide konuyu, yolu ve gayeyi tayin etme imkanı mevcuttu. Halbuki büyük partilerde böyle bir şeyi tatbik imkanı olamazdı.
Bu hususta ne kadar çok düşünürsem, kalbimde böyle küçük bir hareketle bir gün, milletin yükselip gelişmesinin tohumlarının atılabileceği kanaati de o kadar kuvvet buluyordu. Eski köhnemiş fikirlerle veya son feci olayların suçlusu yeni parlamenter rejime bağlı hareketlerle böyle bir başarı sağlamanın imkanı yoktu. Çünkü yapılacak olan iş, seçim için bir slogan bulmak değil, yeni bir dünya görüşü tespit etmekti. Fakat bu isteği gerçekleştirmek son derece zor olacaktı, işte bu görevi başarabilmek için çalışmaya başlarken, benim ortaya koyabileceğim vasıf ve meziyetlerim nelerdi?
Servetsiz, fakir bir insan oluşum, bana tahammülü kolay bir dert gibi geliyordu. Bana en güç gelen şey, adı meçhul kimselere mensup ve milyonlarca vatandaş arasında yapayalnız oluşumdu, öyle bir kimseydim ki, tesadüf benim yaşamama müsaade edebilir, yahut vücudumu ortadan kaldırır da hiç kimse farkına bile varmazdı. Buna tahsilimin yetersizliği de ekleniyordu. Aydınlar adı verilen kimseler, düzenli öğrenim görmemiş, gerekli olan bilimi öğrenmemiş bulunanlara sonsuz bir gurur ve azametle tepeden bakarlar. Fakat hiçbir zaman şu soruyu sormazlar, Bu kimseler neler yapabilir? Onlar yalnız "ne öğrenmiştir?" diye sorarlar. Bu öğrenim görmüş kişiler, çevresi birçok diploma ile çevrili bir aptalı, bu kağıtlardan yoksun zeki bir delikanlıya tercih ederler.
Böylece, bu öğrenim görmüş çevrenin beni ne şekilde kabul edebileceğini kolayca tahmin edebilirdim. Ama bunda aldanmıştım. Çünkü insanları basit ve maddi gerçeklerden biraz olsun uzak kalabileceklerini sanmıştım.
iki gün süren tatsız hülyalardan ve acı düşüncelerden sonra, artık adım atmanın gerektiği kanaatine vardım. Bu karar, hayatımın kesin kararı oldu. Artık geriye dönüş yoktu.
Alman işçi Partisi'ne üye oldum ve artık yedi numara ile muvakkat üye unvanına sahiptim.

BÖLÜM 9

Herhangi bir ismin düşüşünün derinliği, daima son durumu ile önceki durumu arasındaki mesafeyle ölçülür. Bu, milletlerin ve devletlerin düşüşleri için de böyledir, ilk durum, daha doğrusu ilk yüksek nokta, bu bakımdan kesin bir önem taşır. Düşen şey vasatın üstünde ise derine düşüşü veya çöküşü açıkça görmek mümkün değildir. Halbuki imparatorluğun çöküşü, muhakeme yapmaya, düşünmeye veya hissetmeye kabiliyetli kimseler için pek acı ve o derece korkunç görünür. Esasen imparatorluk öyle bir maksimum noktadan düştü ki, onun bu amansız çöküşü ve yıkılması karşısında bu acıyı tasavvur bile hemen hemen imkansızlaştı. Eskiden imparatorluğun temeli bütün bir milleti yücelten olayların sihri ile kaplı gibi görünüyordu. Eşi görülmemiş bir koşu ile *zaferden zafere* geçilirken, çocuklar ve torunlar için ölmez kahramanlıkların mükafatı gibi bir imparatorluk gelişti. Bu gelişme ister bilinçli, ister

bilinçsiz olsun bunun önemi yoktu, önemli olan, Alman milletinin hayatı ve devamlılığı, parlamento gruplarının dalaverelerine bağlı olmayan bu imparatorluğun kuruluşundaki güzellik sayesinde, diğer devletlerin üstünde olduğunu hissetmesi idi.
Esasen prenslerin ve halkın, yeniden Almanların muhteşem bir idare ile gelecek için bir imparatorluk kurmak ve imparatorluk tacını yüceltmek yolundaki istekleri, parlamentoda nutuk atma ve gevezelik yapmakla değil, Paris Cephesindeki kuşatmanın gök gürültüsünü andıran patlamaları ile ortaya kondu. Bu hareket, bazı katillerle yürütülmedi. Bismarck'm devletini kaçaklar, para çekici herif ler kurmadılar. Bu devlet cephede vuruşmasını bilenlerce kuruldu.
′ Böyle bir kaynak ve pek eski devletlere pek ender nasip olan tarihi şan ve şeref parlaklığı imparatorluğu çevreliyordu. Sonra gözleri kamaştıran parlaklıkta bir gelişme başladı. Harice karşı sağlanan bağımsızlık, içerde halkın günlük ekmeğini sağlıyordu. Millet dünya nimetleri ile bolluğun içine gömülmüştü. Devletin ve milletin haysiyeti ve şerefi o zamanın Alman halkı ile olan farkı derhal göze çarpan bir ordu ile korunuyordu. Ama şimdi imparatorluğun ve Alman milletinin düşüşü öyle derin olmuştu ki, herkes baş dönmesine kapılarak, akıl ve histen yoksun kalmıştır. Geçmişin haşmetini akla getirmenin imkanı yok. Eski devrin büyüklüğü ve güzelliği, bugünün sefaleti yanında bir rüya gibi göze çarpıyor, işte bir devrin büyüklüğü, bu korkunç çöküşün sebebini aramayı unutturacak kadar gözlerimizi kamaştırmıştır. Halbuki bu çöküşün sebebi daha önceden herhangi bir şekil altında mevcuttu. Almanya'yı sadece iyi para kazanılan ve harcanan, yalnız bir oturma yeri kabul edenler, şimdiki durumu bir felaket diye vasıflandırırlar. Bunların dışında kalanlar ise, tam tersine, bugüne kadar tahakkuk etmemiş tahminlerini nihayet meydana gelmiş sayıyorlardı.
Fakat yıkılmanın sebebi, bundan bir ders çıkarabilecek pek az adam bulunmasına rağmen, daha önceden ortada idi. îşte bugün, böyle bir ders çıkarmağa her günkünden çok ihtiyaç vardır. Bir hastalık sebebi bilinirse tedavisi de mümkün olur. işte siyasi felaketler karşısında da böyle hareket etmek gerekir. Hiç şüphe yok ki, bir hastalığın derin sebepleri yerine, ilk önce dıştan görünen arazları tedavi olunur. Birçok kişinin, dıştan görünen arazları düzeltemeyip, bunları hastalığın gerçek sebepleri ile karıştırmalarının sebebi işte buradadır. Hatta bu gibi kimseler böyle bir sebebin varlığını inkara bile saparlar. Bundan dolayı şimdi aramızdakilerin birçoğu, Almanya'nın çöküşünü, sonucun doğurduğu ekonomik zaruret ve yokluğa bağlıyorlar. Gerçi herkes kendi payına düşene katlanmak zorundadır. Bu, felaketin manasını ve genişliğini anlamak bakımından, herkes için kesin ve zorlayıcı sebeptir. Halbuki büyük topluluk, siyasi ve kültür yönünden, ırk ve ahlak bakımından bu çöküşe pek az başını çeviriyor. Bu büyük topluluğa dahil olanların pek çoğunda his ve akıl yokluğu göze çarpıyor. Haydi, çöküş sebepleri hakkında büyük topluluğun bu şekilde davranmasını kabul edelim. Fakat, aydın çevrelerin de bu çöküşü ekonomik felakete bağlamaları ve kurtuluşu ekonomik bir çözümden beklemeleri, bana şimdiye kadar tedavisi imkansız kalmış sebeplerden biri gibi geliyor. Çöküşte ekonominin ancak ikinci ve hatta üçüncü planda kaldığı, birinci rolü siyası, ahlaki ve kan etkenlerinin oynadığı anlaşılırsa, ancak o zaman şimdiki felaketin sebebine inilmiş olur. Böylece kurtuluş yolu ve çaresini bulmak imkan dahiline girer. Bunun için Almanya'nın yıkılmasının sebeplerinin araştırılması kesin bir önem taşır. Gayesi, bizzat hezimeti yok etmekten ibaret olan siyasi bir hareketin temelinde bu araştırmanın sonucu vardır. Fakat, geçmişin içinde yapılacak bu araştırmalar sırasında, göze hemen çarpacak sonuçlarla o kadar fark edilmeyen sebepleri birbirine karıştırmaktan kaçınılmalıdır. Bugünkü felaketimizin akla kolaylıkla gelen ve dolayısıyla en yaygın olan açıklaması şöyledir: Biz mağlup olduğumuz savaşın sonuçlarına katlanmak zorundayız. Yani bu feci durumun sebebi, mağlup olunan savaştır, işte bu ahmaklığa inanan pek çok kişi vardır. Fakat, bunu ağızlarında yalana dayanak olarak dolaştıranların sayıları daha da çoktur. Hükümetin çanağından yutmak imkanım bulanların hepsi böyle hareket etmektedir. Devrim taraftarları, savaşın sonuçlarına kayıtsız kalan halka karşı kötü davranmadılar mı? Hatta bu büyük savaşın zaferle sona ermesi

ile ancak büyük kapitalistlerin ilgilendiği ve Alman halkının ve işçisinin böyle bir şey yapmaması gerektiğini gayet ciddi olarak iddia etmediler mi? Evet, bu dünya barışı şakşak-çıları yok olan şeyin sadece militarizmden ibaret olduğunu ve Alman milletinin en güzel bir dirilme olayı için bayram yapabileceğini ilan etmediler mi? Bu çevrelerde düşmanın iyilikleri takdir edilip, kanlı kavganın bütün suçu Almanya'ya yüklenilmedi mi? Askeri hezimetin bile millet için, özel birtakım sonuçlar doğuramayacağı ilan olunmadan böyle bir iddiaya kalkışılır mıydı? işte bütün devrim bu yol üzerinden gidilerek yapılmadı mı? Devrim, zaferi bizim bataklıklarımızdan çaldı. Halbuki Alman milleti iç ve dış hürriyetlerine doğru ancak zaferle gidebilirdi. Bedbaht ve aldatılmış olan arkadaşlar, sizlere sorarım: Durum böyle değil midir? Burada, felaketin sebebini Yahudiler tarafından askeri hezimete bağlanmasında gerçekten bir yüzsüzlük vardır. Halbuki Berlin'de, bütün hainlerin merkez organı olarak yayınlanan Vorvvarts, bu defa Alman milletinin, bayrağını zafer kazanarak memlekete getirmeye hakkı olmayacağını yazıyordu. Durum böyle iken, şimdi bizim çöküşümüzün sebebi başka şekilde görülecekti öyle mi?
Eğer bu sayıklamalar ve saçma sözler, tamamen akıllarını kaybetmiş fakat kötü niyet ve her türlü sahtekarlıktan uzak kalmış bir-i Çok kimseler tarafından her tarafa yayılmış olsaydı, bu büyük yalan-r Cllarla mücadele etmenin hiçbir önemi kalmazdı. Ben de bu yolda konuşmaktan kurtulurdum. Gerçi bu münakaşalar, davamız için .kavga edenlere bazı deliller sağlayacaktır. Sözlerin ağızdan çıkar . Çıkmaz değiştirildiği bir devirde, bu deliller bizim için faydalı ola-I Çaktır, işte Almanya'nın yıkılmasını ordunun son savaşta yenik düş-()}• meşinden doğduğunu iddia edenlere verilecek cevap bunlardır. ı Hiç şüphe yok ki, savaşın kaybedilmesi vatanımızın geleceği ı için olumsuz yönden önem taşır. Fakat bu kaybediliş bir sebep değildi. O da başka sebeplerin sonucuydu. Bu ölüm kalım kavgasının i şanssız bir şekilde son bulması üzerine feci sonuçların doğması, koftu niyetli olmayan kimseler için gayet açık bir keyfiyet idi. Maalesef bu durumu anlamayan bazı kimseler ortaya çıktı. Veya işin gerçek yönünü bilmekle beraber ;bu gerçeğe karşı önce mücadele ettiler ve Sonra onu inkara kalkıştılar. Çok zaman bu herifler, gizli arzuları ı; olduktan sonra, körükledikleri felaketin büyüklüğünün çok geç farkına varıyorlardı.
Biz askerlerin yıkılmasının sorumluluğu, tamamen onlara aittir. ' Düşünüp söyledikleri gibi cephede bir hezimet yoktur. Gerçekte, hezimet onların hareketlerinin sonucudur. Şimdi iddiaya kalkıştıkları gibi kötü bir kumandanın eseri değildir. Düşman ordusu da korkaklardan kurulmamıştı. Onlar da ölmesini biliyorlardı. Savaşın ilk gününden itibaren Alman ordusuna sayıca üstün olan düşman askeri, teçhizat için bütün dünyanın depo ve fabrikalarından fayda-lanıyordu. Bundan ötürü bütün bu teşkilata ve dünyaya karşı Alman ordusu tarafından dört yıl boyunca kazanılan zaferler, bizim kumanda heyetimizin üstünlüğü sayesinde olmuştur. Bugüne kadar teşkilat ve idare yönünden Alman ordusunun bir eşine dünyada rastlanılmamıştır. Eğer bazı kusurlar olmuşsa bunlardan kaçınılması imkansızdır.
Bu ordunun yıkılması, bugünkü felaketimizin sebebi olmamıştır. Bu felaket başka cinayetlerin sonucudur, işte bu sonucun, daha çok göze çarpan diğer bir yıkılmanın sebebini teşkil ettiği söyleniyor. Bu sonuç şu düşüncelerden çıkıyor: Askeri bir hezimet, bu milleti veya bir devleti böyle bir çöküşe götürebilir mi? Ne zaman dan beri şanssız şekilde kapanan bir savaş böyle bir sonuca sebep olmuştur? Milletler kaybedilen bir savaş sonunda ortadan silinirle ı mi? Bunun cevabı gayet kısadır: Eğer milletler askeri hezimetlerin de, ahlaksızlıklarının kudret noksanlıklarının, karaktersizliklerinin ve sözün kısası liyakatsizliklerinin karşılığım almış olurlarsa, bunun sonucu yukarıda söylediğim gibidir. Ama askeri hezimet bu sebeplerden dolayı değilse, sonuç daha yüksek bir seviyeye doğru yükselmek için bir kamçı yapar. O milli hayatın mezar taşı olmaz. Tarih bir sürü örneklerle bu iddianın doğruluğunu ispat eder. Alman askerinin hezimeti liyakatsizlikten doğan bir felaket değil, ebedi adaletin haklı bir cezası idi. Halbuki bu başarısızlığa liyakatsizliğin sebep olduğu söyleniyordu. Yenilgi gün

gibi ortada durmakla beraber, birçok kişinin gözlerinden kaçan ve bu felaketi ha zırlayan gerçek sebepler nedense tespit edilemiyordu. Felaketin sebebi, bünyemizde görülmek istenmeyen birtakım zincirleme olayların en çok kokuşmuş olanının dışarıya vurmasından ibaretti, işte bundan dolayı, Alman milletinin bu hezimeti kabullenme şeklini yeniden düzenlemeye bağlı olan olayları inceleyiniz.
Bazı çevrelerde, vatanın uğradığı felaketten dolayı en adi şekilde ve utanmadan, açıkça memnuniyet ifade edilmedi mi? Eğer kendisi böyle bir cezaya müstahak değilse, kim bu şekilde hareket edebilir? Gerçekten daha da ileri gidilerek cephenin bozulmasında rol oynandığı iftiharla söylenmemiş midir?
Bunu yapan, düşman değildi. Hayır, böyle bir utanmanın sorumluluğunu taşıyanlar Alınanlardır. Felaketin bu kimselere haksız olarak darbe vurduğu iddia edilebilir mi? Savaşın sorumluluğunu kendi omuzlarına almak ne zamandan beri adet haline gelmiştir? Hem de olaylar hakkında her şey bilindiği halde...
Hayır, bin defa hayır! Alman milletinin mağlûbiyetinin asıl sebebini birkaç mevziinin askeri bakımdan vazifesini yapamamasında, yahut bir taarruzun sonuçsuz kalmasında aramak yanlış olur. Çünkü, bir cephe, asker sıfatıyla mağlûp olmadı. Bir cephenin çöküşü de vatanın felaketini hazırlasaydı, Alman milleti savaşa bütün bütün başka bir surette tahammül ederdi. O zaman bu hezimetin sonuçlarına diş sıkılarak tahammül gösterilirdi. Tesadüfün hıyaneti, yahut kaderin iradesi sonucunda galip gelen düşmana karşı Alman milleti-: îtin kalbi baskı, şiddet ve hiddetle dolar, taşardı, işte o zaman millet, mağlup orduları karşılar, katlandıkları fedakarlıktan dolayı tefekkür eder, onları bağrına basar ve Reich'tan ümidi kesmemeyi tavsiye ederdi. Teslim olma bile akılla imzalanır, fakat o sırada kalp gelecekteki bir yükselme için çarpmaya başlardı. Eğer, biz yenilgiyi iadece kadere borçlu olsaydık, o zaman ne gülünür, ne de dans edilirdi. Korkaklıkla iftihar olunmazdı. Cepheden dönen askere hakaret edilmez; bayrak ve kokarttan çamura batmazdı. Özellikle, bir ingiliz subayı olan Repington'un "Üç Alman'dan bir tanesi haindir." demesine fırsat verilmezdi. Fakat neticede, milletlerin bize karşı olan hürmet ve takdirlerinin son kırıntılarını da yok ettik ve bitirdik, işte, Almanya'nın çöküşüne savaşın sebep olduğu yalanı en iyi
bu noktadan çürütülür.
Bu hezimetin sonucu hiçbir zaman askeri zaaf değildi. Hayali
.olaylar, daha savaş çıkmadan önce Alman milletini yiyip bitirmişti.
[1] Geleneklerin ve ahlakın zehirlenmesinin, beka içgüdüsünün ve buna bağlı hissiyatın azalmasının felaket dolu sonuçları ortada idi. Uzun zaman bu fenalıklar milletin ve imparatorluğun temellerini
oymaya başlamıştı.
Bütün bu olanların tek sorumlusu Marksist teşkilat ile Yahudiler di. Yalana inandırılan millet, vatan hainlerine karşı ayağa kalkacak yegane "tehlikeli davacı" olmak durumundan çıkarılmış ve elinden ahlaki hukuk silahları alınmıştı.
En büyük yalanların daima bir kısmına inanılır. Büyük halk topluluğu, ihtiyari ve şuurlu bir şekilde fenalığa atılmaz, fakat kalbinin en derin köşesinin kandırılmasına imkan bırakır. Bundan dolayı büyük halk topluluğu, hissiyatının basit sadeliği içinde, küçük bir yalana kapılmazsa da, büyük bir yalana aldanır. Genellikle kendiliğinden küçük yalanlar uydurur, buna karşılık büyük yalanlar uydurmaktan utanır.
Büyük halk topluluğu böyle bir sahtekarlığı aklına sığdıramaz, bu işitilmemiş derecede terbiyesiz ve sahte açıklamalara inanamaz. Hatta aydınlatılsa bile, yine de şüphelenir ve uzun süre tereddüt eder. Ama hiç olmazsa sonunda kendisine sunulan rasgele bir açıklamayı doğru olarak kabullenir.
En adi yalanlar daima bir iz bırakırlar. Bundan aldatma hususunda en yüksek mertebeye çıkmış olanlar, gayet güzel istifade ederler ve bu usulü alçakça kullanırlar. Bu durumu en iyi bilenle ı her zaman Yahudiler oldu. Zaten onların hayatları, tek ve büyük bir yalan üzerine,

yani ırk söz konusu olduğunda, kendilerinin dini bir cemiyeti temsil ettikleri yalanına istinat ediyordu. Büyük düşünürlerden Schopenhaur, büyük bir gerçeği ortaya koyan küçük bir cümle ile onları ebediyen teşhis etmiştir: " Yahudiler yalanın büyük üstatlarıdır ". Bu olagelen gerçekleri kabul etmeyen veya bunlara inanmak istemeyen, gerçeğin galip gelmesine hiçbir zaman katılıp yardımcı olmayacaktır.
Alman milleti için, uzun zamandan beri hafif bir şekilde bulunan hastalığın birdenbire müthiş bir felaket halini alması adeta sevinç duyulacak bir olay kabul edilebilir. Eğer bu böyle olmasaydı, millet daha yavaş yavaş, fakat muhakkak surette yok olup gidecekti.
Sonunda hastalık müzmin bir şekle bürünecekti. Fakat bir çöküşün son noktasında hastalık, kendisini bazı kimselere açık bir şekilde gösterdi, insanın; veremden çok, vebaya daha kolayca karşı koyması bir tesadüf değildir. Biri ölüm dalgaları halinde etrafa dehşet saçar ve insanlığı sarsar. Diğeri ise yavaş yavaş yayılır. Biri korkunç bir korku verirken, diğeri ağır ağır bir ilgisizlikle son bulur, işte sonuç budur: Bütün kuvveti ile, hiçbir şeyden çekinmeyerek vebayı alt etmeye çalışan insan, veremin önüne set çekmek için pek zayıf bir teşebbüste bulunur, insan vebaya hakim olduğu halde, vereme boyun eğer.
Millet de bir vücuttur ve bu vücudun hastalıkları da aynı şekilde cereyan eder. Eğer hastalık, daha başlangıçta bir felaket şeklinde ortaya çıkmazsa, millet ağır ağır ona alışır ve sonunda kurtuluş ümidi kalmadan yok olur gider. Bu ara kader bu yok olma sırasında bir müdahalede bulunarak, hastalığa yakalanmış kimseye mikrobu gösterecek olursa, bu durum pek acı olmakla beraber büyük bir mutluluktur. Gerçekten böyle bir felaket defalarca ortaya çıkar. Bu durumda, pek büyük bir gayretle derde deva bulmak imkan dahilindedir. Fakat böyle durumlarda bile, hastalığı doğurmuş olan derin sebepleri arayıp bulmak ve tanımak gerekir. Burada da dikkat edilecek nokta, tahrik edici sebeplerle meydana çıkan karışıklıklar arasında farkları ayırt etmektir. Hastalığa sebep olan unsurlar milli bünyenin içinde ne kadar uzun zaman kalmış ve normal bir şekilde milli bünye ile birleşmiş ise, bu ayrımı yapmak da o kadar zor olur. Gerçekten bir süre sonra, mikropların milleti meydana getiren unsurlardan biri veya halkın zaruri bir felaket diye tahammül gösterdiği bir şey olarak kabul edilmeleri pek kolay meydana gelir. Bundan sonra işin içindeki yabancı tahrikçiyi aramak lüzumu duyulmaz, işte savaştan önce uzun barış yıllarında, birer felaket olarak kabul edilen birtakım durumlar ortaya çıktı. Fakat, bazı istisnalar hariç hiç kimse bunların gerçek sebeplerini aramaya önem vermedi. Buradaki istisnalar birinci derecede ekonomik hayata ait olaylardır. Bunlar, herkes tarafından diğer alanlarda vukua gelen arızalardan daha büyük bir ilgi ile idrak edilir. Birçok bozulma olayları meydana çıktı ki, bunun için gayet ciddi mülahazalarda bulunmak gerekti. Ekonomik yönden söylenmesi gereken noktalar da şunlardır: Savaştan önce nüfusun artması, günlük ekmeğin üretilmesi konusu bütün siyasi ve iktisadi işleri arka planda bıraktırdı. Bu durum gitgide daha kesif bir hal aldı. Maalesef tek bir hal çaresi bulunamadı. Gayeye daha az zarar verecek yollardan ulaşılacağı sanıldı. Avrupa'da yeni topraklar elde etmekten vazgeçildi. Dünyanın ekonomik yönden fethedilmesi hayaline saplanıldı. Böylece ölçüsüz bir sanayi-leşme hareketine girişildi. Bunun ilk ve en önemli sonucu köylülerin hayat şartlarının bozulması oldu. Köyden şehre akın başladı. Günden güne büyük şehirlerde proletarya sayısı çoğaldı. Sonunda köylü-şehirli dengesi tamamen bozuldu, işte bu sırada, zenginle fakir arasında korkunç bir ayrılık baş gösterdi, ihtiyaç ile sefalet koyun koyuna yaşadı. Bu durumun sonucu çok hazin oldu. işsizlik, insanları avucunun içine aldı. Sonunda sınıflar arasında siyasi bağlar koptu, iktisadi gelişmeye rağmen ümitsizlik, daha derin bir hale geldi ve herkes bunun uzun süre bu şekilde devam edemeyeceği kararına vardı.
insanlar, ne olabileceği hususunda açık bir fikre sahip olamadıkları gibi, ne yapacaklarını da bilemiyorlardı. Bu kendisini belli e-den büyük bir memnuniyetsizliğin en belirli vasıflarıydı. Halbuki başka olaylar bundan çok daha fena idiler. Milletin aklında ekonomik görüşün hakim olması, bu olayları doğuruyordu.

Ekonominin, devlet hakimi ve idarecisi mevkiine çıkması sonucu, para herkesin ibadet etmesi ve önünde boyun eğmesi gereken bir tanrı oldu. Göklerin Tanrısı gittikçe unutuldu. Sanki O ihtiyarlamış ve vakti geçmişti de, O'nun yerine Memmon putu saygı buhurdanının dumanlarını üflüyordu. Bu sırada esaslı bir piçleşme meydana geldi. Bu durum, milletin kahramanlığa varacak yüce bir zihniyete her zamankinden çok ihtiyacı olduğu sırada, özellikle felaketli bir olay teşkil etti. Almanya günlük ekmeğini barışçı ve ekonomik çalışma yolu ile sağlamak teşebbüsünden dolayı, bugün değilse, yarın silaha sarılmak zorunda kalacaktır. Paranın saltanatı, maalesef paraya en çok karşı durması gereken otorite tarafından da kabul edildi. Saygıdeğer imparator, özellikle asil sınıfı kendi maliyesinin bayrağı altında topladığı zaman, feci bir harekette bulunmuş oldu. Buradaki tehlikeyi Bismarck da takdir edememişti. Bunu imparator lehinde kaydetmek gerekir. Fakat bu yola sapmakla, fiiliyatta yüksek fazilete sahip kimseler, paranın değerine boyun eğmiş oluyorlardı. Çünkü, kan asaleti bu yolda yürüyünce, yerini mali asalete bırakmak zorunda kalacağı pek açık idi. Çünkü mali işlemler, savaşlardan çok daha kolay başarılı olurlar.
Bu durumda gerçek kahraman veya devlet adamı için bankaların adamı olan Yahudilerle rasgele münasebette bulunmak pek uygun bir hareket değildi. Gerçekten kabahatli olan bir kimse, kendisine verilen ucuz nişanlara hiçbir önem yakıştıramaz ve bunu teşekkür ederek reddetmekten başka bir şey yapamazdı. Fakat kan bakımından bu gelişme son derece feci idi. Asalet, kendisine hayat veren ırkçı hikmetini kaybetti. Daha çok, çevresinin çoğunluğu için asalet unvanına layık oluyordu. Ekonomik bozulmanın önemli olayı, şahsi mülkiyet hukukunun yavaş yavaş dağılması ve genel ekonominin tahviller kanalıyla şirketlerin mülkiyetine doğru kayışıydı. Mülkiyetin bu terk edilişi, ücretliler karşısında ölçüsüz bir oran aldı. Borsa başarı kazandı, ağır ağır ve muhakkak bir surette milletin hayatını himayesine aldı. Almanya'nın servetinin uluslararası bir hal alması tahvil usulü ile sağlandı. Bu arada Alman sanayinin bir kısmı kendim bu akıbete karşı korumaya çalışıyordu. Fakat Alman sanayi bu mücadelede, istilacı kapitalizm sisteminin, kendisine en sadık ortağı olan Marksizm'le birlikte yaptığı saldırı sonunda yenik düştü. Ağır sanayine karşı girişilen mücadele Alman ekonomisinin Marksizm tarafından uluslararası hale sokulmasının açık bir başlangıcıdır. Esa-sen Alman ekonomisi, Marksizm'in ancak devrim sırasında kazandığı başarı ile tamamen yok edilebildi. Ben bu kitabı yazdığım sırada, Almanya'nın demiryolu şebekesine karşı girişilen genel saldırı, sonunda başarıya ulaştı. Bu demir-. yolu şebekesi uluslararası maliyenin ağına düştü. Böylece uluslararası Sosyal-Demokrasi en önemli gayelerinden birine ulaştı.
Alman milletinin ekonomik yönden ufalandığının en açık delili, savaş sonunda Alman sanayinin ve ticaretinin başında bulunanlardan birinin, Almanya'nın tekrar dirilmesinin ekonomik kuvvetlerle olacağını iddia etmesidir. Fransa, bu hataya çare bulmak için, öğretim müesseselerinin programlarını tekrar hümanist temel üze-*İ* rinde kurarken, bizde millet ile devletin payidar kalmaları bir ide-| alin ölmez nimetlerine değil, ekonomik sebeplere bağlı olacağına t dair saçma sapan sözler yükseliyordu. Stinnes'in eskiden ortaya attığı bu düşünceler inanılmayacak derecede bir şaşkınlık meydana getirdi. Fakat bu düşünceleri hemen işlediler ve büyük bir süratle bütün şarlatanların ağızlarında nakarat haline getirdiler. Kader, devrimden sonra bu herifleri, devlet adamı adı altında Alman milletinin başına bela etti.

BÖLÜM 10

Almanya'da savaştan önce çökmeyi hazırlayan en korkunç olaylardan biri de her yönden, her şeyin ve herkesin üzerine yapılan tel kinle, enerjinin yok edilmesiydi. Herkes kendisini bir emniyetsizlik içinde görüyordu. Bu durum karşısında ortaya çıkan korkaklık da herkesin enerjisini yutuyordu. Öğretim müesseseleri de bu hastalığı şiddetlendirdi. Savaş öncesi Almanya'da öğretim inanılmayacak derecede zaaflar gösteriyordu. Bu öğretim sistemi sadece saf bir bilgi veriyordu ve nüfus ve kudret mefhumuna pek az bağlı idi. Ferdin karakterinin

oluşumuna pek az önem veriliyordu. Ayrıca sorumluluk taşımanın verdiği zevkin gelişmesine dikkat edilmiyordu, iradenin karar verme kudretinin gelişmesi de ihmale uğruyordu, işte bu usulün kurbanları olan Almanlar için savaştan önce çok bilgili sıfat kullanılıyordu. Biz Almanlar seviliyorduk. Çünkü bizden pek çok faydalanıyorlardı. Fakat bize saygı göstermiyorlardı. Sebep karakter zayıftı. Eğer Almanlar milliyetlerini ve vatanlarını kaybederlerse buna pek şaşmamak gerekirdi. Bu durumu "elde şapka bütün memleket dolaşılır" darbımeseli gayet iyi ifade etmektedir.
Bu uyuşturucu yumuşaklık hükümdarla olan münasebetlere de sirayet edince, sonuç çok korkunç oldu. Hükümdara hiçbir zaman "hayır" denmeyecekti. Hükümdarın lütfen söylediklerinin hepsi, tasdik edilecekti. Halbuki insan haysiyetinin en hür görünümü hükümdarın huzurunda gerekli ve faydalı olabilirdi. Yapılanların hepsi dalkavukluktu ve monarşi bu dalkavukluklar yüzünden öldü. Bu rezil ve cıvık herifler, en asil tahtların yanında kendilerini çok rahat hissetmişlerdir. Bu adi adamlar her olayda efendilerine tam bir bağlılık gösterirlerken, insanlığın büyük bir kısmına da hakaret ediyorlardı. Hele zavallı topluluklara karşı kendilerim tek monarşistler olarak tanıtırlarken, yüzsüzlüğün en büyük örneğini veriyorlardı, ister asil olsun, ister olmasın, bu gerçek riyayı ancak bir solucan yapabilirdi, işin esası araştırılırsa, monarşinin ve özellikle monarşi fikrinin mezar kazıcılarının yine bu herifler oldukları görülür. Zaten bir sonuç da çıkmazdı.
Bir dava uğrunda harekete geçen kimse, hiçbir zaman sinsi bir dalkavuk gibi faaliyet göstermez. Bir müesseseyi kurtarmaya veya onu ilerletmeye karar vermiş olan kimse, bu davaya kalbinin bütün lifleri ile bağlanmalıdır. Herhalde, monarşinin demokratik dostlarının yaptıkları gibi, kapı kapı dolaşıp aleyhte birtakım yalanlar söylememelidir. Tersine dava adamı, hükümdarı pek ciddi bir şekilde her şeyden haberdar edecek ve onu ikna etmeye çalışacaktır. Eğer hükümdar bir felakete sebep olacak karara varırsa, onun kendi iradesine göre karar vermekte hür kalmasını reddedecek ve bu menfur kararı kabul etmek hakkını kendisinde bulmayacaktır. Böyle durumlarda bir tehlike dahi doğacak olsa, monarşiyi hükümdara karşı korumaya mecburdur.
Bu teşkilatın değeri o sıra başta bulunan hükümdarın şahsına dayanıyorsa, bu müessese akla gelenlerin en kötüsü, en berbatıdır. Çünkü hükümdarların sanıldığı gibi akıl ve hikmete, hatta sadece karaktere sahip bir seçkin zümre meydana getirmeleri pek enderdir. Bunun böyle olmayacağım dalkavukluğu kendilerine meslek edinmiş olan kimseler iddia edebilirler. Fakat bütün doğru ve namuslu kimseler, böyle bir aptallığı ayakları ile itmekten bile tiksinirler, işte bir devlet için de en değerli olan kimseler bunlardır. Hükümdar söz konusu edilse bile, bütün hükümdarların gözünde tarih, tarihtir ve gerçek, gerçekten ibarettir. Asla büyük bir hükümdarın şahsında, büyük bir adama tesadüf edilemez. Böyle güzel bir tesadüf milletlere pek az nasip olur. Demek oluyor ki monarşi fikrinin değeri ve önemi *bizzat* hükümdarın şahsına istinat ettirilemez. Sadece Allah, tacı Büyük Frederic gibi dahi bir kahramanın veya Birinci Guillaume gibi akıllı bir kimsenin başları üzerine koyma kararını alır. Bu şans ise, yüzyılda bir meydana gelir, pek ender olarak daha da sık görülebilir. Fakat burada da fikir şahsa aittir. Bu teşkilatın ruhu, bütünü düşünülerek meydana getirilmiş bir müessesedir, işte bu sebepten dolayı hükümdar bir hizmetkar seviyesine iner. O da artık bir makinenin vidasından ibarettir ve makinenin tümüne karşı bazı görevlerle yükümlüdür. Hükümdar da yüksek gerekler karşısında eğilmek zorundadır. Monarşinin tacını taşıyan hükümdar, kendi tacına karşı işlenecek cinayetlere göz yumması gereken değildir. Gerçek monarşist bu şekil davranıştan onu alıkoyacaktır ve alıkoyması gereken adamdır. Eğer bu müessesenin değeri fikirde olmayıp, ne şekilde olursa olsun taç giymiş şahısta toplansaydı, çılgınlık yapan bir hükümdarı dahi tahttan indirmek hakkı bulunmazdı.
Şimdiden bu noktayı açıkça meydana koymak gerektir. Günümüzde, ortadan kalkmış bazı olayların gittikçe yeniden sahneye çık tıklarını görüyoruz. Bu olaylar, monarşinin yıkılmasında baş rolü oynamıştı, işte şimdi bu herifler yüzleri kızarmadan, yeniden

hükümdarlarından bahsetmektedirler. Halbuki birkaç yıl önce en müşkül anda hükümdarı terk etmişlerdi. Ama bugün kendilerinin yalanlarına katılmayan Almanları, fena kimseler olarak damgala maktadırlar. Gerçekte bu korkak adamlar 1918 yılında kızıl pazı bandı görür görmez çil yavrusu gibi dağılan ve dört bir tarafa kaçı şanlardı. Hükümdarlarını bırakıp, silahlarını derhal bir kenara ata r ak ellerine birer baston alıyorlar, tarafsız boyunbağlarından korkuyorlar ve barışsever burjuvalar gibi etrafta hiçbir iz bırakmadan ortalıktan kayboluyorlardı. Bu hükümdarlık şampiyonları ve şakşakçılar birdenbire yok olmuşlardı. Ancak devrim fırtınası başka heriflerin sayesinde, bunlara yeniden her yerde "yaşasın hükümdar!" diye ulumak imkanını verecek kadar dindiği zaman, tahtın bu hizmetkarı ve müşavirleri tekrar kendilerini ihtiyatlı adımlarla ortaya çıkardılar Şimdi yine bu adi herifler hırs ve istek dolu sözlerle etrafı kolaçan edip, Mısır'ın soğanlarına hasret çekiyorlardı. Hükümdar lehindeki gayretlerini ve harekete geçme hırslarını zor zaptedebiliyorlardı. Fakat yeniden kızıl pazubandlar ortalıkta görünüp, eski monarşi serabı tekrar oluncaya kadar böyle davranacaklar ve sonunda yine köy den kaçan sıçanlar gibi dağılıp gideceklerdi.
Hükümdarlar, bu durumdan bizzat sorumlu olmasalardı, bu günkü şakşakçılarına rağmen kendilerine acınabilirdi. Fakat bu hükümdarlar şunu bilsinler ki, böyle şövalyeler olursa tahtlar kaybedilir, fakat hiçbir zaman bunlarla yeni tahtlar kazanılmaz. Bu sadakat bugünkü öğretimimizin hatalarından biri idi. Hatta bu konuda da acı bir intikam aldı. Bu sadakat, aynı üzücü olayları bütün saraylarda meydana getirmiş ve monarşinin temellerini ağır ağır yıkmıştır. s Bina sallanmaya başladığı sırada ise buna sebep olanlar ortalıktan i kaybolup gitmişlerdir. Hiç şüphe yok ki korkaklar ve yüze gülen , herifler, efendileri uğrunda canlarını feda etmezler. Bu hükümdarlar , bu gerçeği hiçbir zaman öğrenemediler. Bu eksiklikleri de onların • yok olmaları sonucunu doğurdu. Bu manasız öğretimden çıkan sonuç, sorumluluk korkusu ve hayati konularla ilgilenmek için bile
bir zaaf teşkil etti.
Bu salgın hastalığın başlangıç noktası, hiç şüphe yok ki parlamento müessesesi oldu. Çünkü bu müessese sayesinde sorumsuzluk mikrobu laboratuarda ürer gibi çoğalıp, etrafa yayıldı. Böylece hastalık yavaş yavaş bütün faaliyetlere sirayet etti. En büyük tesirini de devletin faaliyetleri üzerinde gösterdi. Her tarafta ve her şeyde sorumluluktan kaçınılmaya başlandı. Sadece yetersiz ve yarı tedbirler alındı. Birisi bir sorumluluk alacak olursa, kabul edilen sorumluluk en aşağı hadde indirildi.
Kamu hayatında gerçekten zararlı birtakım olayları ve bu olayların devamlılığı karşısında bütün hükümetlerin aldıkları tedbir ve vaziyet incelenmelidir. Bu genel adiliğin korkulacak önemi (!) kolayca görülecektir. Gözümüzün önünde duran örnekler yığını içinden sadece birkaçını ele alacağım.
Gazetecilikte, basını devlet içinde büyük bir kudret gibi göstermek pek adet olmuştur. Gerçekten basının önemi büyüktür ve değerini takdir etmemek hatadır.
Gazete okuyucusunu üç kısma ayırmak mümkündür:
1. Her okuduğu şeye inananlar.
2. Hiçbir şeye inanmayanlar.
j 3. Okuduğunu bir tenkit ruhu ile tetkik ettikten sonra bir hükme varanlar.
Birinci kısma dahil olanlar sayıca en kabarık olanlardır. Halkın büyük bir çoğunluğunu içerir. Yani milletin fikir bakımından en basit bölümünü temsil ederler. Bunlar doğum tarihleri itibariyle veya tahsil ve terbiyeleri bakımından düşünme ve muhakeme kabiliyeti
, olmayan, basılı olarak ellerine verilen her şeye inanan kimselerdir.
(Bir de bu gruba, muhakeme yapabilecek durumda oldukları halde, düşünme tembelliği dolayısıyla başka bir kimsenin daha önce düşünmüş olduğu herhangi bir şeyi minnettarlıkla kabul eden ve o kimsenin bu şey için gayret sarf etmiş olduğunu zanneden ve doğru olacağını tevazu ile karşılayan "akıllılar takımı" da dahildir.

Çoğunluğu temsil eden bu kütle üzerinde basının tesiri çok büyüktür. Bunlar kendilerine sunulan şeyleri incelemek için istek göstermezler, esasen bir şeyi inceleyebilecek kabiliyete de sahip değillerdir. Bu grup ciddi ve gerçeğe sadık kalan yazarlar tarafından doğru yol gösterilip aydınlatıldıkları takdirde müspet netice alınır. Fakat bu gruba bilgi verenler, rezil kimseler veya yabancılar olduğu takdirde bu yayının sonucu zararlı olur.
ikinci gruba gelince, bunlar sayıca pek büyük bir yekûn tutmazlar. Bu grup önceleri birinci gruba dahil olup, daha sonra acı hayal kırıklıklarına uğradıkları için kendilerine basılı bir metin şeklinde hitap edildiğinde hiçbir şeye inanmamaya karar vermiş kimselerdir. Her gazetenin içeriği hakkında atıp tutarlar. Bütün gazetelerden nefret ederler. Bu gruba dahil olanlara göre, gazetelerin yazdıkları şeyler yanlış ve yalandan ibarettir. Bu tür kimseleri idare çok zordur. Çünkü gerçek karşısında dahi vesveseli kalırlar. Bu şu demektir ki, olumlu her iş için bu kimseler kaybedilmiş birer elemandır.
Üçüncü grup, ikinci gruba nispetle daha da küçük olanıdır. Sayıları çok azdır. Zeki kimselerdir. Bunlar, doğuştan ve gördükleri eğitim sonunda düşünmeyi öğrenmişlerdir. Her hususta kendi kafalarınca bir hüküm vermek isterler. Okudukları her şeyi derin bir tetkike, etraflı bir düşünceye ve değerlendirmeye tabi tutarlar. Bir gazeteyi ellerine aldıkları vakit, o gazetedeki yazar ile uzun süre zihnen mesai birliği yaparlar. Bunun için yazarın görevi zorlaşır. Gazeteciler de bu tip okuyucuları ancak ileriyi düşünerek severler.
Bir gazetenin yazıları üzerine sıvayıp sunduğu budalalıklar, bu kimseler için bir tehlike teşkil etmez. Onlar, her gazeteyi gerçeği ancak ara sıra yazan bir alaycı adam olarak düşünürler. Bu kimselerin önemi, zekaları bakımındandır, yoksa sayılarından dolayı değildir. Akıl ve hikmetin bir değeri olmayıp, çoğunluğun her şey demek olduğu bir devirde ise bu hal felakettir.
Bu kimselerin, ahlaktan mahrum, cahil, kötü niyet sahibi eğitimcilerin ellerine düşmelerine engel olmak bir devlet görevi ve aynı zamanda birinci derecede sosyal görevdir. Bundan dolayı devlet bu gibi kimselerin yetişmelerine nezaret etmek ve adi makalelerin yayınına engel olmak görevi ile mükelleftir. Bunun içindir ki, devlet balı sini yakından kontrol altında bulundurmalıdır. Çünkü basının bu kimseler üzerindeki nüfuzu çok daha kuvvetlidir. Bu da geçici bir E şekilde değil, devamlı tesir yapmasından ilen gelir. Basın o büyük s önemini, öğrettiği şeyleri devamlı tekrar edebilmesinden kazanır.
I[1] Başka hususlarda olduğu gibi burada da devlet bütün vasıtaların aynı gayeye hizmet etmesi gerektiğini unutmamalıdır ve hükümet "basın hürriyeti" denilen saçma bir sözden dolayı acze düşmemelidir. Yoksa böyle bir durum; hükümeti, görevini eksik yapmağa ve mille -I ti fayda gördüğü bir gıdadan mahrum etmeye sevk eder. Hükümet l hiçbir kuvvetin durduramadığı bir azim ve kararla bu eğitim vasıta-ı avucunun içine almalı ve onu devlet ile milletin hizmetinde bulundurmalıdır.
Savaştan önceki basın hangi gıdayı sağladı? Bu basın en iğrenç bir zehir değil miydi? Bütün devletler Almanya'yı yavaş yavaş, fakat muhakkak surette öldürmeyi bir görev kabul ettikleri bir sırada Alman milletine barışçılık aşılanmadı mı? Basın milletimizi ahlak dışı bir istikamette terbiyeye yardımcı olmadı mı? Ahlak, örf ve adetler irtica olarak gösterilmedi mi? Basın, devlet binasını yıkmak için, tek bir darbe yetecek şekilde devlet otoritesinin temellerine girmedi mi? i Devamlı eleştirilerle ordu aşağılanmadı mı? Genel askerlik hizmetine sabotaj yaparak orduya ayrılan tahsisatın reddini istemedi mi? Liberal denilen basın, Alman milleti ve imparatorluğu için bir mezar kazıcısından başka bir şey olmamıştır. Bu konuda Marksist »•yalancılık hakkında söylenecek bir şey yoktur. Kedi "dışardan bakıldığında sanki objektif bir tutum içinde kalarak " için sıçan avlamak , gibi... Onların nazarında yalan, bir hayati lüzum ve icaptır. Bunların
(görevi, Alman milletini uluslararası sermayenin ve bu sermayenin : sahipleri olan Yahudilerin esaretine sokmak için milletin belkemiğini kırmaktır. Milletin bu toptan zehirlenmesi hareketine karşı, devlet hiçbir teşebbüste bulunmadı. Birkaç gülünç tesirsiz

kararname Ve pek şiddetli bazı kötülüklere karşı birkaç basit ceza ile yetinildi. Bazen müdahale ederek, bazen basının değeri ve önemi teslim edilerek bu belanın sevgisini kazanmanın mümkün olacağı sanıldı. Fa-- kat bütün bu saçmalıklara Yahudiler tebessümle karşılık verdiler ve JV sinsi bir teşekkür ile borçlarını ödediler. Devletin bu miskinliğinin ve aczinin sebebi bu tehlikenin anlaşılmamış olmasında değildi. Sebep, insanı delirtecek derecede bir korkaklıkla alınan karar ve tedbirlerden doğan zaaftı. Kesin ve köklü tedbirlere başvurmaya kimse cesaret edemiyordu. Sadece göstermelik tedbirlerle, güya bir şeyler yaptıklarını sandılar ve yılanın kafasını ezecekleri yerde onu şiddetle tahrik ettiler. Sonuç, eski durum değişmediği gibi, ezilmesi gereken müessesenin kuvvetinin yıldan .yıla artması oldu.
O zamanki Alman hükümetlerinin, milleti yavaş yavaş zehirleyen ve kaynağı Yahudi olan basına karşı kendini savunması için açtığı savaş kararsız ve özellikle bir gayeden yoksun idi. Gerek bu mücadelenin öneminin takdiri, gerek vasıtaların seçilmesi ve sağlam bir plan yapılması hususunda bilgiler eksikti. Her kafadan bir sürü ses çıkıyordu. Bazen çok ileri gittiklerini hissettiklerinde, herhangi bir gazeteciyi hapse atıyorlardı. Fakat bu tedbir birkaç haftalık veya birkaç aylık bir işti. Yılan yuvasının eski hali ile ortada durmasına hiçbir şey söylenmiyor ve yapılmıyordu. Hiç şüphe yok ki bu durum, bir yandan Yahudilerin kurnazca davranışlarının, öte yandan koca bir budalalığın sonucu idi. Yahudi, basının tamamına hücum edilmesine müsaade etmeyecek kadar akıllıydı. Marksist gazeteler, halkın kutsal saydığı her şeyin aleyhinde en kaba bir şekilde savaş açarlarken, en adi ve pis bir dille devlete ve hükümete saldırarak, milletin çeşitli parçalarını birbirlerinin aleyhinde kışkırtıyorlardı. Bu sırada burjuva-dernokrat Yahudi gazeteleri de şiddetli sözlerin hepsinden kaçınmaya gayret ediyorlardı. Gerçekte bu Yahudi gazeteler, boş kafaların ancak dış görünüşe bakarak hüküm verdiklerini, her şeyin değerim içeriği ile değil de, sadece dışardan gördükleri ile ölçtüklerini biliyorlardı. Yahudi basını, kendisine saygı ve riayeti insanlığın bu zaafından faydalanarak sağlıyordu.
Bu adamlar için Frankfurt Gazetesi ciddi ve haysiyetli gazete i-di. Bu gazete hiçbir zaman adi tabirler kullanmaz, maddi sertlik ve şiddetlerin aleyhinde bulunur ve daima mücadelesini aklın silahları ile yapardı. Fakat ne garipti ki, bunlar akıldan en çok yoksun olanların tercih ettikleri silahlardı.
Bu adamlar için Frankfurt Gazetesi ciddi ve haysiyetli amacın derin anlamını anlayacak duruma yükseltmeden öylesine bir ilim ile tanışık halde bırakan yarım öğretimdi. Eşyanın derin anlamını anlayabilecek seviyeye çıkmak için sadece gayret ve iyi niyet bir işe yaramaz. Burada akıl da gereklidir, hem de doğuştan kazanılmış bir akıl... En son ilim daima derin ve tabii sebeplerin sonucudur. Şimdi bu anlattıklarımı biraz açıklayayım.

İnsan hiçbir zaman, tabiatın hakimi olmak gayesine gerçekten eriştiğine inanmak gibi bir hata işlememelidir. Yarım öğretimin verdiği gurur böyle bir hata işlemeye fırsat hazırlar. Tam aksine tabiatın hakimiyetinin gereğini ve zaruretini idrak etmek ve kendi hayatının, yükselmek için gereken, o ebedi kavga ve gayret kanunlarına ne kadar ters düştüğünü anlayıp, bilmelidir, işte o zaman, gezegenlerle güneşin elips şeklinde yol takip ettiklerini, ayın ve yıldızların döndüklerini, kuvvetin her tarafta ve tek başına zayıfı ezerek hakim olduğu ve zayıfı kendi hizmetim gördürmeye zorladığı veya parçalayıp dağıttığı bir dünyada, insanın özel kanunlara bağlı olmayacağını hissedecektir, insan da bu en büyük akıl ve hikmetin sonsuz prensiplerinin hakimiyeti altındadır, insan bunları anlamağa teşebbüs edebilir, fakat bunlardan kurtulmaya hiçbir zaman muvaffak olamayacaktır.
Yahudi özellikle bizim fikir sapıkları için, fikir gazeteleri yayınlar. Franfurter Zeitung ile Berliner Tageblatt bu tip gazetelerdendir. Bunların ifade biçimleri özel okuyucularına göre ayarlanmıştır. Bu fikir basım, bu insanlar üzerinde tesirli olur. Dışardan bakıldığında çok münasebetsiz gibi görünecek bütün şekillerden kaçınırlar, ama bu gazeteler okuyucularının kalplerine başkalarından aldıkları zehirleri akıtırlar. Ahenkli yazılarla okuyucuyu sadece saf

ilmin veya yüksek ahlakın kendilerim harekete getiren kuvvet olduğu kanaati ile aldatırlar. Halbuki, gerçek böyle değildir. Onlar bu vasıta ile, rakibinin elinden basına muhtaç olduğu silahı çekip almak için hile ve deha dolu usule başvurmaktadırlar.
Gerçekte bazıları zorla ciddiyet ve ağırbaşlılığı yaymaya çalışırlarken, bütün ahmaklar buna pek kolay kanarlar. Çünkü diğerleri tarafından söz konusu edilen tek şey hafif ihtiraslardır ve bunlar hiçbir zaman basın hürriyetine tecavüz değildir. Halka yalan söylemek ve yalana inandırmak, onu zehirlemek için istifade edilen ve herhangi bir cezadan masum kalan usulün uygulanmasına basın hürriyeti denir. Devlet adamları dişli basını aleyhlerine çevirmek korkusu ile bu haydutluğa karşı gelmekten çekinirler. Bu çekinme de pek haklıdırlar. Çünkü bu adi gazetelerden birine karşı gelinecek olsa hemen diğerleri onun tarafını tutarlar. Yalnız bu gazetenin mücadele usulünü onaylamazlar. Onlar için söz konusu olan şey sadece basın hürriyetinin ve fikrinin, açıkça söz söyleme prensiplerinin müdafaası ve yayılmasından ibarettir.
işte bu haykırmalar karşısında en kuvvetli kimseler zayıflarlar. Çünkü bu kampanya sadece büyük gazeteler tarafından açılır.
. işte böylece bu şartlar içinde gelişen bu zehir, hiç kimsenin karşı koymasına fırsat vermeden milletimizin kanında akıp gitti. Devlet de bu hastalığa karşı kuvvetli olamadı. Daha önceden kendisini hissettirmiş olan imparatorluğun çöküş tehlikesi için kullanılan çarelerin gülünç ve yetersiz oldukları derhal belli oluyordu. Her silahla kendisini korumaya kalkan bir müessese, artık kendisini kapıp koyvermiş demektir. Her sınıf, iç bozulmanın açık bir işaretidir. Dış yıkılma er geç bunu takip edecektir.
Ben öyle tahmin ediyorum ki, bugünkü nesil gayet iyi sevk ve idare edilirse, bu tehlikeye kolayca karşı konacak ve engel olunacaktır. Günümüzün nesli öyle olaylardan geçti ki, bu olaylar henüz bozulmamış olanların sinirlerinin kuvvetlenmesine yardım etti. Hiç şüphe edilmesin ki Yahudilerin çok sevdiği yuvaya bir el atıldığı, bu el koyma ile basın rezaletlerine son verildiği ve bu kapsamlı eğitim vasıtası devletin hizmetine sokulduğu, millete yabancı ve düşman olan kimselerin nüfuzlarından kurtarıldığı zaman, bu gazetelerde yine büyük bir feryat kopacaktır. Fakat bu; biz gençlere, eskiden babalarımıza olduğundan daha az bir sıkıntı verecektir. Otuz santimetre boyundaki bir obüs, daima bir Yahudi yılanının çaldığı ıslıktan daha kuvvetli ses çıkarır. Öyle ise bırakalım onları ıslık çaladursunlar...
Şimdi vereceğim örnek savaştan önceki Alman hükümetinin milliyet için en önemli hayati konulardaki yetersizliğini ve aczini bir kere daha ortaya koyacaktır. Siyaset, örf, adet ve ahlak yönünden halkın kirletilmesine paralel olarak ve aynı şiddette bir başka zehirlenme olayı daha, birçok yıldan beri milletimizin fertleri üzerinde meydana geliyordu. Frengi ile verem adeta yarış halinde idi. Frengi büyük şehirlerde gittikçe şiddetini arttırıyordu. Verem ise memleketin dört bir tarafında bir orak gibiydi, yakaladığım biçiyordu. Frengiye karşı, devletle beraber halk da teslim oldu. Ciddi bir şekilde mücadele gerekiyordu. Şüpheli bir ilacın yapılması ve kullanılması, bu salgına karşı hemen hemen tesirsiz kalırdı. Zahiri olayları orta-dan kaldırmaktan çok, sebeplerle mücadele etmek daha doğru olurdu. Sebep, birinci derecede aşk ve fuhşa dayanmaktadır. Fuhuş f frenginin o korkunç yayılma sonucuna sebep olmasa bile, millet için yine zararlıdır. Çünkü ahlak düşkünlüğü bir milleti ağır ağır ve tamamen tahrip için yeterlidir.
Manevi hayatımızın Yahudileştirilmesi ve çiftleşme tatbikatının [bir para meselesi şekline çevrilmesi zürriyetimiz üzerinde er geç zararlı olacaktır. Tabii bir histen doğmuş sıhhatli bir çocuğa karşılık, ameli sahada, mali bir muameleden dünyaya gelmiş mahsuller ortaya çıkacaktır. Bu mali muamele Alman milletinin izdivaçlarına git-1 tikçe hakim olacaktır. Aşk şiddetle hüküm sürüyorsa da bu başka ilerde oluyordu.
Bu konuda da tabiatla bir süre alay etmek pek tabii mümkün-¦'dür. Fakat intikam er geç gelir ve kendim bir süre sonra gösterir ve-insan ateş bacayı sardıktan sonra bunun farkına varabilir.

Evlenmenin normal ilk şartlarının daima takdir edilmemesinden çıkan sonuçların ne kadar tahribe sebep olduğunu, bizim asaletimize bakarak görmek kolaydır. Burada bir çoğalmanın kısmen kibar hayattan doğan zorlama üzerine, kısmen de mali sebepler üzerine istinat eden sonuçları değerlendirilir. Bunlardan biri kanın zayıflamasına, diğeri de zehirlenmesine sebep olur. Çünkü mağazalarda tezgahtarlık yapan Yahudi kızları ve kadınları, son Altes'in zürriyeti-' ni sağlamaya ve devam ettirmeye ehil sayılırlar ve bununla bir Altesliliğin her şeyine sahip olurlar. Her iki halde de bundan tam bir Soysuzlaşma hasıl olur. Burjuva sınıfı bugün aynı yol üzerinde yürümektedir. O da aynı sonuçla karşılaşacaktır.
Hoş olmayan gerçeklerin önünden kayıtsız bir şekilde geçip gitmek için acele ediliyor. Sanki böyle davranılırsa, var olan bir şeyi yok etmek mümkün olacakmış gibi düşünülüyor. Ama, büyük şehir halkının aşk hayatında fuhuş geniş bir yer almakta ve bu yüzden frengi salgını gittikçe artarak sayısız kurbanları yutmaktadır. Bu gerçek inkar edilemez, olaylar ortadadır. Bu toplam bulaşmanın açık örneklerinin bir kısmı akıl hastanelerinde, diğer bir kısmı da ne yazık ki çocuklarımızda görülmektedir. Evet özellikle çocuklar, cinsi hayatımızda bu korkunç hastalığın devamlı yayılışının açık delilleridir. Çocukların hastalıklarında anne ve babaların rezaletleri ortaya çıkmaktadır.
Buna hal çaresi bulmanın çeşitli yolları vardır. Bazı kimseler hiçbir şey görmezler veya hiçbir şey görmek istemezler. Şüphesiz bu şekil davranış, en basit ve en iktisadi bir vaziyet alma usulüdür. Bazıları da gülünç olduğu kadar, yalan olan bir soluğun kutsal örtüsü ne bürünürler. Bütün konularda sanki büyük bir günahtan bahsediliyormuş gibi konuşurlar ve her şeyden önce, yakalanan günahkar aleyhinde en büyük nefretlerini belirtirler. Sonra da yobazca bir nefret içinde, bu dinsiz hastalığa karşı gözlerini kaparlar ve Sodome ve Gamore'nin üzerine kükürt ve zift yağdırarak bu utanmaz insanlığa yeni bir ibret dersi vermesi için Tanrı'ya dua ederler.
Nihayet üçüncü kısma dahil olanlar, bu salgının bir gün sebep olacağı sonuçlan pek açık olarak görürler. Fakat omuzlarını silkerler. Tehlikeye karşı koyamayacaklarım sanırlar. Öyle ki, olayları kendi haline bırakmak fikrine inanırlar.

İşin doğrusu aranırsa, bütün bunlar rahat ve basittirler. Fakat şu unutulmamalıdır ki, millet bu kadar rahat gidişin kurbanı olacaktır. Başka milletlerde de bunun böyle olduğu şeklindeki bahane, pek tabiidir ki bizim çöküşümüzde hiçbir şeyi değiştirmez. Nedense başkalarının da aynı kötülük içinde olduklarını bilmek, birçok kişide kendi acılarını hafifletmeye yetmektedir. Fakat o zaman da, hangi kuvvetin kendiliğinden ilk ve yalnız olarak bu salgına karşı geleceğim ve hangi milletlerin bu yüzden yok olup gideceklerini bilme meselesi ortaya çıkar. Bu da ırkın değeri hakkında bir ölçüdür. Felakete göğüs geremeyen ırk ölecek, yerini daha kusursuz veya daha sağlam ve karşı koymaya daha kabiliyetli ırklara bırakacaktır. Bu konu her şeyden önce gençlikle ilgilidir, babaların günahları onuncu nesle kadar gençlerden intikam alır. Bu gerçek, kan ve ırk aleyhinde bir suikasttan ibarettir.
Kan ve ırk aleyhindeki günah, dünyamızın ilk işlenen günahıdır ve bu günaha kendini terk etmiş bir insanlığın sonunu gösteren bir işarettir, işte bu konuda savaştan önceki Almanya'nın durumu pek esef verici oldu. Bu frengi hastalığının büyük şehirlere yayılmasını önleyecek ne gibi tedbir alındı? Salgını önlemek ve aşk hayatımızın bu "mammonisation" unun üstesinden gelmek için ne yapıldı? Halkın frengiye yakalanmaması için yapılan çalışmalardan ne sonuç alındı? Olması muhtemel şeyler, bir bir sayılırsa, bu soruların cevapları da kendiliğinden verilmiş olur.

Önce bu işi hafife almamak gerekir. Birçok nesillerin saadet ve felaketlerinin bu konuda alınacak tedbirlere bağlı olduğunu anlamak şarttır. Bu konunun milletimizin geleceği ile yakından ilgili olduğu bilinmelidir, îşte böyle düşünülürse, radikal tedbirler almak VC radikal müdahalelerde bulunmak zorunluluğu doğardı. Her şeyden önce milletin bütün fertlerinin dikkatleri, mücadelenin önemi ile beraber korkunç tehlikenin üzerine çevrilmeliydi. Hiç şüphe yok ki, gerçekten kesin ve tahammül edilmesi pek zor olan mecburiyetlere herkes

uyduktan sonra, alınacak tedbirlere, gerçek bir kurtuluş hassası vermek mümkün olur. Fakat bunun için konuyu kuvvetli ve «çık bir şekilde ortaya koymak ve buraya çevrilecek dikkatleri dağıtacak olan günlük konuları bir yana itmek gerekir. Dışardan bakıldığında sağlanması imkansız gibi görünen tedbirleri ve en çetin görevleri yerine getirmek lazımdır. Halkın bütün dikkati aynı konulun üstünde toplanmalı ve sanki ölüm kalım meselesi gibi görünen bu davanın çözümlenmesi gereği herkese kabul ettirilmelidir. Ancak böyle hareket edilirse bir millet kendi arzusu ile büyük zorluklara katlanmaya kabiliyetli hale getirilebilir.
Bu prensip yüksek gayelere ulaşmak durumunda bulunan kimseler için de geçerlidir. Böyle bir durumda olan bir kimse de göreve ancak büyük parçalar halinde girişmelidir. Bu kimse bütün çabasını [•' görevinin belirli bir bölümü üzerinde teksif etmelidir. Bu durum, görev layıkıyla yapılıp bitirilene kadar devam etmeli ve sonra gayenin diğer parçalarına geçirilmelidir. Eğer dava adamı yürüyeceği ve fethedeceği yolu böyle birbirinden ayrı bölümlere parçalamazsa ve bu bölümlerin her birini büyük bir başarı ile çözümlemek için, bütün kuvvetini bir noktaya toplamak metodundan ayrılırsa, günün birinde muhakkak yolunu kaybedecektir. Hedefe doğru tırmanmak için pek büyük enerjilerin devamlı olarak sarf edilmesi gerektir ve hiç şüphe olmasın ki bu tip çalışma bir sanattır. Hedefe giden yolun zorluklarını adım adım aşmak ve hiç düşünmeden bu zorlukların üzerlerine saldırmak için faaliyet gösterilmesi gerekir. Komuta mevkiinde bulunan kimse, halka, ulaşılacak ve fethedilecek olan ana hedefin bir bölümünü tek hedef diye tanıtmaya, insanlara dikkatlerini vermeye layık biricik gaye olarak göstermeye ve bu nokta ele geçiri lir geçirilmez diğer bölümler üzerinde de başarının doğacağını anlatmaya muvaffak olmalıdır, işte insanın hayat ve mesleğinin bu kadar zor bir parçasına hücuma geçmesi için gerekli ilk şart budur Yoksa halkın büyük bir kısmı çok çabuk yorulur, görevinden şüpheye düşer ve bütün bunları hiçbir zaman görüş sahası içine alamaz. Bunlar hedefi bir dereceye kadar gözlerinde saklayabilirler. Fakat gözlerinin önündeki yola ancak küçük parçalarla bakabilirler-Tıpkı yolculuklarının son noktasını bilen, fakat bitip tükenmez yolun üstesinden daha iyi gelebilmek için onu parçalara ayırıp azimli adımlarla seyahatinin beklenen hedefim kendisi görüyormuşçasına yol alan yolcuların durumları gibi... Açıkça söyleyelim ki, bu kimseler ancak bu şart altında niyetlerinden vazgeçmeden yol alabilirler.
işte bu şekilde, bütün propaganda vasıtalarının iştirakiyle, frengiye karşı mücadele konusu milletin görevi gibi gösterilebilirdi. Bu maksat için imkan dahilinde olan bütün çarelere başvurarak, frenginin, felaketlerin en korkuncu olduğunu herkesin kafasına sokmak gerekirdi. Bu faaliyete, bütün bir milletin geleceğinin veya yok olup bitmesinin, bu konunun çözümlenmesine bağlı olduğu kanaati uyandırılana kadar devam etmek gerekirdi. Ancak, uzun bir hazırlıktan ve gerekirse yıllarca çalıştıktan sonra, bütün bir milletin dikkati ve bu dikkatle beraber azim ve bilinci yeter derecede uyandıra-bilinirdi. İşte bundan sonra da büyük feragatler isteyen gayet ağır tedbirlere başvurmak mümkün olurdu. Bunlar yapılırken halk topluluklarının iyi niyetlerinin birdenbire yok olması veya tedbirlerin gereğinin anlatılmaması gibi bir durumla karşılaşılmazdı.
Hakikaten bu korkunç salgının üstesinden gelebilmek için görülmemiş ve işitilmemiş derecede fedakarlıklara, çok büyük çalışmalara katlanmak gereklidir. Frengiye karşı mücadele, fuhşa, batıl fikir ve inanışlara, eski adetlere, salgının ortaya çıktığı *zamana kadar* makbul sayılan nazariyelere ve bu facianın önemini kabul etmekle beraber bazı çevrelerin gösterdiği soğukluğa karşı savaşmayı gerektirmektedir. Bunları ister hukuki, ister ahlaki bir temele dayanarak yıkmak için birinci şart, gelecek nesillere genç yaşlarda evlenme imkanlarını sağlamaktır.
Fuhuş insanlığa karşı bir tahriktir. Fuhşu, ahlak konferansları ve hukuki bir iyi niyet gösterme ile önlemeye imkan yoktur. Fuhşun önlenmesi ve tamamen ortadan kaldırılması daha önce bazı şartların ortadan yok edilmesi ve bazı yeni şartların da yaratılması ile mümkündür. Bu

şartların ilki, insan tabiatının ve özellikle her erkeğin ihtiyacına tekabül eden bir erken evlenme imkanının sağlanmasıdır. Bu konuda kadın ancak basit bir rol oynar.
insanların ne kadar saçma konuştuklarının ve içlerinden ne kadarının akılsız olduklarının en güzel örneği, sosyeteye mensup annelerin, kızları için "görüp geçirmiş" bir damat bulunursa çok memnun olacaklarına dair söyledikleri sözlerdir. Bu tip görmüş geçirmiş erkekler ise nadir değildir, işte böylesine bir damatla yapılan izdivaçtan meydana gelen çocuk da, bu akla ve bu düşünceye uygun bir yaratık olacaktır.
Ayrıca zürriyette bir tahdit meydana geldiği ve tabiat tarafından her çeşit seçme hareketine engel olunduğu düşünülecek olursa, böyle bir teşkilatın niçin devam ettiğini ve hangi gayeye yardımcı olduğunu bilmek bir mesele olup çıkar. Bu da bizzat fuhuş değil midir? Gelecek nesiler bu konuda artık rollerini yapmıyorlar mı? Yoksa böylesine canice ve düşüncesizce en son tabii hakkı ve en son tabii görevi ihlal ettiğimizden dolayı, çocuklarımızdan ve torunlarımızdan bizim omuzlarımıza ne kadar lanet yükleneceği idrak edilmiyor mu? işte medeniyet kuran ırklar böyle çökerler ve yavaş yavaş ortadan silinirler.
Gerçekte izdivaç bile bir gaye olarak düşünülemez. Evlenme insanları daha büyük bir gayeye, ırkın çoğalması ve bekasını hedef alan bir gayeye götürmelidir. Evlenmenin yegane manası ve görevi budur.
Bu böyle bilindikten ve kabul edildikten sonra erken evlenmenin uygun olup olmayacağı, görevini yerine getirmesi ile değerlen-dirilebilinir. Erken izdivaç genç aileye kusursuz ve sağlam bir zürriyet yetiştirmesine imkan temin eden kuvveti vermesi bakımından uygundur. Şurası vardır ki, erken evlenme, önceden sosyal tedbirler alınmadan yapılmamalıdır. Tedbir alınmazsa erken evlenme akla dahi getirilmemelidir.
işte bu küçük dava, sosyal yönden birtakım kesin tedbirlere başvurulmadıkça çözümlenemez. Sosyal olduğu söylenen Alman Cumhuriyeti mesken konusunu halletmekte acz gösterir ve sadece bu yüzden evlenmeleri tahdit ederse, fuhşu teşvik ettiği açıkça görülerek bu davaların önemi anlaşılır. Ailelerin beslenmeleri sorunla rina gerektiğinden az önem verilmesi ve ücretlerin dağıtılış şekli, çoğu zaman evlenmeye engel teşkil eden bir husustur.
Fuhuşla mücadele edebilmek için evlenmenin küçük bir yaşta imkan dahiline sokulması gerekir. Bu da ancak sosyal şartlarda önemli değişiklikler sayesinde olabilir. Ayrıca, terbiyede tahsil ile fiziki gelişim arasında bir uzlaşma sağlanmalıdır. Bugün lise denilen şey, eski modeline meydan okuma müessesidir. Bizim öğretimimizde sağlam bir fikrin, ancak uzun zaman dayanıklı bir vücutta kalabileceği tamamen unutulmuştur. Bazı istisnalar dikkate alınmazsa, bu düsturun doğruluğu halk topluluklarına bakıldığı zaman anlaşılır.
Gün oldu ki savaştan önceki Almanya'da bu gerçeğe hiç önem verilmedi. Bütün günahları buna yüklemekle yetiniyorlardı. Zihinleri tek yönlü olarak aydınlatmakla milletin bütünlüğü garanti altına alınmış sanılıyordu. Bu hatanın cezası, tahmin edildiğinden çok önce çekildi. Komünizmin faaliyet sahası olarak, açlıktan veya uzun süre az gıda almaktan dolayı çökmüş bir halk topluluğunu seçmesi bir tesadüf değildir. Bu komünizm için elverişli olan çevreler Almanya'nın merkezinde, Saksonya'da ve Ruhr Havzası'ndaydı. Bütün bu yerlerde Yahudilerin yaydığı bu hastalığa karşı, akıl denilen şeyin hemen hiçbir ciddi mukavemetine rastlanmıyordu. Bunun da tek sebebi, zekanın tamamen maddi olarak fesada ve ahlaksızlığa uğramış olmasıydı. Bu durum da sıkıntı ve güçlüklerden ziyade, öğretim sistemimizden ileri geliyordu. Düşünce gücü yerine, yumruğun kesin sonucu tayin ettiği bir sırada, fikri terbiye ve gelişmenin yok edilmesi, yüksek sınıf mensuplarımızı hakim olma ve gelişme yeteneklerinden yoksun bıraktı. Esasen şahsi korkaklığın ilk sebebi çok zaman, vücuttaki eksikliklerden ileri gelir.
Sırf fikri bir eğitimin ifrat dereceye vardırılması ve fiziki terbiyenin terk edilmesi, genç çocuklarda, cinsi tezahürlerin doğmasına ve tahrikine sebep olur. Spor ve beden terbiyesinin çelik gibi sertleştirdiği genç, evden dışarı çıkmayan, devamlı şekilde fikri gıdalarla aşırı derecede beslenen gence kıyasla, şehvani ihtiyaçları çok daha az duyar. Akla uygun gelen

terbiye şekli, şu hususu dikkate almalıdır. Sağlam bir gencin kadından bekleyeceği memnuniyet, ahlakı bozuk zayıf bir adamın kadından bekleyeceği memnuniyetten başka türlü olacaktır. Bütün terbiye gencin, serbest zamanlarında bedenini faydalı bir şekilde takviye ve geliştirmek olmalıdır. Gençlerin, haylazlık etmeğe, sokak ve sinemaları kendi öz varlıkları ile doldurmaya hakları yoktur. Çalışma süresi bittikten sonra Vücudu kuvvetlendirmek gerekir. Vücut, hayatın günün birinde onu yumuşamış olarak bulmaması için çelik gibi sertleşmelidir. Gençliği terbiye edenlerin en kutsal görevleri, bu çelik vücutlu gençleri gelecek için hazırlamak ve onları sevk ve idare etmekten ibarettir. Öğretim görevlilerinin işi sadece akıl ve hikmet telkin edip, ilim öğretmek değildir. "Kendi vücudu ile meşgul olmak herkesin şahsına ait bir iştir." fikri zihinlerden sökülüp atılmalıdır. Hiç kimse zürriyetinin ve bunun neticesi olarak milletinin zararına günah işlemek hürriyetine sahip değildir.
Beden terbiyesi ile beraber, ruhun ve maneviyatın zehirlenmesine karşı da mücadele edilmelidir. Bizim dış hayatımızın tamamı ; sanki bir kış bahçesinde geçer. Burada cinsi tezahürler ve tahrikler filizlenir. Sinema ve tiyatrolarımıza bir göz atalım. Buralarda özellikle gençliğin ihtiyaç duyduğu gıdalara asla tesadüf edilmez. Bu inkarı imkansız bir gerçektir. Sinema binalarının vitrinlerinde, ilan duvarlarında en adi vasıtalara başvurarak, halkın dikkati çekilmek istenir. Bu şehvet dolu hava, gençlerin üzerlerinde birtakım tahriklere sebep olur. Halbuki gençlerin içinde bulundukları devre böyle şeylerle karşılaşmamaları gereken bir devredir. Bugünkü öğretim sisteminin ise gençliğe pek az memnuniyet verici faydaları olmaktadır. Vaktinden evvel olgun duruma gelen gençler, vaktinden evvel yaşlanmaktadırlar. Mahkemelerden kulaklarımıza birtakım olaylar aksediyor. On dört ve on beş yaşlarındaki çocuklarımızın manevi hayatları hakkında korkunç ve kötü manzaralarla karşılaşıyoruz. Daha o yaşta frenginin kurbanı olunursa, buna kim hayret eder? Vücutları zayıf, düşünme güçleri çürümüş birçok gencin, büyük şehirlerin fahişeleri tarafından izdivaç sırrına erdirilmiş olduklarını görmek, bir sefalet değil de nedir? Hayır hayır! Fuhşu kaldırmak isteyen, önce fuhşa sebep olan ahlaki bozuklukları bertaraf etmelidir.
Büyük şehirlerdeki medeniyetin ahlaki vebası olan pislik yuvaları, hiçbir şey gözetmeden ve çıkarılması muhtemel feryatlara kapılmadan kaldırılmalıdır. Gençlik bugün içine battığı bataklıktan çekip çıkarılmazsa orada boğulup yok olacaktır. Bu durumu görmek istemeyen bir kimse, hiç şüphe yok ki, gelecek nesillere istinat ettirilen atimizin yavaş yavaş fuhşa gark olmasındaki suça iştirak et mis demektir. Bu temizleme hareketi medeniyetimizin hemen her alanına yayılmahdır. Tiyatro, sinema, edebiyat, güzel sanatların diğer kolları, basın, duvar ilanları, sergiler medeniyetin ve devletin prensibi olan ahlaki bir fikrin hizmetine verilmelidir. Dış dünyamız, modern egzotizmin boğucu kokusundan ve her türlü sofuca ve ikiyüzlülükten kurtarılmalıdır. Bütün bu hususlar hakkında gaye ve takip edilecek yol, milletimizin fizik ve ahlaki sıhhatini korumak olmalıdır. Ferdi hürriyete tanınan hak, ırkı kurtarmak görevi karşısında ikinci planda kalır.
işte ancak bu tedbirler alındıktan sonra, bizzat salgın hastalıkla mücadele, biraz başarı ümidi ile idare edilebilir. Fakat burada da yarım tedbirler bir işe yaramaz. En ağır ve en kesin tedbirlere başvurulmalıdır, iyi olma ümidini kaybetmiş hastalara, henüz sağlam bulunan hemcinslerine hastalık bulaştırabilme imkanını vermek büyük hata olur. Bu şekil hareket, bir şahsa fenalık etmemek için yüz kişinin ölmesine göz yummak cinsinden bir davranıştır. Frengililer için, frengili çocuk yetiştirmek imkanını vermemek, akla uygun en doğru işi yapmak demektir. Bu hareket bir esasa göre ve gereği gibi yapıldığı takdirde, insanlığa karşı en yüce hislerle hizmet edilmiş olur. Böylesine bir hareket milyonlarca bedbahtı acılardan korur ve bizi yavaş yavaş şifaya kavuşturur. Bu yolda yürüme kararı, bütün zührevi hastalıkların ağır ağır yayılışına bir set olacaktır. Çünkü gerekirse, şifa bulmaları imkansız hastaların tecridine karar verilecektir. Frengi felaketine uğramış bir kimse için bu barbar bir tedbirdir. Fakat bu tedbir sayesinde günümüzdeki ve gelecekteki nesiller kurtarılmış olacaktır. Bir asrın geçici acıları, gelecek asırları felaketlerden kurtarabilir ve kurtarmalıdır.

Frengi ve onun vasıtası olan fuhşa karşı mücadele insanlığın en büyük görevlerinden biridir. Çünkü burada tek ve dar çevreli bir meselenin halli değil, birbirini takip eden olaylar dolayısıyla o salgın hastalığı meydana getiren bütün bir fenalıklar serisinin yok edilmesi söz konusudur. Vücudun bu yarası, sosyal, ahlak ve ırki içgüdülerin doğurduğu bir hastalığın sonucudur. Eğer bu mücadele tembellik, sünepelik veya korkaklık yüzünden yapılmayacak olursa beş yüz yıl sonunda milletlerin ne hale gireceklerini şimdiden hayal etmek mümkündür. Tabiatın yaratıcısı ile alaya kalkışmadan hiçbir fert için Tanrı'nın hayali olduğu söylenemeyecektir. Eski Almanya bu salgına karşı acaba ne şekilde karşı koymuş-IU? Yapıları bütün iş sakin bir kafa ile incelendiğinde, insanı şaşırtan >bir cevap alınır. Gerçi hükümet çevrelerinde bu hastalığın korkunç tahribatı ve bunların sonuçları ölçülmese bile, kabul edilmişti. Fakat bu salgına karşı mücadelede tamamen aciz kalınıyordu. Derin tedbirlerden çok, basit mücadele usullerine başvuruluyordu. Orada burada frengi hakkında kesin veya nazari bazı fikirler söyleniyor, fakat hastalığa sebep olan şeylerin devamına fırsat veriliyordu. Fler fahişe muayeneden geçiriliyordu. Bu muayene mümkün olduğu kadar ciddi tutuluyordu. Hastalık görülürse, fahişe hastaneye yatırıyordu. Fakat yüzeysel bir tedaviden sonra, hasta tam şifa bulmadan taburcu ediliyordu. Böylece fahişe insanlığın sağlam kalan kısmının
üzerine yollanıyordu.
Bir koruma ekibi kurulmuştu. Bu durumda, tamamen iyileşmemiş bir kimsenin her türlü cinsi münasebetten kaçınması gerekiyordu. Aksı halde cezaya çarptırılırdı. Gerçekten bu tedbir iyi idi. Fakat uygulamada hemen hemen olumlu bir sonuç vermedi.
Eğer bu felakete uğramış olan bir kadın ise, çok defa kötü birtakım şartlar altında kendi sağlığını çalan erkeğin aleyhinde şahitlik yapmak üzere mahkemeye gitmekten kaçınıyordu. Esasen bunun kadına bir faydası da yoktu. Hatta aksine bu işten zarar görecek olan kadındı. Çünkü çevresinde dostluğunu kaybedecek ve kötü bakışlara hedef olacaktır. Hem de aynı akıbete uğramış bir erkekten daha çok kötülenecektir. Bir de frengiyi yayan bizzat koca ise, o zaman iş daha da karışacaktır. Bu durumda zavallı kadının kocasını şikayet etmesi gerekir mi? Eğer şikayet etmezse ne yapmalı?
Erkeğe gelince o bu salgına maalesef kendiliğinden uğramıştır. Genellikle bu bela fazla içki içtikten sonra başına gelmiştir. Ele geçirdiği kadının durumu hakkında bir hüküm veremeyecek kadar sarhoştur. Hastalıklı fahişeler bunu gayet iyi bilirler. Bundan dolayı sarhoş erkekleri avlarlar. Neticede gafil erkek frengiye yakalandıktan sonra ne kadar düşünürse düşünsün artık o kadını hatırlayamaz. Hele iki büyük şehir olan Berlin ve Münih ile diğer kalabalık yerlerde buna şaşılmaması gerekir. Hem de erkeklerin çoğu bu büyük şehirlere civar illerden gelen kimselerdir. Büyük şehirlerin çekicilikleri karşısında tamamen tecrübesizdirler. Ayrıca hasta olup olmadığını kim bilebilir? Birçok kereler iyi olduğu sanılan bir erkekte hastalık nüksediyor ve büyük felaketler hazırlıyor da insanın kendi si hiçbir şeyden şüphelenmiyor.
îşte bu salgına karşı alınan kanuni tedbirlerin uygulamadaki sonucu hemen hemen bir hiçten ibaret kalıyordu. Fahişelerin *de* muayene usulleri aynı başarısız sonucu veriyordu. Hatta şifa bulma ihtimali bile şüpheli idi. Gerçek durum şöyle idi: Frengi bütün tedbirlere rağmen gittikçe daha büyük bir hızla yayılıyordu, işte bu sonuç bu usullerin ne kadar tesirsiz olduğunu açıkça ortaya koymaktadır. Çünkü tedbir diye yapılanların çoğu yetersiz veya gülünç şeylerdi. Halkın ahlaki fuhşuna karşı hiç mücadele edilmiyordu. Bütün bunları önemsiz bir şey gibi saymaya eğilimi olan bir kimse, bu felaketin yayılışına dair istatistiklerin ortaya koydukları gerçekleri iyi niyetle incelesin ve son yüzyıl içindeki artışı mukayese etsin ve bu gelişme karşısında biraz aklını kullansın, eğer başından ayaklarına kadar nahoş ve soğuk bir ürpermenin dolaştığını hissetmezse, o bir eşeğin zekasına sahip demektir.
Eski Almanya'da bu kadar kokmuş bir olay karşısında ne kadar zayıf ve yetersiz tedbirler alınmış olması da milletin bozulmasına bir işaret olarak kabul edilebilir. Her şeyin

mücadeleden ibaret olduğu bu dünyada, mükafat bizim kendi samimiyetimizden ibaret olan bir mücadelede eğer kuvvet bulunmazsa, yaşama hakkımızı da kaybetmişiz demektir. Çünkü dünya, tamamen kesin hal çareleri uygulayan kuvvetlilerin malıdır, yarım tedbir alanların değildir.
Eski imparatorluğun en açık bozulma olaylarından biri de kültür seviyesinin ağır ağır düşüşüydü. Kültür derken, bugün için medeniyet kelimesi ile ifade edilen şeyden bahsetmiyorum.
Daha on dokuzuncu yüzyılın sonlarında bizim sanatımıza o güne kadar henüz meçhul ve yabancı olarak kabul edilemeyecek bir unsur girmeye başlamıştı. Hiç şüphe yok ki, daha eski devirlerde birçok zevk hataları işlenmişti, fakat bu gibi durumlarda daha çok bir sanatkarın çıkması olaylarına tesadüf ediliyordu. Daha sonra gelen nesil bu sanatkarların eserlerinde bir dereceye kadar tarihi değer bulabilmişti. Çünkü bu hal, hiçbir sanat vasfı olmayan ve tamamen düşünce gücünün noksanlığı derecesine varan bir fikri düşüşten ileri gelen bir değişmenin ürünü değildi. Kültür seviyesinin düşüşünün görünümleri, daha sonraları siyasi çöküşün göze çarpması ile ortaya çıktı. Gerçekte komünizm; komünistliğin ı tek canlı kültür şeklidir ve onun fikir sahasındaki biricik görünü-
I müdür. j. Bu teşhisi garip bulanlar, yalnızca komünistleştirilmek saadeti-
j ne erişmiş devletlerin sınıfını incelesinler. Bu incelemeyi yapanlar, . devletçe resmen tanınan ve kabul edilen sanat olarak delillerin ve sembolistlerin garabetleri ile karşılaşacaklar, hayret ve dehşet içinde kalacaklardır. Onları kübizm ve dadaizm mefhumları altında on dokuzuncu asrın sonlarında tanıdık. Bavyera'da Sovyet Cumhuriyeti'nin kısa devri zamanında bu olay ortaya çıkmıştı. Daha o sıralar -; da, bütün resmi duvar ilanlarının, gazetelerdeki reklamların sadece siyasi bozulmanın damgasını değil de kültür yönünden çöküşün işaretlerini taşıdıkları teşhis edilebilirdi. 1911 yılından bu yana lütüristlerin* ve kübistlerin* * saçma sözlerinde kendilerini göstermeye başlayan şekilde bir kültür yıkılışı altmış yıl önce olsa, vahametini gözlemlediğimiz siyasi çöküşe kıyasla daha zor tahmin olunabilirdi.
Altmış yıl önce dadaist adı verilen bir sergi imkansızdı ve bunu açmaya kalkan akıl hastanesine kapatılırdı. Bu salgın hastalık hayat yüzü göremezdi. Çünkü kamuoyu bunu kabul etmezdi. Devlet müdahale etmezlik yapamazdı. Keza bir milletin fikri çılgınlığın içine atılmasına engel olmak bir hükümet işi idi. Böyle bir gelişmenin günün birinde son bulması gerekirdi. Çünkü böyle bir sanat şekli gerçekten genel düşünüşü kapsadığı gün, insanlık için sonucu en ağır olan alt üst olmalardan biri meydana gelecekti. İnsan beyninin tersine doğru gelişmesi bu şekilde başlamış olacaktı, îşte bunun ne şekilde biteceği düşünülünce insan ister istemez titriyor.
Son yirmi yıl içinde kültürümüzün gelişmesi incelenecek olunursa, gerici hareketlere ne kadar dalmış olduğumuz dehşetle görülür ve her tarafta kültürümüzü er geç öldürecek birtakım hastalıklı urlar yetiştiren tohumlara rastlarız. Burada da yavaşça seyreden bozulma halindeki bir dünyanın çökme olaylarını ayırt edebiliriz. Bu hastalığı yenemeyecek olan milletlerin vay haline!
Bu hastalıklı olaylar Almanya'da hemen hemen her alanda görülebilirdi. Artık her şey en son noktayı da aşmış, uçuruma doğru
* Fütürist: 1910 yılında italya'da ortaya çıkan ve geçmiş, şimdiki ve gelecek zamanların duyumlarını bir arada göstermeyi amaç edinen.
** Kübizm: 1910-1930 arasında eserler vermiş olan sanat okulu. Eşyayı geometrik biçimde göstermeyi amaç edinen.
süratle gidiyor gibiydi. Tiyatronun seviyesi gitgide daha da düşü yordu. Eğer saray tiyatrosu sanatın fahişeleşmesi aleyhinde hareke ı etmeseydi, kültür etkeni olan tiyatro sanatı kesin bir biçimde orta dan kalkacaktı. Birkaç istisna hariç, diğer sahne oyunları o halde idiler ki, bunlara gitmekten kaçınmak, millet için çok iyi bir hareket olurdu. Gençleri o sanat merkezlerinin(!) çoğuna göndermemek, iç bünyedeki bozulmanın en esef verici işaretiydi. Bir

müzenin kapısına asılması gereken "gençlerin girmeleri yasaktır" ilanı hiç sıkılıp utanılmadan bu sanat merkezlerinin kapılarına konuyordu. Her şeyden önce gençliğin eğitimine yardımcı olmaları için faaliyet göstermeleri ve yaşlı kimselerin eğlencelerine hizmet etmemeleri gereken bu yerlerde, bu tedbirlere başvurulmasının garabetini bir kere düşününüz. Eski devrin dram yazarları bu tedbirler hakkında ne derlerdi? Kim bilir Sebiller nasıl galeyanla, Goethe nasıl bir hiddetle başını çevirirdi? Fakat yeni Alman şiiri karşısında Schiller, Goethe ve Shakespeare nedir ki? Eski, köhne ve modası geçmiş bir devrin, birer olayları! işte bu devrin göze çarpan ve en belirli vasfı budur. Bu devirde sadece pis şeyler meydana getirilmekle kalınmamış, ayrıca geçmişin büyüklükleri de lanetlenmiştir. Bu gibi olaylar her an göze çarpmaktadır. Bir devrin ve adamların eserleri ne kadar basit ve sefilane ise, geçmişteki büyüklüğün ve şerefin işaretleri de o kadar nefretle karşılanır. Bu çeşit devletlerde tercih edilen şey, her türlü mukayese imkanını ortadan kaldırmak ve kendi adi malını menfaat olarak yalancılıkla sunmak için insanlığın geçmişteki hatıralarını silmekten ibarettir. Bundan dolayı her yeni kuruluş ne kadar adi ve esef verici ise, geçmiş devirlerin son kalıntılarını yok etmek için o kadar çaba gösterir. Halbuki insanlığın gerçek ve büyük bir yenileşmesi, eski nesillerin en güzel eserlerine kendini vermekle ve hatta onların değerlerini daha çok göstermeye çalışmakla olur. Geçmiş devrin karşısında solgun bir duruma düşmekten korkmaz ve insanlığın kültür hazinesine öylesine katılır ki, çok zaman eski eserlerin hatırasını devam ettirerek onlara layık oldukları saygıyı göstermek için bizzat çaba sarf eder. Böylece yeni sanat eserlerine de devrin tam bir anlayışını sağlamak imkanı elde edilir.

Dünyada kendi kendine değerli bir şey ortaya koyamayan ve bu çabayı göstermeyen bir kimse, gerçek sanat eserlerinin hepsine kın besler ve özellikle onları inkar eder, hatta tahrip etmekten büyük haz duyar. Bu sadece genel kültür alanındaki yeni hareketlerde değil, aynı zamanda siyasi olaylarda da böyledir. Bir devrim hareketi gerçekte ne kadar az bir değer taşırsa, o devrim hareketi eski şekillere o kadar çok kin besler. Burada da kendi eserini takdire layık gibi gösterme isteği, geçmişin iyi ve gerçekten yüksek değerde günümüze intikal ettirdiği herhangi bir şeyine karşı körü körüne bir kine sebep olabilir. Mesela büyük Frederic'in tarihi hatırası yok edilemedikçe Frederic Ebert ancak ilerisi için konan bir kayıt altında hayranlık doğurabilir. Şans Souci kahramanı eski Bremen Semercisi ile kıyasta; ay karşısındaki güneş gibi yer alır. Ancak güneş battıktan sonra, ay görülebilmektedir, işte yeni ayların, yıldızlara karşı besledikleri kinin sebebi buradadır.

Kader bir süre için iktidarı herhangi bir değersiz herifin kucağına attığı zaman, o kimse geçmişi sadece çamura sokmakla ve lanetlemekle yetinmez, kendisini yüzeysel araçlarla eleştiriden kurtarmaya çalışır. Bu konuda ibret alınacak örnek yeni Alman Reich'ının korunma kanunlarıdır.

Yeni bir fikir, yeni bir görüş yeni bir dünya düşüncesi, yeni iktisadi ye siyasi hareketler, bütün geçmişi inkar etmeye, onu kötü veya değersiz göstermeye kalkışırsa, sadece bu davranış, insanın son derece ihtiyatlı ve kuruntulu olmasına yetmelidir. Çok zaman böyle bir kinin ortaya çıkışı, ya o kini besleyen adamın pek değersiz olması, ya da kötü bir niyetin bulunmasıdır, insanlığın gerçekten hayırlı bir yenileşmesi, daima ve sonsuza kadar son sağlam, temelin bulunduğu yerde inşaata başlama işini üstüne alacaktır. O günümüzdeki kurulu gerçeklerden faydalanmaktan utanmayacak ve çekinmeyecektir. Çünkü bütün kültür, insanın kendisi gibi, ancak uzun bir gelişmenin sonucudur. Bu gelişmede her nesil binayı inşa etme hususunda kendi taş ve harcını getirmiştir. Demek ki devrimlerin ruhu ve gayesi bu binayı yıkmak değil, kötü olan veya kötü yapılmış şeyi ortadan kaldırmak, var olan şeyin yanında yeniden ortaya sağlam ve daha fazla bir şey koymaktan ibarettir. Ancak böyle yapılırsa insanlığın gelişmesinden söz edilebilir ve ondan söz etmek hakkı mevcut olabilir. Yoksa dünya hiçbir vakit karışıklıktan kurtulamaz. Çünkü bu halde her nesil geçmişi inkar etmek hakkını kendinde bulacaktır. Böylece her nesil, bir işe girişmeden geçmiş devirlerde yapılanları yok etmek hakkına sahip olduğunu iddiaya kalkışacaktır. Savaştan önceki

kültürümüzün genel durumundaki en hüzün verici taraf, sadece estetik ve genel görünüşü itibariyle kendi alanında yenilikler ortaya kovmaktan aciz oluşu değildi. Esef yaratan durum kendinden daha büyük olan geçmiş devrin kültürünü lekelemek ve ortadan silmek hususunda beslenen kin idi. Sanatın bütün dallarında, özellikle tiyatro ve edebiyatta yirminci yüzyılın başından itibaren daha önemsiz ve daha az eser meydana getirildi. Moda en iyi eserleri aşağılıyordu.
Eski eserler, adı ve zamanı geçmiş köhne şeyler olarak gösteriliyordu. Sanki bu devirde, kendi utandırıcı yetersizlikleri bir yüksek eser vermiş gibi... işte geçmişin başarısını, halin gözlerinden uzak tutmak ve örtmek için sarf edilen çaba, bize gelecek günlerin havarilerinin ne mal olduklarını açıkça göstermektedir. Bu faaliyete dikkatle bakılırsa, yeni veya sahte kültür hareketleri söz konusu olmadığı anlaşılırdı, Sarf edilen çaba, bizzat medeniyetin temellerini yıkmak içindi. Böylece o güne kadar sağlam kalmış olan güzel sanatlar, düşünceler ve hisler çılgınlığın bataklığına, mümkün olduğu kadar derin batırılacak ve manevi yönden siyasi komünizme yol açılacaktı. Pericles asrı Parthenon ile maddiyat kazanmışsa, bugünün komünist parçaları da birkaç filozof bozuntusu kübistlerle maddi bir şekil almıştır.
Bu husus ele alındığı sırada, milletimizin bir kısmının gözle görülen korkaklığına da dikkat etmek gerekir. Bunlar öğrenim ve topluluk içindeki durumları itibariyle, kültürüne karşı girişilen bu tecavüzlere bir cephe meydana getirmeli idiler. Sadece komünist sanat havarilerinin bağrışmalarından korkarak her türlü ciddi direncinden vazgeçtiler ve böylece o zaman kaçınılması imkansız sanılan akımın kucağına kendilerini attılar. Çünkü bu komünist sanatı havarileri kendilerini seçkin birer yaratık olarak kabul etmeyenlere şiddetle saldırdıkları gibi, onları geri kafalı adam diye damgalayıp teşhir ediyorlardı. Bu yarı delilerin ve saçma sanat dolandırıcılarının ithamlarından korkuluyordu. Sanki fikir yönünden bozulmuş bu heriflerin ve milleti aldatanların yaptıklarını anlamamak ayıp olacakmış gibi...
Bu kültür çırakları, deliliklerini kudretli bir esermiş gibi göstermek için gayet basit bir vasıtaya sahiptiler. Onlar, anlaşılmaz her eseri, hayretler içinde kalmış dünyaya, kendi içlerinde "yaşanılmış olaylar" adı altında sunuyorlardı. Böylece itiraz edecek pek çok kişinin sözlerini daha baştan ağızlarından çekip alıyorlardı. Bunun bir tecrübeden ibaret olduğunda hiç şüphe yoktu. Ancak anlaşılmayan taraf, sağlam dünyaya, karmakarışık fikirlere yakalanmış kimselerin veya katillerin duygusal aptallıklarını sunmalarında bir anlam bulunması idi.
Bir Maurice von Schvvind'in veya bir Böcklin'in eserleri de yakından yaşanmış tecrübelerdi. Fakat bunlar bazı soytarılar tarafından değil, Tanrı'nın lütfuna erişmiş yazarlarca yaşanmış tecrübelerdi. Fakat bu konuda aydın çevrelerin esef edilecek korkaklığını görmek ve anlamak mümkündü. Bu çevreler milletimizin sağlam içgüdüsünün zehirlenmesi karşısında, sanki herhangi bir ciddi direnç önünde şaşırıp, mıhlanmış gibi duruyorlar ve adi çılgınlıkların içinden çıkıp kurtulmak görevini halktan bekliyorlardı. Bunlar sanattan anlamıyormuş gibi görünmemek için, sanata karşı bütün bu hıyanetleri satın alıyorlardı. Sonunda iş iyi ile kötüyü ayıramayacak kadar karıştı.
On dokuzuncu yüzyılda, Almanya'nın şehirleri medeniyet merkezi vasıflarını kaybederek, yalnız birer göç merkezi seviyesine indiler. Büyük şehirlerimizin modern proletaryasının oturduğu yere karşı duyduğu pek az bağlılık, artık herkesin tesadüfen ilişip kaldığı bir noktadan başka bir şeyi söz konusu etmemesinden ileri geliyordu. Bu kısmen sık sık yer değiştirmelerin sonucu idi. Buna sebep olan sosyal şartlar insana oturduğu yere sımsıkı bağlanmak fırsatını vermiyordu. Fakat bunda genel kültür yönünden karakter eksikliğinin de rolü vardı.
Kurtuluş savaşları sırasında Alman şehirleri az oldukları gibi pek küçüktüler. Gerçekten hükümet merkezleri oluşu itibariyle kültür yönünden belirli bir iki rakibi vardı. Bugünkü aynı dönemde şehirlere kıyasla nüfusu elli binden fazla birkaç şehir bilim ve güzel sanatlar yönünden zengindiler. Münih'in nüfusu altmış bine yaklaştığı sıralarda, bu şehir Alman sanat

merkezleri arasında başta geleni oluyordu. Şimdi ise sanayi merkezlerinin hemen hemen hepsi bu nüfusa sahiptirler ve hatta daha da kalabalıktırlar. Fakat gerçek bir değer içeren hiçbir şeye sahip olamamışlardır. Bunlar birer kışla yığınından ibarettirler, içlerinde barınılır ve kira ile oda tutulur, işte hepsi bu kadar. Bu derecedeki karaktersiz yerlere sevgi ile bağlanması imkansızdır. Hiç kimse, bir özelliği olmayan ve sanki en ufak sanat eserine yer verilmemesi için gayret sarf edilmiş gibi gözüken bu şehirlere asla bağlanamaz. Ancak iş bununla da bitmiyordu. Büyük şehirler nüfusları arttıkça, gerçekten sanat eserleri yönünden zayıflıyorlardı. Buralar gitgide daha hayvani bir hal alıyordu. Soysuzlaşma küçük sanayi şehirlerindekinden daha az oluyordu, fakat bu yerlerde hep aynı manzara göze çarpıyordu. Modern devrin büyük şehirlerde kültüre ayırdığı hisse tamamen yetersizdi.

Bütün şehirlerimiz geçmişin şan, şeref ve hazineleri ile yaşıyorlar. Günümüzün Münih'inden Birinci Louis zamanında meydana getirilen eserlerin hepsi ortadan kaldırılsa, o dönemden bu yana yapılan önemli güzel eserlerin sayısının ne kadar az olduğu dehşetle görülecektir. Bu, Berlin ve diğer şehirler için de böyledir. Fakat esas nokta şudur. Bugünkü büyük şehirlerimizle, şehrin genel görünüşü içinden ayrılıp ortaya çıkacak, göze çarpacak ve bütün bir devrin sembolü olarak gösterilebilecek hiçbir anıt yoktur. Halbuki orta çağların şehirlerinde şan ve şerefin bir anıtı vardı. Eski zamanın şehirlerinin belirli anıtı özel meskenler arasında bulunmuyordu, bu geçici bir akıbete değil, sonsuzluğa aday görülen topluluk anıtları arasında ilk bakışta göze çarpıyordu. Çünkü bunlar herhangi bir mülk sahibinin servetini aksettirmek için kullanılamazdı. Bu anıtlar topluluğun büyüklüğünü ve önemini ortaya koyarlardı, işte halkın her birinin bugün bizi şaşırtacak derecede şehre bağlanışını sağlayan anıtlar, bu şekilde meydana getirildiler. Gerçekten şehir halkının gözleri önünde bulunan şey, vatandaşların adi görünüşlü evleri idi, büyük ve önemli binalar tamamen topluma ait idi. Bunların karşısında mesken olarak kullanılan binalar ayrıntı seviyesine düşü-yordu.

Eski devlet zamanında yapılan inşaatın büyüklükleri aynı devrin evleri ile kıyaslanırsa kamuya ait eserlerin ön plana alınması gerekeceği yolundaki prensibin ne kuvvetle doğrulanmış olduğu görülür. Çok eski çağlardan kalma harabeler arasında yükselerek, duran bazı sütunlar o devirlerin iş hanları değildir, onlar ibadet yerleri ve devlet binalarının kalıntılarıdır. Yani bizzat topluma ait eserlerdir. Çöküş halindeki Roma'nın debdebe ve büyüklüğü içinde bile, ön planda yer alan binalar birkaç vatandaşın villaları ve sarayları olmamıştır. Bugüne kadar kalan eserler, devletin, yani milletin mabetleri, hamamları, arenaları, su yollarıdır. Orta çağlarda Almanya bile, güzel sanatlara ait düşünceler farklı olmakla beraber, aynı hakim prensibi korudu. Eski çağlarda kendisini Akropol'de veya Panteon'da ifade eden his, şimdi gotik sanatın şekillerine giriyordu. Bu büyük binalar, o ahşap ve tuğla yapılardan kurulu orta çağ şehirlerinin ezilmiş yığınları üzerlerinden birer dev gibi göklere yükselirlerdi. Bugün bile çevrelerini apartman denen taş yığınları sarmasına rağmen, bu anıtlar kendilerine has vasıflarını koruyorlar. Bu anıtlar her yere kendi özelliklerini veriyor ve kendi görünüşlerinden bir parça meydana getiriyorlar. Katedral, belediye sarayları, haller, bekçi kuleleri gerçekte eski çağların düşünüşünü kapsayan yeni bir görüşün belirli işaretleri idiler. Devlet binaları ile şahıslara ait binalar arasında esef edilecek kadar fark vardı. Bir gün Berlin, Roma'nın akıbetine uğrayacak olursa yeni nesiller en değerli ve önemli eser olarak birkaç Yahudi'nin mağazalarına ve birkaç şirketin binalarına hayranlık duyacaktır. Günümüzün medeniyetinin belirli vasıflarını bunlar ifade edecektir. Bugün Reich'ın binası ile, maliye ve ticaret binaları arasında hüküm süren o büyük nispetsizliği bir kıyaslamak yeter sanırım...

Bugün devlet binaları için ayrılan tahsisat gülünç ve çok yetersizdir. Bundan dolayı sonsuzluğa kadar ayakta kalacak binalar yapılamıyor. Yapılanlar o anın ihtiyacını karşılayacak çapta oluyor. Bu konuda daha yüksek bir fikir kendini kabul ettirmiyor. Berlin şatosu yapıldığı sırada, zamanımızda kütüphanenin haiz olduğu önemden çok daha büyük bir

önemi vardı. Halbuki yaklaşık 60 milyona çıkan bir savaş gemisine karşılık, Reich'ın ilk defa yapılan ve sonsuzluğa kadar ayakta kalacak olan bir anıtına bu paranın yarısı ayrılabildi. Binanın iç inşaatı için parlamento taş kullanılmasına karşı çıktı ve duvarların alçı ile kaplanmasına karar verdi. Gerçi bu defa siyasiler çok iyi hareket etmişlerdi. Çünkü taş duvarlar arasında alçı kafalar tam yerlerini bulmuş sayılamazlardı.
Sözün kısası, bugünkü şehirlerimizde, toplumun hakim ve bariz vasfı yoktur. Topluluk, şehirlerle olan münasebetlerinde bu hususu sembolleştiren hiçbir şey göremiyorsa, buna şaşırmamalıdır. Bunun sonucu, büyük şehir halkının kendi şehrine karşı kesin bir kayıtsızlık içinde bulunması ile ortaya çıkan, gerçek bir hüsrandır. Bu da medeniyetimizin yıkılmasının ve genel çöküşümüzün bir işaretidir. Devrimiz, gayelerin adiliği, daha doğrusu paranın esareti içinde boğuluyordu. İşte bundan dolayı, böyle bir putun hakimiyeti altında, kahramanlık ruhu ortadan çekilirse, buna da asla şaşmamalıdır. Halk ancak yakın geçmişin ektiğini biçer. Bozulma olaylarının hepsi, en son noktada, genel hususlar hakkında eşit olarak kabul edilmiş bir görünüşün eksikliğinin ve bundan çıkan genel korku ve çekingenliğin, ayrıca verilen kararlardaki korkunun ve devrin her büyük meselesinde alınan vaziyetin sonuçlarından ibarettir. Bundan dolayı öğretim ve eğitimden başlamak üzere her şey adi ve sallanır bir haldedir. Herkes sorumluluktan korkuyor ve işlenen hatalara korkakça hoşgörü gösteriyor. Hümanist hülyalar moda olmuştur. Nefsimizi delalete terk ederek, fertlere hıyanet edilmekte ve böylece binlerce kişinin geleceği feda olunmaktadır. Savaştan önceki dini durumun incelenmesi ile, bu genel uyuşmazlığın ve bozulmanın ne kadar büyümüş olduğu görülecektir. Uzun zamandan beri millet, dini inanışlardaki ve büyük bir kısım topluluk da kainat konusuna ait düşüncelerdeki tesirli kanaatlerim kaybetmiştir. Bu hususta çeşitli kiliselerin çeşitli tarikatları, bu işlere kayıtsız kalanlar kadar rol oynuyorlardı. Asya ve Afrika'daki iki "consession" kendi telkinlerine yeni müritler kazanmak için misyonlardan istifade ederlerken, bu faaliyet islamiyet'in doğuşu ve gelişmesinden önce ancak önemsiz bir başarı kazanabildi. Avrupa'da ise milyonlarca inanmış kimse kaybediliyordu. Bu milyonlarca kişi, dini hayata yabancı kalıyor veya kendi bildikleri yola sapıyorlardı.
Bütün dinlerin inanışına ait temellerine karşı, ne büyük şiddetle bir mücadelenin sürdüğü gözden uzak tutulmamalıdır. Gerçi bu temellerde insanın dünyasında dini bir gayenin gerçek bir kalıntısı tasavvur edilemez. Büyük halk toplulukları filozoflardan meydana gelmiş değildir. Halbuki, toplum için iman, dünyada ahlaki telakkinin yegane temelidir. Bunun yerine başka şeyler konulması, memnuniyet verecek sonuçlar sağlamadıkları gibi, o zamana kadar geçerli ve yürürlükte olan dinlerin yerini alacakları da kabul edilemez. Fakat dini iman ve telkinler, geniş halk toplulukları üzerinde tesir yaparsa, o vakit bu imanın itiraz kabul etmeyen muhteviyatı, her türlü tesirli icraat ve hareketin temeli ve başı olmalıdır. Anayasalar bir devlet için ne ise, inançlar da dinler için aynı şeydir, inanç olmazsa, akıllı ve zeki bir surette yaşayan yüksek mevkie çıkmış birkaç yüz bin kişinin yanında milyonlarca insan bundan yoksun olarak yaşamaya devanı edecektir. Sonsuz bir şekilde yayılma kabiliyetine sahip bir halde bulunan manevi fikir, ancak anıtlar vasıtasıyla bir açıklık kazanabilir ve o şekilde diğerlerine intikal eder. Eğer bu şekil olmasa idi, bir iman haline dönüşmezdi. Fikir hiçbir zaman metafizik bir düşünce, yani kısacası, bir felsefi düşünce halinde gelişmezdi. Gerçekte, akidelere karşı mücadele, bu şartlar içinde devletin genel kanunlarının temelleri aleyhindeki mücadeleye benzer. Bu mücadele nasıl tam bir anarşi ile sonuçlanırsa, dini mücadele de değerden yoksun bir nihilizm içinde yok olur.
Bir siyasi için, dinin değerinin takdiri, arz edeceği bazı tasavvurlara göre olmamalıdır. Aslında hayırlı düşünceler sağlaması ile ölçülmelidir. Eğer bir karşılığı ve olumlu olanı bulunmadıkça mevcut olanı yok etmek delice veya canice bir iş olur. Hiç şüphe yok ki pek az memnuniyet doğuran dini vaziyetten dolayı, sırf dinin dışında kalan ayrıntılarla din fikrini ağırlaştıran, müspet ilimlerle gereksiz bir kavgaya tutuşan kimselere ufak da olsa bir sorumluluk düşmez. Bu noktada başlayan kısa bir kavgadan sonra zaferin daima bilim

tarafından kazanılacağı itiraf edilmelidir. Din ise sadece yüzeysel bir iyimserlik üstüne yükselmeye başarı gösteremeyenlerin gözlerinde, ağır zayiata uğrayacaktır.
işin en fenası dinin, siyasi menfaatler uğrunda kullanılmasının sebep olacağı zararlardır. Dini, siyasi gayelerine ve işlerine hizmet için kabiliyetli ve kıymetli bir vasıta kabul edenlere karşı ne kadar şiddetli söz söylense yine de azdır. Bu çeşit yüzsüz kimseler kendi itikat ve imanlarını kalabalık içindeki zavallılar işitsinler diye gırtlaklarını yırtarcasına bağırırlar. Esas gayeleri bu uğurda ölmek değil, bunun sayesinde geçimlerini sağlamaktır. Bu kimseler sadece siyasi bir fayda sağlamak için imanlarını satabilirler. Birkaç milletvekilliği için her dinin can düşmanı olan Marksistlerle anlaşma yaparlar. Bir bakanlık için, işi şeytanla evlenmeye kadar vardırabilirler. Yeter ki utanma hissinden yoksun şeytan buna "evet" desin...
Eğer savaştan önceki Almanya'da dini hayat ağızlarda kötü bir tat bırakıyorsa, buna sebep kendisine Hıristiyan adını veren partinin Hıristiyanlığı suiistimal etmesi ve Katolik imam ile bir siyasi partiyi aynı şey gibi göstermesi idi. Katolik imanın yerine siyasi bir partinin geçmesinin sonucu *değersiz* bir sürü kimseye mecliste mevki temin ettiği gibi, kiliseye de zarar verdi.
Bu durumun sonuçlan milletin omuzlarına yüklendi. Çünkü dini hayatta sebep oldukları gevşeme öyle bir devirde meydana geldi ki, zaten her şey gevşemeye ve sallanmaya başlamıştı, bu şartlar içinde geleneklerin ve ahlakın temelleri de yıkılmak üzere idi. Fakat sosyal organın bütün bu yaraları ve sarsıntıları, kötü bir olay işin içine karışmadıkça *zararsız* bir halde durabilirdi. Ama yem önemli olaylar milletin iç sağlamlığı meselesine kesin bir önem verince, bunlar korkunç bir hal aldılar. Dikkatli gözler, siyasi alanda da buna benzer birtakım bozukluklar görebilirdi. Bu bozukluklar kısa zamanda düzeltilmediği ve çaresine bakılmadığı için imparatorluğun pek yakın bir gelecekte yok olacağının işareti olarak ortada duruyorlardı. Almanya'nın iç ve dış siyasetinde bir gayenin olmadığını kendisine kör denilmesini istemeyen herkes görebilirdi. Bu, Bismarck'm "Siyaset, mümkün olanı yapmak sanatıdır." yolundaki düşüncesine pek uygun gibi gelebilir. Fakat Bismarck'a halef olan şan-sölyeler arasında küçük bir fark vardı. Bismarck'ın bu düsturu, ona siyasetinin özünü uygulama imkanı verdiği halde, başkalarının ağzında değişik bir mana kazanıyordu. Gerçekte Bismarck, bu cümle ile belirli bir siyasi gayeye ulaşmak için bütün imkanları kullanmak ve hiç değilse mümkün olan şeye başvurmak manasını kastediyordu. Fakat Bismarck'ın halefleri ise tam tersine olarak bu cümlede, siyasi fikirlere hatta siyasi gayelere sahip olmak zorunluluğundan sıyrılmak hakkının resmi bir ilanım buldular, işte o zaman gerçekten siyasi gayeler kalmamıştı. Çünkü siyasi gaye için gereken dünya hakkında açık bir düşünce ve siyasetin gizli gelişmesinin kanunları ile ilgili açık bir görüş eksikti.
Birçok kimse bu konuda her şeyi kara görerek, imparatorluk siyasetinde tedbirli düşünce planının eksikliğinden dolayı eleştiride bulundular. Demek oluyor ki bu siyasetin ne kadar boş ve manasız olduğunu teslim ettiler. Fakat bu kimseler siyasi hayatta ikinci planda kalıyorlardı, hükümetteki şahıslar bir Houston Stewart Chamberlain kabinelerine önem vermiyorlardı. Onlara bugün olduğu kadar, eskiden de kayıtsız kalıyorlardı. Bu kimseler kendiliklerinden bir şey düşünemeyecek kadar aptal, muhtaç oldukları şeyi başkalarından öğrenemeyecek kadar da tahsilsizdiler. Bu sonsuza kadar devam edecek bir gerçektir, isveç Şansölyesi Oxenstiern* bu gerçeğe dayanarak "Dünya ancak akıl ve hikmetin bir parçası tarafından idare olunur." demişti. Şimdi her bakanlık bu parçanın ancak bir atomunu teşkil eder diyeceğiz. Oysa Almanya bir cumhuriyet olalı beri bu gerçek artık kalmamıştır. Bundan dolayı böyle bir şey düşünmek veya söylemek cumhuriyeti koruma kanunları ile yasaklanmıştır. Fakat Oxenstiern için bugünkü cumhuriyetimizde değil de, o devirlerde yaşamış olmak bir saadettir.
Birçok kimse, daha savaştan önce, imparatorluğun kuvvetini meydana koyacak müesseseyi Reichtag'ı (parlamentoyu) en zayıf direnme noktası olarak görüyordu. Korkaklık ve sorumluluktan çekinme burada en geniş şekilde yerleşiyordu.

Bugün işitilen boş fikirlere göre parlamentarizm devrimden sonra ortadan kalkmıştır. Böylece devrimden önce işin başka türlü olmadığı yolunda bir kanaat uyandırmak istiyorlar. Gerçekte bu organ ancak tahripkar olarak faaliyet gösterebilir. Ancak gözleri bağlı kimselerin görmediği, o devrede parlamento aynı şekilde hareket ediyordu. Hiç şüphe edilmesin ki Almanya'nın yere serilmesinde bu müessesenin zerre kadar bir payı yoktur. Fakat kötü sonuç daha önce meydana gelmemiş ise bunda da Reichstag'ın bir rolü olmamıştır. Bu gecikme, Alman milletinin ve imparatorluğunun bu mezar kazıcısına karşı, barış sırasında direnen kuvvetine affedilmelidir.
Bu müesseseden, doğrudan doğruya veya dolambaçlı yollardan ortaya çıkan, birçok yıkıcı felaket topluluğu içinden ben sadece birini göz önüne sereceğim. Bütün müesseselerin en sorumsuzu olan bu organın özünü daha açıkça gösterecek şey şudur: imparatorluğun gerek içte ve gerek dıştaki siyasetini sevk ve idarede gösterilen o korkunç yetersizlik ve zayıflık. Birinci derecede Reichstag'ın faaliyetine atfedilecek olan bu zafiyet, imparatorluğun yıkılmasının belli başlı sebeplerinden biriydi. Ne şekilde olursa olsun, hangi yönden bakılırsa bakılsın parlamentonun faaliyeti dahilinde olan her şey yetersizdi. Lehistan siyaseti hatalıydı. Sorun ciddi biçimde ele alınmadan bu konu tahrik ediliyordu. Sonunda ne Almanya için bir zafer kazanıldı ne de Lehistan ile barışmak mümkün oldu. Fakat Rusya ile düşman duruma düşüldü. Alsace Lorraine meselesinin halli ye tersizdi. (İsveç Şansölyesi olan Oxenstiem, Gustave Adolphie'nin ölümünden sonra (1664-1683) hükümetin idaresini eline almıştı.) Fransız canavarı sert bir yumrukla bir defada kesin bir şekilde ezilerek Alsace'a, Reich'ın diğer devletlerinin haklan ile eşit haklar sağlanmalı idi. Ama bu yapılamadı. Esasen buna kesin olarak imkan yoktu. Çünkü en büyük partilerin bünyelerinde en büyük vatan hainleri vardı. Üstelik merkezde de M. Wetterle! Fakat bu genel yoksulluk, imparatorluğun devamı için var olması gereken bir kuvveti, yani orduyu paramparça etmeseydi, yine de ona tahammül gösterilirdi. Alman Reichstag'ı denilen bu müessesenin işlediği bu korkunç hata Alman milletinin çektiklerinin ağırlığını kendisine yükletmek için tek başına yeter bir sebepti. Bu parlamenter rejimin parti denilen parçalan en adi sebeplerle milletin elinden bekasının silahım, hürriyetini ve bağımsızlığının tek koruyucusunu çalıp aldılar. Bugün Flandres ovasındaki mezarlar açılsa, karşımıza itham dolu kanlı cesetler çıkar. Bu toprağa düşenler, parlamentonun görmemiş veya yarı yetişmiş bir halde, ölümün kucağına atılmışlardı. Bu kahramanlarla beraber, daha on binlerce ölü ve sakatı sadece halkı aldatan ve sayıları birkaç yüzü bulan siyasi manevracıların hırsızlıklarına devam etmek veya doktrinlerini haince telkin edip yaymak imkanlarını ellerinde tutmak istemelerinden kaybettik.
Yahudiler Marksist ve demokrat gazeteleri ile bütün dünyaya Alman militarizmi yalanını uluduğu ve bu şekilde her vasıtaya başvurarak Almanya'yı ezmeğe çalıştığı sırada, Marksist ve demokrat partiler de Almanya'nın halk kuvvetini tam bir öğretimden yoksun bırakıyorlardı. Parlamentocu p ... 'lerin vahşi ve adi vicdanlarının doğurduğu sonuçları şimdilik bir kenara bırakalım. Yeteri kadar talim görmüş asker eksikliği savaşın başlangıcındaki harekat sırasında hezimeti çabuklaştırdı. Savaş büyüdüğü sırada da bu durum korkunç bir şekilde ortaya çıktı. Alman milletinin hürriyet ve bağımsızlığı uğrundaki savaşta ortaya çıkan bu hezimet, barış sırasında vatanın korunması için milletin bütün kuvvetlerini toplamamak hususunda gösterilen zaafın ve yarım tedbirlerin sonucudur. Kara ordusunun yeni seçim mensuplarının pek azı talim görmüştü. Deniz kuvvetlerinde de aynı yetersizlik milli bekamızın tek silahı olan ordumuzun değerini düşürdü. Ayrıca esefle belirteyim ki, deniz kuvvetlerinin kumanda heyeti de bu adi ruhun telkini altında kalmıştı. Aynı zamanda tezgaha konan ingiliz gemilerinden daha küçük gemiler yapımı ile başlamak, her halde basiretli ve dahiyane bir hareket değildi. Halbuki, gemilerin sayısı itibariyle muhtemel düşmanın seviyesine 'çıkarılamayan bir donanma, bu açığını gemilerinden her birinin savaş kudretinin üstünlüğü ile kapatmağa çalışmalıdır. Söz konusu ,: olan şey, kavga kudretinin üstünlüğüdür. Bugünün tekniği öyle gelişmelere ulaşmıştır ki, başka milletlerin aynı tonajdaki gemilerine ' üstünlük sağlamak

imkansızlaşmıştı. Artık nitelik itibariyle efsanevi üstünlük tarihe karışmıştır. Hele hele tonajları az olan gemilerin daha büyük tonajlı gemilere üstün gelecekleri hiç düşünülmemelidir.
Özellikle Alman top malzemesinin Ingilizlerinkine üstün olduğu, 28 cm.lik Alman topunun ateş kudreti bakımından, 30.5 cm.lik |, ingiliz topundan aşağı bulunmadığı söyleniyordu. Halbuki bu sırada bizim de 30.5 cm.lik top yapımına başlamamız gerekirdi. Çünkü gaye savaşta eşit bir kuvvete sahip olmak değil, üstün bir kuvvet j!(sağlamaktır. Eğer bu böyle olmasaydı, kara ordusu için 42 cm.lik bir havan topunun yapılması lüzumsuz olurdu. Çünkü 21 cm.lik Alman havan topu, o zaman Fransa'nın sahip olduğu eğri atışlı bütün toplarına üstündü. Kaleler, siperler 30.5 cm.lik havan toplarının darbeleri ile de yıkılabilirdi, işte burada, kara ordusu kumandanlığının ileri görüşü deniz ordusunda yoktu. Üstün bir topçu kuvvetinin tesirinden ve üstün bir süratten vazgeçiliyordu. Bu risk yanlış bir görüşten ileri geliyordu. Deniz ordusu kumandanlığı gemilerin yapımı için kabul ettiği şekille taarruzu esas alan hareketten vazgeçip, kendim zorunlu bir savunma hareketine mahkum ediyordu. Bu yüzden de, ancak hücum üzerine dayanan ve sadece hücumla elde edilebilecek kesin bir başarıdan vazgeçilmiş olunuyordu.
Daha az sürate ve daha kuvvetsiz silahlara sahip bir gemi, daha hızlı seyreden ve daha kuvvetli silahlara sahip düşman gemisi tarafından top ateşine tutularak batırılacaktır. Hem bu iş çok zaman kuvvetli gemiye uygun bir mesafeden yapılacaktır, işte bu savaş kanununu kruvazörlerimizin çoğu büyük bir acı ile tattılar. Savaş, bizim deniz ordumuzun kumanda heyetinin, düşüncelerinin ve görüşlerinin hatalı olduğunu ispat etti. Sonunda savaş sırasında imkan olduğunda eski gemilerin silahlarım değiştirmeye ve yemlerim daha iyi ve daha üstün silahlarla donatmaya mecbur kaldık. Eğer Skager Rack deniz savaşında Alman gemileri, ingiliz gemileri ile aynı tonaja, aynı silah ve surata sahip olsalardı, ingiliz donanması daha isabetli ve daha tesirli olan 38 cm.lik Alman obüslerinin fırtınası önün de denizin dibini boylayacaktı.
Japonya eskiye göre, daha değişik bir deniz siyaseti takip etti Japonlar yeni gemilerine muhtemel düşman gemilerinden daha üstün bir savaş gücü vermeğe çalışıyorlardı. O zaman bu tedbir saye sindeki üstünlükle donanmayı taarruza geçirme imkanı doğuyordu. Bizim kara ordumuzun kumanda heyeti böylesine yanlış bir fikir takip etmediği halde, parlamentonun düşünce şeklinden devamlı zarar görüyordu. Donanma köhne görüşlere göre teşkilatlandırıldı ve sonra da aynı prensiplere göre harekete geçildi.
Ordu sonradan elde etmesini bildiği ölmez şan ve şerefi, generallerinin iyi çalışmalarına ve bütün subay ile erlerinin iktidarlarına ve eşi görülmemiş kahramanlıklarına borçludur. Savaştan önceki deniz ordusu da böyle meziyetlere sahip olsaydı, savaşın kurbanları boş yere canlarını feda etmiş olmayacaklardı, işte hükümetin, o pek başarılı "parlamento oyunları" barış sırasında donanma için çok zararlı oldu. Gemi inşası meselelerinde, parlamentonun görüşü, askeri fikirler karşısında geri çekileceği yerde, tam tersine üstün bir rol oynadı, iktidarsızlık ve parlamentonun belirli vasfı olan düşünce gücünün yokluğu ile mantık yetersizliği deniz ordusunun kumanda heyetini berbat edip bıraktı.
Kara ordusu daha önce de belirttiğim gibi böylesine hatalı bir düşünce akımına kendini kaptırmadı. Özellikle o sıralarda, genelkurmayda bulunan Albay Ludendorf, milletin hayati meselelerinde Reichtag'ın aldığı yarım tedbirlere gösterdiği zaafa ve çok zaman da bunları inkar etmesine karşı, ısrarlı bir mücadeleye girişmişti. O zaman bu subayın yaptığı mücadele sonuç vermedi. Bu suçun yarısı parlamentoya, diğer yarısı da şaşkın Behtmann Hohveg'in, parlamentodan daha sefilane olan durumuna aittir. Fakat bugünün sorumluları, bu gerçeğe rağmen, bu korkunç suçu, milli menfaatlerimizi korumayan kabiliyetsiz heriflere karşı çıkmış olan kimseye yüklemektedirler. Bu anadan doğma elebaşılar için, bir yalan çok veya bir yalan az olmuş, hiç önemli değildir. Milletin geleceğinden son derece sorumlu olan bu heriflerin canice hafifliklerinden dolayı doğacak sorumlulukları düşünen, boş yere feda edilmiş ölüleri

ve savaş sakatlarını, katlanmakta olduğumuz büyük utanç verici durumu ve hakareti, içine düşmüş olduğumuz sonsuz sefaleti hayal eden ve bu tün bunların sadece birkaç zamane adamına ve iyi mevki avcılarına |. bakanlık koltuklarına doğru yol açmak için meydana geldiğini bilen iŞ'bir kimse, hiç şüphe yok ki, bu yaratıklara, alçak, rezil, namussuz, şerefsiz ve katil denilmesinin hikmetini gayet iyi anlayacaktır. Aksi halde kullandığımız bu kelimelerin manası ve gayesi gerçekten anlatılmaz hale gelir. Bu heriflerin yüzünden eski Almanya'nın iç siyaseti bozulduğu zaman bütün suçları garip bir açıklıkla göze çarpmıştır. Çünkü bu türlü ahvalde hoş olmayan gerçekler, büyük halk toplulukları arasında avaz avaz bağırıldığı halde başka taraflarda pek utanılacak olaylar, sessizlikle geçiştiriliyordu, hatta bunların bir kısmı inkar bile ediliyordu. Bir sorunun açıkça incelenmesi ile bir iyileşme ihtimali doğarsa işte böyle davranıyorlardı.
Bu arada hükümetin başında bulunanlar propagandanın değerinden ve özünden adeta hiçbir şey anlamıyorlardı. Propagandayı devamlı bir şekilde ve gayet ustaca kullanmakla, halka cenneti cehennem gibi veya cehennemi cennet gibi göstermeyi kim başarabilir? işte bunu yapmasını sadece Yahudi bilecekti ve bu esasa göre hareket edecekti. Almanlar veya Alman Hükümeti bu hususta zerre kadar bir bilgiye sahip değildi. Bu bilgisizlik savaş sırasında pek pahalıya mal oldu.
Fakat burada işaret ettiğimiz ve savaştan önce Alman milletini lekelediğini gördüğümüz bu sayısız fenalıklar arasında bazı üstünlüklerimiz de vardı. Tarafsız bir inceleme yapılırsa diğer millet ve ülkelerin eksikliklerimizin çoğunu paylaştıkları gerçeği ortaya çıkacaktır. Hatta bizi bu alanda geride bırakıyorlardı ve aynı zamanda bizim üstünlüklerimizden de yoksundular. Bu üstünlüklerin en belli başlısı olarak, Alman milletinin bütün diğer Avrupa milletleri arasında daima kendi iktisadi milli vasfını son derece korumaya çalışması ve kötü işaretlere rağmen uluslararası maliye aleminin kontrolüne, diğer devletlerden daha az bağlı olması durumu gösterilebilir. Bu herhalde düşmanlarımız için tehlikeli bir üstünlüktü ki sonradan Dünya Savaşı'nın en belli başlı sebeplerinden birini teşkil etti.
Şüphe yok ki monarşi birçok kimselere ve özellikle büyük halk topluluğuna yabancı geliyordu. Buna da sebep, hükümdarların daima en temiz beyne ve özellikle en doğru kalbe sahip olmamaları i-di. Hükümdarlar maalesef dalkavukları daha çok seviyorlardı, onla n iyi tabiatlı kimselerden üstün tutuyorlardı. Saray çevresinde bilgi sahibi olanlar da dalkavuk ve yüze gülücü heriflerdi.
Dünyanın her yönden değişikliklere uğradığı bir devrede bu hal büyük bir darbe teşkil etti. Bu değişiklikler sarayların bir çok gelenekleri ile uyuşmuyordu, işte bundan dolayı son yüzyılın dönüm noktasında herhangi bir kimse artık at üstünde üniforması ile geçen bir prensese hayranlık duyamazdı. Bu şekilde yapılan bir geçit resminin, halkın gözünde nasıl bir tesir meydana getireceği doğru, olarak tahmin edilemiyordu. Eğer bu bilinse idi, bu kadar uy-gunsuz, akla ters gelen işlere kalkışılmazdı. Aynı bu durumda olduğu gibi, yüksek sosyetenin samimi olmayan insaniyetçiliği de çok zaman olumsuz bir tesir yapıyordu. Mesela bir prenses, bir halk mutfağında pişen yemekten tatmak tenezzülünü gösterdiği zaman, bu davranış eskiden pek iyi görünebilirdi. Fakat bu yüzyılın başında elde edilen tesir tamamen ters oldu. Çünkü prenses bir tecrübeye giriştiği gün, yemeğin her zamankinden biraz farklı olduğunun farkına bile varmadığına kesin olarak inanılabilinirdi. işte bu kadarı bile yeterdi. Keza bunu herkes biliyordu. Böylece en iyi niyet ve davranışlar bile, açıkça sinire dokunmasa da, gülünç bir manzara teşkil ediyorlardı. Hükümdarın kanaatkar olduğuna dair sağda solda anlatılan hikayeler, münasebetsiz sözler, halkı tahrik ediyordu. Örneğin sabahları erken kalkma alışkanlığı, gecenin geç saatlerine kadar çalışma ve az gıda almanın kendisini maruz bıraktığı tehlike gibi... Oysa hükümdarın ne kadar uyuduğunu ve ne kadar yediğini bilmeye, öğrenmeye lüzum yoktu. Ona yeter miktarda bir yemek veriliyor ve gereği kadar uyumasına da itiraz edilmiyordu. Hükümdar, bir insan ve bir karakter sahibi sıfatı ile, ırkının ve memleketinin şerefine layık faaliyetlerde bulunursa ve hükümdarlık görevlerini yerine

getirirse sevinç duyuluyordu. Fakat ne var ki, bütün bunlar önemsiz şeylerdi. Kötü olanı, milletin büyük bir kısmına, tepeden idare edildikleri için artık kimsenin herhangi bir şeyle meşgul olmasına lüzum kalmadığı kanaatinin gittikçe artan bir hızla yayılması idi. Hükümet başarılı veya iyi niyetle donanmış olduğu sürece bunun zararı görülmeyebilirdi. Fakat o iyi niyetli, başarılı hükümet yerini, gerektiği gibi olmayan başka bir hükümete bırakacak olursa, vay halimize! îşte o zaman itaat, irade yokluğu ve çocukça güven gösterme, hayal edilebilecek en kötü felaketleri doğuracaktır. Fakat bu karşı fikirlerin önüne itiraz kabul etmez birtakım kuvvetler çıkıyordu. Bu kuvvetler arasında ilk önce bütün devlet idarelerinin istikrarım belirtelim. Monarşi bu istikrarı meydana getirmişti. Sonra bu duruma, hırslı siyasetçilerin spekülasyon, kargaşalıklarından korunan devlet makamlarından uzaklaştırılmaları da yardımcı oldu. Ayrıca, kuruluşun daha baştan kazandığı şerefi ve namuskârlığı ile elde edeceği otorite, memurların ve özellikle ordunun üstünlüğünü, siyasi partilerin seviyesini aşması da bu işe hizmet ediyordu. Bu üstünlüğün, devletin en büyük adamının, yani hükümdarlarının şahsında şekillenmesini de ilave edelim. Bu yüzden hükümdar bir sorumluluğun sembolü oluyordu. Hükümdar, parlamento çoğunluğunun meydana gelişi gibi tesadüfi bir topluluğa değil, daha çok halka borçlu durumda idi. Alman idaresinin menkıbesi ve temizliği daha çok bu durumdan ileri geliyordu. Sözün kısası, Alman milleti için monarşinin kültür değeri pek büyüktü ve diğer mahzurları başarı ile ortadan kaldırabilirdi. Alman hükümdarlarının oturdukları yerler, halen estetik ruhun mabedi olmakta devam ediyordu. Bu böyle olmasaydı, günümüzde materyalist hale gelen bu ruhun ortadan kalkması tehlikesi baş gösterirdi. Alman prenslerinin on dokuzuncu yüzyılda sanat ve bilim için yaptıkları hizmet asla unutulamaz. Çağdaş devir ise eskiden yapılanlara benzeyen hiçbir şey ortaya koyamamıştır, işte sosyal organımızın yavaş yavaş bozulmaya başladığı o devirde ordu vardı demek zorundayız.
Ordu Alman milletinin en kuvvetli okulu idi. Zaten bütün düşman kininin, milletin hamisi olan bu müesseseye çevrilmiş olması sebepsiz değildi. Ordu, iftiraya uğrarken, kinlere, husumete ve mücadelelere hedef olurken, aşağılık heriflerin hepsine korku telkin ediyordu. Gerçeği ifade için bundan güzel anıt yapılamazdı. Versay'da uluslararası hırsızların adi arzu ve hiddetlerini ilk önce eski Alman ordusuna çevirmiş olmaları, Alman ordusunun para kuvvetine karşı milletimizin hürriyeti için sağlam bir sığınak olduğunu gösterir. Bizim milletimize bir bekçi olan bu kuvvet olmasa idi, Versay bütün ruhu ve ayrıntısı ile Almanya için çoktan uygulanmış olurdu. Alman milletinin orduya borçlu olduğu şey şöyle özetlenebilir: HER ŞEY.
Ordu, sorumluluk hissinin meziyet haline geldiği, sorumluluğun ezilmesi gittikçe günün meselesi olduğu, özellikle her çeşit sorumluluk yokluğunun örneği olan parlamento tarafından böyle bir eğilim yayıldığı bir sırada, kalplere sorumluluk hissi dolduruyordu. Ordu, korkaklığın salgın bir hastalık olma tehlikesinin baş gösterdiği, kamunun çıkarları lehinde fedakarlık etmenin budalalık sayılmaya başladığı, sadece kendi çıkarını korumayı ve çoğaltmayı bilen kimsenin akıllı sayıldığı sırada, şahsı cesareti aşılıyordu. Ordu, her Almana milletin kurtuluşunu, zenciler, Çinliler, Alman, Fransızlar, İngilizler ve diğerleri arasında milletlerarası bir kardeşliği tahrik ve teşvik eden sahtekar heriflerin uydurdukları cümlelerde değil, bizzat milletin kuvvetinde, azim ve karar ruhunda aramanın gereğini öğreten okul durumunda idi. Ordu, azim ve karar ruhu aşılıyor ve böyle azimli ve kararlı adamlar yetiştiriyordu. Oysa, günlük hayatta azim ve karar yokluğu, ve şüphe ile tereddüt insanların hareketlerini sarsmaya başlamıştı.
Kurnaz heriflerin numune olarak gösterildikleri devirde, örnek bir işin düzensizlikten daima daha iyi olduğu prensibini üstün çıkarmak, gerçekten ustaca bir hareket idi. Yalnız bu prensipte daha hiç bozulmamış ve sağlam kalmış bir sıhhatin varlığı gerekti. Eğer ordunun verdiği terbiye bu temel kuvveti yenilemeye devamlı bir şekilde dikkat etmemiş olsaydı, günlük hayatta böyle sıhhatli işler çoktan ortadan kaybolur giderdi.

Baskı ve zorlama ile yeni bir gasp veya hiç itiraz edilmeden yerine getirilmesi gerekli bir ticaret anlaşmasını imzalama durumu hariç, hiçbir vakit herhangi bir faaliyeti için bütün kuvvet ve inisiyatifini toplayamayan bugünkü Reich hükümetinin azim ve karar kabiliyetinden ne kadar dehşet verici bir şekilde yoksun olduğunu görmek yeter. Fakat önüne konan bir anlaşmayı diktatörün emrini yerine getirir gibi imzalayacağı zaman, her türlü sorumluluğu bir yana bırakır ve dikte edilen husus ne olursa olsun, onu hemen meclisler-deki zabıt katipleri gibi süratle tasdik eder. Gerçekten bu gibi durumlarda bu hükümet için bir karar almak kolaydır, çünkü alınacak karar ona dışardan yazdırılmıştır.
Ordu, ideale, vatana ve devletin büyüklüğüne sadakat gösterme terbiyesi vermişti. Halbuki günlük hayatta hırs, açıkgözlülük ve materyalizm yayılıyordu. Ordu sınıflar halinde ayrılmaya karşı, birleşmiş, birlik olmuş bir millet meydana getiriyordu. Bu konuda ordunun tek hatası vardı: Bir senelik gönüllüler usulü. Bu yanlış bir hareketti. Çünkü, bu yüzden eşitlik prensibi ihlal ediliyordu. Daha çok talim görmüş olan çevresinin diğer bölümlerinden tekrar dışarı çıkmış oluyordu, halbuki bunun tersi daha iyi idi.
Yüksek sınıflarımızın derin genel aptallıkları ve halktan gittikçe daha belirli bir şekilde kopmalar karşısında ordu hiç olmazsa kendi safları arasında, akıllılar denilenlerin ayrılıklarından kaçınmasaydı, pek iyi bir tesir meydana getirmiş olurdu. Bu şekilde hareket etmemek hataydı. Fakat bu dünyada hangi müessese hatadan bağımsızdır? Ordunun hayırlı işleri, zarara o kadar üstündü ki, bazı küçük hataları bir vasat insanın kusurlarına nispetle çok daha önemsiz ve basit şeylerdi.
Eski imparatorluğun ordusunun en büyük meziyeti, her şeyin çoğunluğa tabi olduğu bir sırada ve Yahudilerin sayıya karşı besledikleri körü körüne sevgiye ters olarak, şahsiyete inanma prensibini korumasıdır. Gerçekte ordu çağdaş devrin en çok ihtiyaç duyduğu şeyi yatıştırıyordu: İNSAN. Bir gevşeme halinden, yayılmakta olan bir kadınlaşma bataklığından, her yıl ordunun safları arasından 350.000 genç yetişiyordu ki, her birinden kuvvet fışkırıyordu. Bu gençler iki yıl süren talim sonunda üzerlerinden gevşekliği atmışlar, çelik gibi vücutlara sahip olmuşlardı. Bu süre içinde itaat etmeye alışan genç, artık bundan sonra kumanda etmeyi öğrenebilirdi. Yürüyüşünden talimli askeri tanımak mümkündür.
Evet, ordu Alman milletinin en büyük okulu idi. işte bu yüzden kıskançlık, hırs ve açgözlülük şevkiyle, devletin acze düşmesini, milletin müdafaadan yoksun kalmasını isteyenler ve bu büyük devleti sömürenler, korkunç kinlerini orduya yoğunlaştırıyorlardı. Birçok Almanın düştüğü körlük veya kötü niyetle istemedikleri şeyi yabancılar takviye ediyorlardı. Alman ordusu, milletin hürriyetinin ve çocuklarının gıdasının hizmetinde en kudretli bir silah idi.
Devletin şekline ve orduya üçüncü bir unsur katılıyordu. Bu eski imparatorluğun mukayese kabul etmez memurlar sınıfı idi.
Almanya, dünyanın en iyi idare edilen ve en güzel teşkilatına sahip bir ülke idi. Alman memurlarının kırtasiyeciliğin karşısında oluşları sayesinde işler muntazam gidiyordu. Başka devletlerde işler, bizdekinden daha iyi gitmiyordu. Hatta daha da fenaydı. Fakat diğer ülkelerde olmayan taraf bu organın hayran kalınacak sağlamlığı ve onu meydana getirenlerin ahlak kaidelerinden ayrılmaz zihniyeti idi. Mertlik ve sadakatin bir arada olduğu küçük bir görenek, bugün sık sık rastlanan prensip yokluğundan, karaktersiz, cahil ve aciz modernlikten çok daha iyidir. Savaştan önce belki biraz kırtasiyeci olan Alman idaresinin ticaret yönünden iktidarsız olduğunu iddia etmek, bugün pek revaçta ise, buna şu soruyla cevap vermek yeter: Dünyanın hangi ülkesinde Almanya'nın demiryolları kadar iyi sevk ve idare edilen bir işletme ve ticari yönden bu kadar iyi bir kuruluş vardı? Meğer bu örnek işletmeyi yok etmek, devrime kısmet-mis. Sonunda bu işletme milletin elinden alınarak, cumhuriyetin kurucularının ruhlarına göre sosyalize edilmeye, yani Alman devriminin delegasyonu sıfatı ile spekülasyonun milletlerarası sermayesine hizmet etmeye uygun bir duruma getirildi.
Memur sınıfını ve idare mekanizmasını özellikle diğerlerinden ayıran ve üstün hale getiren taraf, bu sınıfın çeşitli hükümetlere karşı bağımsız oluşuydu. Çeşitli hükümetlerin siyasi

görüşleri Alman memurunun zihniyeti ve çalışması üzerinde tesirli olamazdı. Fakat devrimden bu yana, bu durum değişti. Meleke, ehliyet ve iktidar yerine, herhangi bir siyasi yazıda belirtilen mevki üstün duruma geçiyordu. Orijinal ve bağımsız bir karakter, memura fayda vermek yerine engel teşkil ediyordu.
Eski imparatorluğun kuvveti ve ihtişamı, devletin şekline, ordu ve memur sınıfının üzerine dayandırılıyordu. Bugün ise bunlar, devlette tamamen eksik olan bir vasfın birinci derecedeki en önemli sebepleri idiler. Devlet otoritesi yoktu. Çünkü devlet otoritesi, parlamentoda veya lanstaglardaki gevezeliklere, devleti koruma kanunlarına veyahut bu kanunları çiğneyenleri dehşet ve korku içinde bırakmaya mahsus mahkemelerin kararlarına dayandırılamaz. Devlet otoritesi, bir topluluğu sevk ve idare edenlere gösterilmesi gereken ve gösterilebilen genel güvene dayandırılır. Fakat bir kere daha belirteyim ki bu güven, hükümetin ve idarenin namuslu, menfaat düşüncelerinden uzak olduğuna dair samimi ve sarsılmaz bir kanaatin sonucudur. Bu, kanunun anlamı üzerindeki tam bir birleşmeden ve kanun tarafından saygı gösterilen prensipler hakkındaki anlaşma hissinden doğar. Hükümet sistemleri baskı ve şiddet üzerine dayanmazlar, halkın menfaatlerini temsil etmedeki samimiyete, onun gelişmesi için yapılan yardıma ve kendi meziyetlerine göre değer taşırlar. Savaştan önce işlenen kötülüklerden bir kısmı, milletin kendinde saklı kuvvetlerini yıkmak tehdidinde bulunmuştur. Bu durum diğer ülkelerde de meydana gelmiştir. Hatta bu ülkeler, bu kötülüklerden Almanya'ya kıyasla daha çok zarar görmüşlerdir. Fakat böyle olmakla beraber, o ülke halkı, müşkül karşısında gayret göstermekten vazgeçmemiş ve dolayısıyla çökmemiştir. Ama savaş öncesi zaaflarına karşı Almanya'nın göğüs germeye kuvveti olduğu düşünülürse, bu çöküşün sebebini başka yerde aramanın gerektiği görülür. Evet, gerçek böyleydi. Eski imparatorluğun çökmesinin son ve en büyük sebebi ırk meselesinin iyi anlaşılmaması ve milletin tarihi gelişmelerinde ırkın öneminin takdir edilmemesidir. Çünkü milletlerin hayatlarında bütün olaylar tesadüflerin birtakım görünümlerinden ibaret değildir, bunlar ırkın korunması ve çoğalması yolundaki gayretlerin doğal sonuçlarıdır. Öyle ki, insanlar kendi faaliyetlerinin derin sebebini takdir edemedikleri zaman bile bu böyle olmuştur.

BOLUM 11

Bazı gerçekler, toplum içinde o kadar yaygındır ki, bu sebepten dolayı cahil halk bunları gözünün önünden geçtiği halde göremez, birkaç defa karşılaştığı halde tanımaz. Bu gibi kimseleri, biri gelip de daha önceden bilmesi gereken bir şeyi söylediği vakit, hayretler içinde kalır. Toplum içinde öyle meseleler vardır ki "Christoph Colomb'un yumurtası" kadar basit bir şekilde halledilebilir. Fakat Colomb cinsinden kimseye pek az rastlanır. Mesela, bütün insanlar, dünya üzerinde dolaşır, dururlar ve her şeyi öğrenmek ve bilmek isterler. Fakat hiç kimse dünya üstündeki canlıların çeşitli gruplara ayrılmış olduğunu göremez. En ufak ve üstünkörü bir inceleme, dünya üstünde yaşamak iradesinin aldığı hadsiz hesapsız şekillerin el sürülmez, değiştirilemez bir kanuna bağlı olduğunu gösterir. Her hayvan aynı gruba (türe) mensup diğer bir hayvanla cif deşebilir. Leylek leylek ile, ispinoz ispinoz ile, fare fare ile, kurt kurt ile ve diğerleri gibi. Bu arada şunu da belirtelim ki, bazı fevkalade haller bu kaideyi bozabilir. Mesela esaretin veya aynı gruba dahil olanların çiftleşmelerine engel olan herhangi bir sebebin yükleyeceği zorunluluk. .. Fakat bu durumda da tabiat bu karşı kovuşla mücadele etmek için bütün imkanlarını harekete geçirir. Tabiatın protestosu; piçleşmiş grupları zürriyetlerini devam kabiliyetlerini sımsıkı kısıtlamak biçiminde ortaya çıkar. Birçok hallerde tabiat onları, hastalıklara yahut düşmanlarının hücumlarına dayanmak, karşı koymak melekesinden yoksun bırakır.
Bu pek tabii bir şeydir: Birbirine eşit olmayan iki yaratığın birleşmesi sonucu meydana gelecek mahsul, iki ebeveynin değerleri arasında bir değere sahip olur. Yani çocuk, canlılar merdiveninde aşağı ırka mensup olan ebeveynden daha yüksek bir yerde, fakat yüksek bir noktada olan diğer ebeveynden ise daha aşağı bir seviyededir. Bu bakımdan çocuk ilerde bu

üstün ırka karşı girişeceği mücadelede yenilecektir. Böyle bir çiftleşme, canlıların değerlerini yükseltmeyi gaye edinmiş olan tabiatın iradesine ters düşer. Tabiatın bu gayesi çeşitli değerlerdeki kimselerin çiftleşmeleri ile gerçekleştirilemez, ancak en yüksek değeri temsil edenlerin tam ve kesin zaferleri ile sağlanır. Daha kuvvetli olanın rolü hükmetmektir, daha zayıf olanla kaynaşmak değildir. Eğer üstün ırk böyle davranmazsa kendi büyüklüğünü feda etmiş olur. Bu kanunu, sadece doğuşları itibariyle zayıf olan yaratıklar zalimane bulabilirler. Fakat bu husus da, o-nün zayıf ve sınırlı bir kimse oluşundan ileri gelir. Çünkü bu kanun onun vücudunu ortadan kaldırmasaydı, bütün canlıların gelişmesi akla sığmaz bir şey olurdu.
Tabiatta ırkın temizliğini aramak ve devam ettirmek için var olan bu genel eğilimin sonucu, sadece özel ırklar arasında dış görünüşlerindeki bir farkta değil, her birinin kendisine has vasıflarının benzerliği haiz olmasıdır. Tilki daima tilkidir. Kaz her zaman kazdır. Bu misaller çoğaltılabilir. Diğer taraftan şunu hemen belirtelim ki, aynı ırka mensup fertler arasında teşhis edilen farklar, hassaten, sahip oldukları enerji, canlılık, zeka, ustalık ve direnme gibi kabiliyetlerin toplamındaki eşitsizlikten ileri gelir. Fakat hiçbir zaman tabii bir istidat şevkiyle, kazlara karşı "iyi kalple" hareket edecek bir tilkiye veya sıçanlara karşı merhamet besleyen kediye tesadüf edilemez. Sonuç olarak, ırkların birbirleri ile mücadelelerine sebep, derin bir antipatiden ziyade, açlık ve aşktır. Her iki halde de tabiat memnun bir şahittir. Her günkü ekmek uğrunda yapılan mücadele zayıf ve hastalıklı ve cesareti az olan mahlukların mağlubiyetini doğurur. Öte yandan dişiyi kendine çekmek ve onu büyülemek için giriştiği mücadele ancak en sağlam şahsa zürriyet yetiştirmek hakkını verir veya bu işi başarmak imkanım ona sağlar. Fakat kavga, daima grubun sıhhatini ve kuvvetini geliştirecek vasıtadan ibaret kalır veya onun gelişmesinin ilk şartı olur. Eğer bu, başka türlü cereyan etse idi, sonraki gelişmeler durur ve çok geçmeden gerileme başlardı.
Gerçekten bütün insanlar zürriyet yetiştirmekte aynı imkanlara sahip olsalardı, daha az iyi olanlar, en iyilere nispetle çok oldukları için, çok çabuk çoğalacak, sonunda en iyiler ikinci plana düşeceklerdi, işte bundan dolayı en iyiler lehine zorlayıcı tedbirlerin vazıyete müdahale etmesi gerekir. Tabiat zayıfların sayılarını sınırlamak için, onları şiddetli ve zor hayat şartlarına tabi tutar. Tabiat sadece arta kalan seçkinlere çiftleşme için izin verir. Ölçü olarak kuvvet ve sıhhati kabul etmek suretiyle yeni ve sıkı bir seçme yapar. Tabiat zayıf kimselerin kuvvetlilerle çiftleşmelerini istemez, yüksek bir ırkın, basit bir ırka karışmasını kabul etmez. Çünkü, binlerce asırdan beri tabiatın beşeriyeti yüceltmek için takip ettiği gaye bir anda boş bir iş haline sokulmuş olur. Bu kanunun hadsiz hesapsız delillerini bizim önümüze seren tarih, gayet açık olarak şunu kaydetmiştir:
Saf bir ırk kendi kanını daha aşağı bir topluluğun kanı ile karıştırdığı takdirde, ortaya çıkan melezlik medeniyet getirecek olan milletin felaketi şeklinde tecelli eder. Renkli ırklarla pek az karışmış olan Cermen unsurlarının meydana getirdiği Kuzey Amerika halkı, Orta ve Güney Amerika'ya nispetle başka bir topluluktur ve başka bir medeniyet arz eder. Orta ve Güney Amerika'da Latin ırk, yerlilerle daha çok karışmış olduğu için, Kuzey Amerika halkı, kıtanın hakimi durumuna geçmiştir. Bu hal, herhangi bir bulaşıklık olmadığı takdirde devam edecektir.
Sözün kısası bu ırk çatışmasının sonucu şudur: a — Yüksek ırkın seviyesi düşer, b — Fiziki ve fıtri bir çöküş başlar.
Bunlara da sebep olmak yaratıcımız olan Tanrı'nın iradesine karşı günah işlemektir. Fakat bu hareket, günahın meydana getirdiği cezayı görmektir, insan, tabiatın kendi sıfatıyla var olmasına saygı duyacağı prensiplerle mücadeleye girişmiş olur. işte tabiatın isteğine aykırı hareket etmekle, kendinin mahvını böyle hazırlar. Gerçi burada özellikle ibrani olan, aynı zamanda ahmakça bir itiraz, modern barışçılığın itirazı lafa karışır: "insan tabiata galip gelmelidir!" Yahudilerden çıkan bu saçma sözü milyonlarca insan hiç düşünmeden tekrarlar ve sonunda tabiata karşı bir zaferi tahakkuk ettirdikleri hülyasına dalarlar. Fakat delil olarak

ortaya boş bir fikirden başka bir şey koyamazlar. Ayrıca bu söz o kadar manasızdır ki doğrusu bundan bir dünya görüşü veya düşüncesi çıkarmak imkansızdır.
Gerçekte insan, tabiatı hiçbir hususta yenememiştir. Ancak insanın yapabildiği tek şey, tabiatın gizli taraflarını ve sonsuz sırlarını kapadığı büyük örtünün sadece küçücük bir ucunu kaldırmaya teşebbüsten ibarettir. İnsan hiçbir zaman bir şey icat etmemiştir, sadece bildiklerini bulmuştur. İnsan tabiata hakim değildir. Sadece bazı kanunları ve tektük doğal gizlilikleri bildiği için, bunlardan habersiz olan diğer canlıların hakimi durumuna geçmiştir. Bütün bunlar bir yana bırakılırsa, bir fikir, insanlığın hayatı ve geleceği için konmuş şartlara üstünlük sağlayabilir. Çünkü fikrin kendisi de insana tabidir. Bu dünyada insan olmazsa fikir de olmaz. Demek oluyor ki fikir, daima insanların varlığına, sonuç olarak bu varlığın ilk şartı olan kanunlara bağlıdır. Daha da fazlası vardır. Belirli fikirler bazı kimselerin var oluşlarına bağlıdırlar. Özellikle bu fikirlerin kökleri ilmi ve belirli bir gerçeğe değil, his alemindedir veya samimi bir tecrübeyi aksettiren şeydedir. Gerçekte mantık ile hiçbir ilgisi bulunmayan, yalnız hissiyatın ve ahlaki düşüncelerin belirtilerim temsil eden bütün bu fikirler, insanların varlığı ile bağlantılıdır. Bu fikirleri, insanların düşünme güçleri ve yaratıcı kabiliyetleri meydana getirmiştir. Fakat bu fikirleri tasarlayan insanların ve ırkların bekası, bu fikirlerin devamlılığı için önemli bir şarttır. Mesela, dünyada barışçı fikrin üstün gelmesini samimi olarak isteyen kimse, dünyanın Almanlar tarafından fethedilmesi için her şeyi yapmalıdır. Aksi takdirde dünyadaki son barışseverin, son Alman ile ölmesi mukadderdir. Çünkü yeryüzünün diğer insanları, tabiata ve akla ters düşen bu saçmalığın tuzağına maalesef milletimizin yaptığı gibi kendilerini kaptırmamış-lardır. Demek ki, barış devresine ulaşmak için, ister istemez azimli bir şekilde savaşa karar vermek zorunluluğu vardır. Amerika'dan gelmiş olan kurtarıcı Wilson'un gerçek planı bu idi, hiç değilse hayalperest Almanlar böyle sanıyorlardı. Bu şekilde gayeye ulaşıldı.
Gerçekte barışsever ve insaniyetçi fikri üstün olan bir kimse, yeryüzünün hakimi olacak şekilde dünyanın geniş bir bölgesini fethedip hakimiyetini kabul ettirdiği zaman pek iyi bir şey yapmış olur. Bu fikir ameli uygulaması zor ve nihayet imkansız duruma geldiği nispette zararlı sonuçlar doğurabilir. Demek ki ilk önce savaş, sonra barışçılık.
Yoksa insanlık gelişmenin en son ve en yüksek noktasını atlayıp, geçmiştir. Son nokta, herhangi bir ahlaki fikrin hakimiyeti değildir, barbarlığın ve daha sonra karmakarışıklığın hakimiyetidir. Dünyamız milyonlarca yıl boşlukta dolaştığı halde üzerinde insan görülmemiştir. Eğer insanlar birkaç gevezenin yaydıkları fikirleri dinleyip ve tabiatın tunç gibi sert kanunlarını tanımayı ve bunlara sıkı bir şekilde uymayı öğrenerek yüksek bir noktaya ulaşabileceklerini unuturlarsa, bir gün dünyamızın eski şartları dahilinde yoluna devam etmesi mukadderdir.
Bugün hayran kaldığımız ilim, güzel sanatlar, teknik ve icatların hepsi bazı ırkların, belki de ilk önceleri tek bir ırkın yaratıcı faaliyetlerinin sonuçlarıdır. Medeniyetin devamı bu milletlere bağlıdır. Bu milletler yenilir ve yok olurlarsa, dünyanın güzelliğini meydana getiren şeyler kendileri ile birlikte toprağa gömülür..
Örneğin, toprağın insanların üzerindeki etkisi ırklara göre değişecektir. Bir ırkın üzerinde yaşadığı toprağın veriminin az oluşu, o ırk için kudretli bir teşvik unsuru olacaktır. Bu durum o ırkı büyük şeyler yapmaya sevk eder.
Başka bir ırk için ise toprağın çorak oluşu bir sefalet ve sonunda da beslenememe sebebi olur. Dışardan gelen nüfuzun ırkların üzerinde yapacağı tesirin şeklini, o ırkların samimi dayanakları tespit eder. Bazı ırkları açlıktan ölmeye mecbur bırakan bir şey, diğer ırkları çetin mücadelelere ve çalışmalara kabiliyetli hale getirir. Geçmiş dönemlerin bütün büyük medeniyetleri, yaratıcı ırkın kanının zehirlenerek ölmesi sonucu çökmüştür. Bu çeşit çöküşlerin en büyük sebebi, insanların medeniyetlere değil, medeniyetlerin insanlara bağlı oldukları prensibinin unutulmasıdır. Belirli bir medeniyeti muhafaza etmek için, o medeniyeti yaratan kimseyi korumanın lüzumu, gözlerden kaçmıştır. Fakat bu koruma hali zaruretin tunç

gibi sert kanununa, en iyinin ve en kuvvetlinin zaferine bağlıdır. Demek oluyor ki yaşamak isteyen kavga etmelidir. Kanunu devamlı bir mücadeleden ibaret olan bu dünyada, mücadeleden kaçınan kimsenin yaşamaya hakkı yoktur. Bu acı gibi görünür, fakat gerçek böyledir. Ama tabiata üstün geldiğini sanan ve gerçekte tabiata küfür eden kimsenin akıbeti çok daha acıdır. Irk kanunlarını unutan ve onlara hakaret eden insan ulaşacağını sandığı saadetten kendim mahrum eden ve üstün ırkın zaferlerle dolu yürüyüşüne engel olur. Böylece her çeşit insanın gelişmesinin ilk şartını zaafa uğratır, insan hassasiyetinin yükü altında ezilerek, canlılar grafiğinde yükselmeden aciz hayvanlar seviyesine düşer, ilk medeniyeti hangi ırk ve ırkların meydana getirdiklerini ve insanlık kelimesinin ifade ettiği manayı gerçekleştirdiklerini bilmek hususunda münakaşa yapmak boş ve lüzumsuz bir harekettir. Meseleyi bugüne ait olan noktasında vazetmek daha kolaydır. Bu noktada verilecek cevap da daha açık ve . basittir. Bugün medeniyetin sonucu olarak önümüzde duran, güzel sanatların, ilimlerin ve tekniğin ürünlerinin tamamı, hemen hemen sadece üstün ırkların yaratıcı faaliyetleri sayesindedir. Bu gerçek, onlara insaniyetin hakkı olarak yegane temsilcisi oldukları hükmünü vermemize imkan hazırlar. Sonuç olarak "insan" adı ile anladığımız ilkel tipi onlar temsil ederler. Onlar, irsi insanlığın Promete'si-dirler. Dehanın ilahi kıvılcımı eski günlerden beri hep onların alınlarından fışkırmıştır. Israrla dilsiz sırları örten geceleri bilgi adı altında aydınlatan ateş, daima yeni baştan parlamış ve böylece insana bu dünyada yaşayan diğer yaratıkların hakimi olması için ulaşması gereken hedefi göstermiştir. Eğer ateş ortadan kaldırılsaydı yeryüzünü büyük bir karanlık basacaktı. Böylece birkaç asır için de medeniyet yok olup gidecek ve dünya çöle dönecekti. Eğer insanlık, medeniyet yaratan, medeniyetin emanetlerini muhafaza eden ve medeniyeti yok eden diye, üçe bölünse idi, birinci bölümü yalnız üstün ırklar temsil ederlerdi, insan eli ile yapılan bütün yaratmaların temellerini ve büyük işlerini bu üstün ırklar meydana getirmişlerdir. Onların dış görünüşleri ve aldıkları renk, çeşitli milletlerin özel vasıflarının tesiri altında kalmıştır.
insan gelişmesinin ortaya koyduğu bütün binaların planlarını ve büyük kesme taşlarını hep üstün ırk sağlamıştır. Yalnız icra keyfiyeti her ırkın kendine has ruhuna karşılık gelmiştir. Mesela, birkaç yıla kadar Asya, gelişmesinin temelini Yunan, Rus ve Alman tekniği seviyesine çıkaran medeniyete, benim medeniyetim diyebilecektir. Bu medeniyetin sadece dış görünüşü, hiç olmazsa kısmen Asya'nın verdiği ilhamların vasıflarını taşıyacaktır. Japonya, sanıldığı gibi, medeniyetine, Avrupa medeniyetim eklemiyor, tam aksine Avrupa'nın ilim ve tekniği Japon medeniyetinin özel vasıflarını teşkil e-den şeye yakından bağlanıyor. Bu ülkede hayatın esaslı temeli artık orijinal Japon medeniyeti değildir. Gerçi Japon medeniyeti bu hayata kendisine has bir renk ve tarz veriyorsa da, (yani esaslı farklar sebebiyle Avrupalıların gözlerine çarpan o dış görünüşü sağlıyorsa da) buradaki hayatın temeli Avrupa ve Amerika'nın yani üstün ırkların ilmi ve teknik çalışmalarının sonucu olarak sağlanmaktadır. Doğu da, bu çalışma sayesinde elde edilen sonuçlara dayanılarak insanlığın genel gelişmesi takip edilebilmektedir. Günlük ekmek için yapılan mücadele, bu çalışmanın temelini sağlamış ve gereken silah ve hareketleri yaratmıştır. Japon karakterine sadece dış şekiller yavaş yavaş uyum sağlayacaktır. Eğer bugünden itibaren üstün ırkın tesiri Japonya'nın üzerinden kalkacak olsa ve Avrupa ile Amerika'nın yıkılmaları sağlansaydı, Japon milletinin teknik ve bilimde kaydettiği ilerlemeler bir süre daha devam edebilirdi. Fakat birkaç yıl sonunda kaynak kuruyacaktı. Japonlara özgü nitelikler tekrar ortaya çıkacaktı. Böylece bugünkü medeniyeti de, yetmiş yıl önce üstün ırkın medeniyetinin dalgası ile çekip çıkarıldığı derin uykunun içine tekrar gömülüp kalacaktır. Bu gerçeği göz önünde tutarak, Japonya'nın bugünkü gelişmesi üstün ırkın tesiri sayesinde olduğu söylenebilir. Buna göre pek eski zamanlarda da yabancı bir tesir ve ruh o eski devrin Japon medeniyetini uyandırmıştır. Bu fikir ve düşünceyi doğrulayan en güzel delil, bu medeniyetin daha sonra işlemez hale gelip, tamamen taş gibi donarak kaskatı olmasıdır. Bu olay bir millete ancak ilk yaratıcı hücre ortadan çakıldığı veya ilk

hamleyi vermiş ve medeniyetin ilk gelişmesine gereken malzemeyi sağlamış olan dış tesir kaybolduğu zaman meydana gelebilir.
Bir ırkın, medeniyetinin esaslı unsurlarım yabancı ırklardan alarak, temsil ettiği ve harekete geçirdiği, fakat daha sonra üzerindeki yabancı etki kaybolunca uyuşup kaldığı tespit edilirse, bu ırkın medeniyetin taşıyıcısı olduğu söylenebilir, fakat medeniyeti doğuran millet olduğu iddia edilemez.
Çeşitli milletler bu açıdan incelenecek olursa, fiiliyatta önceden medeniyeti kuran milletler olarak değil, daima medeniyeti bir emanet olarak başkalarından almış topluluklar şeklinde görünürler, işte bunların gelişmeleri hakkında şunlar söylenebilir: Sayıları gerçekten gülünç kabul edilecek kadar az olan üstün ırklar, diğer yabancı milletleri hakimiyetleri altına alıyorlar ve yeni toprakların kendilerine arz ettikleri hayat şartlarının, yani toprağın verimli ve iklimin müsait oluşu sayesinde veya aşağı ırka mensup insanların sağladıkları işgücü bolluğundan faydalanarak, onlarda uyuklar bir halde bulunan fikri ve teşkilatçı melekeleri geliştiriyorlar. Binlerce yıl, hatta birkaç asır içinde meydana öyle medeniyetler çıkarıyorlar ki, önceleri bu aşağı ırkların hayat tarzlarına, verimli toprağın ve kontrol altına al dlkları insanların ruhlarının özel durumlarına karşılık gelen vasıfları | Içeriyorlar. Fakat sonunda toprakları fethedenler kanlarının temizliğini korumalarına imkan veren ve önceleri emirlerine uydukları prensibe sadakatlerini kaybediyorlar. Kendi halkı yerlilerle birleşmeye başlıyor. Böylece kendi hayatlarına son veriyorlar. Çünkü cennette işlenen ilk günah daima suçluların uzaklaştırılması sonu-I cunu vermiştir, işte bin yıl veya daha çok bir zaman sonunda eski hakim ırklardan görülebilen son iz, çok kere kanının, hakimiyeti al-I tına aldığı ırka bıraktığı açık renkte ve eskiden meydana getirmiş olduğu medeniyetin taş gibi donmuş halinde görülebilir. Çünkü üstün ırkın gerçek ve manevi kanı hakimiyeti altına aldığı milletlerin kanları içinde kaybolduğu gibi, medeniyetin ilerlemesi için yolunu aydınlatan meşalenin alevini sağlayan yanar madde de yok olmuştur. Nasıl ki, üstün ırkların kanları, eşlerinin doğurduğu çocukların renklerinde kendilerinin hatıralarını devam ettiren hafif bir nüans bırakmışsa, kültür hayatını boğan kimse de, eskiden ışığı getirmiş olanların henüz yaşamakta olan meydana çıkarma özelliklerinin yaydığı ışıklarla daha az karanlık hale sokulmuştur. Bunların ışınları unutulmuş bir çatlak arasından parlar ve çok zaman dikkatsiz gözlere önlerinde şimdiki milletin hayali bulunduğu zannını verirler. Halbuki gözlemci, bu hayali ancak geçmiş devrin aynasında görmektedir.
Böyle bir milletin tarihi seyri sırasında eskiden kendisine medeniyet getirmiş olan ırkla ikinci defa olarak veya daha çok temasa geçmesi ve önceki karşılaşmaların hatırasının hafızalardan silinmiş olması mümkündür. Bu millete eski hakim ırk veya ırklardan kalmış olan kan, şuursuz bir şekilde tekrar bu kültürün himayesine | girer. Eskiden ancak zor kullanılarak sağlanan şey, şimdi tam istekle ?! meydana gelebilir. Böylece yeni bir medeniyet devresi meydana çıkar ve bu devre üstün ırkın, yabancı milletlerin kanları ile piçleşmesine kadar ayakta kalır.
Medeniyetin gelecekteki dünyayı kaplayan tarihi için araştırmaları bu yöne çevirmek ve şimdiki tarih ilmimizde olduğu gibi dış olayların tespiti içinde boğulmamak bir görev olacaktır. Medeniyetin taşıyıcısı olan milletlerin uğradıkları bu gelişme hakkındaki geniş bilgi, dünya üzerinde medeniyeti gerçekten kurmuş olanların, üstün ırkların gelişmelerine ve tesirlerinin ortadan kalkmalarına ait tabloyu da çizeceği muhakkaktır. Günlük hayatımızda olduğu gibi, dehanın meydana çıkabilmesi için özellikle nasıl uygun bir fırsata, hatta gerçek bir hamleye ihtiyacı varsa, deha ile vasıflanmış ırk hakkında da durum böyledir. Her gün kü hayatın değişmez akışı içinde, birinci derecede değerli kimseleı bile, manasız görünebilirler ve çevresinde bulunanlardan pek az siv-rilip yükseklere çıkabilirler. Fakat çevresindeki diğer insanları sasır tan bir vaziyet içinde bulunur bulunmaz, basit gibi görünen bu kimsede çok kere o vakte kadar kendisini günlük hayatın adi çerçevesi . içinde görmüş, olanları hayretler içinde bırakacak bir şekilde, dahiyane kabiliyetler meydana çıkar. Bundan dolayı bir peygamber kendi ülkesinde pek ender olarak otorite sahibidir. Bu olayı gözlemek için

savaştan daha iyi bir fırsat hiçbir zaman bulunamaz. Dış görünüşleri itibariyle akıllı oldukları tahmin edilemeyen gençlerde, savaşın kötü anlarında, arkadaşlarının cesaretlerini kaybettikleri sıralarda, birdenbire birer kahraman ruhu ile karşılaşılır. Bunların büyük enerjileri ölüme meydan okur. Bu gibi kimseler buz gibi soğukkanlılıkla en karışık işleri hesap ederler. Eğer bu sınav saati gelmemiş olsa idi, hiç kimse beyinsiz gibi görünen bu gencin bir kahraman ruhu sakladığının farkına varamayacaktı. Dehanın meydana çıkması için daima bir çarpışma gerekir. Bazılarını yere yapıştıran kaderin topuz darbesi, başkalarına birdenbire çelik sertliği verir ve her günkü tekdüze hayatlarının zarını patlatarak hayretler içinde kalmış dünyanın gözü önünde onları birer ilah gibi yükseltir. Halk bu duruma karşı inat eder, önceleri kendisinden farksız gördüğü bir kimsenin, böyle birdenbire başka bir tohumdan fışkırmış olmasına inanmak istemez, işte bu durum, her değerli adamın ortaya çıkışında meydana gelir.
Mesela bir mucidin şöhretinin icadını ortaya koyduğu vakit parladığını söylemek hata olur. Deha kıvılcımı yaratıcılık melekesi ile birlikte adamın alnında doğduğu andan itibaren parlar. Hakiki deha fıtridir. Hiçbir zaman terbiyenin veyahut eğitimin sonucu değildir. Şahıs söz konusu olduğunda gösterdiğim bu misal ırklar için de aynıdır. Yaratıcı bir faaliyet içinde bulunan ırklar, dünyaya gelişlerinden beri yaratma kabiliyetine sahiptirler. Hatta bu kabiliyet derine inemeyen gözlemcilerin gözlerinden kaçsa bile bu böyledir. Burada da dehalara sahip bir ırkın şöhreti, o ırkın göstereceği faaliyetin sonucudur. Gerçekte dünyanın diğer milletleri, dehayı görüp tanımaktan acizdirler. Bu milletler ancak dehanın ortaya koyduğu icatları, keşifleri, binaları, yani şekilleri ortada olan ve elle tutulabilir hale gelmiş görünümlerini görebilirler. Fakat burada da dünyanın dehayı tanıyabilir duruma gelmesi için uzun zamana lüzum vardır. Büyük bir değere sahip şahısta dehanın sonuçları veya fevkalade kabiliyetler özel teşvikle fiiliyata çıkarsa, milletlerin hayatlarında da başlangıçta varolan yaratıcı melekeler ve tesirler kuvvetler ancak belirli birtakım şartlar kendilerini davet ettikleri zaman ortaya çıkarlar. Bu gerçeğin en olumlu örneğini medeniyetin gelişmesini bir emanet olarak elinde bulunduran üstün ırklar verirler. Kader onları özel şartlar içinde bulundurur bulundurmaz, bu üstün ırklarda varolan büyük kabiliyeti, daha hızlı bir tertiple geliştirmeye ve bunları elde tutulur birer şekiller veren kalıplara dökmeye başlar. Bu gibi durumda üstün ırkların meydana getirdikleri medeniyet, hemen daima toprağın, iklimin ve hakimiyetleri altına aldıkları insanların özelliklerine bağlıdır. Buradaki son unsur en kesin ve en tesirli olanıdır. Bir medeniyetin doğuşunun bağlı olduğu teknik şartlar ne kadar ilkel ise, makinelerin yerini alacak olan bir insan gücünün mevcudiyeti de o kadar lüzumlu olur. Üstün ırklar, basit ırkların insanlarını kullanmak imkanım bulmamış olsalardı kendilerini medeniyete götüren yol üzerinde hiçbir zaman ilk adımı atamayacaklardı.
Ehlileştirmeye muvaffak oldukları hayvanlar olmasa idi, bugün üstün ırklar o hayvanları lüzumsuz kılan tekniğe sahip olamayacaklardı. Binlerce sene, at insanların işine yaradı, onlara yardımcı oldu, gelişmenin temelini kurdu. Fakat neticede otomobil vücut buldu. Böylece at gereksiz hale geldi. "Arap mecbur olduğu işi yaptı, Arap artık gidebilir." darbımeseli, maalesef derin bir mana ifade eder. Birkaç yıl içinde at, artık her türlü faaliyetten uzak kalacaktır. Fakat, bu eski mesai birliği olmasa idi, insan bugünkü seviyesine erişmek için hiç şüphe yok ki, büyük zorluklar çekecekti. Aşağı ırkın insanları yüksek medeniyetin meydana gelmesinde ilk ve esaslı bir unsur olmuştur. Bu kabil insanlar maddi kaynakların kıtlığını bertaraf ediyorlardı. Bu maddi kaynaklar olmadan gelişme imkanı tasavvur edilemezdi. Şurası muhakkak ki, ilk insan; medeniyeti, ehlileştirilmiş hayvanlardan ziyade, basit ırklara mensup insanları kullanması sayesinde meydana getirmiştir. Ancak zayıf ırkların köle haline sokulmalarından sonra, bu hal hayvanların da başına geldi. Bazı kimselerin iddia ettikleri gibi bunun tersi olmadı. Çünkü sabanın önüne ilk önce mağlup ırk koşuldu. Daha sonra at insanın yerini aldı. Bu olayı beşeriyet bakımından adi bir şey olarak kabul etmek deli bir barışçı nın işidir. Şimdi bu adamlar, o deli barışçıların, birtakım şarlatanca laflarını kullanmak hususunda

kendilerinin faydalandıkları medeni yetin bugünkü derecesine ulaşabilmek için, böyle bir tekamülün meydana gelmiş olmasının, şart olduğunu anlayamıyorlar, insanlığın gelişimi sonsuz bir merdiven üzerinde bir yükselmedir. Aşağı basamaklar aşılmadan, yukarı varılamaz. Sonuç olarak, üstün ırk, gerçeğin kendine işaret ettiği, gösterdiği yolu aşmak zorunda kalmıştır. Yoksa, hiçbir zaman üstün ırk modern bir eşitliğin kendi hayalinde canlandırdığı yolu aşmak zorunda değildir. Gerçek yol sarp ve zahmetlidir. Fakat bu kimselerin hayalleri onları kendilerini bu gayeye yaklaştırmaktan ziyade uzaklaştırır. Üstün ırkların, basit ırklara rastladıkları yerde, onları iradelerine tabi kılmaları sonucu medeniyetlerin doğmuş olması tesadüf değildir. Aşağı ırklar, meydana gelmek üzere olan medeniyetin hizmetinde, ilk teknik alet olmuşlardır. Üstün ırkın daha sonra, takip edeceği yol sarih olarak çizilmişti. Fakat üstün ırklar, basit ırka mensup olanları emirleri altına aldılar ve ameli faaliyetlerine bir düzen verdiler. Bu durum kendi irade ve gayelerine uygun olarak meydana geldi. Fakat aşağı ırk mensuplarına zahmetli olmakla beraber, faydalı bir faaliyet yüklerlerken onlara belki de eski hürriyetleri adına verdikleri şeylerden istifade ettirdikleri zaman nasipleri olan kaderden daha iyi bir kader sağladılar. Üstün ırk, hakim vasfını muhafaza ettiği sürece, yalnız hükmeden olarak kalmadı, geliştirmekte olduğu medeniyetin de muhafızı oldu. Çünkü bu medeniyet, üstün ırkın ehliyet ve kabiliyetini ve kendi hüviyetini aynen muhafaza etmesi esasına dayanıyordu. Tebaalar yükseldikçe efendi ile uşağı ayıran perde de yavaş yavaş ortadan kalktı. Üstün ırklar kanlarının temizliğini korumaktan vazgeçtiler. Böylece meydana getirdikleri cennette yaşamak hakkını da kaybettiler. Üstün ırklar zillete düştüler ve medeniyet yapıcı kabiliyetlerini kaybettiler. Fikri bakımdan olduğu gibi fizikçe de tebaalarına ve yerli halka benzediler. Atalarının yerli halkın üzerinde sağladığı bütün üstünlükleri kaybettiler. Bundan dolayı bir süre medeniyetin birikmiş olduğu ihtiyat malzeme ile yaşayabildiler. Sonra taş kesilme hareketi yapacağını yaptı ve medeniyet unutulma çuku ni oluşumlara meydan açarlar. Kanların karışması ve bunun sonucu olan ırkların seviyelerinin düşmesi, eski medeniyetlerin ölmelerinin tek sebebidir. Çünkü, milletlerin mahvına savaşların kaybedilmeleri değil, saf bir kanın özelliği olan direnme kuvvetinin ortadan kalkması sebep olmuştur.Dünya yüzünde saf ırk olmayan her şey rüzgarın sürükleyip götürdüğü bir saman çöpünden ibarettir.
Fakat tarihi olayların tamamı, iyi manada olduğu gibi kötü manada da ırkın beka içgüdüsünün bir görünümüdür. Üstün ırkların hakim oluşlarının ve önemlerinin sebebi, beka içgüdüsünün haiz olduğu kuvvet ve şiddettir. Yaşama arzusu bütün insanlarda sübjektif bakımından eşit kuvvette olduğu kabul edilmektedir. Bunda ancak uygulamada ortaya çıkan değişik şekillerde bir fark tespit edilmektedir. En ilkel yaşama şeklinde beka içgüdüsü ferdin, kendi benliği hakkında duyduğu merak ve endişeden ileri gitmez. Bu ma-razi hal bencilliktir ve devam etme keyfiyetini de içerir. Öyle ki bugünkü devir her şeye kendi sahip olmak ve geleceğe bir şey bırakmamak iddiasına kalkışır. Bu sadece kendisi için yaşayan, ne zaman karnı acıkırsa o zaman kendine yiyecek arayan ve ancak kendi hayatım korumak için kavga eden hayvanın durumudur. Beka içgüdüsü bu şekilde meydana çıktıkça ailenin en ilkel durumu ile olsa bile, bir topluluk teşkili için ortada bir temel yok demektir. Erkek ile dişinin birlikte sürdürdükleri hayatları bile çiftleşmeden öte bir şeydir ve beka içgüdüsünün genişlemesine lüzum duymaktadır. Çünkü ferdin kendi benliğine karşı gösterdiği titizlik ve onu korumak için göze aldığı kavgalar, çifti meydana getiren diğer unsuru da göz önünde tutmaktadır. Erkek bazen dişisi için de yiyecek arar. Çok zaman da ikisi birden bu yiyeceği çocukları için aramaya çıkar. Biri daima diğerini korumaya çalışır. Bu harekette son derece ilkel ve eksik olmakla beraber fedakarlık ruhunun ilk görünümleri görülür. Bu ruhun dar aile sınırlarından ötelere yayılması nispetinde, daha büyük ortaklıklara ve sonunda da gerçek devletin doğmasına imkan hazırlayacak ilk ve esaslı şart meydana çıkar. Bu durum, belki de en aşağı ırklarda pek az gelişmiştir. Öyle ki bu durumda olan milletler çoğu zaman aile hayatı merhalesinden öteye geçemezler, insanlar şahsi menfaatlerini ikinci plana atmağa ne kadar taraftar iseler, onların büyük topluluklar kurma kabiliyetleri de o kadar büyük olur. insanda, şahsi çalışmasını ve

hatta gerekirse hayatını hemcins lerinin yararına olmak üzere faaliyete getirmeğe sevk eden fedakarlık hassası üstün ırklarda daha çok gelişmiştir. Üstün ırkların bu yüklüğünü sağlayan husus, fikri melekelerinin zengin oluşu değil dir. Bütün melekelerini topluluk hizmetine vermeye olan eğilimleri dir. Beka içgüdüsü, üstün ırklarda en asıl şekli almıştır. Üstün ırklar kendi benliklerini toplumun hayatına ihtiyari surette tabi tutarlar. Şartlar gerektirdiği takdirde benliklerini feda ederler. Üstün ırkların medeniyet kurma kabiliyetlerinin kaynağı fikri melekeleri değildir. Eğer başka kaynaktan kuvvet almasalardı, birer tahripkar gibi hareket ederler ve hiçbir zaman teşkilatçı olamazlardı. Çünkü her teşkilatın en esaslı şartı ferdin gerek şahsi fikir ve mütalaasını, gerek hususi menfaatlerinin her şeyden önde geldiğini kabul etmekten vazgeçmesi ve bunları topluluğun lehine feda etmesidir. Genel hayır ve genel menfaat lehine yapılan fedakarlık, dolambaçlı bir yol takip ettikten sonra sahibine menfaat sağlar. Fert, sadece kendisi için çalışmaz. Genel kadro içinde, şahsi çıkarı için değil kamunun yararına olacak şekilde hareket eder. Onun en sevdiği tabir olan "iş" bu istikrarlı ruhu pek güzel aydınlatır. Onun "iş" kelimesinden anladığı mana, yalnız kendi hayatını korumaya hizmet eden bir faaliyet değildir, bu toplumun çıkarları ile irtibatlı olan bir çalışmadır. Aksı halde, bencil, sadece beka içgüdüsüne hizmet eder, dünyanın diğer kısımlarına önem vermez ve bu faaliyete hırsızlık, haydutluk, gasp, tefecilik ve ticaret adım verir. Ferdin menfaatini toplumun devamı lehinde ikinci plana atan bu ruhi kabiliyet, gerçek bir medeniyetin en önde gelen şartıdır. Kurucusunun pek ender olarak mükafatını gördüğü, fakat kendinden sonra gelenlerin bol nimetlere sahip olmak için bir kaynak gibi istifade ettikleri büyük insan işleri, ancak bu şart sayesinde meydana gelebilir. Birçok kimsenin toplumun temellerini tercih ederek, namuslu yoldan ayrılmaması ve kendisini yoksulluğa mahkum ederek sefil bir hayata katlanması sadece bu şart ile anlatılabilır. Kendisi saadet ve refaha erişmeden üretimde bulunarak çalışan adam, çiftçi, mucit, memur ve diğer meslek sahipleri, hareketlerinin derin manasını hiçbir zaman idrak etmeseler bile bu asil fikrin birer temsilcisidirler. Fakat insan hayatının ve gelişmesinin devamı için gerekli bir temel kabul edilen çalışmadan bahsedildiğinde doğru olan bu hususlar, insanın ve medeniyetin korunması konu edildiği zaman da tam manasıyla doğrudur. Top lumun hayatım korumak için kendi hayatını vermek fedakarlık ruhunun en yüksek noktasıdır. Çünkü ancak böyle davranılırsa, insan eli ile meydana getirilmiş olan binanın yine insan eli ile veya tabiat tarafından tahrip edilmesi önlenebilir. Bizim Almanca'mızda bu asil ruh tarafından ilham edilen faaliyetleri pek güzel ifade eden bir kelime vardır. Görevini yerine getirmek, yani sadece kendi ihtiyaçlarını tatminle kalmamak, topluma da hizmet etmek. Bu şekil bir faaliyetin kaynağı olan esaslı ruhi kabiliyeti, bencillikten ayırt etmek için "idealizm" diyoruz. Bu kelimeden çıkardığımız mana, ferdin toplum ve hemcinsleri uğruna kendini feda etmesidir, idealizm, hissiyatın ihmali kabil olan bir görünümü değildir. Bilakis gerçekte medeniyetin en önde gelen şartı olduğuna ve daima böyle kalacağına ve hatta insan mefhumunun onun yarattığına kanaat getirmek birinci derecede önemli bir keyfiyettir. Üstün ırklar dünyadaki mevkilerini ancak ruhun bu yeteneğine borçludurlar. Çünkü yalnız bu yetenek, halis fikrin içinden yaratıcı kuvveti çekip çıkartmıştır. Bu beyanda yaratıcı kuvvet de kendi tarzında yegane bir birleşme yapmış, yumruğun kuvvetini dehanın zekasına yerleştirerek medeniyetin inançlarını ortaya koymuştur, idealizm olmasa idi, düşünme gücünün melekeleri hiçbir zaman büyük bir değeri bulunmayan, yaratıcı bir kuvvet haline gelmeyen dış görünüşten ibaret kalırdı.
Fakat, idealizm ferdin menfaatlerinin ve hayatının, toplumun menfaat ve hayatına bağlılığından başka bir şey olmadığı ve bu hal de her türlü teşkilatlı şeylerin meydana gelmesine sebep olan ilk şartı vücuda getirdiği için, idealizm en son tecellide tabiatın istediği gayeye karşılık gelir, insana kuvvetin ve enerjinin imtiyazlarını ihtiyari şekilde tanımaya yalnız enerji sevk eder. idealizm, insanı kainatın düzeni içinde küçük unsurlardan biri yapar. Gerçek idealizmi yolunu şaşırmış bir hayalin boş ve lüzumsuz faaliyetleri ile karıştırmaktan ne derece kaçınılmalıdır? Eğer düşünce gücü bozulmamış sağlam bir gence, tamamen hür

şekilde hüküm vermek müsaadesi gösterilirse, bu hususu hemen anlamak mümkün olur. idealist görünen bir barışseverin uzun uzun anlattığı hikayeleri dinlemek ve kabul etmek istemeyen bir genç, milletin ideali uğrunda hayatını fedaya hazır bir kimsedir. İç güdü, gerektiğinde kişinin zararına da olsa, şuur dışı bir hareketle milleti muhafaza etmeyi gerektiren derin zaruret mefhumuna itaat eder ve gerçekte kıyafetlerini ne kadar değiştirirlerse değiştirsinler, gelişme kanunlarına isyan eden bütün korkak ve bencil geveze barışseverlerin hayallerine karşı çıkar. Cün kü gelişmenin üzerinde tesir yapan şey, kişinin kanun lehindeki fedakarlık ruhudur, yoksa tabiatı daha iyi tanımak iddiasına kalkan korkak heriflerin hastalıklı düşünceleri değildir.
idealizmin ortadan kalkması söz konusu olduğu devrelerde, topluluğu vücuda getiren ve medeniyetin ilk şartı olan kuvvetin zayıfladığını görürüz. Bencillik bir millet üzerinde hakimiyetini kurar kurmaz düzen rabıtaları gevşer, insanlar kendi şahsi menfaatleri peşinde koşarlarken, cennetten, cehenneme düşüverirler. Gelecek nesil yalnız kendi menfaatim düşünmüş ve onun için çalışmış olanları unutur, şahsi saadet ve menfaatlerinden feragat etmiş olanları över.
Yahudi, üstün ırk ile en bariz, en açık tezadı vücuda getirir. Dünyada başka bir millet yoktur ki, Yahudiler kadar beka içgüdüsü ile gelişmiş olsun. Bu iddianın en açık delili, bu ırkın günümüze kadar payidar kalmış olmasıdır. Son iki bin sene içinde, yeteneklerinde, karakterinde Yahudi milleti kadar pek az değişikliğe uğramış bir başka millet yoktur. Yahudiler kadar hiçbir millet büyük devrimlere karışmamıştır. Böyle olmakla beraber, insanlığı en büyük zararlara uğratan her türlü hareketten Yahudi en az zarar gören olarak çık- mıştır. Bu olaylar, Yahudilerin, büyük ve sonsuz inatçı bir yaşama iradesine sahip olduklarının ve ırklarının devamında büyük bir sebatla hareket ettiklerinin açık ve kuvvetli birer delilidir. Yahudilerin fikri melekeleri yüzyıllar boyunca gelişmiştir. Yahudi'ye bugün "kurnaz" denilmektedir. Fakat bir manada o her zaman kurnaz olmuştur. Yahudi'nin zekası gizli bir gelişmenin sonucu değildir. Bu zeka, yabancıların Yahudi'ye verdiği hayat dersinden faydalanmıştır, insanın düşünme gücü, önündeki basamakları teker teker atlamadan tam olgunluk derecesine kendiliğinden ulaşamaz. Yükselmek için attığı her adım, geçmiş devirlerin ortaya koyduğu temellere dayanmalıdır. Yani genel medeniyetin arz ettiği temele dayanmak gerektir. Her düşünce, ancak pek küçük bir parçası itibariyle şahsi tecrübeden doğar. Düşünce büyük kısmı itibariyle, eski zamanlardaki tecrübelerin ürünüdür. Medeniyetin genel seviyesi, kişiye çok zaman onun dikkatini çekmeden o kadar çok ilkel bilgiler verir ki, insan bunlarla kendi kendine ileriye doğru kolaylıkla yeni adımlar atabilir. Mesela günümüzde bir genç, son yüzyıl içinde yapılmış o kadar çok teknik buluşların arasında büyür ki yıllarca önce en büyük düşünce gücüne sahip kimseler için bile sır halinde kalan şeyler, (kendisi için pek önemli şeyler olmasına rağmen) ona gayet tabii görünürler ve artık gencin dikkatini çekmezler, sadece ona, bu yönde yaptığımız gelişmeleri takip etmeye ve anlamaya imkan hazırlarlar. Bundan önceki yüzyılın ilk yirmi yılı içinde ölmüş bir dahi, zamanımızda birdenbire mezarından çıksa, düşünce gücünü devrimizin gidişine uydurabilmekte, bugünün on beş yaşındaki alelade çocuklarından çok daha fazla zorluk çeker. Çünkü bu mezardan çıkan dahide, çağdaşlarımızın büyürlerken, genel medeniyetin görünümleri kanalıyla adeta şuursuz bir şekilde, yani iradesi dışında aldıkları o büyük hazırlama devri eksiktir.
tşte bu açıklamalardan anlaşılacağı üzere Yahudi hiçbir zaman kendine has bir medeniyetin sahibi durumunda bulunmamış olduğu için, Yahudi'nin fikri çalışmasının temelleri daima yabancılar tarafından sağlanmıştır. Yahudi'nin zeka ve idraki daima etrafındaki medeni alem içinde gelişmiştir. Bunun aksi hiçbir zaman olmamıştır.
Yahudi'de beka içgüdüsü, diğer milletlere nispetle daha kudretli olmasına rağmen bu kudret Yahudi'ye medeniyet yapıcı bir millet olması için en esaslı ilk şartı sağlamamıştır. Sözün Kısası: Yahudi'de
idealizm yoktur.

Yahudi milletinde, fedakarlık ferdin basit beka içgüdüsünden ileri gitmez. Yahudüerde görünen milli birlik hissi bu dünyada daha başka birçok mahluklarda da tesadüf edilen gayet iptidai bir sürü topluluğunun içgüdüsünden başka bir şey değildir. Bu münasebetle şunu söylemek gerekir: Sürü topluluğunun içgüdüsü, ancak müşterek bir tehlike karşısında yardımı faydalı veya mutlaka gerekli kıldığı zaman sürünün üyelerini birbirlerine karşılıklı yardıma sevk eder. Avına karşı müşterek bir saldırıda bulunan kurt sürüsü, kendi topluluğunu meydana getiren üyelerin açlıkları tatmin olduğu zaman tekrar dağılır. Bir saldırgana karşı kendilerini korumak için birleşmiş olan atlarda da aynı durum görülür. Tehlike geçer geçmez bu at grubu derhal dağılır. Yahudi de başka türlü davranmaz. Ondaki fedakarlık ruhu ancak dış görünüşte kalır. Herkesin hayatı bunu mutlaka önemli bir duruma sokmadıkça, fedakarlık kendini ortaya çıkarmaz. Fakat müşterek düşmana galip gelinir gelinmez yani, Yahudileri teker teker tehdit eden tehlike geçer geçmez, görünüşte kalan birleşme kaybolur ve yerini tabii istidatlara bırakır. Yahudiler sadece müşterek bir tehlike yüzünden mecbur kaldıkları zaman veya müşterek bir av için bir araya gelirler. Bu iki sebep ortadan kalkacak olursa en adi bencillik tekrar ortaya çıkar ve önceleri bir arada olan bu millet artık birbirleri ile kanlı bir şekilde boğuşan fare sürülerinden ibaret kalır.
Eğer, Yahudiler bu dünyada yalnız başlarına olsalardı çirkef içinde boğulurlardı veya amansız ve insafsız mücadeleler içinde birbirlerinin kökünü kazımaya çalışırlardı. Yeter ki, kendilerinin fedakarlık ruhundan kesin olarak yoksun bulunduklarını ispatlayan korkaklıkları, kavgayı sadece bir gösteriş haline getirmesin, işte Yahudilerin mücadele etmek için veya daha doğrusu hemcinslerini yağma için birleşmelerine bakarak, onlarda fedakarlık hakkında bir idealist ruh bulunduğuna hükmetmek çok yanlış bir hareket olur. Yahudi burada da bencillikten başka bir şeye boyun eğmez. Bundan dolayı bir ırkı korumaya ve çoğaltmaya mahsus canlı bir organ olması gereken Yahudi devleti, toprak yönünden hiçbir sınıra sahip değildir. Çünkü bir devletin sınırı daima onu meydana getiren ırkta bir idealist ruhun kabiliyetine ve özellikle çalışmanın manası hakkında doğru bir düşünceye delalet eder. Bu düşünce ne nispette eksik ise belirli bir toprak içinde kalan bir devleti kurmak ve onu devam ettirmek için yapılan teşebbüslerin az çok neticesiz kalması da o nispette zorunludur. Bu bakımdan bu devlette bir medeniyetin yükselmesinde temel görevi görecek şey eksiktir, işte bunun için, Yahudiler kendilerine has vasıfları olan bütün fikri melekelerine rağmen gerçek bir medeniyete ve özellikle kendi yapısına uygun bir medeniyete sahip değildir. Bugün Yahudi'nin medeniyet adına sahip olduğu şey, başka milletlerin büyük bir kısmı itibariyle onun elinde berbat olmuş malından ibarettir.
Yahudi'nin medeniyet karşısında yerinin ne olduğunu anlamak için, esaslı gerçeği gözden uzak tutmamak gerekir: Hiçbir zaman bir Yahudi sanatı görülmemiştir. Bugün de yoktur. Özellikle, güzel sanatların iki kraliçesi durumundaki mimari ve musiki ile orijinal olan her şey Yahudilere borçlu değildir. Sanatta, Yahudi'nin vücuda getirdiği şey fikri bir hırsızlıktan ibarettir. Sonuç olarak, Yahudi yaratıcı güçle ve medeniyetler kurma imtiyazı ile yüklü ırkların melekelerine sahip değildir. Yahudilerin yabancı medeniyetleri nasıl ancak bir kopyacı gibi, modelin şeklini bozarak temsil ettiklerini ispat eden şey, özellikle en az icadı gerektiren sanatla yani dram sanatı ile meşgul olmalarıdır. Bu işte dahi Yahudi taklitçi bir maymundur. Gerçek büyüklüklere götüren hamle kendisinde yoktur. Yaptığı bu işte bile, bir yaratıcı değil basit bir taklitçidir. Kurnazlıkları ve kullandığı vasıtalarla kendisinde yaratıcı vergilerin yokluğunu gizlemeğe muvaffak olamaz. Bu hususta Yahudi basını en basit yazarı dahi, Yahudi olması şartıyla överek onun imdadına yetişir. Bu işi o kadar ustalıkla yapar ki, diğer insanlar kendilerini bir sanatkar karşısında zannederler. Halbuki gerçek adi ve değersiz birinden bahsedilmektedir. Hayır, Yahudi'de bir medeniyet meydana getirecek ufacık bir kabiliyet yoktur. Çünkü insanı yükseltecek her tekamülün en birinci şartı olan idealizm Yahudi için meçhul bir şeydir ve daima böyle olmuştur. Yahudi'nin zekası hiçbir zaman Yahudi'ye yapma işinde hizmet-

•kar olmayacak yalnız yıkmağa yarayacaktır. Son derece ender durumlarda, olsa olsa bir teşvik iğnesi görevini görebilir ki, o zaman da, daima kötülük isteyen, fakat hayır yaratan kuvvet tipini meydana getirmiş olur. Şurası bir gerçektir ki, insanlığın bütün gelişmesi,
•Yahudi ile değil, Yahudi'ye rağmen ortaya çıkar.
Yahudi'nin, hiçbir zaman belirli sınırlar içinde bir devlet kurmadığı ve dolayısıyla hiçbir zaman kendine has bir medeniyete sahip olmadığı için, bedeviler arasına alınması gereken bir millet sayılacağı zannedildi. Bu görüş tehlikeli olduğu kadar, büyük bir hatadır. Çünkü bedevilerin pekala sınırlandırılmış toprağı vardır ve orada yaşarlar. Yalnız bedevi bu toprağı toplu halde yaşayan çiftçiler gibi ekip, biçer ve oturduğu arazi üzerinde hep bir arada bulunduğu sürülerinin ürünleri ile yaşar. Bu çeşit hayatın sebebi, toprağın bir noktada yerleşmeye imkan vermeyen vasfıdır. Fakat gerçek sebep ise, bir devrin veya bir milletin teknik medeniyeti ile bir çevrenin tabii ha-kirliği arasındaki nispetsizliktir. Bazı ülkeler vardır ki, orada üstün ırklar, bin yıldan çok bir zaman içinde millileştirdikleri tekniklerinin sayesinde, sabit müesseseler kurmayı ve geniş bir toprağa sahip olmayı başarmışlardır ve hayat için gerekli olan her şeyi bu topraktan almaktadırlar. Eğer bir tekniğe sahip olmasalardı, ya bu çevreyi terk etmek veya burada devamlı şekilde yer değiştiren bedevilerin sefil hayatını sürmek zorunda kalacaklardı. Ayrıca, binlerce yıldan beri almış olduğu terbiye ve toplu hayat alışkanlığının böyle bir yaşamayı kendileri için tahammül edilmez bir duruma getirmemiş olması da gerekir. Çünkü şunu unutmamalı ki, Amerika Kıtası fethedildiği zaman birçok üstün ırk mensupları, tuzakçı, avcı vs. sıfatı ile hayatlarını binbir zahmetle kazandılar ve çoluk çocuk büyük çöküntüler içinde çok zaman serseri gibi dolaşıp durdular. Bu sıralardaki hayat-ları, tıpkı bedevilerin yaşayışlarına benziyordu. Fakat sayıca çoğaldıkça, daha verimli topraklara yerleştiler ve yerli halka karşı koyma imkanını kazanınca da sabit şekilde yerleşmeye başladılar.
Üstün ırk mensupları, bir ihtimale göre önceleri bedevi idiler Ancak zamanla toplu halde ve medeni olarak yaşamaya başladılar Bu sonuca varmaları kendilerinin Yahudi olmamaları ile meydana gelmiştir. Hayır, Yahudi bedevi değildir. Çünkü, bedevi çalışma hakkında bir mefhuma sahiptir ve gerekli ilk şartlar tahakkuk eder se kendisinden bir gelişme beklenir. Bedevide pek az olmakla bera ber bir idealizm temeli vardır. Bundan dolayı yaratılışı üstün ırklara garip görünür, fakat sevimsiz olmaz. Yahudi için böyle bir durum ve düşünce yoktur. Onun için Yahudiler hiçbir zaman bedevi olma mışlardır. Yahudi daima başka milletlerin yolları üzerinde, asalak olarak yaşamıştır. Bazı kere, o vakte kadar yaşadıkları çevreyi terk etmişlerse de, bu kendi istekleri dahilinde olmuştur. Yahudiler, kendilerine bahşedilen misafirperverliği suistimal etmelerinden bı kan milletler tarafından çeşitli olaylarla sıkıştırdıklarından dolayı bu göçü yaparlar. Esasen Yahudi milletinin daima daha uzaklara yayıl mak yolundaki adeti, asalakların en belirli vasıflarından biridir. Ya hudi kendi milleti için daima "sütninelik" edecek yeni bir toprak arar. işte bunun bedevilik ile hiçbir ilgisi yoktur. Çünkü Yahudi bu lunduğu memleketi terk etmeyi hiçbir zaman aklına getirmez. Yer leşmiş olduğu toprakta kalır. Oraya o kadar yapışır ki kendisini an çak zor kullanarak kovmak mümkün olur. Yeni bir memlekete ya yılması ancak Yahudi'nin hayatı için gerekli şartlar temin edildiği zaman vukua gelir. Bedeviler gibi oturdukları yeri değiştirmezle ı Yahudi, tam bir asalak tipidir ve daima böyle kalacaktır. Münbit bu toprak, Yahudi'yi davet edince, "basil" gibi daima uzaklara yayıl 11 Onun varlığı ile meydana gelen sonuç, asalak bitkilerin tesirleri ile aynıdır. Yahudi nereye yerleşirse Yahudi'yi kabul etmiş olan milin az veya uzun zaman sonra sönüp gider. işte Yahudiler, başka milletlerin vatanlarında bu şekilde yaşamışlardır. Yani Yahudi kendi devletim kuruyordu. Kendi devleti ve şartlar onu gerçek mahiyetini tamamen belli etmeye zorlamadığı sürece, kendini "dini topluluk" maskesi altında saklıyordu. Fakat bu kıyafet değiştirmeden vazgeçebilecek kadar kendini kuvvetli hissettiği gün, maskeyi atıyor ve açığa çıkıyordu.

Yahudi'nin asalak sıfatıyla başka milletlerin ve devletlerin gövdelerinde sürdüğü hayat özel bir vasfa sahiptir. Bu yüzden Shakspeare daha önce de bahsettiğimiz gibi, Yahudi'nin yalancılıkta büyük usta olduğunu söyler. Yaşayış şekli onu daima yalan söylemeye sevk eder. Kuzey ikliminin bir kimseyi yünlü elbiseler giymeye zorlaması gibi... Yahudi, başka milletlerin vücudunda, kendi yaşayışının bir millet gibi kabul edilmeyip, ancak özel cinsten bir "dini topluluk" gibi düşünülmesi gerekeceği kanaatini uyandırmayı başardığı takdirde, j bu asalak hayatına devam eder. Fakat bu onun en büyük yalanların-' dan biridir. Çünkü Yahudi, milletlerin asalağı sıfatıyla yaşayabilmek [1] için kendi şahsında hiç değişmeyen ve özel olarak mevcut bulunan ! jeyi inkar etmek zorundadır. Yahudi'nin zekası ne kadar büyükse, [f-bu hileli işte de o kadar başarı sağlar. Bu sahtekarlıkta o kadar ileri *l* gidebilir ki, onlara misafirperverlik gösteren milletin büyük bir kıs-lmı, sonunda Yahudilerin başka bir dinin mensubu olmaları ile bera-l ber gerçekten bunların Fransız, ingiliz, Alman veya italyan oldukla-lnna inanır. Halbuki özellikle, tarihin kırıntılarından istifade ettikleri i Sanılan tedbirli sınıflar bu korkunç aldatmaya kurban olmaktadır-l' lar. Bu çevrelerde kendi kafası ile düşünmek kutsal inanışa karşı işlenmiş bir günah gibi kabul edilir, işte bu yüzden, Bavyera'da bir bakanın Yahudilerin bugün bile bir dinin mensupları olmayıp, bir milletin fertleri oldukları zerre kadar fark etmemesine hayret etmek gerekir. Halbuki bu gerçeğin en kabiliyetsiz düşünce gücüne sahip kimselerin kafalarına yerleşmesi için Yahudiliğin malı olan basına bir göz atmak yeter. Gerçi Echo Juif henüz resmi bir organ değildir ve onun için devletin yüksek mevkilerine çıkmış bir kimsenin gözünde hiçbir önem taşıyamamaktadır.
Yahudiler, daim ırklarına has bir vasfa sahip bir millet olmuştur. Bunlar hiçbir zaman özel bir dine inanan kimse olmamışlardır. Yahudiler gelişebilmek için, kendilerini rahatsız edici bir dikkati, kendi üzerlerinden başka bir yöne çevirmek için, bir çare bulmak zorunda kalmışlardır. Kendilerine çevrilen şüpheli bakışları uyutmak için başvurulan en başarılı ameli çare, o "dini topluluk" mefhumunu ileri sürmekten ibaret değil miydi? Çünkü bunda da her şey kopyadır, işin aslı aranırsa çalınmış şeydir. Yahudi yaradılışı itibariyle dini bir teşkilat kuramaz. Çünkü o hiçbir sahada idealist olamaz. Binaenaleyh hayattan sonra iman, Yahudi için tamamen yabancı bir mefhumdur. Fakat üstün inanışlara göre, bir insanın ölümünden sonra da hayatının devam ettiği kanaatinden, herhangi bir şekilde yoksun bulunan bir din tasavvuruna imkan yoktur. Gerçekte Talmud (Yahudilerin, Hz. Musa'nın kanun ve prensiplerini konu edinen din kitabı) insanı ahrete hazırlayan bir kitap değildir, sadece dünyada ameli ve tahammül edilecek bir hayat sürmeyi gösterir ve öğretir.
Yahudilerin dini, evvela Yahudi kanının temizliğini korumaya çalışan bir derstir. Bu din, Yahudilerin kendi aralarındaki ilişkilerini tanzim eder. Diğer taraftan Yahudilerin kendilerinin dışında kalan kimselerle olan münasebetlerinde ahlak meselelerinden bahsetmez. Yalnız, fevkalade adi ekonomik meseleler ortaya koyar. Yahudi dininin inanışlarmdaki ahlaki değer hakkında her zaman incelemeler yapılmış ve bugün dahi bu yolda derin incelemelere devam edilmektedir. (Burada kastettiğim incelemeler Yahudiler tarafından yapılanlar değildir. Çünkü Yahudilerin bu konuda yazdıkları bütün şeyler pek tabii olarak kendi gayelerine uygun yazılardan ibarettir.) Onların kendi dinleri hakkında söyledikleri şeyler, bu konuda büyük fikirlere göre hüküm verenlere pek şüpheli görünür. Fakat bunun en iyi tarifi, bu dini terbiyenin meydana çıkardığı üründedir.
Yahudi'nin hayatı yalnız bu dünyada sürdüğü hayattır. Her Yahudi'nin ruhu, kendi mezheplerinin kurucusuna ne kadar yabancı ise, Yahudi ruhu gerçek Hıristiyanlığa da o kadar yabancıdır.
Isa, Yahudi milleti hakkında beslediği kanaatinin hiçbir zaman gizlememiştir. Hatta gerektiği zaman insanlığın düşmanı olan bu Yahudileri Tanrı'nm mabedinden kırbaçla kovmuştur. Her zaman olduğu gibi Yahudi o zaman da dini iş yapmak için bir vasıta kabul ediyordu, îşte bu yüzdendir ki Isa çarmıha gerilmiştir.

Ne yazıktır ki, Hıristiyan Partisi, seçimlerde Yahudilerden oy dileniyor ve Alman milletinin düşmanı olan Yahudi Partileri ile de entrikalar çeviriyor. Yahudilerin bir ırk olmayıp, bir dinin mensupları olduklarına dair söylenen bu ilk ve büyük yalandan sonra, başka yalanlar da bina edildi. Mesela bunlardan biri Yahudilerin diline ait uydurulan yalandı. Bu dil Yahudi için düşünceleri ifade vasıtası değil, gizleme vasıtasıdır. O, Fransızca konuşurken, Yahudi gibi düşünür, Almanca şiir yazarken, yalnız ırkının karakterini anlatır. Yahudi, kanını emdiği milletlerin hakimi olmadıkça ister istemez onların dilini söyler. Fakat diğer milletler kendilerinin köleleri olur olmaz, bütün Yahudiler, hemen bir dünya dilini, esparantoyu öğrenecekler ve onu konuşacaklardır. Maksat bu vasıta ile Yahudiliğin hakimiyetini daha kolay sağlamaktan ibarettir. Yahudiler dış görünüşü kurtarmak için bütün şiddetle reddettikleri "Protocoles deş sages de Sion" (Sion ileri gelenlerinin protokolleri) bu milletin büyük hayatının nasıl devamlı bir yalan üzerine bina edilmiş olduğunu gösteren eşsiz bir misaldir. Gazette de Francfort bağıra bağıra, "bunlar sahtedir" diye yazıyor ve bütün dünyayı buna inandırmaya çalışıyor. Bunların doğru olduğuna en güzel delil işte bu yazılanlardır. Bu protokoller, birçok Yahudi'nin şuursuz bir şekilde yerine getireceği, yapacağı ve uygulayacağı şeyleri açık şekilde anlatmakta ve göstermektedir, işin önemli noktası buradadır. Hangi Yahudi beyninin açıklanan bu şeyleri düşünmüş olduğunu bilmek önemli değildir. Kesin olan şey, Yahudi milletinin karakter ve faaliyeti, bütün dal budak saran yayılışı ile birlikte, gözünü dikmiş olduğu son hedefleri insanı titretecek bir açıklıkla ortaya koymasıdır. Bu açıklama hakkında bir hüküm vermenin en iyi vasıtası onları olaylarla kıyaslamaktır. Son yüzyılın tarihi olayları bu kitabın ışığı altında gözden geçirilecek olursa, Ya-. hudi basının neden böylesine feryat ettiği kolayca anlaşılır. Bu kitap bir milletin her gün okuduğu bir eser haline gelirse, artık Yahudi tehlikesi önü alınmış bir tehlike olarak kabul edilebilir. Yahudileri yakından tanımak için, en iyi usul, diğer milletler arasında yüzyıllar boyunca takip etmiş olduğu usulü uygulamaktır. Bunu açık şekilde görmek için bir misal yeter. Yahudi'nin gelişmesi her devirde aynı olduğu, zarar vererek yaşadığı milletler hep aynı milletler olarak kaldığı için bu incelemeyi çeşitli bölümlere ayırmak gerekir. Bunları, sade bir ifade ile belirtmek için her bölümü harflerle işaretleyeceğim. Almanya'ya ilk Yahudiler, Romalıların istilası ile ve her zaman olduğu gibi ticaret adamı sıfatıyla gelmişlerdir. Büyük göçlerin do ^urduğu alt üst olmalar sırasında, Yahudiler dışardan bakıldığında ortadan kalkmış göründüler ve bundan dolayı ilk Cermen Devletlerinin kurulduğu günler, Orta ve Kuzey Avrupa yeni ve kesin bir şekilde Yahudileşmenin başlangıç noktası oldu. Böylece o günden beri Yahudiler ne zaman üstün ırkların arasına karıştılarsa bir gelişme başladı ve daima aynı durumda veya benzer bir halde kaldılar.
A. Yahudi ilk sabit kuruluşlar doğar doğmaz, birdenbire orada ortaya çıkar. Tüccar sıfatı ile gelir ve ilk başlarda milliyetim saklamaya önem vermez. O hâlâ Yahudi'dir, çünkü kendi ırkı ile misafiri olduğu milletin arasındaki farkları ortaya koyan dış işaretler henüz pek bariz bir şekildedir. Çünkü içine girdiği milletin dilini henüz daha iyi bilmez. Diğer milletin milli vasıfları ile arasında büyük farklar olduğu için Yahudi kendini yabancı tüccardan başka bir sıfatla tanıtmaya cesaret edemez. Kendisi pek uysal olduğu ve Yahudi'yi kabul eden millet de tecrübeden yoksun bulunduğu için, Yahudilik vasfını korumak ona pek zarar vermez, hatta böyle davranması bazı faydalar sağlar. Yabancılara karşı iltifat gösterir.
B. Yahudi, yavaş yavaş iktisadi hayata dahil olmaya başlar. Bu sokuluş, üretici sıfatıyla olmaz. Daha ziyade aracı olarak ekonomik hayata girer. Binlerce yıl zarfında binbir tecrübe ile gelişmiş olan ticaret alanlarındaki mahareti Yahudi'yle, geniş bir namuskârlığa sahip olan büyük ırklara karşı bir üstünlük sağlar. Öyle ki, kısa bir zaman içinde o toplumda ticaret Yahudi'nin tekeline girer. Önce borç para verir. Faiz alır. Bu yeni buluşun doğuracağı tehlike ilk anlarda fark edilemez. Hatta hatta, ticaret hayatında borç para vermesi ile sağladığı kolaylık memnuniyetle karşılanır.

C. Yahudi artık, şehirlerde özel mahallelerde oturmaya başlar. Gittikçe kuvveti artar. Devlet içinde devlet kurar. Ticaret ve para işlerini kendine ait bir imtiyaz kabul eder ve bunları insafsızca istismara başlar.
D. Artık para işleri ve ticaret Yahudi'nin kesin olarak tekeline girmiştir, işbirliği ve tefeci faizleri, sonunda kendisine karşı bir direnme uyanmasına sebep olur. Yahudi'nin yaradılışından ileri gelen küstahlığı şiddetini artırınca, nefrete yol açar ve zenginliği kıskanç-lık doğurur. Yahudi toprağı da kendi ticareti arasına alıp ve bunu da satılan, pazarlığa tabi tutulan bir meta halinde hakir bir duruma düşürünce kendisine gösterilen tahammül sona erer. Yahudi hiçbir zaman toprağı kendi ekip, biçmediği ve onu gelir temin eden bir mal addetmediği ve kendi adi isteklerine boyun eğilmesi şartı ile köylünün oturmasında bir zarar görmediği için, tahrik ettiği antipa-ti açıkça bezginlik doğuruncaya kadar çoğalır. Baskısı, hırsı ve açgözlülüğü öylesine tahammül edilmez bir hal alır ki kanları emilmiş kurbanları kendisine karşı fiili tecavüze başlarlar. Böylece bu yabancı daha yakından incelenmeye başlanır ve kendisinde gittikçe iğrenç vasıflar görülür. Sonunda ev sahibi ile Yahudi arasında derin bir uçurum meydana gelir.
Korkunç sefalet devirlerinin istismar edilmiş halkının galeyan ve hiddeti sonunda Yahudi'nin aleyhinde patlar. Yağmaya uğramış, sefil düşmüş ve harap olmuş halk toplulukları kendi müdafaaları için bu Tanrı'nın belasına karşı adaleti kendileri uygulamaya başlarlar. Belki aradan birkaç yüzyıl geçmiştir ama, bu belanın da ne mal olduğunu öğrenmişlerdir. Artık onun sadece varlığını bile, veba mikrobu kadar korkunç bir tehlike kabul ederler.
E) işte bu vakit Yahudi gerçek hüviyeti ile ortaya çıkar. Hükümetleri buhran doğuracak müdahalelerle sıkıştırmaya başlar. Bazen halkın gazabı, bu "ebedi sülük" aleyhine parlarsa da, bu hal Yahudi'nin terk ettiği noktadan itibaren birkaç yıl sonra tekrar meydana çıkmasına engel olmaz. Yahudi'yi başka insanları istismardan vazge-çirtecek hiçbir zulüm yoktur. Yahudi kendisine yapılan zulmün üstünden bir süre geçince yine toplumun içine girer ve eski halini alır. Bunun üzerine hiç olmazsa daha kötü bir durumu engellemek için toprağı tefecilerden uzak tutmaya çalışırlar ve bundan dolayı Yahudi'nin toprak almasını kanunla yasaklarlar.
F) Yahudi, hükümdarların kuvvetleri artıkça, onların etrafını alır. Hükümdarlardan yeni yeni "imtiyazlar", "ayrıcalıklar" dilenir. Mali bakımdan sıkıntı içinde bulunanlar, para karşılığında Yahudi'ye istediklerini bahşederler. Bu yeni imtiyazlar Yahudi'ye ne kadar pahalıya mal olursa olsun, Yahudi kısa bir zaman içinde harcadığı parayı faizi ile beraber tekrar kazanır. Yahudi halkın gövdesine yapışan gerçek bir sülüktür. Yahudileri halkın gövdesinden koparıp atmak mümkün değildir. Hükümdarlar paraya ihtiyaç duydukça, Yahudi'nin halktan emdiği kanın bir kısmını, mübarek elleri ile ondan alırlar. Bu hal böyle devam eder gider. Bu durumda Alman prenslerinin oynadığı rol, Yahudilerin yaptıkları kadar esef vericidir. Bu prensler, gerçekten Allah tarafından millet için bir bela olarak gönderilmişlerdi. Zamanımızda ise bu prenslerin yerini bakanlar almaktadır. Eğer Alman milleti Yahudi tehlikesinden tamamen kurtulmamış ise, bunun suçu Alman prenslerine aittir. Maalesef daha sonra bu durum aynı şekil altında kaldı. Öyle ki prensler milleti için işledikleri günahların karşılığı olan ücretleri belki bin defa Yahudilerden tahsil etmişlerdir, işte bu prensler şeytanla anlaşmışlardı ve hayatlarını cehennemde sona erdirdiler.
G) Prensler, Yahudilerin ellerine düşmekle kendi feci akıbetlerini hazırlamış oldular, işgal ettikleri mevkiler, kendi halkının menfaatlerini korumaktan vazgeçmeleri ve bu halkı istismar edenlerden biri olmaları nispetinde yavaş yavaş fakat muhakkak surette zayıflıyor ve kökünden yıkılıyordu, işte Yahudi onların saltanatının sona ermekte olduğunu gayet iyi fark ediyor ve bu çöküşü mümkün olduğu kadar geciktirmeye uğraşıyordu. Prensleri gerçek görevlerinden alıkoyup, en adi ve en fena övgülerle sersem ederek, sefil hayatın içine iten, kendilerini bütün bütün gerekli hale getirerek o sonsuz para ihtiyacı içinde onlan çırpındıranlar, bizzat Yahudiler di. Yahudi, ustalıkla veya daha doğrusu para işlerinde ahlaki

düşüncelerden yoksun oluşu ile daima kurbanlarının boğazlarını sıkarak, hatta derilerim yüzerek yeni kâr kaynakları bulur. Öyle ki bu kurbanların hayatlarının ortalaması daima kısalır. Her sarayın bir "Saray Yahudi'si" vardır. Halkı işkence içinde bırakan, ümidini yok eden, fakat öte yandan prenslere her zaman yeni yeni servetler sağlayan canavarlara bu ad verilir. Bu durumda Yahudi daha yükseklere çıkmak için her şeyden istifade etmeye başlar. Artık Yahudi'nin yaptığı, memleketin asıl sahiplerinin haklarından aynı derecede istifadeye kalkmaktır. Her türlü haklardan faydalanır. Kiliseye kendini vaftiz ettirir. Kilise yeni bir evlat kazandığını sanarak iftihar eder. israil de büyük bir başarı ile sonuçlanan bu hilekarlıktan bahtiyarlık duyar.
H) işte bu andan itibaren Yahudi'de bir değişme meydana gelir. Bu ana kadar onlar sadece Yahudi idiler, yani başka türlü görünmeye uğraşmıyorlardı. Esasen karşı karşıya gelmiş iki ırkı birbirinden ayıran farklı vasıflar dolayısıyla bunun dışında başka bir şekilde hareket edilemezdi. Büyük Frederic devrinde Yahudileri yabancı bir milletten başka bir şey gibi görmek kimsenin aklına gelmezdi. Halbuki Goethe, gelecekte Yahudilerle Hıristiyanlar arasında evlenme lerin kanun yolu ile önlenemeyeceğini düşündükçe, hiddetle isyan ediyordu. Gerçekten Goethe ilahi bir yaratıktı. O gerici değildi. O-nun ağzından çıkan söz, kanunun ve aklın sesinden başka bir şey değildi, işte halk saraylarda yapılan o kötü alışverişlere rağmen, Yahudi'yi, gövdesine girmiş yabancı bir unsur olduğuna içgüdüsü ile hükmediyor ve Yahudilere karşı buna göre hareket ediyordu.
Fakat bu durum değişecekti. Bin yıldan çok bir zaman içinde Yahudi kendisine misafirperverlik gösteren milletin dilini o kadar güzel kullandı ki, şimdi kendisi Yahudi kaynağı üzerinde o kadar ısrar etmeyecek, "Almanlık vasû"nı ön plana çıkarmayı göze alabileceğim düşündü, ilk bakışta bu iddia ne kadar gülünç ve manasız görünürse görünsün, o "Cermen" ve dolayısıyla bugün de "Alman" şekline girmek cesaretini kendinde buldu, işte bundan sonra akla gelebilecek en korkunç aldatmalardan biri ortaya çıktı. Yahudi, bir Almanı meydana getiren vasıflardan sadece birine, yani diline (ve ona da çok fena bir şekilde) sahip olabildiği için, onun Almanlıktan bütün nasibi konuştuğu dile bağlı kaldı. Halbuki ırkı vücuda getiren şey dil değildir. Irkı vücuda getiren unsur kandır. Yahudi bu hususu bütün milletlerden daha iyi bilir. Bunun için dilinin bozulmasına önem vermeyerek, kanının karışmamasına dikkat eder. Bir kimse gayet kolay dilini değiştirebilir. Bu, o kimsenin düşündüklerini, fikrim bir başka dille ifade etmesini sağlar. Yoksa dilini değiştirmiş kimse fikirlerini değiştirmiş olamaz. Böylece Yahudi çeşitli diller konuşurken Yahudiliğinden hiçbir şey kaybetmez. Bin yıl önce Ostie'de ticaret yaparken Latince konuşsa da, günümüzde buğday üzerinde spekülasyon doğururken Almanca söylese de, daima aynı halde, ayni Yahudi olarak kalır. Şimdi, bakanların, bakan müsteşarlarının ve emniyetin yüksek memurlarının bu gerçeği açıkça görmemeleri tabii telakki edilebilir. Çünkü devleti idare edenler arasında içgüdüden ve düşünebilme kabiliyetinden yoksun olmayan kimse hemen hemen yok gibidir.
Yahudi'yi birdenbire "Alman" olmaya zorlayan sebep pek açıktır. O prenslerin kudretlerinin zayıfladığını görünce, hemen ayaklarını koyacak yeni bir zemin arar. Ayrıca, iktisadi siyaset üzerinde yaptığı mali baskı öylesine gelişmiştir ki, artık bu büyük binayı taşıyamaz. Bütün "vatani" haklara sahip olamazsa, artık tesiri ve kudreti çoğalamayacaktır. Fakat Yahudi bu iki şeyi daima ister. Çünkü ne kadar yükseklere tırmansa, hiçbir zaman tatmin olmayacak, eskiden kendisine vaat edilen ve şimdi geçmişin karanlıkları arasından meydana çıkan gaye, onu daima cezbedecektir. En iyi Yahudi beyinleri, dünya hakimiyet hülyasının avuçlarının içine girmiş olduğunu, büyük bir heyecanla görmektedirler. Bunun içinde bütün çalışmalarını, "vatani" hakları tam ve mükemmel bir şekilde elde etmeye hasrederler.
1) işte bu sebepten dolayı saray Yahudi'si, yavaş yavaş "halk Yahudi'si" şeklini almaya başlar. Yahudi bu şekil değişikliği sırasında da yine toplumun kuwetlileri(!) arasında yer almakta, onların yanlarına sokulmaktadır. Fakat, aynı zamanda ırkının diğer temsilcileri de halk topluluklarına havarilik ederler.

Yüzyıllar boyunca Yahudi'nin halk topluluklarına karşı ne kadar günah işlediği, onları nasıl devamlı şekilde insafsızca istismar ettiği, suyunu sıktığı hatırlanır ve bunlardan başka, halkın kendisine yapılan bu eziyetleri anlayarak yavaş yavaş Yahudi'ye kin beslemesi ve sonunda onun varlığını Tanrı'nın, diğer milletlerin başlarına bela ettiğini kabuHendiği düşünülürse, Yahudilerin bu cephe değiştirme hareketlerinin ne kadar zahmetlere katlanarak yaptıkları gayet iyi anlaşılır. Evet derilerini yüzüp, kanlarını içtikleri kurbanlarına "insan dostu" gibi görünmeleri Yahudiler için çok acı bir iş olur.
Yahudi ilk önce halka karşı işlediği korkunç haksızlıkları hafifletmeye ve örtbas etmeye çalışır, insanlığın "velinimeti" şekline bürünür. Bu yeni durumu, iyiliği menfaat fikrinden uzak tutmasına rağmen, o Tevrat'ın sağ elin verdiğini, sol elin bilmemesi emrine pek riayet etmez. Bundan dolayı, halkın acılarına karşı ne kadar hassas olduğunu ve bu acıları hafifletmek için katlandığı bütün fedakarlıkları açıklar. Yahudi yaradılıştan olan tevazuu ile meziyetleri etrafında bütün dünyanın duyacağı şekilde davul çalar. Bu işi öyle bir sebatla yapar ki dünya gerçekten buna inanmaya başlar. Sonunda inanmamış olanlar da Yahudi'ye karşı, haksız mevkie düşerler. Kısa zaman içinde durumu kendi lehine çevirerek, etrafta kendisine karşı haksızlıklar yapılmış izlenimini uyandırır. Halbuki gerçek tam tersidir. Özellikle aptal olanlar Yahudi'ye güven beslerler ve "zavallı talihsiz"e acırlar.
Yahudi kendini memnuniyetle feda ederken bile bundan dolayı bir kayba uğramaz. O hisseleri ayırmasını bilir. Onun iyilikleri, bir tarlaya istemeyerek dökülen gübreye benzer. Gayesi bundan da kendine menfaat sağlamaktır. Fakat ne gariptir ki, bütün dünya kısa bir zaman içinde Yahudi'nin "bir velinimet" ve "bir hayırsever" olduğunu (!) öğrenir.
Başkalarında az çok doğal olan herhangi bir şey, son derece büyük bir hayrete, hatta bazı kimselerde göze çarpan bir hayranlığa sebep olur. Böyle bir durum ise Yahudi'de doğal değildir. Bundan dolayı herkes, Yahudi'de iyiliklerinin her biri için başkalarına yapılmayacak bir muamele ile fazla bir üstünlük bulmaya çalışır. Dahası var, Yahudi birdenbire liberal olur. Hemcinsinin gösterdiği gelişmelere karşı duyduğu hayranlığı ve heyecanı açıklar. Böylece yavaş yavaş, sözle yeni zamanın şampiyonu kesilir. Fakat diğer taraftan millet için yararlı olan milli ekonominin temellerini ciddi bir şekilde tahrip eder. Tahvil satın almak yoluyla dolambaçlı yollardan milli üretime dahil olur. Bu işi bir hırdavat ticareti haline sokar. Öyle bir ticaret kurar ki, her şey para ile alınabilir ve satılabilir. Böylece sanayii, üzerine şahsi bir mülkiyet kurulacak temellerden mahrum eder. Bunun sonucu olarak işçi ile işveren birbirine yabancı kalır. Nihayet toplumun sınıflar halinde bölünmesine sebep olan ruhsal durumu doğurur. Yahudi'nin borsa üzerinde yaptığı tesir ve nüfuz gittikçe büyür, Milletin bütün çalışma güçlerine sahip olur, ya da bunların üzerinde hakimiyet kurar.
Yahudi devlet dahilindeki yerini kuvvetlendirmek için kendi gelişmesini köstekleyen ırk engelini yıkmağa uğraşır. Dini müsamaha lehinde kendine has bir hareketle mücadeleye başlar. Tamamen eline geçirmiş olduğu Franmasonluk teşkilatını, kendi hedefine ulaşabilmek için yaptığı mücadelede istismar eder. idareci sınıfı, burjuvanın yüksek şahıslarını Franmason teşkilatına sokarak, onları istediği yöne sevk eder. Bu kimseler Franmason teşkilatına dahil olmakla Yahudi'nin bir oyuncağı haline geldiklerini bilmezler. Fakat gerçek halkın; uyanmaya başlayan, haklarını ve hürriyetlerini kendi kuvvetleri ile sağlamak üzere bulunan sınıfın geniş tabakaları, bu tesirden kendilerim korurlar. Esasen, diğerlerinden çok bunlara hakim olmak daha lüzumludur. Çünkü Yahudi ancak önünde bir "sürükleyici" bulunursa kendi rolünü oynayabileceğini bilir, işte Yahudi bu "sürükleyiciyi burjuva sınıfının en geniş tabakalarında bulacağını sanıyor. Fakat eldiven fabrikası sahipleri ve dokumacılar Fran masonluğun ince ağları ile tutulamazlar. Burada daha kaba usuller kullanılır, işte bunun için Franmasonluğa Yahudiliğin hizmetinde ikinci silah olarak basın katılıyor. Yahudi bu kuvveti eline geçirmek için ısrarla bütün ustalığını ortaya koyar. Basın yolu ile bütün kamu hayatını ağının ve avucunun içine alır. Basını Yahudi idare eder ve önünde sürükler, götürür. Çünkü bilir ki, bir

gün gelecek ve on beş yıl öncesine oranla daha iyi tanınan kamuoyu adı altındaki o kuvveti sevk ve idare edecektir.
Bu arada Yahudi, bilgiye susamış bir kimse gibi gözükmeye başlar. Bütün gelişmeleri ve özellikle diğerlerini mahveden terakkileri över. Kendi milletinin faydasına olan gelişmelerin dışında kalan her türlü yemliğin en korkunç düşmanıdır. Her medeniyete karşı kin besler. Başkalarının yanında öğrendiği en küçük bilgiyi dahi kendi milletinin faydası için kullanır. Milliyetinin korunmasına dikkat eder. Kadınlarının Hıristiyan-larla evlenmelerine engel olmaz. Tersine bunu teşvik eder. Fakat erkeklerinde zürriyetlerin daima saf kalmasını sağlar. Yahudi başkalarının kanını insafsızca zehirler, fakat kendi kanını her türlü bozulmaya karşı korur. Bir erkek Yahudi, Hıristiyan kadın almaz. Hıristiyan erkek Yahudi kadınla evlendiği zaman da bu melez ırkta Yahudi kanı hakimdir. Özellikle yüksek sınıfların asil geçinen tabakaları bozulmuştur. Yahudi bu durumu gayet iyi bildiği için ırkının düşmanı olan bu sınıfın silahsız kalmasını sistemli bir şekilde teşvik eder. Teşebbüslerini saklamak ve kurbanlarım uyutmak için ırk ve renk farkı gözetmeksizin bütün insanların bir olduğundan bahsetmekten bir an bile geri kalmaz. Aptallar bunların yalanlarına inanırlar. Fakat bütün varlığı, onun yabancı olduğunu belli etmekten kurtulamaz. Bu yüzden halk onun ağına kolayca düşmekken kendini korur. Fakat halkın, basın, yolu ile takip ettikleri, gerçeğe uymaz. Özellikle mizah yayınlarında Yahudiler zararsız bir millet gibi gösterilir. Bu milletin öteki bütün milletler gibi kendisine has vasıfları vardır. Dış görünüşü, biraz garip olan ahlak ve adetlerinde bile belki bir tebessüm uyandırabilen bir ruh ifade eder. Fakat bu ruh esas itibariyle namuslu ve iyilikseverdir, işte böylece Yahudi, tehlikeli olmaktan çok, kendini önemsiz göstermeye çalışır.
Gelişmenin bu safhasında onun en son gayesi demokrasinin veya bu kelime ile anladığı şeyin galip çıkmasıdır. Onun bundan çı kardığı anlam parlamentarizmin hegemonyasıdır. Onun ihtiyaçları-l na en çok bu usul cevap verir. Çünkü parlamentarizm şahsiyetleri ortadan kaldırarak yerlerine aptalların, ehliyetsizlerin, korkak ve sorumluluktan kaçan alçakların çoğunluğunu hakim kılar. Sonuç monarşinin düşmesi olacaktır. Bu akıbet er geç meydana gelecektir.
J) Büyük ekonomik gelişme, milleti meydana getiren sosyal tabakalarda değişikliğe yol açar. Küçük sanatlar yavaş yavaş söndüğü İçin işçi bağımsız bir hayata kavuşmak fırsat ve imkanını da elden kaçırır. Bunun sonucu işçi proleter olur. Böylece fabrika işçisi ortaya çıkar. Bu tabakanın en büyük vasfı hayatı boyunca kendine bağımsız bir vaziyet yaratabilmek imkanından yoksun olmasıdır. Bu işçi kelimenin tam manasıyla malsız ve mülksüz bir kimsedir, ihtiyarlık, bu işçiler için ölümden beterdir, ihtiyarlayan işçiye hayattadır demek dahi yanlış olur.
Sosyal gelişme buna benzer bir başka durum daha doğurmuştu, işçiler gibi malsız mülksüz olan memur ve hizmetli sınıfı meyda-[1] na gelmişti. Devlet, ihtiyarlık günleri için bir kenara bir miktar para koyamayan memur ve hizmetlinin geçimini sağlamayı üzerine aldı. Emekli maaşı usulü kondu. Böylece muntazam olarak idari işlerde [1] çalışanların tamamı, yaptıkları işin önemi ile uygun olarak ihtiyarlıklarında bir emekli maaşı aldılar. Bunun sonucu, memurlara gü-I vence geldi ve bu sınıfın önemi arttı. Böylece savaştan önce Alman memur sınıfında en önemli meziyet olarak, meslek şuuru gelişti. | Şahsi mülkiyetten yoksun kalmış bütün bir sınıf, sefaletten kurtarılarak milli topluluğun birer üyesi haline geldi.
Fakat bu mesele yeniden devletin karşısına bir dev gibi dikildi. lj Yeni yeni insan toplulukları yeni kurulan sanayide fabrika işçisi ola-," rak çalışmak ve hayatlarını kazanmak için köylerden büyük sanayi şehirlerine göç ettiler. Bu yeni sınıfın hayat ve çalışma şartları sefila-ne olmaktan çok daha aşağı idi. Esnafın ve çiftçinin eski çalışma sürati sanayiin yeni şekline uyum sağlayamadı. Eski esnafların yaptık-l- lan işte, zaman önemli bir rol oynamazken, şimdi fabrikalarda zamanın rolü çok büyüktü. Eski çalışma süresinin büyük sanayide uy-gulanması kötü sonuç verdi. Çünkü eski çalışmanın gerçek verimi çok azdı. Eskiden bir kimse

14 veya 15 saatlik çalışmaya karşılık gösterebilirken, şimdi çalışma zamanının her dakikası değerlendirildiği için bu çalışma şekline ayak uydurulamadı. Eski çalışma süresi nin yeni sanayide manasız bir şekilde aynen uygulanması iki bakım dan pek kötü oldu: Önce işçilerin sıhhatleri bozuldu ve sonra hu kuka karşı olan inançları sarsıldı. Bu toplumsal düzensizliğe bir <l< çalışanların az ücret almaları ile çalıştıranların zenginleşmeye başhı maları eklendi, işverenlerin parlak durumları şimdi göze çarpar bu hal alıyordu. Köylerde sosyal mesele söz konusu olamazdı. Çünkü herhangi bir işe efendi ile hizmetkar aynı şekilde sarılırlar ve ayın kaptan aynı yemeği yerlerdi. Fakat oralarda da büyük değişmeleı meydana geldi. Bugün işçilerle, işçi kullananlar arasındaki ayrılıklaı her alanda görülüyor. Bu bakımdan hükümetimizin Yahudileşmesı halinin ne kadar ilerlediği, el emeğine karşı beslenen kötü fikirler ile değilse de, gösterilen pek az saygı ile kendini belli etmektedir. Bu Almana yakışacak bir durum değildir. Gerçekte sosyal hayatımızın Fransızlaşması, ancak Yahudileşme ile olmuştur. Eskiden el işlen bizim gözümüzde saygı ile karşılanırken, şimdi kol işçisinin çalış ması hakir görülmektedir.
işte bu şekilde pek az itibarı olan bir sınıf doğdu ve bunun so nucu olarak günün birinde, milletin, bu sınıftan topluluğun bu üyesini ortaya çıkarması için gereken enerjiyi kendinde bulup bula mayacağı veya aradaki bu durum farkının bu sınıf ile diğerleri ara smda bir uçurum açacak kadar vahim bir hal alıp almayacağı meselesi vukua gelecektir. Bu arada muhakkak olan bir şey varsa, o da bu yeni oluşan sınıfın safları arasına fena unsurların henüz toplanmamış olmasıydı. Hatta bu yeni sınıfın mensupları arasında enerji sahiplerine daha çok rastlanabilirdi. Medeniyet denilen şeyin sonucu olan savurganlık derecedeki inceleme, burada ayırıcı ve harap edici etkisini henüz göstermemişti. Yeni sınıf henüz barışçı alçaklığın zehirlerine bulaşmış değildi. Sağlam kalmıştı ve gerektiği zaman sert olabiliyordu. O kadar mühim olan bu sosyal meseleye burjuvazi yabancı kalırken, Yahudi gelecekte ortaya çıkacak olan safhaları şimdiden görüyordu. Yahudi kapitalist istismarı usullerini teşkilatlandırırken, kurbanlarına da yaklaşarak, onların kendi kendilerine yönelttikleri kavgada onlara "önder" oluyordu. Gerçekte "kendi kendisine karşı" demek istiare yoluyla anlatmaktır. Çünkü yalan söylemede büyük üstat olan Yahudi daima kendisini temiz ve fazilet sahibi bir kimse gibi göstermek ve suçlarını başkalarına yüklemek işini gayet iyi becerir. Halk topluluklarının başına geçer. Bu toplu luklar, gelmiş geçmiş zamanların en korkunç yalancısına kurban olduklarını akıllarına getiremezler. Halbuki gerçek budur.
Yeni sınıf genel ekonomik değişmeden çıkar çıkmaz, Yahudi kendi kendini ilerletmek için eline nasıl yeni bir antrenör geçmiş olduğunu görüyordu. Yahudi derebeylerin dünyasına karşı kalkan olarak burjuvaziyi kullanmıştı. Şimdi de Yahudi, burjuvaziye karşı işçi sınıfını kullanmaktadır. Yahudi bir vakitler burjuvazinin gölgesine sığınarak sivil hukuku elde etmişse, bugün de işçilerin hayatlarını müdafaa için giriştiği kavganın kendisini "dünyanın hakimi" yapacağını bilmektedir.
Artık bu andan itibaren işçi sınıfının görevi Yahudi milleti için çarpışmaktır, işçi farkında olmadan yıkmakta olduğunu sandığı kudretin hizmetinde bulunur, işçi göstermelik bir şekilde sermayeye saldırtılır. Böylece işçi gerçek sermaye lehinde boğuşturulurken, aynı zamanda uluslararası sermaye aleyhinde de bağırtılır. Fakat gerçekte hedef alınan şey, milli ekonomidir. Milli ekonominin yıkılması ve onun cesedi üzerinde uluslararası borsanın zafer sağlamasına çalışılır. Yahudi bunu gerçekleştirmek için önce işçiye sokulur ve onun kaderine acımış görünür. Hatta sefaletten isyan duyan bir kimse gibi ortaya çıkar. Böylece işçinin güvenini, kazanır. Yahudi, işçide hayat şartlarım değiştirmek için şiddetli bir istek uyandırmaya çalışır. Üstün ırka mensup bir insanın kalbinde daima uyuklayan sosyal adalet ihtiyacını ustalıkla tahrik ederek uyandırır. Yahudi sosyal adalet ihtiyacını tahrik ederek harekete getirdiği işçiyi, daha şanslı bir kadere sahip olanlara karşı bir kin beslemeye davet eder. Bu işi yaparken Yahudi, sosyal düzensizliklerin aleyhine açılmış olan korkunç kavgaya bir felsefi hava, bir felsefi tavır verir. Böylece Yahudi MARKSIZM'in temellerini atmış olur.

Marksizm'i, halkı toplumsal isteklere gayet sıkı bir şekilde bağlı gibi göstermekle, Yahudi bu felsefenin yayılmasını kolaylaştırır ve hızlandırır. Bu arada Yahudi, bu felsefenin sonuçlarına bakarak kendileri için haksızlık ve tatbikinin imkansız olduğunu gören kimselerin de muhalefetini sağlar ve bunları tahrik eder. Sosyal fikirler maskesi altında, gerçekten şeytanca ve korkunç niyetler saklanmıştır. Bu felsefe, akıl ile budalalığın, içinden çıkılması imkansız bir sentezidir. Fakat bu felsefede akıl ile aptallık öyle bir şekilde ayarlanmıştır ki, içinde yalnız çılgınlıkla vasıflandırabilinecek şeyler ger çekleşir, akla uygun gelen şeyler ise hiçbir vakit tatbik edilemez Marksizm şahıslara ve bunun sonucu olarak millete her türlü hayat ve insanlık haklarını reddetmekle, medeniyeti meydana getiren temeli yıkmaktadır. Halbuki medeniyet bu amillere tabidir. İşte bu canice dimağın bu buluşuna felsefe adını vermek doğru olursa, Marksizm felsefesinin özü budur. Şahsiyetin ve ırkların harap edilmesi, bir türlü hakimiyet kuramayan aşağı bir ırkın, yani Yahudi ırkının en büyük engelini ortadan kaldırmak olur. Bu felsefeye mana veren ve yol gösteren şey, iktisadi ve siyasi hayattaki garip nazariye - sidir. Marksizm'e can veren ruh, zeki kimselerin bu felsefeye inanmalarına engel olur. Diğer taraftan fikri melekelerini kullanmasını bilmeyenler ve iktisadi ilimlerden habersiz olanlar hemen Marksist olurlar. Hareketin sevk ve idaresi için gerekli olan zekayı (çünkü bu hareketin bile yaşayabilmesi için zeka açısından sevk ve idareye ihtiyacı vardır) Yahudi "kendi kendisini feda ederek" kendi soydaşlarından birinin beyninden sağlar.
Yahudiler tarafından yönetilen kol işçilerinin bir hareketinin nasıl meydana geldiğini inceleyelim. Görünüşte bu hareketin gayesi işçilerin yaşama şartlarını kolaylaştırmaktır. Gerçekte ise Yahudi olmayan bütün milletleri esaret altına sokup, yok etmekten ibarettir. Barışçı doktrinler vasıtasıyla milli beka içgüdüsünü felç etmek için aydın denilen çevrelerde farmasonluğun giriştiği mücadeleye, daima Yahudilerin ellerinde bulunan büyük basın, halk toplulukları ve özellikle burjuvazi nezdinde devam eder. Çökeltici bu iki kuvvete, bir üçüncüsü de katılır. Bu en korkuncu olan zor ve şiddet teşkilatıdır. Marksizm, saldırganlık sıfatı ile, ilk iki silahın kendisini göreve hazırlamak üzere temelinden yıktıkları şeyleri büsbütün alt üst edip bitirmek zorundadır. Bu fevkalade bir şekilde düzenlenmiş hayran kalınacak bir manevradır. Öyle ki bu manevraya, kendilerini devletin az çok manevi otoritesinin organları diye takdim etmekten zevk alan müesseselerin de katılıp, mücadeleden vazgeçtikleri görülürse buna şaşırmamalıdır. Yahudi, bazı istisnalar gözden uzak tutulursa, her zaman kendi yıkıcı işi için yüksek dereceli memurlarımız arasından, hata en üst mevkilerde bulunanlardan pek lütufkar yardımcılar bulmuştur. Bu memur topluluğunun göze çarpan vasfı, üstlerin huzurunda yerlere kapanan bir kölelik gösterisi, astlara karşı kendini beğenmişlik ve ancak herkesi hayrete düşürebilecek derecede bir ap tallıktır. Fakat bu vasıflar otoritelerimizle devamlı ilgisi olan Yahudi tçin faydalı ve onun göz önünde pek sevimli şeylerdir. Şimdi başla-, yan kavga kalın çizgilerle resmedilirse şu husus ortaya çıkar: Yahudi, dünyayı ekonomik yönden .ele geçirmek istediği gibi »iyasi bakımdan da hakimiyeti altına almak ister. Bunun için Yahudi mücadelesinin bu iki gayesi için Marksizm'i iki kısım olarak ortaya Sürer. Bu kısımlar görünüşte birbiri üe ilgili değildir. Fakat, aslında ayırma kabul etmez bir bütün teşkil etmektedir. Bu iki kısım, siyasi ve sendika faaliyetleridir. Sendika faaliyeti taraftar toplamaya yarayan bir çalışmadır, işçiye, patronların hırs ve dar görüşlerine karşı açtıkları mücadelede yardım ve himaye vaat eder. Eğer işçi devlet tarafından bir yardım ve himaye görmezse, kendi menfaatinin müdafaasını sorumsuz kimselerin eline bırakmak istemez ve bu hak müdafaasını bizzat kendi yapmak ister. Para kazanma hırsı ile gözleri kör olan burjuva, işçinin yaptığı bu mücadeleye karşı ne kadar engel çıkarırsa, örneğin uzun çalışma sürelerini azaltmazsa, çocuk-• ların çalışmalarına insaf dairesinde bir şekil vermezse, kadın işçileri i korumazsa, iş yerlerinde ve ikametgahlarında sıhhi şartlara kavuşmak için yapılan her türlü teşebbüse engel olursa, daha kurnaz olan F Yahudi bu sınıfın, yani ezilen işçinin sorunlarına sahip çıkar. Yahudi böylece işçi hareketinin önderi durumuna geçer. Bunu Yahudi memnuniyetle ve isteyerek yapar. Onun esas niyeti sosyal yaralara bir ilaç

bulmak değildir. Yahudi'nin, işçinin hamisi durumuna geçmesine sebep, milli ekonominin geleceğini yok edecek bir topluluğu yavaş yavaş meydana getirmek içindir. Çünkü sağlam bir siyasetin hedefi bir taraftan halkın sağlığının korunması, diğer taraftan bağımsız bir milli ekonominin müdafaası ise, bu iki düşünce karşısında tamamen lakayt kalarak, kendi gayesine giden yolun üzerindeki bu engelleri temizlemeye bakar. Yahudi milli ekonominin bağımsız kalmasını istemez. Onun istediği milli ekonomiyi yok etmektir. Bundan dolayı işçi hareketinin hamisi ve önderi sıfatı ile yerine getirilmesi imkansız veya uygulanması milli ekonominin çökmesine sebep olacak isteklerde bulunurken, vicdanında bir sızlama duymaz. Çünkü Yahudi önünde sağlam bir nesil görmek istemez. Onun arzusu soysuzlaşmış, boyunduruğa girmeye hazır bir sürü görmektir. Olumlu cevap alamayacağım ve durumu değiştirmeyeceğini bildiği halde halk topluluklarında şiddetli bir sinirlilik doğura çak en manasız istekleri işte bu gayesini tahakkuk ettirmek için ortaya atar. isteği ortalığı bulandırmaktır, yoksa işçilerin sosyal durumlarını gerçekten ve namuslu olarak düzeltmek değildir.
Demek ki, büyük topluluklar aydınlatılmadıkça, onlara sonsuz sefaletlerinin gerçek sebepleri hakkında doğru bilgiler verilmedikçe ve bunun için büyük bir çalışmaya teşebbüs edilmedikçe, Yahudi işçi hareketinin itiraz kabul etmez ve vazgeçilmez önderi olarak kala-caktır. Eğer halk toplulukları şimdi olduğu gibi bir hedefe yöneltil-mezlerse ve devlet bu işlere kayıtsız kalırsa, halk daima ekonomik yönden kendisine en yüzsüzce vaatleri yapan kimselerin arkasından gider. Bu hususta, Yahudi usta mertebesine yükselmiştir. Çünkü bütün faaliyeti hiçbir ahlak kuralının gemleri ile kontrol altına alınamaz. Bundan dolayı bu alanda bütün hasımlarına karşı kolayca ve kısa bir süre içinde üstün çıkar. Yahudi kendi ruhunda bulunan kabalığa ve haydutluk içgüdüsüne uyarak işçi hareketine kaba bir şiddet vasfı vermektedir. Sağlam hisleri ve oltaya takılmayan kimselerin karşı koymalarını dehşet salma ve korku yaratma usulü ile kırar. Böyle bir faaliyetin sonucu ise çok korkunçtur. Neticede, Yahudi'nin yaptığı milletin refah ve saadetini sağlayacak olan işçi sınıfı vasıtasıyla milli iktisadın temellerini yıkmak olur. Yahudi'nin bu faaliyetine paralel olarak siyasi teşkilat faaliyeti de gelişmektedir. Siyasi gelişme, işçi hareketinin toplulukları siyasi teşkilata girmeye hazırlaması, hatta bir kamçı ile vurur gibi onları zorla oraya sokması dolayısıyla, bu işçi hareketine uygun düşer. Siyasi teşkilata o büyük cihazını devam ettirme imkanını veren tahsisatın sürekli, kaynağı işçi hareketidir. Fertlerin siyasi faaliyetleri için kontrol organları Yahudilerin eline geçer. Bütün siyasi gösteriler için adam toplama işi Yahudi'nin elindedir. Neticede işçi hareketi, iktisadi hayat için mücadele etmez olur. Yahudi, kısmi ve genel grev hareketlerini siyasi fikrin emri altına alır. Böylece sendika ve siyasi teşkilat, içeriği itibariyle kültürü çok az olan okuyucuların siyasi görüş ve kanaatlerine uygun bir basın meydana getirerek, mevcut düzene karşı isyan ruhu yaymaya başlar. Bu isyan ruhu, bir milletin en aşağı sınıflarına mensup toplulukları cüretkarlık isteyen hareketleri yapmaya hazır bir duruma getirir. Bu basının vazifesi basit halk tabakalarının seviyesini yükseltmek değildir. Yahudi'nin idaresi altında yapılan iş basit insanların iştahlarını kabartmaktan ibarettir. Bu basın milli iradenin, yüksek bir kültürün, geleneklerin ve bağımsız bir ekonominin dayanağı olan şeylerin tamamına hücum ve iftira eder. Yahudilerin devlete hakim olma yolundaki hareketlerine engel olmak isteyene, yahut ehliyet sahibi, iktidarları ve dehaları Yahudilerce tehlikeli görünen memleketin seçkin ve karakter sahibi insanlarına karşı, "Yahudi basını" ateş püskürür ve bu gibi kimseleri milletin gözünden düşürmeye çalışır. Çünkü Yahudi'nin nefretine hedef olmak için onun aleyhinde çalışmak şart değildir. Yahudi'nin, herhangi bir gün kendisi aleyhinde bir düşünce beslemenizden veya ona düşman bir milletin kuvvetini geliştirmek için kabiliyetlerinizi kullanacağınızdan şüphelenmesi, size nefret duyması için yeter sebeptir. Bu hususta hiç hataya düşmeyen içgüdüsü her insanın doğuştan sahip olduğu kabiliyetlerinin kokusunu hemen alır. Onun ruhunun, ruhu olmayan kimse, Yahudi'nin kendisine düşman kesileceğinden asla şüphe etmemelidir. Yahudi tecavüze uğramış bir kimse olmayıp, saldırıya

geçmiş, taarruz eden olduğu için, yalnız kendisine saldıran kimseyi değil, taarruzuna karşı koyanı da kendinin düşmanı kabul eder. Doğrulukla dolu olduğu kadar, cesaretli olan ruhları kırmak için başvurduğu kavgada kullandığı vasıtalar mertliğe sığmayan şeylerdir. O bu adi işi için yalan ve iftirayı kullanır.
Hiçbir şey, karşısında geri çekilmez. Kötülüğü o kadar büyüktür ki, halkımızın hayalinde şeytanın örneği veya bütün fenalıkların sembolü Yahudi olursa, buna hayret edilmemelidir. Halk topluluklarında Yahudi'nin gerçek karakterinin bilinmemesi, yüksek tabakalarda içgüdünün yokluğu ve zekanın kıt oluşu, Yahudilerce yöneltilen bu yalan savaşına, milletin kolayca kurban gitmesine yol açmaktadır. Yüksek tabaka mensupları yaradılışlarında olan korkaklıkları dolayısıyla, Yahudi'nin yalan ve iftira ile saldırdığı kimseden uzak dururlarken, halk da aptallık veya basitlik dolayısıyla bu karakter sahibi kimse hakkında uydurulanlara inanır. Otorite sahibi olanlar ise ya ses çıkarmayıp susarlar, ya da haksız yere saldırıya uğrayan kimse için soruşturma açarlar. Güya o eşek memurlarca böyle hareket etmek, devletin otoritesini korumak ve asayişi sağlamak için faydalı bir tedbirdir. Sonunda Yahudi tarafından kullanılan Marksist silahın korkusu bu akıllı adamların beyinlerine ve ruhlarına bir kabus gibi çöker, kalır. Bu korkunç düşman karşısında titrerler ve eninde sonunda onun kurbanı olurlar. K) Yahudi'nin devlet içindeki üstünlüğü şimdi öylesine sağlam-laşmıştır ki, kendisini açıkça Yahudi olarak ilan etmek cesaretini gösterir ve hatta bununla da kalmayıp ırki ve siyasi düşüncelerini sonuçlarına kadar açıklamaktan çekinmez. Irkının bir kısmı kendisini açıkça yabancı bir millet diye gösterir. Gerçi bu da yeni bir yalandan ibarettir. Çünkü Siyonizm bütün dünyaya Yahudilerin Filistin'de bir devlet kurmakla memnun olacakları kanaatini verirken, onlar aptal kimseleri bir kere daha gayet açık bir şekilde aldatmış • olurlar. Yahudilerin Filistin'de bir devlet kurup, oraya yerleşmeye hiç ama hiç niyetleri yoktur. Yahudiler orada sadece şarlatanca bir uluslararasıcılık faaliyetlerinin merkezi teşkilatını kurmaktan başka bir şey düşünmemektedirler. Bu teşkilat hükümranlık hakkına sahip olacak ve diğer devletlerce korunmaya ihtiyaç duymayacaktır. Bu teşkilat, istiklaline sahip olarak, yüzlerinden maskeleri düşürülmüş olan veya kendileri atmış bulunan bütün adi Yahudilerin sığınağı ve gelecekteki rezil ve şarlatan Yahudilerin de yüksek bir okulu olacaktır.
işte bir kısım Yahudi iki yüzlülükle Alman, Fransız veya ingiliz olduğunu söylerken, diğerlerinin açıkça ve resmen Yahudi ırkına mensup olduklarını belirtmeleri, kendilerine olan güvenin gittikçe arttığına ve artık emniyet içinde bulunduklarına delil teşkil eder. Diğer milletlerin, korkunç bir pervasızlıkla hareket etmeleri, Yahudilere zafer gününün ne kadar yakın olduğunu ispatlar.
Siyah saçlı pis Yahudi, saatlerce tehlikeden habersiz olan genç kızı gözetler. Sonunda bu genç kızı kendi adi kanı ile kirletir. Onu mensup olduğu ırktan çekip alır... Yahudi, hakimiyetine almak istediği ırkın dayandığı bütün temelleri kökünden yıkmak ister. Kadın ve genç kızların ahlaklarını bozduğu gibi, kendi ırkı ile diğer ırklar arasında "kan"in yaptığı seti yıkmak ve ortadan kaldırmak için her türlü çareye başvurur. Zenciyi Almanya'ya getirenler Yahudilerdi. Hep aynı gizli gaye ve açık hedef için hâlâ getirmektedirler. Nefret ettikleri beyaz ırkı melezleşmeden çıkacak piçleşme ile yok etmek, onu eriştiği medeniyet ve siyaset seviyesinden indirmek ve ona hakim olmak istemektedirler. Çünkü ırkı halis olan, kanının kuvvetinden haberdar olan millet hiçbir şekilde ve hiçbir vakit Yahudi'ye boyun etmez. Yahudi ancak, bu dünyada ilelebet ve sadece melezlerin efendisi olabilir. Bunun için kişileri devamlı olarak zehirler ve böylece ırkların seviyelerim düşürmeye çalışır. Yahudi bu arada da, artık siyaset bakımından, demokrasinin yerine proletarya hakimiyeti fikrini aşılamaya başlar.
Marksizm Yahudi'nin, demokrasiden vazgeçmesini sağlayan ve Yahudi'yi milletlerin, diktatörce, kaba kuvvet ile hakimiyet altına almasını temin eden bir silahı olmuştur. Böylece Yahudi çifte devrim meydana getirmek için sistemli bir şekilde çalışır. Bu çifte devrim iktisadi ve siyasi alanlarda olacaktır.

içerden gelen bu saldırıya karşı enerjik bir şekilde karşı koyan milletleri, Yahudi faaliyete geçirdiği uluslararası nüfuz ve tesirler sayesinde bir düşman şebekesi ile sarmaya başlar. Onları savaşa zorlar. Sonunda gerekli olduğuna karar verdiği zaman savaş alanına devrim bayrağını dikiverir.
Devletleri ekonomik yönden sarsar. Böylece verimsiz hale gelen kanın teşebbüslerini devletin elinden alır ve mali kontrole tabi tutar.
Yahudi siyasi yönden de devleti yaşama vasıtalarından yoksun bırakır. Her türlü karşı koymanın ve milli savunmanın temellerim çürütür. Halkın hükümete beslediği güveni sarsar. Geçmişi kötüleyerek gözden düşürür. Büyük olan şeylerin hepsini çamura batırır.
Medeniyete de el atarak, sanatı ve edebiyatı kötüler, tabii hisleri aldatır. Bütün güzellik, asalet, ağırbaşlılık, haysiyet ve hayır mefhumlarını bir kalemde altüst eder. insanları, kendisinin içinde bulunduğu o adi ve aşağı tabiat alanına çeker.
Nihayet Yahudi, dini ve ahlakı, gülünç ve basit bir hale sokar. Örf ve adetleri ölü, modası geçmiş ve köhnemiş şeyler olarak gösterir. Böylece bir milletin hayatı uğruna mücadele edeceği son dayanaklarını da ortadan kaldırır.
L) Şimdi son ve büyük devrim başlar. Artık, Yahudi siyasi kudreti de eline geçirdikten sonra, maskesini fırlatır atar ve demokrasi ve halk dostu olan Yahudi, o andan itibaren katil ve ırk düşmanı Yahudi'yi meydana getirir. Birkaç yurt içinde zekanın mümessillerinin kökünü kazımaya girişir. Milletlerin manevi rehberleri olan kimseleri yok ederek onları esareti altına alır.
Bize bu esaretin en canlı misalini Rusya vermiştir. Rusya'da Yahudi, büyük bir millet üzerinde hakimiyetini kurmak için, vahşi ve korkunç bir taassup ile 30 milyona yakın insanı kendi yazar ve çete leri ile borsa haydutlarına öldürtmüş veya açlıktan ölüme mahkum ettirmiştir. Fakat şunu hemen belirtelim ki, bu iş yalnız, Yahudilerin milletlerin hürriyetlerini öldürmesiyle bitmeyecek, bu mahvolan milletlerin asalakları da yok olacaktır. Kurbanların ölümü, er geç canavarın da ölümünü icap ettirecektir. Almanya'nın çöküşünün, sebeplerini tetkik edecek olursak, ilk ve kati sebep olarak ırk meselesinin ve Yahudi tehlikesinin takdir edilip görülememesinden ileri geldiği anlaşılır.
1918 yılının Ağustos ayında savaş alanında uğranılan yenilgilere tahammül etmek son derece kolay olabilirdi. Bu yenilgiler milletimizin daha önce kazandığı zaferlere oranla bir hiçten ibaretti. Bizim çökmemize bu yenilgiler sebep olmadı. Biz, milletleri var olmaya kabiliyetli kılan ve bu şekilde hayatlarını meşru saydıran siyası kuvvet ve içgüdüleri, on yıldan beri sistemli bir şekilde milletimizin elinden alarak bu yenilgileri hazırlamış olan kudret tarafından yere serildik. Eski Reich, milletimizin mensup olduğu ırkın temellerinin korunması hususunun ortaya çıkardığı meseleyi ihmal etmekle, bir milletin dünya üzerinde yaşamak için sahip olduğu tek hakkı kötü-lüyordu. Melezleşen veya melezleşmeye fırsat veren milletler Tan-rı'mn iradesine karşı günah işlerler. Bir millet, kendi varlığının tabiatça verilmiş ve kökleri kanına uzanmış özel vasfına artık bağlı kalmazsa, dünyadaki mevcudiyetine son verilmesinden dolayı şikayetçi olamaz. Bu geçici dünyada her şey çok daha iyi olur ve yapılabilir. Her bozgunun, gelecekteki bir zaferin annesi olması mümkündür. Her kaybedilen savaş gelecekte bir yükselmeye sebep olabilir. Her zorluk, insanın enerjisi ile alt edilebilir. Her zulüm ve baskı, kan saf olarak korunduğu sürece, ahlaki bir dirilme meydana getiren kuvvetleri doğurabilir ve harekete geçirebilir. Fakat kanın saflığım kaybetmesi saadeti yok eder, insanı sonsuzluğa kadar aşağılatır. Bu çöküşün medeni ve ahlaki sonuçları hiçbir zaman kaybolmaz. Hayatın öteki meseleleri, bu tek mesele ile karşılaştırılsa, bütün bu meselelerin önemi bunun yanında bir hiçten ibarettir. Hayatın bütün meseleleri zamanla sınırlıdır. Fakat kanın saflığının korunması veya kaybedilmesi meselesi, yeryüzünde hayat devam ettiği sürece duracaktır.
Savaştan önce meydana gelen biraz önemli olaylar incelendiğinde, hepsinin bir ırk meselesine bağlı olduğu görülür, ister hukuk l meselesi, ister ekonomik hayatın büyük oyunları olsun,

veya siyası alanda çöküş olayları, eğitimin iflası olsun, hatta basının büyük j[1],»damlar üzerinde yaptığı kötü tesir söz konusu olsun, bütün fena-ı'llkların derinine inildiğinde ırka önem verilmediği veya yabancı bir milletin ırk için arz ettiği tehlikenin farkına varılmadığı görülecek-,tir. Bunun için, bütün reform hareketleri, bütün sosyal yardım eser-'leri, her türlü siyasi tedbirler, bütün ekonomik gelişmeler ve düşünüme gücündeki her bilgi artışı hiçbir zaman önemli rol oynamaz.
Millet ve onu dünyada var olmaya kabiliyetli duruma getiren organ; yani devlet, sağlam bir sağlığa sahip değildi. Hatta her ikisi de gözle görülecek şekilde sararıp soluyordu. Reich'ın dışardan bakıldığında görülen sıhhati, onun menfaatini saklamayı başaramazdı. Gerçekten tekrar ona kuvvet vermek için yapılan her teşebbüs daima sonuçsuz kaldı. Çünkü en önemli mesele kenarda unutuluyor-<du. Alman milletinin başı ucunda bilginlere yakışır şekilde tartışmalar yapan çeşitli siyasal görüş taraftarlarının ve hatta liderlerinin bile esaslı şekilde kötü niyet sahibi kimseler olduklarını sanmak hata olur. Fakat bunların faaliyetleri verimsiz kalmaya mahkumdu. Çünkü, bizim genel hastalığımızın hangi şartlar altında ortaya çıktığım (görüyorlar, fakat en uygun şartlar içinde bile onun illetini tespit edemiyorlardı. Eski Reich'ın siyasi gelişmesinin takip ettiği yol dikkatle incelenirse, birliğin oluşumundan sonra, hatta bunun sonucu olarak Alman milleti tarafından yapılan gelişmeler sırasında, için ' için çöküşün tam akışını bulmuş olduğunu ve bütün siyasi başarıla-1 ra ve iktisadi servetin çoğalmasına rağmen, genel durumun yıldan yıla berbatlaştığını görmek mümkündür. Reichstag seçiminde, Marksist oyların çoğalması, dış yıkılmaya yol açacak içten yıkılma-r nın devamlı şekilde yaklaştığını işaret ediyordu. Burjuva partisinin j. bütün başarıları, değerden yoksundu. Bu da, bütün seçim başarıla-î rina rağmen Marksist dalganın büyümesine engel olamadıklarından *l* dolayı değil, kendi içlerinde bozuk tohumlar bulundurmalarından ileri geliyordu. Burjuvalar farkına varmadan Marksist düşünceler ile kirletilmişlerdi. Karşı koymaları, çok kere sonuna kadar mücadeleye azmetmiş rakiplerinin bir prensip muhalefetinden çok, hırslı liderlerin birbirlerine karşı rekabetlerinden meydana geliyordu. Bu uzun yıllar sırasında sarsılmaz karşı durma ile yalnız bir millet mücadele etti. Bu da Yahudi'dir. Milletimizin beka iradesi zayıfladıkça, Yahu di'nin altı köşeli yıldızı gökyüzünde yükseldi. 1914'te savaş alanına hücuma azmetmiş bir millet atılmadı. Bu Marksist barışseverlerin milletimizi tehdit edişine karşı milletin beka içgüdüsü ile ortaya çıkmasıydı. Kaderimizin münakaşa edildiği o gün içteki düşmanın kim olduğu tespit edilemediği için, dışa karşı direnme beyhudeydi. Tanrı, galip kılıca ücretim lütfetmedi. Her suçun cezasının çekilmesini isteyen ebedi kanuna itaat edildi, işte bu hususlar yeni hareketimizin prensiplerine kaynak teşkil edecekti. Biz bu düşüncelerimizin, sadece Alman milletinin çöküşünü durduracağına değil, bir devlete bir gün, üzerine dayanacağı ve kuvvet alacağı granit temelleri atmasını da sağlayacağına inanıyoruz. Öyle bir devlet kuracağız ki, o devlet milletimize hiçbir zaman yabancı kalmayacak, iktisadi ihtiyaç ve menfaatin hizmetine girmeyecek, milletin içinden, tarihinden doğmuş bir Alman milletinin devleti olacak.
Hareketimizin gelişmesinin birinci safhasını bu bölümün sonunda inceliyorsam ve buna bağlı bir sürü meseleleri gelişigüzel münakaşa ediyorsam, bunu doktrinimizin ruhu hakkındaki düşünceleri açıklamak gayesiyle yapmıyorum. Gerçekte bizim programımızın kapsamı öyle geniştir ki, hepsi yazılmaya kalkılırsa bir cildi doldurur. Bundan dolayı programımızı bu eserin ikinci bölümünde inceden inceye ele alacağım ve tasavvur ettiğim şekilde bir devlet hayali bulmaya çalışacağım.
"Biz" demek, yüz binlerce kimse demektir. Bu yüz binler, esasta ideallerimize katılmakta, fakat her biri gözlerinin önünde dalgala nan şeyi takdir etmek için gerekli kelimeleri bulamamaktadır. Ger çekten bütün büyük yenilik hareketlerinde dikkati çeken bir husus vardır. Çok kere bu yenilik hareketlerinin başlangıçta sadece bu şampiyonları vardır. Fakat sonradan milyonlarca taraftar kazanırlar, içlerinden biri müşterek iradelerini ilan etmek, eski ümitlerin bayrağım dikmek ve yeni açıklamalarla onları zafere götürmek için yük seldiği

zaman, bu yenilik hareketi binlerce sabırsız insanın derin is teklerine karşılık geliyor demektir. Milyonlarca insanın kalplerinde o devrin hayat şartlarının tamamen değişmesi için istek beslemeleri, bu kimselerin büyük ve acı memnuniyetsizlik hali bin bir şekilde kendini belli eder. Bazılarında ümitsizlik ve cesaretsizlik hakimdir Bazılarında nefret, kin ve isyan hallerine rastlanır. Bir kısmı kayıtsı; kalırken, bir kısım müdahale için korkunç bir istek besler. Memnun olmayanların bazıları seçimde çekimser kalırlar, sayıca daha çok olanları ise aşırı sol tarafla beraber oy kullanırlar, işte bizim genç l hareketimiz önce bu kimselere hitap edecektir. Çünkü durumlarından memnun olan ve mideleri tıka basa doymuş olan adamlardan [;, böyle bir harekete katılmalarını beklemek hata olur. Hareket işkence çeken, acı duyan, azap içinde olan talihsiz ve memnun olmayan kimseleri etrafında toplayacaktır. Evet hareketimiz her şeyden önce sosyal vücudun dışında akıp gitmeyecek, halk topluluklarının derinliklerine kök salacaktır.
1918 yılında millet siyaset bakımından iki parçaya bölünmüş durumdaydı. Sayıca çok olan birinci parça, el ile çalışan meslek sahipleri hariç olmak üzere, milletin aydın tabakalarım teşkil ediyordu. Bunlar yüzeysel manada milli idiler. Yani bunlar, devlet menfaatleri denilen, fakat daha çok hanedan menfaatleri ile aynı şey haline gelen çıkarları önemli şekilde temsil ediyorlardı. Bu kısma dahil olanlar, rakiplerinin baskı ve şiddetleri dolayısıyla, tesirleri yüzeysel ve henüz gelişmemiş olan manevi silahlarla ideallerini gerçekleştir-1 meye, hedeflerine ulaşmaya çalışıyorlardı. Daha bir süre önce İdare-1, ci durumunda olan bu sınıf şiddetli ve tek bir darbe ile boylu boyunca yere serildi. Korkudan titreye titreye, insafsız galibin bütün kötülüklerine boyun eğdi.
Bu sınıfın karşısında el ile çalışan işçiler yer aldı. Bu sınıf, az çok aşırı Marksist eğilimleri içeren hareketler halinde birleşmişti. Bunlar fikri mahiyetteki bütün direnişleri kuvvetle kırmağa kararlı idiler.
Marksist fikirlerle donatılmış olan bu sınıf "milli" olmak isteğinde değildir. Aksine yabancı devletlerin baskı hareketlerine yar-I dımcı olur. Sayıca halkın en büyük kısmını temsil eder. Fakat, bu sınıf milletin bazı unsurlarını ihtiva eder ki, milli bir kalkınma bu sınıf olmadan düşünülemez ve gerçekleştirilemez.
Alman milletinin gelişmesi, Almanya üzerindeki yabancı devletlerin baskılarını daha da çok arttırıyordu. 1918 senesinden itibaren hemen şunu anlamak gerekir ki, bizim burjuva devlet adamlarının söyledikleri gibi bu baskılar maddi silahlarla olmuyor veya maddi kuvvete dayanmıyordu. Esas olan irade kuvveti idi. Milletin irade kuvveti sıfıra indiriliyordu. Almanlar muhtaç olduklarından çok daha fazla silahlara sahiptiler. Eğer Alman milleti hürriyetini sağlamak imkanım bulamamışsa, bunun sebebi koskoca bir milletin beka içgüdüsünün ve yaşama iradesinden yoksun oluşu idi. En tesirli silah, o silahı faaliyete geçirecek olan ruh mevcut değilse, cansız ve kıymetsiz bir madenden ibaret kalır. Almanya savunmasız kaldıysa bunun sebebi silaha sahip olmayışı değildi. Savunmasız kalmasına sebep milletin silahlarını muhafaza etme iradesinden yoksun oluşu idi.
, Eğer, bugün solcu politikacılar hıyanetlerden oluşan bilinçsiz politikalarının başarılı olamayışını silah yokluğuna atfetmeğe çalışıyorlarsa yalan söylüyorlar. Onlara verilecek cevap şudur: "Doğru söylemiyorsunuz! Milli menfaatleri terk etmek yolundaki canice po-litikanızla silahlarınızı teslim ettiniz. Şimdi de silah yokluğunu, sefaletinizin en kesin sebebi olarak gösteriyorsunuz. Bu hareketiniz de, bütün yaptıklarınızda olduğu gibi yalan ve sahtekarlıktan ibarettir." Bu arada sağ taraf politikacılarının da büyük hataları olmuştur. Sağ taraf politikacılarının sayesinde 1918 yılında Hükümete giren Yahudi süprüntüleri Alman milletinin silahlarını çalmışlardır. Bizim, müdafaasız millet durumuna gelmemiz onların alçaklıklarının sonucudur. Bir Almanın şevk ve cesaretinin yeniden tesisi meselesi, kendi kendimize "Silahları nasıl imal edeceğiz?" sualini sormakta halledilemez. "Bir milleti silah taşımaya kabiliyetli duruma getiren ruhu nasıl yaratacağız?" diye düşünmek gereklidir. Bir milletin üzerinde böyle bir rüzgar estiği takdirde zekası bin yol bulur ve bu yolların her biri o

milleti bir silaha götürür. Bir korkak adama on tabanca verilse, o adam bir saldırı sırasında bir tek kurşun atamaz. Bu korkağın elindeki tabancalar, bir cesurun elindeki topuzdan daha az değer ifade eder.
Milletimizin siyasi kuvvetinin tekrar tesisi ancak, bizim iç dünyamızın sağlam ve kusursuz duruma getirilmesi sorunundan ibarettir. Gerçekte bunu hazırlayıcı her dış siyaset ve bizzat rolünü değerli hale getirme girişimleri çok silaha sahip bulunmanın eseri olmayıp, bir milletin inkarı imkansız kabiliyetinin sonucudur. Bir milletin düzenli yeteneği, cansız birtakım silahların toplanması değil, milli beka hakkında ateşli bir iradenin ve ölümü göze alacak derecede kahramanca bir cesaretin varlığı sağlar. Bir toplum, silahla kuvvetlenmesini bilen insanlarla kuvvet bulur, işte ingiliz milletinin uzun bir süre bütün dünyanın en değerli menfaati diye kabul edilmesinin sebebi budur. Çünkü ingiliz hükümetinin zafere kadar dövüşmeye ısrarla azmetmiş olmasına ve milletinin büyük bir topluluğunun korkunç inadına itimat etmek mümkündür. Herkes şuna inanmıştır ki, bu ingilizler ne zamanı hesaplar, ne fedakarlıkları, ingilizlerin bütün imkan ve vasıtaları harekete geçirecekleri muhakkaktır, işte bundan dolayı ingiltere'de, belirli bir anda askeri silahlandırmak için, diğer devletlerin kuvvetlerine denk bir kuvvet bulundurmaya hiç lüzum yoktur. Alman milletinin siyasi bakımdan tekrar canlanması, bizim yaşama irademizin tekrar dirilmesi ve kuvvetlenmesi olduğuna göre bu iradeyi yaşatmak için milli olan unsurlarına başvurmak yeterli değildir. Gerekli olan şey, milli duygular aleyhinde bulunan sınıfı millileştirmektir. Demek ki Alman Devleti'ni tekrar diriltmeyi ve eski kuvvetini kazandırmayı gaye edinen genç bir hareket büyük halk topluluklarını büyülemek için, amansız bir mücadeleye girmek zorundadır, içerde ve dışarıda takip edilecek bir milli politika için burjuva sınıfından bir direnme söz konusu olamaz. Çünkü bizim milli denilen burjuvazimiz genellikle değersiz ve milli zihni yetersiz bir şekilde gelişmiştir. Hatta herkesçe bilinen miyopluğu dolayısıyla Alman burjuvazisi eskiden Bismarck devrinde olduğu gibi, yakın bir kurtuluş saatinde itaatkar bir karşı koyma durumunda sebat etse bile, pek bilinen ve darbımesel haline gelen korkaklığı dolayısıyla bu çeşit davranışından da bir sonuç alamaz.
Uluslararasıcılığa yönelmiş olan Alman vatandaşı karşısında ise iş daha başkadır. Onları, kaba ve ilkel karakterleri kendilerini baskılara daha çok meylettirmiştir. Aynı zamanda başlarındaki Yahudiler de kaba ve merhametsizdirler. Onlar daha önce Alman ordusunun bel kemiğini kırdıkları gibi, Almanya'nın tekrar yükselmesi yolundaki bütün teşebbüsleri de parçalayacaklardır. Özellikle parlamenter devirde sayıca çok oldukları için, herhangi bir milli dış siyaset takibine engel olacaklardır. Aynı zamanda bunlar, Alman milletinin gerçek değeri ile takdir edilmesine, bunun sonucu olarak ittifakların arz edeceği ilginin göz önüne alınmasına fırsat vermezler. Çünkü on beş milyon Marksist, demokrat barışsever ve merkeziyetçilerimizin meydana getirdikleri zayıf nokta sadece bizim tarafımızdan bilinen bir husus değildir. Bu durum yabancı devletlerin de gözlerinden kaçmamaktadır. Bu devletler imkan dahilinde olan veya olmayan bir anlaşmanın değerini ölçtükleri zaman, bu sıkıntı veren güllenin ağırlığını da göz önüne alırlar, Eğer halkının faal kısmı her çeşit azimli bir siyasete karşı olursa o devletle, hiç kimse anlaşma yapmaz. Hemen şunu da ilave edelim ki "Milli hıyanet partileri"nin başında bulunan kimseler kendi geleceklerini düşündükleri için devletin tekrar yükselmesi lüzumuna karşıdırlar. Bunlar bu gayeye daima muhalefet ederler.
Tarih Alman milletinin, o işitilmemiş çöküşüne sebep olanların hesapları görülmedikçe, eski haline gelebileceği hakkında bir ümide kapılmayı men eder. Çünkü 1918 Kasım ayı sadece bir hıyanet telakki edilmeyecek, aynı zamanda vatana ihanet sayılacaktır.
Bu şartlar altında dışarıda Almanya'nın bağımsızlığının tekrar sağlanması, birinci derecede milletimizde azim ve irade ruhunun tekrar tesisine bağlıdır. Fakat, Alman kurtuluş fikri, halk topluluğu bu hürriyet düşüncesinin hizmetine girmeye hazır olmadıkça, yalnız teknik bakımdan bile dışa karşı manasız bir şey gibi görünür.

Askeri bakımdan her subay bilir ki, sırf öğrenciden kurulu birliklerle savaşılmaz. Bir milletin, dimağına ve yumruğuna da ihtiyaç vardır. Bu husus a, hemen şu da bilinmelidir ki. milli müdafaa yükü aydın sınıfa bırakılacak olursa millet bir nimetten yoksun edilmiş olur. Aynı zamanda bu nimeti telafi etmek imkansız olur. 1914 yılında gönüllü alaylarında Flandres'de ölen genç Alman aydınlarının eksikliği acı bir biçimde duyulmuştur. Onlar milletin seçkin tabakası idiler ve kayıpları savaş sırasında telafi edilemezdi. Mücadele, hücum kıtalarımın işçi toplulukları ile artırılması suretiyle beslenebilir. Fakat bütün sosyal vücudumuzda metin bir irade tarafından beslenen derin bir birlik var olup, hüküm sürmedikçe, mücadeleyi teknik yönden hazırlamaya da imkan yoktur. Versay Anlaşması'm imzalayanların bakışları altında silahsız bırakılan ve hayatını sürdürmek zorunda olan milletimiz, içerdeki düşman sürüleri yok edilmedikçe ve karakteri yaradılışı itibariyle bozuk olan ve otuz altın karşılığında her şeye ve herkese hıyanet edebilen Yahudi güruhu temizlenmedikçe, teknikle hiçbir hazırlanma tedbirleri alamaz. Fakat bu şimdi tanzim edilmiş gibi görünüyor. Halbuki siyasi kanaatleri şevki ile milli yükselmemize karşı duran milyonlarca adam, kendileri ile mücadele edilerek kalplerinden ve zihinlerinden düşmanlıklarının sebebi olan Marksist düşünce sökülmedikçe, bize mağlup edilmemiş gibi gelirler. Devlet ve millet olarak bağımsızlığımıza tekrar sa hip olmak için, dış siyasi hazırlanma veya kuvvetlerimizin işe yarar hale konması ve yahut bizzat savaşa hazırlanma hususları hangi bakımdan tetkik edilirse edilsin, esas şartın daima ve her halde daha evvel milletimizin büyük kütlesini milli bağımsızlık fikrine çekmekten ibaret olduğu görülecektir.
Dış hürriyetimizi yeniden elde edecek olursak memleket içindeki her reform hareketi en uygun şartlarda bile, diğer devletler için bir nevi sömürge olma yolundaki istidadımızı geliştirmekten başka bir işe yaramayacaktır. Ekonomik yönden gelişmemizin yararları bizi enternasyonali kontrol eden efendilere götürecektir. Ayrıca ülkemizde bütün sosyal mahiyetteki ilerlemelerin hepsi, çalışmalarımızın meyvesini bu efendilerin lehine artıracaktır. Kültür incelemelerine gelince, bunları paylaşmada Alman milletinin hissesine düşen kısma el uzatamazlar. Çünkü siyasal bağımsızlığa ve bir milletin şeref ve haysiyetine sıkı bir biçimde bağlıdırlar. Bundan dolayı, milletimizin büyük kütlesi milli fikre celbedildiği zaman eğer Almanya için parlak bir gelecek görünüyorsa, bu büyük kitleyi büyülemek bizim hareketimizin en yüksek ve en önemli görevini teşkil edecektir. Bizim hareketimizin faaliyeti yalnız şu dakikanın ihtiyaçlarım tatmin cihetine sarf edilmemeli; tersine, bunların memleketin geleceği bakımından haiz olabilecekleri tesirleri de göz önünde tutmalıdır, işte bundan dolayı, biz, 1919 senesinden bu yana yeni hareketin her şeyden evvel kütleleri millileştirmek olduğuna inandık. Bundan, takip edilecek usul yönünden birçok görevler çıkar.
l — Toplulukları milli kalkınma hareketine çekmek için ne kadar fedakarlık yapılsa azdır. Şimdiki durumda işçilere verilen ve daima verilecek olan ekonomik mahiyetteki tavizler ne olursa olsun, eğer bunlar büyük halk topluluklarının mensup oldukları sosyal vücuda girmelerine yarıyorsa, bu tavizler menfi bir durum arz etmiyor demektir. Halbuki kör gözlü ve dar kafalı kimseler, işçi çevreleri ile millet arasında derin bir bağ kurulmadıkça kendileri için hiçbir ekonomik gelişmenin mümkün olmayacağını bir türlü anlayamamışlardır. Eğer savaş sırasında sendikalar işçilerin menfaatlerini kuvvetli şekilde savunmuş olsalardı, grevleri yöneten ve gözleri faizden başka bir şey görmeyen açgözlü kimseler baskı altında tuttukları işçilerin isteklerine cevap verselerdi, milli savunma işine devam ederek Almanlık fikrine karşı bağlılıklarını bağnazlıkla ilan etselerdi ve nihayet vatana borçlu olduğumuz şeylerin hepsim ateşli bir duygu ile yerine getirselerdi, savaş kaybedilmezdi. Bu ekonomik mahiyetteki tavizler ve hatta daha büyükleri bile zaferin o hiç işitilmemiş önemi karşısında pek değersiz kalırlardı, işte Alman işçisini milletine iade etmek isteyen bir hareket, iş alanındaki fedakarlıkların milli ekonomiyi sarsmadığı sürece ihmal edilmemesi gereken şeyler olduğunu anlamalıdır.

2 — Toplulukların milli eğitimi ancak sosyal kalkınma ile gerçekleştirilir. Gerçekte herkese kültür nimetlerinden hissesini almak imkanını verecek temel ekonomik şartlar, yalnız sosyal kalkınma ile sağlanabilir.
3 — Topluluğun millileştirilmesi hiçbir zaman yarı tedbirlerle elde edilemez. Bunun için bütün çalışmaları bir noktaya toplamak ve bu faaliyete, gayeye ulaşana kadar ısrarlı bir şekilde devam etmek gerekir. Bu söz bugünkü burjuvazinin anladığı manayı ifade etme-mektedir. Büyük hal çarelerinin gerekli kıldığı şeyleri, ateşle dolu olan tek bir kalp gibi hareket ederek yerine getirmek lazımdır. Zehre ancak panzehirle karşı konur. Ancak orta yolların, kendilerini "gökler hükümeti"ne ulaştıracaklarını sananlar manadan yoksun burjuvalardır.
Bir milletin, büyük topluluğu ne profesörlerden, ne diplomatlardan meydana gelir. Topluluk soyut fikirlerden pek az anlar. Buna karşılık, topluluğu hissiyat alanında daha kolay bir şekilde elde etmek mümkündür, ister olumlu olsun, ister olumsuz bütün davranışların gizli anahtarları buradadır. Topluluk, ancak bir tarafa yöneltilmiş veyahut aksi yöne çevrilmiş bir kuvvet görünümü lehinde davranış gösterir. Hiçbir zaman topluluk iki yön arasında tereddüt içinde kalmış yarım tedbirler tarafına iltihak etmez. Topluluğun hissiyatı üzerine tesir edecek bir şey yapmak, bu hissiyatın fevkalade bir şekilde istikrarlı olmasını gerektirir, imanı sarsmak, ilmi sars maktan çok daha zordur. Aşk, takdir ve saygıya kıyasla çok az değı şebilir. Kin, sevmekten çok daha fazla devamlıdır. Dünyadaki bütün büyük devrimleri harekete getiren kuvvet, halkı ele geçiren ilmi bir fikrin yayılması ile değil, halk topluluklarını çılgınca coşturan ve ona can veren bağnazlıkta ve gerçek isteride saklanmış bulunuyor du.
Kim toplulukları kazanmak istiyorsa, o kimsenin toplulukların kalplerini açan anahtarları bilmesi gereklidir. Bu durumda objektif olmak zaaf göstermek demektir, irade ise kuvvettir.
4 — Halkın sevgisini kazanmak, ancak o halkın gayesine erişmek için mücadele etmek ve aynı zamanda bu gayeye ulaşılmasına engel olanları da yok etmekle mümkün olur. Halkın gözünde, halk düşmanlarını yok etmekten vazgeçmek, halkın bu hakkından şüphe etmek demektir. Hatta hakkın var olduğunu kabul etmemektir. Topluluk tabiatın bir parçasıdır. Topluluğun duyarlılığını, bir şeyi isteyenlerle, o şeyi istemeyenlerin bir arada ahenkli bir şekilde yaşamasına imkan vermez. Topluluk yalnız kuvvetinin üstünlüğünü, zayıfın yok olmasını veyahut hiç değilse onun kayıtsız şartsız boyunduruk altına girmesini normal karşılar. Bu topluluğun millileştirilmesi işi, milletimize eski ruhunu kazandırmak için girişilen kavgadan başka, milletimizin uluslararası zehirleyicilerini yok etmeğe ça-Uşılmadıkça başarılı olamayacaktır.
5 — Günümüzün bütün büyük meseleleri o anın meseleleridir. Bunlar belirli birtakım sebeplerin sonuçlarından başka bir şey göstermezler. Fakat bu meselelerin arasında bir tanesi diğerlerine kıyasla büyük önem taşır. Bu, toplumsal yapı içinde ırkın devam ettirilmesi meselesidir, insanın kuvveti veya aczi sadece kanındadır. Kendilerinin ırkçı eğilimlerini tanımayan ve bunun önemini anlamayan milletler, uzun, kıvırcık tüylü fino köpeklerine tazı yeteneği vermek isteyen ve fino köpeğinin itaatinin terbiye sonucu ona kazandırılmış bir vasıf olmayıp, kendi ırkında saklı bulunduğunu bilmeyen kimselere benzerler. Irklarının saflığım korumaktan vazgeçen milletler, ruhlarının bütün görünümlerindeki birlikten de vazgeçmiş olurlar. Onların varlıklarının çökmesi, kanlarının bozulmasının tabii sonucudur. Manevi ve yaratıcı kuvvetlerin dağılması milletin ırkçı temellerinde meydana gelen değişmelerin sonucundan başka bir şey değildir.
Alman milletini kendi öz kaynaklarında saklı olmayan tasavvurlardan kurtarmak isteyen bir kimse, en önce Alman milletini bu kusurlu yola yöneltenlerden kurtarmalıdır. Milletimiz, eğer ırk meselesini ve Yahudi davasını azimli bir surette göz önüne almazsa, yeniden gelişmesine imkan yoktur. Irk meselesi yalnız dünya tarihinin değil, aynı zamanda insan kültürünün de anahtarıdır.

6 — Bugün "uluslararasıcılık" tarafında bulunan milletimizin büyük bir kısmının, büyük bir "milli topluluk" içine alınması, kendi hayat şartları dahilinde bulunanların, kendi meşru menfaatlerini müdafaa etmesi fikrinden vazgeçmesini gerektirmez. Çeşitli haya ı şartlarına yahut mesleklere has olan bütün bu menfaatler hiçbir za man sınıflar arasında bir ayrılığı doğurmaz. Meslek gruplarının doğ ması, gerçek bir topluluğun meydana gelmesine hiçbir şekilde engel olamaz. Çünkü, bu topluluk, sosyal bedene ilişkin her meselede, t> sosyal bedenin birliğinden ibarettir.
Bir sınıf haline gelmiş ve kötü yaşama şartlarına sahip toplulu ğun devlet içine alınması, daha yüksek sınıfların alçaltılmaları ile değil, aşağı sınıfın yükseltilmesi ile sağlanır. Bugünkü burjuva, asıl ler tarafından alınan tedbirlerle devletin içine sokulmamıştır. Burju va sınıfı kendi faaliyeti ve kendi sevk ve iradesi ile bu sonuca ulaş mistir.
Alman işçisi, Alman topluluğuna gözlerinden yaşlar dökülerek oynanan kardeşlik oyunları sonucu dahil olmamıştır. Aksine Alman işçisi, sosyal ve kültürel görevlerini şuurlu bir şekilde yerine getirdi ği ve sonunda diğer sınıfların seviyelerine ulaştığı için bunu başar mistir.
Böyle bir gayeyi kendisine görev tayin eden bir hareket, taraftarlarını önce işçiler arasında aramalıdır. Bu hareket aydın sınıfa, ulaşılacak olan gaye bu sınıfça tamamen idrak edilip, anlaşıldığı takdirde başvurulmalıdır. Sınıfların bu durum değiştirmeleri ve birbır lerine yaklaşmaları olayı on veya yirmi yıllık bir iş değildir. Tecrübe bu devrenin birçok nesli içine aldığını gösteriyor.
Bugün işçi ile milli topluluğun birbirlerine yaklaşmalarına en büyük engel, işçinin meslek menfaatlerini temsil eden kimselerin hareketleri olmayıp halka ve vatana düşman bir ruh dahilinde, en ternasyonalizm istikametinde, Alman işçisini tahrik eden elebaşıların davranışlarıdır. Siyası bakımdan milli ve halkçı bir yöne sevk edilen sendikalar, milyonlarca işçiyi topluluğun birer değerli üyesi haline getireceklerdir. Bu da ekonomik alanda yapılacak münferit mücadeleler üzerinde hiçbir tesir yapmadan meydana gelecektir. Alman işçisini şerefli bir şekilde milletine geri vermek ve işçiyi enter-nasyonalist hülyalardan kurtarmak isteyen bir hareket, önce işverenlerin kendi çevrelerinde hüküm süren bazı görüşlerine son derece şiddetle hücum etmelidir. Yani işçi bir kere topluluğa girecek olursa, ekonomik bakımdan işçiyi kullanan kimseye karşı müdafaa Vasıtalarını kaybedecektir. İşçilerin en haklı ekonomik menfaatlerinin en ufacık bir müdafaa teşebbüsü bile, topluluğun menfaatleri aleyhinde bir hücum teşkil edecektir. Böyle bir nazariye ile mücadele etmek, bilinen bir yalanla mücadele etmektir. Topluluk görevleri yalnız bir sınıfa yüklemez, kamuya teşmil eder. Hiç şüphesiz bir işçi, kamu menfaatlerini ve milli ekonomimizin korunmasına önem vermeden, kişisel kuvvetine dayanarak, aşırı abartılara girişirse, taşıdığı isme layık bir topluluğun ruhuna karşı günah işlemiş olur. Hemen şunu belirtelim ki, işçi istihdam eden bir kimse de, eğer insanca olmayan birtakım işkence usulleri ve gasp yolu ile milletin çalışma kuvvetini fena surette kullanırsa ve işçilerin alın terlerinden kendine milyonlarca kazanç temin ederse, bu kimse, bu topluluğa daha az tecavüz etmiş olmaz. Böylece kendine "milli" adını almak hakkını kaybeder, bir halk topluluğundan da bahsedemez. Çünkü o alçak kimse, etrafa memnuniyetsizlik serpmekte ve memleketin aleyhine olacak birtakım mücadeleleri teşvik etmektedir.
Bizim hareketimizin ilk önce besin bulacağı gıda hazinesi işçi toplulukları olacaktır. Bu sınıfı enternasyonalci hayalinden, sosyal sıkıntısından çekip almak, işçileri kültür fukaralığından kurtarmak ve topluluğumuzun azimli, milli duyarlılığa ve iradeye sahip bir parçası haline getirmek lazımdır.
Aydın milli çevrelerde, milletlerinin geleceğine ateşli bir şekilde bağlanmış, mücadelenin önemini anlamış kimseler varsa, bunlar bizim hareketimize memnuniyetle dahil edileceklerdir. Hareketimizin manevi çatısını bunlar teşkil edeceklerdir. Ancak, hemen şunu da belirtelim ki, bizim niyetimiz hiçbir zaman bir burjuva monarşisini kendimize çekmek değildir. Çünkü, öyle bir kütle yüklenmiş olacağız ki, o kütle, zihniyeti daha geniş birtakım

sosyal tabakaların uzaklaşmalarına müessir olacaktır. Aynı hareket içinde aşağıdan olduğu gibi yukarı tabakadan da gelmiş en geniş kütleleri toplamak, nazariye itibariyle gayet yerinde olacaktır. Burjuva sınıfına gelince, hareketimiz hakkında sağlam bir bilgi telkin etmek ve yeni fikirlerle bir psikolojik tesir kazanmak belki mümkündür. Biz, kaynağı ve gelişmesi yüzyıllar öncesine dayanan bazı ayrıcalıklı vasıfları veya bazı kusurları ortadan kaldırmayı düşünmemeliyiz. Bizim gayemiz, esasen milli olan düşünce gücünü değiştirmek değildir. Gayemiz, milli olmayanları kendi cephemize çekmektir. Nihayet hareketin bütün taktiğinde bu fikir hakim olmalıdır.
7 — Bu durum ve açıklık, hareketimizin propagandasında bu lunmahdır ve propagandamız da bu fikrimizi geliştirmelidir. Hare ket lehinde propagandanın tesirli olması ancak tek bir yönde faali yet göstermesiyle mümkündür. Karşı karşıya gelmiş iki grubun fikri eğitimindeki fark dolayısıyla yapılan propagandayı gruplardan bin anlamaz. Yahut ilgi çekmeyen gerçeklere ait bir konuşma veya bir yazı diye kabul eder. Hatta propaganda, ifade, hal ve tavrı ile birbirinden farklı olan bu iki sosyal grup üzerinde eşit tesir icra etmez.
Propaganda ifade tarzında eğer bir nevi saflıktan vazgeçecek olursa, topluluğun hassas noktalarına etki yapmada başarılı olamayacaktır. Kendilerine hatip adını veren yüz kişi arasında bugün çöplüklerden, işçilerden, yarın ise profesör ve öğrencilerden oluşacak dinleyiciler üzerinde aynı konuda vereceği konferansın tesiri eşit olacak on hatip çıkmaz. Onlara her iki kısmın da temsil imkanlarını karşılayacak yolda söz söylemeyi ve aynı zamanda üzerlerinde eşit tesir meydana getirecek şekilde hitapta bulunmayı kastediyorum. Yüksek bir nazariyenin en güzel düşüncesi, çoğu zaman, ancak küçük, hatta pek küçük zihinler vasıtasıyla yayılabilir. Dahiyane bir fikri ortaya koymuş olan kimsenin ne söyleyeceği söz konusu değildir, bu dahiyane fikrin, bunu anlatan kimsenin ağzından alacağı hal ve şekil altında kazanacağı muvaffakiyet söz konusudur.
işte bundan dolayı Sosyal Demokrasi'nin ve daha ileri gidelim, Marksist yayılma kuvveti özellikle hitap ettiği halkın birliği ve değişmez tarzı üzerine dayanıyordu. Anlatılan fikirler ne kadar sınırlı ve ne kadar dar olurlarsa, bu fikirler, kabiliyetleri kendilerine arz edilen fikirlere uyan kimseler tarafından o kadar kolaylıkla kabul edilir ve tatbik mevkiine konur. Bunun için, yeni hareket hem basit, hem açık bir yol takip etmelidir. Propaganda, hitap ettiği topluluğun seviyesinde tutulmalı ve elde edilen sonuçlarla değerlendirilmelidir. Halk toplulukları için de en iyi konuşan hatip kütlenin kalbini fetheden kimsedir.
Bir halk topluluğu içinde, büyülenmeleri söz konusu olan aşağı tabakalar üzerinde etki yapacak bir nutukta fikir eksikliğini eleştiren aydın, yeni harekete karşı muhakemenin tam kabiliyetsizliğini ve şahsi değerinin hiçliğini ortaya koymuş olur. Bizim hareketimizin i hizmetine girmek için ancak kutsal görevimizi ve gayemizi iyice an-I Sumağa kabiliyetli aydınlar bulunmalı ve bunlar propagandamızın [faaliyeti hakkında münhasıran başarılarına bakarak ve kendilerinin ' Üzerinde yapacağı tesiri hiç önemsemeden bir hüküm vermelidirler, j Gerçekte propaganda, milli zihniyete sahip kimselerin bu durumla-(rmı muhafaza ve idame ettirmek için yapılmayacak, bizim Alman | milleti hakkındaki uyarmalarımıza düşman olanları, eğer Alman ise-ı'ler, kazanmak için yapılacaktır.
Genellikle savaş zamanındaki propagandadan söz ederken üs-
tünkörü açıkladığım usuller, fikirleri aydınlatmaya özellikle elverişli : olmaları dolayısıyla hareketimize tamamen uygun düşmektedirler.
Başarı bu usullerin pek iyi olduklarını ortaya koymuştur.
8 — Bir siyasi yenilik hareketini başarıya götürmenin yolu, hiçbir zaman yönetici sınıfları aydınlatmak veya etki altına almak de-' gildir. Gerekli olan şey, siyasi kudreti elde etmektir. Dünyayı alt üst ' edecek bir fikir kendi uyarmalarını ve telkinlerini yapmayı imkan l" dahiline sokacak vasıtaları elde etmek hakkına sahip olmaktan çok, bu işi yerine getirme görevi ile yükümlüdür. Bu dünyada böyle bir i teşebbüsün adilane olduğuna veya olmadığına karar verecek tek ha-ı kim, "başarı"dan ibarettir. Bu "basan" tabiri ile, 1918 yılında olduğu gibi

kudretin sihrini kastetmiyor, bütün millet üzerindeki olumlu i ve hayırlı etkisinden bahsediyorum. Demek oluyor ki, şuurdan yoksun bazı kimselerin bütün Almanya'da ilan ettikleri gibi, bir hükümet darbesi, ihtilalcilerin hükümeti ele geçirmeye imkan bulmalarından dolayı başarılı olmuş diye kabul edilmemelidir. Ancak millet, ihtilal hareketinin seçtiği hedeflerin ele geçirilmesi sonunda, eski rejimdekinden daha çok refah içinde ve mesut ise, işte o zaman başarıdan söz edilebilir. Bu muhakeme, 1918 yılının sonbaharı eşkıyalarının yaptıkları kuvvet darbesine vermek istedikleri isimle, Alman devrimine uygulanamaz.
Fakat, siyasi kudretin tesiri reform niyetlerini başarıya ulaştırmak için yapılması gerekli olan ilk şart ise, o zaman böyle niyetler besleyen bir hareket, varlığının ilk gününden itibaren bir kütle hareketi olduğu şuurunu beslemeli, çay içenlerden oluşmuş burjuva sınıfı olduğu şuuruna asla kapılmamalıdır.
9 — Yeni hareket, özü ve teşkilatı itibariyle parlamento aleyhtarıdır. Kendi iç teşkilatında olduğu gibi, hükümet başkanını, diğer lerinin iradesini yalnız icraya memur bir kimse durumuna indiren bir çoğunluk hakimiyetinin genel prensibini reddetmektedir. Hareketin ortaya koyduğu ilke şudur: Küçük meselelerde olduğu gibi, büyük meselelerde şef itiraz kabul etmez bir otoriteye sahiptir ve bu otorite, şefin tam bir sorumluluğunu üstlenmektedir.
Bu prensip, bizim hareketimizde şu somut sonuçlan doğurur: Bir grubun başkanı, kendinden bir derece üstün olan grubun başkanı tarafından tayin edilir, başkan hiçbir komisyona bağlı değildir. Her başkan kendi grubunun hareketinden sorumludur. Bütün komisyonlar başkanın emri altında olup, üyelerin oy kullanma hakkı yoktur. Sorumlu başkan, işleri tetkik komisyonları arasında taksim eder. Bezirk, Kreis veya Gau teşkilatı bu prensipten meydana çıkar. Her gruba başkan, bir derece üstün başkanı tarafından tayin olunur, aynı zamanda kendisine tam yetki ve sonsuz iktidar verilir. Partinin lideri, partinin kadrosuna göre üyelerin tamamının teşkil edeceği kongre tarafından seçilir. Fakat ondan başka bir lider yoktur. Bütün komisyonlar parti liderine tabidir. Parti lideri ise hiçbir şeye tabi değildir. Sorumluluk tamamen kendi omuzlarına yüklenmiştir. Eğer parti lideri hareketin prensibini ihlal ederse, yahut partinin menfaatlerine olumlu hizmette bulunamazsa, parti liderliğinden almak için onu "reform"a çağırmak partililere ait bir iştir. O zaman parti içinde en ehliyetli olan liderliğe getirilir. Yeni lider de aynı otorite, iktidar ve sorumluluğa sahiptir.
Hareketimizin birinci görevi, bu prensibi yalnız parti saflarında değil, bütün devlet kadrosunda amir ve hakim mevkide tutmaktır.
Lider olan şahıs, en sınırsız otorite ve iktidar ile tam bir sorumluluğun ağır yükünü de taşır. Fiil ve harekatının sonuçlarına katlanmayacak olan yahut kendinde bu cesareti bulamayan kimse lider sıfatı ile hiçbir işe *yaramaz.* Ancak bu görevi bir kahraman kabul edebilir. ilerleme ve medeniyet çoğunluğun mahsulü değildir, deha ve şahsiyetin faaliyeti üzerine dayanır.
Milletimizin büyüklüğünü ve kudretini iade etmek için her şeyden evvel liderin şahsiyetim yükseltmek ve onu hukukuna malik bir mevkie sokmak lazımdır.
Bu sebeple, bizim hareketimiz parlamento aleyhtarıdır. Eğer parlamento müessesesi ile uğraşırsak, bu meşguliyetimiz insanlığın çökmesinin en açık sebeplerinden biri olarak kabul ettiğimiz bu siyasi çarkı bertaraf etmek gayesiyle yapacağımız hücumdan ibaret olacaktır.
10 — Hareket kendi siyasi çerçevesinin dışında kalan veya önemi olmayan konulara karşı vaziyet almaktan kaçınır.
Hareketimizin amacı dinsel bir reform değildir. Amacı milletimizin siyasi bakımdan yeniden teşkilatlandırılmasıdır. iki dini mezhebin de milletimizin korunması için eşit şekilde değeri bulunduğunu kabul ediyoruz. Bundan dolayı, dinin ahlaki bir dayanak olduğunu kabul etmeyen ve dini kendilerine alet eden partilerin aley-. hindeyiz. Hareketimizin esas görevi, ne belirli bir devlet kurmak, ne başka bir devlet şekli aleyhinde mücadelede bulunmaktır. Gayemiz esaslı prensipleri tesis edebilmektir. Bu olmazsa ne cumhuriyet, ne monarşi idaresi

devam edemez. Görevimiz ne bir monarşi idaresi tesis etmek, ne cumhuriyeti kuvvetlendirmektir.
Eseri tamamlamak için herhangi bir devlete verilecek harici şekil esaslı bir önem taşımaz. Büyük meseleleri ve mevcudiyetine bağlı büyük gayretleri anlamış ve takdir etmiş bir millete hükümetin şekli meselesi, memleket içinde mücadelelere yol açmamalıdır. Hareketin iç teşkilatı meselesi bir prensip meselesi olmayıp, takip edilen gayeye uygun düşmesi işidir.
Bir hareketin lideri ile taraftarları arasına büyük bir aracı silsilesi getiren teşkilat en iyi teşkilat değildir. En iyi teşkilat hareketin lideri ile hareketin taraftarları arasında en az aracı koyanıdır.
Teşkilat yapmanın gayesi, muayyen bir fikri, pek çok insana duyurmaktır. Halka intikal ettirilecek olan fikir, daima bir tek insanın kafasında vücut bulmuştur. Teşkilat, daha sonra bu fikrin gerçekler haline dönmesidir. Bundan dolayı teşkilat, her şeyde ve her şey için zorunlu bir şeyden ibarettir. Teşkilat, belirli bir gayeye erişmek için vasıtadır, hiçbir zaman gayenin kendisi değildir. Dünya, düşünmesini bilen beyinlerden çok, makine gibi hareket eden insan yetiştirdiği için, fikirleri gerçekleştirmek yerine, bir teşkilat kurmak daima daha kolay olur. Tahakkuk etmek üzere bulunan bir fikir, özellikle yenilik hareketi ihtiva ettiği zaman büyük aşamalar çizer.
Dahiyane bir fikir bir adamın dimağından çıkar. Bu fikir sahibinde, fikirleri insanlığa sevk etmek yeteneği gelişir. Böylece düşündüğü fikirleri insanlar arasında yaymağa başlar ve kendine yavaş yavaş taraftar toplar. Bir kimsenin fikirlerini, aracısız olarak, doğrudan doğruya topluluklara intikal ettirmesi en doğru harekettir. Taraftarların sayısı arttıkça, fikri yayan kimse için, hadsiz hesapsız taraftarlar üzerinde doğrudan doğruya etkili olmak ve onlara kumanda etmek zorlaşır. Ama, alan genişledikçe nasıl ki bir noktadan, diğer noktaya gitmek için bir düzene katlanmak gerekirse, burada da rahatsız edici kimselere katlanmak şart olur. Böylece ideal devletten vazgeçilmiş olunur. Küçük gruplar tesisini düşünmek gerekir. Me-'sela, siyasal bir harekette, mahalli ekipler meydana getirilir. Ancak bunlar yüksek mahiyette olan teşkilatın çekirdekleridir. Bu arada şunu da belirtelim ki, fikir sahibi otoritesini itiraz kabul etmez surette yerleştirmeden, küçük küçük parçalara ayrılmağa teşebbüs etmesi, fikrin yayılması bakımından tehlikeli olur. Hareketin başını teşkil edecek siyasi ve coğrafi bir merkezin bulunmasına önem verilmelidir. Mekke'nin siyah örtüleri yahut Roma'nın tılsımlı cazibesi, nihayet merkezi oldukları harekete, birliğin sembolü olan kimselere batini bir birlikten meydana gelmiş bir kuvvet verir. Bundan dolayı fikrin yayılması için küçük gruplar teşkil edilmesine müsaade edildiğinde merkezin önemini ve itibarını ziyadesiyle artırmak hiçbir zaman ihmal edilmemelidir.
Fikrin çıktığı, sevk ve idare merkezinin bulunduğu yerin timsali, ahlaki ve maddi bakımdan, sınırsız olarak yükseltilmeli ve ocakların çoğaltılması teşkilatın tamamında lüzum görülen yeni gruplar oranında ileri götürülmelidir. Çünkü, taraftarların gittikçe artan sayısı ve onlarla vasıtasız olarak temasta bulunmanın imkansızlığı ikinci derecede gruplar teşkiline gereksinim gösterirse, bu grupların sayısız bir şekilde çoğalmaları da bunları daha yüksek mahiyette gruplaşmalar halinde birleştirmeyi gerektirir. Bu yeni gruptaşlara, siyasi bakımdan il veya ilçe teşkilatlan adı verilebilir.
En küçük mahalli grupları, hareket merkezinin kontrolü ve otoritesi altında tutmak nispeten kolaydır. Fakat bu otoriteyi daha sonra kurulan yüksek mahiyetteki teşkilatlara kabul ettirmenin gayet zor olacağı bilinmelidir. Halbuki hareketin birliği ve fikrin ger-çekleştirilmesini sağlamak konusunda bu çok önemli bir husustur. Ayrıca, bu aracı girişimler birbirleri ile birleşirlerse, merkez organlarından gelmiş emir ve tamimlere her tarafta itaat sağlamanın zorluğu daha da artar. Bunun için bir teşkilatın çarkları, ancak merkezi organın ve buna can ve ruh veren fikrin manevi otoritesi, kayıtsız bir şekilde garanti altına girdiği nispette faaliyete geçirilmelidir. Siyasi sistemde bu garanti ancak hükümet fiili biçimde ele alındığında tamam olur.
Bundan çıkan neticeye göre, hareketin iç düzeni için şu emirler verilir:

A) Bütün çalışma önce tek bir şehirde toplanmalıdır. Bizim hareketimiz için bu şehir Münih'tir. Bu noktaya kendilerine güvenilir kimseler getirilmelidir. Fikrin daha sonra yayılması için bir okul kurulmalıdır. Burada önemli olan ve en çok göze çarpan işleri yaparak, gelecek için gerekli olan otoriteyi sağlamak icap eder. Hareketi ve şefleri tanıtmak için, yalnız orada çalışan ve Marksist okulun yenilmez olduğu hakkındaki kanaati gözle görülecek derecede sarsmakla kalınmayarak, bu fikre karşı bir hareketin mümkün olduğunu ispat da gereklidir.
Ancak, Münih'te kumanda heyetinin otoritesi kesin surette sağlandıktan sonra başka bölgelerde gruplar kurulmalıdır.
Bundan sonra illerde teşkilat kurulmalıdır. Bu işe, o yerlerde bağlılık gösterileceği hakkında garanti sağlandıktan sonra girişilme-lidir. Ayrıca küçük organlar, başkalarına gönderilecek şeflerin muhtemel iktidar ve basiret sahibi olduklarına emniyet getirilmiş kimselerin sayısına bağlı olmalıdır.
Bu husus da iki şekilde halledilebilir.
a) Hareket, ilerde şef olmaya kabiliyetli kimseleri kendine çeker ve talim için gereken mali kaynaklara sahip çıkar. O zaman davamıza bu yoldan kazanılan kimseler işe dört elle sarılırlar. Böylece hareket, onları ulaşılacak hedef için takibi gereken yola sıkı bir şekilde uyum sağlayarak düzenli olarak çalıştırır. Bu şekil davranış, hal çarelerinin en kolay olanıdır. Fakat bu usul büyük nakdi vasıtaları gerektirir. Çünkü şeflerin, hareket uğrunda çalışabilecek bir vaziyete gelmeleri için ücretli olmaları şarttır.
b) Hareket, mali kaynakların yokluğu yüzünden memur durumunda olan şefleri kullanamayacak olursa, o vakit yalnız şef için çalışan kimselere müracaat etmek zorundadır. Bu yol ise en uzunu ve en zor olanıdır. Hareketin idareci sınıfı, taraftarlar arasında herhangi bir yerde hareketi teşkilatlandıracak ve idare altına alacak kabiliyette bir adama sahip değilse o yeri boş bırakmak zorundadır. Bazı yerlerde şef olacak kabiliyetli kimse bulunmazken, bazı bölgelerde de iki veya üç kabiliyetli kimseye rastlanır. Bu yüzden çıkacak zor luklar çok önemlidir ve ancak birkaç yılda halledilebilir. Fakat, şu nü belirtelim ki teşkilatı meydana getirmek için ilk şart, o teşkilaı unsurunun başına gereken kimseyi getirmektir. Bu değişmez kaide dir.
Subaysız bir er grubu nasıl değerden yoksun bulunursa, bir si yasi teşkilat da kendisine lazım olan şeften yoksun ise öyle felçli ka lacakür. Mahalli bir grubun başına geçirilecek bir kimse yoksa teş kilatı başarısızlığa uğratmaktansa, bu teşkilatı kurmaktan vazgeç mek daha doğru bir hareket olur. Şef olmak için yalnız irade sahibi olmak yeterli değildir. Yetenek ve liyakate de ihtiyaç vardır. Faka ı yalnız irade kuvveti ve enerji dehadan daha evvel gelir. En iyi şef ik-tidar ve kabiliyeti, karar verme ruhunu ve uygulamada ısrarı bir ara ya toplayan kimsedir.
Bir hareketin geleceği, taraftarlarının onu tek adaletli bir hare ket ve aynı zamanda diğer bütün hareketlere nispetle üstün diye ka bul etmekle gösterecekleri bağnazlığa ve hoşgörüsüzlüğe bağlıdır Bir hareketin kuvvetinin, benzer bir hareket ile birleşmesinden arta cağını düşünmek hatadır. Böyle bir şey yapılırsa görünür bir geliş me kaydedilir, fakat gerçekte, hareket için zayıflama tohumları top lamış olur. Çünkü iki hareketin birbirine benzerlikleri hakkında ne söylenirse söylensin, hiçbir vakit bu iki hareket birbirlerinin aynı olamaz. Yoksa iki hareket olmaz, bir hareket olurdu. Bütün geliş melerin doğal kanunu birbirlerinden farklı iki organın çiftleşmesini gerektirmez, daha kuvvetlinin uygun bir şekilde istismarını gerekti rir. Bu da ancak sebep olduğu kavga oranında mümkün olur. Birbı rine benzeyen iki siyasi partinin birleşmesi geçici bir siyasi faydadan ibarettir, fakat elde edilen başarı ancak zaaf sebebi olur. Bir harekeı ancak batını kuvvetini sınırsız bir şekilde geliştirirse ve bütün rakip lerine karşı kesin bir zafer kazanarak devamlı bir surette çoğalırsa büyük olabilir.
Hiç şüphe edilmesin ki hareket, milletinin ve kendi hayat hak kının korunması için mücadeleden kaçımlmaması fikrini yaymayı şart kabul etmesi oranında gelişir. Bir hareket en

yüksek noktadaki kuvvetine eriştiği zaman, kesin başarının kendisi için ortaya çıkaca ğı an da gelmiş olur. Bundan dolayı, bir hareket kendisine sağlayacağı ani ve geçici üstünlükler yerine, uzun bir gelişme devresine lüzum görecek ve diğer fikir akımlarına karşı kesin bir müsamahasızlığın sonucu olan uzun süreli kavgaların yükleyeceği zorunlulukları göğüsleyerek, başarıya ulaşacaktır. Oysa, gelişmelerini kendisine benzer sözümona organlarla birleşmekle sağlamayı düşünen ve böylece bazı fedakarlıklardan uzak duran hareketler, turfanda yetiştirilen çiçeklere benzerler. Bu çiçekler boylanır, rengarenk açarlarsa da, yüzyıllara kafa tutacak ve kasırgaların tahribatına göğüs gerecek ' kuvvetten yoksundurlar. Büyük bir fikri, şahsında şekillendiren bü-i tün büyük teşkilatların esas kuvvetleri, hoşgörüsüzlükten uzak du-• rup, hakkını istemekte mağrur davranırlarken ve zaferden emin bir j. .şekilde dimdik yükselirken gösterdikleri sevgiye dayanmaktadır. Eğer bir fikir gerçekte doğru ise ve taraftarları bu kanaat ile silahlan-},miş bir durumda mücadeleye atılırlarsa, bunları yenmeye hiç imkan |yoktur. Bu kimselere karşı girişilen her saldırı onların kuvvetlerini ||rttırmaktan başka bir işe *yaramaz.*
Mesela, Hıristiyanlık bu kadar büyük bir duruma, eski devre-Jlerde kendine benzer felsefi fikirlerle anlaşma yapmak yoluyla ulaş-ı mamıştır. Tam aksine gelişmesini, propagandasını yaptığı fikirlerini Ifiarsılmaz bir bağnazlıkla ilan etmesi ve bunları aynı inatla savunma-1.11 yoluyla sağlamıştır, işte siyasi hareketlerin, başka faaliyetlerle bir-]jleşerek meydana koyacakları zahiri gelişme ve ilerleme, tam bir balı gamsızlık içinde teşkilatını kuran ve kavganın içine atılan gerçek fi-r'ktr hareketlerinden çok geride kalacaktır. Herhangi bir hareket ba-i sarıya ulaşmak için, üyelerine mücadeleyi ikinci derecede ve ihmali |' mümkün bir şeymiş gibi tanıtmamak ve buna alıştırmamalıdır. Hatta tam aksine olarak mücadeleyi bir gaye gibi göstermelidir, işte bu hususa dikkat edilir ve bunda başarı sağlanırsa, rakiplerinin kötülüklerinden ve saldırılarından artık korkulmaz. Hatta böyle bir hareket, bu kötülük ve saldırıları kendi varlığının bir sonucu olarak kabul edecektir. Böylece taraftarlarımız bizim milletimizin ve dünya görüşümüzün düşmanlarından ve onların kinlerinden asla korkma-yacaklar, aksine bu karşı koyanların saldırılarını bekleyeceklerdir. Ama bu saldırı korkunç kin ve garezin belirtileri arasında yalan ve iftiralar da olacaktır.
Yahudi gazetelerin hücumuna uğramayan, onlar tarafından kö-tülenmeyen ve rezil edilmeyen ne iyi bir Alman'dır, ne gerçek bir Nasyonal Sosyalist'tir. Gerçek bir Nasyonal Sosyalist Alman'ın zihniyeti, kanaatinin mertliği, iradesinin kuvveti, ancak en doğru şekilde sadece milletimizin can düşmanının kendisine karşı gösterdiği düşmanlıkla ölçülebilir. Hareketimizin taraftarlarına ve daha genel bir şekilde bütün halka, Yahudi gazetelerinin tamamen yalanlardan dokunmuş olduğunu bildirmek ve daima bunu yaymak da gereklidir. Bir Yahudi, doğru konuştuğu zaman dahi, bu hareketi büyük bir iğfali örtmek ve gizlemek gayesini taşır. Bu takdirde bile Yahudi bile bile yalan söylemede büyük üstattır. Yahudi'nin kavga silahları ikidir: Yalan ve aldatmak.
Yahudi kaynağından çıkmış her iftira, bizim mücahitlerimizde şerefli birer yara açar. Yahudilerin en çok kötülediği kimse, bize daha çok yakındır veya daha çok bizdendir. Onların öldürücü bir kine hedef tuttukları kimse, bizim en iyi dostumuzdur. Sabahleyin bir Yahudi gazetesini okuyup da, onda kendisinin iftiraya uğramadığını gören bir kimse, bir gün evvelki yirmi dört saatinin boşa gitmiş olduğunu anlamalıdır. Çünkü vaktini iyi kullanmış olsaydı, Yahudi o-nun peşini bırakmayacak, onu kötüleyecek, kirletecek, ona iftira edecekti. Milletimizin, bütün insanlığın ve üstün medeniyetin bu öldürücü düşmanına kaışı giden kimse, bu ırkın iftira ve düşmanlıklarına hedef olacağını bilmelidir. Bu ilkeler, bizim taraftarlarımı zın kanına ve iliklerine iyice işleyince, hareketimiz sarsılmaz ve dur durulamaz bir duruma gelecektir. Hareketimiz her vasıtaya başvura rak şahsiyete saygı duygusunu geliştirmelidir, insani olan şeylerin hepsinin şahsi değerlerden doğduğunu ve her fikir ve hareketin bir kimsenin yaratıcı kuvvetinin ürünü olduğunu, hiçbir zaman unut mamak gerekir. Keza şu husus da unutulmamalıdır: Büyük olan bıı şeye duyulan hayranlık, yalnız onun

büyüklüğüne karşı bir minnet tarlık borcunu temsil etmez, bu minnettarlığı duyanların hepsini birleştiren ve çepeçevre saran bağ olur.
Şahsiyetin yerini başka bir şey tutamaz. Bu sözümüz, her şahsı yet mekanik bir kuvveti temsil edecek yerde, kültür ve yaratıcılık unsurunu ihtiva ederse daha da doğru olur. Meşhur bir kimsenin yerini başka biri alamaz. Meşhur kimsenin ölümünden sonra kimsi onun eserini tamamlamaya teşebbüs edemez. Büyük bir şair, büyü! bir düşünür, büyük bir devlet adamı ve büyük bir general hakkimi. da bu durum aynen böyledir. Çünkü onların eserleri sanat alanı üzerinde yeşermiş bir makine tarafından imal edilmemiştir. Eserleri Tanrı'nın tabii bir ihsanı olmuştur, insanların bu dünyadaki en büyük devrimleri, fetihleri, en büyük kültür eserleri ve hükümet başkanlarının sağladıkları ölmez sonuçlar hep ayrılma kabul etmez bir şekilde, bir isme ebediyen bağlıdır ve o isim bunlar için bir sembol olarak kalacaktır.
Yahudilerin büyük adamları, ancak insanlığa ve medeniyete karşı açtıkları yıkma mücadelesinde büyük sıfatını kazanmışlardır. Onlar bu putperestçe hayranlığı pek sık uygularlar. Fakat bunu yakışık almaz bir şey gibi göstermeye ve "ferdiyete ibadet" kisvesi altında kötülemeye çalışırlar. Eğer bir millet, Yahudilerin bu yüzsüzce ve mağrur fikirlerine iştirak edecek kadar korkak ise, sahip olduğu kuvvetlerin en büyüğünden vazgeçiyor demektir. Çünkü bir dahiye ve onun tasavvurlarına, eserlerine saygı göstermek bir kuvvettir. Topluluğa saygı göstermek ise bir kuvvet değildir. Kalpler parçalandığı, ruhlar ümitsizliğe düştüğü zaman, geçmişin karanlıkları içinden, vaktiyle insanın acı ve endişelerini, sefaletini, fikri esaret ve baskılarını önlemeyi başaranlar tekrar ortaya çıkarlar, ümitsizlere gözlerini çevirirler ve onlara ebedi ellerini uzatırlar, işte bu elleri tutmaktan utanan milletlerin vay haline!
Hareketimizi ortaya attığımız vakit adımızın kimseye bir şey ifade etmemesinde yahut açık bir mana uyandırmamasından zahmet çektik. Halkın bu tereddüdü başarımızı tehlikeye sokuyordu. Tereddüt göstermede halk belki de haklı idi. Altı yedi kişi... Kim oldukları bilinmeyen adamlar... Şimdiye kadar mühim kütleleri ihtiva eden büyük partilerin hiçbir iş görmedikleri bir noktada, başarı sağlamak ve bir hareket yapmak niyetiyle bir araya geliyorlar. Amaç daha fazla bir kuvvete ve hükümdarlık hakkına malik bir Almanya'yı yeniden kurmaktır. Eğer bizimle alay edilmiş yahut bize karşı saldırıya geçilmiş olunsaydı, pek memnun kalacaktık. Fakat hiç göze çarpmamak pek üzücüydü. Beni en çok üzen durum buydu. Ben bu birkaç adamın mahrem hayatlarına dahil addolunduğum vakit henüz bir parti, yahut bir hareket söz konusu değildi.
Bu küçük topluluk ile temasımı daha önce anlatmıştım. Daha sonra bu particiğin nasıl kendini gösterebileceğini incelemeye başladım. Yakın bir gelecekte bu mümkün olamayacaktı, işte o zaman göz önünde ne ıstırap verici, ne ümit kırıcı bir sahne vardı. Aman Yarabbi! Daha ortada hiçbir şey yoktu. Parti yalnız ismen vardı. Gerçekten üyelerin tamamı bizim yıkmak istediğimiz şeyi meydana getiriyordu. Minyatür bir parlamento! Burada da oy usulü vardı. Gerçek parlamentolarda bir memleket davası için aylarca nefes tüketilirken, bizim küçük parlamentomuzda, partiye gelen bir mektuba verilecek cevap uzun uzun tartışmalara sebep oluyordu. Münih'teki birkaç taraftarı istisna edilirse, hiç kimsenin partimizden haberi yoktu. Her çarşamba Münih'in bir kahvesinde komisyon toplantısı adını verdiğimiz toplantılar vardı. Ayrıca haftada iki kere de hemen hemen aynı adamlarla toplanılırdı. Bunun için küçük partimizin dar çevresini aşmak, yeni yeni taraftarlar kazanmak ve her şeyden evvel hareketin ismini koymak gerekiyordu. Bakınız bu yolda nasıl çalıştık. Önceleri ayda bir, daha sonraları da on beş günde bir toplantı yapmak için uğraştık. Davetiyeler, daktilo veya elle yazılıyordu, ilk davetiyeleri biz kendimiz elden dağıttık. Herkes tanıdığı bir iki kişiyi toplantılarımıza davet ediyordu. Bunda başarı pek acı oldu. Davetiyelerden seksen tane dağıttığım halde salonun dolmadığı ve akşama kadar davetlileri beklediğimi gayet iyi hatırlıyorum.
Toplantı başkanı birkaç saatlik gecikmeden sonra oturumu açtığı vakit yine yedi kişi idik. Daima aynı adamlar!

Davetiyelerimizi Münih'te yazıhane eşyası satan bir mağazada makine ile çok miktarda yazınca biraz başarı kazandık. Ertesi toplantıda birkaç kişi fazlamız vardı. Sonra sayıları yavaş yavaş 11'den 13'e, 17'ye, 23'e ve nihayet 34'e yükseldi. Aramızda topladığımız para ile tarafsız bir gazete olan Münchener Beobahter Gazetesi'nde bir toplantı ilanı yayınlanmasını sağladık. Bu defa başarı gerçekten hayret ve sevinç verici bir dereceye vardı. Toplantımızı 130 kişi alabilecek bir salon olan Münih'teki "Hofbraühaus Keller"de tertiplemiş-tik.Toplantı saatinde bu salonu dolduramayacağımızı sanırken saat 7'de 117 kişi ile açıldı. Münih profesörlerinden biri raporu okudu. Ben ikinci katip olarak ilk defa kalabalık önünde söz alıyordum.
O zaman partinin ilk lideri bulunan M. Harrer'e bu pek cüretkar bir davranış gibi geliyordu. Fakat M. Harrer çok samimi bir kimse idi. Bende bazı meziyetler görüyorsa da, hitabet kabiliyeti bulunmadığına inanıyordu. Hatta ilerde bile onu bu kanaatinden çevirmek mümkün olmadı. Fakat aldanıyordu. Bu ilk toplantıda bana konuşmak için yirmi dakikalık bir zaman verilmişti. Ben otuz dakika konuştum. Ruhumun derinliğinde farkında olmadan sadece duy-duğum şey, gerçek tarafından doğrulandı. Ben topluluklara hitap etmesini biliyordum. Otuz dakika sonunda salon elektriklenmişti. Şevk ve heyecan, toplantıda bulunanlardan maddi yardım istendiğinde "üç yüz mark" sağlanması şeklinde tezahür etti. Artık büyük bir dertten kurtulmuş bulunuyordum. Çünkü o sıralarda para sıkıntısı çekiyorduk ve bu yüzden parti için gerekli yazıları başaramadığımız gibi elle yazacak kağıt bile bulamıyorduk. Şimdi küçük bir sermayemiz olmuştu. Böylece, hiç olmazsa en çok ihtiyacını duyduğumuz şeyi elde etmek için enerjik bir şekilde mücadeleye girişebilirdik, îşte önemi az da olsa, bu ilk toplantının başarısı başka bir yönden de çok verimli oldu.
Ben komisyona bazı genç kuvvetler getirmeye başladım. Uzun müddet devam eden askerlik hizmetim sırasında birçok iyi arkadaş tanımıştım. Bu arkadaşlar benim çağrım üzerine yavaş yavaş, harekete katılmaya başladılar. Bunlar genç olup disipline alışkın birer icra adamları idiler. Askerlik hizmetinde hiçbir şeyin imkansız olmadığını ve istenilen şeyin daima elde edilebileceği kanaatine inanmışlardı, içimize böyle yeni bir kanın girmesinin önemi birkaç haftalık müşterek çalışmadan sonra derhal gözüme çarptı.
Partinin başkanı M. Harrer gazeteci idi. Bu görevi sayesinde geniş bilgiye sahipti. Fakat bir parti lideri olarak halka hitap etmesini beceremiyordu. Partideki görevini anlayan bir insan olarak çok uğraşıyordu. Fakat içinde o büyük hamle yoktu. Bu da kendisinde büyük hatip kabiliyetinin hiç bulunmamasından ileri geliyordu. Bu duruma o da üzülüyordu. O sırada mahalli Münih grubu başkanı bulunan M. Brexler bir işçi idi. Onun da bir hatip olarak değeri yoktu. Ayrıca ne barış, ne de savaş sırasında askerlik yapmıştı. Zaten zayıf ve çekingen bir kimse idi. Ayrıca, nazik tabiatlı ve kendilerine güvenden yoksun kimseleri, birer insan haline getiren okulda da okumamıştı, ikisi de aynı keresteden yontulmuşlardı. Hareketin zaferine kalplerinde sarsılmaz bir iman beslemedikleri gibi, yeni fikrin ilerlemesine çıkacak engelleri yenilmez bir enerji ve irade ile kaldırmak kabiliyetinden de yoksundular. Böyle bir iş için, ancak askeri meziyetlere sahip, beden ve ruhları şu nitelikte olan kimseler lazımdı: Tazılar gibi çevik, meşin gibi sağlam, Krupp çeliği gibi sert. Oysa ben henüz askerdim. Altı yıla yakın bir süre içinde üzerimde çalışılmıştı. Öyle ki, ilk önceleri yeni bir çevrede kendimi ta-mamen yabancı sayıyordum. Bana, "bu olmaz", "bu yürümez" veya "bu tehlike göze alınmaz" veyahut "bu çok tehlikelidir" gibi sözleri söylememeyi öğretmişlerdi.
Şüphe yok ki iş tehlikeli idi. 1920'de Almanya'nın birçok yerinde, büyük halk topluluklarına hitaba cesaret edecek bir toplantı tertip etmek ve halkı toplantıya çağırmak imkansızdı. Böyle bir toplantıya katılanlar dağıtılır ve dövülür, yüzü gözü kan içinde bırakılırdı. Bunun için böyle bir serüveni göze alacak az kimse vardı. Burjuvanın yaptığı toplantılarda hazır bulunanlar, birkaç komünist görünür görünmez, bir köpek önündeki tavşan gibi dağılır ve kaçarlardı. Fakat kızıllar, saflıklarını ve dolayısıyla zararsız oluşlarını bizzat ilgililerden çok daha iyi bildikleri geveze burjuvaların kulüplerine pek önem vermezlerdi, ama kendileri için

tehlikeli olabilecek bir hareketi de her vasıtaya başvurarak bertaraf etmeye azmetmişlerdi. Esasen her zaman en ciddi biçimde etkili olmuş bir şey varsa, o da tehdit ve şiddettir... Marksist yalancılar, gayesi o vakte kadar yalnız Yahudi partilerinin ve uluslararası Marksist maliyecilerin hizmetinde bulunan halkı kendi tarafına çekmek olan harekete kin besliyorlar, diş biliyorlardı. Zaten "Alman işçi Partisi" ismi Marksistleri pek fazla tahrik ediyordu. Bu duruma göre, zafer sarhoşluğunu henüz geçirmiş olan Marksist elebaşılarla bir patırtının çıkacağını tahmin etmek, yanlış bir hareket olamazdı. Topluluğumuz mağlup olmak korkusuyla böyle bir kavgaya atılmaktan çekiniyordu, ilk büyük toplantının hiçe yöneldiği olduğu ve belki de hareketin ebediyen yok edildiği sanılıyordu.
Kavgadan kaçınmamak, bilakis onun üstüne gitmek ve şiddete karşı korunmayı sağlayacak teçhizatı hazırlamak için yapılan faaliyet beni nazik bir durumda bıraktı. Şiddet yolu ile etrafa dehşet saçmak usulü, fikir ile değil, karşı terör hareketi ile önlenebilir. Bu bakımdan bizim ilk toplantımızın başarısı benim duygularımı doğruluyordu. Bundan cesaret alınarak oldukça önemli ikinci bir toplantı tertip edildi.
Bu toplantı 1919 yılının Ekim ayında Eberlbraülkeller'de yapıldı. Konu, Brest-Litovsk ile Versay Anlaşmaları idi. Toplantıda 4 hatip söz aldı. Ben bir saate yakın konuştum. Kazandığım başarı ilk seferkinden daha büyük oldu. Dinleyenlerin sayısı 130'u aşmıştı. Toplantıyı karıştırmak için çıkarılan gürültü arkadaşlarım tarafından bir an içinde bastırıldı. Kargaşalık çıkarmak isteyenler kaçtılar, dayak yiyerek merdivenlerden atıldılar.
15 gün sonra aynı salonda 170 kişiden fazla bir dinleyici kitlesi önünde yaptığım konuşma yine başarılı oldu. Artık ben başka bir salon arıyordum. Nihayet şehrin bir ucu olan Dachau sokağında "Reich Allemand" da bir salon bulduk. Bu yeni binadaki ilk toplantımız bundan önceki toplantıdan daha az dinleyici topladı. Salonda 140 kişi vardı. Komisyonda ümit tekrar azalmaya başladı. Kötümser olanlar dinleyici sayısının azalmasının toplantılarımızın pek sık tekrarlanması neticesi olduğunu ileri sürdüler. Bu konuyu bir hayli tartıştık. Ben 700 bin nüfuslu bir şehirde 15 günde bir toplantı değil, haftada 10 toplantı yapmanın imkan dahilinde olduğunu söylüyordum. Geçici başarısızlıklardan dolayı üzülmemek gerekirdi. Çünkü doğru yolda idik. Er geç sebatımız bizi zafere götürecekti. Esasen bütün o 1919-1920 kışı yeni hareketin ve şiddetin zafere ulaşacağına dair daha fazla güven aşılamak için girişilmiş tek bir kavga ile geçti, özgüvenin inanç gibi dağları devirmeye kabiliyetli bir taassup haline dönmesine çalışıyorduk. Aynı salonda yapılan ikinci toplantıda dinleyici sayısı 200'ü aştı. Ayrıca başarı da büyük oldu. Derhal yeni bir toplantının hazırlıklarına giriştim. On beş gün sonra tertiplenen toplantıyı 270 kişinin üstünde bir dinleyici kitlesi takip etti. On beş gün sonra taraftarlarımızı ve yeni hareketin dostlarını yedinci defa toplantıya çağırırken aynı bina 400'den fazla bir dinleyici kalabalığını kabul etmek durumunda kalıyordu.
Bu sıralarda yeni hareketin dahili esaslarını tespit için yaptığımız teşebbüs küçük topluluğumuzda büyük münakaşalara sebep oluyordu. Bugünlerde başlayıp daha sonra da devam ettiği gibi hareketimize bir "parti" denilmesi eleştiriliyordu. Ben eleştirenlerin bu hareketlerini, kabiliyetsiz ve dar düşünceli oluşlarının delili saydım. Bunlar şekle bağlı kalan ve bir harekete şatafatlı bir ad takarak değer kazandırmaya çalışan kimselerdi. Maalesef atalarımızın dil hazinesi de bu şatafat meraklılarına gayet iyi cevap verebilecek durumda idi. O zamanlar fikirlerim henüz kabul ettirmemiş olan her hareketin, başka bir ad almakta ısrar etse dahi, parti olduklarını anlatmak çok zordu. Bir kimse, uygulandığında zamanın insanlarına faydalı olacağına inandığı cesur bir fikri somut şekilde gerçekleştirmek isterse, önce *o* kimse fikirlerine yardımcı olacak taraftarlar aramak zorundadır. Onun bu düşünceleri, iktidardaki partiyi yok etmek ve kuvvetlerine parçalanmasına son vermek ise, bu fikre katılacak ve aynı isteği besleyecek kimselerin hepsi, gayeye ulaşana kadar aynı partiden olacaklardır. Kelimeler üzerine münakaşa etmek ve yüz buruşturmaktan zevk alma arzusu somut basanları akıl ve hikmetleri ile ters orantılı olan bu perukah nazariyecilerden bazılarını, bir dengini değiştirme isteğini beslemeye itebilir. Bunu yaparlarken de bütün genç

hareketlerin sahip oldukları parti niteliğini değiştirme hülyasına düşerler. Oysa halka zarar verecek bir şey varsa, o da eski saf Cermen ifadeleri ile meydana gelmiş bu değişmeler ve alt üst olmalardır. Çünkü bunlar yeni zamana uymazlar ve bir şeyi açıkça temsil etmezler, insanı yalnız bir hareketin önemi hakkında taşıdığı isme bakarak hüküm vermeye sevk ederler. Bu gerçek bir rezalettir. Fakat günümüzde bu rezalet çok işlenebilir.
Sonraları yaptığım gibi o zamanlar da, eserleri daima sıfıra eşit olan ve gurur ve azametleri her türlü ölçüyü aşan bu "seyyar Alman halkçı sosyalistlere" karşı halkı ikaz etmiştim. Genç hareketimiz, tek meziyetleri 30-40 yıldan beri aynı fikir uğrunda mücadele ettiklerini söylemekten ibaret olan birtakım kimseleri de arasına almaması gerekiyordu. Bu kimse, fikir dediği şey uğrunda 30-40 yıl mücadele eder de herhangi bir başarı sağlayamazsa ve aynı zamanda rakibini yenemezse, bu 30-40 senelik sonuç vermeyen uğraşması kendinin kabiliyetsiz olduğunun en açık delilidir, işin en tehlikeli tarafı bu tip kimselerin partiye sadece üye sıfatı ile girmek istemeleri değildir. Aynı zamanda liderler arasına kabul edilmelerini isterler. Kanaatlerine göre onların eski çalışmalarına layık yegane mevki budur. Bu herifler, burada da yine eski çalışmalarına devam etmek isterler, işte genç bir hareket bu heriflerin ellerine teslim edilirse felaket olur.
iş adamları için de durum aynıdır. Kırk yılda büyük bir ticarethaneyi başarıya götürememiş bir kimse yeni bir iş kurmaktan acizdir. Büyük bir fikirden gelen ve onu berbat eden ırkçı bir kimse de böyledir. O yeni bir genç hareketi yönetmek durumunda değildir. Esasen bu tip kimseler yeni hareketin bir parçasını teşkil etmek, o harekete hizmette bulunmak ve yeni fikrin prensipleri içinde çalışiçin gelmezler. Çok zaman, kendi fikirlerini, yeni hareketin piağladığı olanaklar sayesinde uygulayarak insanlığın başına bir kere l'daha bela kesilmek üzere gelirler. Bu fikirlerin ne olduğunu açıkla-bir hayli güç meseledir. Bu adamların göze çarpan nitelikleri, j *ski Cermen kahramanlarını, tarihten önceki devrenin karanlıkları-ve taş baltalarını, kalkanlarını hülya etmeleridir. Halbuki bunlar,] akla gelebilecek korkakların en kötüleridirler. Çünkü eski Alman si-! lahlarından kopya edilmiş tahta kılıçları her yöne sallayanlar ve boş kafalarını bir ayı postu ile sarıp üstüne de boğa boynuzları takanlar, çimdi ise yalnız düşünce gücünün silahları ile saldırıya geçiyorlar ve komünistlerin küçücük bir posasının ucu görünür görünmez he-: Itıencecik savuşuveriyorlar. Gelecek nesil hiç şüphe yok ki bu heriflere kahramanlıklarından (!) dolayı bir destan yazmayacaktır. Bunları gayet iyi tanıyıp öğrendiğim için adi komedyaları bende derin 1, bir nefret uyandırır. Onların halk üzerindeki tesir şekilleri pek gü-rlünç ve adidir. Yahudi bu ırkçı komedyenlere hiç dokunmamakta ı ve hatta bunları, gelecekteki Alman Devletinin ileri gelenlerine ter-l Cih etmekte pek haklıdır.
Bu adamlar o büyük iktidarsızlıklarına rağmen, durumu herkesten çok daha iyi bildiklerini anladıklarını iddia ederler. Namusluca hareket eden ve sadece geçmişteki kahramanlıklarını alkışlamamızın kendilerine bir fayda vermeyeceğim ve kendi davranışlarının da gelecek nesillere şerefli hatıralar bırakması gerektiğini bilen kimseler için, bu adamlar bir yaradır. Kendi aptallıkları ve kabiliyet-sizliklerinin tesiri ile hareket eden bu adamlarla, belirli bazı sebepler dolayısıyla aynı şekilde davranan kimseleri ayırt etmek pek zordur.
Ben şahsen, eski Alman modasına göre o sözde dini reformcuların milletimizin kalkınmasını isteyen kuvvetler tarafından teşvik edilmedikleri kanaatinde idim. Gerçekten onların bütün faaliyetleri, halkı, Yahudi dediğimiz o müşterek düşmana karşı, müşterek mücadeleden saptırmayı hedef alıyordu. Bunlar milleti bu müşterek mücadeleye yöneltecekleri yerde, birtakım dini kavgaların ortasına atıp bırakıyorlardı, işte bundan dolayı hareketin emir ve iradesi mutlak bir otorite kullanan merkezi bir kuvvete verilmelidir. Ancak bu şekilde hareket edilirse bu zarar verici heriflerin faaliyetlerine bir set çekilebilir. Bu adamlar, birliği ve idaresindeki kesin disiplini ile temayüz eden bir hareketin en azgın düşmanıdırlar, işte genç hareketimizin o günlerde belirli bir programa dayanarak "ırkçı" tabirini kullanması boşuna değildi. Gerçi "ırkçı" tabiri ifade ettiği mefhumun müphemliği dolayısıyla bir harekete

program teşkil edemez ve böyle bir partiye girmek için emin bir ölçü olamazdı. Bu mefhumu uygulamada tayin ve tarif etmek zordur. Aynı zamanda bu mefhum, çeşitli tefsirlere de müsaittir. Bu tefsirler ne kadar çok ve birbirinden farklı olursa, o hareketi kabul etmemek ihtimali de o kadar artar. Siyasette çeşitli yönlere yayılmış ve tarifi müphem kalmış bir fikrin kabulü, mücadele ve tartışma sırasında her türlü dayanışmayı ortadan kaldırır. Keza, herkes kendi inancını ve iradesinin yönünü tayin etme işini, kendi belirlerse birlik kalmaz.
Bugün bir sürü herifin şapkaları üzerinde "ırkçı" kelimesini taşıdıklarını ve bu kelimenin ifade ettiği manadan çok uzak ve yanlış bir düşüncenin içinde olduklarını görmek ve bilmek çok utanılacak bir haldir. Bavyera'da tanınmış bir profesör, bir mücahit, fikirleri ilgi uyandıran bir kimse, Berlin'in aleyhinde fikri mücadelelere girişmiş bir adam, "ırkçı" mefhumunu, "monarşi" mefhumu ile bir tutmaktadır, işte bu bilgine has zihin, bir şeyi unutmuştur. Bu da geçmişteki Alman monarşilerinin hangi özel hallerde modern "ırkçı" düşünce ile aynı olduklarını açıklanmamaktadır. Bu kimsenin bir iş yapamayacağı ortadadır. Çünkü monarşi anayasalardan çok daha az ırkçıdır. Eğer başka türlü olsalardı, monarşiler hiçbir zaman ortadan kaybolmazlardı veya aksine olarak ortada bulunmaları ile ırkçı düşüncenin yanlış bir fikir olduğunu ispat ederlerdi.
Nedense herkes ırkçılık konusunda aklına estiği gibi konuşuyor. Fakat ne var ki böylesine çok açıklamalar mücadele eden bir siyasi hareket için başlangıç noktası olarak kabul edilemez. Yirminci yüzyılın müjdecileri olan bazı Jean Baptistelerin gözle görülen, elle tutulan cahilliklerinden bahsetmeyeceğim. Bu kimselerin ırkçılığı bilmedikleri gibi halkın hissiyatından da haberleri yoktur. Bunun böyle olduğu komünistlerin bunları kolayca ait etmelerinden bellidir. Komünistler, bunların gevezeliklerine göz yumarak, kendileri ile eğlenmektedir.
Dünya üzerinde düşmanlarına, kendisine karşı kin besletmeğe başarılı olamayan bir kimse, kanaatimce arzu edilecek biri değildir. Bu gibi kimselerin arkadaşları genç hareketimiz için yalnız komşu olmakla kalmaz, hareketimize zararlı da olur. Parti kelimesinin bile o "ırkçı" hayalperestler sürüsünü korkutacağını ve bizden uzaklaştıracağını ümit ediyorduk. Bundan dolayı "Parti" adım aldık. NASYONAL SOSYALiST ALMAN iŞÇi PARTİSİ adında karar kılmamızı i-cap ettiren sebep buydu.
Bu ilk adım eski devirlerin hayalperestlerini, ırkçı fikirleri kanun durumuna getirenleri bizden derhal uzaklaştırdı ve aydın oluşlarını, sarsak vücutları önünde birer kalkan gibi kullananlardan
kurtardı.
Bu sonrakiler bize şiddetle hücum ettiler. Fakat bu gibi kazlardan bekleneceği gibi yalnız kalemleri ile hücuma geçtiler. Bize cebir ve şiddet gösterenlere karşı kendimizi cebir ve şiddetle korumamız, bunların hiç hoşlarına gitmiyordu. Bizi sopa ve topuza karşı sıkı bir bağlılıkla suçladıkları gibi, aynı zamanda maneviyattan yoksun olmakla da itham ediyorlardı. Bir toplantıda bir "Memosthene"in, avaz avaz bağırarak ve yumruklarını kullanarak konuşmasına fırsat vermeyen elli kadar budala tarafından susturulması, bu şarlatan heriflere hiç ama hiç tesir yapmazdı. Anadan doğma korkaklıkları, onları hiçbir vakit böyle bir tehlike ile karşı karşıya getirmezdi. Çünkü onlar gürültü, patırdı ve boğuşmalar içinde değil, "Kabine"nin sessizliği içinde çalışırlar. Bugün bile genç hareketimizi, sessizlik içinde çalışanlar adını verebileceğimiz kimselerin kuracakları tuzaklara karşı dikkatli, olmaya ne kadar davet etsem azdır. Bu herifler sadece korkak değil, aynı zamanda aciz ve bir işe yaramayan kimselerdir. Bir şey bilen ve bir tehlikeyi sezmeye yardım etmek olanağım gözleri ile gören bir kimse, bu işi sessizlik içinde yapmak zorunda değildir. Böyle bir kimsenin görevi, kötü olanı ortadan kaldırmak için mücadelenin içine açıkça atlamaktır. Böyle hareket etmezse görevini yapmamış olur ve daha doğrusu pek acınacak şekilde zayıf olduğu anlaşılır. Bu sessiz çalışanların çoğu, bir şeyler biliyormuş gibi davranırlar. Halbuki, ne bildiklerini ise Allah bilir! Aciz oldukları halde bir takım oyunlarla dünyanın gözünü boyamaya kalkarlar.

Tembel oldukları halde "ses siz çalışmaları" sırasında büyük bir enerji sarf ediyorlarmış izlenimini uyandırmaya çalışırlar. Sözün kısası, bunlar başkalarının namuslu çalışmalarına tahammül edemeyen sihirbaz ve siyasi elebaşılardır. Bu ırkçı yarasalardan biri sessiz çalışan bir herifin değerini göklere çıkardığı zaman, sessiz çalışmanın verimsiz olduğu, başkalarının çalışmalarının ürünlerini çaldığı, evet evet çaldığı bir değil bin defa iddia edilebilir. Buna tembelliklerini, aydınlıktan korktuklarını, namuslu çalışmaları gururlu tenkitleri ile ezdiklerini, kendilerini dev aynasında görmelerini de eklerseniz, gerçekte bu heriflerin milletimizin can düşmanı Yahudi ile suç ortağı olduklarını anlarsınız. Bir meyhane masası başında, etrafı düşmanları ile sarılı olmasına rağmen kendi görüşünü fertçe ve açıkça savunan kimse, bu sinsi, yalancı ve dalavereci heriflerin bin tanesinden daha fazla iş yapıyor demektir. Çünkü bu cesur davranış ile bir veya iki kişiyi yeni harekete çekebilir. Halbuki gizli çalışmalarını öven, sonra hor görülen bir isimsizliğin perdesi altında saklanan bu şartla tanlar, bu korkak herifler milletimizin kalkınması konusunda hiçbir işe yaramazlar. Onlar gerçek bir eşekarısıdırlar.
1920 yılı başında, büyük bir toplantı yapmaya teşebbüs ettim. Bu hareketim bazı tartışmalara sebep oldu. Partiyi yönetenlerden bir kısmı bunu pek vakitsiz buluyorlar, sonuçtan şüphe ediyorlardı. Kızıl basın bizimle meşgul olmaya başlamıştı. Onun kinini tahrik etmeyi başardığımızdan dolayı, sevinç duyuyorduk. Başka toplantılarda da onların muhalifleri sıfatı ile gösteri yapmaya başlamıştık. Pek tabii olarak böyle bir teşebbüste bulunanlarımız derhal susturulmuşlardı. Buna rağmen başarı vardı. Artık bizi tanımaya başlamışlardı. Bizi daha fazla tanıdıkça, aleyhimizde nefret ve hiddet dalgası kabanyordu. Bu bakımdan ilk büyük toplantımızda, kızıl taraftaki dostlarımızın büyük çapta bir ziyaretlerini bekleyebilirdik. Gerçi ben de yok edilmek tehlikesi ile karşı karşıya olduğumuzu fark ediyordum. Fakat ne var ki bu kavgaya girişmek gerekti. Esasen bu günlerde olmazsa, birkaç ay sonra muhakkak böyle bir şey meydana gelecekti, ilk günden itibaren yerimizi körü körüne bir güven ile, amansız bir mücadele ile koruyup, hareketimizin sonsuza kadar devamım sağlamak bize bağlı bir işti. Ben kızıl partinin zihniyetini çok iyi bildiğim için, büyük bir karşı koymanın yapacağı ilk etkinin dikkatleri bizim üzerimize çekmekle kalmayıp, harekete taraftar sağlayacağına da emin bulunuyordum. Bu en önemli husustu. Bundan dolayı bu karşı koyma işine iyice azmetmek gerekirdi.
O zamanlar partinin ilk lideri bulunan M. Harrer toplantı gününün tespiti konusunda, benim fikrimi kabul edemiyordu. Bundan dolayı namuslu ve mert bir kimse olarak davrandı ve hareketin yönetiminden çekildi. M. Harrer'in yerine M. Antoine Drexler geçti. Ben propaganda teşkilatının başında kalmıştım. Artık bu toplantı işi ile gayet güzel meşgul oluyordum. Henüz kimsenin bilmediği hareketimizin halka açık ilk büyük toplantısının günü 24 Şubat 1920 olarak kararlaştırıldı.
Hazırlıkları bizzat ben yönetiyordum. Bu hazırlık safhası pek kısa sürdü. Her şey bir şimşek hızı ile alınan kararlara göre tertiplendi. Toplantının duyurulması, duvar ilanları ve daha önce propagandadan bahsederken geniş bir şekilde anlattığım gibi hazırlanan broşürlerle yapılması gerekiyordu. Bu propaganda biçiminin en önemli nitelikleri şunlardı: Büyük bir topluluk üzerinde etki yapmak, propagandayı belirli birkaç nokta üzerine yoğunlaştırarak devamlı bu konuları tekrarlamak, kısa ve öz bir metin hazırlamak ve fikri yaymak için büyük bir inat gösterip, sonucu beklemekte sabırlı olmak.
Renk olarak kırmızıyı seçtik. Bu renk, rakiplerimizi tahrik edecek ve onları kızdırıp galeyana zorlayacak, böylece bizi onlara tanıtacaktı, ister istemez, bizi akıllarından çıkaramayacaklardı. Sonuç, Bavyera'da da Marksistlerle, diğer parti arasında siyasi bir beraberlik bulunduğunu açıkça ortaya koydu. Bu husus, hükümette bulunan Bavyera Halk Partisi'nin, duvar ilanlarımızın kızıl işçiler üzerinde yaptığı tesiri önceleri hafifletmek ve daha sonra da tamamen önlemek için gösterdiği gayretten anlaşıldı. Polis bizim propagandamıza karşı çıkmak için bir sebep bulamadığından, duvar ilanlarımıza itiraz etti. Bir kenarda duran kızıl

arkadaşlarına hoş görünmek için, güya Alman Halk Partisi'nin yardım ve tahriki ile ilanlarımızın duvarlara yapıştırılmasını yasakladı. Halbuki bu ilanlar uluslararasıcı-lık içinde yollarını şaşırmış olan yüz binlerce işçiyi tekrar Alman milletine iade edecekti. Bu ilanlar irademizin doğruluğunu ve niyet-lerimizdeki dürüstlüğü gelecek nesillere gösterecekti. Milli denilen otoritelerin, kendilerine bir engel teşkil eden milli bir hareketi ve sonunda milletimizin büyük bir topluluğunu tekrar kazanmak teşebbüsünü boğazlamaya kalkıldığı zaman ne kadar keyfi davrandıkları böylece tespit edilmiş oldu. Bu ilanlar Bavyera'da milli bir hükümet bulunduğu yolundaki fikir ve kanaati de yıkmaya yardım edecekti. Böylece 1919-1923 yıllarının milli Bavyerası'nın, hiç de milli bir hükümetin eseri olmadığı anlaşılacaktı. Hükümette bulunanlar, bu hareketin gelişmesine engel olmak ve onu imkansız duruma sokmak için her şeyi yaptılar. Bu adi davranışa sadece iki kişi katılmadı: O zamanki polis müdürü Ernst Pöhner ile sadık müşaviri Obramtmann Frick. Bu iki memur, daha o devirde göreve başlamadan önce Alman olmak cesaretine sahip kimselerdi. E. Pöhner, halk nezdinde sevgi kazanmayı diğer otoriteler arasında en az aklına getiren, fakat mensup olduğu millete karşı sorumluluğunu en canlı şekilde hisseden bir kimse idi. Her şeyden çok sevdiği Alman milletinin tekrar yükselmesi uğrunda her şeyi göze almaya ve her türlü fedakarlığa katlanmaya hazırdı. E. Pöhner, kendilerine teslim edilen devlet malını korumayan, milletin çıkarlarını düşünmeyen, bağımsızlık için çalışmayan ve kendilerini besleten hükümete itaat suretiyle aylık alan memur güruhunun istediği gibi at oynatmasına engel oluyordu. O, her şeyden önce, devlet otoritesi denilen iktidarı ellerinde bulunduranların çoğuna muhalefet ederek, ülkeye hıyanet edenlerin düşmanlıklarından çekinmiyordu. Yahudilerin ve Mark-sistlerin kini, iftiraları ve yalan dolu saldırıları milletimizin sefaleti ortasında onun yegane saadetini teşkil etti. O granit gibi sadık, eski zamanların temizliği içinde yüzen tam bir Almandı. "Esir olmaktansa ölmek daha iyidir." sözünü kendine şiar edinmişti. Bu söz, onda lafta kalmıyor, bütün varlığından fışkırıyordu. E. Pöhner ve mesai arkadaşı O. Frick benim nazarımda, devlet memuru olarak Bavye-ra'nın var olmasına hizmet etmiş sayılacak yegane kimselerdir.
Büyük toplantımızın açılmasından önce yalnız gereken propaganda malzemesini hazırlamak değil, toplantı programını da bastırmam gerekliydi. Bu kitabın ikinci bölümünde programı uygulamak için, özellikle takip ettiğimiz esasları daha geniş bir şekilde anlatacağım. Ben, burada yalnız programın, genç hareketin bünyesini ve cevherini ortaya koymakla kalmadığını, aynı zamanda topluluklara, takip ettiğimiz gayeyi de amacı da açıkladığını belirtmek isterim. Mensuplarına aydın denilen çevreler önceleri nükte yapıp alay etmeğe kalkıştılar. Daha sonra tenkit ettiler. Bütün bu davranışlar bizim hareketimizin ne kadar doğru olduğunu açıkça gösteriyordu.
Birkaç yıldan beri düzinelerce yeni fikir hareketlerine şahit oldum. Bütün bu fikir hareketleri rüzgarların önüne düşüp, sürüklenip gittiler. Bu arada hiçbir iz bırakmadılar. Yalnız bir tanesi dayandı. O da Nasyonal Sosyalist Alman işçi Partisi idi. Artık her zamankinden çok şuna kani oldum ki; bu yazımın aleyhinde mücadele edilebilir, bu parti felce uğratılabilir, hatta küçük partilerin bakanları bizi söz söylemeden men edebilirler, fakat fikirlerimizin galip gelmesine hiçbir zaman engel olamazlar ve olamayacaklardır. Artık, iktidar mevkiinde bulunan partilerin ve onları temsil edenlerin isimleri bile hatırlanmaz olacaktır, işte bu sırada Nasyonal Sosyalist işçi Partisi'nin programı, doğmakta olan bir devletin temellerini teşkil edecektir.
1920'nin Ocak ayına kadar dört ay içinde yaptığımız toplantılar, ilk broşürümüzü, ilk duvar ilanımızı ve programımızı bastırabilmek için ihtiyacımız olan parayı sağlamıştı.
Bu kitabın birinci kısmını ilk büyük toplantımızı anlatarak biti-riyorsam, bunun sebebi, bu toplantının küçük toplumların dar çevrelerinin sınırlarını aşıp, çok ötelere sıçramasından ve ilk defa zamanımızın en kudretli manivelası olarak, kamuoyu üzerinde büyük tesir yapmış olmasından ileri gelmektedir.

O gün bende yalnız bir endişe vardı. O da şuydu: Acaba toplantı salonu dolacak mıydı, yoksa bize, boş sıralara hitaben söz söylemek mi düşecekti? Salonun dolacağından ve büyük bir başarı sağlayacağımızdan emindim. Toplantıyı beklerken bu düşünceler içinde idim.
Toplantımız saat 7.30 da başlayacaktı. Saat 7'yi çeyrek geçe Münih'te Platzl üzerindeki Hofbrauhaus'un eğlence salonuna girdiğim zaman, kalbimin sevinçten parçalanacağını sandım. Bana kocaman görünen salon tıklım tıklım dolu idi. Omuzlar değil, başlar birbirine dokunuyordu. Salonda iki bin kişiden fazla kimse vardı. En çok hoşuma giden taraf, özellikle kendilerine hitap etmek istediğimiz kimseler tarafından salonun doldurulmuş olması idi. Salonun yarısından çoğu komünist ve tarafsız kimseler tarafından doldurulmuştu. Bizim ilk büyük toplantımız, komünistlerin fi-kirlerince, çabucak varmak istedikleri sonuca mahkum bulunuyordu. Fakat, iş çarçabuk başka renge büründü, ilk hatip sözlerini bitirdikten sonra, kürsüye ben çıktım.
Konuşmaya başladıktan birkaç dakika sonra salonun her tarafında söz kesmeler dolu gibi yağıyordu. Salonda büyük kavgalar çıkıyordu. En sadık ve en samimi askerlik arkadaşlarımdan ve taraftarlarınızdan kurulu olan küçük bir grup, salonda huzuru kaçıranların üzerine atıldılar. Böylece yavaş yavaş sessizlik oluştu. Ben de sözlerime devam edebildim.
Yarım saat kadar geçtikten sonra alkış sesleri, homurtu ve küfür seslerini bastırıyordu.
işte o zaman programımızı okumaya başladım. Program ilk defa olarak bir topluluğa izah ediliyordu. Artık müdahaleler, takdir ve onaylama seslerinin altında sönük kalıyordu. Toplantıyı takip edenlere programdaki yirmi beş ilkeyi açıkladım. Dinleyenlerden prensiplerimiz hakkında hükümlerini vermelerini istediğim zaman, gittikçe artan bir şevk ve heyecan içinde bütün okunanlar çoğunlukla kabul edildi. Artık, son prensip de kabul edilince, önümde yeni bir fikir, yeni bir inanç, yeni bir irade ile tek vücut olmuş insanlarla dolu bir salon vardı.
Biraz sonra salon boşalmaya başladı. Yığılmış kalabalık, sulan ağır ağır akan bir ırmak gibi salonun kapısına doğru gidiyordu. Bütün bu kimseler, birbirlerine çıkışıyorlar, birbirlerini itiyorlardı, işte o zaman unutulması ihtimali olmayan bir fikir hareketinin prensiplerinin uzaklara, çok uzaklara, Alman milletinin içine yayılacağını anladım.
Bir ocak devrilmişti. O devrilen ocağın ateşinde Alman milletine hürriyetine ve hayatını iade edecek olan kılıç dövülmekte idi. Milletçe kalkınma gözlerimin önüne geliyordu. Aynı zamanda, o a-man vermez intikam ilahının, 9 Kasım 1918 ihanetine karşı durdu ğuna şahit oluyordum.
Salon ağır ağır boşaldı. Genç hareket, gidişatını takip etti.

BOLUM 12

Genç Hareketimizin ilk büyük salon toplantısı 24 Şubat 1920 günü yapıldı. Münih'te Hofbrauhaus'un eğlence salonunu dolduran İki bin kişiye yakın bir kalabalık önünde partimizin 25 maddelik, programı okundu. Böylece, bizleri gereksiz fikirlerden, faydasız köhnemiş düşüncelerden, zararlı eğilimlerden sıyırıp kurtaracak olan "KAVGA" nın ilkeleri ve emirleri ilk defa halka taşınmış oluyordu. Program şevk ve heyecanla dinlenildi ve büyük bir çoğunluk tarafından kabul olundu. Artık, kaderin son sürat giden arabasını durdurmak için, korku ve atalet içinde olan burjuva sınıfı ve Marksistlere karşı yeni bir kuvvetin ortaya çıkması gerekiyordu. Yeni hareketin bu büyük mücadele uğrunda bir önem ve kuvvet kazanabilmesi için, daha ilk günlerden itibaren, taraftarlarına, bu hareketin yalnız yeni bir seçme usulü getirmekle kalmayacağını anlatmak ve bunun yanı sıra en önemlisi olarak, yepyeni bir felsefi fikir getirdiğini göstermek ve buna inandırmak gerekliydi. Bir parti programı yapılırken, bu programın zaman zaman değiştirileceği ve yolunacağı düşünülmelidir, ister yeni bir program uygulanmasında olsun, ister eski bir programın değiştirilmesi söz konusu olsun, her zaman seçimde alınacak sonucun ne olabileceği endişesi vardır. Eğer, halkın partiyi terk edip araba koşumlarından kurtulmak istediğine dair bir şüphe Siyaset

artistlerinin zihinlerinde belirirse, o zaman bu siyasi aktörler derhal at bağlanacak olan sırığı tekrar boyamaya başlarlar, işte bu sıralarda, halkın sabrının tükenmiş olduğu vakaları hatırlayabilecek kabiliyette, ihtiyar siyaset adamları ortaya çıkar. Bunlar, gene eskiden olduğu gibi tehlikenin yaklaşmakta olduğunu sezerler. Bu sırada yapacakları iş, eski reçetelere müracaat etmek, bir komisyon kurmak, büyük halk topluluklarının nelerden hoşlanıp, nelerden hoşlanmayacaklarını tespit etmektir. Halkın konuştuğu konulara kulak kabartıp, gazete makalelerinden koku almaya çalışırlar. Bu arada bütün meslek grupları ve işçi sınıfı teker teker incelenir, en büyük istekleri araştırılır.
Neticede komisyonlar toplanır, programlarını gözden geçirip, değiştirmeye başlarlar. Bu gibi kimseler gömlek değiştirir gibi kanaat değiştirirler. Yeni bir program yapıp, herkese bir pay ayırırlar, köylünün tarım işlerinde, sanayicinin imalâtında, tüketicinin satın aldığı eşyada himayesi sağlanır. Memurun aylığına zam yapılır. Dullar ve yetimlere aylık bağlanır, bağlanmışsa aylıklarına zam gelir. Vergiler indirilir. Unutulan bir sorun veya bir meslek grubunun şikâyeti telâş uyandırır. Acele o dâva ile meşgul olunur ve ilâveler yapılır. Nihayet küçük burjuva ordusu ile eşlerinin memnun edildiklerine kanaat getirilir, işte bundan sonra Allah'ın lütfuna ve seçmen vatandaşın budalalığına dayanarak devleti ıslah için mücadeleye girişilir.
Siyasetçiler, seçim yapıldıktan ve beş yıllık rahat yaşayışlarını sağladıktan sonra artık halkı unuturlar ve daha büyük ve daha güzel görevlere sarılırlar. Program komisyonu dağılır. Seçim öncesi sürdürülen mücadele yeniden günlük ekmek için yapılan mücadele şekline döner. Sözün kısası, milletvekilliği ödenekleri davası ele alınır. Milletin temsilcisi, her gün o müstesna binaya gider. Gerçi tamamen içeri girmez. Ama listelerin bulunduğu odada boy göstererek, kendi adını halkın hizmetinde bulunanların arasına yazdırtır. Böylece bu devamlı gayretinin karşılığı olarak ödeneğini alır, Fakat on yıl sonra veya buhranlı günler sırasında, bir esnaf derneğini andıran parlementonun fethedilmesi tehlikesi belirdiği zaman birer krizalit* olan bu siyaset cambazları büyük "phalansterelerini bir yana bırakarak, halk topluluklarına doğru yeniden kanat açarlar.
Seçmenlerine tekrar nutuk atmaya başlarlar. Yaptıkları işleri ballandıra ballandıra anlatırlar. Muhaliflerinin fena niyetlerini ve inatçı davranışlarını dile getirirler. Fakat çoğu zaman akıllı topluluklar bunlara minnettarlık göstermeyip, yüzlerine karşı hakaret ederler.
(* Krizalit: Kurdun, kelebek olmadan önce geçirdiği başkalaşma hali.)
İşte halkın nankörce (!) davranışı belirli bir dereceye ulaştığı zaman, partinin boyasını yenilemek gerekir. Programın elden geçirilmesine ihtiyaç hasıl olur. Komisyonlar tekrar kurulur ve aldatma oyunu eskiden olduğu gibi sahneye konur, insanların granit kadar sert olan aptallıkları göz önünde tutulursa bu şekilde davranışlar karşısında şaşılmaz. Oy verecek olan gerek burjuva ve gerek proleter sınıfına dahil "dört ayaklılar" yeni program karşısında gözleri kamaşmış bir durumda tekrar aynı ahıra koşarlar ve daha önce kendilerini kandırmış olan herifi bir kere daha seçerler. İşte bu şekilde halkın ve çalışan sınıfların adayı tekrar "parlamento tırtılı" olur. Yâni kamu hayatının yapraklan üzerinden midesini doldurmaya devam eder. Sonunda şişmanlar, büyür ve bir süre sonra tekrar bir kelebeğe dönüşür.
Devamlı bir şekilde bu aldatmalara şahit olmak kadar insanı üzüntüye sevk eden bir şey yoktur. Bu fikri çürüme varken, Burjuvalar arasında, Marksizm'in teşkilâtlı kuvvetine karşı mücadele edebilmek için gereken silâhlara rastlanamaz. Esasen bu kimselerin ciddi bir şekilde bu milli dâvayı düşündükleri de söylenemez. Bu parlamento şarlatanlarının, gerçek bir batı demokrasisi ile Marksizm'e karşı mücadele etmeyi ciddi bir şekilde düşündüklerine hiçbir zaman ihtimal verilemez. Esasen Marksist *nazariye* için bütün demokratik sistem, gayeye ulaşmak için bir vasıtadan başka bir şey değildir. Markscılar rakibini felce uğratmak ve kendi yolunu açmak için her vasıtayı kullanırlar. Şimdi Marksistlerin bir kısmı kendisinin demokratik ilkelerle ayrılmaz bir şekilde bağlılığı hususunda bir kanaat uyandırmaya gayet

ustaca çalıştığı sırada, bu herifler ülkenin buhranlı zamanlarında demokrasinin batıdaki uygulamasını dikkate almazlar ve çoğunluğun kararına değer ve önem vermezler.
Burjuva sınıfına mensup parlamenterler memleketin asayişini, hâkim adedin üstün zekâsında gördükleri sıralarda, Marksistler, kenar mahallelerin bir sürü serserileri ve Yahudi edebiyatı ile birlikte bir hamlede nüfuzu ele aldılar ve böylece demokrasiye büyük bir darbe indirdiler.
Marksizm, yok etmeğe kararlı olduğu milli ruhun sevgisini kazanmayı başaramadığı sürece, yıkıcı emellerinin karışıklığını azimle takip ederek demokrasiyle beraber kol kola olacaktır.
Eğer Marksizm, parlamento kazanında kandille bir şeyin kaynayabileceği ve pişebileceğine inanacak olursa, bütün bu parla mento oyunlarına da derhal son verir. İşte o zaman kızıl uluslarara-sıcılığın bayraktarı demokratik şuura danışacağı yerde proletarya kütlelerine ateşli bir müracaatta bulunacak, kavga ani olarak, parlamento salonlarından fabrikalara, imalâthanelere ve sokağa intikal edecektir. Böylece demokrasi, Marksistler tarafından derhal tasfiye edilecektir. Parlamentoda bu halk havarilerinin uysal taraftarlarının halledemediği iş, tahrik edilmiş proletarya kütlelerinin çekiçle -riyle yapılacaktır.
Proletarya toplulukları aynen 1918 yılının sonbaharında olduğu gibi, dünyanın Yahudiler tarafından ele geçirilmesi faaliyetinin Batı demokrasisinin sahip olduğu vasıtalarla önüne geçmeyi tasarlamanın ne kadar saçma bir iş olduğunu açık bir şekilde burjuva topluluğuna gösterecektir. İşte böyle bir canavar karşısında, "blöften ibaret olan veya sadece Marksistlerin işlerine yarayan, fakat sonradan artık bu heriflere fayda sağlamaz hale gelince gözden çıkarılacak olan bir sürü kurallara saplanıp kalmak için gerçekten aptal olmak gerekir.
Bütün burjuva partilerinde siyasi faaliyet, esasta parlamentoda birkaç sandalye kapmak kavgasından ibarettir. Bu mücadele sırasında, gerekirse bütün ilkeler bir b., çuvalı gibi atılır. Bu şekil davranıştan programları gibi kuvvetleri de zayıflar. Çünkü onlarda, halk toplulukları üzerinde büyük fikirlerin çekiciliği ile etkili olan o sihirli nüfuz ve ilkelere karşı kesin bir inanış ile bunları zafere ulaştırmak hususunda beslenen büyük azmin vereceği ikna kuvveti yoktur. Fakat herhangi bir parti ne kadar hata işlemiş olursa olsun, eğer bir felsefi fikrin bütün silâhlan ile, mevcut bir düzene karşı saldırıya geçecek olursa, diğer parti yeni bir inançla karşı koymaz ve savunmasını cesur bir şekilde yapmazsa mağdur durumda kalacaktır.
Eğer, burjuva yazarların milli bakanları veya Bavyera Merkez Partisi, bizim genç hareketimizi bir ihtilâl olarak tavsif ederse, bu parlak siyasi kanaate karşı, *"şüpheyok ki bizsizin aptallığınız sırasında elinizden kaçırdığınız şeyi kazanmağa, elde etmeğe çalışıyoruz"* cevabını verebiliriz ve şöyle devam ederiz: *"Siz parlemento maskaraları ile milleti uçuruma doğru sürüklediniz. Fakat, biz yepyeni bir felsefi düşünce ile hareketimizin ilkelerini ısrarla savunarak milletimizin yükselmesi için basamaklar hazırlayacağız. Böylece bu basamaklarla tekrar hürriyetimizi kazanacağız."* işte hareketimizin gelişmesi sıralarında dikkatle yaptığımız ilk iş, parlamento menfaatlerini desteklemek gayesi ile bir dernek şekline dönüşmemize engel olmaktı. Böyle bir sonucu önlemek için başvurulan çarelerden ilki bir program yapmak oldu. Program sistemli bir şekilde yeni fikirler ortaya koyuyordu. Bu yenilik, bugünkü si-
: yasi partilerin zaaflarını ve miskin ruhlarını ortadan kaldırmak üzere hedefler göstermekte ne kadar haklı olduğumuzu meydana çıka-
[nyordu. Bu hususları bilmek, bizi yeni bir devlet düşüncesine git-
,jneye zorluyordu. Bu düşünce de, dünya hakkındaki yeni görüşü-
[1] muzun büyük bir kısmından ibaretti.

BÖLÜM 13

Kitabımın birinci bölümünde "ırkçı" tabirinin bir uygulama v. mücadele alanında bir mânâ ifade etmediğini açıklamıştım. Bugün birbirlerinden çok farklı olan şeylerin hemen hepsi, ırkçı kelimesi nin sembolü altında bir araya toplanıyor. Bundan dolayı Nasyon.ıl Sosyalist Alman işçi Partisi'nin ana konularına ve gayelerine geçnn den önce ırkçı kelimesinin ifade ettiği mânâ ve hareketimiz ile ol. ı n ilgisi hakkında bilgi vermek istiyorum.

Nedense ırkçı kelimesinin açık bir şekilde tarifi yapılmıyor. Bu nün için de çeşitli yorumlar yapılarak, uygulama alanında en az "di ni" kelimesi kadar kullanılıyor. Oysa, ister nazari bir açıklama so konusu olsun, veya ister basit bir yerde kullanmak için açıklama y. ı pilsin, yine de bu ırkçı kelimesine belirli bir mânâ vermeye imkan yoktur. Dini kelimesi ise, belirli bir şekil altında kendisine has u\ gulama alanında kullanılması dolayısıyla, zihinde ne ifade etlin derhal canlandırılabilir. Eğer bir kimsenin tabiatı, "dini" diye v.ı sıflandırılırsa, bu pek güzel bir takdir ediş olur ve bazı kere de im esasa dayanır. Hiç şüphe edilmesin ki bazı kimseler böylesine im takdirden memnun kalırlar. Bazı kimselerin de ruhi durumlarımı ı açık ifadesi budur. Fakat büyük topluluklar sadece filozof ve erim lerden meydana gelmez. Bunun için böyle genel bir dini fikir, ços;» zaman şahıslara tefekkür ve vicdan hürriyetini sağlamaktan b.v. .1 • bir şey yapmaz. Açık bir dini görüşü metafiziğin belirli olmay.ıı dünyası içinde yer aldığı zaman, büyük dini duygular meydana s'. tirdiği halde, bir harekete ve bir uygulamaya yol açmaz. Hiç sıi[he yok ki bu inanç, gerçekte bir gaye olmayıp, bir vasıtadan ibarettir. Fakat hedefe ulaşmak için çok gereklidir. Ama aksine uygulamadır. Gerçekte en büyük ideallerin, daima hayata ait gerekli işleri çerçevelediğini kabul etmek lâzımdır, inanç, insanı, hayvanlara uygun bir yaşayışın üstüne çıkarmaya yardımcı olduğu gibi, varlığını takviye etmekte de hizmeti olur. Bugün ki insanlığın üstünden dinin ahlâk ve güzellik ilkeleri uygulamalı yönden kaldırılıp, dini terbiye yok edilecek olursa ve bunların yerini tutacak herhangi bir şey bulunmazsa, insan varlığının dayandığı temellerin büyük bir sarsıntıya maruz kaldığı görülür. Demek oluyor ki, insan en büyük ideale hizmet etmek için yaşarken, bu büyük ideal de insana varlığının bir şartını meydana getirmektedir. Ancak bu şekilde "daire" tamam olmaktadır.
Dini kelimesinin genel açıklamasında, tamamen esas mefhumlar ve inanışlar vardır. Örneğin ruhun ölmez oluşu, sonsuz hayat, büyük ve eşsiz bir varlığa inanmak gibi... Fakat bütün bu düşünceler, şahıslara ne kadar bir inanma sağlarlarsa sağlasın, onların tenkide varan bir incelemelerine hedef olurlar. Sonunda bir gün gelir, bu düşünceler iman, duygu ve akıl üzerinde kanun kuvvetini kazanır. Bunun için açık ve belli bir inanç olmadan, dindarlık duygusu, gayet güzel açıklanmamış olan bin çeşit şekli ile insan hayatı üzerinde yalnız değersiz kalmaz, aynı zamanda genel perişanlığı da körükler.
Irkçı kelimesi hakkında da, dini kelimesi için söylenenler tekrarlanabilir. Irkçı kelimesi de çeşitli mefhumlar ihtiva eder.
Fakat bu mefhumlar büyük önem taşımakla beraber, o kadar belirli şekiller altında bulunmaktadırlar ki, basit bir fikrin seviyesini aşabilmeleri için bir siyasi partinin programında önemli ilke olarak yer almaları gerekir. Çünkü nazari bir idealin mantığa uygun gelen sonuçlarının meydana çıkması ve hürriyetin sağlanması, dünya çapında bir eğilimden ileri gelmediği gibi, yalnız bir duygudan veya insanların doğuştan kazandıkları irade ile de ortaya konamaz. Kurtuluşa doğru ideal hamle, ancak mücadele teşkilâtına ve bir askeri güce sahip olunduğunda, milletin ateşli isteği, gösterişli bir gerçeğe dönebilir. Bir felsefi görüş, ne kadar doğru olursa olsun ve ne kadar insanlığın büyük bir kısmını hedef alırsa alsın, ilkeleri teşebbüse geçen bir hareketin sembolü durumuna gelmediği sürece, bu felsefi görüş bir milletin hayatı için tatbiki değerden yoksun kalmaya mahkûmdur. Hareket de, etkisi ile savunduğu fikirlere başarı yolunu açamadıkça ve parti ilkeleri bir millet için, bir okulun temel kanunları haline gelmedikçe o hareket yalnız bir "dernek" olarak kalacaktır.
Bir siyasi partinin programı genel mefhumlar dikkate alınarak hazırlanmalıdır. Belirli bir siyasi doktrin, bir felsefi sistemin temelleri üzerine kurulmalıdır. Bu doktrin ulaşılması zor bir gayeyi kendine hedef almalı ve fikirlere bağlı olmamalıdır. Ortada mevcut olan fikirleri ve o fikirlerin üstün çıkarılması için kullanılan mücadele vasıtalarını da dikkate almalıdır. Kâğıt üzerinde program hazırlayan şahsın ileri sürmesi gereken manevi düşüncelerine, bir siyasetçinin de tatbiki bilgisi ilâve edilmelidir. Aynı zamanda, sonsuz bir ideal, insanlığa yolunu gösterecek bir yıldız gibi parlayacağı zaman insanların zaafları dolayısıyla hemen

kazaya uğramaması için insanlığın bu hatalarını da hesaba katmalıdır. Vahye mazhar kılınan kimse, halkın ruhunu bilmeli ve sonsuz gerçek ile ideal alanında da basit kimseler tarafından anlaşılabilen bir yol çizmelidir. İşte esas mesele, ideal yönünden doğru bir felsefi sistemin açıkça belirlenmesinden ve sağlam bir şekilde teşkilâtlanmasından sonra, tek bir irade ve inançla mücadele birliğine dönmesindedir. Herhangi bir fikrin başarıya ulaşması, tamamen bu konunun iyi bir şekilde halledilmesine bağlıdır. İşte o zaman bir kısmı bu gerçeklere tam nüfuz etmiş ve bazıları da bunları kısmen anlayabilecek duruma gelmiş olan milyonlarca insanın içinden havari kuvvetine sahip bir şahsın çıkması gerekir. Bu şahıs, büyük halk topluluklarının sisli fikirlerinden kaya gibi sağlam ilkeler çıkarır ve ihtiva ettikleri tek gerçek uğrunda mücadeleyi yönetir. Böylece serbest fikir âleminin dalgaları üstünde aynı bir inanç ve aynı bir irade içinde yer alan şahısların meydana getirdikleri birliğin kayası yükselir.
Zaruret ve gerekler bu şekilde hareket etmeyi haklı gösterir. Şahsın hakkı, başarılı olması kaydıyla kendisine teslim edilir. Irkçı kelimesinin en doğru mânâsını ortaya çıkarmaya çalışırsak aşağıda temas edeceğim müşahedeye ulaşırız.
Genellikle bugün geçerli olan felsefi düşünce, siyaset yönünden bilhassa yaratıcı ve medeniyet verici bir kuvvet yakıştırmaktan iba ret kalır. Fakat burada eski ırk şartlarına lüzum yoktur. Devlet, da ha ziyade, ekonomik zaruretlerden veya siyasi kuvvetlerin faaliyetlerinden meydana gelir. Bu inanış, ırkla irtibatı olan iptidai kuvvetle rin takdir edilmemesine ve ferdin değerinin hafife alınmasına sebep olur. Medeniyet meydana getirmeğe kabiliyetli olan ırklar arasındaki farkları kabul etmeyen kimse, şahıslar hakkında hüküm vermeye kalkıştığı zaman yanılmaya mahkûmdur. Irklar arasında bir fark görmeyip eşitliği kabul etmek, milletler ve insanlar arasında da aynı hükme varmayı gerektirir. Esasen Uluslararasıcılık (Marksizm) de, mevcut olan genel bir felsefi düşüncenin Yahudi olan Kari Marks tarafından açıkça bir siyasi doktrine çevrilmesinden ibarettir. Eğer önceden bu zehirlenme olmasa idi, her siyasi doktrinin, siyasi sahada muvaffakiyet kazanmasına imkân olamazdı. Kari Marks, sadece çürümüş bir dünyanın kokan bataklığında, bilhassa zehirli olan maddeleri teşhis eden kimse oldu. Kari Marks, zehir saçan maddeleri eline geçirip, bunları dünyanın hür milletlerinin hayatlarım mahvetmek için bol miktarda kullandı. Ve bütün bu işleri kendi ırkının lehine yaptı. İşte Marksizm bugün kabul edilmiş felsefi sistemin özünden ibarettir. Yalnız bu durum bile burjuva sınıfının i Marksizm'e karsı mücadelesini imkânsız ve gülünç bir şekle sokmaya yeterlidir.
Bugün burjuva sınıfı Marksist düşünceden yalnız basit bir fikir-[•le veya şahsi meselelerle ayrılan bir felsefi görüşe sahiptir. İşte bun-tdan dolayıdır ki, burjuva sınıfı Marksizm'e karşı mücadeleden âciz-i.dir. Burjuva sınıfı, Marksist'tir. Fakat, onlara soracak olursanız, "burjuvazi tahakkümünün mümkün olduğuna" inanırlar. İşin aslı ise, f,Marksistler, bu sınıfı Yahudilerin eline teslim etmiştir.
Irkçılık ise beşeriyet içinde, çeşitli milletlerin kıymetini kabul l*der. Irkçı telâkki için, devleti ancak bir maksat addetmek bir ilke-[,'dtr. Bu maksat da, ırkların mevcudiyetlerinin korunmasından iba-• jettir. Irkçılık, onların eşitliğine asla inanmaz. Irkçılık, dünyayı ida-îfe eden ebedi iradeye uyarak, en iyinin ve en kuvvetlinin zaferini ['kolaylaştırmak, fena ve zayıf olanların boyun eğmesini sağlamak gö-ı fevi ile yükümlüdür. Böylece tabiatın aristokratik ilkelerine hürmet gösterir ve canlıların hayat grafiklerindeki son noktaya kadar bu kanunun değerine inanır. Irkçılık, yalnız milletlerin aralarındaki fark-Urı görmez, aynı zamanda şahısların kıymet farklarını da tespit ed~ IJ, Irkçılık, beşeriyete bir ideal vermenin lüzumuna iman etmiştir. Çünkü ırkçılığa göre bu inanış beşeriyetin mevcudiyeti için birinci l«rttır. Herhangi bir ahlâk, kendinden daha yüksek bir ahlâkı savu nan bir ırk için tehlike arz ediyorsa, ırkçılık o ahlâkın, hayat hakkı nı kabul etmez. Çünkü melezleşme ve zencilerin zürrıyeti ile istila edilecek bir dünyada, güzellik ve asalet hakkındaki bütün inanışlar ve insaniyetin geleceği hakkında bütün ümitler ebediyen kaybolur.

Kültür ve medeniyet, bu dünya üzerinde üstün ırkın varlığına ayrılmak kabul etmez bir şekilde merbuttur. Bu hususun ortadan kalkması, dünya üzerine bir barbarlık devrinin karanlık örtülerini çekecektir. Medeniyeti meydana getirenlerin ve ellerinde tutanların kökünü kazımak, cinayetlerin en nefret edilenidir. Allah'ın en büyük eserine tecavüze cesaret eden kimse Allah'a küfrederek, cennetin elden kaçırılmasına yardımcı olur.
Irkçı görüş, iyiyi seçip ayırmak suretiyle gelişme sağlayacak kuvvetlere faaliyetlerini geri verdiği ve bu çalışmaları organize ettiği an, tabiatın en büyük iradesine ayak uydurmuş olur. işte bu şekilde bir gün, daha iyi bir insanlık, dünyamızı büyüleyerek bütün çalışma alanlarının kendisi için serbest olduğunu görür. Esasen, uzak bir gelecekte de olsa, birtakım meselelerle karşı karşıya kalınacağını ve bu konuları sadece dünyanın bütün imkânlarına ve tabii kaynaklarına sahip olan, üstün ırka mensup bir milletin çözebileceğine inanmaktayız.
Irkçı felsefi görüşün yalın muhtevasının, genel bir inceleme ile bir çeşit yorumlara varılacağı pek aşikârdır. Uygulamada hiçbir yeni siyasi kuruluş yoktur ki, bazı hususlarda bu görüşe bağlı olduğunu ileri sürmesin. Gerçi, bunların aynı zamanda var oluşları, görüşlerin de birbirlerinden farklı olduklarını ortaya koyar. Meselâ merkeze bağlı bir teşkilât tarafından yönetilen Marksist felsefeye, düşmanın sık ve sağlam olan cephesi karşısında pek az tesirli olacaklarını düşünen ve bilen bazı yeni görüşler, sadece muhalif olarak kalmaktadırlar, işte bu kadar zayıf silâhlarla başarı sağlanamaz. Ancak siyasi yönden sağlam bir teşkilâta sahip olan Marksizm tarafından yöneltilen enternasyonalist felsefeye, ırkçı felsefi görüşün tek cephesi karşı koyduğu zaman kavgadaki başarı, "sonsuz gerçek" lehine sağlanmış olacaktır.
Bir felsefi fikrin uygulama mevkiine konması ve teşkilâtlanabil-mesi için ilk önce, bu felsefi fikrin açık bir tarifini yapmak gereklidir. Mezhepler, iman için ne kıymet ifade ediyorsa, bir cemiyetin ilkeleri de, kurulmak üzere olan siyasi parti için aynı değeri ifade eder. Marksçı parti teşkilâtının, uluslararasıcılık için meydanı serbest bırakması gibi, ırkçı görüşe de bir kavga aleti sağlanmalıdır. Nasyonal Sosyalist Alman İşçi Partisi işte bu gayeyi takip edecektir.
işte bu şekilde parti için ırkçı doktrini tespit etmek ırkçı görüşlerin başarısını sağlamanın ilk şartıdır. Bunun en açık delili bu parti ; kümelerinin bizzat muarızları tarafından ortaya konmaktadır. Irkçı görüşlerin yalnız bir partiye ait olmadığını ve milyonlarca kişinin kalbinde uyukladığını iddia etmekten bıkıp usanmayanlar, bu görüşlerin klâsik bir parti tarafından savunulan karşı düşüncelerin başarılarına hiçbir şekilde engel olamadıklarını anlamalıdırlar.. Eğer bu böyle olmasa idi, bugün Alman milleti uçurumun kenarında bu-. lunmayacak, aksine büyük bir başarı kazanmış olacaktı. Uluslarara-sıcı telâkkilerin başarısını sağlamış olan şey, bunların hücum kıtaları (Strum-Abteilung, S.A.) şekli altında teşkilâtlı bir parti tarafından müdafaa edilmiş olmalarıdır. Buna karşı olan fikirler mağlûp olmuşsa, suç tek bir müdafaa cephesinin kurulmamış olmasındandır. Genel bir nazariye sınırsız bir biçimde geliştirilerek değil, tersine siyasal bir teşkilâtın tahdit edilmiş ve toplu şekli içinde tutularak mücadeleye katılabilir ve zafere ulaşabilir.
Benim görevimin, genel bir felsefi görüşün zengin, fakat şekilsiz cevheri içinden esaslı fikirleri meydana çıkarmak ve bu fikirleri bir doktrin haline getirmek olduğunu düşündüm. İşte ancak bu fikirler böyle ayıklandığı ve açıklandığı takdirde, bunları anlayacak ve kabul edecek kişileri bir araya toplamak mümkün olabilecektir. Başka bir deyişle, Alman işçilerinin Nasyonal Sosyalist Partisi, en önemli niteliklerini kainatın ırkçı inanışından ortaya çıkarıp, devrin tatbiki gerçeklerini, insanlarını ve onların zaaflarını göz önünde tutarak, bunları siyasal bir doktrinin ana hatları olarak belirledikten sonra, artık kendiliğinden, büyük halk kitlelerinin kaskatı bir teşkilâtı olarak, o felsefi görüşün son zaferinin temellerini atar. 1920 yılından 1921 yılma kadar hâkimiyetini kaybetmiş olan burjuva sınıfı ve bu sınıfın döküntü çevreleri, bizim genç hareketimizi, devletin şimdiki durumunun aleyhine bir hareket olarak değerlendiriyorlar ve bundan dolayı bizleri devamlı şekilde aşağılıyorlardı. Her renkteki siyasi partinin hizmetine girebilen bu kimseler, bu ithamlarını kalkan yaparak, "yeni bir dünya görüşü"

yaymaya çalışan *biz* gençlere karşı her çareye başvurmakla bir yok etme siyaseti gütmenin geçerli olacağı sonucuna varıyorlardı, îşin aslı aranırsa, burjuva sınıfının "devlet" hakkında düzgün bir ifade bulmaktan aciz olduğunu tespit etmek gerekir. Devlet kelimesinin doğru bir tarifi burjuva dilinde yoktur. Meselâ yüksek okullarımızda kürsülere sahip bulunanlar "kamu hukuku profesörü" sıfatı ile konuşurlar. Bu kimseler kendilerine ekmek sağlayan ve maaşlarını veren hükümetlerin varlıklarını haklı gösterecek açıklama ve yorumlar yapmak zorundadırlar. Bir devlet ne kadar mantıktan uzak bir şekilde kurulursa, onun varlığı hakkında yapılan tarifler de o kadar şüpheli, karanlık, yapmacık ve anlaşılmaz olur. Meselâ, anayasası yirminci yüzyılın en şekilsiz şeyi olan bir memlekette, devletin mânâsı ve gayeleri hususunda bir profesör ne söyleyebilir? Günümüzde bir kamu hukuku profesörünün gerçeği söylemek yerine başka bir gayeye hizmet etmek zorunda kalacağı düşünülürse, bunun nasıl ağır bir görev olduğu görülür. Gaye, ne pahasına olursa olsun söz konusu edilen ve bugün hâlâ devlet adı verilen o tuhaf insan mekanizmasının varlığını savunmaktır. İşte bu konu münakaşa edilirken, olayları göz önünde tutmaktan mümkün olduğu kadar kaçınılarak "ırki", "ahlâkı", "ahlâk verici" bir sürü ilkeler ve değerler ile görevler ve hayali gayeler yığınına sığınılması hayrete sebep olmaktadır. Devlet genel görünüşü itibariyle üç siste me ayrılabilir:

A) Bazı kimseler devleti, sadece bir hükümetin iktidarına bağlı insan topluluğu sayarlar. En kalabalık grup bunlardır. Bu grubun içinde meşrutiyet prensibinin sempatizanları vardır. Bunlara göre, insanların iradeleri herhangi bir işte hiçbir rol oynamamalıdır. Bun lar için, bir devletin var olması hali, onu tecavüzden korumak vt kutsal saymak için yeterlidir. Bunamış kimselerin bu düşüncesini korumak için, devlet otoritesine karşı tam bir teslimiyet tavsiye edı lir. işte böyle bir kimsenin nazarında, vasıta, bir hokkabazlık so nunda kesin bir gaye haline geliyor. Yâni devlet insanlara hizmei için kurulmuş değildir, insanlar, görevleri ne olursa olsun, en kü çük memurların da katıldıkları devlet otoritesine tapmak için yaşar lar. Bu sakat ve aynı zamanda coşku dolu tapınma, karışıklık halım dönmemek ve devlet otoritesi de ancak asayişi devam ettirmek için mevcuttur. Demek ki devlet ne bir gayedir, ne de bir vasıtadıı Devlet asayiş ve huzurun devamına nezaret edecek ve bunun karşı lığında asayiş ve huzur devlete var olmak imkânım sağlayacaktır, işte topluluğun hayatı bu iki kutup arasında dans edip duracaktır. Bavyera'da bu görüşü, bilhassa Bavyera Merkez Partisi'nin politika artistleri temsil etmektedirler. Bunların topluluğuna Bavyera Halk Partisi denir. Avusturya'da, sarı-siyah "Legitimistes"ler de bu görüşte idiler. Bizzat Reich'ta ise maalesef muhafazakâr denilen unsurlar, böyle bir devlet görüşüne göre hareket etmektedirler.

B) Sayıları bir evvelki kadar çok olmayan başka nazariyeciler, devletin varlığına bazı şartlar koyarlar. Bunlar sadece bir idare bulunmasını istemekle yetinmezler. Aynı zamanda tek bir dil kullanılmasını isterler. Devletin otoritesi, devletin biricik varlığı değildir. Devlet, kendi uyruklarının rahatım sağlamak zorundadır. Çoğu zaman pek iyi anlaşılmamış olan "hürriyet" fikirleri bu ekolün düşünceleri arasına alınmıştır. Hükümet, artık sınıf ayrılıklarından dolayı tecavüzden korunmuş veya uzak kalmış değildir. Bunun faydası da incelenir. Geçmişe saygı, devleti tenkitten uzak tutmaz. Sözün kısası bu ekol, devletten, her şeyden önce ekonomik hayat içinde, şahsa uygun bir şekil sağlamasını ister. Devlet hakkında, tatbiki yönüne bakarak ekonomik siyaseti hakkındaki genel düşüncelerine ve verimine göre bir hüküm verir. Bu görüşün başlıca temsilcilerine Orta burjuvazi ve bilhassa liberal demokrasi çevrelerinde rastlanır.

C) Bu üçüncü grup sayı yönünden en az olanıdır. Bunlar devleti anlaşılmaz bir şekilde açıklanmış olan emperyalist eğilimleri gerçekleştirmek için bir vasıta sayarlar. Kuvvetli şekilde birleşmiş bir halk devleti kurmak isterler. Müşterek bir taraf bu devlete, açık bir vasıf verecektir. Fakat tek bir dil istenmesi, devlete dışa karşı gücünü artırma imkânını sağlayacak olan sağlam bir temel bulmak ümidine bağlı değildir. Bu emel, bilhassa yanlış bir görüşle beslenmektedir. Bunlarda dil birliği sayesinde devletin belirli bir yöne çev-TÎlmiş olan bir "millileştirme" hareketini başarıya ulaştıracağı kanaati vardır.

Son yüzyılda "Cermenleştirmek" deyiminin, iyi bir niyetle fakat rıe kadar boş yere kullanıldığını sık sık görmek esef duyulacak bir durumdur. Gençliğimde bu deyimin, inanılmayacak kadar birçok yanlış fikirler telkin ettiğini elan hatırlıyorum. O devirlerde, panjer-Rianist çevrelerde bile hükümetin yardımı ile Avusturyalı Slavların Cermenleştirilebilecekleri görüşünün savunulmasına tesadüf ediliyordu. Nedense, Cermenleştirmenin hiçbir zaman insanlara uygula namayacağmı, sadece toprağa uygulamanın mümkün olabileceğini anlamıyorlardı. Genellikle bu kelimeden çıkarılan mânâ, Alman dilini zorla kabul ettirmekten ve açıkça kullanmasını sağlamaktan ibaretti. Oysa, bir zenciyi veya bir Çinliyi Almanca öğreterek dilimizi konuşmasını ve hatta herhangi bir Alman siyasi partisi lehinde oy kullanmasını sağlatmakla, onu bir Alman yapmanın mümkün olabileceğini düşünmek mantığa uymaz. Milli burjuvalarımız bu çeşit Cermenleştirmelerin gerçekte Cermenlikten çıkmak demek olduğunu fark etmiyorlardı. Çünkü milletlerin arasındaki mevcut farklar eğer müşterek bir dilin zorla kabul ettirilmesi ile ortadan kısmen kaldırılabılıyorsa veya tamamen yok ediliyorsa, bu yol bir melezleşme ile son bulur. Bu örneğimizden de bir Cermenleşmenin sağlanamayacağı, aksine Cermen unsurunun yok edileceği kolaylıkla anlaşılır. Tarihte görüldüğü gibi, bir ülkeyi ele geçiren bir millet, dilini zorla yenilenlere kabul ettirebilir. Fakat bin yıl sonra, bu dil yeni bir millet tarafından konuşulur ve galip millet, tam manasıyla mağlûp duruma gelir. Milliyet, daha doğrusu ırk, dile değil, kana bağlıdır. Bu bakımdan yenilgiye uğratılan milletlerin Cermenleştirilebilme-leri için kanlarının değiştirilmesi gerekir. Oysa bu mümkün değildir. Bu yolda bir başarı ancak kan karışması ile olur. Fakat bunun sonucu üstün ırkın seviyesinin düşmesinden ibaret kalır. Yâni, eskiden üstün ırka ülkeleri ele geçirmeyi sağlayan meziyetler kaybolur. Üstün ırkla basit ırkın birleşmesi ile ortaya çıkan melez ırk, istediği kadar üstün ırkın dilini konuşsun, o melez ırkta medeniyet yapıcı enerjilere rastlanamaz. Bir süre çeşitli ruhlar arasında bir mücadele olur. Çaresiz bir çöküşe hedef olan millet, son bir silkinişle hayretle karşılanan bazı medeniyet eserleri ortaya koyabilir. Fakat bunları yaratanlar, ancak üstün ırkın münferit temsilcileridir veyahut da ilk melezleşme sırasında meydana gelen kimselerdir. Bu gibi kimselerde en iyi kan, diğerine üstün gelmiştir. Bu gibi kimselerin melezleşme işinin en son fertleri olmasına asla imkân yoktur. Çünkü melezleşme daima medeniyetin gerilemesi ile yan yanadır.
ikinci Joseph'in düşündüğü şekilde bir Cermenleştirmenin Avusturya'da başarıya ulaşmamış olması, bugün için büyük bahtiyarlıktır. Bu girişimin başarısı Avusturya Devleti'ni ayakta tutmaktan ibaret olacaktı. Fakat dil birliği ile Alman milletinin ırki seviyesi düşecekti. Bu sırada bir sürü halinde bir arada toplanma içgüdüsü ortaya çıkacaktı. Fakat sürünün arasındaki asıl topluluğun değeri düşecekti. Belki bir devlet birliğinden vücut bulmuş bir topluluk olacaktı, fakat bir kültür birliğinden meydana gelen bir millete rastlanmayacaktı. Alman milleti melezleşmeden kurtulmuş ise bunda yüksek sebepler aranmamalıdır. Bu Habsbourgların fikir itibarı ile sınırlı hükümdarlar olmalarından dolayıdır. Eğer başka bir şey olsa idi, bugün Alman milletine medeniyet yapıcı sıfatını vermek çok zorlaşacaktı.
Fakat yalnız Avusturya'da değil, Almanya'da da milli adı verilen çevreler yanlış düşünmüşlerdi ve bugün de aynı hatayı işliyorlardı. Birçok Alman'ın savunduğu Lehistan siyaseti, Doğunun Cermenleş-tirilmesinden yanadır. İşte bu siyasi görüş de maalesef böyle bir safsataya dayanıyordu. Lehlere yalnız Alman dilini kabul ettirmekle, onları Cermenleştirmenin mümkün olacağı sanılıyordu. Sonuç feci oldu. Yabancı ırka mensup bir millet kendi fikirlerimi Alman dili ile ifade edecek ve basit kabiliyetleri ile, milletimizin asaletine, şerefine ve onuruna zarar verecekti. Amerikalıların aptallıkları dolayısıyla, memleketlerine gelen adi Yahudileri, berbat bir şekilde konuştukları Almancalarına bakarak, onları Alman ırkından sanmaları, ırkımıza büyük zararlar vermedi mi? işte bunu düşünmek insanı dehşet içinde bırakmıyor mu? Oysa Doğudan gelen bu bitlerin içindeki pis göçmenlerin Almanca konuşmaları sayesinde, onların Alman kaynağından çıkmadıkları ve milletimizden olmadıkları kimsenin aklına gelmeyecektir.

Tarihte Cermenleştirilmiş olan şey, atalarımızın kılıçla ele geçirdikten sonra, Alman köylüleri ile koloni haline getirebildikleri topraklardır. Atalarımız, aynı zamanda milletimizin vücuduna yabancı bir kan kattıkları oranda ırki vasıflarımızda kötü parçalanmalar meydana çıkmıştır, tşte bu sonuç, Almanlara has olan, o zaafa uğramış "ferdiyetçilik" ile kendim göstermektedir. Esefle belirteyim ki, çoğu zaman bunu övenler dahi vardır.
Bu üçüncü ekole göre, devlet bir noktada bir gayedir ve devletin devamlılığı insanın birinci görevidir.
Sonuç olarak şunu söyleyebiliriz: Devlet hakkındaki bütün bu görüşler, medeniyet yapıcı kuvvetlerin ve değerlerin esasının ırk olduğunu ve devletin mantıken bu ırkın varlığını ve ıslâhını sağlamayı en önemli görev sayması gerektiğini takdir ederek, köklerini bu noktaya daldırmaktadırlar. Oysa bu gerçek, bütün insanların geliş melerinin en önemli temel şartıdır. Devletin yapısı ve varlığı hakkındaki bu hatalı düşünce ve görüşler Kail Marks tarafından ortaya çıkarıldı. Böylece burjuva, devlei anlayışını ırka karşı olan görevlerinden uzak tuttuğu gibi, aynı de ğerde bir başka tarif yapamadığından, gerçekte onu inkâr eden bıı doktrine imkân hazırladı, işte bundan dolayı burjuvaların Mark sizm'e karşı giriştiği mücadele kesin bir başarısızlığa doğru yol al maktadır. Evet, burjuva çok eskiden beri, kendi siyasi sisteminin vazgeçemeyeceği temelleri ihmal etmiştir. Öte yandan usta rakibi ise onun yaptığı binanın zayıf noktalarını bularak, burjuvaların iradeleri dışında kendisine verdiği silâhlarla saldırıya geçmiştir. Demek olu yor ki ırkçı görüşlerin kapladığı alan üzerinde kurulan yeni partinin birinci görevi devletin mahiyeti ve varlığı hakkında beslenmesi gere ken düşünceyi açık bir şekilde ortaya koymalı ve ilân etmelidir.
Bence esaslı mefhum şudur: *Devlet, bir gaye değil, bir vasıtada Devlet büyük bir medeniyetin kurulması için en önde gelen şartlar dan biridir. Fakat, bu yüksek medeniyetin direkt olarak ilk şanı değildir. Çünkü medeniyet, medeniyet kurmaya kabiliyetli bu ırkın mevcudiyetinde hazırdır. Dünyada birçok numune devlet mevcut olsa bile, medeniyetin esas kaynağı olan üstün ırk ortadan kalkacak olursa, manevi sahada üstün ırkın ulaştığı seviyeye ulaşa bilecek bir medeniyete tesadüf edilemeyecektir. Medeniyet veren ırkların temsilcilerinin ortadan kaldırılması, zekânın yüksek muka vemet ve intibak melekelerinin kaybı neticesini doğuracaktır. Eğt-ı korkunç bir zelzele dünyanın altını üstüne getirse ve mevcut heı şey yok olsa, medeniyet bu felâketten mahvolur. Artık hiçbı devlet kalmaz, asayiş bozulur, binlerce senelik medeniyetin yarattığı şeyleri çamur kaplar. Fakat bu durumda dahi medeniyet verici ırk.ı mensup birkaç insanın, bu korkunç kargaşalık sırasında hayatı.ı kalmış olması, sükûna kavuşan dünya üzerinde tekrar yüksek bu medeniyetin meydana gelmesine imkân hazırlar ve isterse bin sene sonra olsun, yine üstün ırkın eseri yeryüzünde yükselir. Ancak* ü.s f ün *ırkın tamamen yok olması dünyayı çöle çevirir.*
Zamanımızda görülen örnekler açıktır. Temelleri siyasi kabili yet ve ehliyetten mahrum ırkların temsilcileri tarafından atılmış olan devletler, hükümetlerce alınan bütün ciddi tedbirlere rağmen mah yolmaktan kurtulamamışlardır. Tarih öncesi devirlerin büyük hayvan nevileri nasıl yerlerini başka canlılara terk etmeye ve yok olmaya mecbur kalmışlarsa, belirli bir fikri kuvvetten mahrum ırklar da geri çekilmeye mahkûmdurlar. Ancak bu ırklara bekaları için lüzumlu olan silâhları fikri kuvvet verebilir.
Muayyen bir kültür seviyesini meydana getiren kuvvet, devlet değildir. Devlet bu kültür seviyesinin yükselmesinin ilk sebebi ola-l rak, ırkı koruyabilir. Aksi halde devlet değişiklik olmadan da devamlılığını sağlayabilir. Halbuki engel olmadığı ırklar ihtilâfından dolayı bir milletin medeniyet kurma kabiliyetinin pırıltısı, tarihi çok l eski yıllardan beri büyük değişikliklere uğratmaya başlamıştır. Me-l selâ şimdi boşa işleyen bir makineden ibaret olan devletimiz, bir süre yanlış bir fikre sebep olarak yaşıyormuş gibi görünebilir. Oysa milletimizin vücudunun yakalandığı ırk zehirlenmesi, medeniyetimizin çöküşüne yol açar. Esasen bu durum da şimdiden pek korkunç bir şekilde kendini göstermektedir. Demek oluyor ki, üstün !,bir insanlığın hayatının devamı için mevcut ilk şart devlet değil, gerekli melekelere

sahip bulunan ırktır. Bu melekeler daima mevcuttur. Bu melekelerin kendilerini göstermeleri için, melekelerin dış | şartlar ve haller tarafından uyandırılması kâfidir. Medeniyet verici ırklar bu melekelere, dış şartlar ve durumlar uygun olmayıp, etki yapmasa da sahiptirler. Meselâ, Hıristiyanlıktan önceki Germenlerin durumlarını ele alalım. Germenlere ikâmet ettikleri kuzeydeki iklimin sertliği, yaratıcı, medeniyet verici kuvvetlerinin gelişmesine ¦mani bir hayat tarzını yüklemiştir. Eğer Cermenler güneyde müsait bir yere ulaşsalar ve orada basit ırkların temin ettikleri malze-I, meyi ve ilk teknik vasıtaları bulsalardı, ruhlarında uyuklayan mede-I niyet verici melekeler, Elenlerdeki kadar parlak ve büyük bir tezahür husule getirirdi. Medeniyeti doğuran bu ilk kuvvet, yalnız kuzey ikliminde yaşamaları ile izah edilmelidir. Güneye getirilen bir l Japon, medeniyetin gelişmesine bir Eskimo kadar az yardımda bu-[' lunabilir. Bu bakımdan Hıristiyanlıktan önceki Germenlere barbar demek, medeniyetsiz adamlar demek hata olur.
Hayır hayır!... O ihtişam dolu yaratma ve şekil verme melekesi yalnız üstün ırka verilmiştir. Bazen müsait hal ve şartlar bu melekeyi kullanma imkânını verir, bazen da aksi bir tabiat bundan kendisini men eder. işe bundan ortaya çıkan mefhum şudur: *Devlet bir gayeye ulaşmanın vasıtasıdır. Gayesi, gerek fizik ve gerek ahlâk bakımından bu olan insanların gelişmesi ve bu gelişmenin devamlılığın; sağlamak tır. Önce ırkın yok edici melekelerinin gelişmesinin şartı olan esaslı vasıfları devam ettirmeğe mecburdur. Bu melekelerin bir kısmı daima fizik hayatın devamlılığına hizmet edecek ve diğer bir kısmı, fikri gelişmeleri kolaylaştıracaktır. Fakat gerçekte birinci, daim:ı ikincinin en lüzumlu şartıdır. Bu gayeye dikkatlerini vermeyen devletler, kusurlu organlardır. Yahut başka bir 'ifadeyle cenin halinde kalmış mahlûklardır. Bu gibi devletlerin mevcut olmaları işin. rengi ni asla değiştirmez.*
Biz Nasyonal Sosyalistler, yepyeni bir dünya görüşü için sava sırken, aslında karanlık ve belirsiz olan o ünlü "olaylar alanı" üzerinde yer almıyoruz. Eğer böyle davranmasaydık, yeni fikrin şampı yonlan sayılmazdık ve günümüzde hüküm süren yalanın peşinden git mis olurduk. Biz Nasyonal Sosyalistler bir örtü olan devlet ile, o örtünün içine konan ırk arasında gayet keskin ve açık bir fark gözetmek zorundayız. Bu örtü, ancak dikkati çekmek ve himaye etmek hususunda olursa, bir hikmeti ve mânâsı olduğu kabul edilir. Aksı takdirde hiçbir değeri olamaz.
Demek ki, *ırkçı devletin en büyük gayesi, medeniyet veren ipti dai ırkın temsilcilerinin bekasını sağlamak olmalıdır.* Bir milletin meydana getirdiği canlı bir organ, o milletin sadece varlığını sağla mak ile kalmaz, onun ahlâki ve fikri melekelerini de geliştirerek dev leti bağımsızlığın en üst derecesine yükseltir. Bize bugün devlet diye zorla kabul ettirilmek istenen şey tabiatın yanlış bir ürününden ibarettir. Bu hatalı şeyin arkasından, bir sürü ıstıraplar alayı gelmektedir
Nasyonal Sosyalistler olarak biz biliyoruz ki, dünya bizim felse femizı devrimci kabul edecek ve. bu ad altında bize hakaret edecek tir. Fakat hiçbir zaman bizim fikir, mütalâa ve hareketlerimiz, devri mizin beğenilmesi veya kötülenmesinden ileri gelmemektedir. Bı zim genç hareketimiz, şuuruna sahip olduğumuz hakikate hizmei etmek yolundaki mecburi görevden doğmaktadır. Gelecek nesille rin, teşebbüsümüzün yaptığı hizmeti takdir e^^ekle kalmayacağına faydasını da teslim edeceğine ve bizim davranışımızı saygıyla karşı layacağına emin olabiliriz.
insanlık, bu yolu takip ederken, bugün pek çok rastlanan ba rışseverlerin ağlayıp, sızlamaları ve dırlanmaları ile ümit ettikleri gayeye ulaşacak mıydı, yoksa ulaşamayacak mıydı, bunu kimse önceden, kestiremez. Aslında ulaşılacak gaye şudur: Gözyaşı döken barışseverlerin salladıkları "zeytin dalları" ile sağlanmış bir barış değil, bütün dünyayı yüksek bir medeniyetin hizmetinde bulunduran bir hâkim milletin üstün kılıcı ile sağlanmış bir barış.
Milletimizin saflığının korunması ve müşterek bir kanın verdiği tutarlılıktan yoksun bulunması durumu, bize tarifi imkânsız fenalıklar yapmıştır. Meselâ birçok Alman hükümdarlarına egemenlik verildi, fakat Alman milleti hükümdarlık haklarından yoksun bıra-

kıldı. Bugün bile Alman milleti bu samimi tutarlılık yokluğundan zarar görmektedir. Fakat, gerek geçmişte ve gerek günümüzde felâketimize sebep olan şey, gelecekte bizim için bir nimet kaynağı olabilir. Çünkü, başlangıçta ırkımızı meydana getiren unsurlar arasın-h da kesin bir kaynaşmanın yokluğu ve bunun sonucu olarak kaynaşmış bir millet teşkil edebilmek hususunda karşılaştığımız imkânsızlık ne kadar korkunç olursa olsun, kammızdaki en iyi şeyin hiç ol-•mazsa bir bölümünün saf kalması ve ırkımızın geri kalan kısmını ezen çöküntüden kurtulmuş olması pek sevinilecek bir olaydır.
Hiç şüphe yok ki, ırkımızın ilkel unsurlarının tam bir alaşımı, dört başı mamur bir organ meydana getiren bir milletin doğmasını sağlayacaktı. Fakat her melez ırk gibi, başlangıçta en asil unsurların j,sahip oldukları medeniyeti geliştirme kabiliyetine pek az bir nispete sahip olacaktı. Yâni bu tam ve kesin karışmanın yokluğu bir nimet !'olmuştur. Bugün elan Alman milletinin içinde Kuzey Cermen ırkına mensup kimselerden meydana gelen bir "ihtiyat hazinesi" vardır ki, bunların kanları bozulmadan korunmuştur. Bu kimseleri geleceğimiz için pek değerli bir hazine olarak kabul edebiliriz. Irk kanunlarının bilinmediği ve her şahsın hemcinslerine eşit sayıldığı üzücü devrelerde, çeşitli ilkel unsurlar arasında mevcut değer farkları görülüp, takdir edilemiyordu. Bugün ise biliyoruz ki, milletimizin yapısını teşkil eden unsurların tam bir alaşımı ve bunlardan meydana çıkacak olan birlik bizi kuvvetli bir duruma getirecekti. Fakat, insanlığın göz koyması gereken yüksek gaye elin erişemeyeceği bir noktada kalacaktı, işi olumlu sonuca ulaştırmak için, kaderin seçtiği Ve açıkça görülebilen insan çeşidi, kendi meydana getirmiş olduğu bir milletin ortaya çıkardığı ırk çorbası içinde boğulup gidecekti. Bizim hiç rolümüz olmadan hayırsever kader tarafından önlenmiş şeyi, bugün yeni kazanılmış bir mefhumun kuvvetine dayanarak büyük bir dikkatle incelemeli ve faydalanmalıyız. Alman milletine verilmiş kutsal bir görevden söz eden kimse, bu işin sadece milletimizin, hatta bütün insanlığın bozulmadan kalmış asil unsurlarını korumayı kendisi için en büyük gaye kabul edecek bir devlet kurmaktan ibaret olduğunu bilmelidir. Böylece devlet ilk defa olarak, büyük bir gaye tanımış olur. Kendisine vatandaşların birbirlerini karşılıklı olarak rahatça aldatabilmelerine fırsat vermek için, asayişin korunmasına bakmak rolünü veren gülünç parolaya karşılık, Allah'ın lütfü ile bu dünyaya bağışladığı üstün bir insan nevinin korunmasından ibaret bir iş, gerçekten kutsal bir görev olur. Varlığını kendisinin içinde bulmalı iddiasına kalkan ruhsuz mekanizma, en büyük gayesi yüksek bir fikre hizmet etmekten ibaret olan canlı bir uzviyete döndürülmelidir. Reich, devlet olmak itibariyle, sadece Almanları bünyesine almalı ve bu ırkın ilkel unsurlarına sahip olan değerli yedekleri bir araya toplamalı ve korumalıdır. Aynı zamanda Reich bunları ağır ağır ve emin bir şekilde hâkim bir duruma çıkarmayı da kendine görev saymalıdır.
Eğer meselenin derinine inilecek olunursa, tembellikten ibaret olan bir devreyi, bir mücadele devresi takip edecektir. Fakat burada da "işleyen demir paslanmaz" sözünü uygulamaya imkân vardır. Aynı anda, zaferin sadece hücum ile kazanılacağı görüşü de unutulmamalıdır. Kavgamızın gayesi ne kadar büyük ve toplum, bunu anlamaktan ne kadar uzak ise, tarih göstermiştir ki, başarı ve başarının önemi de o kadar büyük olacaktır. Hedef alacağımız gayeyi açıkça görmek ve kavgaya sarsılmaz bir sebatla devam etmek bizim için yeterlidir. Bugün devletimizi idare eden memurlardan çoğu, yarın vukua gelecek olay için mücadele etmek ve çalışmak yerine, mevcut durumunu muhafaza ettirmeyi daha uygun bulmaktadır. Bu gibiler, devleti bir mekanizma sayarlar ve mevcudiyetlerinin tek sebebi hayatta kalabilmekten ibaret olduğuna hükmederler. Hayatları daima söyledikleri gibi devlete aittir. Devlet otoritesini, bir milletin beka içgüdüsünün egemenlik hakkına sahip saymaktansa, bu organın sırf otomatik bir mekanizması kabul etmek bu kimseler için tabii olduğu kadar daha kolay ve rahattır. Gerçekte devlet ve devletin otoritesi, bu gibiler için bir amaçtır. Yahut, hayat uğrunda girişilen büyük ve ebedi kavgada kullanılan kudreti büyük silahtır. Başka bir ifadeyle, yaşamak isteyen topluluğun müşterek bir idaresinden ibarettir, işte bundan dolayı, biz Nasyonal Sosyalistler kavgamız için, fizik, zekâ ve cesaret bakımından köhnemiş bir topluluk

içinde pek az mücadele arkadaşı bulabileceğiz. Bu topluluk içinde bulacağımız taraftarlar, kalpleri ve düşünme güçleri gençliğini muhafaza eden ihtiyarlar olacaklardır. Hiçbir zaman, mevcut durumlarını muhafaza etmeyi hayatlarının tek gayesi edinmiş kimseler bize katılamayacaklardır. Karşımıza, kötü kalpli olanlardan ziyade, fikren tembel olanlar ve mevcut devletin bekasında menfaatleri olan kimseler daha çok çıkacaktır, işte, bu korkunç mücadelenin ümitsiz bir şey gibi görünmesi, atıldığımız işe büyüklük vermekte ve yücelik kazandırmaktadır. Bu da biz Nasyonal Sosyalistlerin başarı ihtimalini teşkil etmektedir. Daha başlangıçta zayıf ruhluları korkutan veya çok geçmeden onların cesaretlerim kıran savaş naraları, gerçekten kavga seven nesillerin bir araya toplanması için bir işaret hizmetini görecektir.
Şu husus bilhassa bilinmelidir: Bir milletin tek bir gaye peşinde koşması için, enerji ve faal kuvvetle teçhiz edilmiş kimseler birleşerek milleti içine dalmış olduğu ataletten kurtarırlarsa, bu kimseler milletin tamamının hâkimi olurlar. Bugün birkaç kişiye zor gibi görünen şey, gerçekte zaferimizin en lüzumlu şartıdır. "Kavga" büyük ve zahmetli olduğundan en kuvvetlileri bulmak gerekmektedir. Bu seçkin zümre, fikir savaşımızda biz Nasyonal Sosyalistlere başarıyı garanti eder. Irkların saflığım bozan birleşmelerin tesirini, tabiat basit olaylarla düzeltir. Tabiat bu konuda ise melezlere pek az tolerans tanır. Bu çeşit faaliyetlerin ilk ürünleri, dördüncü ve beşinci batına kadar büyük zorluklarla karşılaşır. Kandaki birliğin azlığı, o şahısların iradeleri ve hayati enerjiler arasında birçok farklar doğurur. Halis ırka mensup bir kimse akla uygun ve düzgün kararlar alırken, karışık bir kan bütün müşkül anlarında şaşırır yahut yarım kararlar verir. Sonunda karışık kanlı kimse, temiz kanlı kimsenin hâkimiyeti altına girer. Böylece fiiliyatta daha çabuk mahvolmaya müsait bulunur. Bu hâdiselerin misalleri çoktur. Tabiat işte bu noktalarda düzeltmeler yapar. Hatta tabiat, çok kere daha ileri gider ve nesil verme faaliyetine bir sınır çeker.
Belirli bir ırka mensup bir fert, aşağı bir ırkın temsilcisi ile bir leşırse, birleşmenin sonucu seviyenin düşmesi olacaktır. Ayrıca, aralarında yaşadıkları halis ırk mensuplarına kıyasla daha zayıf zürriyet meydana getirecektir. Üstün ırktan yeni kan karışmasına engel olunduğu hallerde devam eden birleşmeler, ortaya öyle çeşitli fıkır-ler koyacaklardır ki, tabiat tarafından ustaca azaltılan mukavemet kuvvetleri, kendilerini kısa bir zaman içinde yok olmaya mahkûm edecektir veya binlerce yıl sonunda yeni bir karışım ortaya çıkacaktır. Bunlarda ise çeşitli birleşmelerden dolayı kökle birlikte karışmış olan ilkel unsurlar artık tanınmaz hale gelecektir. Böylece çeşitli karşı koyma kuvvetlerine sahip yeni bir millet meydana gelecektir. Fakat bu yeni milletin fikir ve güzel sanatlar yönünden değeri, ilk birleşmeye katılmış olan yüksek ırkın kabiliyetlerinden çok aşağı olacaktır. Aynı zamanda bu verimsiz yaratık, kanı temiz kalmış yüksek bir ırka yenilecektir. Binlerce yıl zarfında gelişen ve bu yeni milletin aynı cinsten olmasını sağlayan "sürü birliği" ne kadar büyük olursa olsun, ırkın seviyesinin düşmesi ve yaratıcı meziyetlerinin azalmasından dolayı, fikri gelişme ve medeniyet yönünden üstün olan saf bir ırkın saldırılarına karşı koyamayacaktır. Demek ki şu ilke ortaya konabilir: Her ırk birleşmesi, er geç zaruri olarak ortaya çıkan melezlerin birleşmeye katılmış ve katı temizliğinin verdiği birliği korumuş üstün unsurların yüzleşmesinde yapıldığı takdirde ortadan kalkması sonucunu verir. Melez için tehlike ancak üstün ırka mensup sorı fert unsurunun da melezleşmesi ile son bulur.
işte ırkların bozulmaları ile ortaya çıkan yaratıkların, saf bir ırk tabakasının bulunması ve yeni melezleşmelerin olmaması şartı ile, yavaş yavaş ortadan kaldırılması tabiatın sağladığı tedrici yenileşmenin ve tekrar hayat bulmanın kaynağı olur. Bu olay, kudretli bir ırk içgüdüsüne sahip olan ve özel şartlarda veya bazı özel zorlamalar sonucunda ırkın temizliğini koruyan ve devam ettiren tabii çoğalma yolundan uzaklaştırılmış insanlarda kendiliğinden ortaya çıkabilir. Zorlama son bulur bulmaz, saf kanlı unsur, hemen kendine eş olanlar arasında çiftleşmeye başlar ve bu davranış sonunda her çeşit birleşme yoluyla bozulmalara engel olur. Böylece melezleşmeden ortaya çıkan yaratıklar, kendiliklerinden arka plâna çekilirler.

içgüdünün telâkkilerine arkasını dönmüş, tabiatın ortaya koyduğu varsayımları idrak etmeyen bir kimse, tabiatın yaptığı düzeltmelere itimat etmemelidir. Demek oluyor ki, yenileşme işini yapma görevi, *zekâya* düşmektedir. Fakat, gözleri körleşen bir kimse, ırkları birbirinden ayıran setleri yıkmakta devam edecektir. En sonunda bir gün içinde bulunan en iyi şey mahvolacaktır, işte o vakit orada "birlik" isteyen bir çorbadan başka bir *şey* görülmeyecektir. Bugün sözleri kulaklarımızı tahriş eden meşhur reformcuların idealleri budur. Fakat, şu bilinmelidir ki, bu şekilsiz alaşım, dünyada her türlü idealin ölümünü ifade etmektedir. Belki bu şekilde "büyük bir sürü" meydana getirile bilinir. Böylece bu karışım sayesinde sürü hayatına düşkün bir hayvan yaratılabilir. Fakat bu alaşımdan, hiçbir zaman medeniyet yapıcı saf bir kimse çıkmayacaktır. İşte o zaman beşeriyetin görevinde kusur etmiş olduğuna hükmedile bilinir.
Dünyanın böyle bir duruma düşmemesi istenirse, o zaman Cermen ırkı dostlarımın kutsal görevleri, yeni melezleşmeleri önlemek olmalıdır. Çağdaşlarımızın dikkatlerini çekmiş olan süprüntü herifler bu fikri duyunca, haykıracaklar ve şikâyette bulunacaklardır. En kutsal haklarına tecavüz ettiğimi iddia edeceklerdir. Halbuki insanın sadece bir tane kutsal görevi vardır. Yani beşeriyette mevcut en iyi şeyini korumasına, bu imtiyazlı kimselerin gelişmelerini daha mükemmel hale sokması için kanının saf bir halde kalmasına dikkat etmektir.
Irkçı bir devlet, evlenmeleri daimi bir ırk değişmesine sebep olmaktan kurtarmalıdır, insani sebeplerden dolayı, benim tezime karşı olanların itirazlarına, bütün ecza hanelerde ve seyyar satıcılarda en sağlam anne ve babanın çocuk yapmaması için ilâçların satıldığı şu sırada hak verilemez. Günümüzün devletinde frengililerin, veremlilerin veya sakat ve aptalların nesil verme haklarını ellerinden almak, cinayet olarak telâkki edilmektedir. Diğer taraftan, sağlam milyonlarca insandan nesil verme hakkını çekip almak, hiç de fena bir hareket kabul edilmemektedir. Bu durum, ikiyüzlü cemiyetin ahlâk anlayışına aykırı gelmemekte, bilâkis fikri tembelliğini okşamaktadır. Çünkü aksi olsa idi, ırkımızın saflığını koruyabilmesi için kafalarını çalıştırmaları ve yorulmaları gerekirdi.
Bugünkü sistem idealden ve asaletten mahrumdur. Bizden sonra gelecek nesillerin menfaati ve en iyi şekilde yetişmeleri işine hiç kimse önem vermemektedir. Kiliselerin hali de böyledir. Bu kiliseler, Tanrı'nın en büyük eseri olan insanlara karşı gösterilmesi gereken saygıyı göstermemektedirler. Ruhtan bahsederler, fakat ruhun bir örtüsü olan insanın "proleter" durumuna düşmesine göz yumup, seslerim çıkarmazlar. Sonra kalkarlar, Hıristiyan inancının kendi memleketlerinde tesirini kaybettiğine ve fizik olarak çökmüş, ahlâkı da dış görünüşüyle mütenasip bir şekilde bozulmuş, sefil güruhun "dinsiz" oluşuna hayret ederler. Bunun acısını çıkarmak için de Otantolara ve Cafreslere Hıristiyanlığı yaymağa kalkışırlar. Bu arada bizim Avrupa devletleri, sofu misyonerlerini Orta Afrika'ya göndererek zenciler için misyonlar kurarlar.
iki Hıristiyan mezhebi, zencileri rahatsız edeceği yerde, bugün felâketlere ve üzüntülere yol açacak hastalıklı bir çocuğa hayat bahse tmektense, gürbüz fakat zavallı bir küçük yetime merhamet gösterip, ona ana-baba hizmetinde bulunsaydı, Tann'nın daha çok hoşuna gidecek bir şey yapmış olurdu
Irkçı devlet, bugün bu konuda yapılması ihmal edilmiş veya bilhassa yerine getirilmemiş olan şeylerin tamamını tamir etmelidir. Irkçı devlet, ırki toplum hayatının merkezi durumuna getirmeli ve ırkın halis kalmasına nezaret etmelidir. Aynı zamanda, bir milletin en değerli malının "çocuk" olduğunu kabul ve ilân etmelidir. Yalnız, sağlam olanların çocuk yetiştirmelerini sağlamalıdır. Irkçı devlet şunu söylemelidir: *Bir hastalığa tutulmuş iken ve birtakım büyük eksiklikleri haiz iken, çocuk yapmak en ayıp bir harekettir. Bu durumda en şerefli hareketin çocuk yapmaktan vazgeçmenin olacağı anlatılmalıdır. Devletin bu müdahale hakkı vardır. Çünkü devlete, bir milletin binlerce senelik bir geleceği teslim edilmiştir. Bu durum karşısında ferdin arzulan bir hiçten ibarettir. Ferde boyun eğmekten başka yapacak*

bir iş düşmez. Devlet, fikrini aydınlatmak için modern tıp ilminden istifade etmelidir, irsi bir sakatlığı bulunan ve bu hali zürriyetine intikal edecek olanlara nesil yetiştirmek hakkına sahip olmadıkları anlatılmalıdır. Aynı zamanda devlet, sağlam bir kadının çok evlât yetiştirmek gibi Tann'nın bir lütfü olan kabiliyetinin, hükümet sisteminin mali siyasetiyle tahdit edilmemesine dikkat etmekle görevlidir. Devlet, çok evlât yetiştiren ailelerin teşekkülüne imkân hazırlayacak sosyal şartlara karşı gösterilmekte olan tembel tutuma ve lâkaytlığa son vermelidir. Devlet kendini, değeri takdir edilemeyecek kadar yüksek bir milletin en büyük koruyucusu bilmelidir. Devletin dikkati orta yaşlılardan ziyade çocukların üstünde olmalıdır. Fizik ve ahlâkça sağlam olmayan bir kimse çocuklarının vücudunda kendi sakatlığını devam ettirmemelidir. Devletin terbiye yönünden yerine getireceği büyük bir görevi vardır. Irkçı devlet, millete terbiye yoluyla, hastalıklı ve zayıf olmanın utanılacak bir hal olmadığını, aksine açınılacak bir felâket olduğunu ve bencillik şevkiyle bu felâketi, masum bir çocuğa intikal ettirmenin ise cinayet olduğunu öğretmelidir. Devlet bu ilkelere göre hareket etmek için gayesinin anlaşılıp anlaşılmadığını, uygun veya uygunsuz bulunduğunu tahkik ile vakit geçirmemelidir. Herhangi bir kimse, sorumlu olmadığı bir hastalıktan mustarip olup da, çocuk yetiştirmekten vazgeçer ve sevgisi ile şefkatini, milletinin ilerde canlı ve gürbüz olacağı tahmin edilen fakir bir çocuğuna tahsis ederse, gerçekten asil bir harekette bulunmuş ve insani hissiyat göstermiş olur. Fizik bakımından soysuzlaşan veya akıl hastalıklarından mustarip olan kimseler, altı yüz sene çocuk yetiştirmekten men edilmiş olsalardı, bugün insanlık birçok vahim dertlerden kurtulmuş olurdu. Öyle sıhhatli bir nesilden faydalanılır ki, bunun olumlu sonuçlarını tahmin etmek bile zordur. Milletimizin en sağlam ve kuvvetli unsurlarının nesil vermelerini şuurlu ve sistemli bir şekilde teşvik etmek ve kolaylaştırmakla öyle bir ırk meydana gelir ki, bu ırkın rolü, hiç olmazsa daha işin başlarında bugün acısını çektiğimiz fizik ve ahlâk yönünden çöküntülere sebep olan tohumları saf dışı etmek olur. Çünkü bir millet ve bir devlet bu doğru yolu tutunca, pek normal olarak ırkın değerini geliştirmeye ve verimliliğini artırmaya önem verilecektir.

Bunda başanlı olmak için, bir devletin her şeyden önce yeni elde edilmiş bölgeyi kolonize etme işini tesadüfe bırakmaması ve bu kolonizasyonu belirli kurallara tabi tutması gerekir. Bilhassa, teşkil edilen "ırk komisyonları" şahıslara kolonizasyon izni vermelidir. Bu izni almak için konacak şart muayyen bir ölçüde ırk saflığı ve bunu ispat etmek olmalıdır. Böylece vatan etrafındaki koloniler yavaş yavaş bu şekilde kurulmuş olur. Bu koloniler millet için değerli bir hazine olacaktır. Kolonilerin gelişmeleri milletin her ferdini gurur ve neşeyle dolduracaktır. Çünkü bu koloniler, bizzat milletin ve insanlığın, mesut geleceğinin tohumlannı ihtiva etmektedir. Bu daha iyi dönemi meydana getirmek, ırkçı devletçe fiile konmuş ırkçı düşüncelerin işidir. Böylece insanlar, artık köpek, kedi ve at gibi hayvan nesillerinin ıslahıyla uğraşmaktan ziyade, ırkların ıslahıyla meş gül olacaklardır, insanlık tarihi bu durum karşısında, gerçeği görmüş ve nesil vermelerinin mahzurlu olacağını anlamış kimselerin sükût içinde feragat göstermelerine ve kendilerini feda etmelerine şahit olacaktır. Bu ruhi davranışı mümkün olacağı, yüz binlerce insanın dini bir kanunla zorlanmadıkları halde kendiliklerinden bekârlığa mahkûm oldukları bu dünyada inkâr edilemez.

Eğer kilise tarafından insanlara, Tanrının başlangıçta yaratmış olduğu insanları çağıran bir ihtar yapılırsa, böyle bir feragat neden • mümkün' olmasın? Hiç şüphe yok ki bugünkü o değersiz burjuvalar bunu hiç anlamayacaklardır. Gülecek ve o biçimsiz omuzlarını silkecekler ve şöyle diyeceklerdir: "îlke olarak güzel ama, imkânı yok!'" Gerçekten bu iş onlara göre değildir. Onların dünyası bu iş için yapılmış değildir. Burjuvaların tek endişeleri kendi hayatlarıdır. Yukarıda açıkladığım düşünceler, biz Nasyonal-Sosyalistlere göre devlet değerinin ölçüsünü ortaya koyabilir. Ancak bu değer her milletin kendi özelliklerine göre değişebilir. Gerçekte ise bu değer, insanlığın seviyesine yükseltilirse "mutlak" duruma" gelecektir. Yâni bir devletin medeniyet alanına ulaştığı seviye ölçü olarak kabul edilmekle, o

devletin faydası hakkında bir hüküm verilemez. Bu hüküm, özellikle bu canlı organın her millet için ortaya koyduğu faydaya göre verilebilir.
Devlet, temsil ettiği milletin hayat şartlarına tekabül etmekle "ideal devlet" niteliğini kazanmaz. Devletin varlığı, temsil ettiği milletin hayatını tatbiki surette sağlarsa "ideal devlet" olarak kabul edilebilir. Devletin dünyada kültür bakımından ne kadar önemi olursa olsun, bu önemin millete hiçbir faydası yoktur. Çünkü bir devletin vazifesi, yaratmak değildir. Devletin vazifesi mevcut kuvvetlere yol açmaktır. Demek ki bir devlet, kendi medeniyetini, en yüksek medeniyetin temsilcilerinin ırk derecesine ulaştırırken çökerse, o devlet hatalı yola girmiş olur. Çünkü o *zaman* bu kültürün varlığını korumak yolundaki ilk önemli şarta saygı göstermez. Kültür devletin işi değildir. Bu kültür, devletin canlı organı tarafından takviye edilmiş olan medeniyet kurucu bir milletin eseridir. Devlet, bir cevher temsil etmez. Devlet, bir şekil ifade eder. Bir milletin ulaştığı medeniyet seviyesi, o milletin içinde yaşadığı devletin *taydaşını* ölçmek imkânını vermez. Meselâ, medeniyet verici bir millet, bir zenci kabilesi gibi yaşayabilir. Hatta bu milletin devlet olarak meydana getirdiği teşkilât, zenci topluluğunun meydana getirdiği kabileden daha da fena olabilir. İşte devletin rolü burada belli olur. Kötü bir devlet bir milletin başlangıçta sahip olduğu yaratıcı melekelerin kaybına sebep olur.
Bir devletin değeri hakkında verilecek hüküm, dünya tarihinde oynayacağı rolün önemi ile değil, milletine sağlayacağı faydayla meydana çıkar.
Devletin mutlak değerleri hakkında bir hükme varmak zordur. Böyle kati bir hüküm, yalnız devletin kendisine değil, daha çok milletin kıymet ve seviyesine bağlıdır. Demek ki, devletin yüksek görevi, esas itibariyle millete düşer. Devletin tek fonksiyonu, mevcudiyetinin iktidarıyla, milletin her husustaki gelişmesini imkân dahiline sokmaktan ibarettir.
Bu durumda, Almanlara gerekli olan devletin nasıl teşkil edilmesi hususunu düşünecek olursak, ilk önce iki noktayı açıkça tayin etmeliyiz: Bu devlet hangi adamları bünyesine almalı ve hangi gayeleri takip etmelidir?
Maalesef Alman milleti bugün, kaynaşmış bir ırka sahip değildir, ilkel unsurların kaynaşması ile yeni bir ırk doğduğunu iddiaya imkân verecek şekilde bir gelişmeye yol açmamıştır. Gerçekte, "O-tuz Yıl Savaşı"ndan bu yana milletimizin kanını bozmuş olan ve birbirini takip eden buluşmalar, onu bozulmaya uğratmakla kalmayıp, ruhumuzun üzerinde de olumsuz tesir yaratmıştır. Vatanımızın açık sınırları, sınır boyları, Alman olmayan siyasi varlıklarla temas, bilhassa Reich'm içine yabancı kanın girmesi ve devamlı yenileşme tam bir kaynaşma için gerekli olan zamanı bırakmıyordu. İşte bu karmaşadan yeni bir ırk doğmadı. Bütün ırki unsurlar yan yana dizilmiş bir durumda kaldılar. Sonunda, bayağı bir sürünün toplandığı buhranlı günlerde, Alman milleti çeşitli yönlere dağıldı. Sadece ırkı meydana getiren maddelerin toprak üzerindeki dağılma şekli çeşitli çevreleri ilgilendirmekle kalmaz, bunlar aynı çevrenin içinde de bir arada mevcut bulunurlar. Kuzeyliler, güneylilerin yanındadırlar. Bunların civarında Almanlar ve her iki grubun yanında da batılılar vardır. Aynı zamanda "harita'lar da ayrı ayrıdır. Bu durumun bazı yönlerden büyük zararları vardır. Alınanlarda kanın bir olmasından ileri gelen o kuvvetli sürü içgüdüsü azdır. Oysa, tehlikeli anlarda bilhassa ön plânda yer alan bu içgüdü, milletlerde ki bütün farkları yok ederek, onları müşterek düşmana karşı saldırgan bir sürü gibi aynı cephede toplamak suretiyle, milletin çökmesine engel olur. Bizde fazla ferdiyetçilik denilen şey ırkımızın özel vasıflara sahip esaslı unsurlarının birbirlerine karışmadan birlikte yaşamalarından ileri gelmektedir. Bunun barış sırasında çoğu zaman güzel sonuçları olabilir. Fakat her şey hesap edilecek olursa, dünya hakimiyetinin elimizden kaçtığı görülür. Eğer Alman milleti de kendi tarihi boyunca başka milletlerin faydasını gördükleri bu sürü içgü-' düşüne sahip olsa idi, bugün Alman Reich'ım dünyaya hâkim bir mevkide görürdük. Hatta dünyanın tarihi kadar yoksul olanlara, hayatlarım bir kaide üstüne oturtarak kendilerini hükmeden gibi görmeyenlere ve başka inançla dolu olanların ordusuna sesleniyoruz. Her şeyden önce Alman gençliğinin kudret fışkıran ordusuna sesleniyoruz. Bu gençlik öyle bir devirde yetişmektedir ki, bu tarihin büyük

bir dönüm noktasıdır. Babalarının tembel oluşları ve ilgisiz kalışları kendilerini mücadele etmeye zorluyor. Genç Almanlar günün birinde yeni bir ırkçı devletin mimarları veya tam bir yıkılıp çökmenin, yeni burjuva dünyasının ölümünün son görgü tanıkları olacaklardır. Çünkü bir nesil gördüğü ve anladığı fenalıklardan acı çeker de buna boyun eğerse ve bugünkü burjuva sınıfının yaptığı gibi bu derde çare bulmak için elden bir şeyin gelmeyeceği yolunda kolay bir mazeret ile yetinirse, böyle bir dünya yok olmaya mahkûmdur, işte bizim burjuva sınıfımızın belirli vasfı artık bu eksiklikleri inkâr edememesidir. Onlar çürümüş ve kokuşmuş birçok şeylerin varlığını itiraf etmek zorundadırlar. Fakat bu sınıf, bu kusurlara karşı bir reaksiyon gösterememektedir. Artık burjuva sınıfının altmış-yetmiş milyonluk bir milleti tehlikeye karşı seferber etmek için gayret göstermeye kuvveti kalmamıştır. Eğer böyle bir mücadele başka bir memlekette meydana gelirse, bu teşebbüsün uygulamada başarılı olamayacağını ispata çalışmaktadır. Bu cüceler miskinliklerini, fikri ve ahlâki zaaflarını haklı göstermek için, ne kadar budalaca delil ve muhakeme varsa ileri sürerler. Meselâ bir devlet, milletinin alkol ile zehirlenmesine savaş açsa, bütün Avrupa burjuva âlemi, başını sallamakta ve insanlık için yapılan bu mücadeleyi gülünç bulmaktadır.

Bu konuda hiçbirimiz boş bir sanıya kapılmamalıyız. Bizim burjuva sınıfımız insanlığa düşen asil görevlerin hiçbiri için kabili yetli değildir. Kendisinde zerre kadar bir temel mevcut değildir. Bu hal kötü kalplilikten ziyade tasavvur edilemeyecek derecede bir rehavetten ve tembellikten ileri gelmektedir. Bunun için, "burjuva partisi" adı altında miskin bir halde yaşayan bu siyasi kulüpler, bazı profesyonel kimseler tarafından meydana getirilmiş menfaat partileri durumuna düşmüşlerdir. Tek gayeleri bencil menfaatlerini en iyi şekilde korumaktır. Böyle bir "burjuva esnaf partisi" herhangi bir mücadeleyi idare etmeye ehliyetli değildir. Hele, kendisine karşı olanlar "altın babaları" arasından çıkmayıp, en büyük tahriklerle baş kaldırmış ve her şeyi göze almış proletarya toplulukları içinden, ortaya çıkarsa iş daha da zorlaşır.

Halkın hizmetinde olan ve halkın menfaatini gaye edinen devlet birinci görevinin, ırkın en iyi unsurlarını muhafaza etmek, onlara ihtimam gösterip, gelişmelerini hazırlamak olduğunu idrak ederse, bu görevle işinin bitmediğini anlayacak ve ırka lâyık nesiller yetiştirdiği gibi, bu nesillerin eğitimiyle de meşgul olacaktır.

Şahısların fikri yönden verimli olmaları, belirli bir insan malzemesinin ortaya koyacağı ırki kabiliyetlerin sonucu olacağına göre, herkesin eğitimi ilk önce fizik barışının devamına ve gelişmesine bağlıdır. Çünkü daima sağlam ve enerjik bir düşünce gücü, ancak sağlam ve kuvvetli bir bedende bulunur. Dâhilerin bazen zayıf bir bünyeye sahip olmaları bu prensibi bozmaz. Onların durumları istisnadır. Eğer bir millet soysuzlaşmış kimselerden meydana gelmişse, gerçekten böyle bir bataklıktan büyük bir dâhinin çıkması son derece nadirdir. Eğer çıkarsa bile bu dâhinin nüfuz ve tesirinden, soysuzlaşmış millet istifade edemeyecektir. Ya bu soysuzlaşmış topluluk dâhiyi anlayamayacak, ya da irade kuvvetlerinin zayıflaması sonucu o dâhinin arkasından yürüyemeyecektir.

Bu gerçeği idrak etmiş olan ırkçı devlet eğitim alanındaki görevinin, ilimleri kafaları içine tulumba darbeleri ile sokmaktan ibaret olduğu zannına kapılmamalıdır. Başarılı ve uygun eğitim usulleri ile, tamamen sağlam bünyeli gençlerin yetiştirilmeleri için gayret sarf edecektir. Fakat bu iş yapılırken, gaye karakterin terbiyesi ve bilhassa irade kuvvetiyle kabiliyetinin gelişmesi olacaktır. Bu arada gençler, fiil ve hareketlerinin sorumluluğunu memnuniyetle kabul etmeye de alışacaklardır. Asıl öğretim en sonra gelecektir.

Irkçı devlet şu prensibe göre hareket edecektir, ilmi bilgisi da ha başlangıç noktasında kalan, fakat vücudu sağlam, karakteri düğün, bir karar almasını seven ve irade kuvveti'ile donatılmış olan bi, kimse, müh toplum için, fikri verimliliği ne olursa olsun bir sakat tan daha faydalıdır. Fizik bakımından soysuzlaşmış, iradeleri zayıf korkakça bir barışçılık taraftarı olan bilginlerden kurulu bir millet' hiçbir zaman cennetlik olamaz. Hattâ bu dünyada da kendi hayatın, bile sağlayamaz. Kaderin bize karşı açtığı çetin savaşlarda en az bil gısı olanın

yenildiği pek enderdir. Mağlûp, daima bildiği şeylerden • en az cesaretli karar çıkaran ve bunu da pek kötü bir şekilde uygu layan kimsedir. [76]
Fizik ile maneviyat arasında bir ahenk olmalıdır. Kangren ol muş bir vücut, düşünme gücünün parlaklığı ile hiçbir zaman güzel hale gelemez. Enerjisi olmayan, kararsız, korkak ve kusurlu doğ muş, sakat kimselere, bir fikri eğitim vermek haksızlık olur Yunan darın düşündükleri güzellik fikrim ölmezleştıren şey, en gösterişi, ızık güzelliğinin, düşünce gücünün parlaklığı ve ruhun asaleti ile fevkalâde bir şekilde birleşmesinden ibarettir.
Moltke'nin "Şans ancak yeteneğin arkası sıra yürür." şeklindeki sözü ne kadar doğru ise, düşünce gücü, genellikle ancak sağlam ve sıhhatli bir vücutta yerleşebilir.
Vücudu sağlam yapmak ırkçı bir devlette fertlerin vazifesi değildir. Bu iş, ebeveynlere düşen bir mesele de değildir. Bu devletin temsil ettiği ve koruduğu milletin bekası için bir ihtiyaçtır Nasıl tahsile ait hususlarda devlet ferdin serbest hareket etme hakkına te cavuz eder ve çocuğu, anne ve babanın arzuları hilâfına mecburi öğretime tâbi tutarsa, ırkçı devlet de, daha geniş bir şekilde olmak üzere, milletin muhafazasını ılgÜendıren ana meselelerde, şahısların cehaletlerine veya anlayamamış "imalarına karşı", kendi otoritesini kullanmalı ve galip kılmalıdır. Terbiye alanındaki icraat, gençlerin vücutlarını küçük yaştan itibaren takip edilmekte olan gayeye doğru itmeli ve sonra muhtaç olacakları dayanıklılığı kazanacak şekilde onları tanzim ve teşkil etmelidir. Özellikle kış bahçelerinde büyütülmüş bir nesil yetiştirmekten kaçınılmalıdır.
Bu terbiye ve sıhhat ışı, ilk önce genç anneler üzerinde tesir icra etmelidir. Beş on yıllık bir gayret, doğumları tamamen mikroptan arınmış duruma getirmek ıçm yeterli olmuş ve loğusalıkta ateşli hastalıklar azalmıştır. Hastabakıcıların ve bizzat annelerin bu konu daki eğitimleri esaslı bir şekilde sağlanırsa, çocuklara daha ilk yıllardan itibaren gelişmeleri için ihtimam ve itina göstermek mümkün olur. Irkçı bir devlet, okulda beden çalışmalarına, şimdikine nispetle daha çok zaman ayırmalıdır
Genç dimağları gereksiz bir yükle ve faydasız bir bilgi ile doldurmak büyük hata olur. Tecrübeyle sabittir ki, gençler hafızalarında yalnız parça parça şeyleri saklarlar ve öğrendiklerinin esaslı taraflarını ise zihinlerinde tutamazlar. Onların zihinlerinde kalan, hiçbir zaman ifade edilmeyen ayrıntıdır. Zihni tıklım tıklım doldurulmuş genç bir çocuk, bu konular arasında akla uygun, karşılaştırmalı bir ayıklama ve temizleme yapmaktan âcizdir. Bugün ortaokullarda, haftada iki saat beden eğitimi dersi koymak ve bu dersi seçmeli kılmak, fikri bakımdan dahi ağır bir hata olur. Bir genç adamın, her gün hiç olmazsa sabah akşam birer saati beden çalışmalarıyla geçmelidir. Bilhassa boksu ihmal etmek olmaz. Bu konuda kültürlü çevrelerde büyük hatalar işlenir. Bu çevrelerin fikirlerine göre boks kaba bir spordur. Ama bir genç eskrim öğrensin ve değerli vakitlerini düello etmekle geçirsin, bu onlara göre hatalı değildir. Halbuki boks kadar, kavgacılık ruhunu geliştiren, şimşek gibi seri kararlar vermeğe alıştıran ve vücuda çelik sertliğini veren hiçbir spor yoktur. Gençler için bir fikir ihtilâfından çıkan kavgayı yumrukla halletmek, keskin bir kılıçla halletmekten daha vahşice sayılamaz. Tecavüze uğramış bir kimsenin, saldırgan yumruklarıyla uzaklaştırması, kaçıp polise sığınmasından daha adi değildir.
Her şeyden evvel, genç ve vücutça hastalıklı bir adam, darbelere tahammül etmeyi öğrenmelidir. Bu ilke hiç şüphe yok ki, bizim fikir şampiyonlarına bir vahşiye lâyık gibi gelecektir. Fakat ırkçı devletin rolü "barışçı değerlerden ve fizik yönünden çökmüş insanlardan meydana gelen bir topluluğu eğitmek değildir. Onun insanlık hakkında beslediği ideal, tip olarak sayın küçük burjuvayı, faziletli ihtiyar kızı kabul etmemiştir.
Irkçı devletin fert tipi mert, mağrur; enerji sahibi erkekler ve dünyaya gerçeği seven insanlar getirmeye kabiliyetli kadınlardır.
işte bunun için spor bir kimseyi kuvvetli, usta ve cüretkâr yapmakla kalmaz, o kimseyi sertleştirir, üzüntü ve mağlûbiyetlere tahammül etmeye alışkın bir hale de getirir. Eğer aydınlarımızın üstün sınıflarını teşkil edenler, vakti öldüren şeyleri öğrenmek yerine yalnız

boks yapmayı bilselerdi, ahlâksız, asker kaçakları ve bunlara benzer ayaktakımları tarafından bir ihtilâl yapılamazdı. Keza, bu ihtilâl'başarısını, ihtilâl yapanların cesaretli ve cüretkâr oluşlarına borçlu değildir, ihtilâl, devleti idare edenlerin korkakça ve acınacak şekildeki kararsızlıkları sonucu başarıya ulaşmıştır. Çünkü bizi fikir yönünden idare edenler sadece "ırkçı bir eğitim" görmüşlerdi. Ama muhalifler fikri silâhlar yerine demir çubuklar ve sopalar kullandıkları zaman, bizim idarecilerimiz âciz durumda kaldılar. Bütün bunların olmasına sebep yüksek okullarımızın insan yetiştirmek yerine, memur, mühendis, teknik adam, hukukçu ve edebiyatçı yetiştirme yi ilke edinmesi ve bu zihniyetin ölmemesi için de profesörler yetiştirilmesidir. Bizleri idare edenler, fikri yönden göz boyayıcı sonuçlar elde ettiler, fakat idare eseri göstermeleri gerektiğinde çok aşağılarda kaldılar.
Şurası bir gerçektir ki, eğitim esas itibariyle korkak olan bir kimseyi cesur yapamaz. Yine aynı kesinlikle ifade edeyim ki, tabiat tarafından cesaretle donatılmış bir kimse kusurlu eğitim sonucu bedenen zayıf kalmışsa, melekelerini geliştiremez. Manevi kabiliyetlerini anlamış bir kimsede, cesaretin ve hatta kavgacılık ruhunun ne kadar gelişeceği orduda görülür. Orduda sadece kahramanlar yoktur. Vasat kimselere orada çok sık rastlanır. Gerçekte ise, barış sıra-sında Alman ordusunun gördüğü başarılı talim, bu büyük müessesenin askerlerine öyle bir kendine güven telkin etmişti ki, düşmanlar bunun kuvvetini hiç akıllarına getirmemişlerdi. Alman ordularının 1914 yazı sonlarında ve sonbaharında cepheden cepheye ilerlerken, önlerine çıkan her *şeyi ezip* geçtikleri sırada ortaya koydukları eşsiz cesaret ve gayret delilleri, bıkıp usanmadan takip edilmiş olan bu eğitimin sonucu idi. O bitmek bilmeyen barış yılları boyunca, ordu çoğu zayıf bedenli olanları, en umulmaz başarılara alıştırmış ve bütün askeri kendine inanmış hale getirmişti ki en korkunç çarpışmaların vahşeti bile bu olumlu çalışmanın işaretlerini yok edemiyordu. İşte, şimdi yere serilmiş, kırık dökük bir halde bütün dünyanın tekmelerine savunmasız bir durumda maruz kalan Alman milletinin, kendi kendine telkinden doğan ve şahsa güven hissini veren bu kuvvete ihtiyacı vardır. Bu kendine güven hissi, milletimizin çocuklarına ilk küçüklük çağlarından itibaren eğitim yoluyla verilmelidir. Bütün eğitim ve kültür sistemi çocuklara, diğer milletler den kesin bir şekilde üstün olduğumuz kanaatini vermeyi hedef edinmelidir. Vücutça kazanacakları kuvvet, onlara mensup oldukları milletin yenilmez olduğu inancım telkin etmelidir. Eskiden Alman ordularını zaferden zafere koşturan şey, her askerin kendi şahsına ve komutanına karşı beslediği güvenin toplamı idi. Alman milletim tekrar diriltecek olan şey, hürriyetini tekrar ele geçirmek imkânına sahip bulunduğuna kanaat getirmesi olacaktır. Fakat bu kanaat, yalnız milyonlarca şahsın her birindeki aynı kanâatin toplamı olmalıdır. Bu noktada da boş hülyalara asla kapılmamalıdır. Milletimizin yıkılması pek muazzam olmuştur. Bir gün onun bu sıkıntısına son vermek için göstereceğimiz gayret de o kadar büyük olmalıdır. Bugün milletimizin üzerinde asayiş ve huzur gayesiyle uygulanan şimdiki burjuva eğitiminin, çökmemize sebep olan durumumuza bir son vermek ve düşmanlarımızın yüzüne bileklerimizdeki esaret zincirlerini atmak kuvvetini sağlayacağına inanan bir kimse, pek acı ve pek büyük bir hatanın içine düşüyor demektir. Elimizde olmayan her şeyi ancak milli enerji taşkınlığı, bağımsızlık aşkı ve ihtiras dolu bir gayretle kazanabiliriz.
Gençlerimizin kıyafetleri de takip edilen gayeye uymalıdır. Gençlerin, "papazı papaz yapan elbisedir" darbımeselim kötü anlama çeviren aptalca bir modaya kapılmaları milletimiz için esef verici bir durumdur. Kıyafet, eğitime hizmet edecek ve yardımcı olacak bir vasıta kabul edilmelidir.
Herkesin satın alamayacağı bir elbiseye sahip olmak için değil, herkesin sahip olamayacağı bir vücuda sahip olmak için çalışılmalıdır. Bu düşünce daha sonra rolünü oynayacaktır. Genç kız, erkek arkadaşını tanımalı ve bilmelidir. Eğer vücut güzelliği, zamanımızın moda budalalıkları yüzünden ikinci plâna atılmamış olsa idi, yüz binlerce Alman kızları çarpık, cılız Yahudi gençlerine kapılmazlardı.

Bu noktaya dikkat etmek zorunludur. Bugün, barış sırasında askeri talim kalkmıştır. Yâni, eğitim usulümüzün ihmallerini kısmen de olsa telâfi eden müessese ortadan kaldırılmış bulunmaktadır. Bu müessesenin bir diğer faydası da, iki cins arasındaki münasebetler üzerinde mesut sonuçlar doğurması idi. Genç kız asker olanı, askere gitmemiş olana tercih ediyordu.
Irkçı devlet, yalnız okul sıralarında vücut kuvvetinin gelişmesine nezaretle kalmayacaktır. Okuldan sonra da gençler, gelişmeleri nin iyi şartlar dahilinde meydana gelmesi için, bu çalışmalara devam edeceklerdir. Devletin gençlerin üzerindeki nezaret hakkının okulun sona ermesi ile biteceğini ve ancak askere alınmaları ile tekrar onlarla meşgul olmaya başlayacağını zannetmek hatadır. Bu hak, gerçek durumda devam edegelen bir görevdir. Şimdiki devlet, vatandaşların sıhhatleri ile meşgul olmayarak, bu vazifesini canice bir şekilde ihmal etmiştir. Bugün gençleri gürbüz ve sağlam yetiştirmek için çalışılacağı yerde, onların sokaklarda ve eğlence yerlerinde ahlâklarının bozulmasına göz yumulmaktadır.
Okul sonrası gençlerle nasıl meşgul olunacağını bilmek, önemli bir mesele değildir. Esas olan şey devletin bu hususu, görevi olduğunu bilmesidir. Çare vasıtalarını devlet kendi arayıp bulmalıdır. Irkçı devlet, okul sonrası da gençlerin fiziki gelişmeleri ile meşgul olmayı, yetkisi dahilinde bulunduğunu bilmeli ve bunu kendi müesseseleri ile halletmeye çalışmalıdır. Fiziki eğitim, genci askerlik hizmetine bir hazırlama işi olmalıdır. Artık ordu eskiden olduğu gibi, gençlere manevranın hazırlanmasına ait mücadeleyi öğretmek zorunda kalmayacaktır. Böylece ordu artık acemi kimselerden teşekkül etmeyecektir. Ordunun mükemmel bir fiziki hazırlıktan geçmiş bir genci, asker yapmaktan başka bir işi kalmayacaktır. Demek oluyor ki ırkçı devlette ordu, gençlere yürümeyi ve silâh taşımayı öğretmek lüzumunu duymayacaktır. Ordu ırkçı devlette, yüksek bir "vatani eğitim okulu" olacaktır. Genç Alman askeri orduda, gerekli askeri eğitimi görecek, fakat aynı zamanda o, sivil hayatta ifa edeceği role hazırlanmağa devam edecektir. Yani bu müessese genç çocuğu bir "adam" yapmalıdır. Ordu gençlere yalnız itaat etmeği öğretmekle kalmamalı, onlara bir gün kumanda etme kabiliyetini de bahsetmelidir.
Nihayet, genç kendi kuvvetinden emin olarak, askerlik ruhunun tesiri altında, milletinin yenilmemiş olduğuna da kanaat getirmelidir. Askerlik hizmetini bitiren gence iki belge verilecektir. Bu belgelerden biri, bir vatandaşlık diploması olacaktır. Yâni, resmi bir görev alabileceğine ve bekasına izin verildiğine dair kanuni bir belge, ikinci belge ise fiziki bakımdan evlenmeğe müsait olduğunu bildiren bir nevi sıhhat raporu olacaktır.
Irkçı devlet, erkek çocuklarla olduğu gibi kızlarla da meşgul olacaktır. Kızların da eğitimleri aynı ilkeler dahilinde idare edilecektir. Kızlar için en önemli nokta fiziki eğitim olmalıdır. Karakterin eğitimi daha sonra gelir. Nihayet fikri eğitimlerin gelişmesi meselesi ele alınır. *Kız eğitiminin tek gayesinin, kızı, geleceğin annesi olarak hazırlamaktan ibaret olduğu hiçbir zaman unutulmamalid.it.*
Herkesin karakterinin esaslı vasıfları, önceden meydana gelir. Bir bencil her zaman bencildir ve daima öyle kalacaktır. Aynı zamanda bir idealist de daimi bir şekilde idealisttir. Bu arada bu iki zıt karakter arasında milyonlarca çeşit karakter vardır ve bunları ayırmak ve anlamak pek zordur. Anadan doğma bir katil daima katil kalır. Fakat, canice fiillere bir dereceye kadar eğilimli olan kimse, başarılı bir eğitim ile toplumun faydalı bir ferdi haline getirilebilir. Eğer müphem karakterlerde, terbiye eksik olursa bu gibi kimseler birer zararlı unsur olarak yetişebilirler.
Savaş sırasında milletimizin, ağzının sıkı olmamasından bir hayli şikâyet edildi. Bu kusur yüzünden, pek çok zorluk çekildi. Fakat savaştan önce milletimize verilen eğitim onu ketum yapmamıştı. Önemli sırlar, düşmanın kulağına gidiyorsa sebebini bunda aramalıydık. Daha küçük yaştan itibaren söz taşıyan kimse, geveze olmayan arkadaşına tercih ediliyordu, ihbar bir açık kalplilik, ketumluk ise ayıplanan bir inat sayılıyordu. Bu durum bugün de devam etmektedir. Çocuklara ketumluğun bir fazilet olduğu bir kere olsun söylenmemiştir. Çünkü,

bizim modern pedagoglarımızca bunlar önemli şeyler değildir. Ama bu önemsenmeyen şeyler, bugün devlete adliye masrafı olarak milyonlara mal olmaktadır. Keza birbirini çekiştirmenin sebep olduğu dâvaların bir kısmı, bu ketumluk noksanlığından dolayı açılmaktadır. Sorumluluğu kavranmayan sözler, gayet kolaylıkla sarf edilmektedir. Meselâ, milletimizin iktisadi menfaatleri, daimi bir şekilde zararlı oluyor. Buna sebep, önemli yapım usullerinin akılsızca açıklanmasıdır. Meselâ, ülkemizin savunmasıyla ilgili gizli hazırlıklar, yine ketumluk noksanından dolayı boşa gitmektedir. Milletimiz susmasını bilmemektedir, işittiğini tekrar etmektedir. Bu gevezelik, savaşı kaybettirir. Hatta mücadelenin feci bir sonuca varmasının bütün yükünü taşıyabilir. Eğitim noksanlığı çocuk büyüdükten sonra telâfi edilemez. Bir öğretmen, en â-di ihbar itiyatlarını teşvik ederek öğrencilerinin haylazlıkları hakkında haber almayı ilke edinmemelidir. Çünkü gençlik ayrı bir devlet meydana getirir ve orta yaşlılara karşı cephe alır. Bu pek tabiidir. Çünkü on yaşındaki bir çocuğun, kendi yaşıtları ile kurduğu birlik, orta yaşlılar arasındaki birlikten daha kuvvetlidir. Bir arkadaşını ihbar eden çocuk, ilerde öyle fena bir istidat gösterir ki, vatana ait bir sırrı dahi ifşa edebilir. Böyle bir çocuk cesur ve namuslu kabul edilemez. Öğretmen için, sınıfta otorite kurmak üzere böylelerinden istifade etmek, rahat bir şey olabilir. Fakat bunu yaptığı takdirde genç kalplere, ilerde filizlenecek ve feci sonuçlar doğuracak olan tohumları bırakmış olur. Çok kere, küçükken böyle ihbarlara alışmış bir çocuğun büyüdüğü zaman, rezil bir kimse olduğu tespit edilmiştir. Bu birçok kimseye ibret dersi olmalıdır. Mertlik, feragat ve ketumluk, büyük bir millet için mutlaka gerekli olan faziletlerdir. Bunları geliştirmek ve okullarda verilen telkinlerle mükemmelleştirmek zamanımızın tahsil dâvasının en önemli konularıdır. Çocuklara ağlaya ağlaya şikâyet âdetini ve acıdan bağırmayı unutturmak da bu eğitimin programına dahil bir görevdir. Pedagoglar çocukları küçük yaştan itibaren, acıya sessizce tahammül etmeye alıştırmazlarsa, ilerde bu kimseler zor dakikalarda isyan ederler.
Eğer ilkokullar gençliğin kafasına biraz bilgi doldurup, nefse daha çok hâkim olmayı aşılasalardı, 1914 yılından 1919'a kadar bunun büyük faydalarını görürdük.
işte ırkçı devlet eğitimci rolünü yerine getirebilmesi için, karakterleri de eğitmeye büyük önem vermelidir. Böyle bir eğitim yolu ile milletimizin bugünkü kusurları tamamen yok edilemezse de, hiç olmazsa biraz hafifletilebilir.
irade kuvvetini, çabuk karar vermek kabiliyetini ve sorumluluğu memnuniyetle kabul etmek alışkanlığını geliştirmek, son derece önemlidir. Eskiden orduda emir vermemek prensibi, rasgele bir ernir vermekten daha üstün tutulurdu. Gençler şunu öğrenmelidirler. Hiç cevap vermemektense herhangi bir şekilde cevap vermek daha iyidir. Yanlış cevap vermek korkusu, cevaptaki yanlışlıktan çok daha ayıptır. Gençleri hareketlerinde cesaretli kılabilmek için bu düsturdan istifade edilmelidir.
İ918 yılının Kasım ve Aralık aylarında, bütün otoritelerin cesaretlerini yitirmiş olmalarından ve devlet başkanından en küçük rütbeli kumandana kadar hiç. kimsenin kendi teşebbüsü ile bir karaı verme kuvvet ve cesaretini kendinde bulamamasından pek çok si kâyet edüdi, işte bu korkunç durum yeni eğitim sistemi için büyük bir ihtar olmalıdır. Bugün bizi ciddi bir mukavemetten âciz kılar; şey, silâh eksikliği olmayıp, irade noksanlığıdır. Bu enerji yokluğu milletimizin içine yayılmıştır. Bu durum, milletin riske katlanma ve herhangi bir hususta karar alma kabiliyetini körletmektedir. Halbuki şu iyice bilinmelidir ki, bir fiil ve hareketin büyüklüğünü meydana getiren şey, o fiil ve hareketin ihtiva ettiği risktir. Bir Alman generali, işin farkına varmadan, bu üzücü irade eksikliğim ifade için klâsik bir düstur ortaya koydu. "Başarılı olacağıma dair yüzde elli bir ihtimal bulunduğunu gördüğüm takdirde faaliyete geçtim." Ama ne yazıktır ki bu "yüzde elli bir", bize Büyük Almanya'nın o feci yıkılışım izah etmektedir. Bu Alman generali ve onun gibi hareket eden herkes, kaderden başarıyı kendisine garanti etmesini istediklerine göre, bunlar bu davranışlarıyla bir kahramanlık hareketi göstermekten vazgeçiyorlar demektir. Herhangi bir durumun öldürücü bir tehlike arz ettiği bilindiği sırada, başarıyı sağlayacak teşebbüs ancak bir kahramanlık hareketidir. Örnek mi

isteniyor? Verelim: Ölüm döşeğinde yatan bir kanserli ameliyat olmayı göze almak için yüzde elli bir başarı ihtimaline muhtaç değildir. Ameliyat, yüzde elli bir değil, yüzde yarımdan fazla bir başarı vaat etmese bile, cesur ve irade sahibi bir kimse riski göze almalı, ameliyata muvafakat etmelidir. Yoksa yakında öleceğinden dolayı çevresine yanıp yakılmaya hiç hakkı yoktur.
Etraflıca düşünülecek olursa, zamanımızın belâsı olan bu istemek ve karar almak kabiliyetsizliğinin bilhassa gençlerimize eskiden beri zorla verilen eğitimin sonucu olduğu anlaşılır ve görülür. Bu a-di alışkanlığın olumsuz tesiri gelecek nesillerde de devam eder. Milletimizi zaafa sürükleyen bu kabıliyetsizlığin tesiri, hükümet mevkiim işgal eden. devlet adamlarında görülen medeni cesaretin yokluğu ile en yüksek noktasına erişir.
Bu arada sorumluluk korkusu hakkında da aynı şeyler söylenebilir. Sorumluluk korkusu, gençlere verilen eğitimin eksik ve sakal: oluşundan dolayı bir rezalet halim almaktadır. Bu rezalet, gençlerin bütün resmi hayatları boyunca kendini göstermekte ve ölmez mertebesine de parlamenter rejimde ulaşmaktadır.
Irkçı devlet, bütün dikkat ve çalışmasının iradenin ve karar verme kabiliyetinin eğitimine hasrettiği gibi, gençlerin çocukluklarından itibaren sorumluluk zevkini ve ifa ettikleri hareketlerin gereken cesaretini hakketmelerine özellikle önem vermelidir. Irkçı devlet, ancak bu görevin lüzum ve önemini kavradığı ve yüzyıllar boyunca bu eğitime devam ettiği takdirde, bizim çöküşümüze korkunç bir şekilde tesir etmiş, fakat bugün zaaftan kurtulmuş olan bir millet meydana getirmeye muvaffak olabilir.
Bizim ırkçı devletimiz, bugün hükümet tarafından milletimizin eğitimi konusunda tatbik edilen tedrisatta, büyük bir değişiklik yapmak ihtiyacını duymaktadır. Bu yenilik şu üç hususta olacaktır.
ilk önce, Alman gençlerinin hafızaları yüzde doksan beş nispette, kendileri için faydasız, gereksiz ve bunun sonucu olarak kısa bir zaman sonra unutulmaya mahkûm bilgi ile doldurulmayacaktır. Zamanımızda, bilhassa ilk ve orta okullarda uygulanan program, mânâsız bir kuru kalabalıktan ibarettir. Bazı kere öğrencilere öğretilen konuların gürültüsü o kadar büyüktür ki, gençler ancak birer parçasını akıllarında tutmaktadırlar. Öğretilen bilginin ancak çok az bir kısmı, ilerde gençler için faydalı olmaktadır. Aynı zamanda, bir işe giren ve hayatını kazanmak zorunda kalan gençlerimiz için bu bilgi yetmemektedir.
Meselâ bir memuru ele alalım. Bu memur otuz, otuz beş yaşlarında ve lise sınavını vermiş olsun. Okulların binbir zahmetle bu memurun zihnine doldurduğu bilgilerden hangilerini bugüne kadar muhafaza ettiğini kontrol edelim. Kontrol sonunda eskiden öğretilenlerden pek azının şimdi onun hafızasında kaldığını görürüz. Belki bu durum karşısında bize şöyle denebilir. O zamanlar gösterilen derslerin tamamının gayesi, öğrenciyi yalnız geniş ve çeşitli konularda bilgi sahibi yapmak değildir. Bu yola gidilmesinin sebebi, öğrencide düşünme, bilhassa tetkik ve gözlem kabiliyetini geliştirmektir.
işte bu hâlde de, genç bir dimağı bir sürü intibalar arasında boğmak belirir. Genç dimağ, bu intihalara ender olarak hâkim olabilir, onları ayıklayabilir ve sonunda âz çok önemlerine göre bir tasnife tabi tutabilir. Bu durum karşısında çok kere esaslı nokta arızi konulara feda edilerek tamamen unutulacaktır. Neticede bu kitle halindeki öğretimin esaslı amacı elde edilemeyecektir. Gaye dimağı, birtakım mefhumlarla tıka basa doldurarak öğrenmeğe kabiliyetli bir hale getirmek olmamalıdır. Bilâkis gaye bir şahsa, sonradan kendisi için faydalı olacak ve çevresi bundan istifade edecek bilgi hazinesini sağlamaktan ibaret olmalıdır. Fakat genç dimağa zorla sokuş turulan mefhumların bolluğu, bunları tamamen kendisine unutturursa veya esaslı noktaları buldurtmazsa teşebbüs ve eğitim boşa gitmiş demektir. Örneğin, neden milyonlarca insanın yıllarca çalışarak iki üç yabancı dil öğrendiklerine akıl sır ermez. Çünkü bu milyonlarca insanın arasında yalnız küçük bir kısmı öğrendikleri bu yabancı dillerden istifade edebilir. Fransızca'yı öğrenmiş olan yüz bin kişiden yalnız iki bini ilerde bundan istifade edebilecek, geri kalan doksan sekiz bin kişi, hayatları boyunca hiçbir zaman

gençliklerinde öğrenmiş oldukları Fransızca'yı fiiliyatta kullanmayacaktır. Dil eğitiminin genel kültüre hizmet ettiği yolundaki delilin, bizim iddiamız üzerinde bir değeri yoktur. Eğer insanlar bütün hayatları devamında, okul sıralarında okuduklarından ve öğrendiklerinden istifadede devam etselerdi o zaman bütün öğrenilenlerin bir değeri olurdu. Demek oluyor ki, bu öğretilen Fransızca'nın iki bin kişiye faydası olurken, geriye kalan doksan sekiz bin kişi de, bir hiç için gençliklerinde zahmet çekmiş zamanlarını heba etmiştir.
Bundan çıkan sonuç şudur: Gençlere bu dilin yalnız haz verecek taraflarını öğretmelidir. Öğrencilere o dilin dahili mekanizmasının bir şemasını göstermek yerinde bir hareket olur. Dilin grameri hakkında bir bilgi verilir. Tipik misaller göstermek suretiyle yabancı dilin telâffuzu ve yapısı ile kaideleri öğretilir. Bu yöntem, öğrencinin büyük bir kısmı için kâfi gelecek ve akılda tutulması daha kolay, daha basit olacağı için, bugüne kadar uygulanan tarzdan daha faydalı olacaktır. Bugünkü öğretim usulü yabancı dili öğrencinin kafasına zorla sokmaktadır. Halbuki gençler hiçbir zaman o lisanı öğrenememekte ve öğrendiğini de ilerde unutmaktadır. Bu ezici bilgi bolluğu hafızada tutarsız, rastgele tutulan parça parça şeyler bırakmak tehlikesini de doğurur. Yani gençler, ancak en gerekli olan şeyleri öğrenmeli ve esas ile ayrıntı gençlerin lehine olarak, daha önceden tespit edilmelidir.
Bu genel ilkeler üzerine kurulan bir öğretim gençlerin büyük bir kısmına bütün hayatları boyunca yetecektir. Zamanla Fransızca'yı kullanacak olanlar yeterli bir bilgiye sahip bulunacaklar ve derin bir tetkik ve okuma amacıyla bu bilgilerini genişletmeye vakitleri olacaktır. Öğretim, zamandan da tasarruf sağlayacak, fizik çalışmalarına ve yukarda bahsettiğimiz karakteri geliştirme gayesine daha kolaylıkla bir vakit ayıracaktır. Bugünkü tarih öğretim yöntemleri, bilhassa reform gerektiren bir durumdadır. Tarihin verdiği derslere, Alman milleti kadar muhtaç durumda olan millet pek azdır. Fakat hemen şunu belirtelim ki, tarihten Alman milletinden daha az istifade etmiş pek az millet vardır. Eğer siyaset gelecek tarihin konusu ise, bize tarihte okutulan şey, siyasetimizin yönetimimiz tarafından mahkûm edilmesi demektir. Bugün okutulan tarih derslerinin yüzde doksanı gülünçtür. Okutulan derslerden ancak binde biri gençlerin kafasında kalmaktadır, bu da birkaç tarih ve birkaç isimden ibarettir. Yani büyük ve önemli olan hatlar tamamen eksik kalmaktadır. İşiru esasını teşkil eden başlıca fikirler açıklanmamaktadır. Vakaların birbiri ardından gelmesindeki derin sebeplerin ortaya çıkarılması işi öğrencinin az çok gelişmiş zekâsına bırakılmaktadır. Bu duruma karşı istenildiği kadar isyan edilebilir. Bir toplantı sırasında parlamenterlerin iç ve dış siyaset hakkında verdikleri nutuklar, bir parça dikkatle okunsun, her şey bütün çıplaklığı ile ortaya çıkacaktır. Her halde bu siyasetçilerin bütün bir kısmı, ortaokul hattâ fakültelerde paltolarım eskitmişlerdır. İşte o zaman, bu kimselerin tarihteki bilgilerinin yetersiz olduğu görülür. Eğer bu siyasetçiler tarihi hiç okumamış olsalardı ve yalnız doğru bir içgüdüye sahip bulunsalardı, milletimiz için daha hayırlı olurlardı.
Bilhassa tarih öğretiminde dogmaları hafifletmek gereklidir. Tarih dersinde bu şekil öğretimin en büyük faydası vakaların cereyanına hâkim ve sebep olan kanunları görebilme, seçme ve iyiyi kötüden ayırma olmalıdır. Öğretim yalnız bu işle uğraşırsa, her öğrencinin öğrenmiş olduğu şeylerden ilerde faydalanacağı ümit edilebilir. Çünkü tarih, geçmişte neler olup bittiğini bilmek için okutulmaz. Tarih öğrencinin gelecekte, kendi milletinin hayatını sağlamak için takıp ede bileceği yolu öğrenmesi için öğretilir. Esas gaye budur. Tarih, bir gaye ye ulaşma vasıtalarından biridir. Tarihin derin bir incelenmesi mum kün olduğu, belirli tarihlerin tespit edilmesine ihtiyaç gösterdiği, çünkü büyük hataların ancak bu vakaların tarihleri ile çizilebildigı iddiasına kalkışılmamalıdır. Bu bilginlerin işidir. Basit bir kimse bir profesörle eşit tutulamaz. Tarihin ferde, tarihi vakaları bildir mekten başka bir hizmeti yoktur. Bu bilgi, o ferde milletini alâkada ı eden siyasi meseleler hakkında bir fikir edinme imkânını sağlayn çaktır. Tarih profesörü olmak isteyen daha sonra bu konuya kendi ni derin bir biçimde verebilir. Artık o kimse tabii olarak bütün ay rmtıyla, hatta hatta en önemsiz olaylarla dahi

meşgul olacaktır. Bugünkü şekliyle verilen tarih dersleri esasen bu tarz çalışmaya yetmez. Çünkü bu şekil eğitim, öğrenci için çok geniş olurken, uzmanları için de pek dar kalmaktadır. Irkçı devletin görevi, ırk meselelerini ön plâna alan bir dünya tarihinin titizlikle yazılmasına nezaret etmektir.
Irkçı devlet, genel kültür eğitimine en esaslı noktaları ihtiva e-den bir şekil vermelidir. Bu eğitim öğrenciye, daha ileri gitmek, herhangi bir alanda ihtisas yapabilme imkânını sağlamak olmalıdır. Ferdin genel bilgileri ve ana hatları okuyup öğrenmesi yeterlidir. Bu eğitim ferdin fikri faaliyetine temel teşkil edecektir. Genel kültür bütün ilimlerde zorunludur. Özel kültür ise, kişinin seçimine bırakılacaktır.
Böylece, programlar hafifletilmiş olacak ve zamandan istifade edilecektir, istifade edilen, zaman, gençlerin karakterlerinin terbiyesine, iradeyi kuvvetlendirmeye, karar verme kabiliyetini geliştirmeye mahsus çalışmalara harcanacaktır.
Şurası acı bir gerçektir ki, bugün okullarımızda verilen dersler, ilerde meslek bakımından gençlerimize bir fayda sağlamamaktadır. Bu faydasız eğitim üç okulda da devam etmektedir. Çünkü üç okulun herhangi birinden çıkmış kimseler bugün aynı işte ve aynı mevkide, aynı başarıyı gösterememektedirler. Demek ki, ilkokuldan sonra ortaokulu okumuş bir kimse ortaokuldaki zamanını boşa harcamış oluyor. Gerekli olan şey genel kültürdür. Bir dimağa tıkılan özel bilgiler bir değer ifade etmez. Eğer özel bilgiye ihtiyaç varsa bu İhtiyaç da bizim ortaokullarımızın verdikleri bilgi ile giderilemez. Ortaokullarımız, özel bilgi vermek bakımından çok âcizdir.
Irkçı devletin, bu yarım tedbirlere en kısa zamanda son vermesi en önemli görevidir. Irkçı devlet tarafından eğitim alanında yapılması gerekli olan ikinci değişiklik de şudur: Materyalist devrimizin farklı ve sıvrilmiş bir vasfı da, eğitimde daima faydalı ilimlere doğru eğilim göstermesidir. Bu faydalı ilimler matematik, fizik, kimya ve diğerleridir. Şüphesiz ki, günlük hayatımızın ihtiyaçları tekniğin ve kimyanın faydalı bilgiler olduğunu açıkça göstermektedir. Fakat, bir milletin genel kültürünün hemen daima bu ilimler üzerine oturtulması çok tehlikeli olur. Dikkat edilecek husus şudur: Bu kültür daima bir ideali göz önünde tutmalıdır. Temel "insan haklan" olmalıdır ve ilerde daha da geliştirilecek olan meslek kültürü için gerekli olan başlangıç noktaları sağlanmalıdır. Milletin hayatı için teknik bilgilerden daha gerekli olan şeyler feda edilmemelidir. Bilhassa tarih eğitimi ihmal edilmemeli, eski zamanlara ait incelemelere devam olunmalıdır. Roma tarihi, büyük hatları ile incelenecek olursa, zamanımız ve gelecek için iyi bir kılavuzdur. Eski Yunana ait medeniyet ideali de, daima bütün güzelliği ile saklanmalıdır.
Milletler arasındaki farklar, onları birleştiren ve önemi çok büyük plan "ırk birliği"ni görmekten bizi alıkoymamalıdır. Bugün bütün şiddeti ile hüküm süren mücadelenin büyük hedefleri vardır. Bir medeniyet kendi hayatı uğrunda savaşmaktadır; Bu medeniyet de binlerce yıl devam etmiştir ve Hellenisme'i, Germanisme'i çevrelemektedir.
Genel kültür ile meslek bilgileri arasında gayet açık olarak bir fark gözetilmemelidir. Meslek bilgileri günümüzde tek bir Man-mon'un hizmetine girmektedir. Genel kültür, daha idealist mahiyeti ile meslek bilgilerine karşı bir merkez teşkil etmek için muhafaza edilmelidir. Sanayi ile teknik, ticaret ile sanat, ancak bir büyük idealden yardım gören ve kuvvet alan milli bir topluluğun, bu dört şeyin gelişmesi için gerekli olan ilk şartların sağlanması ile ileri gidebilir. Bu şartlar ise maddeye bağlı bencilliğe dayanmaz. Bu şartlar feragatten memnun olan bir fedakârlık ruhuna bağlıdırlar, bu bilhassa en küçük hükümdarları bile gayet adi ve akılsızca olsa da Tanrı derecesine çıkarmaktan ibaretti. Bu adi hükümdarlığın çokluğu, milletimizin önemini asıl değeri ile takdir etmekten bizi alıkoyuyordu, işte bu durum da halkın Alman tarihi hakkında ancak pek yetersiz bilgi sahibi olması sonucunu doğurdu. Gerçek milli şevk ve heyecan bu biçimde meydana getirilemezdi. Bugünkü eğitim sistemimiz milletimizin tarihinden seçilmiş göze çarptıracak bir mevkiye çıkarmak ve onları bütün Almanların müşterek malı yapmak hünerinden yoksun bulunmaktadır. Oysa, bütün millet için

bu "müşterek bilgi", şevk ve heyecan milletin çocukları arasında çözülmez bir bağ meydana getirecektir. Bugünkü neslin nazarı dikkatlerine, gerçek büyük adamları birer kahraman olarak arz etmek yolu bir türlü bulunamamıştır. Herkesin dikkatini bu bü yük kahramanların üzerlerine çevirmek ve böylece tamamen "ikiyüzlü bir milli ruh" meydana getirmek imkânı sağlanamamıştır. Öğretimin muhtelif dallarında, gençler, milletimiz için iftihar vesilesi olan şeyleri tanımaktan uzak kalmışlardır. Olaylar soğuk bir şekilde İzahtan öteye gidilememiş, sonunda bu parlak örnekler anlatılmak ve öğretilmek suretiyle milli gurur kabartılamamıştır. Eğer böyle yapılsaydı, bu harekete "şovenizm" denilecekti ve halk tarafından rağbet görmeyecekti. Hanedanla ilgili olan o küçük burjuvazi vatanperverliği her nedense en yüksek milli kibir ve gururun semeresi olan ateşli ihtirastan daha kabule şayan ve daha kolay görülüyordu. Birincisi daima itaat etmeye hazırdı. Diğeri ise bir gün hükmetmek isteyebilirdi. Monarşiye bağlı vatanperverlik, emektarların ve eskilerin katılmaları ile son bulurdu. Milli ihtirası bu yoldan yürütmek zordu. *Milli ihtiras, safkan ata benzer. Herhangi bir eğeri kabul etmez.* Onların bu tehlikeden çekinmelerine şaşmamak lâzımdır. Bir gün savaş çıkacağına, bombardıman ve zehirli gaz dalgalarının vatanperverliğin sağlamlığını sınayacağına hiç kimse ihtimal vermiyordu. Fakat savaş çıktığı zaman bu ateşli vatanperverliğin değişikliğinin cezasını fazlasıyla çektik. Artık insanlarda imparatorları ve kralları için ölmek kaygısı kalmamıştı. Zaten savaşan bu insanların büyük bir kısmı da milletin ne olduğunu bilmiyordu, inkılâp olduktan ve sonunda monarşiye bağlı vatanperverlik ateşi kendi kendine söndüğünden bu yana, tarih eğitiminin gayesi, artık sadece bilgi öğrenmekten ibaret kaldı. Bu devletin vatanperverce şevk ve heyecan ihtiyacı yoktu ve elde etmek istediği şeyi, hiçbir zaman kazanamayacaktı. Çünkü, hanedana bağlı vatanperverlik, milliyet prensibinin hâkim olduğu bir sırada askere sonuna kadar dayanmak kuvvetini veremezse, cumhuriyetçi şevk ve heyecan da bu hususta âciz kalır. Hiç şüphe yok ki, "cumhuriyet uğrunda" parolası, Alman milletini dört buçuk yıl savaş alanlarında tutamayacaktır. Bu harika serabı icat edenler dahi, savaş alanlarında çok daha az kalmışlardır.
Gerçek ise şudur: Düşmanlarımız bu cumhuriyeti, kendisine yüklenen vergileri ödemeğe ve arazi isteklerini daima imzalamaya hazır bulunduğu için rahat bırakmışlardır. Bu hali ile dünyanın sevgisini kazanmıştır. Bu durum şu örnekle gayet iyi anlatılır: Her zayıf mahlûk, kendisinden istifade eden kimseler tarafından daima çetin karakterli bir kimseye tercih edilir. Fakat düşmanlarımız tarafından bu hükümet şekline karşı gös terilen sempati, hükümetimizin mutlak bir mahkûmiyeti anlamına geliyordu. Alman Cumhuriyeti seviliyor ve yaşamasına müsaade ediliyordu. Çünkü milletimizi esaret altında tutabilmek için, Alman Cumhurıyeti'nden daha iyi bir müttefik bulmak kabil değildir, işte bundan dolayı bu muhteşem (!) eserin yaşaması için iç ve dış düşmanlarımız ellerinden geleni yapmaktadırlar. Dolayısıyla onlar için milli olan her çeşit eğitim sisteminden vazgeçebilir. Fakat onlar bu bayrak için kan dökmek gerekse, savaş alanlarından tavşanlar gibi kaçarlardı.
Irkçı devlet kendi hayatı için büyük bir mücadeleye girişmek zorundadır. Hayatını Davves Plânı ile kurtaramaz. Devlet yaşamak ve emniyetini sağlamak için bir kenara ittiği şeylere bugün ihtiyaç duymaktadır. Devletin alacağı şekil, besleyeceği ruh ne kadar de gerli olursa ve bu şekil ile beslenen ruh üstünlüklerini ne kadar çok ortaya koyar ve ispat edebilirse, o devletin muarızları ve muhalifleri de o kadar çok olacaktır. İşte o zaman devlet, en iyi savunma araçlarını silâhlarında değil, kendi milletinde bulacaktır. Devleti saldırıdan koruyacak şeyler, kalelerin su doldurulmuş hendekleri olmayacaktır. Devleti, en ateşli vatanperverlik ve müteassıp bir milli şevk, şuur ve heyecanla dolu oları erkek ve kadınların meydana getirecekleri canlı duvar koruyacaktır.
Eğitim konusu üzerinde dikkatle durulacak bir başka husus da şudur:
Öğretim, ırkçı devlete milli gururu geliştirmek imkânım sağlamalıdır. Bu bakımdan bütün tarih öğretimi bu noktayı dikkate alarak, medeniyetin genel tarihinden başlamalıdır. Bir mucit, yalnız bir mucit sıfatı ile büyüklük taslamamalıdır. Milletin temsilcisi sıfatıyla çok daha

büyük görünmelidir. Her büyük harekete karşı beslenen hayranlık, onu meydana getiren ırkın bahtiyar çocuğu için gurur ve iftihar haline dönüşmelidir. Alman tarihinin en büyük adları arasında en ünlü olanlarını tespit ederek, bu milli kişileri, bilhassa halkın gözü önüne sermeli ve yıkılmaz bir milli duygunun direkleri durumuna gelmeleri için gençliğin dikkatini bunların üzerine ısrarla çekmelidir.
Eğitim, bu hususları dikkate alan bir sistem dahilinde teşkilâta tabi tutulmalıdır. Gençliğin eğitilmesi de bu şekilde yapılmalıdır. Bu işlem o şekilde yapılmalıdır ki, bir genç, okulunu bitirdikten sonra ya rım bir barışçı veya yarım bir demokrat veyahut bunlara benzer herhangi bir yaratık olmamalı, tam bir Alman olarak yetişmelidir.
Bu milli hissin, işin başından itibaren samimi ve ciddi olması ve sahte bir gösterişten ibaret kalmaması için gençlere şu "tunç ilke" bilhassa öğretilmelidir. Milletini seven bir kimse, bu sevgisini ancak milleti için göze almaya ve katlanmaya hazır olduğu fedakârlık ve feragatle ispat edebilir. Yalnız menfaati göz önünde tutan bir milli his, söz konusu olamaz. Yalnız, sosyal sınıfları kucaklayan bir nasyonalizm de mevcut değildir. "Hurraa..." diye bağırmak hiçbir şey ifade etmez ve "vatanperverim" demeğe hak vermez. Bütün milletin varlığı ve halisliğini korumak için asil ve ihtisas derecesine varmış bir düşünce de gereklidir. Bir kimsenin, milleti ile iftihar edebilmesi için, o kimse milletin sınıflarından utanmamalıdır. Fakat milletin yarısı sefil , bir hayat sürüyorsa ve birtakım endişeler içinde ise veyahut ahlâkça düş-t kün bulunuyorsa, o kimse böyle bir milletin ferdi olmaktan iftihar duyamaz. Ancak bir millet bütün fertleri ile, sağlam bir dimağa sahip olursa, o millete dahil olmak her vatandaşta milli gurur vesilesi olabilir. Fakat bu yüksek gurur ve iftihar kaynağını, ancak milletin büyüklüğünü anlayabilen bir kimse duyabilir ve sezebilir, p Gençlerin kalplerine nasyonalizm ile sosyal adalet hissinin sa-*l* mimi bir sentezi yerleştirilmelidir, îşte o zaman, birleşmiş bir aşk, müşterek bir gurur, iftihar ve prestijle dolu bulunan ve hiçbir zaman yıkılamayacak ve sarsılamayacak olan bir vatandaşlar topluluğu meydana gelecektir.
Günümüzde şovenizmin halka telkin ettiği korku, onun aciz oluşunun bir delilidir. Şovenizmde taşkın ve seçkin hiçbir enerji mevcut değildir. Hattâ hattâ şovenizm için böyle, bir enerji, sıkıcı bir şeydir. Artık kader onu büyük görevler yapmaya çağır mayacaktvr. Çünkü dünyada meydana gelmiş olan bütün değişikliklerin hareketlerini sağlayan zemberek, taassup dolu ve hatta isterik ihtiraslardır. Eğer bu hareketi sağlayacak zemberek sessizliğe ve asayişe bağlı burjuva meziyetlerinden ibaret olsa idi, dünyayı altüst eden değişikliklerin hiçbiri meydana gelmezdi.
Bugün, dünyamızın radikal bir devrim yolunda olduğu ortadadır. Bütün mesele bu radikal devrimin insanlığın üstün ırkları grubu için mi, yoksa "ebedi Yahudi menfaati" için mi meydana geleceğini anlamak ve kestirebilmektedir. Irkçı devlet, gençliği uygun bir surette eğiterek, ırkın bekasını sağlamaya çalışmalıdır. Irk, bu zor ve kesin imtihana dayanabilmek için daima yetişmiş ve hazır bir halde tutulmalıdır. Şu unutulmamalıdır ki, zafer bu yola ilk önce giren millete gülecektir.
Irkçı devlet, kendi eline teslim edilen gençliğin kalbine "ırk ruhunu" ve "ırk hissini" sokabildiği gün öğretmen ve eğitimci olarak, üstüne düşen görevi yerine getirmiş ve en büyük gayelerinden birine ulaşmış demektir. Hiçbir genç, kanın halisliğini ve bunun milletimizin bekası için gerekli ve zaruri olduğunu tam manasıyla anlamadan okuldan çıkmamalıdır. Böyle hareket edildiği takdirde ilk büyük şart sağlanmış olur. Irkın bekası, milletimizin temeli demektir. Bu temel de, daha sonra medeniyetin gelişmesini sağlayacak, en büyük unsurdur. Bugün, bütün bu feci felâketin sebebi anlaşılmadığı takdirde, genel biçimde şikâyet ettiğimiz husus meydana gelir. Yani, biz yine gelecekte "medeniyetin gübresi" olarak kalırız. Bu kelimeyi burjuvazinin görüş tarzının verdiği dar ve basit manâsı ile kullanmıyorum. Burjuvazi, bir ırkdaşımızın kaybını, ancak bir hemşehrisinin kaybı olarak telâkki eder. Eğer biz daima başka ırklarla birleşmeye devam edersek, o ırkları medeniyet alanında yüksek bir noktaya çıkarmış, fakat biz ulaşmış olduğumuz şahikadan ebediyen düşmüş oluruz.

Nihayet, eğitim ırk hususundaki kesin mükemmeliyetini askerlik hizmetinde temin edebilecektir. Bu hizmet zamanı, her Alman'a verilen normal eğitimin en son aşaması sayılmalıdır. Irkçı devlette fizik ve fikri eğitim sistemi ne kadar önemli olursa olsun, bir seçkin zümrenin teşekkülü bu devlet içinde esaslı bir rol oynar. Bugün ise, bu noktada akla nasıl gelirse öyle hareket edilmektedir. Genellikle, yüksek bir eğitim gören veya büyük bir mevki sahibi olan anne ve babanın çocukları da yüksek tahsil görmeye lâyık addolunuyor. Bu arada şahsi istidat meselesi daha sonra dikkate alınıyor. Oysa, küçük ve basit bir köylü çocuğu, yüksek bir sosyal mevkie sahip olan bir ailenin çocuğundan çok daha üstün kabiliyete malik bulunabilir. Hattâ bu misalimizdeki köylü çocuğunun genel bilgisi, burjuva çocuğunun bilgisinden çok daha aşağı olabilir. Burjuva çocuğunun bu üstünlüğü, tabii istidatları ile ilgili değildir. Bu gibilerin üstünlükleri, daha gelişmiş ve modern tahsil sayesinde ve devamlı bir şekilde aldıkları intihaların tamamının çokluğundandır. En üstün yetenek lerle donanmış küçük köylü çocuğu ilk yıllardan itibaren böyle bir çevre içinde yetişmiş olsaydı, fikri melekeleri de pek tabii bambaşka
olurdu.
Sanat alanında, yalnız öğrenmek söz konusu değildir. Her şey daha çocuk dünyaya geldiği zaman, onda gizli ve saklı bir halde mevcuttur. Bu Tanrı vergisi, tabii istidatların geliştirilmesi nispetinde daha da çok artabilir. Ana ile babanın mevkilerinin ve servetlerinin bu hususta hiç rolü yoktur. Yani dehâ sosyal durumda, hattâ servetle ilgili değildir. En büyük ve en ünlü sanatkârların, fakir ailelerden yetişmiş olmaları ender bir şey değildir. Küçük köylü çocuklarının çoğu, ünlü birer dâhi olmuştur.
Fikri hayatın tamamı üzerinde bu çeşit örneklerin olumlu etki yapmamış olmaları, günümüzün muhakeme kabiliyeti lehinde pek esaslı bir delil sayılamaz.
Bugün sanat alanında inkâr kabul etmez iddiamızın artık tatbiki ilimler için de doğru olmadığı söylenmektedir. Hiç şüphe yok ki
• bir adama eğitim yolu ile oldukça mekanik bir hareket verilebilir. Tıpkı, usta bir hayvan eğitimcisinin itaatli bir köpeğe tasavvur edilemeyecek birtakım marifetler yapmayı öğretmesi gibi... Fakat bu eğitim usulü hayvanı, zekâsını kullanmak yoluyla kendisine öğretilenleri yapmaya yöneltememektedir. Bu durum, insan için de aynıdır. Bir adamın özel istidatlarına hiç önem vermeden, ona bazı ilmi alanda usta olma ve marifetler yapma yeteneği kazandırabilir. Fakat bu kimsenin hareket biçimi, tıpkı, köpekte olduğu gibi, sadece mi-hanikidir ve fikri faaliyetten yoksundur.
Belirli bir fikri eğitim sayesinde, orta bir kimsenin kafasına vasatın üstünde birtakım bilgi doldurmak mümkündür. Fakat bu, cansız bir ilimden ibarettir. Hattâ her şey dikkâte alınırsa, bunun sonuçsuz bir şey olduğu anlaşılır. Bu eğitim sonunda, öyle bir kim-
; se meydana çıkmaktadır ki, bu kimseye canlı bir diksiyoner denebilir. Oysa bu kimseler, zor durumlarda veya seri karar verilmesi gereken hallerde pek âciz kalırlar. Bu şekilde eğitilen kimseye, ilerde karşılaşabileceği her hal ve şartta, hattâ en basit hususlarda dahi, ne şekilde mukabelede bulunacağını öğretmek gerekir, işte böyle bir kimse, kendi enerji ve kuvveti ile insanlığın gelişmesine yardım etmekten âciz kalır.
Hayvan terbiyesi tarzı ile tahsil edilmiş olan böyle bir mekanik ilim, bir kimseyi yapsa yapsa, zamanımızda olduğu ve kullanıldığı gibi, devlet vazifelerini görmeye müsait memur haline getirebilir.
Bir milleti meydana getiren fertler arasında, günlük hayatta ve her alanda gerekli olan yeteneğe sahip kimseleri bulmak mümkün ve tabiidir. Kişinin yeteneği, aslında cansız bir maddeden ibaret olan şeye ne kadar çok hayat vermeğe kadir olursa, bilginin değeri de o kadar büyük olur. icatlar, yetenek ile bilginin birleşmesinden meydana gelen eserlerdir. Meselâ, ara sıra gazetelerde bir zencinin resmi yayınlanır. Bu zenci, herhangi bir alanda büyük bir başarı göstermiştir. Meselâ, avukat veya profesör veyahut başrolü oynayan bir aktör olmuştur. Bizim aptal burjuvalarımız bu hayvani eğitimin yetiştirmesine hay ran hayran

baktıkları ve modern pedagojinin elde ettiği sonuçlara saygı besledikleri sırada kurnaz Yahudi, halkın zihnine sokmak istediği, millete aşılamayı tasarladığı insanların eşitliği nazariyesini doğ rulayacak yeni bir delil (!) bulur. Çökmekte olan bu burjuva sınıfı bu suretle akla karşı işlenen günahın zerre kadar farkına varmaz. Kaynağı itibariyle yarı maymun olan bir yaratığı, bir avukat olacak diye hayvani bir eğitime tabi tutmak bir deliliktir. Çünkü, bir tarafta medeniyet yapabilecek vasfa sahip ırkın milyonlarca mensubu, kendilerine lâyık olmayan bir durumda sürüklenip dururken ve en üs tün kabiliyetlere sahip insanlar proletarya bataklığı içinde boğulur larken, Hotantoları liberal meslek sahibi yapmaya müsait bir hale getirmek için hayvan eğitimi usullerine başvurmak, Tanrı'nm iradesine karşı büyük günah işlemek demektir. Çünkü bu eğitim, bir kö peği terbiyeden farksızdır. Aynı gayret ve aynı ihtimam, zekâ ile do nanımlı olan ırklara ayrılsa idi, o ırkın temsilcilerinden herhangi biri de aynı sonuçları elde etmekte bin kere daha fazla bir kabiliyet gösterebilirdi. Bu tezimiz tahammül edilmez bir şey olarak vasıflan dırılırsa da şimdiki durum da aynı derecede tahammül edilmez bu şeydir. Bugün yüksek öğretim yapacak bir kimsenin istidatlı olup olmadığı araştırılmamaktadır. Her yıl yetenekten tamamen yoksun yüz binlerce kimse, yüksek bir kültür almaya müstahak sayılmakta dır. Öte yandan Tanrı tarafından kabiliyetli olarak dünyaya salıveril mis olan yüz binlerce insan böyle bir öğretimden yoksun bırakıl maktadır, işte bu yüzden insanda sabır ve tahammül kalmamakta dır. Milletimizin bundan dolayı kaybettiği şey, hesaba sığdırılamaz. Eğer son on yılda, önemli icatların sayısı özellikle Kuzey Amerika'da arttı ise, bunun sebebi açıktır. Kuzey Amerika'da aşağı tabakalardan yetişmiş kimseler, Allah vergileri ile yüklü olmak şartı ile, orada Av-rupa'dakinden çok daha kolay bir şekilde yüksek öğrenim yapmak imkânını bulmuşlardır. Tek sebep budur.
Yeni yeni icatlar meydana getirmek, sadece hafızaya üst üste bilgi yığmakla mümkün olmaz. Bu bilgileri tabii istidatların ortaya çıkarması gereklidir. İşte bu hususa bizde hiç değer verilmemiştir. Yalnızca okulda alınan iyi bir numara duruma hâkim olmaktadır.
Burada da ırkçı devletin eğitim sistemine müdahalesi gereklidir. Irkçı devlet, sosyal sınıfı, bugüne kadar kullandığı nüfuz ve çerçeve etki hakkına sahip bir durumda tutmakla görevli değildir. Irkçı devletin görevi, topluluğu meydana getirenler arasında "kafa"ları aramak, bulmak ve devlet, memuriyetlerim, rütbe ve mevkileri onlara vermektir. Yoksa işi yalnız ilkokullarda çocuklara okuma yazma öğretmek değildir. Irkçı devlete bu hususta düşen ikinci bir görev de, kabiliyet sahiplerini, kendilerine uygun olan yola yönlendirmektedir. Bizim devletimiz bilhassa bu görevi en yüksek iş, olarak kabul etmelidir. Irkçı devlet, memleketteki yüksek öğretim müesseselerinin kapılarını, menşeleri ne olursa olsun, kabiliyetli ve olumlu bilgi sahibi kimselerin tamamına açmalıdır. Bu durum, çok önemli ve gereklidir. Keza, ölü ilmin temsilcileri olan bir sosyal sınıfın içinden milletin dâhi liderleri ancak bu şekilde ortaya çıkar.
Irkçı devletin bu hususta tedbirler almasını gerektirecek başka bir sebep daha vardır. Bizde, "fikri muhitler" kapalı ve taş gibi kalmışlardır. Bundan dolayı aşağı sınıflarla bağlantıları yoktur. Sonra bu çevreleri meydana getirenler, halk topluluklarına can ve hareket veren fikir ve hislere tamamen yabancı kalmışlardır. Bundan dolayı, artık halkın psikolojisini anlayamazlar. Halka karşı tamamen yabancı kalırlar. Fikri cephesi yüksek olan bu sınıflarda, gerekli olan irade kuvveti de yoktur.
Biz Almanların ilmi kültürleri tam olmuştur. Fakat bu hal, bizi bir karar vermek kabiliyetinden yoksun bir duruma getirmiştir. Meselâ devlet adamlarımız fikri kabiliyetleri ile ne kadar çok parlamış-larsa da fiili hareketleri ile de o kadar basit ve önemsiz kalmışlardır. Dünya savaşı (burada "Birinci Dünya Savaşı" kastedilmektedir) sıra sında, siyasi hazırlıklar ve teknik bakımdan cihazlaşmak, yetersiz olmuştur. Bunun sebebi, biz Almanları idare eden devlet adamlarının ve liderlerin, pek az kültürlü olmaları değildi. Bilâkis, devlet adamları ve liderler, fazla kültür, bilgi ve zekâ ile tıklım tıklım dolu idiler. Fakat, "sağlam bir içgüdü"den yoksundular. Her türlü enerji ve cüretten uzak kalmış kimselerdi. Tam Reich'ın şansölyesi bir

filozof ve işe yaramaz bir adam olduğu sırada, milletimizin hayatı söz konusu olan bir kavgaya atılmanın gerekmesi korkunç bir kader teşkil etti. Eğer bir Bethmann Hollvveg'in yerine lider olarak daha enerjik bir halk adamına sahip bulunsaydık aşağılanan Grenadi-ye askerinin asil kanı boş yere akmayacaktı. Ayrıca liderlerimizin sadece müfrit ve fikircilikten ibaret bulunan yüksek öğrenimleri, Kasım Ihtilâli'ni yapan rezil kimselerin en iyi müttefiki oldu. Bu aydınlar, kendi iradelerine teslim edilen milli hazineyi harekete getiremediler. Bilâkis, ayıplanacak bir şekilde, bu milli hazineyi saklayarak, başkalarının zaferi için gerekli olan şartları hazırladılar.
Bu hususlarda Katolik Kilisesi örnek olmuş ve model görevi görmüştür. Papazların bekâr oluşları, ruhban heyetini kendi üyeleri arasından toplamaya olanak bırakmadığı için, devamlı olarak halktan yeni yeni üyeler almaya zorladı. Birçok kimse bu konuda bekâr oluşun önemini takdir edemiyordu. Halbuki bu eski müessesenin o inanılmaz canlılığının kaynağı bundan ileri geliyordu. Çünkü kilise, adamlarının o büyük ordusunu devamlı olarak halkın en aşağı sınıf-ları arasından seçtiği takdirde, yalnız halkın hislerini yakından bilen içgüdüsü ile bir bağlantı kurmakla kalmaz, aynı zamanda halkta mevcut bulunan canlılık ve enerjiyi de din adamlarının şahsında toplardı. Bu büyük müessesenin o hayret verici gençliği, fikri uysallığı ve çelik gibi sağlam olan iradesi sadece bundan ileri gelir.
Irkçı devletin uygulayacağı öğretim usulünde kültürlü sınıfların, aşağı sınıflardan gelen yeni kan paylan ile devamlı bir şekilde yenileşmelerine dikkat edilmelidir. Irkçı devlet, halkın tamamının arasından Tanrı tarafından verilen en iyi vergilerle donanımlı olan insan malzemesini çekip almak ve onları bütün bir milletin üstünde kullanmak üzere, büyük bir itina ile kılı kırk yararcasma ayıklamakla vazifelidir. Devletin ve devlet makamlarının mevcut oluşlarının sebebi, bazı sosyal sınıflara gelir kaynağı sağlamak değildir. Devletin görevi, kendine düşen işleri görmektir. Fakat bu görev ancak devletin bu işleri yapabilecek iktidar ve enerjisine sahip kimseleri bir sistem dairesinde yetiştirmesi ile olabilir ve hedefe varılır. Bu vazettiğimiz ilke yalnız, kamu hizmetleri için değildir, aynı zamanda millete verilmesi gereken ahlâki yönü içerir.
Bir milletin büyüklüğü şu plânın tam manasıyla uygulanmasının sonucudur, insan faaliyetinin her alanında "en kabiliyetli dimağları" yetiştirmek ve onları topluluğun hizmetinde bulundurmak şarttır. Eğer fikri kabiliyetler eşit olan iki millet birbiri ile rakip bir hale gelecek olursa, o zaman en üstün kabiliyetlerle donanmış olan kimselerin, genel ve ahlâki alanda idareyi ellerinde bulundurdukları millet galip gelecektir. Hükümeti bazı sınıflar için bir yemlikten ibaret bulunan, halkın kabiliyetlerine önem verilmeyen millet ise, mağlup olacaktır. Şüphesiz, böyle bir ıslah hareketine girişmek şimdiki cemiyetimiz için imkânsız görünür. Bize itiraz makamında şöyle denecektir: "Yüksek bir memurunun sevgili oğlundan, âdi bir işçi olması istenemez. Çünkü ana ve babası işçi olan bir başka genç, yüksek memurun oğluna kıyasla işçi olmaya daha çok müsaittir". Bu itiraz, şimdi el işlerinin değeri hakkında beslenen fikir bakımından haklı olabilir. Bundan dolayı, ırkçı devlet çalışma fikrini takdir için bütün bütün başka bir ilkeden hareket etmelidir. Irkçı devlet girişeceği terbiye işine asırlarca zaman ayırması gerekse dahi, bedenen çalışmayı hakir görmekten ibaret olan haksızlığa derhal son vermelidir. Irkçı devlet, ferdin çalışması hakkında işin türüne göre değil, meydana getirdiği maddenin keyfiyet ve cinsine göre hüküm vermeyi ilke olarak ele almalıdır. Satır hesabı yazı yazan en aptal yazarın sadece kalemi ile çalıştığından dolayı, en zeki ve işinde ihtisas sahibi olmuş teknisyen bir işçiden çok daha değerli görüldüğü şu devirde, bizim bu prensibimiz imkânsız sanılır. Bu yanlış hüküm, eşyanın niteliğinden meydana gelmemektedir. Bu eskiden mevcut olmayan bir eğitimin suni bir meyvesidir ve bugün hâlâ içinde bulunduğumuz tabiatın hilâfına, zamanımızın materyalist çöküşüne sıfat teşkil eden genel olaylardan biridir.
Her çalışmanın değeri, özü itibariyle ikidir. Bunlardan biri "maddi" diğeri de "ideal"dir. Maddi değer bir çalışmanın toplumsal hayat için haiz olabileceği öneme bağlıdır. Herhangi bir mesainin meydana getireceği hasıla dan, doğrudan doğruya veya dolayısıyla faydalanabilecek

vatandaş sayısı ne kadar çok olursa, o mesainin maddi kıymeti de o kadar çok ehemmiyetli olur. Bunun takdirinin en açık ifadesi kişinin çalışmasına karşılık aldığı ücrettir. Bir de maddi kıymete karşılık, "ideal bir kıymet" mevcuttur, ideal kıymet mesainin ortaya koyduğu hasılatın maddi bakımdan takdir edilmiş önemine bağlı olmayıp, haddizatında lüzumuna tâbidir. Meselâ bir icadın, maddi faydasının, bir işçinin günlük işinin ortaya koyduğu faydadan üstün olduğu aşikârdır. Fakat, aynı derecede açıktır ki, işçi tarafından topluluğa yapılan hakir hizmetler de, bir icadın topluluğa getirdiği ve göze çarpan hizmetleri kadar gereklidir. Maddi bakımdan, topluluk için bir ferdin çalışmasının temsil ettiği kıymet arasında bir fark gözetilebüir ve bu fark da ücret nispeti ile ifade olunabilir. Ancak ideal bakımdan mesai yapan kimselerden her birinin meslekleri ne olursa olsun, mümkün olduğu kadar, yaptıkları iş mükemmel bir şekilde aynı plân üzerinde toplanmalıdır. Bir kimsenin kıymeti, aldığı ücrete göre takdir edilmelidir.
Sağduyunun hâkim olduğu devlette, kişide iktidar ve yeteneğine uygun bir çalışma biçimi tahsis etmek, ya da değişik yeteneklere sahip olanlara kendilerini bekleyen işlere uyacak bir eğitim şekli uygulamak gereklidir.
iktidar ve yetenek, eğitimin bir ürünü değildir. İktidar ve yetenek, kişide fikri bir halde bulunur. Yanı Tanrının bir lütfü ve ihsanıdır. Binaenaleyh iktidar yeteneğe sahip olmak bir meziyet teşkil etmez., Demek oluyor ki, burjuvazinin, genellikle çalışma kıymeti hakkında verdiği hüküm bir dereceye kadar ferde zorla yüklenilmiş gibi olan işin mahiyetine istinat ettirilemez. Çünkü, bu iş o kimsenin doğuşuna ve buna göre aldığı terbiyeye bağlıdır. Bu terbiye ve bir kimsenin kıymetinin takdiri topluluğun o kimseye verdiği işi, o şahsın ifa ediş tarzına istinat etmelidir. Keza, ferdin gösterdiği faaliyet, hayatını temin etmenin vasıtasıdır. Aynı zamanda fert, değerini geliştirmeye ve şahsiyetini asilleştirmeye devam etmelidir, îşte fert bu işi ancak, kendi kültür topluluğunun çerçevesi dahilinde icra edebilir. Bu faaliyet de zaruri olarak bir devlet temeli üzerine istinat etmek mecburiyetindedir.
Fert, bu temeli devam ettirmeye hizmette bulunmalı ve iştirak etmelidir. Tabiat, bu hizmet ve iştirakin şeklini tayin eder. Bir ferdin vazifesi, milletinden aldığı şeyi kendi çabası ve kendi namusluluğu ile yine milletine iadedir. Bu şekilde hareket eden en büyük takdire ve en büyük saygıya lâyık olur. Kişiye verilen maddi ücret onun çalışmasının topluluk için ortaya çıkardığı faydaya tekabül edebilir. *Fakat,* "ideal ücret" tabiatın ferde verdiği ve topluluğun tamamen geliştirdiği kabiliyetleri milletinin hizmetine tahsis eden her şahsın kazanmak isteyeceği saygı ve takdir olmalıdır, îşte o zaman, iyi bir işçi olmakta hicap duyulmasına mahal yoktur. Hemen şunu belirtelim ki, Tanrı'mn zamanını ve halkın günlük ekmeğini çalan kabiliyetsiz bir memur olmak çok ayıptır. Böyle olunca ilke yönünden yapamayacağı bir işin, o âciz kimseye verilmemesi pek doğaldır.
Söz konusu olan faaliyete benzeyen bir çalışma, bir kimsenin, diğer vatandaşlarla birlikte toplumun hayatına katılma hakkı olup olmadığını tespit etmek için tek ölçü teşkil eder. Devrimiz kendi kendini tahrip ediyor. Devlete geneli oy yöntemi sokuluyor, hakların eşit okluğuna dair bir sürü budalaca lâflar söylenmektedir. Fakat bütün bu söylenenlerin neye istinat ettirileceği, bütün bunları saçmalayanlar tarafından bir türlü bulunamıyor. Maddi ücret bir kimsenin kıymetinin ifadesi addedilerek, mevcut olabilecek en asil eşitlik kökünden yıkılmaktadır. Keza eşitliğin temeli, ferdin kıymetine göre tahmin ve takdir edilmiş çalışmasının sonucu değildir ve olamaz. Bu ancak her vatandaşın özel görevlerini ne biçimde yaptığı dikkate alınmışsa imkân dahiline girer, işte bunun içindir ki, bir kimsenin kıymeti hakkında bir hüküm verilmesi istenildiği ve fert içtimai ehemmiyetinin bizzat müsebbibi olduğu zaman, kendi kabiliyetlerinin temsil ettiği tesadüf payı, bir kenara itilmiş olabilir, însan gruplarının birbirlerine karşı olan kıymetlerinin, ancak kendilerini muhtelif içtimai sınıflara ayıran ücret nispetine göre takdir edildikleri bir devirde, yukarıda söylenen ilkelere akıl erdirilemez. Hatta, içinden vurulmuş yaralı ve çürük bir devri tedavi etmek isteyen bir adam, önce fenalığın sebebini teşhis etmek cesaretine sahip olmalıdır.

Nasyonal Sosyalist hareketin ilk işi bütün o küçük, minik burjuvaların başları üzerinden geçerek ve halk topluluklarından kuvvet alarak, "yeni bir dünya telakkisi" yolunda mücadele etmeye kabiliyetli bütün "enerjileri" bir araya toplamak ve tanzim etmek olmalıdır. Genellikle maddi değerle ideal değeri birbirinden ayırt etmek zor olacaktır. Maddi mesaiye az değer veriliyorsa, biz; muhaliflerimizin, işçilerin az ücret almalarından dolayı bu halin ileri geldiği şeklindeki bir iddiasıyla karşılaşacağız. Bu arada, ücretlerin azalmasının herkesin medeniyetin nimetlerinden istifade ettiği hissesinin eksilmesine sebep teşkil ettiği de iddia olunacaktır. Hatta hatta, bu sınıfın, insanların ahlâk ve kültürüne zarar verdiği, kültürün onun asıl olan faaliyeti ile hiçbir alâkası olmadığı, maddi çalışmanın telkin ettiği korkunun sebebi bu olduğu, sebep olarak da daha az ücret aldığı, işçinin kültür derecesinin az ücret almasından dolayı düş-tüğü ve bütün bunların işçinin daha az takdir ve hürmete müstahak addedilmesini icap ettirdiği ileri sürülecektir.
Belki bu itirazlarda doğru olan hususlar vardır. Bundan dolayıdır ki, gelecekte ücretlerin nispeti arasındaki hissedilecek farklardan kaçınılmasına lüzum görülecektir. Bu şekilde çalışmanın mahsûlü azalacak denemez, insanların fikri melekelerini geliştirmeye sevk edecek yegâne düşünce yüksek ücretlerden ibaret ise, bu bir devir aleyhinde en acıklı çöküş işaretlerinden birini teşkil eder.
Bu düşünce bugüne kadar bu dünyada daimi olarak gelip geçmiş olsaydı, insanlık hiçbir zaman ilme ve medeniyete borçlu olduğu bu paha biçilmez nimetlerden faydalanamazdı. Çünkü en büyük icatlar, en büyük keşifler, ilimlere en derin bir şekilde yenilikler getiren çalışmalar ve medeniyetin en muhteşem abideleri maddi kâr peşinde koşmanın dünyaya ve insanlığa getirdiği hediyeler değildir. Tam tersine bütün bunlar meydana geldi ise bunların sebepleri netice alındıktan sonra sahiplerinin servet tarafından bahşedilen maddi saadette gözleri olmayışlarıdır.
"Altının bütün hayata tamamen ve özellikle hâkim bulunması kabildir. Fakat bir gün gelecek ki insanlar daha asil şeylere saygı ve hürmetle bağlanacaklardır.
Hareketimizin göreceği işlerden biri de daha bugünden itibaren ferdin yaşamak için muhtaç olduğu şeyi bulacağı ve alacağı zamanın meydana geleceğini müjdelemektir. Bu arada insanın, yalnız maddi hususlar için yaşamadığı prensibini de muhafaza etmemiz lüzumludur. Bir gün bu ilke kendi ifadesini, ücretlerin adaletli bir düzen ve tanzimi keyfiyetinde bulacaktır.
Hiç şüphe yok ki, ücretlerin derece derece tanzim ve tertibi, namuslu işçilerin en hakirine, halk topluluğuna mensup bir fert ve bir insan olması nedeniyle hakkı olan şerefli ve itibarlı bir hayatı ya-Şamak imkânını sağlayacaktır. Acı hakikat, bizim fetih hareketimize pek çok engeller çıkaracaktır. Fakat işte bundan dolayıdır ki, insan son amaca doğru yürümeğe teşebbüs etmelidir. Başarısızlıklar, insanları teşebbüslerinden vazgeçirmemelidir. Keza, bazen hata yaptıkları için mahkemeler kaldırılamaz ve her zaman hastalık olur diye, hekimler hiçbir zaman kabahatli görülemez.
Bir idealin kıymetini, hedef tutmaktan çekinilmelidir. Bugün bu hususa cesaretsizlik gösterecek bir kimseye, vaktiyle askerlik yapmışsa öyle bir hadise hatırlatacağım ki, bu hatıra kahramanlığı bir ideal tarafından ilham edilmiş bir hareket olup hareketin sebebı-
., nin idealden ne kadar kuvvet aldığı gayet açık bir şekilde belli ola-
; çaktır, "insanlar kendilerini ölüme atıyorlardı. Bu hareketlerinin sebebi günlük ekmekleri değildi. Vatan aşkı için ölüme koşuyorlardı. Ölmeleri vatanın büyüklüğüne ettikleri inançtan dolayı idi. Savaşta
', çekinmeden ölümün kucağına atılmanın sebebi, milletin şeref ve namusu söz konusu edildiği içindi. Ancak Alman milleti bu ideali terk ederek, inkılâbın verdiği maddi saadet vaatlerine kapıldığı, torbasını

l ele almak için silâhını bıraktığı zaman, dünya cennetine girecek yerde, bütün dünyanın tahrik ettiği ve bütün dünyanın felâketinden meydana gelmiş cennetle cehennem arası bir yere gömüldü."
Bundan dolayıdır ki, realist cumhuriyet hesaplarına dalmış kimselerin yersiz iddialarına, idealist bir Reich'ın yükseleceğine olan inanç karşı çıkmalıdır.

BÖLÜM 14

Devlet adı verilen siyası teşekkül, bugün yanlış olarak iki türlü insan tanımaktadır. Bunlar, vatandaşlar ve yabancılardır. Vatandaş grubuna dahil olanlar, doğuşları itibariyle yahut bir natüralizasyon kâğıdı dolayısıyla sivil hukuka sahip olan kimselerdir.
Yabancılar grubuna dahil olanlar da, aynı haklara sahiptirler. Bu iki sabit grup arasında, memleketin sağına soluna dağılmış, HE-İMATLOS denilen kimseler bulunmaktadır.
Bugün hâlâ, bu gruba dahil olanlar mevcut devletlerden birine mensup olmak şerefinden mahrum bulunan ve neticede hiçbir yerde sivil hukuka malik olmayan kimselerdir. Bu haklara sahip olabilmek için, her şeyden evvel bir devletin hudutları dahilinde dünyaya gelmek şarttır. Bu hususta ırk ve ırk bakımından akrabalık bir rol oynamaz. Eskiden bir Almanın himayesindeki topraklarda yaşayan ve şimdi Almanya'da oturan bir zencinin dünyaya getireceği bir çocuk bir "Alman Vatandaşı" olacaktır. Aynı şekilde her Yahudi, Afrikalı, Asyalı veyahut Avrupa'nın diğer milletlerinden birinin çocuğu başka herhangi bir muameleye lüzum kalmadan, Alman vatandaşı kabul edilebilir.
Bir de, doğum yeri itibariyle bahşedilen "naturalizasyon"dan başka, sonradan meydana getirilen bir "natüralizasyon" mevcuttur. Bunun için de meselâ aday, hırsız olmamalıdır. Aday, siyasi bakımdan da mahzurlu bulunmamalıdır. Daha doğrusu siyası bakımdan zararsız bir aptal olmalıdır. Uzun lâfın kısası, vatandaşı olacağı devleti ianesine muhtaç olmamalıdır. Bizim realist devrimizde bunun manası yeni vatanına nakdi birtakım fedâkârlıklar getirmesi demek tir. Hattâ vatandaş namzedi "âlâ bir mükellef olabilecek ise, bu vasfı onun için gayet faydalı ve olumlu bir meziyet teşkil eder, "natu-ralizasyon"u çok daha kolay elde etmesini sağlar.
Bütün bu işlerde ırk meselesinin hiçbir rolü yoktur ve nedense nazarı itibaren alınmaz. Bir devlete dahil olmak için vatandaşlık hakkım kazanmak yolunda gösterilen gayret, meselâ bir kulübe kabul edilmek için takip edilmesi icap eden hattı hareketten farksızdır. Vatandaş namzedi dilekçesini verir. Bu dilekçe incelenir. Sonunda vatandaş adayının hakkında olumlu oy kullanılır. Sonra bir gün dilekçe sahibine, "vatandaş" olduğuna dair bir ihbarname tebliğ edilir. Bu varaka, vatandaş namzedine pek mizahı bir şekilde sunulur. O zamana kadar bir CAERE olan vatandaş namzedine "işte bu vesikaya istinaden bundan böyle ALMANSINIZ" denir.
Bu tılsımlı değnek darbesini devlet reisi yapmaktadır. Bir ilâhın icradan aciz kalacağı bu değişiklik, bir memur tarafından bir anda yapıverilmektedir. Sefil bir Slav, bir kalem oynatılmasıyla hakiki (!) "Alman"a çevrilmektedir.
Bu yeni Alman vatandaşının hangi ırka mensup olduğu tetkikine ehemmiyet verilmediği gibi, sıhhi vaziyetinin de ne olduğunu anlamak zahmetine katlanılmaz. Bu kimse, frenginin tahribatına uğramış olsun, bu hiç mühim değildir. Yeter ki, malı bakımdan bir yük veya siyasi kanaatleri itibarıyla büyük bir tehlike teşkil etmesin, Bu durumda olan bir kimse, modern bir devlette bir vatandaş sıfatıyla kabul görebilir.
işe devlet adını taşıyan bu siyasi teşekküller, daha sonra üstesinden gelemedikleri, alt edemedikleri bu zehirleri kendi bedenlerine, kendi istekleriyle bu biçimde zerk ederler.
Bir vatandaşı, bir yabancıdan ayıran husus, vatandaşın her türlü kamu vazifelerine serbestçe girebilmesi, askerlik hizmetini yapması, seçimlere faal veya yalnızca seçmen olarak katılabilmesidır. Bunlar birer imtiyazdır. Çünkü ferdi hukuk ve şahsi hürriyetler mevzuunda, yabancı olanlar da aynı haklardan faydalanırlar. Hatta, yabancıların bu haklardan

yararlanmaları çok zaman daha etkili bir koruma biçimini alır. Bugün "Alman Cumhuriyeti"ndeki vaziyet işte budur.
Bugün, çağımızda devletin rolünü anlamış, devlet görüşünü gayet iyi biliyorum. Fakat, bizim mevcut kanunlarımız kadar mantık tan uzak, hatta bu kadar saçma ve çılgınca bir şey bulabilmek kadar zor bir iş yoktur.
Bugün, çağımızda devletin rolünü anlamış, devlet telâkkiden bir şeyler kapabilmiş tek bir memleket vardır. Bu memleket, pek tabii bizim model Alman Cumhuriyetimiz değildir. Burası Amerika Birleşik Devletleri'dir. Amerika Birleşik Devletleri, hiç olmazsa kısmen, devlet mefhumunu anlayabilmiştir. Bu devlet sıhhatleri bozuk olan göçmenlerin, kendi memleketine girmelerine müsaade etmemektedir. Amerika Birleşik Devletleri bazı ırklara mensup olanları "naturalizasyon" hakkından mahrum bırakmakla, devletin ırkçı telâkkisine bir parça olsun yaklaşmaktadır.
Irkçı devlet nüfusunu üç kısma ayırır. Bu kısımlar şöyledir:
1) Vatandaşlar.
2) Devlet tebaaları
3) Yabancılar.
Devlet tebaaları kısmına mensup olanlar "ressortissant" olarak da tavsif edilebilirler. Esas olarak, doğum ancak "ressortissant" vasfını bahşeder. Bir kimseye bu vasıf, tek başına bir kamu hizmetine girebilmek, siyasi faaliyete, meselâ seçme veya seçilmeye katılmak hakkını hiçbir zaman vermez. Her "ressortissant" için, ırkını ve milletini doğru ve açık bir şekilde beyan etmek şarttır. Her zaman "ressortissant" vasfından cayarak, nüfusu kendi milletinden olan memlekette vatandaş olmak, "ressortissant" kısmına dahil olan herkesin şahsi arzusuna bağlıdır, işte bir yabancıyla bir "ressortissant" arasındaki tek fark, ilkinin diğer bir devlet tebaası olmasından ibarettir
Alman milletine dahil olan her "genç ressortissant"m, her Alman gencinin görmekle mükellef olduğu tahsil ve terbiye devresinden tamamen geçmesi gereklidir. Bu biçimde "genç ressortissant" kendim, topluluğun ırkını idrak etmiş, milli ruh ile dolu bir üyesi haline getirecek tahsil ve terbiyeye boyun eğmiş olur. Bu yollardan geçtikten sonra "genç ressortissant" fiziki çalışmalarına ait olan hususlarda devletin bütün emirlerini yerine getirir. Daha sonra orduya alınır. Ordu tarafından verilen terbiye "genel terbiye"dir. Bu terbiye, bütün Almanlara verilen ve onların her birini, ordu içinde fizik ve fikri kabiliyetleri itibariyle, muvaffak olacakları mevkilere hazırlar, işte "vatandaş" unvanı ve bu unvanın bahşettiği haklar, ancak sıhhati yerinde, sağlam yapılı, şöhreti olumlu, ahlâkı düzgün olan kim şeye, askerlik vazifesini de yaptıktan sonra, parlak bir şekilde lütfe-dilecektir.
Böyle bir kimseye bu hususta verilecek berat, hayatının en kıymetli bir vesikası olacaktır. Bu kıymetli berat o kimseye bütün vatandaşlık haklarını kullanmasına ve bu unvana bağlı bütün imtiyazlardan istifade etmesine imkân verecektir.
Vatandaşlık beratının verilmesi, aleni bir hak olacaktır. Yeni vatandaş, topluluğa ve devlete sadık kalacağına dair yemin edecektir. Bu berat, topluluğun bütün üyelerini birleştiren bir rabıta rolü oynar. Yâni, çeşitli içtimai sınıfları ayıran hendeği doldurur. Şurası hiçbir zaman unutulmamalıdır: Namussuz, ahlâksız ve şahsiyetsiz bir kimse, âdi, cani, memleketine kasteden katil ve bunun gibiler her zaman vatandaşlıktan, yâni bu büyük şereften yoksun bırakılır. O zaman bu kimseler "ressortissant'lar derecesine inerler. Mamafih, hemen şunu da belirtelim ki, ırk bakımından Alman olup, hayatını çalışarak kazanıyorsa, o genç kadına "vatandaşlık hakkı" bahis olunur.

BÖLÜM 15

Nasyonal Sosyalist Irkçı Devlet'in, en esaslı ve en büyük gayesi, devletin temeli olanların terbiye, tahsil ve muhafazasından ibaret olmamalı ve aynı zamanda da ırkın unsurlarını sadece ırk unsuru olduklarından dolayı teşvik, terbiye ve tatbiki hayat için hazırlamakla

yetinmemelidir. Nasyonal Sosyalist Irkçı Devlet'in teşkilâtını bu iş ile ahenkli bir hale getirmesi de çok lüzumludur, insanların kıy metlerini, mensup oldukları ırklarına göre takdir etmek ve sonunda Marksıstlerin "Bir kimse diğer bir kimseye aittir." yolundaki düşün çelerine savaş açıp, bu mücadeleyi son neticelerine kadar devam ettirmek lâzımdır. Irkın ehemmiyetini kabul etmek, ırk prensibini bütün uluslararasılığı ile teslim etmek, mantıken ferdin kendine has kıymetini de göz önünde tutmayı icap ettirir. Nasıl ki, insanlara da hil oldukları ırklara göre ayrı ayrı kıymet veriliyorsa, topluluk için deki kimselere de, aynı şekilde muamele etmek lâzım' dır. Teşek küllerindeki kan aynıdır. Ancak, ayrıntıda bin türlü ince farklaı ihtiva ederler. Bu aksiyonu kabul etmek, önce birtakım inceliklere girişmeden, topluluk içinde yüksek diye tanınan unsurları teşvik et mek ve bunların sayılarını çoğaltmak lâzımdır. Bu kolaydır. Keza hemen hemen mekanik bir biçimde vazgeçilmiş ve çözümlenmiş tir. Gerçekten, kalabalık içinde büyük bir değere sahip "kafa'lan tespit etmek ve diğerlerinden ayırmaktan, bilhassa millet için en faydalı olan kimseyi bulmak daha zordur. Kıymet ve ehliyetlerin tespiti, artık bu mekanik vasıtalarla meydana gelmez. Her gün, de vamlı bir gayret sarf etmeden, bunu ifa etmeğe imkân yoktur.
Kütle halindeki demokratik fikri bir kenara iterek bu dünyayı en iyi millete, yâni yüksek kimselere vermeye eğilimli olan bir doktrinin, mantıken bu milletin içinde aynı aristokratik ilke hareketlerini uyandırması ve emir ile kumandayı, nüfuz ve tesiri en iyi "ka-fa'lara vermesi gerekir. Bu doktrin, ekseriyet fikrini temel olarak almaz. O, şahsiyet üzerine bina kurar. Bugün Nasyonal Sosyalist Irkçı Devlet'in, diğer devletlere karşı servet ve fukaralık arasında daha adil bir denge temini suretiyle aşağı sınıflara daha geniş bir hak tanıması yahut iyi paylaştırılmış ücret kabul etmekle daha üstün bir iktisadi teşkilâta sahip olması gibi, sadece maddi bir farktan başka hemen hemen hiçbir fark ve üstünlük göstermemesi lâzım geleceğini zanneden bir kimse, çok gerilerde kalmış bir adamdır ve bizim doktrinimiz hakkında zerre kadar bir fikre sahip değildir. Bu bahsettiğimiz şeylerin hiçbiri bir devamlılık veya büyüklük vasfı taşımaz. Zaten, bu kadar sathi ve basit bir vasfa sahip bir ıslâhat hareketi ile yetinen bir millet, milletler arasındaki mücadelelerde zafere ulaşabilmesi için ufacık dahi olsa bir şansa sahip değildir. Esasen ifa ettiği mukaddes vazifede, insafa uyan bir eşitçilik açısından yapılacak ıslâhattan başka bir şey tasavvur edemeyen bir "hareket", bir çevreyi esaslı bir şekilde ıslâh etmek söz konusu olduğu zaman, artık tesir kabiliyetine ve kudretine sahip olamaz. Bu "hareket"in bütün uygulaması, sonunda yüzeysel şeylere özgü kalır ve halk bugün mustarip olduğumuz zaaflara karşı (çok istek duymasına karşılık) zaferi sağlayacak teşkilâtı kuramaz, insanı daha iyi anlamak için, kültürün gelişmesine ait menşelere ve hakiki sebeplere tekrar bir göz atmak faydalı olacaktır, insanı, hayvandan ayıran ilk husus, insanın icada doğru attığı ilk adımdır. Bu hamle başlangıçta hayat mücadelesini daha rahat ve kolay yahut sadece mümkün hale getirecek hile ve kurnazlıkların bulunmasından ibaret kalmıştır. Gayet ilkel olan bu icatlar insanın hissini açık olarak ortaya koyamaz. Çünkü, gelecek nesillerin nazarlarında ve ilk insanla her günkü insanın nazarında bu icatlar ancak müşterek zekânın tezahürleri gibi görünür.
insan, hayvanın gözlemlenebileceği yâni sezebileceği hile ve kurnazlıkları o hayvanların kazanılmış vakaları gibi kabul eder. Bu hadiselerin esas sebeplerini tespit edemediği için, bunlara içgüdüye dayanan usuller vasfını takmakla yetinir.
Halbuki, bizim vakamızda bu "içgüdü" kelimesinin hiçbir mânâ sı yoktur^Her kim canlıları ehlileştiren bir gelişmeye inanırsa onların faaliyetlerinin bütün şekil ve tezahürlerinin daima şimdiki şekil altında mevcut olmadığını teslim etmek zorundadır. Belirli bir kimse ilk hareketi yaptı ve daha sonra bu hareket birçok kimse tarafından tek rar ve taklit edildi. Neticede bu hareket insanların her birinin şuuru altına girdi ve artık bir içgüdü gibi kendini göstermeğe başladı.
Bu mekanizma insanda daha kolaylıkla anlaşılır ve kabul edilir Hayvanlara karşı mücadelede ilk hile ve kurnazlıklar hiç şüphe edilmesin ki, başlangıçta özellikle kabiliyetli kimselerin işi

olmuştur. Şahsiyet burada da, muhakkak ki kararların ve icraatın temelini teşkil etmiştir. Sonra bu karar ve icraat bütün bir insanlık tarafından ispata ve şahide lüzum kalmayacak şekilde kabul edildi. Bugün bizim için bütün stratejinin esasını teşkil eden bazı açık askeri ilkeler de, başlangıçta zorunlu olarak, azim ve karara sahip bir "kafa"da tasavvur edilmişlerdi. Ancak aradan seneler, binlerce sene geçtikten sonra, kamu tarafından kabulüne şahit icap ettirmeyecek bir açıklıkla kabul olundu.Her insan zamanla birinci buluşa bir ikincisini ekledi, veya ilk buluşunu geliştirdi. Bir eşyayı, bir yaratığı kendi hizmetinde kullanmayı öğrendi. O zaman, insanın asil yaratıcı faaliyeti, bugün de gözlemlediğimiz şekilde kendini göstermeğe başladı. Yontulmuş taşın kullanılması, vahşi hayvanların ehlileştirilmesi, ateşin keşfedilmesi vs. gibi icatların her biri ve zamanımızda bizi hayret içinde bırakan bütün icatlara ulaşıncaya kadar yapılan hareketler, esasında açık bir şekilde ferdin yaratıcı çalışmasına ilişkindir. Bu buluşlar ne kadar yeni, ne kadar mühim veya ne kadar çok hayret verici bir vasfa sahip iseler, bütün bu buluşların ferdin yaratıcı mesaisine taallûk ettiği hakikati de daha aşikâr olarak gözümüze çarpar, işte bundan dolayı kesin esaslara dayanarak biliyoruz ki, çevremizdeki buluşların tamamı tek başlarına fertlerin yaratıcı kuvvetlerinin ve doğuştan gelen yeteneklerin sonucudur. Bütün bu buluşlar neticede insanı, hayvanın üstüne çıkarır ve kati bir şekilde insanı hayvandan ayırır.

Tarihten evvelki zamanların orman içinde yasayan insanına hayatını korumak imkânım veren kurnazlık bugün hâlâ en harika ilmi zafer şekli altında, insanlara hayatları boyunca yardımcı olmaktadır. Ve insanlara gelecekteki mücadeleleri için zırhlar yapmak imkânını temin etmektedir. insanın bütün emel ve düşünceleri, bütün icatları bu dünya lüzerinde yaşayan insanların mücadelelerini kolaylaştırır. Hatta, bir adın, bir keşfin veya büyük bir ilmi mütalâanın tatbiki faydasının crhal anlaşılması bile, insanın diğer canlıların üstüne çıkmasına ardıma olur ve insanı her bakımdan bu dünyada hâkim bir mahlûk yapacak derecede takviye ve tahkim eder.

Bütün icatların münferit birer yaratıcı kudretin neticesi olduğu görülür. Bu müstakil fertler ister kendileri arzulamış olsunlar, ister İrzulamamış olsunlar, bir noktaya kadar insanlığın velinimetidirler. Bu gibi kimselerin hareketleri, milyonlarca insanın eline hayat I mücadelelerini kolaylaştıracak birçok vasıtaları vermektedir. Günü-Rlüzdeki medeniyetin başlangıcında, daima birtakım mucitlerin jahsiyederini görmekteyiz. Bu mucitler olumlu hareketleri ile bir-İirlerini tamamlarlar ve karşılıklı olarak birbirlerini tahdit ederler. ÎCatların ve keşiflerin gerçekleşmeleri ve tatbiki surette uygulamaya taşlamaları zamanında da, tamamen bu böyledir. Çünkü açıklama sılalarının tamamı, icat sorununa ve bundan dolayı kişiye ilişkin-lir.

Nihayet her türlü ölçüden uzak bulunan, fakat sonraki her tür-llü teknik icadın şartım meydana getiren sadece yaradılışa ilişkin ça-I lişma, kendine özgü şahsiyetin sonucu gibi görünür.

Meydana getiren kuvvet, topluluk değildir. Teşkilât kuran ya Jda düşünen çoğunluk değildir, daima her yerde, tek başına kişidir.

Bir topluluk sadece, bu yaratıcı kuvvetlerin çalışmalarını en lyüksek dereceye yükselttiği ve bu çalışmaları topluluğun menfaati-lfte uygun bir şekilde tanzim ettiği zaman, "iyi bir teşkilâta" sahip fcgörünür, ister maddi aleme, ister manevi aleme ait olsun, bir buluş ficin en çok değerli olan şey, önce mucidin şahsıdır. Bir toplulu-I gün teşkilât içindeki en büyük ve en yüksek vazifesi, o teşkilâttan '>• kamunun menfaatine uygun bir şekilde faydalanmaktır. Hakikatte ise, teşkilât *bizzat* bu prensibin uygulamasını bir an Uçin bile gözden ve akıldan uzak tutmamalıdır. Ancak bu şekilde, [1] teşkilât, makineciliğin felâketlerinden kurtulacak ve canlı bir organ i haline gelecektir. Teşkilât, iyi "kafa'ları topluluğun üstüne çıkarmak ve topluluğu da bu "kafa'ların emirleri altına koymak eğilimini or-taya çıkarmalıdır.

Teşkilât, insanlığın nail olduğu lütfün hiçbir zaman kütleden gelmediğini, yaratıcı dimağlardan çıktığım bilmeli ve ırkın hakiki velinimetlerinin onlar olduğunu kendine ilke

edinmelidir. Aynı zamanda teşkilât bu ilkeyle hareket etmelidir. Teşkilâtın bu seçkin şahıslara hâkim bir nüfuz ve tesir ederek, hareket ve nüfuzlarını kolaylaştırması, kamunun menfaatinedir. Çünkü bu genel menfaatleri, hiç şüphe yok ki ne aptalların veya ehliyetsiz olanların hâkimiyeti ne halk topluluklarının çoğunluğu temin edecektir. Mutlaka yüksek kabiliyetlere sahip kimseler işleri ele almalıdırlar .
"tktidarlı Kafa" aranması, daha önce de söylediğimiz gibi hayat mücadelesinin haşin seleksiyonuyla meydana gelir. Birçoğu parçalanır ve yok olur. Böylece o işte ehil olmadıklarını gösterirler. Sonunda seçkin sıfatıyla seçilenlerin ve diğerlerinden ayrılanların sayıca pek az oldukları görülür. Tefekkür, güzel sanatlar ve iktisat âleminde bu seleksiyon işi hâlâ bugün kendini göstermektedir. Fakat, bugün iktisat âleminde "iKTlDARLI KAFA"yı seçme uygulaması birtakım ağır yükler altında kalmaktadır.
Devletin idaresi ve askeri teşkilâtın şekillendirdiği kudret de bu kişilik fikrinin aynı derecede egemenliği altındadır. Bunu her yerde, astlar üzerinde mutlak otorite, liderlere karşı tam mesuliyet şekliyle görmek mümkündür. Yalnız siyasi hayat, bu tabii ekseninden bugün tamamen kurtulmuştur. Bütün medeniyet ferdin yaratıcı faaliyetinin neticesidir. Halbuki ekseriyet prensibi her hükümetin özellikle en yüksek akıllılarında bulunmakta ve oradan da yavaş yavaş memleketin bütün hayatım zehirlemektedir.
Esas itibarıyla, Yahudiliğin yıkıcı tesirini kendisi kabul etmiş olan milletlerde, şahsiyetin nüfuzunu yıkmak ve yerine kütlenin nüfuzunu ikame etmek için devamlı bir şekilde gösterilen gayretlen bilmek ve anlamak lâzımdır. Üstün ırklardaki yapıcılık prensibi, yerini Yahudilerin yıkıcılık prensibine terk etmektedir. Yahudiler, milletlerin ve ırkların bozulma mayaları olmaktadır. Bir başka ifadeyle Yahudiler, medeniyeti çöküntüye sürüklemektedir.
Marksizm'e gelince, bu doktrin Yahudi'nin medeniyet sahasında bütün faaliyet şekilleri içinden şahsiyetin üstünlüğünü hariç bırakarak, yerine adedin üstünlüğünü getirmek için gösterdiği gayreti temsil eder. Siyasal bakımdan parlamenter biçim bu doktrine karşılık gelir. Komünün en küçük hücresinden uygarlığın doruğuna kadar, her yanda bu parlamento biçiminin uğursuz etkileri görülür. iktisadi sahada sendikalist tahriklere yol açılmaktadır. Bu sendi-kalist tahriklerin işçilerin menfaatlerine olacağı düşünülemez. Yalnız, uluslararası Yahudiliğin yıkıcı emelleri bu tahriklerden faydalanır.
iktisadi hareket, şahsiyet prensibinden ne kadar uzaklaştırılırsa ve iktisadi hareketin faaliyeti topluluğun nüfuz ve tesirine teslim edilirse, ekonomik hareketin yaratıcılık niteliği de o kadar zayıflar. Neticede kaçınılması imkânsız bir çöküş arz eder.
Çeşitli mesleklerdeki danışma bürolarının hepsi kullandıkları kimselerin menfaatlerini hakikaten takip edecekleri yerde, bizzat üretim üzerinde bir nüfuz ve tesir yapmaya çalışırlarsa, aynı yıkıcı gayeye bilmeyerek hizmet etmiş olurlar. Bunun neticesi şu olur. Bu hareketten genel üretim ve bu surette fert zarar görür.
Keza, bir milletin mensuplarının ihtiyaçları, kâğıt üzerinde sözle ve nazariyatla tatmin edilemez. Topluluğun genel çalışması neticesinde, ferdin menfaatlerine hizmet edecek olan nimetlerin her gün herkesin hissesine düşen miktarının çoğaltılması ile bir milletin mensuplarının ihtiyaçları giderebilinir.
Mesele, Marksizm'in topluluklar hakkındaki nazariyesine dayanarak, şimdiki iktisadiyatın vazifesini ele alıp, bu iktisadiyatın devamlı olup olmayacağını münakaşa etmek değildir. Kaldı ki, bu prensibin doğru veya yanlış olduğu hakkındaki münakaşa, bugün mevcut durumu gelecekte yönetmeye ehil olduğunu ispat etmesiyle çözümlenemez. Şayet, bir uygarlık yaratmaya ehil olduğunu ispat ederse, ancak o zaman sorun çözümlenmiş olur.
Bu faaliyetin başarıyla münasebeti ne olursa olsun, bu başarı, Marksizm'in miras bıraktığı şeyi hiçbir zaman kendi ilkelerini uygulama suretiyle meydana getiremeyeceği yolundaki olumlu iddiamız ve olumlu hadiseler karşısında ehemmiyetli bir durum arz etmez. Çünkü, Marksizm fiiliyatta bunun açık delilini bizzat vermiştir.

Marksizm işte bundan dolayı kısa bir zaman sonra "şahsiyet" prensibine boyun eğmiştir. Bu durum Marksizm'in kendi teşkilâtının bu teoriden azade kalamayacağını açıkça göstermektedir. Bunlar "ırkçı felsefe"nin en esaslı eylemleridir.
Eğer, bugün Nasyonal Sosyalist Hareket yukarıda izah ettiğimiz esaslı konunun önemini tesadüfen kavramamış olsaydı ve mevcut vaziyeti az çok değiştirerek Marksistlerin işine gelen şekilde çoğunluğun egemenliği sistemini kabul etseydi, sonuçta Marksistlerle aynı paralele düşecek ve böylece birbirlerine rakip iki siyasi oluşumdan ibaret kalacaklardı. Hareketimizin toplumsal programı, şahsiyeti bir kenara itip ve yerine çoğunluğu koymayı ilke edinse idi, işte o zaman "Nasyonal Sosyalizm" de mevcut burjuva partileri gibi Marksizm zehri ile zehirlenmiş bir halde olacaktı. Irkçı devlet bütün bu iktisadi ve siyasi çevreleri parlamenter çoğunluk ilkesinden, yani topluluğun vereceği karardan tamamen kurtarmalıdır. Bunun yerine, hiçbir kayıt ve şarta bağlı olmadan, "bireyin"in hukukunu koymalıdır. Bütün bu anlattıklarımızdan çıkan sonuç ve dünyayı tehdit eden Marksizm'e karşı alınacak tedbir şudur: En 172 *anayasa ve en güzel devlet kuruluşu, topluluğun en seçkin unsurlarına rehberin önemini, âmir ve hâkim olanın nüfuzunu tabii bir şekilde temin edecek olan siyasi teşkilât şeklidir, iktisadı sahada kabiliyetli olan kimseler ifa edecekleri işlerin başlarına yukardan yapılan atamalarla getirilemezler. Bu yetenekli kimseler dikkatleri kendi üzerlerine çekmelidirler.*
Tahsil, en basit dükkânda çalışırken en muazzam teşebbüse gelinceye kadar her kademede temin edilir: Yalnız, fertler "hayat imtihanları" geçirmekte devam ederler.
Siyasi liderlerin de, bir gün içinde kalabalık arasında bulunamayacakları aşikârdır. Fevkalâde kabiliyete sahip olanlar, basit insanlar gibi aynı kaidelere bağlı değildirler.
Devletin bütün teşkilâtında "komün"ü teşkil eden en küçük hücreden, bütün bir memleketin en yüksek mertebesine varıncaya kadar "şahsiyet prensibi" esas alınmalıdır.
Eskiden Prusya ordusunu, Alman milletinin hayran kalman bir organı haline getiren ilkenin temelini bu siyasi sistem teşkil etmiştir. Her liderin, emrindeki kimseler üzerinde tam bir otorite"si ve üstlerine *karşı* da tam bir "sorumluluğu" olmalıdır.
Bugün dahi parlamentolar denen esnaf localarından vazgeçilmez. Yalnız bu parlamentoların bütün müzakereleri birer danışma mahiyetindedir. Parlamentolar esasta lüzumludur. Çünkü öyle bir çevre meydana getirirler ki, bugün kendilerine büyük sorumluluklar verilecek olan liderler, bu parlamentolarda yavaş yavaş terbiye görerek pişerler.

BÖLÜM 16

Bütün bu söylediklerimizden sonra şu tabloyu çizebiliriz: Irkçı devlet, komünden, Reich'ın hükümetine varıncaya *kadar,* ekseriyet yolu ile bir şeye karar verebilecek hiçbir temsili topluluğa gerek göstermeyecektir. Irkçı devletin yalnız danışma mahiyetinde heyetleri olacaktır. Bu danışma heyetleri, devamlı bir şekilde, liderin yanında olacak ve görevlerini liderlerden alacaklardır. Hatta, bazı hallerde ve bazı sahalarda tam sorumluluk ortaya çıkacaktır. Bu durum esnaf birliklerinin başkanları için de daima böyle olmuştur, işte bu benzerlik bu yolda yürümeye hak verdiren sebeplerden biridir.
Irkçı devlet, özel konular hakkında, meselâ iktisadi konularda yetişmeleri ve gösterecekleri faaliyetleri itibariyle tamamen ehliyetsiz olan kimselerden fikir ve öneri almayacaktır. Demek ki, ırkçı devlet temsili heyetlerini, siyasi meclisler ve korporatif kanunlar diye iki kısma ayıracaktır.
Bu iki kısmın elbirliğiyle ve ortaklaşa çalışabilmesinin sonuca varır hâle gelmesi için, bunların üstünde devamlı bir şekilde seçimle gelmiş bir heyet bulunacak ve bu iki kısım için statü konacaktır.
Ne meclislerde, ne de senatolarda hiçbir vakit oy verilmeyecektir. Bu heyetler, çalışma organlarıdır. Hiçbir vakit "oy makineleri" değildirler. Bu iki heyetin üyeleri danışma

mahiyetinde oya sahiptirler, fakat karar almak mevzuunda hiçbir yetkileri yoktur. Bu karar verme yetki ve hakkı yalnız lidere aittir. Sorumluluğu lider ortaya koymaktadır.
Bizim parlamenter mesuliyetsizlik devrimiz bizi, mutlak so rumluluk ve mutlak otoriteden kurulu olan bir seçkin şefler grubu teşkil etmeye zorlamaktadır.
işte bu şekilde devletin anayasası, iktisat ve medeniyet sahasında azametini borçlu olduğu şahsiyet ilkesi ile ahenkli bir hale getirilecektir.
Bu görüşleri gerçekleştirmek olanağına gelince, tarih bize şunu göstermektedir ki, parlamentoların çoğunluk tarafından karar verilmesi yolundaki ilkeleri dünyaya çok eski tarihlerden, daha açık ifade edelim, ezelden beri hâkim olmamıştır. Tam aksine, tarihte ekse-riyet usulüne gayet kısa devrelerde rastlanır. Tarih ise, bu devrelerin daima milletleri Ve devletlerin harap oldukları zamanlara tesadüf ettiğini açıkça yazmaktadır.
Bu anlattığım kuramsal tedbirlerin, devletin yalnız anayasasına sahip olmakla kalmayarak, yasama faaliyetini de ilgilendireceğine ve herkesi bütün resmi hayatında etkileyeceğine ihtimal verilmelidir.
Bizim yapmak istediğimiz böyle bir inkılâp hareketi, ancak bu fikirlerle yoğrulmuş ve içinde gelecekteki ırkçı devletin çekirdeğini taşıyan bir partinin faaliyeti ile meydana gelecektir.
Bundan dolayıdır ki Nasyonal Sosyalist Parti bütün bu fikirlerle yoğrulmuş bir duruma gelmelidir.
Bu duruma gelmesi devlete sadece emirler vermesi için değil, devlete kendi teşkilâtlı heyetini temin edecek olan dahili teşkilâtım ameli icraata doğru çevirmesi bakımından da lüzumludur.

BÖLÜM 17

Irkçı Devlet, hayatının lüzumlu şartları bilinmekle eyleme geçi-I rilemez. Irkçı bir devletin nasıl olacağını bilmek de yeterli değildir. önce, ırkçı devleti meydana getirmek gerekmektedir.
Her şeyden önce, bugünkü durumlarıyla devletten faydalanan partilerin bu durumlarında bir değişiklik yapmalarına teşebbüs etmeleri ve bu adi tavır ve hareketlerini kendiliklerinden değiştirmeleri beklenemez. Kaldı ki bu partileri idare edenler daima Yahudi-lerdir ve Yahudiler olacaktır. Hedef olduğumuz olumsuz değişiklik eğer önlenemezse bir gün Yahudi, milletleri ezecek ve onların efendisi olacaktır. Korkaklık, tembellik ya da ahmaklık yüzünden yok ve harap olmaya son sürat koşan milyonlarca Alman burjuvası ve proleteri karşısında takip âdi gayeyi gayet iyi idrak eden Yahudi, bu âdi gayeye ulaşmak için yolunda hiçbir mukavemete tesadüf etmeden ilerlemektedir. Yahudi tarafından sevk ve idare edilen bir siyasi parti Yahudi menfaatlerinden başka bir şey için mücadele etmez. Bu menfaatlerin ise üstün ırkların esaslı emelleri ile ortak bir tarafı yoktur. Eğer ırkçı devlet, ideal sahasından, realite sahasına nakledilmek isteniyorsa, her şeyden önce, kamu hayatının mevcut bütün kuvvetleri haricinde, böyle bir ideal uğrunda kavgayı göze almak iradesine ve vasıtasına sahip yeni bir parti aramalıdır. Çünkü burada, hakikaten bir kavga bahis mevzuudur.
Tarihin ortaya koyduğu bir hakikat vardır: En büyük zorluk, yeni bir vaziyet meydana getirmek değil, ona yeri serbest bulundurabilmektir.
Batıl fikirlerle menfaatler birleşince bu vaziyet karşısında mevki alıyorlar, her türlü çareye başvurarak, kendilerinin hesaplarına uygun düşmeyen veya onları tehdit eden bir fikrin zaferini yasaklamaya kalkıyorlar. Bundan dolayıdır ki, bizim hareketimizin mücahitleri, bütün olumlu zevk ve heyecanına rağmen önce mevcut olan vaziyetten kurtulmak için olumsuz bir mücadeleye atılmalıdırlar.
Yeni ilkeli genç ve asil doktrin, her ne kadar nahoş görünürse de, başlangıçta merhamet göstermeden eleştiri silâhını kullanmalıdır. Bugün, sözümona ırkçı olanların her vesile ile olumsuz bir eleştiriye girişmekten çekindiklerini ve bütün faaliyetlerini yapıcı bir işe

hasrettiklerini tekrar tekrar söylemelerine tanık oluyoruz. Bu da böylelerinin tarihi konulardaki görüşlerinin de pek az derin olduğunu ispat eder.
Bu çocukça ve aptalca bir düşünüştür. Bu gibi "kafa'larda tarih zerre kadar bir iz bırakmadan gelip geçmiştir. Marksizm'in, bir gayesi vardır. Bu gaye, yapıcı bir işi eleştirmekten ibarettir. Marksist-lerin yaptıkları, yıkıcı ve ayırıcı bir eleştiridir. Onlar için ancak uluslararası Yahudiliğin ve kozmopolit maliyecilerin istibdadını ihya etmek söz konusudur. Hep ve daima eleştirdiler. Neticede bu kemiriciler, devleti parçaladılar ve onu tamamen yıkılmaya hazır bir hale getirdiler, işte bundan sonra o mahut söz, "yapıcılık" sözü edilmeğe başlandı.
Bu açık ve mantığa uygun bir harekettir. Mevcut bir vaziyet, gelecekteki vaziyetin peygamberleri ve avukatları önünde kendiliğinden yıkılıp gitmez. Mevcut vaziyetin taraftarlarının veya mevcut vaziyetle sadece biraz ilgili olanların, sadece gerekli görülmesi üzerine yeni bir rejim fikrine kapılacaklarına ve bunu tamamıyla kabul edeceklerine ihtimal verilemez. Bilâkis iki rejim aynı zamanda mevcut olmakta devam edecektir. Yalnızca sözde kalan felsefi doktrin bir partinin dar çerçevesi dahilinde ebediyen kapalı kalacaktır. Çünkü herhangi bir doktrin hiçbir zaman hoşgörülü olamaz. Şiddetle kendi telkinlerinin ve fikirlerinin tanınmasını arzu eder. Çünkü bu inanışlar, bütün kamu hayatını değiştirecektir. Bir doktrin eski rejimin hiçbir bakiyesine tahammül edemez. Dinler için de durum aynıdır. Hıristiyanlık da yalnız kendi tapınaklarını kurmakla yetinemezdi. Tanrı'ya ortak koşanların tapınaklarını da yıkması icap ediyordu. Yalnız bu tutucu ve hoşgörüden yoksun davranış havarilik inancını yaratabilirdi. Bu iki tarihi örnek pek haklı olarak itiraz edilebilir, ve bu tarz , hoşgörüsüzlük ve taassup esas itibariyle Yahudi'ye yaraşır, denebilir. Bu söz bin kere doğru olabilir. Ancak bundan esef duyulabilir. Pek haklı bir endişe ile denilebilir ki insanlığın tarihinde bu dinin meydana çıkışı, o yere, o güne kadar mevcut olmayan yeni bir şey getirmiştir.
Fakat bunun hiçbir faydası yoktur. Bugün bir emrivaki söz konusudur. Alman milletini bugünkü vaziyetten kurtarmak isteyenler, şu veya bu mevcut olmasaydı ne kadar güzel olurdu diye kafa patlatacak durumda değildirler. Bu kimseler, esasta mevcut olan şeyin nasıl yok edileceğim araştırmak ve tayin etmek durumundadırlar.
En şiddetli müsamahasızlıkla dolu bir doktrin (Marksizm), ancak o doktrine karşı aynı ruhu taşıyan, aynı kuvvetli irade ile mücadele eden ve aynı zamanda hakikate mutlak surette uygun bir fikir taşıyan doktrin (Nasyonal Sosyalizm) tarafından parçalanacaktır.
Bugün herkes tarihi inceleyecek olursa zamanımızdakine nispetle çok daha hür olan eski devirlerde Hıristiyanlığın ilk manevi terörü ortaya koymuş olduğunu pekâlâ görebilir, işte o devirden bu yana, dünyanın bu terörün hükmü altında yaşaması keyfiyetine karşı kimse bir şey yapamazdı. Bundan çıkacak sonuç şudur: Zorlama ancak zorlama ile, terör, ancak terör ile yokedüebilir. işte ancak o zaman yeni bir rejim kurmak mümkün olur.
Siyasi partiler "karşılıklı menfaatler" ile anlaşmaya meyyaldirler. Felsefi doktrinler ise asla anlaşamazlar.Hattâ siyasi partiler karşı çıkanları ile de anlaşmaya varırlar. Felsefi doktrinler kendilerini "hata işlemez" ilân ederler.
Siyasi partiler başlangıçta hemen daima zorba bir dayatmaya erişmek niyetindedirler. Bu partiler, bir iki felsefi doktrine karşı bir dereceye kadar bir eğilim gösterirler. Fakat programlarının darlığı siyasi partileri, hakiki bir felsefi doktrinin müdafaasının gerektirdiği kahramanlıktan mahrum bırakır. Siyasi partilerin uzlaştırıcı iradeleri etraflarına küçük ve zayıf ruhları toplar. Bu gibi kimselerle, örneğin bir haçlılar seferine çıkılamaz. Bundan dolayı, çoğu zaman pek erken olarak o acınacak küçüklükleri içinde mahsur kalırlar.
işin aslı tetkik edilecek olursa şu manzara ile karşılaşırız. Siyasi partiler, çoğu zaman mücadeleyi bir sistem için terk ederek, güya "olumlu bir elbirliğiyle çalışmak" gayesinde, fakat mümkün olduğu kadar süratle mevcut müesseselerden birinde, küçük bir makam ka zanmaya ve bu yerde mümkün olduğu kadar, uzun zaman kalmağa gayret ederler. Siyasi partiler, bütün dikkatlerini bu nokta üzerinde toplarlar.

Eğer biraz sert bakışlı bir rakip bu gibi siyasi partileri "yem-lik"ten uzaklaştıracak olursa, bu partilerin yandaşları kafalarında yalnız bir fikir beslerler: Zorla veya hile ile tekrar açların ilk sınıflarına dahil olarak, hattâ en mukaddes saydıkları kanaatlerini de çiğneme pahasına, bu kıymetli kudret levhasına iştirak etmek... işte, besledikleri fikir budur! *AH BU SİYASET ÇAKALLARI!..*
Hiçbir zaman bir siyasi doktrin, diğer bir siyasi doktrinle uzlaşmaya hazır bir halde bulunamaz. Önceden kötülediği bir vaziyete, hiçbir zaman iştirak etmeye razı olmaz. Tersine, bir siyasi doktrin, mevcut rejim ile ve muhalif manevi âlem ile mücadeleye ve onların yok olmalarını hazırlamaya kendini mecbur hisseder ve vazifeli sayar.
Tamamen tahripkâr olan, kuvveti diğer siyasi doktrinler tarafından derhal anlaşılan ve bunun sonucu olarak birbirleri ile anlamış siyasi doktrinlerin meydana getirdikleri dayanıklılık cephesi ile karşılaşan bu "hareket" dünya hakkındaki yeni idealin başarısı uğrunda girişilen mücadelede azimli savaşçılara ihtiyaç duyar.
Demek oluyor ki bir siyasi doktrin, ancak devrinin ve milletinin en cesaret sahibi ve faal unsurlarını kudretli ve kuvvetli bir mücadele teşkilâtı halinde bir araya getirmek şartı ile fikirlerinin galip gelmesini sağlayabilir. Ayrıca, siyasi doktrinin, bu değerli unsurları göz önünde tutarak, felsefenin tamamının içinden birtakım fikirleri seçmesi ve onlara yeni bir insan grubuna "iman maddesi" hizmetini görebilecek, gayet açık ve kahredici bir şekil ve ruh vermesi de gereklidir.
Bir siyasi partinin programı, sadece yakın bir gelecekte yapılacak seçimlerde partinin başarısını sağlayacak bir ciladan başka bir şey değildir. Fakat felsefi bir doktrinin programı, kurulu nizama karşı, mevcut bir vaziyete karşı ve hayat hakkında tatbiki bir tehlikeye karşı bir savaş ilânı mahiyetine ve kıymetine sahip bulunmaktadır.
Hemen şunu da belirtelim ki, doktrin uğrunda mücadele edenlerin hepsinin, tamamen yapılan işten haberdar edilmelerine veya hareket liderinin düşüncelerinin tamamına doğru bir şekilde olma-l%rına lüzum yoktur. Esas lüzumlu olan şey, mücadele edenlerin f Ittiktarca az, fakat ehemmiyetleri itibariyle çok kıymetli birkaç esaslı
prensibi gayet açık bir şekilde öğrenmeleridir. Böyle olunca bu mü-l'him ilkelerle ilelebet tanışık bir hale gelirler. Ayrıca partilerinin ve
doktrinlerinin başarı kazanmasının gerekli olduğuna kanaat getirir-
ler
Bir er, yüksek rütbeli bir subayın plânlarına karışamaz. As-l̦ keri sert bir disipline, davasının haklı ve bu yolda üstün gelmesinin *f* lüzumlu olduğu, nefsini tamamen bu amaca vakfetmesi icap ettiği kanaatine alıştırmak ne kadar lüzumlu ve doğru ise, bir "hareket"in ! taraftarlarının da bu şekilde hazırlanmaları aynı büyüklükte önemli-
-Bütün erleri, general kabiliyetine sahip olan bir ordu ne işe ya-
far? Her halde hiçbir işe... Bunun gibi, sadece seçkin kimselerden 'bir fayda görülemez. Siyasi partilerde alelade kimselere de ihtiyaç h vardır. Böyle olmazsa parti dahilinde bir disiplin temin etmek tnümkün olamaz.
Bir teşkilat, mahiyeti itibariyle, ancak zeki ve yüksek amirlerin, j emirleri ve idareleri ile payidar olabilir. Bu teşkilata, rehberi hissiyat olan bir topluluk hizmet eder.
Zeki oldukları kadar iktidar sahibi olan iki yüz kişiden kurulu bir heyetin sevk ve idaresi, yüz doksan tane daha az kabiliyetli ve on tane de yüksek tahsil ve terbiye görmüş kimselerden teşekkül e-den bir heyetin sevk ve idaresinden daha zordur.
Sosyal demokrasi bu husustan büyük bir fayda sağlamıştır. Sosyal demokrasi teşkilâtında da er ve subaylar vardır. Bunlar şunlardır. Alman işçisi askerlik vazifesini bitirip, sivil hayata döndüğü vakit er, aydın olan Yahudi ise subay olmuştur. Sendika idarecileri, hemen hemen küçük rütbeli subaylara denk bir hayat meydana getirmiştir. Burjuvazinin her zaman baş silkerek karşıladığı cahil toplulukların Marksizm'i tercih etmeleri keyfiyeti, hakikatte Mark-sizm'in muvaffakiyetinin ilk şartını teşkil ediyordu.

Burjuva partileri, değişmez aydınları ile, disiplinsiz ve bir fiil ve harekete geçmekten âciz bir topluluk meydana getirdikleri halde, Marksizm daha az aydın bir kadro ile, çarpışan ve mücadele eden bir ordu kuruyordu, işte bu ordu vaktiyle nasıl Alman subaylarına itaat etmişse, şimdi de Yahudi liderlerine körü körüne itaatte bulu nuyordu. Alman burjuvazisi psikoloji sorunları ile hiçbir zaman meşgul olmadı. Alman burjuvazisi, kendini daima bu sorunların üstünde gördü. Bu fiili vaziyetin derin nüansını ve açıkça görülen tehlikesini anlamak için bu olay üzerine etraflıca düşünmedi ve bıı tartışmada bulunmayı lüzumlu görmedi.
Bilâkis Alman burjuvazisi, siyasi bir hareketle sadece aydınlar dan kurulu bir kadro ile iktidar mevkiine ulaşacağına ve bu başarıya kültürsüz bir toplulukla erişilemeyeceğine inandı. Alman burjuva partileri hiçbir zaman şu gerçeği göremediler. Bir siyasi partinin kuvveti hiçbir zaman ve yalnızca üyelerinin her birindeki zekâ ve fikri yetenek sayesinde meydana gelmez. Kuvvet ve başarı ancak da ha *ziyâde,* üyelerin manevi kumandayı takip hususunda gösterdikleri itaat ve disiplin ruhundadır.
Kesin ve etki yapıcı olan şey bizzat liderlerdir, iki kuvvetli ordu çarpıştıkları zaman, zafer, orduyu teşkil eden askerlerin her birindeki strateji tahsili üstün olan tarafın lehine oluşmaz. Bu çarpışmadan, en üstün kumandanı, en çok disiplinli, en körü körüne itaatli ve en çok temkinli olanlardan teşekkül eden ordu galip çıkar.
Felsefi bir sistemi de realite sahasına çıkarmak istediğimiz zaman, bu esaslı mefhumu gözden uzak tutmamalıyız.
Bugün için karanlık ve bilinmeyen bir tasavvur ve istekten ibaret bulunan ırkçılık fikri parlak bir başarı elde etmek arzusunda ise, bütün ideal sisteminin içinden birtakım etraflıca düşünülmüş ve tedbiri alınmış ilkeler ortaya koymalı ve bunları gerek şekil ve gerek esas bakımından büyük bir topluluğa kabul ettirilebilecek durumda bulunmalıdır. Bu topluluk, yani Alman işçi sınıfı, bu fikir ve doktrin uğrundaki mücadelenin, tek başarı garantisidir.
işte bundan dolayıdır ki yeni partinin programı birkaç esaslı ilkede toplandı. Bu ilkeler, yirmi beş maddeden ibaretti. Bu ilkeler halka önce ırkının emelleri hususunda kaba bir şekilde bir fikir ve hayal vermeğe hizmet edecektir. Program, bir dereceye kadar "Siyasi bir iman beyannamesi vücuda getirecektir. Bu durum herkesi davamıza çeker. Ayrıca ortak vazifeler ortaya çıkarılarak yeni taraflarla eskiler kaynaştırılır.
Bütün bunlar hiçbir vakit gözden uzak tutulmamalıdır. Hedeflerinde kati bir isabet bulunan parti programı kaleme alınırken, önemli olan bazı psikolojik tartışmaları da hesaba katmak mecburiyeti vardır.
Zamanla kanaatler değişebilir ve etraflıca düşünülerek hazırlanan ilkelerden bir kısmı ilerde başka bir şekilde tartışılabilir ve daha j başarılı olarak kâğıt üzerine geçirilebilir, işte bu yoldaki herhangi bir teşebbüs fena bir netice verir. Tamamen sarsılmaz ve değişmez 'bir halde kalması lüzumlu olan bir ilke, münakaşanın kucağına atılmış olur. Halbuki münferit bir nokta inançtan ayrı ve uzak kalır kalmaz, münakaşa yalnız daha iyi bir şekilde ve bilhassa inancı takviye eden bir yolda son bulmazsa, işte o vakit bu çekişmenin sonu gelmez.
Münakaşalar bizi, genel bir belirsizliğe sürükler. Bu gibi du-I' rumlarda daima en iyi olan şeyi itina ile düşünmek şarttır. Akla şu iki soru gelebilir: "Hareketin içinde bir ikiliğe sebep olan yeni bir yazı şekli mi, yahut o an için şüphesiz hepsinin en iyisi olmayan, fakat bağımsız, sağlam ve mükemmel bir iç birlik sağlayan bir şekil mi?"
Değişiklik yalnız dış şekil hakkında düşünülebileceği için daima buna benzer değişiklik hoş karşılanır. Fakat bunda büyük tehlike vardır. O da insanların yüzeysel hareketlerinin kendilerine, "ha-rekef'in esaslı vazifesinin, sadece bir programın yapılmasına ait bir meseleden ibaret olduğu zannını verir, işte bu durumda, bir fikir uğrunda mücadele etmek iradesi ve kuvveti kaybolur.
Dışarıya çevrilmesi gereken faaliyet, içeriye doğru döner ve program, iç münakaşalar içinde yıpranır gider.

Büyük hatalarındaki isabeti hiçbir zaman şüphe davet etmeyen bir doktrin için realiteye tamamen uymayan bir ifade biçimini muhafaza etmek, o zamana kadar granit kadar sert kalmış olan parti inancını genel bir münakaşaya mevzu yapmaktan ve bunu ıslaha teşebbüs etmekten daha az zararlıdır.
Parti henüz galip gelmek için mücadele ederken, inancı genel bir münakaşaya tâbi tutmak bilhassa imkânsızdır. Çünkü bir doktrinin dış bünyesinin devamlı değişikliklere tâbi tutulması, çevrede şüphe ve kararsızlık uyandırır. Bu durumda insanlara bir doktrinin isabetli olduğu hakkında inanç ve kanaat kazandınlamaz. [1] Demek oluyor ki, esas nokta hiçbir zaman dış şekilde aranma-> malıdır. Esas nokta yalnız derin mânada aranmalıdır. Bu anlam ise hiç değişmez. Ben, hareketin büyük çıkarı adına şu temennide bulunurum: "Hareket bütün tereddüt ve nifak sebeplerim bir kena ra iterek, kendini başarıya ulaştırmak için, gereken kudreti muhafaza etmelidir."
Bu hususta da Katolik Kilisesi'nden ders almamız gereklidir.
Katolik mezhebi birçok noktalarda ve çok defa pek açık şekilde olumlu ilme, teknik ve müşahedeye mukavemet göstermesine rağmen, inançlarının tâbirlerinden bir basit cümleyi dahi feda etmemiştir.
Kilise pek doğru olarak takdir ve kabul etmiştir ki, kendisinin mukavemet kuvveti, zamanın ilmi neticeleri ile uyuşamaz. Esasen bu ilmi neticeler de hiçbir zaman kati addolunamaz. Bu mukavemet kuvveti de kati surette inançlara bağlılıktan doğmaktadır. Tamamı bir iman vasfım ifade eden şey bu bağlılıktır. Onun için bugün, bu kilise her zamankinden çok daha kuvvetle ayakta durmaktadır.
Hattâ bir kehanet halinde temin edilebilir ki, elle tutulması ve gözle görülmesi imkânsız olayların devamlı değişikliğe uğrayan bilimsel kanunlara meydan okumaları oranında, Katolik Kilisesi de bir "sükûnet kutbu" haline girecektir. Hadsiz hesapsız insanların körü körüne bağlılıkları da bu "kutba" doğru olacaktır.
Kim ırkçılık fikirlerinin zaferini hakikaten ve ciddi bir şekilde arzu ederse, işte yukarıdaki fikri zihnine iyice sokmalıdır.
Ayrıca böyle bir parti, programının meydana getirdiği sarsılmaz temele sahip olmadan devamlı ayakta kalamaz. Böyle mukaddes bir mücadeleye atılmış olan bir parti için emniyetin ve sağlamlığın şartı bu programdır.
Parti bu programın yazılması işinde zamanın ruhu ile birlikte yürümek hakkına sahip değildir. Tam aksine olarak, program bir kere gayet iyi bir şekle bağlandıktan sonra, ona ebediyen değilse de, sarf edilen gayretler başarıya ulaşana kadar mutlaka bağlı kalınmah-dır.
Gayeye varılmadan önce, programın herhangi bir noktasının uygun olup olmadığı hususunda münakaşaya girişilmesi parti içindeki birliği bozar. Aynı zamanda bu münakaşaya katılan tarafların da mücadele ruhunu zayıflatır.
Fakat, hemen şunu belirtelim ki, böyle bir "ıslahat" hareketi, yapılırsa, yarın yeni bir eleştiri konusu açılacağı ve daha sonra daha iyi şekle yerini terk etmeyeceği mânası çıkmaz. Burada yükselen engelleri kim devirir ve ortadan kaldırılsa öyle bir çığır açılır ki, başlangıçta pekâlâ görüldüğü halde, akıbet sonsuzluğun içinde gözden kaybolur, teşhis ve tahmin edilemez.
Nasyonal Sosyalist işçi Partisi'nin, yirmi beş maddeden ibaret programı ile attığı temelin, hiç değişmez bir halde kalması icap eder. Bu partinin mevcut ve gelecekteki üyelerinin bu yirmi beş maddeyi eleştirmek veya değiştirmek hakkı ve yetkisi yoktur. 'Mevcut ve gelecekteki üyelere vazifelerini gösterecek, ışık tutacak bu maddelerdir. Eğer bu böyle olmaz ve kabul edilmezse, gelecek nesil partiye yeni taraftarlardan kurulu yeni bir kuvvet getirecek yerde, kuvvet ve enerjisini parti dahilinde sadece şekil meselesine ait bir çalışma uğrunda israf etmekle kalır.
Sonuç olarak, partinin üyelerinin çoğunluğu nazarında hareketin esaslı hedefi, bizim etraflıca düşünerek ortaya koyduğumuz ilkelerimizin metnini öğretmekten ziyade, bu parti taraftarlarına vereceğimiz ruh olmalıdır. Genç hareketimiz, ismini ve daha sonra programını

yukarıdaki tartışmalara borçludur. Bizim şimdiki programdaki tarzımız da bu tartışmalara dayanmaktadır.
Irkçılık fikirlerinin galip gelmesine yardım etmek için bir halk partisi kurmak gereği duyuldu. Bu parti yalnız aydınlardan teşekkül etmiş bir kurmay heyetine sahip değildi, aynı zamanda partide kol işçileri de vardı.
Bu biçimdeki bir teşkilâtsız mücadele, ırkçılık nazariyelerine bir vücut vermek, teşebbüslerin tamamını eskiden olduğu gibi bugün ve gelecekte de sonuçsuz bırakırdı. Bundan dolayı, Nasyonal Sosyalist Hareketin, kendini ırkçılık fikirlerinin bir şampiyonu ve temsilcisi gibi sayması sadece bir hak değil, aynı zamanda bir de vazifesidir. Nasyonal Sosyalist Hareketin temelinde bulunan fikirler ne kadar ırkçı olursa ırkçılık fikirleri de Nasyonal Sosyalizm'e o kadar ait bulunur.
Nasyonal Sosyalizm, zafere ulaşmak isterse bu hususu kayıtsız, şartsız bir şekilde kabul etmesi lâzımdır. Nasyonal Sosyalist hareketin ırkçılık fikirlerini temsil eden teşebbüslerin tamamının kendi hareketinin dışında kalması halinde bir sonuç vermeyeceğini de belirtmesi görevidir. Esasen birçok durumda bu gibi girişimlerde içtenlik yoktur. Bizim genç hareketimize, ırkçılık fikirlerim sözleşme ile kabullenmiş yolunda bir iddiada bulunursa, buna verilecek cevap şudur:
"Bu fikri yalnız sözleşme ile kabul etmiş değiliz. Bu fikri istifade edilecek hale de soktuk."
Çünkü eskiden bu ırkçılık kavramından çıkan mâna, milletimizin kaderi üzerinde olumlu bir tesir yapmağa zerre kadar kabiliyetli olmadığı şeklinde idi. Bu fikirlerde açıklık yoktu, bir biçim birliğine rastlanmıyordu. Çok kere birbirleri ile ilgisi bulunmayan ayrı ayrı birtakım konular söz konusu ediliyordu. Bunlar az çok doğru idi. Fakat bazen birbirleri ile çelişiyor-lardı. Birbirleri ile tam bir bağlantı yoktu. Bu durum karşısında bu esaslar üzerine bir parti kurmak imkânsızdı. Bunu ise, yalnız Nasyonal Sosyalist Partisi başardı.
Eğer bugün, irili ufaklı bütün cemiyetler ve partiler, "ırkçı" vasfını haiz olduklarım iddia ediyorlarsa bu Nasyonal Sosyalist Parti-si'nin icraatının bir neticesidir. Bizim partimizin çalışmaları olmasaydı, ırkçı kelimesini sadece telâffuz etmek bile, bu partilerden hiçbirinin akıllarının kenarına dahi gelmezdi. Bu kelime, bu siyasi teşekküller için bir mâna ifade etmeye çekti, işte, sadece Nasyonal Sosyalist Alman işçi Partisi bu kelimeye esaslı bir mâna vermiş ve onu herkesin dilinin ucuna getirmiştir.
Partinin kendi propagandasının başarısı ırkçılık fikrinin kuvvetini göstermiş ve diğerlerini kazanç hırsı ile veya hiç olmazsa söz ile, ırkçılıkla aynı derecede taraftar görünmeye sevk etmiştir.
Bu partiler bugüne kadar her şeyi seçimlerin hizmetinde kullanmışlardır. Şimdi de bu partiler, ırkçılık kelimesinde boş ve kıymetsiz bir düsturdan başka bir şey görmüyorlar. Nasyonal Sosyalist Partisi'nin kendi yandaşları üzerinde yaptığı cazibeyi, bu partiler bu hareketleri ile hükümsüz hale getirmek için çalışıyorlar. Bu partilerin bu ırkçılık kelimesini ağızlarına almalarına sebep, kendi mevcudiyetlerini düşünmeleri ve Nasyonal Sosyalist Partisi'nin ortaya koyduğu doktrinin, bu yolda gösterdiği başarılar karşısında duydukları endişelerdir.
Bu particikler, başarımızın kendileri için tehlikeli olan kaynağını, his ve takdir ettiler. Bu siyasi oluşumlar ırkçı kelimesini sekiz sene önce hiç bilmiyorlardı. Yedi sene evvel bununla alay ediyorlardı. Altı sene önce de aleyhinde idiler. Daha sonra bu kelimeyi kendile rine ithal ederek kullandıkları diğer kelimelerle birlikte ırkçı sözün-
. den bir savaş narası gibi istifade etmeye başladılar.
Bütün bu partilerde Alman milleti için bir gereksinim oluşturan husus hakkında küçücük bir fikir veya fikir kırıntısı mevcut değildir. Bunu anlamak için ırkçı kelimesinin ağızlarına yakışmadı-
' gını ve ne kadar hafiflikle telâffuz ettiklerini görmek yeter.

Sözde ırkçı olanların, çoğu zaman sabit bir fikirden başka bir jey üzerine dayanmayan birtakım kapalı plânlar kurmaları tehlikeli bir hal değildir. Bu plânlar belki esasta doğrudur. Fakat bu plânlar,
′ sadece göz önünde tutulacak olursa, bir mücadele teşkilâtının kurulması hususunda zerre kadar bir kıymet ifade etmezler.
h Ancak, yarısı kendi düşünceleri ve diğer yarısı da okudukları
(«serlerden aktarılan bilgilerle meydana getirilen bir programa sahip
' olan bu gibi kimselerin zararları açıkça ırkçılık fikirlerinin üzerine saldıran düşmanlardan daha çok olur. Bunların ortaya koydukları,
, sonuçsuz kalan birtakım kuramlardan ibarettir. Çoğu zaman da palavracı olurlar. O kocaman sakalları ile faaliyetlerinin boşluğunu örtmeye çalışırlar.
i Bundan dolayı bütün bu âciz teşebbüslere karşı genç, Nasyonal Sosyalist hareketin mücadele sahasına girmiş olduğu devrelerin hatıralarını anlatmak yerinde olacaktır.

BÖLÜM 18

Siyasi hâdiseleri takip ederken propaganda faaliyeti ile ciddi bıı şekilde daima ilgili oldum. Ben propagandayı Marksist Sosyalist teşkilâtın esaslı surette vakıf olduğu ve gayet ustaca kullandığı bir silâh olarak kabul ediyorum. Bunun bir sanat olduğunu anladım Bu sanatın burjuva partileri tarafından bilinmediğini de gördüm Yalnız, bu silâhtan Hıristiyan Sosyal hareketi ve özellikle Lueger za manında istifade edildiğini ve başarı sağlandığını teşhis ettim. Fakat ilk defa, savaş sırasındaki başarı ile idare edilen bir propagandanın ne olağanüstü sonuçlar sağladığını gördüm. Esasen burada her şeyi karşİNtarafın gözünde incelemek gerekiyordu. Çünkü maalesef, bizim tarafımızdaki faaliyet çok geri idi. Almanlarda önemli nispette propaganda yokluğu, her askerin gözüne açıkça batıyordu. Propaganda ile esaslı surette meşgul olmamın sebebi işte budur. Fiiliyata gelince düşman bize pek parlak örnekler veriyordu. Bizde eksik olan bir konu, düşman tarafından dahiyane bir şekilde ve tam zamanında ortaya konuyordu, Bu, "düşman savaş propagandasından gayet iyi faydalandım. Fakat zaman geçtiği halde, bu derslerden yararlanmaları gerekenlerin, kafalarında küçük bir parça veya küçük bir iz kalmıyordu. Bazıları, başkalarının verdiği dersleri kabul edemeyecek kadar kendilerini akıllı sanıyorlardı ve bazıları ise gereken iyi niyetten yoksundular. Sonuçta bizde bir propaganda yoktu. Bu sahada gösterilen faaliyetin tamamı yanlış ve eksikti. O kadar yanlış ve eksikti ki, zararlı olmasa dahi tamamen beyhude bulunuyordu. Esaslı bir tetkikten geçirildiğinde Alman propagandasının şekil yönünden yetersiz ve psikoloji bakımından da hatalı olduğu görülüyordu.
Söz konusu edilen şeyin ne olduğu anlaşılamıyordu. Yani, propaganda bir araç mıydı, yoksa bir amaç mıydı? Bunun cevabı şudur: Propaganda bir araçtır, bunun için amacı yönünden hakkında bir yargıya varılmalıdır. Bundan dolayı, şeklin, hizmet ettiği amaca yardımcı olması için uygun bir surette intibak ettirilmesi gerekir. Genel menfaat bakımından önemleri çeşitli olan birçok amaç mevcut olabilir. Sonuç olarak propagandanın önemim çeşitli şekilde takdir etmek mümkündür. Savaş sırasında, uğrunda can verilen amaç insanın hayal edebileceği amaçların en soylusu ve en büyüğüdür. Amaç milletimizin, hürriyeti, bağımsızlığı ve güvenliği idi, gelecek için ekmek idi, şeref ve namus idi. Muhalif fikirlere rağmen böyle bir şeyler mevcuttu ve mevcut olması gerekirdi. Çünkü *şeref ve namustan yoksun milletler genellikle er geç hürriyet ve istiklâllerini kaybederler.* Bu da yüksek bir adalete uygundur. Çünkü şerefsiz bir sürünün nesilleri hiçbir hürriyete lâyık değildir. Köle olmak isteyen bir kimse şeref ve namusa sahip olamaz. Eğer olmaya kalkarsa, böyle bir namus ve şeref kısa bir zaman sonunda hafife alınır. Almanlar, hayat ve insani şartlar için savaşıyorlardı. Bu bakımdan savaş propagandasının amacının, savaşçılık ruhuna faydalı olması gerekirdi. Amaç Alman milletinin başarısına yardım etmek olmalıydı.

Milletlerin, dünya üzerinde hayatları uğrunda mücadeleye giriştiklerinde ve "var" yahut "yok olmak" konusu ortaya çıktığında, bütün insaniyet ve estetik tartışmalar hiçe iner. Çünkü bütün bu inanışlar boşlukta kanat açıp durmazlar, insanın hayal gücünde oluşur ve daima ona bağlı kalırlar, insanın dünyadan gitmesi bu düşünceleri sıfıra indirir. Çünkü, tabiat bunları bilmez. Bu arada şunu da belirtelim ki bu düşünceler, ancak bazı milletlerde pek az bulunur ve onların hissiyatlarında vücut bulduğu nispet dahilindedir. Insaniyetçilik ve estetik, bu fikirlerin yaratıcı ve koruyucusu bulunan milletlerin ortadan kalktıkları nispette yok olmaya mahkumdur. Bundan dolayı bütün düşünceler bir ırkın kendi hayatı uğruna giriştiği mücadelede ancak ikinci derecede kalacaktır. Fakat bu düşünceler, mücadeleye atılan ırkın bekasım felce uğratır uğratmaz, kavganın şeklini de tespit hususuna hâkim olurlar. Esasen göze çarpan sonuç da budur.
Insaniyetçilik meselesine gelelim. Moltke de bu konuda fikrini söylemiştir. O savaşta insaniyetin, kavgayı imkân nispetinde süratle idare etmekten ibaret olduğu ve böylece daha sert mücadele usullerinin insaniyete daha çok hizmet etmiş olacağı kanaatinde idi. Fakat böyle bir muhakemeye estetik ve diğer konulardaki gevezeliklerle girişilecek olunursa bu saçmalıklara verilecek tek bir cevap vardır: Hayat mücadelesi gibi yıkıcı bir konu her çeşit estetik düşünceleri bir yana iter. insanın hayatında en çirkin şey; esaret zinciridir. Acaba Schvvabing'e benzeyen sembolistler Alman milletinin şimdiki akıbetini estetik diye mi kabul ediyorlar? Bu çeşit kültür kepazeliklerinin modem yaratıcısı olan Yahudilerle bu hususta münakaşaya girişilmez. Onların bütün hayatları, isa'nın hayalinde sembolünü bulmuş estetiğin açıkça ret ve inkârından ibarettir. Fakat, kavga söz konuşu edildiğinde, madem güzellik ve insaniyet hususları bir tarafa bırakılıyor, o halde propaganda hakkında bir hüküm vermek için de bunlardan istifade edemezler.
Propaganda savaş sırasında, bir amaca ulaşmak için kullanılan araç idi. Yani, Alman milletinin hayatı uğrunda yapılan mücadele söz konusu idi. Bundan dolayı propaganda, bu amaç için değeri olan ilkelerden ha-eket etmek suretiyle muhakeme edilmeliydi. En öldürücü silâhlar, en insancıl silâh durumuna giriyordu. Propaganda daha seri bir zaferin şartı idi ve millete hürriyet, şeref ve haysiyetini sağlamasına yardım ediyordu. Yaşamak için yapılan bu mücadelede "savaş propagandası" hakkında aldığım vaziyet buydu. Hükümetçe bu husus açıkça anlaşılmış olsa idi, bu silâhın kullanılması şekli hakkında hiçbir zaman tereddüde düşülmeyecekti. Çünkü kullanmasını bilenin elinde, bu silâh gerçekten korkunç ve dehşet verici bir şey oluyordu. Propagandada ikinci bir mesele vardır: *Propaganda kime hitap etmeli* idi? *Aydınlara mı yoksa halkın az öğrenim görmüş kitlesine mi?* Bunun cevabı şudur: *Propaganda daima, özellikle topluluğa hitap etmelidir.*
Düşünenler için propaganda, sadece bilimsel açıklama olabilir Esas propaganda onun içerdiği husus ile bilim arasındaki ilintidir, yani duvar ilânları ile sanat arasındaki ilgiden ibarettir. Duvar ilânı, gelip geçenlere arz edildiği şekilde sanatı haiz değildir, ilâncılık sa natı ressamın şekil ve renkler vasıtasıyla gelip geçenlerin dikkatleri ni çekebilmesindedir. Bir sanat sergisine ait duvar ilânı yalnız sergi deki sanatı, göze çarptırmak maksadını güder. Bu işte ne kadar çok başarıya ulaşılırsa, ilâncılık sanatı da o kadar büyük olur. Ayrıca, duvar ilânı gelip geçen halka serginin mânâsı hakkında bir fikir vermek içindir. Yoksa, bu sergideki büyük sanatın yerine geçmek için değildir. Yani bütün bütün başka bir şeydir. Sanatı tetkik etmek isteyen bir kimse duvar ilânından başka bir şeyi tetkik etmek zorundadır. Ayrıca, sergiyi de üstünkörü dolaşmakla yetinemez. O kimsenin, her şey için ayrı ayrı derin bir tetkike dalması ve sonra bir hükme varması gerekir. Propaganda kelimesiyle ifade ettiğimiz amaç da bunun aynıdır.
Propagandanın amacı, tek tek ve ilmi surette fertleri bilgi sahibi kılmak değildir. Vazifesi, kütleleri" dikkatini belirli olaylar, zaruret ve yaptırımlar üzerine çekmektir. Bu hususun önemi ise halka ancak bu araç ile anlatılabilinir.

Propaganda esasen, lüzum ve zaruret teşkil etmediği konuda duvar ilânında olduğu gibi, çoğunluğun dikkatini çekmekten ibaret olup, ilim sahibi olanlara yahut sadece bilgi toplamak niyetinde olanlara ders vermekten ibaret kalmadıkça duygusallığa ve pek az da akla hitap etmelidir. Her propaganda halkın anlayacağı sahada yapılmalıdır. Manevi seviyesini hitap ettiği topluluğun içindeki kafaları en dar olanların anlayabileceği biçimde tutmalıdır, 'şartlar dahilinde, taraftar kazanılmak istenilen kimseler ne kadar çoksa propagandanın manevi seviyesi de o kadar aşağıda olmalıdır. Propagandanın ilmi bakımdan İçeriği ne kadar alçakgönüllü ise ve toplumun duygularına ne kadar müracaat ederse başarısı da o kadar kesin olur. Basan bir propagandanın değeri hakkında en büyük delildir. Birkaç okumuş kimse veya l', bir iki genç "estet"in tasvip ve takdiri bunun yanında hiç kalır. Propagandada sanat düşünce gücünün çalıştığı hallerde, içgüdünün hakimiyeti altındaki büyük toplulukların anlayabileceği bir noktaya gelerek, psikolojik yönden uygun bir şekil alıp çevrenin kalbine girecek yolu bulmaktır. Bu hususun bir de, akıl ve hikmetin en yüksek noktasına çıkmış sanılan kimselerce anlaşılmaması, onların zihinlerinde gururdan başka bir şey olmadığım ispat eder. Fakat pro-: pagandanın taraftar toplamaya müsait silâhları büyük halk toplu-,,,, luklarının üzerlerine çevrilirse, bu hareketten şu ders ortaya çıkar: ; *Büyük toplulukların temsil melekesi sınırlıdır, idraki ise küçüktür. Ayrıca hafızadan yoksun oluşu pek büyüktür. Bunun için etkili propaganda pek az noktalara sahip olmalıdır. Bunlar değişmez bir kalıpta ve düsturlar içinde, gerektiği nispette ileri sürülmelidir. Ta ki, hal km en son ferdi bile bu fikri anlayabûsin.* Bu ilke terk edilerek, dünya boyunca olmak istenirse elde edilecek sonuç küçülür. Çünkü topluluk kendisine sunulan şeyi ne anlayabilecek, ne de aklında tutabilecektir. Bundan dolayı basan zayıflayacak ve sonunda da yok olacaktır, işte bu bakımdan izahat ne kadar geniş tutulursa, taktiğin tayininde de psikolojik yönden isabet o kadar gereklidir. Meselâ Almanya ve Avusturya'da çıkan mizah gazetelerinde düşmanı gülünç hale getirmek tamamen saçma bir işti. Çünkü bu propaganda ile beslenen okuyucu üzerinde, bir gün karşılaştığı düşman bambaşka bir etki bırakacaktı. Alman askeri, düşmanın dayanıklılığı karşısında o güne kadar düşman hakkında kendisine verilen bilgilerin ne kadar yanlış olduğunu ve aldatıldığını anladı. Böylece askerde dövüşme arzusu artacağı yerde, onun dayanıklılığı kırılmış oldu. Asker kendisini ümitsizliğe terk etti.

Halbuki ingilizlerin ve Amerikalıların savaş propagandaları psikolojik yönden akla uygundu. Kendi milletlerine Almanları barbar olarak gösteriyorlardı. Bu arada her askeri, savaşın dehşetlerine karşı koymaya hazırlıyorlardı. Böylece onlar cephede hayal kırıklığına uğramaktan korunuyorlardı, Kendisine karşı kullanılan ölüm saçan silâh, onun ilk aldığı bilgileri doğruluyor ve böylece hükümetinin verdiği teminatın da doğru olduğu kanaatine varıyordu. Böyle düşünen asker, hasmına büyük bir hırsla saldırıyordu, işte böylece hiçbir ingiliz eri, savaştan önce memlekette kendisine yanlış bilgi verilmiş diye düşünmüyordu. Halbuki Alman askeri için bunun aksi oldu. Öyle ki Alman askeri, sonunda bütün resmi bilgileri aldatma ve kafa\şişirme olarak kabul etmeye başladı. Buna sebep, ilk rastlanan eşekle propaganda işini yöneltmenin mümkün olacağına inanılmasıydı. Böyle bir görevi, insan ruhunu en iyi biçimde anlayan usta kimselerin yapabileceğini anlamamışlardır. Alman propagandası kültürü seçkin bir zümrenin işlediği üzücü bir hataya en canlı örneği oluşturur. Bu kimselerin çalışmaları, gerekli psikolojik düşüncelerden uzak kaldığı için istenilenin tam aksi yönünde etki yapmıştır. Gözleri bağlı, kulakları tıkalı olmayanlar için, dört buçuk yıl düşman propagandasından öğrenilecek çok şey vardı. Özellikle, meşgul olunan ve hedef alınan bir konu hakkında sistemli şekilde tek taraflı bir vaziyet almak gerekir. Bu propagandanın en önemli ilk şartıdır, işte bu en önemli ilk şart hiç anlaşılmamış ve gözden uzak tutulmuştu. Bu yolda öyle hatalar işlendi ki, savaşın başlangı-•*:* çından itibaren yapılan saçmalıkları ancak ahmaklığa hamletmek l gerekirdi. Örneğin bir sabunu öven bir duvar ilâm, aynı zamanda i başka sabunların da iyi olduğunu anlatırsa bu garabete ne denir? l Herhalde sadece baş sallanır, işte bizim siyasi propagandalarımız da | tamamen buna benzedi. Propagandanın

gayesi çeşitli partilerin hak-,. larını güzelce tayin ve takdir etmek değildir. Propagandanın gayesi ; temsil edilen partinin üstünlüğünü açıkça ortaya koymaktır. Propaganda, eğer gerçek başka tarafta ise, bunu objektif bir şekilde araştırmaya ve halka dinin adaleti ile açıklamaya kalkışmamalıdır. Propaganda sadece kendisine uygun düşen gerçekleri aramakla ve onları tanıtmakla görevlidir. Savaşın getirdiği felâketin sorumluluğunu yalnız Almanya'ya yüklemenin doğru olmayacağını söyleyerek savaş sorumluluğu konusunu tartışmak çok büyük bir hata idi. Bu sorumluluğu hiç yorulmadan devamlı bir şekilde hasımlarımıza yüklemek gerekirdi. Bu yarım tedbirin sonucu ne oldu?
Bir milletin büyük topluluğu politikacılardan, kamu hukuku profesörlerinden ve hatta yalnız hüküm vermeğe kabiliyetli kimselerden meydana gelmez. Şüphe ve kararsızlık içinde yüzen kimselerden oluşur. Bizim kendi propagandamız karşı tarafa küçükte olsa bir hak verecek olursa, kendi hakkımızdan şüphe etmek için bir adım atılmış olur. Böylece topluluk, hasmın haksızlığının nerede son bulduğunu ve bizim hakkımızın nerede başladığını tespitte zorluk çeker ve endişe içinde kalır. Eğer bir de hasım böyle hatalar işlemez de bütün kabahati istisnasız karşı tarafa atarsa, bu durum daha da fenalıklar doğurarak ortaya çıkar. Böylece halkımız, daha akla uygun ve devamlı bir şekilde idare edilen düşman propagandasına inanmaya başlar, işte bu iş objektiflik illetine yakalanmış bir millette oldu. Çünkü herkes, Alman milleti ve devleti yok edilme tehdidi altında iken düşmana karşı haksızlık yapılmamasına çalışıyordu.
Halkın büyük bir çoğunluğu tıpkı bir kadın ruh halı içindedir. Bunlar, fikir ve düşünceleri, fiil ve hareketlerden ziyade duyguların doğurduğu düşüncelerden çıkarırlar. Bu izlenimler karışık olmayıp, gayet basit ve sınırlıdır. Bunların arasında birtakım ince farklar yoktur, sadece sevgi veya kin, hak veya haksızlık, gerçek veya yalan, olumlu veya olumsuz konular vardır. Hiçbir zaman yarım hissiyata tesadüf edilmez, işte ingiltere'nin propagandasını idare edenler özellikle bu hususları gayet iyi anlamışlardır, ingiliz propagandasında şüphe doğuracak yarım tedbirlere rastlanmazdı.
Düşmanın halk psikolojisini gayet iyi bildiğini gösteren delil, o mezalim propagandası idi. Düşman bu propaganda sayesinde, cephede bozguna uğrasa bile manevi kuvveti korumak için gerekli malzemeyi buluyordu. Savaşın tek suçlusu olarak Alman milletim ilân ve teşhir etmekteki başarı da bu hususu doğruluyordu. Bu büyük yalan, küstahça ve taraf tutarak ileri sürülerek halk topluluklarının anlayabilecekleri bir şekle sokuluyordu. Topluluklar duygulan ile harekete geçerler ve daima aşırıya kaçarlar. Bundan dolayı da o koca yalanlara inanırlar. Bu propagandanın başarısı yalnız, dört yıl süren savaş boyunca düşmanın karşı koymaya devam etmesi ile değil, aynı zamanda milletimizin üzerinde yaptığı etki ile de ortaya çık-mıştır. Böyle bir başarının bizim propagandamıza nasip olmamasına şaşılmamalıdır. Propagandamız içerdeki karışıklıklar esnasında te-sirsizlik tohumu saçıyordu. Ayrıca içeriği itibariyle de halkın üzerinde gerekli tesiri yapmaktan çok uzaktı. Bizim o ipe sapa gelmez devlet adamlarımız, insanları ölüme sevk edebilmek için, o mânâsız barışçılık sözleri ile sarhoş etmenin ve coşturmanın mümkün olacağını sanmışlardı. Bir propagandada esaslı bir prensibe her zaman kesin bir şekilde uyulmazsa, teşkilât içinde gösterilen faaliyetler bir başarı sağlamaz. Propaganda gayet sınırlı konulara temas etmeli ve bunları devamlı bir şekilde tekrarlanmalıdır. Dünyadaki diğer işlerde de olduğu gibi, bunda da sebat ve ısrar başarının en önde gelen şartıdır. Propaganda her şeye kanıksamış kimselerin peşine düşmemeli ve estetlere kapılmamalıdır. Aksi halde propagandanın muhteviyatı, şekli ve ifadesi halkın üzerinde faaliyet gösterecek yerde, yalnız edebi salonlara devam eden kimselere tesir eder. işte bunlardan vebadan kaçar gibi kaçmak gerekir. Bunlar güzel hisler duymaktaki yetersizlikleri dolayısıyla daima kendilerine yeni terbiyeciler ararlar. Bu adamlar kısa zaman içinde her şeyden bıkarlar, daima değişiklik ararlar. Hiçbir zaman kusursuz bir durumda olan çağdaşlannın seviyesine gelemezler, hatta bunlan anlayamazlar. Propagandayı veya içeriğini

pek eskimiş buldukları için eleştirirler. Onlara daima yeni şeyler gerekir. Bu herifler, halkın nezdinde siyasi başarının en öldürücü düşmanı olurlar.
Halbuki propaganda her şeye kanıkmış küçük beylere devamlı vakit geçirecekleri meraklı vasıtaları sağlamak için yapılan bir şey değildir. Propaganda kanaat ve telkin içindir, ikna edilmesi söz konusu olan kuvvet de topluluktur. Topluluğun ise daima o ağırlığı içinde bir fikri anlayabilecek duruma gelmesi için bir zamana ihtiyacı vardır. En basit mefhumlar defalarca tekrar edilmeden hafızasını onlara açmaz. Hedef çeşitli yönlerden aydınlatılabilir. Fakat her açıklamanın gayesi daima aynı düstura ulaşmalıdır. Ancak bu böyle olursa, propaganda düzgün bir etki yapabilir. Hiçbir zaman bir tarafa sapmadan üstünde yürünen bu yol, daima eşit ve metin bir çalışma sayesinde başarıya ermenin imkânını sağlar, işte o zaman böylesine sebat ve gayretle nasıl akla, hayale gelmez büyük sonuçlara kavuşulacağı hayretle görülür. Her reklâm ister iş hususunda, ister siyasi alanda yapılsın, başarısı devamlı çalışma ve daimi surette fikri takip etmekle elde edilir. Düşman propagandasını örnek almak gerekirdi. Bu propaganda özellikle belirli halk topluluğu için hazırlanmış birtakım hususlar içeriyor ve bunlar devamlı bir şekilde ısrarla idare edilip savunuluyordu. Esaslı fikirlerin ve bu fikirleri yayış usullerinin bir kere başarısı görülünce, savaş boyunca bunlar, bir değişiklik yapılmadan kullanıldı, ilk önceleri cüretli iddiaları yüzünden bu propaganda saçma gibi geliyordu. Daha sonra nahoş kabul edildi. En sonra ise inanıldı. Dört buçuk yıl sonra Almanya'da bir devrim çıktı ki, devrimin parolası düşman propagandasından alınmıştı, ingilizlerden bu silâhın başarısının devamlı kullanılması ile sağlanacağı ve bu başarının yapılan bütün masrafları karşılayacağını da öğrendim, ingilizler propagandayı birinci silâh kabul ediyorlardı. Halbuki bizde, propaganda bir sandalye kapamamış politikacıların son ekmek parçalan veya gazetelerde işletilen küçücük bir damar sayılıyordu.

BÖLÜM 19

Üç sene, (1919-20 ve 21'de) burjuva partilerinin toplantılarına devam ettim. Takip ettiğim bu toplantılar benim üzerimde, gençliğimde içtiğim bir kaşık balık yağının yaptığı tesiri meydana getirdi. Tıpkı bir kaşık balık yağım yutmak gibi bir şey... Belki de pek iyi bir şey, fakat tadı çok korkunç. Eğer milletimizi kurtarmak istiyorsak, milletimin elini kolunu bağlayıp bu burjuva partilerinin toplantılarına götürmek ve dışarı kaçmaması için salonun kapısını kapalı tutmak ve toplantının bitimine kadar kimsenin dışarı çıkmasına izin vermemek mümkün olursa, belki bu takdirde bir iki yüzyıl sonra bir başarı kazanılabilir.
Fakat hemen şunu itiraf edeyim ki, o zaman hayatın benim için bir değeri kalmayacak ve belki de Alman olmamayı tercih edeceğim. Ama ne var ki, Tanrı'ya şükürler olsun, sağlam ve ahlâkı henüz bozulmamış olan halkımızın bu burjuva toplantılarından şeytanın kutsal sudan kaçması gibi nefret etmesi, beni teselli etmektedir. Burjuva düşüncesini ve bu düşüncelerin hayranlarım yakından tanıdım. Artık bu pis burjuvaların neden hitabetin kıymetini anlamadıklarına şaşmıyorum. Bu üç sene zarfında Nasyonal Almanların, Alman Halk Partisi'nin, Bavyera Halk Partisi'nin ve Bavyera Merkez Partisi'nin hemen hemen bütün toplantılarını takip ettim, işte, bu toplantılarda saptadığım durum şuydu: Toplantılara katılanlar bir cinsten ve yeknesak kimselerdi. Yani toplantılara gelenlerin büyük bir çoğunluğu esasen partinin üyeleri idiler.
Hiçbir disiplin işaretine rastlanmayan bu toplantılardaki genel hava, devrimlerin gerçekleştiği toplantıları andırmaktan çok, kâğıt oynanan bir kahvehanenin dumanlı pis havasına benziyordu. Öte yandan, konferans veren hatip de, bu ağır havanın bozulmaması İçin elinden geleni yapıyordu. Konferans verenler bağırıyorlar di, nutuklarını çok yüksek sesle veriyorlardı. Fakat aslında yaptıkları iş, nutuklarını okumaktan ibaretti. Bu nutukçuklar, bir gazete üslûbu ile veya ilmi bir yazı şeklinde kaleme alınmıştı. Nedense kuvvetli ifadelere rastlanmıyordu. Ara sıra ustaca, fakat faydasız nutuklar verildiği de oluyordu. Bu nutuklar,

parti idare heyetlerine dahil olan zevatın lütufkâr bir gülüşmelerine hedef oluyordu. Kahkaha ile gülmüyorlardı. Bu onlar için münasebetsizlik olurdu. Gizlice kibar bir şekilde gülücükler yapıyorlardı. Bir gün, Münih'te bir toplantıya şahit oldum. Leipzig'de harbin yıldönümü dolayısıyla bir miting yapılıyordu. Daha önceden hazırlanan nutuk bir üniversitenin profesörü tarafından okundu. Yönetim kurulu üyeleri en güzel yerde oturuyorlardı. Üç kişi idiler. Sağ ve soldakiler gözlüklü, ortada duran ise gözlüksüzdü. Üçü de redingot giymişti .Bu durumları insanda, idam kararına hükmetmiş bir mahkeme kurulunun veyahut tantanalı bir vaftiz merasimine katılanların intibaını uyandırıyordu. Güzel sayılabilecek sözde nutuk pek kötü bir tesir oluşturdu. Daha 45 dakika dolmadan mitinge katılanların hepsi, hipnotize edilmiş gibi bir uykuya daldı. Mitinge bir sessizlik hâkim olmuştu. Bu sessizliği sadece dışarı çıkan bir kimsenin ayak gürültüsü ve dinleyicilerin gittikçe çoğalan esnemeleri bozuyordu. Toplantıda, belki merak ederek, belki de delege olarak hazır bulunan üç işçi, ara sıra saklayamadıkları alaylı gülümsemelerle bakışıp duruyorlardı. Bu üç kişi, nihayet birbirini dirsekleriyle dürterek, sessizce toplantıyı terk etti. Dikkatimi çeken tarafları, toplantıyı ne pahasına olursa olsun, ihlâl etmek istemedikleri oldu. Hakikaten böyle bir yerde münakaşa etmenin hiçbir faydası yoktu.
Nihayet sesi gittikçe kısılan profesör konferansını bitirdi. Toplantının başkanı olan gözlüksüz zat ayağa kalkarak, âdeta öter gibi profesörün gayet güzel bir şekilde konferans verdiğini söyleyerek toplantıya katılan hemşire ve kardeşlerine minnettarlığını açıkladı. Ona göre konferans münakaşaya yer bırakmayacak şekilde geçmişti. Sonuç olarak, herhangi bir tartışmanın olması, kıymetli vakitlerinin kutsallığını ihlâl etmek olacaktı. Bundan dolayı, bütün dinleyicileri hislerine tercüman olarak, bir münakaşa yolu açmaktan çekiniyordu. Toplantıyı kapatarak hep bir ağızdan "Biz hepimiz bir vücut olmuş kardeş milletiz" marşını söylemeyi teklif etti. Marş söylendi.
En sonunda başkan Alman marşını söylemek teklifinde bulundu. Bu marş da söylendi. Bende, ikinci marş söylenirken seslerin eksilmiş olduğu kanaati oluştu. Yalnız marşın nakarat kısımlarında sesler çoğalıyor ve yükseliyordu. Demek ki herkes, marşın güftesini tam olarak bilmiyordu.
Toplantı dağıldı. Daha doğrusu herkes mümkün olduğu kadar çabuk dışarı çıkmak için kapılara hücum etti. Bunlardan bir kısmı dışarıda bira içecek, bir kısmı kahve içecekti ve bir kısmı da serbest ve temiz havaya kavuşmaktan memnun kalacaktı.
Ben üçüncü kısma dahil olanlardandım. Serbest havaya kavuşmak istiyordum. Acaba, yüz binlerce Prusyalı ve Almanın kahramanca mücadelesi bu gibi toplantılarla mı kutlanacaktı? Hiç şüphe yok ki hükümet bu hali hoş karşılar ve beğenir. Çünkü bu bir barışseverlik toplantısıdır. Burada bir bakan için asayiş ve emniyet bakımından endişe duyulacak bir hal yoktur. Şevk ve heyecan, hiçbir zaman burjuva adabına tecavüz etmeyecek ve idari hudutları hiçbir zaman aşmayacaktır.
Toplantıya gelenler, toplantıdan sonra kendilerini bir birahane veya kahvehaneye atacak, şevk ve heyecan içinde grup grup sokaklarda dolaşarak "Almanya çok yaşasın" diye bağırmayacak ve böylece istirahat ihtiyacı olan zabıta kuvvetinin de canının sıkılmasından endişe edilmeyecektir.
işte bundan dolayı bu halkın durumundan ve davranışlarından memnuniyet duyabilirler.
Biz Nasyonal Sosyalistlerin yaptıkları mitingler ise tam aksine sakirt-geçen toplantılardan değildi. Onlarınki ile bizim yaptığımız toplantılarda iki hayat görüşünün dalgaları çarpışıyordu. Toplantılarımız, hiçbir zaman vatanperverce şarkıların tatsız terennümleri ile değil, tersine ırkçı ve milli ihtirasların ortaya çıkmasıyla sona eriyordu.
Daha işin başından itibaren, toplantılarımızda, kati bir disiplin kurduk, idare heyetine mutlak bir otorite sağlamak gereğini anladık. Keza, bizim verdiğimiz nutuklar burjuva konferanslarmdaki â-ciz hatiplerin gevezelikleri şeklinde değildi. Toplantılarımızda sarf

edilen sözler fikir ve kanaatler, mevzu ve şekil itibariyle rakiplerimizin karşı koymalarım davet edecek içerikte idiler.
Toplantılarımıza birçok rakiplerimiz de katıldılar. Bazı kere toplantılarımıza rakiplerimiz kesif bir kalabalık halinde katılıyorlardı. Bu kalabalık birkaç demagogu da arasına almayı ihmal etmiyordu. Yüzlerinden daima şu ifade okunuyordu: "Bugün sizlerle kozlarımızı paylaşacağız, hesabınızı göreceğiz."
Her gelişlerinde bunlara, her tarafı parçalamak ve bu işe artık bir son vermek yolunda talimat veriliyordu. Birçok kere bu talimatın icrasına kıl payı kaldı, işte bu sıralarda, bizim idare heyetimizin sonsuz enerjisi ve kendi zabıta teşkilâtımızın sert mücadele kabiliyeti, âdi rakiplerimizin emel ve tasavvurlarına set çekti. Bizlere karşı galeyana gelmeleri için birçok sebep vardı. Bizim duvar ilânlarımızın kırmızı rengi, onları toplantılarımıza çekiyordu. Komünistlerin kızıl renklerinden istifade ettiğimiz zaman burjuvalar dehşet içinde kaldılar ve bu davranışımızı pek şüpheli bir şey olarak kabul ettiler. Nasyonal Almanlar, bizlerin esas itibariyle bir nevi Marksizm'i müdafaa ettiğimizi, çekirdek halinde birer sosyalist olduğumuzu yayıyorlardı. Çünkü bu kalın kafalılar bugüne kadar hakiki Nasyonal Sosyalizm" ile "Marksizm'in arasındaki büyük farkı anlayamamışlardı. Rakiplerimiz toplantılarımızda "Baylar ve Bayanlar"a hitap etmeyip, sadece vatandaşımıza hitapta bulunmamızı ve birbirimize bir parti arkadaşı muamelesi ettiğimizi görünce bizi "Marksist" zannettiler.
Bizler çoğu zaman tavşan postuna girmiş bu ahmak burjuvaların paniğe kapılışlarına kahkahalarla gülüyorduk. Bu rakiplerimizin, bizim kaynak, niyet ve gayemiz hakkında sanki büyük bir bilinmez ile karşı karşıya kalmış gibi kafa patlatmalarına gülmemek elde değildi.
Duvar ilânlarımızda kırmızı rengi tercih edişimizin sebebi şuydu: Solcuları hiddetlerinden köpürtmek, onların nefret ve galeyanlarını tahrik etmek, böylece hiç olmazsa sabotaj yapmaları için toplantılarımıza gelmeye onları mecbur bırakmak. Çünkü fikriyatımızı bu kimselere duyurmanın yegâne şekli bu idi. Bu taktiğe, uzun uzadıya düşündükten sonra başvurduk, işte o vakitler, düşmanlarımızın kendilerini şaşırmış ve âciz kalmış hissettiklerini anladıkça devamlı bir şekilde taktik değişmelerini görmek ve bu hallerini takip etmek bizlere keyif veriyordu. Önceleri, kendi tarafla rina bizim toplantılarımızı önemsememeleri ve katılmamaları en ı M ni verdiler. Bu yasağa genellikle uyuldu. Fakat, yavaş yavaş içlerin den bazıları bu yasağa rağmen toplantılarımıza geldi. Gitgide sayı 1.1 n çoğalmaya başladı. Artık doktrinimiz onlara tesir etmeye başl.ı mıştı. işte bu sırada rakip liderler yavaş yavaş sinirlendiler ve endi şeye düştüler.
Endişeye kapılan ve sinirlenen rakip liderler, bu gelişmeye kaı sı seyirci kalmanın mümkün olamayacağını kabul ederek, teren usulleri ile bu vaziyete bir son vermek icap ettiğine kanaat getirdi ler. işte bundan sonra kızıl liderler, eğitim görmüş, bilinçli proleteı lere başvurdular. Artık salonlar toplantılarımız başlamadan 45 dakı ka kadar önce işçilerle doluyordu. Toplantılarımız, fitilleri tutuştu rulmuş olduğu için her an havaya fırlayacak barut dolu fıçılar.ı benziyordu. Fakat hiçbir zaman bu patlama meydana gelmedi.
Bu işçiler, toplantılarımıza bize düşman olarak geldiler, belki taraftar olarak değil ama, hiç olmazsa kendi öğretilerinin kıymetsi: bir şey olduğuna kanaat getirerek döndüler.
Ben, üç saat kadar süren nutuklarımdan sonra, taraftarlarımız la, rakiplerimizi kaynaştırıp, heyecanlı tek bir kütle haline getirme ye muvaffak oluyordum. Artık toplantılarımızı bozmak ve dağıtmak için verilen işaretler ve emirler hükümsüz kalıyordu, işte bu durum karşısında rakip liderler büyük bir korkuya düştüler. Yapabilecekle ri tek işe başvurdular. Tekrar, işçilerin toplantılarımıza gelmelerine mâni oldular.
Toplantılarımıza, bu ikinci yasaktan sonra gelenler azaldı. Fakat, aradan çok zaman geçmeden aynı hareket ve aynı faaliyet tekrar başladı.
Yasağa uyulmuyordu. Yoldaşların sayısı gittikçe arttı. Sonunda, radikal taktik taraftarları yine üstün geldiler. Tekrar şu *karara* varıldı: Bizim toplantılarımızı takip edilmesi olanaksız duruma getirmek. \

Yaptığımız iki, üç... sekiz, ya da on toplantıdan sonra anlaşıldı ki, bizim toplantılarımızı basmak tasarısı, uygulama alanına koymaktan daha çok teoride kolay bir iş olarak kalıyordu. Her toplantı sonunda komünistlerin kayba uğradıkları anlaşılıyordu. Tekrar işçi sınıfına şu anons yapıldı: "Yoldaşlar kadın ve erkek işçiler, Nasyonal Sosyalistlerin toplantılarından sakınınız!..." Komünistlerin bizimle olan mücadelelerindeki değişiklik kendi basınlarının yayınlarından anlaşılıyordu. Çok kere bizleri sessizliğin içine gömmek arzusunu gösterdiler. Daha sonra bu usulün de tesirsiz kaldığını görerek, tekrar terör hareketlerine lüzum duydular. Gün geçtikçe bizden şu veya bu sebeple bahsediliyordu. Kendi aralarında, işçilere bizim genç hareketimizin çok gülünç olduğu hakkında birtakım zırvalar anlatılıyordu. Fakat bu zavallı efendiler, taktiklerinin hiçbir faydasını görmediklerini yavaş yavaş anlamaya j başladılar. Bu âdi hareketlerinin bize zararı değil, faydası dahi olu- i yordu.

Çünkü bu efendilerin dedikleri gibi, bizim genç hareketimiz gülünç idiyse, neden bu kadar bu hareketle meşgul olunuyordu.

işte böyle düşünenlerde merak uyanıyordu. Bunun üzerine bir yarı geri çekilme taktiğine başvurdular. Bir müddet de bizleri, insanlığa kastetmek isteyen korkunç caniler olarak göstermeye başladılar. Makale üstüne makale yazdılar. Yalan uyduruyordular. Devamlı bir şekilde bize yakıştırdıkları cinayetleri ballandıra ballandıra anlattılar, yazdılar.

Aradan çok geçmeden bu hücumun da bizim genç hareketimize zerre kadar bir tesiri olmadığını gördüler. Zavallıların başvurdukları bu yalanla saldırgan hücum taktiği hakikatte bütün dikkatleri bizim üstümüze çekti ve bundan kızıllar değil, biz faydalandık.

Bunun üzerine ben şu biçimde hareket etmeye karar verdim. Faaliyetimizde bir değişiklik yapmayacaktık. Komünistler, istedikleri kadar bizi hafife alsınlar, bizimle eğlensinler ve bizlere sövüp saysınlar, hareketimizin istikametini hiçbir surette değiştirmeyecektik. Bu âdi iftiraların hiç ehemmiyeti yoktu, isterlerse bizi birer maskara veyahut birer cani olarak teşhir etsinler. Bizim için hiç mühim değildi. Esas olan bizden bahsetmeleri, bizlerle meşgul olmaları, kendi aralarında bizleri konuşmaları idi ve en mühimi, yavaş yavaş işçinin nazarında, bizim ile mücadele edilmesi icap eden bir kuvvet gibi görünmemizde idi.

Hakikatte ne olduğumuzu, ne istediğimizi maksadımızın esasını günün birinde basının bu köpek sürülerini andıran Yahudilerine gösterecektik. Toplantılarımızın tam anlamıyla sabote edilememesinin tek sebebi kızıl liderlerin korkuları idi. Bu korkaklıkları akla hayale sığmayacak kadar büyüktü. Bütün müşkül anlarda bu kızıl liderler, ileri saflara astları sürdüler. Kendileri ise daima, kavganın meydana geldiği salonların dışında kalıp, sonucu beklediler.

Bunların niyetleri hakkında, gayet sağlıklı bilgiler alabiliyorduk. Bu sıhhatli bilgileri, yalnız bazı taraftarlarımızı kızıl teşkilât içinde bırakmakla temin etmiyorduk, aynı zamanda kızıl propagandacıların gevezeliklerine kulak kabartmamız da çok iyi bilgi toplamamıza yardım ediyordu. Bu gevezelerden çok faydalandık. Şunu • esef ederek söyleyeyim ki, Alman milletinde bu denli gevezeliğe çok tesadüf edilir. Bir plân hazırlanınca, nedense Almanlar ağızlarını tutamazlar. Çoğu zaman yumurtlamadan gıdaklarlar.

Biz birçok defa, aleyhimizde hazırlanan geniş suikast plânlarım bu sayede öğrendik. Böylece komünist sabotaj ekipleri, hiçbir zaman kapı dışarı edileceklerini akıllarına getirmedikleri bir anda kendilerini salonun dışında buldular.

O günlerde toplantılarımızın emniyet ve asayişini *bizzat* temin etmeye mecburdum. Hükümetin himayesine hiçbir zaman itimat edilemezdi. Hattâ hükümet tam aksine olarak toplantılarımızda gürültü çıkaranları himaye ediyordu. Çünkü hükümet kuvvetlerinin tek müdahalesinin esas neticesi, toplantıyı dağıtmaktan ibaretti. Kızılların da tek istekleri ve amaçları bu değil miydi?

işe bu hususta emniyet kuvvetlerince bir usul meydana getirilmiştir. Bu usul hukuka aykırı ve sonucu en kötü bir harekettir. Hükümet erkânı, bir toplantıyı yarıda bırakmak için teşebbüsün olduğunu haber aldığında, emniyet ve asayişi bozanları tutuklamak yerine, biz masumları toplantımıza devam etmekten alıkoyuyordu. Bir emniyet memuru bu usulü büyük bir aklın ve hikmetin eseri (!) ve kanuna aykırı bir faaliyete meydan vermemek için başvurulan bir tedbir (!) olarak vasıflandırıyordu.
Bundan çıkacak sonuç şudur: Azmetmiş bir haydut, namuslu bir adatnı, her türlü siyasal hareket ve faaliyetten daima alıkoymak imkânına sahiptir. Devlet ise emniyet ve asayiş adına, bu azılı haydudun önünde eğilir ve böylece masumane bir şekilde haydudu tahrik ve teşvik eder.
işte biz Nasyonal Sosyalistler, herhangi bir yerde bir toplantı yapmak için faaliyete geçsek sendikalar kendi üyeleri ile bizim bu toplantımızı dağıtacaklarını söyleseler, polis bu durum karşısında şantajcı kızılları hapse tıkmadığı için, bizi toplantı yapmaktan men eder. Hattâ bu kanun adamları, birçok kere, toplantı yasağım bize , yazılı olarak tebliğ etmek suretiyle bu mantığa sığmayan hareketlerini yüzsüzce uyguladılar.
Toplantılarda bu gibi hareketlere karşı müdafaa tedbiri alınmak İsteniyorsa, yapılacak şey asayişi ihlâl edecek olan teşebbüsleri daha İşin başından itibaren zararsız hale getirecek çareler aranmalıdır.
Ayrıca şu husus da akıldan uzak tutulmamalıdır. Toplantının sadece emniyet kuvvetlerinin himayesi altında cereyan etmesi, toplantıyı tertip eden liderlerin halk nazarındaki itibarını sarsar. Büyük bir polis kuvvetinin himayesine ihtiyaç gösteren toplantılar, halkın nazarında hiçbir ehemmiyet ve cazibeye haiz olamazlar. Keza, milletinin aşağı tabakalarının nazarında başarının ilk önemli şartı bir kuvvet gösterisinde bulunmaktır.
Cesur bir adamın, bir korkağa kıyasla kadınların kalplerini kolaylıkla fethettiği gibi, kahramanca bir hareket de, bir milletin hassas kalbini, korkakça ve polis kuvvetinin himayesi sayesinde yapılabilen bir toplantıdan çok daha kolay elde eder.
işte bütün bu sebeplerden dolayı, bizim partimiz hayatını koruması ve devam ettirebilmesi için, kızıl teröristlere karşı bizzat tedbir almalı ve rakiplerinin hareketlerini kendi kuvvetleriyle bizzat ezmelidir.
Bizim toplantılarımızda asayiş, mitinglerimizi emin bir psikoloji ruhu ve enerji ile idare etmek ve aynı zamanda sükûneti korumakla vazifeli arkadaşlardan kurulu bir teşkilât sayesinde temin edildi.
Bir toplantı tertip ettiğimiz zaman, bu toplantının hâkimi bizden başkası değildi.
Kızıl rakiplerimiz şunu pek iyi biliyorlardı: Bizi tahrik edecek, toplantımızda gürültü çıkaracak grup, bize oranla kalabalık da olsa, örneğin beş yüz kişiye karşı bir düzine kadar olsak bile kapı dışarı edilecektir, işte bu sıralardaki ve özellikle Münih dışındaki toplantı-larımızda yüzlerce rakibimizin karşısında on beş on altı Nasyonal Sosyalistin bulunduğu oldu. Bu orantısız duruma rağmen biz herhangi bir tahrik hareketine müsaade etmedik.
Toplantılarımızda hazır bulunanlar mağlûbiyeti kabul etmektense, dayak yemeği göze aldığımızı pek iyi biliyorlardı. Çok defa, öyle anlar oldu ki, biz bir avuç arkadaşla, köpekler gibi uluyan, patırdı gürültü eden büyük kızıl topluluğun, kahramanca üstesinden geldik. Biraz korkak olmasalardı, on, on beş kişiye karşı en sonunda galip gelebileceklerini anlayabilirlerdi. Fakat bu galibiyeti elde edebilmeleri için kendi arkadaşlarından birkaçının kafasının patlaması icap edecekti, işte bunu göze almak cesaretini göste-remiyorlardı.
Marksçıların ve burjuvaların toplantılarmdaki stratejiyi uyguladık. Bu uygulamalardan gayet iyi sonuçlar aldık. Marksçılar kendi toplantılarına burjuvalar tarafından bir sabotaj yapılmayacağını bildikleri halde, toplantılarda körü körüne bir disiplin kurmuşlardı Halbuki Marksçılarda toplantı dağıtmak emeli pek şiddetli bir şekil de kendim gösteriyordu. Hattâ, kendilerine rakip olanların toplantı larında gürültü çıkarmakta çok yetenekliydiler. Ayrıca,

birçok ilde yalnızca Marksist olmayan bir toplantı yapmanın bile proletarya aleyhinde bir hareket olduğu fikrim yaymışlardı.
Hele hele, Marksçılar işlerine gelmeyen bu toplantılarda işçileri birer kukla gibi oynattıklarının ve yaptıkları hıyanetlerin listelerinin açıklanacağı ve halkı aldatmak için uydurdukları yalanların ortaya döküleceğini tahmin ederlerse büsbütün azarlar. Böyle bir toplantı mn yapılacağı ilân edilince, bütün kızıl basın korkunç bir gürültü çıkarır. Çoğu zaman, kanun aleyhtarlığını kendileri için bir sistem kabul eden bu alçaklar, önce hükümete başvurarak, proletarya aley hindeki bu tahripkâr toplantının, birtakım sonucu vahim olayla ı a gebe olduğu gerekçesi ile derhal yasak edilmesini rica ederler, hatta tehdit yolu ile isterler. Marksistler, dillerini yönetimin aptallıkların,ı uydururlar ve isteklerine kavuşurlar.
Eğer, tesadüfen, bulunduğu mevkie lâyık olmayan bir maymu na rastlamazlar ve hakiki bir Alman memuru ile karşılaşırlarsa, işi r o vakit proletaryaya karşı bir tahrik hareketine fırsat verilmeyeceği ne dair beyanname yayınlayarak, sefil burjuvaların suratlarını proletaryanın kemikli yumruğu ile parçalamak için proleterlerin toplan tıya gelmelerini ilân ederler.
$^{x}{}_{x}$Bu burjuva toplantıları bir âlemdir, idare heyeti endişe ve koı ku içindedir. Çoğu zaman böyle bir tehditle karşılaşınca toplanı ı yapmaktan vazgeçerler. Bazen korku, bu pis burjuvaları o kad.u şaşkına çevirirdi ki, toplantı saat sekizde başlayacağı yerde, saat sekiz kırk beşe veya dokuza kalırdı. Toplantının başkanı salonda bu lunan muhalif gruba bin türlü şaklabanlık yapar ve kendilerinin kanaat ve fikirlerine iştirak etmeyenlerin de toplantıya yetişebilmeleri için, başlama saatini geciktirdiklerine dair bin türlü yalan söyler. Başkan, bu toplantının maksadı arasında, hiçbir kimseyi fikir ve kanaatlerinden ayırmanın bulunmadığım beyan eder. Toplantı başkanının sözlerinden anlaşılacağı üzere ancak fikir münakaşası sonun-da bir anlaşmaya varılır ve bu fikirler arasında bir köprü kurulabilir.
Bakın burjuvaların iddiaları nasıldı? Herkes cennete kendi bildiği tarzda ulaşabilirdi. Sonuç olarak herkese fikir ve kanaat hürriyeti verilmeli idi. Bu esasa göre konferans veren hatip sözlerine başlamak için müsaade rica eder. Hemen ilâve ederler, bu nutuk zaten uzun sürmeyecektir. Hiç olmazsa bu toplantıda işçi kardeşler ara-sında bir anlaşmazlık bulunmamasını isterler.
îşte, bu toplantılarda sol tarafta oturan Alman kardeşler hiç alicenap davranmazlar. Konferansı veren hatip daha sözlerine başlamadan, gayet şiddetli bir şekilde küfürlere muhatap olur. Neticede pis burjuvalar piliyi pırtıyı toplamak mecburiyetinde kalırlar. Korku yüzünden çektikleri acı kısa sürdüğünden dolayı, onları şanslı saymak pek yanlış olmaz.
Bu burjuva toplantılarının serçe pehlivanları sahneyi küfür, tezyif ve tahkir altında terk ederler, çoğu zaman da kafa ve gözleri şişmiş bir vaziyette merdivenin basamaklarım ikişer üçer atlayarak sokağa kaçarlar.
Biz Nasyonal Sosyalistlerin tertip ettiği toplantılar, Marksistler için bir yenilik oldu. Bizim toplantılarımıza bu kızıllar birçok defa oynamış oldukları komediyi yine sahneye koyacaklarından emin olarak geliyorlardı.
Ağızlarında hep şu cümle vardı: "Bugün şu adamların işlerim göreceğiz!" Bazı kere, bu kızıllardan birinin arkadaşına, salona girerken yüksek sesle böyle söylediği olurdu. Fakat bu kızıl, ikinci bir cümle söylemeye fırsat bulamadan sokakta kendine gelirdi.
Toplantılarımızı idare etmek için bizim kendimize has usullerimiz vardı. Biz Nasyonal Sosyalistler, halktan konferansı lütfen dinlemesini talep ve rica etmezdik. Hiçbir zaman toplantılarımızda bitip tükenmez bir münakaşa vaat etmezdik. Dinleyiciye toplantının sahibi ve hâkimi olduğumuzu önceden açıklar ve ilân ederdik. Bir kere dahi olsun, hatibin sözünü kesmeye cüret edecek bir kimsenin gözünün yaşına bakılmadan kapı dışarı edileceği haber verilirdi. Bu denli bir küstahlıkta bulunacak kimsenin başına geleceklerden sorumlu olamayacağımızı önceden söylerdik. Vakit olur da, canımız isterse belki bir münakaşa kabul ederdik. Yoksa, toplantılarımızda hiçbir münakaşanın cereyan etmesine fırsat vermezdik.

Bütün bunları toplantıyı takibe gelenlerin kafalarına soktuktan sonra, "şimdi söz hatip falan kimsenindir" diyerek toplantıyı açardık.
işte bu şekil davranışımız dahi, kızılları hayretten hayrete düşürüyordu.
Bir kere, bizim partimizde bu toplantılarda asayişi sağlamakla görevli olan ve bu iş için pek iyi hazırlanmış bir salon güvenlik teşkilâtımız vardı. Burjuva toplantılarında asayişi sağlayacak kimseler, itaat ve saygı görebilsinler diye yaşlı kimselerden olurdu. Kızıllar ise yaşa, saygıya ve otoriteye kulak asmadıkları için burjuva toplantılarında asayişi sağlayacak ekip âdeta yok gibiydi. Bizim mücadelemizin daha başından itibaren bu asayiş işini sağlayacak ekiplere daima genç arkadaşları aldım. Bunlann çoğu askerlik arkadaşlarım idi. Bazıları ise partimize yeni kaydolmuş gençlerdi. Bunlara daima şunu söyledim: *Terör ancak terör ile yokedüir, dünyada yalnız cüretkar ve aziroh kimse her zaroan galip getir. Biz, kudretli, asil ve yüksek bir Sikir uğranda mücadele ediyoruz. Bu Bkir kanımızın son damlasına kadar müdaafa edilmeye değer bir fikirdir.*
Genç arkadaşlarım şu kanaat ile dolu idiler: *Aklın bingi yerde, son karar cebir ve şiddete aittir. En iyi müdaafa silahı ise, saldırıya geçmek*-tir.Güvenlik teşkilâtımızın çalçene heriflerin kulüplerine benzemediğini, enerji dolu bir mücadele topluluğu olduğunu her yana yaymak gerekiyordu. Bu gençlik böyle bir parolaya susamıştı.
Bizim mücadeleyi başlatıp, hedefine vardıracak olan neslimiz bir hayal kırıklığı içinde idi, derin bir nefret ve isyan duyuyor ve korkak burjuvaları hakir görüyor, bunlardan âdeta tiksiniyordu.
Memleketteki bu değişikliğin, burjuva hükümetin milletimizin canlı kuvvetlerinin imhasına fırsat verdiği için meydana geldiği ortada idi. Alman milletini himaye edecek yumruklar hâlâ vardı. Fakat bu yumrukları sevk ve idare edecek başlar eksikti.
Ben, bu gençlere^vazifelerinin önem ve gerekliliğini anlattığım, dünyanın en büyük akıl ve hikmeti, eğer kendisine hizmet edecek bir kuvvet ve idareden mahrum ise; her büyük sulh esefinin ancak kuvvetle himaye edilmesi lâzım geleceği için yok olacağına izah ettiğim zaman, gençlerin gözleri pırıl pırıl ışıldıyordu.
Konuşmalarım sayesinde gençler, mecburi askerlik hizmetlerini bambaşka bir biçimde görmeye başladı. Benim anlattığım askerlik vazifesi ölü bir devletin otoritesi altında, kaskatı olmuş yaşı geçkin bir memurun tasavvur ettiği mânada bir askerlik hizmeti değildi. Ben, ferdi hayatı feda ederek, her zaman ve her yerde, bütün bir milletin hayatını korumak için canlı bir şuurun idrak ettiği bir askerlik hizmetinden bahsediyordum.
Bu gençler, kavganın içine büyük bir heyecanla, şevkle atılıyorlardı. Toplantılarımızda gürültü eden kızılların üstlerine, sayıca üstün olduklarına bakmaksızın ve buna hiç önem vermeksizin, eşekarısım andıran bir şekilde saldırıyorlardı. Hiçbir zaman yaralanmaktan ve kanlarım dökmekten çekinmiyorlardı. Onların ruhlarına, yalnız hareketimizin kutsal görevine yol açmak düşüncesi dolmuştu.
Partimizin emniyet teşkilâtı, 1920 senesinin yaz aylarında açık nizamnameler ile kayıt altına alındı. 1921 senesinin yazına doğru teşkilâtımızı muhtelif gruplara ayırdık. Bunu yapmamız özellikle gerekliydi. Çünkü, gün geçtikçe faaliyetimiz büyük bir hızla artıyordu.
Münih'teki, Hofbrauhaus düğün salonundaki toplantılarımıza devam ettiğimiz gibi, yine bu şehirdeki diğer büyük salonlarda da çoğu zaman toplantı tertip ediyorduk.
Münih'te burjuvaların devam ettiği büyük bir birahane olan Bürgerbrau ve yine büyük bir birahane olan Kindkeller'de 1920 ve 1921 yıllarının sonbahar ve kış aylarında gittikçe büyük bir alâka gören görkemli toplantılar yaptık.
Bu arada değişmeyen bir oyun her toplantımızda oynanıyordu. Alman Nasyonal Sosyalist işçi Partisi'nin toplantılarının yapıldığı salonun kapısı, toplantı başlamadan önce polis tarafından kapatılmak isteniyordu. Çünkü salon "ağzına kadar" dolmuş oluyordu.
Bu sıralarda güvenlik teşkilâtımız, bizi pek önemli bir sorunu çözümlemeye zorladı. Bugüne kadar hareketimizi temsil eden bir işaret, bir bayrak yoktu. Bu türlü sembollerin bulunmayışı

yalnız o günler için birtakım sorunlar ortaya koymakla kalmaz, gelecek için de zararlı olurdu. Partimizin bir sembolü olmayışının sıkıntısı, özellikle partililerin birlik olduklarına dair hiçbir harici alâmete sahip olmadıklarını göstermesidir. Aynı zamanda uluslararası işarete (Marksizm'in işaretine) karşı koyacak bir sembolden partinin mahrum bulunması gelecek için de parti hesabına zarar teşkil ederdi.
Ben, gençliğimden bugüne kadar, bu gibi sembollerin psikolojik önemlerini yakından tespit etmiş ve görmüştüm. Bu fırsat elime sık sık geçmişti.
Savaştan (Birinci Dünya Savaşı kastedilmektedir) sonra sarayın önünde ve Lugarten'de Marksçılarm tertip ettikleri mitingleri takip ettim. Bu mitinglerde kırmızı bayraklar, kırmızı pazubandlılardan, kırmızı çiçeklerden oluşmuş tahminen yüz binin üstündeki "Kızıl toplu-luğun dış görünüşü hakikaten tesirli olmuştu. Halktan bir kimse olarak bu kadar düzgün ve tesirli bir manzara arz eden mitingin kasvetli telkinine mağlûp olmayı bizzat gördüm, hissettim ve anladım.
Burjuva partisi, siyasi bir parti sıfatıyla hayat hakkında hiçbir felsefi düşünceye sahip olmadığı gibi, kendi faaliyetini ifade eden bir bayrağa da nulik bulunmuyordu. Vatanperverlerden kurulu burjuvazi, Reich'm renkleri ile süslü idi. Partinin başında olanlar, bu sembol benzerliği yüzünden, kendi faaliyetlerini, devlet ve Reich'm faaliyetleri ile birleştiriyorlar di. Fakat, hakikat burjuvaların düşündükleri gibi değildi. Reich'm temeli, Alman burjuvazisinin bir yardımı olmadan atılmıştı ve Reich'm bayrağı savaşın bünyesinden doğmuştu. Demek oluyor ki, bu bayrak bir devleti temsil etmekte i-di ve özel bir felsefi mânaya sahip bulunmuyordu.
Alman Avusturya'sında, Avusturyalı Nasyonal Burjuvazi kendi partisinin bayrağı olarak 1848 renklerini tercih etmişti. Bu renkler, siyah, kırmızı ve sarı idi. Avusturyalı Nasyonal Burjuva Partisi bu renkleri kendi bayrağına alarak öyle bir sembol yarattı ki, bununla ideolojik bir mânası olmayan, fakat devlet bakımından dev rimci bir vasfı bulunan bir sembol meydana getifdi. Bu, siyah-kır mızı-sarı renklerden meydana gelen bayrağın en azgın yandaşları, Sosyal Demokratlar ve Sosyal Hıristiyanlar oldu. işte, bu husus hiç unutulmamalıdır. Bu renklere söven ve aşağılayanlar bunlardı. 1918 yılında bu renklerî^şöp kutularına atmışlardı. Kuşkusuz eski Avus turya'daki Alman partilerinin siyah-kırmızı-sarı renkleri, 1848 yılı nın renklerinden başka bir şey değildi. Yani, Yahudi topluluğunda gizli kalmasına rağmen en şerefli Almanların ruhları tarafından temsil edilen dönemin renkleri idiler.
[1] 1920 senesine kadar Marksizm'e karşı, fiiliyatta kızülarınkine tam manasıyla zıt bir hayat oluşumu meydana getiren ve ifade eden
' bir bayrak ortaya çıkmamıştı. Alman burjuvazisinin en sağlam partileri, 1918 senesinden sonra Reich'm birdenbire bulunmuş olan siyah-
'ı kvrmızı-sarı renklerin meydana getirdiği bayrağım kabul etmeye ya-
• naşmamışlarsa da, yeni eğilimlere karşı koymak üzere ve mahvolmuş imparatorluğun tekrar kurulması fikrinden başka geleceğe ait bir programa da sahip değillerdi, işte, Reich'm siyah-kırrmzı ve sarı renklerin meydana getirdiği, eski bayrağının tekrar ortaya çıkmasının sebebi buydu.
i Fakat hiçbir zaman şu unutulmamalıdır ki, bu bayrak altında dövüşmüş ve bütün kurbanların yere serilmiş olduğunu gören bir
ı- Almana, o eşi bulunmaz eski renkler, pek kutsal ve yüce görünmek-
' le beraber, gelecek uğrunda bir mücadelenin sembolü olamazdı. Demek ki, Marksizm'i yok etmek için girişilen harekete böyle bir bayrak pek az uygun düşerdi.
Alman milleti için eski bayrağını kaybetmiş olmak hakikaten bir saadetti. Ben, bu hususu müdafaa ediyor ve işte bu noktada bur-
, juva politikacılarından ayrılıyordum. Biz, cumhuriyetin kendi bayrağı altında yaptığı şeyi lakaydine telâkki ediyorduk. Fakat hayatımızın her anında en şerefli varlığımız olan savaş bayrağını, bir fuhuş için yatak çarşafı hizmetini görmesine meydan vermemiş olmasından

dolayı cumhuriyet yönetimine teşekkür etmemiz gerekir. Kendini ve vatandaşlarını satan bugünkü Reich o, şeref ve kahramanlık bayrağı olan siyahbeyaz ve kırmızı renklerini hiçbir zaman kullanmamalı idi.
Şimdiki rejim, Kasım harekâtından utanma devam ettiği müddetçe, bu utanılacak harekâtın nişanını taşımalıdır. Çünkü, bugünkü rejimin daha şerefli bir mazinin sembolünü çalmaya hakkı yoktur. Burjuva politikacılar şunu bilmelidirler: Kim, siyah, kırmızı ve beyazlı bayrağı bugünkü devlet için isterse mazimize karşı bir hırsızlık yapmış olur. Eskinin bayrağı ancak eski zamanın imparatorluğuna uygun düşerdi. Tanrı'ya şükürler olsun ki, bugün cumhuriyet idaresi, kendine en uygun düşeni seçmiş ve siyah-sarı-kımızı renklerini almıştır. Biz Nasyonal Sosyalistler olarak, eski bayrağın kullanılmasını, hareketimizin manalı bir sembolü gibi kabul etmiyoruz. Çünkü eski hataları, tekrar canlandırmak niyetinde değiliz. Biz Nasyonal Sosyalistler yeni bir devlet kurmak istiyoruz, işte bugün bu yolda Marks-çılığa karşı mücadele eden hareketin bayrağı da yeni devletin sembolü olmalıdır.
Yeni bayrak işi, yani bayrağın renk ve şeklinin tespiti bizi bir hayli meşgul etti. Her taraftan iyi niyetlerle dolu tavsiye ve teklifler geliyordu. Fakat bütün bu teklif ve tavsiyelerde bir kıymet yoktu.
Yeni bayrak, aynı zamanda biz Nasyonal Sosyalistlerin mücadelesini ifade etmeli ve bir fikri, bir görüşü telkin edici biçimde olmalıydı. Görünüşte bu konu önemsiz gibi gelir. Fakat halkla teması olanlar bilirler ki, bu ayrıntının önemi pek büyüktür. Tesir yapıcı bir işaret yüz binlerin, hareketimize karşı ilk ilgisini uyandırabilir.
Bu hususu bildiğimiz için sağdan soldan gelen beyaz zemin üzerine bir sembol konması şeklindeki teklifleri reddettik. Çünkü böyle bir şey, eski devleti veya amacı ortadan kalkmış bir vaziyeti tekrar ortaya etmek olan zayıf partileri hatırlatmaktadır. Ayrıca şu da bilinmelidir ki, beyaz sürükleyici renk değildir. Ancak bu renk sadece namuslu genç kızların kuracağı cemiyetlerin flamalarına uygun düşer. Fakat hiçbir zaman bir devrim devrinin infilâk edici hareketlerine uygun düşmez.
Bize teklif edilen renkler arasında siyah da vardı. Bu renk de zamanımıza uyuyordu. Siyah renkte hareketimizin gayelerine dair belirli bir işaret bulamadık. Bizim üstümüzde siyah renk de sürükleyici bir tesir yapmadı.
Beyaz-mavi. Bu iki rengin fevkalâde estetik tesiri vardır. Fakat, bu da derhal bertaraf edilmeli idi. Çünkü bu renkler bir Alman Devleti olan Bavyera'nın renkleri idi.
Aynı sebeplerden dolayı siyah-beyazı da kabul edemezdik. Keza bu iki renk de Prusya'nın renkleriydi. Taşıdığı özellik ve ayrılıp tek başına kalma yanlısı oluşu sebebi ile kuşkulu bir siyasal eğilimi ifade ederdi.
Bu arada siyah-sarı-kırmızı bahis mevzuu dahi edilmiyordu. Sı yah-beyaz-san-kırmızı renkler de şimdiki tertipleri ile beğenilmı yordu. Fakat bu renklerin diğerlerine oranla bir üstünlüğü vardı Bu renkler oaha tesirli idi. Ben, her zaman eski renkleri müdafaa ettim. Bu hareketimin sebebi, eski bir asker sıfatı ile yalnız bu renklerin benim için en kutsal bir şey olmalarından değildi. Bu hareketimde bu üç rengin estetik olarak birbirleri ile uygun düşmelerinin de rolü vardı.
Genç hareketimizin sinesinden, lider olmam sıfatıyla bana gelen ve çoğu eski bayrağın zemini üzerine gamalı haçı çizen sayısız projeleri de reddettim. Ben lider olarak kendi projemi zorla kabul ettirmek istemiyordum. Çünkü herhangi bir kimse daha uygun, daha iyi bir bayrak meydana getirebilirdi. Hakikaten Starnberg'li bir işçinin bana verdiği taslak hiç fena değildi. Esasen benim düşündüğüme de yaklaşmıştı. Yalnız bana gelen bu teklifin bir kusuru vardı, yuvarlak bir beyaz zemin üstüne kırık kollu gamalı haç çizilmişti. Ben nihayet muhtelif tecrübelerden sonra, şu şekil üzerine kafi karar kıldım: Kırmızı bir zemin üstüne beyaz bir yuvarlak ve bu beyaz yuvarlak parçanın içinde siyah bir gamalı haç. Yine uzun tecrübelerden sonra bayrağın ve beyaz yuvarlağın büyüklüğü ile gamalı haçın şekil ve kalınlığı arasında belirli bir oran saptadım.

Böylece, bayrağımız ortaya çıkmış oldu ve bu şekilde kaldı. Aynı görüşle hareket ederek hemen güvenlik teşkilâtımızın üyeleri için pazubandlar sipariş ettik. Bunlarda geniş bir kırmızı şerit üzerine beyaz bir yuvarlak ve yuvarlağın içinde de siyah gamalı haç vardı. Partimizin rozeti de aynı şekilde çizildi, ilk rozeti Münihli bir kuyumcu olan Füss yaptı ve bu rozet daha sonra saklandı.
Yeni bayrağımız halka 1920 senesinin yaz sonunda takdim edildi. Bu bayrak bizim genç hareketimize tamamen uyum gösteriyordu. Bayrağımız da fikirlerimiz gibi genç ve yeni idi. Hiç kimse bugüne kadar böyle bir bayrak görmemişti. Halkın üstünde bir meşale gibi etki yaptı. Bayrağın plânı bir arkadaş tarafından yapılıp getirildiği vakit, biz bile heyecana kapılmış, adeta çocuklar gibi sevincimizden çılgına dönmüştük.
Birkaç ay sonra Münih'te altıya yakın bayrağımız vardı. Ayrıca sayısı gün geçtikçe büyümeye devam eden emniyet teşkilâtımız üyelerinin kollarında taşıdığı pazubandlar da bayrağımızın yayılmasına yardımcı oldu. Çünkü bu gerçekten bir semboldü.
Bu şekilde bayrağın taraftarlarımızdan bu kadar alâka görmesinin sebebi, Alman milletine hizmet eden bu renklerin maziye dair bir hatırlatma vazifesi görmesinden ziyade, genç hareketimizin amaçlarım en iyi biçimde sembolize etmesi idi. Biz Nasyonal Sosyalistler bayrağımızda partimizin programını görüyorduk. Kırmızı, hareketimizin sosyal fikrini ifade ediyordu. Beyaz renkte Nasyonalist fikri görüyorduk. "Gamalı haç"ta, üstün ırkların zaferi uğrunda savaşmak gibi kutsal görevi ve yine yararlı çalışma fikrinin başarısı için mücadele etmenin gerekli olduğunu teşhis ediyorduk. Bu fikir, Yahudi aleyhtarı idi ve ilelebet böyle kalacaktır.
. iki sene sonra emniyet teşkilâtımız bir mücadele kuvveti yahut kelimenin tam manâsı ile bir ordu haline gelerek binlerce üyeyi ihtiva ettiği zaman bu teşkilâtımıza özel bir zafer sembolü vermek gerektiğini gördük. Bir sancağa ihtiyacımız vardı. Bunu bizzat ben çizdim. Bunun yapılmasını da partimizin eski ve sadık üyesi kuyumcu ustası Gahr'a teklif ettim. Artık o günden beri sancak, nasyonal sosyalist mücadelenin işareti oldu.
Şöhretimiz devamlı bir şekilde artmaya başladı. Bu durum haftada iki defa toplantı yapmamıza fırsat verdi. Böylece 1920 senesinde faaliyetimiz bir hayli gelişmiş bulunuyordu. Duvarlara yapıştırılan ilânlarımızın önünde büyük bir kalabalık toplanıyordu. Yaptığımız bir toplantıda şehrin en büyük salonları ağzına kadar doluyordu.
Neticede, yolunu şaşırıp Marksizm'in kucağına düşmüş olan on binlerce Marksist, milletin ortak duygulanna kavuşarak ve eski benliğini tekrar kazanarak gelecekteki hür Reich'm birer mücahitleri oldu. Artık Münih halkı bizleri tanıyordu. Her yerde bizden bahsediliyordu. Nasyonal Sosyalist kelimesi dillerden düşmez oldu. Bütün bunlar esasta birer propaganda demekti. Partimize üye olanların ve sevgi besleyenlerin sayıları gün geçtikçe artmaya başladı. Artık, öyle bir duruma gelmiştik ki, 1920 - 1921 senelerinin kış aylarında, Münih şehrinde kuvveti ve kudreti kabul eden bir parti olmuştuk.
Marksçı parti, gözardı edilirse, bütün partiler, hattâ hiçbir milli parti, bizim partimizin toplantıları kadar, gösterişli ve kalabalık mitingler tertip edemiyordu.
Bizim toplantılarımızda Münih'in Kindkeller salonu çoğu zaman yıkılacak kadar doluyordu. Bu salon beş bin kişi alabiliyordu. Bizim için toplantı yapmaya cesaret edemediğimiz bir yer vardı ki, o da Krone Sirki idi.
Almanya'nın ufukları 1921 yılının ocak ayı sonlarında tekrar kara bulutlarla kaplandı. Bu sırada, Almanya'nın yüz milyar altın mark vermek için çılgınca bir taahhüt altına girmesine sebep olan Paris Antlaşması, Londra ültimatomu şeklinde ortaya çıkıyordu. İşte bu durum karşısında, Münih'te mevcut olan ve ırkçı adını taşıyan cemiyetler müştereken büyük bir protesto mitingi yapmak istediler. Zaman pek az kalmıştı. Alınan kararın uygulama mevkiine konması hususunda gösterilen ve sonu gelmeyen tereddütlerden sinirleniyordum. İlk önce Konigsplatz'da bir miting yapılacağı söylendi. Fakat, daha sonra bu mitingden vazgeçildi. Çünkü komünistlerin hücumuna uğramaktan ve mitingin dağıtılmasından korkuyorlardı.

Feldherrn önünde bir protesto mitingi yapılması düşünüldü, fakat bundan da vazgeçildi. Sonunda Kindkeller'de ortak bir toplantı yapılması teklifi ortaya atıldı. Bütün bu teklif ortaya atılıp reddedilirken günler de uçup gidiyordu. Bu arada büyük partiler, hadisenin ehemmiyetini göz önüne almıyorlardı.
Merkez idare heyeti, yapılması istenilen protesto mitingi için bir gün tespit etmek hususunda bir türlü karara varamadı.
Ben l Şubat 1921 Salı günü, pek acele olarak kati bir karar alınması teklifini yaptım. Teklifimin görüşülmesini çarşamba gününe bıraktılar. Çarşamba günü, katiyen açık bir cevap almak için bir ısrarda bulunmadım. Neticede toplantı yapılacak mıydı? Yapılacaksa ne zaman olacaktı? gibi kaçamaklı cevaplara muhatap oldum. Fakat en sonunda da partinin, protesto mitingini gelecek çarşamba günü, yani bir hafta sonra tertip etmek niyetinde olduğu açıklandı. Sabrım kalmamıştı. Protesto mitingini tek başına organize etmeye karar verdim. Çarşamba günü, öğle üzeri, duvar hânının metnini makinede on dakika içinde bastırdım. Bu arada hemen 3 Şubat 1921 Perşembe günü için Krone Sirki'ni kiraladım.
Benim bu teşebbüsüm o günlerde son derece cüret isteyen bir işti. Pek büyük olan salonu doldurmamak ihtimalimiz bir yana, hepimizin parça parça edilmesi tehlikesi de mevcuttu. Emniyet teşkilâtımız, henüz böyle bir teşebbüs için yeterli kuvvetini bulamamıştı. Ayrıca, toplantıya karşı herhangi bir sabotaj hareketi yapılacak olursa, bu durum karşısında takip edeceğimiz yolu da henüz çizmemiştim. Ben bir sirkin amfilerinde vuku bulacak tepkinin, herhangi bir salondakinden çok daha zor olacağını düşünüyordum. Fakat, Tanrı'ya şükürler olsun, düşündüklerimin aksi çıktı. Ki zıllardan oluşan sabotaj sürüsünü bir sirkin geniş meydanında alt etmek, bir salonda tepelemekten çok daha kolay oldu. Şunu aklımızdan çıkarmıyorduk: Basit bir başarısızlık bizleri uzun müddet gölgede bırakırdı. Keza toplantımıza karşı girişilen bir sabotaj teşebbüsü başarı ile neticelenecek olursa, o güne kadar kazandığımız şöhret ve şeref bir anda yok olurdu. Ayrıca düşmanımız olan kızıllar, bir kere başardıkları işe her zaman teşebbüse kalkarlardı. Bu da, bizim toplantı ve faaliyetlerimizin sabote edilmesi sonucunu doğurdu. Eski kuvvetimize, ancak gayet şiddetli mücadele sonunda ve aylar geçtikten sonra kavuşabilirdik.
ilanları duvarlara yapıştırmak için tek bir günümüz vardı. Perşembe günü de maalesef hava bozdu ve sabah yağmur yağdı. Bu durumda, halkın yağmur altında dayak yemek ihtimalinin mevcut olduğu bir toplantıya koşmak yerine, evinde oturmayı tercih etmesinden pek haklı olarak korktuk.
Öğle üzeri salonun dolmayacağından ben de birden korktum. Çünkü, salon dolmazsa, merkez idare heyetinin nazarında itibarım bir hayli sarsılacaktı. Bundan dolayı pek acele olarak el ilânları yazıp, bastırdım ve bunları öğleden evvel dağıttırdım.
Bu el ilânları, halkın toplantıda hazır bulunması için bir davetiye niteliği taşıyordu. İki kamyon kiralattım. Bu iki "kamyonu mümkün olduğu kadar kırmızı renkte süslettim. Kamyonlara birkaç bayrak kondu ve içlerine parti arkadaşlarımdan on beş yirmi kişi bindi. Bunlara hiç durmadan şehir içinde dolaşıp el ilânlarını dağıtmaları emrini verdim. Böylece perşembe günü akşamı yapılacak toplantı için propaganda faaliyetlerine süratli bir şekilde devam ettiler.
ilk defa olarak bayraklarımızla süslenmiş iki kamyon caddelerde dolaştı ve Marksistlerin herhangi bir saldırısına maruz kalmadı.
Ağzı bir karış açık kalan burjuvalar, kırmızı renkle donanmış ve rüzgârda dalgalanan gamalı bayraklarımızı taşıyan kamyonları hayretler içinde seyrettiler.
Şehrin dış mahallelerinde yumruklar sallandı. Bu yumruk sahipleri proletaryaya karşı bu yeni tahrik (!) yüzünden son derece kızıp küplere binenlerdi. Keza onlara göre toplantı tertip etmek ve şehir içinde kamyon dolaştırmak yalnız Marksçıların hakkı (!) idi.

Akşam saat yedide, sirkin amfileri pek az işgal edilmişti. Her on dakikada bir, telefonla bilgi veriliyordu. Biraz endişelendim. Çünkü bugüne kadar, her toplantımızda salonlar en geç yedi veya yediyi çeyrek geçe, yan yarıya dolardı.
Fakat amfilerin birden dolmamış olmasının sebebini biraz geç anladım. Keza bu yeni yerin pek fazla büyük olduğunu göz önüne almamıştım. Hofbrauhaus salonu bin kişi doldurmaya~1câfi gelirken, aynı sayıda insan Krone Sirki'nin amfilerinde kayboluyor ve hemen hemen göze çarpmıyordu. Aradan biraz zaman geçtikten sonra daha olumlu haberler almağa başladım. Saat sekize çeyrek kala sirkin amfilerinin dörtte üçünün dolduğu ve gişelerin önünde hâlâ büyük bir kalabalığın bulunduğu bildirildi. Bu haber üzerine yola çıktım.
Saat sekizi iki geçe sirkin önündeydim. Binanın önü hâlâ kalabalıktı. Bunların bir kısmı meraklılardı, içeri girdiğim sırada, bir sene evvel Hofbrauhaus düğün salonunda yaptığımız ilk toplantıda hissetmiş olduğum, şevk heyecan ve neşeyi tekrar aynen duydum, insanlardan teşekkül eden duvarı aşıp, yüksekçe yere geldikten sonra, başarımın büyüklüğünü o vakit daha iyi gördüm.
Sirk binası karşımda binlerce Alman ile dolu "büyük bir kavga" gibi açılıyordu. Hattâ pist bile insanlarla dolmuş, kapkara şekilde görülüyordu. Beşbin altıyüzden fazla bilet satılmıştı. Bu miktara iş-′ sizler, fakir talebeler ve emniyet teşkilâtımız dahil değildi. Bunları da hesaba katacak olursak içerde altıbin beşyüz kişi bulunuyordu. Konferansın ismi şuydu:
"YA GELECEĞİ BiNA ETMEK VEYA MAHVOLMAK." Geleceğin, burada, gözlerimin önünde olduğunu görmekten kalbim sevinçle doluyordu.
[1] Nutkum iki buçuk saate yakın sürdü. Nutkumun ilk yarım sa-• atinden sonra bu büyük toplantının başarı sağladığını hissettim. Artık bu binlerce kafa ile benim aramda bir rabıta ve bir temas kurulmuştu. Bu ilk yarım saatten sonra içten gelen alkış ve lehte tezahürat sözlerimi sık sık kesmeye başladı.
iki saat sonra alkışlar yerlerini, bu aynı binada daha sonra yaptığımız toplantılarda da olduğu gibi içime nüfuz eden ve bu hali yaşamış olanlar için, unutulmaz bir durumda kalan uhrevi bir sessizliğe terk ettiler.
Bu büyük kalabalığın doldurduğu sirk binasında adeta küçük bir nefes almanın dahi işitilebileceği kadar bir sessizlik hakim oldu. Son sözlerimi bitirdiğim vakit, bir alkış dalgası kabardı. Daha sonra bu büyük kalabalık Kurtuluş Şarkısını şevk ve heyecanla terennüm etti: DEUTSCHLAND ÜBER ALLES.
Sirkin ortasındaki büyük geçitten akıp giden insan nehrini yır mi dakika kadar takip ettim. Koskoca salon, ağır ağır boşalıyordu Ancak bundan sonra, sevinçten coşkun bir halde yerimi terk ederek evime döndüm.
Bu büyük toplantılarımızdan, gazeteler için fotoğraflar aldılar. Burjuva gazetelerinde yayınlanan bu fotoğraflar, mitingin vasfım kelimelerden çok daha iyi bir şekilde anlatıyordu. Fakat bu gazeteler, mitingin "milli bir miting" olduğunu bir defa olsun yazmadılar. Hattâ, mitingi tertip edenlerin isimlerini dahi açıklamadılar.
Bu toplantı ile, biz önemsiz partiler arasından sıyrıldık. Artık bizim partimizin mevcudiyetini bilmezlik edemezlerdi.
Bu büyük başarımızın geçici ve tesadüf? bir başarı olduğu kanaati uyanmaması ve olumlu kanaatin yerleşmesi için, derhal gelecek hafta aynı yerde ikinci bir toplantı yapacağımızı ilân ettirdim. Bu ikinci toplantıda da aynı neticeyi elde ettik. Sirk binası tekrar binlerce insanla yıkılacak kadar hıncahınç doldu. Bu durum karşısında da üçüncü bir toplantı tertiplemeye karar verdim. Netice yine aynı oldu.
1921 senesi içinde toplantılarımızı daha da sık yapmaya başladık. Haftada bir toplantı ile yetinmiyor, bazen haftada iki toplantı yaptığımız oluyordu. Hattâ, bu sene içinde, yaz ve sonbahar aylarında dahi, bu sıkı faaliyette bir gevşeme olmadı. Bazen yedi gün içinde üç toplantı yaptığımız oluyordu. Artık devamlı olarak sirk binasında toplanıyorduk. Bütün

konferanslarımızın halkın üstündeki tesirleri müthiş oluyordu. Bu ciddi faaliyetlerimizin olumlu neticeleri olarak, partimize karşı gösterilen sevgi arttı ve partiye kaydolanların sayısı gün geçtikçe çoğaldı.
Böyle bir başarı karşısında kızıl rakiplerimiz pek tabii olarak boş durmayacaklardı. Terör ile sessizlik arasındaki taktiklerinde tereddüt etmeleri, gelişmemize mani olamadı, işte bu durum karşısında, son bir gayret sarf etmek lüzumunu duydular. Bu teşebbüsler tam bir terör hareketi idi. Hedef toplantılarımıza devam etmek imkânım kati bir şekilde ortadan kaldırmaktı.
Tedhiş hareketine başlamak için yoktan bir sebep buldular. Bir gün Sosyalist milletvekillerinden birine, pek esrarlı bir suikast(!) hazırlandı. Bir akşam bu Bavyeralı Sosyalist'e bir meçhul şahıs kurşun atmıştı. Daha doğrusu Sosyalist Erhard Auer'a kurşun sıkılmamış da, sıkılabilirmiş. Güya, Sosyal Demokrat Parti'nin lideri olan bu milletvekilinin eşine rastlanmayan cesareti bu korkunç suikastı(l) sonuçsuz bırakmış. Suikastçı o kadar hızlı ve piân^ kaçmış ki Alman polisi ufak bir iz dahi tespit edememiş.
işte bu esrarlı suikast(!) hareketi, Münih'te yayınlanan ve Sosyalistlerin yayın organı olan gazete tarafından istismar edildi. Bize karşı, azgınca bir tahrik hücumuna geçtiler. Sosyalist gazete, malûm lâf ebeliği ile olayı büyülterek okuyucularına duyurdu. Bu âdi neşriyattan, bizim gelişimimize fırsat vermemek üzere korkunç tedbirlere başvurulacağı anlaşılıyordu. Ne olursa olsun ağaçlarımızın gökyüzüne kadar ulaşmasını engellemek istiyorlardı. Proleterya'nın kolları ağaçlarımızı yıkmalıydı.
Aradan bir iki gün geçtikten sonra işin kokusu çıkmaya başladı. Hofbrauhaus düğün salonunda bir toplantı yapacaktık. Bu toplantıda ben konuşacaktım. Kızıllar kati bir şekilde hesabımızı görmek için bu toplantıyı seçmişlerdi.
4 Kasım 1921. Saat, 18-19'da toplantımızın insafsızca sabote edileceğine dair ilk haberleri almaya başladık. Gelen ilk haberlere göre kızıl partilere dahil büyük işçi grupları, toplantımızı basarak bize en son ve kesin darbeyi indireceklerdi.
Bu haberlerin bize daha erken ulaşmaması bir aksi tesadüftü. Aynı gün içinde, Münih'te Sterneckgasse'deki bizim için itibarı büyük olan büro binamızı boşaltmış, ama yeni binaya henüz taşınama-mıştık. Çünkü yeni yerimizde hâlâ yapı işçileri çalışıyordu. Daha doğrusu, eski yerimizden telefon kaldırıldığı halde yeni binamıza telefon getirilememişti. Bu bakımdan sabotaj haberlerinin bize zamanında ulaştırılması mümkün olmadı. Bundan dolayı toplantımızda ancak zayıf bir emniyet kuvveti bulundurabildik. Emniyet teşkilâtımıza mensup olanların sayıları altmışa yaklaşıyordu.
Ayrıca alarm vermek için kullanılan alet de, bir saat zarfında bize yeter derecede imdat kuvveti toplayacak şekle getirilememişti. Bir de şu vardı. Bundan önce de, böyle telâş verici birçok sabotaj haberleri almış, fakat kızıllar bu haberlerdeki sabote hareketlerine girişememişlerdi. Bir örnek anlatım: Önceden haber verilen devrimlerin daha yumurta halinde iken öldüğü söylenir, işte bu örnek bizim bütün işlerimizde bugüne kadar hep doğru çıkmıştı. Bütün bunlar, bir sabote hareketine mani olmak için tam anlamıyla alınacak tedbirlerin hepsine başvurmamamıza sebep oldu. Ayrıca, Hofbrauhaus düğün salonunun bir sabotaj hareketinin en az başarı gösterebileceği bir yer olduğunu zannediyorduk. Biz en korkunç sabotajları toplantılarımızı en büyük salonlarda yaptığımız zamanlarda beklemiştik.
işte bütün bu hatalı düşüncelerimiz bize esaslı bir ders oldu. Daha sonra bütün bunları bilimsel yollardan inceledik. Araştırmamız sonunda, önemli sonuçlara vardık. Bu neticeler, ilerde emniyet teşkilâtımızın çalışmalarına çok faydalı oldu.
Hofbrauhaus'un koridoruna girdiğim zaman saat sekizi çeyrek geçiyordu, işte bu sırada göze çarpan şey sabotaj teşebbüsünün şüphe götürmez bir durumda oluşu idi. Bundan dolayı, bizim emniyet teşkilâtımız ilk tedbir olarak binanın dış kapısını kapatmıştı. Fakat erken saatlerde gelen kızıllar içerde idiler. Buna karşılık, bizim partinin taraftarları dışarıda kalmışlardı.
Küçük emniyet teşkilâtımız beni koridorda bekliyordu. Hemen salonun kapısını kapattırdım. Kırk beş kadar taraftarımıza dikkatli olmalarını tembih ederek, bu delikanlıların belki de ilk

defa milli kuvvetimize sadakatle bağlı bulunduklarını büyük tehlikeye rağmen ispat edecek durumda olduklarına dikkatlerini çektim. Hiçbirimiz bir ceset haline gelmedikçe mücadeleyi bırakmayacaktık. Bu delikanlılara, içlerinden birinin beni terk etmeyeceğinden emin bulunduğumu da bildirdim. Eğer herhangi birinin korkakça bir hareketini yakalayacak olursam ben, bizzat o kimsenin pazıbandını koparacak, üstünde taşıdığı partimizin bütün işaretlerini söküp alacaktım. Daha sonra, herhangi bir sabotaj hareketine karşı derhal reaksiyon göstermelerini, müdafaanın en iyi şekli hücum olduğunu hiçbir zaman akıllarından çıkarmamalarını sıkı sıkı tembihledim.
Sözlerimi bitirdiğim vakit, bu delikanlılar bana, alışılmıştan çok daha keskin, çok daha gür bir şekilde üç defa "Heil" diye bağırarak cevap verdiler.
Bunun üzerine toplantı salonuna sert adımlarla girdim. Vaziyeti kendi gözlerimle gördüm. Durum şöyle idi: Salon dolmuştu. Sayısız kalabalık intikam ve kin dolu gözlerle bana yıldırımlar yağdırıyordu. Bunların bir kısmı da alaylı sözler söyleyip yüzlerim buruşturuyorlardı. Şimdi her zamankinden daha kuvvetli olduklarından emindiler. Bütün bunlara rağmen toplantıyı açtım ve konuşmaya başladım. Hofbrauhaus düğün salonunda yaptığımız bütün toplantılarda ben ""daima salonun yan taraflarından birinde durur konuşurdum. Bana kürsü vazifesini bir bira masası görüyordu. Yani salonda bulunanların tam aralarında idim. Bu şekilde davranışım, kindar bakışlarla donu salonda, bir daha hiçbir yerde eşi görülmemiş bir ruh hali meydana getirdi. Önümde ve bilhassa sol tarafımda kızıllar bulunuyordu. 'Hepsi ayakta idiler. Bu Marksistlerin çoğu gürbüz kimselerdi. Diğerleri de, salonun duvan boyunca kürsüye kadar sıralanmışlardı. Devamlı bir şekilde bira getiriyorlar ve önlerindeki masalara boş bar-vdakları diziyorlardı. Bu boş bardaklar onların cephanesi idi. Toplantının patırtısız ve gürültüsüz geçmesine imkân olmadığını anladım.
Söz kesmelere rağmen bir buçuk saat konuşmama devam ettim.
Vaziyete hâkim olduğuma hükmedilebilinirdi. Bu durumu sabotaj
lekiplerinin başları hissettiler. Bundan dolayı endişelenmeye başladı-
;lar. Devamlı bir şekilde dışarı çıkıp, tekrar salona dönüyorlardı,
^adamları ile sinirli bir şekilde konuşuyorlardı.
Bir söz kesmeye cevap verdim. Bu psikolojik hatanın derhal i[1] farkına vardım. Fakat bu hareketim üzerine fırtınanın kopması emri ; verildi.
Birkaç protesto mahiyetindeki şiddetli bağırmalardan sonra, bir Ikızıl iskemlenin üstüne fırlayarak, avazı çıktığı kadar bağırdı. Hürri-Lyet... Bu bir işaretti, işaret alan hürriyet şampiyonları derhal işlerine koyuldular. Kısa bir zaman sonra salon köpekler gibi uluyan kızıl ı güruh ile doldu. Bu sırada birer top gibi bardak ve sürahiler uçmaya Vbaşladı. Bir anda salona iskemlelerin çatırdaması, cam eşyanın kırıl-;Jması, hayvanlar gibi uluma ve böğürmeler, keskin ve acı feryatlar 'hakim oldu. Salon cehennem? bir kargaşalık içinde kaldı.
f Yerimde ve ayakta idim. Bizim, gençlerimizin üstlerine düşen ;j'kutsal vazifelerini nasıl yaptıklarını takip ediyordum. Her şey bir J-yana bir burjuva toplantısının böyle bir durumda kalmasını çok arzu ederdim.
Büyük gürültü henüz şiddetlenmeden önce güvenlik teşkilâtımız (ki bugünden itibaren bu teşkilâtımıza "Hücum Kıtası" adı verildi) derhal faaliyete geçip, karşı tarafa saldırdı. Gençlerimiz kurtlar gibi, sekizer onarlık grup olmuşlar, kızıl rakiplerinin üstlerine canavar gibi atılıyorlardı. Davamıza inanmış olan gençlerimiz kızılları sille tokat, yumruk, tekme ata ata dışarı çıkardı. Beş dakika içinde gençlerin hepsi kan revan içinde kalmışlardı. Böylece birer dâva adamı olduklarını ispat etmiş bulunuyorlardı.
Bunların başında benim sadık Maurice'im de bulunuyordu. Şimdi özel sekreterim olan Hess ve diğerleri ağır yaralı olmalarına rağmen ayakta durabildikleri müddetçe, pis kızıllara saldırmaktan geri kalmıyorlardı. Cehennemi gürültü, tam yirmi dakika devam etti. Bu süre içinde yedi veya sekiz yüz kişi kadar olan rakiplerimiz, sayıları ancak ellinin üstünde olan gençlerimiz tarafından salondan çıkarılmış ve merdivenlerden aşağı yuvarlanmıştı.

Fakat salonun en sonunda, büyükçe bir grup durumunu hâlâ koruyor ve azgınca direniyordu, işte tam bu sırada salonun giriş tarafında, iki el tabanca sesi işitildi. Bunun üzerine müthiş ve korkunç bir yaylım ateşi başladı. Bu sesler, savaş hatıralarımızı canlandırdı ve kalbimiz sevinç ve neşe ile doldu.
Benim bulunduğum yerden, kimin ateş ettiğini görmeme imkân yoktu. Yalnız bu sıra bir şeyi teşhis ettim. Kan içinde bulunan gençlerimizin, bu andan itibaren hiddet ve gazapları son dereceyi buldu.
Yirmi beş dakikalık mücadele sonunda bu son grup da kapı dışarı edildi. Sanki salonda, bomba patlamış gibi bir hâl vardı. Taraftarlarımızdan çoğunun yaraları sarılıyordu. Bir kısmını ise araba ile götürmek icap etti. Fakat vaziyete hâkimdik. Bu toplantıya, başkanlık eden Hermann Esser ilân etti: "Toplantı devam ediyor, söz hatibindir!" Ben derhal nutkuma devam ettim.
Toplantımız bittikten sonra, koşa koşa ve heyecan içinde bir ko miser geldi. Sanki bir deli gibi şöyle bağırdı: "Toplantı dağılmıştır."
Savaş bitip sessizlik sağlandıktan sonra yetişen bu adamcağızın bu garip halini görünce gülmekten kendimi alamadım, işte polisin durumu bu idi. Ne kadar küçük olurlarsa o kadar büyük, ne kadar a çiz olurlarsa o kadar güçlü görünmek istiyorlardı. O akşam çok şeyleı öğrendik. Bu arada kızıllar da aldıkları dersi bir daha unutamadılar.
Münih'te yayınlanan ve Sosyalistlerin yayın organı olan Münc hene Post bizi 1923 yılının sonbaharına kadar "proleteryanın yum ruğu" ile tehdit edemedi.

BÖLÜM 20

Alman ırkçı cemiyetleri bir çalışma birliği yapıyorlardı. Birtakım cemiyetler birbirlerinin işlerini hafifletmek için karşılıklı münasebetlere girişmişlerdi. Bundan dolayı ortak bir yönetim kurulu seçmekte ve ortak bir hattı harekât takip etmekteydiler. Maksatları basitti. Böyle yapmakla usulleri birbirinden pek farklı olmayan oluşum ve partilerden başka bir şeyin söz konusu edilmesini önlemek istemekteydiler. Herhangi bir Alman vatandaşının, cemiyetin, diğer bir cemiyetle bir çalışma birliği yaparak, kendilerini birleştiren şeyleri ortaya çıkardıklarını ve kendilerini birbirlerinden ayıran şeyleri de yok ettiklerini öğrenmesi hoşuna gider. Bundan dolayı, böyle bir gruplaşmanın faydalı olacağı tesir ve yapıcı kuvvetinin mühim bir şekilde artacağı zannedilir. Fakat bu tahmin çok hatalıdır. Kanaatimce, meseleyi iyice anlamak için aynı maksadı takip etmek iddiasında olan cemiyetlerin, bu düşünce sonunda ne gibi bir vaziyet meydana getireceklerini iyice tetkik etmek lâzımdır. *Şu unutulmamalıdır ki, tek bir amaç, ancak [ek bir cemiyet tarafından takip edilmelidir. Diğer cemiyetlerin bu amaca katılmaları pek akla uygun gelmez.* Gaye yahut hedef, ilk önce tek bir grup tarafından tespit edilir. Bir şahıs, bir hakikati meydana çıkarır, belirli bir meselenin halini uygun görür, bir hedef ortaya koyar ve hedefinin gerçekleşmesini sağlayacak bir hareket meydana getirir, işte böylece bir cemiyet veya partinin programı mevcut hatalı gidişi düzeltmekten veya gelecekte bazı yenilikler yapmaktan ibarettir. Hareket bu şekilde meydana gelince, hareketi meydana getirenin bir kıdem hakkı bulunur. Tarih nazarı itibaren alınacak olursa, bu hareketin, diğer aynı karakterdeki hareketler tarafından takıp edilmesi icap eder. Diğer hareketler, ilk hareketin arkası sıra yürüyerek, o hareketin kuvvetlenmesine yardımcı olurlar. Bu tabiidir ve mantık bunu icap ettirir. Böyle yapılırsa ortak hedefin gayenin lehine olur.
Özellikle aydın kafaların yeni partiye dahil olmaları ile ortak hedef zafere daha kolay ulaşır, ilerde, tek bir maksat takip eden bir hareket meydana getirmek akla uygun ve mertçe bir davranış olur.
Fakat bu söylediklerim bu biçimde olmuyorsa bunun sebebi iki tanedir. Birincisine "feci" demek zorunda kalıyorum, ikincisi, üzülerek söyleyeyim insanın kişiliğindeki zaaftır.

Beni feci demeğe sevkeden durum, şöyledir: insanlar çoğu zaman ortak bir dâvanın peşinde oldukları halde, bir küme durumuna gelip, soruna dört elle sarılmazlar. Bu feci sonucun sebebi şudur. Büyük çapta her türlü hareket, ancak uzun zamandan beri insanların kalplerinde mevcut olan bir temenninin ve o kalplerde sükût içinde uyuyan ateşli bir arzunun tespit edilip,gerçekleştirilmesidir. Asırlar boyunca, insanlarla belirli bir dâvanın hallini arzu ederler, tahammül edilemez devamlı bir vaziyetten acı çekerler de, kendileri için kutsal olan eylemin gerçekleşmesine yardımcı olmazlar. Böyle sıkıntı içinde bulunup, acı çeken ve bu duruma bir hal çaresi bulmak için icap eden harekete girişmek cesaretini göstermeyen milletlere ancak âciz vasfı verilir.
Bir milletin yaşamsal kuvvetini ve bu kuvvet tarafından teminat altına alınan hayat hakkını, günün birinde, Allah'ın lütfuyla, yapılması icap eden işi başarabilecek kabiliyete sahip bir kimse çıkarsa bundan daha iyi ve daha hayırlı bir tesadüf olamaz. Binlerce insanın, büyük çaptaki sorunlardan bir bölümünü çözümlemek için dünyaya getirildiklerini sanmaları mümkündür ve olağandır. Bazen Tan-rı'nın aynı zaman içinde, bir davanın halli için çeşitli insanlar ortaya çıkardığı ve nihai zaferi, kuvvetlerin serbest bir faaliyet içinde bulunduğu sırada en kuvvetliye, en çok lâyık olana kazandırdığı ve böylece o kimseye davayı halletme vazifesini verdiği de görülmüştür. Asırlar boyunca, dini hayatlarından memnun olmayanlar, kendi dinlerinin şeklini değiştirmek istemişlerdi. Bu manevi hareketi" neticesi olarak toplulukların içinden, fikir ve bilgileri itibariyle, bu dini buhrana iyi bir reçete yazmaya aday olduklarına inanan, yeni bir görüşün peygamberleri veya hiç olmama, mevcut inanışın karşısında olan birkaç insan çıkmıştır. Bu işte de Tanrı, en kuvvetliyi, ı n büyük görevi yapmaya memur etmiştir. Kritik nokta buradadır. I >ı ger insanlar, Tanrı'nın lütfuna erişmiş böyle bir kimseye pek geç teslim olurlar. Hattâ birçok kimse, kendini en az onun kadar hak sahibi sanır ve sorunu çözümlemeye en az onun kadar kendini yet kili ve yetenekli kabul eder. Günümüzdeki insanlar ise, büyük davanın ancak büyük liderlerin çözümlemeye ehil olduklarını ve ken dilerinin bu kimseye yardımcı olabileceklerini anlamayacak kadar âcizdirler.
Şundan dolayı, hemen hemen her devirde çeşitli kimseler tarih sahnesine çıkar, birbirlerine benzeyen birtakım hareketler meydana getirirler. Bu durum karşısında halk açık bir temenni göstermekten uzak kalır. Halkta dâvaların tamamına dair bir fikir vardır. Fakat, halk, ideal ve temennilerin özü hakkında açık ve net bir fikir üretmekten mahrumdur.
Bu işte feci olan taraf, iki ayrı kimsenin aynı maksada doğru tamamen farklı yollardan ve birbirlerinden habersiz olarak gayret göstermeleridir. Bu gibi kimseler, kişisel görevlerine karşı en temiz bir imanla ve canlı bir şekilde, diğer kimseleri nazarı itibara almadan, kendi yollarında yürümeyi mecbur hissederler. Feci olarak görünen bir başka durum da, böyle siyasal hareketler ya da böyle dinsel gruplaşmalar, bir devrin genel eğilimlerinden doğdukları için, çalışmalarını aynı yönde yürüttükleri halde, birbirlerine karşı bağımsız olarak örgütlenmeleridir.
Pek açıktır ki, çeşitli yollar üzerinde dağılan bu kuvvetler tek bir kuvvet halinde bir noktada birleşecek olursa başarı ihtimali çok daha çabuk ve muhakkaktır. Fakat bugüne kadar yapılan iş böyle olmamıştır.
Tanrı, yanılmaz mantıkla ve kesin olarak hareket eder. Çeşitli kümeleri birbirleri ile rekabet etmede serbest bırakır ve onlara zafer uğrunda mücadele etmelerine izin verir. Fakat en sonunda, kısa ve emin yolu seçmiş olan hareketi amacına ulaştırır.
Birbiri ile karşı karşıya gelen kuvvetler serbest bir şekilde rekabete girişmezlerse ve en büyük karar, mağrur kimselerin doktrinler hükümlerinden kurtarılıp, açık bir başarının sağladığı itiraz kabul etmez delil ve ispatla verilmezse, iyi ve başarıya giden en kısa yolun hangisi olduğu dışardan tespit edilemez. Keza bir hareketin zirveye çıktığı ve faydalı olduğu ancak başarısı ile ölçülebilir. Sonuç olarak, çeşitli gruplar, çeşitli yollardan aynı amaca doğru yürürlerse, çevrelerinde gerçekleştirilmiş olan eş çalışmalara tanık ve vâkıf olduktan sonra,

kendi yollarının değerinin ne olduğunu incelemeksizin bu yolu mümkün olduğu kadar kısaltmaktan ve enerjilerini en yüksek dereceye çıkararak amaçlarına en kısa zamanda ulaşmaktan geri kalmayacaklardır.
Bu rekabet sonunda her mücahidin seviyesi yükselir, insanlık birçok gelişmesini neticesiz kalmış, birkaç teşebbüsten çıkan derslere borçludur. Nihayet takip edilecek en iyi yolun tespiti, önceleri bize feci gibi görünen ve ferdi, şuursuz ve sorumlu olmayan unsurların ilk dağınıklıklarından ibaret olan bir vaziyetin neticesi olduğuna varılır.
Almanya'nın meselesini halletmek için mümkün olan bütün vasıtaları tetkik ettikten sonra, tarih bunlardan aynı anda istifade edilmesi icap eden iki tanesini muhafaza etmiştir. Bu iki esaslı eylem ve iki çözüm çaresinin önderleri Avusturya ile Prusya idi. Yani Habsbourglar ve Hohenzollemler.
Aynı zamanda bu yollardan birinin ya da ötekinin bütün kuvvetlerle birleştirilerek takip edilmesi gerektiğine hükmediliyordu. O zaman, Avusturya'nın takip etmekte olduğu yoldan gidilecekti. Keza o günlerde en büyük kuvveti Avusturya teşkil ediyordu. Fakat, Avusturya'nın takip ettiği maksat ise bir Alman Reich'i meydana getirmek değildi. Kuvvetli bir Alman birliğinin kurulmasına imkân verecek hâdise milyonlarca Almanın, kalpleri kanayarak, üzüntü duydukları bir şekilde meydana geldi. Bu hâdise, kardeşler arasındaki kavgamızın en yeni ve en korkunç belirtileri olarak değerlendiriliyordu. Çünkü, gerçekte Alman imparatorluğunun tacı, daha sonraki günlerde sanıldığı gibi Paris civarında değil, daha sonra tahmin edildiği gibi Königgratr'da ezildi. Alman Reich'ının kurulması müşterek yollara uygulanan bir müşterek iradenin meyvesi olmadı. Bu gaye daha *ziyade* hegemonya uğrunda şuurlu, çoğu zaman da şuursuz bir mücadelenin neticesi oldu. Nihayet, bu mücadeleden Prusya galip çıktı. Bu neticeyi, iki yüz sene önce bir gün Habsbourgların değil de, Hohenzollernlerin, yani Prusya'nın yeni Alman Reich'nın çekirdeği, kurucusu ve hamisi olacağını kim tahmin edebilirdi? Fakat, kaderin böyle olmasıyla daha iyi netice alındığını da kim inkâr edebilir? Veyahut bugün çürümüş, kokmuş, ahlâkı bozulmuş bir hanedan temeli üzerine kurulan bir Alman Reich'ını kim düşünebilir?
Biz burada "hayır" diyeceğiz ve sözümüze şöyle devam edece-giz..
Durumun tabii gelişmesinin yüzyıllarca süren mücadeleden sonra kendisine ait olan yere en uygun olanını oturtmuş olduğunu kabul ve teslim etmek gerekir.
Her zaman nasıl böyle olmuşsa, bundan böyle de hep aynı olmaya devam edecektir. Bundan dolayı, çeşitli insanların aynı maksat için ortaya çıkıp yola koyulmuş olmalarına üzülmemek lâzımdır. Aynı maksat için ortaya çıkanların en canlı ve en çevik olanı koşuyu kazanacaktır.
Çoğu zaman milletleri hayatlarında, görünüşte birbirine benzer hareketlerin, hep bir gibi görünen bir maksada çeşitli yollardan ulaşmak istemelerine zorlayan ikinci bir sebep daha vardır. Bu sebepte feci bir fesat yoktur. Yalnız bu sebepten üzüntü duyulur.
Üzüntü duyacağımız husus, insanlarda çoğu zaman bir arada toplanmış bir halde rastlanan haset, gıpta ve namussuzluk haritasıdır. Milletinin çektiği acı ve içinde bulunduğu buhran hakkında esaslı bilgi sahibi bir kimse çıkar, neden acı çekildiğini ve buhran içinde olunduğunu bilir bunları yok etmeğe yöneltilmiş teşebbüse girişir ve varılması icap eden hedefi ve bu hedefe götürecek yolu tespit ederse, dar kafalı kimseler, halkın dikkatini çekmeye muvaffak olan bu kimsenin hareketlerini dikkatli bir şekilde takibe başlarlar. Ben bu dar kafalı kimseleri, küçük bir ekmek parçası bulmuş olan ve arkadaşlarını, uzun uzun ve büyük bir dikkat ile tetkik eden serçelere benzetirim. Beklemediği bir zamanda, ani olarak o serçenin gagasından, o küçük ekmek parçasını da alırlar.
işte bir kimse yeni bir yol tespit ederse, derhal bu yolun nihayetinde ümit ettikleri bir ganimete ve nimete ulaşmak isteyen birtakım işsiz güçsüz kimseler meydana çıkarırlar. Bu gibi kimseler kendilerini kabilse, hedefe daha çabuk ulaştırabilecek bir adam aramaya büyük bir arzu ile teşebbüs ederler.

Eğer bu yeni hareket esaslı bir şey ise ve belirli bir program çiz-mişse o zaman aynı maksat uğrunda mücadele ettiklerini söyleyen başka kimseler ortaya çıkarlar. Fakat, neyse ki bu tip kimseler yeni hareketin safları arasına mertçe katılmaktan çekinirler. Tam tersine bu yeni harekettenmiş gibi görünüp onun programını çalarlar ve bu çaldıkları program üstüne kendi hesaplarına uygun bir parti kurarlar.
Aynı zamanda, tam bilgi sahibi olmayan kimselere de, kendilerinin diğer parti gibi aynı maksada, o partiden daha önce sahip olduklarını iddia edecek kadar da yüzsüzlük ederler. Böylece hakir görülecekleri ve ezilip gidecekleri yerde, tam tersine kendilerini uygun bir ışık altında haklı ve büyük göstermeyi başarırlar.
Kendi bayrağına, daha önce başka bir kimsenin yazdıklarını aktarmak, başka bir partinin programını kopya etmek, sonra bütün milletlerin yaratıcısı imiş gibi ayrı bir kurul meydana getirmek büyük bir yüzsüzlük değil de nedir?
Asıl yüzsüzlük belki de bunlar değildir. Asıl yüzsüzlük, yem bir parti kurmak suretiyle, esas partiden ayrılan bu kimselerin daha sonra birlikten ve birliğin ehemmiyetinden bahsetmelerindedir. Hem bunu arkalarından yetişmenin mümkün olmadığı zamanlarda yaparlar. Bu tecrübelerimizle sabittir.
Irkçıların dağılması, çeşitli gruplara ayrılmaları işte böyle meydana geliyordu. 1918 ve 1919 yıllarında ırkçı adını taşıyan birtakım teşekküller ve partiler birbirinin peşi sıra kurulmuşlardı. Fakat bu teşekküllerin ve partilerin kurulmalarında kurucuların hiçbir sorumluluğu yoktu ve olmamıştı. Sadece olaylar bu teşekkülleri ortaya çıkarmıştı. Bu teşekküllerden yalnız biri diğerlerine nispetle daha çok meydana çıktı. 1920 senesinden itibaren başarılar elde etti. Bu teşekkül Nasyonal Sosyalist Demokratik işçi Partisi idi.
Bu arada bir başka partinin kurucularının mertçe verdikleri karar hayran kalınacak bir hareketti. Çünkü bu mert insanlar, diğer harekete nispetle kendi hareketlerinin daha az başarı ihtimali arz ettiğini gördüklerinde, partilerini feshederek, bir kayıt ve şart ortaya atmadan diğer hareketle birleştiler. Bizim bu sözlerimiz bilhassa Julius Streicher hakkındadır. Bu kimse partinin en yaşlı dâva adamlarından biridir. O sırada Nurenberg'de bulunan Alman Sosyalist Partisinin, Nasyonal Sosyalist Demokratik işçi Partisi ile bir alâkası yoktu ve tamamen müstakil bir şekilde kurulmuştu. Fakat bu i-ki partinin de amaçları ortaktı. Alman Sosyalist Partisi'nin en yaşlı lideri, biraz önce de belirttiğim gibi profesör Julius Streicher idi. Başlangıçta profesör de görevinin kutsallığına ve hareketin geleceğine inanmıştı. Fakat daha sonra Nasyonal Sosyalist Demokratik işçi Partisi'nin aynı sahadaki üstünlüğünü tespit ettiği vakit, kendi partisi ve işçi cemiyeti lehlerine gösterdiği faaliyetlerden vazgeçti. Partisinin taraftarlarını Nasyonal Sosyalist Demokratik işçi Partisı'ne girmeye zorladı. Çünkü kendisine karşı mücadelede bu parti galip gelmişti. Ortak hedef uğrunda tek cephede mücadele edilmesini arzu ediyordu. Bu karar hakikaten mühimdi ve zamanında alınmış bir karardı.
Parti olarak gösterdiğimiz faaliyet sırasında bir dağılma ve parçalanma gibi krizlere tesadüf etmedik, ilk günlerdeki arkadaşların mertçe idareleri sayesinde her şey yine aynı şekilde doğru ve mutlu bir sonuca bağlandı.
Önceleri, ne kendilerine özgü fikirleri ve ne de kendilerinin başarılarının artık su götürmez bir durum aldığını görünce, kendilerine özgü amaçları olmayan bir sürü ihtiraslı kişiler birdenbire kendilerinde bir yetenek olduğunu hissediyorlardı.
Bu arada birdenbire, birtakım programlar meydana çıktı. Bu programlar tamamen bizim partinin programından kopya edilmişti. Bizim partiden kopya edilen fikirlerin savunması yapılıyordu. Bu kimseler, yıllarca uğrunda mücadele etmiş olduğumuz fikirlerden söz ediyorlardı.
Nasyonal Sosyalist Demokratik işçi Partisi'nin eskiden ben takip etmekte olduğu yollar, bu kimseler tarafından takip ediliyordu. Bu yeni oluşum partiler Nasyonal Sosyalist Demokratik işçi Partisi'nin eskiden beri mevcudiyetini bildikleri için bu partileri neden kurduklarım izafi

etmeye kendilerini mecbur hissediyorlardı. Belki ileri sürülen sebepler ne kadar asil olursa olsun, çeviri maksadı ile verilen beyanlar da o kadar sahte idi.
Bütün bunlara eğilim gösterilmesinin tek sebebi, ne pahasına olursa olsun bu işte bir rol oynamak isteyen parti kurucularının şahsi hırsları idi. Bu gibi kimselerin gösterdikleri cüret, sadece başkalarına ait fikirlere sahip çıkmak suretiyle meydana atılmalarından ibarettir. Fakat böyle bir cürete, ancak hırsızlık denir.
O sıralarda, bu parti kleptomanlarının kendi işleri için ortaya atacakları bir görüş veya fikir yoktu. Fakat, daha sonra *ırkçı* devletin parçalanmasını da yaşlı gözlerle takip edenler ve acı duyanlar yine bu parti kleptomanları oldu. Başkalarının sesini başarabileceklerini sanarak ya da bunu ümit ederek, sürekli bir biçimde birlikten söz ediyorlardı. Bütün yaptıkları iş, feryatları ve bitip tükenmez şikâyetleri ile başkalarını yormak, yalnız eskiden ortaya atılan fikirleri aşırmakta kalmamak ve aynı zamanda bu fikirlere yardımcı ve destek olan eski hareketleri de çalmaktı.
Bu yeni teşebbüsler, başta bulunanların fikri değerleri olmaması yüzünden ümit edileni vermediği için, hemen hemen hepsinin, önceleri hafife aldıkları işçi cemiyetlerinden birine girmekten memnun kaldıkları görülüyordu. O günlerde ayakta duramayan bütün teşekküller, işçi cemiyetlerinden birine iltihak ediyorlardı. Bunlar, birbirlerine asılmış sekiz-dokuz felçlinin bir gladyatör kuvvetine denk bir kuvvet meydana getireceğini zannedenlerdendi. Belki bu sekiz dokuz felçli arasında bir sağlam kimse bulunabilirdi. Fakat, bu sağlam kimsenin de diğer felçlileri ayakta tutmasına kuvveti yetmez ve ilerde bu sağlam da diğerleri gibi felçli duruma gelirdi. Biz işçi cemiyetleri ile bu tip birleşmeleri daima bir manevra saydık.
Şu görüşü hiçbir zaman unutmamak gerekir, işçi cemiyetleri şeklinde meydana gelen yeni teşekkül hiçbir zaman zayıf grupları, kuvvetli grup haline getiremez. Tam tersine, önceden kuvvetli olan grup, böyle bir birleşme karşısında zayıf düşer. Zayıf grupları bir araya getirip kuvvetli bir teşekkül meydana getirmek fikri tamamen yanlıştır.
Esasen, çoğunluk hangi şartlar altında meydana getirilmiş olursa olsun, aptallık ve korkaklıktan başka bir şey ortaya çıkaramaz. Bu tecrübe ile sabittir. Bundan çıkarılacak sonuç şudur: Çeşitli zayıf grupların her türlü birleşmeleri ile meydana getirilecek yeni cemiyet muhtelif hatalarla teşekkül etmiş bir idare heyeti tarafından sevk ve idare edileceği için korkaklık ve zaafa teslim edilmiş olur. Ayrıca, böyle bir teşekkülde kuvvetlerin serbestçe faaliyet göstermelerine engel olunmakla, en yararlı ve en iyi liderin seçilmesi uğrunda yapılacak mücadeleye de fırsat verilmeyecektir. Bunun neticesi olarak en sağlam ve en kati fikirlerin galip gelmeleri de tehlikeye girmiş oluyor. Bu tip cemiyetler, mevcut durumun ve olayların doğal gelişimine de karşıdırlar. Çünkü bunlar, uğrunda mücadele verilen sorunun çözümünü çabuklaştırmak yerine geciktirirler. Belki, bazı grupların birleşmeleri ve müşterek teşebbüslere girişmeleri yararlı olabilir. Ancak bu teşebbüs, pek kısa bir müddet için ve pek belirli sorunlarla meşgul olmak için yapılmalıdır. Bu durum hiçbir zaman devam etmemelidir. Çünkü böyle bir durum hareketin kurtarıcı vazifesinden vazgeçmesine sebep olur. Çünkü hareket, yukarıda anlatılan bir birleşmenin içine saplanıp kalırsa kendi istikametinde gelişme imkânını da elinden kaçırır.
Demek oluyor ki, rakip partilere hakim olmakla, önceden tespit edilmiş hedefe muzaffer bir sıfatla ulaşmak ihtimali de ortadan kalkmaktadır.
Dünyada büyük olan her şey, birleşmeler tarafından meydana getirilen hararetli mücadeleler sonunda elde edilememiştir. Büyük olan her şey daima tek ve galip tarafından fethedilmiştir. ittifaklar, kaynakları dolayısıyla, gelecekteki ufalanma tohumlarını, hattâ o güne kadar elde edilmiş olumlu sonuçların tamamen kaybedilmesi sebeplerim kendi içlerinde taşırlar. Büyük ve dünyanın altını üstüne getiren manevi mahiyetteki devrimci hareketler ancak bağımsız ve tek başına olan grup tarafından yapılan dev mücadele sonunda olumlu sonucu ulaşmıştır ve

ulaşabilir. Dünyayı saran böyle bir hareket hiçbir zaman, grupların birleşmeleri ile temin edilemez.
Irkçı devlet bir halk işçi meclisinin anlaşmalardan meydana getirilmiş idaresi ile ortaya çıkarılamaz. Ancak ırkçı devlet diğer hareketler arasından kendine yol açmış ve kuvvetini kabul ettirmiş tek bir hareketin faal iradesi sayesinde kurulur.

BÖLÜM 21

Eski Alman Devleti kuvvetini, dayandığı başlıca üç sütundan alıyordu. Bu üç esas şunlardır: Monarşik şekil, yüksek dereceli memurlar ve ordu. 1918 devrimi devletin monarşik olan şeklini kaldırdı, orduyu tamamen dağıttı ve memurları partilerin pençelerine teslim etti. Neticede devletin otoritesi olan esaslar kökünden yıkılmış oldu. Devlet otoritesinin dayandığı birinci esas, halkın gözündeki rağbetidir. Yalnız bu rağbete dayanan otorite ise son derece zayıftır. Böyle bir otoritenin güvenliği ve istikrarı yoktur. Bundan dolayı hükümet, tabanı genişletmek, nüfuz ve kudretini kuvvetli bir şekilde kurmak zorundadır.
Demek ki, her otoritenin ikinci temel taşı iktidarın nüfuz ve kudretindedir. Bu ikinci otorite, ilkine nispetle daha istikrarlı ve daha emindir. Fakat hemen şunu söyleyelim ki, hiç de gürbüz değildir. Eğer, halkın nezdinde sevgi ile kuvvet bırleşirse ve bu birleşme bir müddet devam ettirebilinirse, işte o zaman daha sağlam temeller üzerinde yeni bir otorite teşekkül etmiş olur. Nihayet halkın nezdinde, sevgi, kuvvet ve anane birleştiği takdirde bunlardan meydana gelen otorite sarsılmaz kabul edilir, işte 1918 devrimi bu üç direği yıktı. Gelenekten her türlü otoriteyi çekip aldı. Eski imparatorluğun yıkılması, eski hükümet şeklinin bir tarafa itilmesi, eski hakimiyet işaretlerinin ve imparatorluğun sembollerinin imha edilmesiyle gelenek birdenbire yok edildi. Bunun neticesi olarak devlet otoritesi şiddetli bir şekilde sarsıldı. Hatta, bugün devlet otoritesinin ikinci direği dahi ortada yoktur, devrimi yapabilmek için devletin teşkilâtlı kuvvetinin en büyüğü olan ordunun dağıtılmasına mecburiyet duyulmuştu. Ordunun kemirilmiş enkazı dahi devrimci mücadeleler unsuru olarak kullanıldı.
Cephedeki ordular, hiçbir zaman suçlu bir mevkie düşmediler. Fakat dört buçuk sene kahramanca savaştıkları mevkilerden geri çekilince, bu orduları, çöküş sahnelerini görmek daha çok yıktı. Nihayet terhis edilecek yerlere ulaşınca, itaat tanımaz oldular.
Hiç şüphe yok ki, askerlik hizmetini günde sekiz saatlik bir hizmet sayan bu asilere dayanarak ve güvenerek hiçbir otorite kurulamazdı. Artık, otoritenin sağlamlığım temin eden ikinci direk de böylece bir kenara atılmış oluyordu.
Devrim, ilk unsuru, yani halk nezdindeki sevgiyi muhafaza edebildi ve otoritesini bu sevgi üzerine inşa etti. Halbuki otoritesini inşa ettiği bu emel pek fazla çürüktü. Devrim hiç şüphe yok ki, bir kalemde eski devlet binasını yıkmağa muvaffak oldu. Fakat bu muvaffakiyette rol oynayan şey, milletimizin normal bünyesinin, devrimden önce savaş tarafından kemirilmiş olması idi.
Bir bütün olarak göz önüne alınacak olursa, her millet üç büyük sınıf halinde bir varlık arz eder.
Bu üç büyük sınıftan biri, seçkin vatandaşlardan meydana gelir. Bu sınıfa dahil olanlar fazilet sahibidirler ve cesaret ve fedakârlık ruhu ile dikkati çekerler. Bu sınıfa karşı olarak, diğer bir grup vardır. Bu sınıf en kötü kimselerden oluşmuştur. Bu grubun bencil ve nefret uyandıran bir vasfı vardır. Bu iki kutup arasında bir orta sınıf vardır ki, diğerlerine nispetle en geniş olanıdır. Bu sınıfa mensup kimseler, ne birinci sınıftakiler gibi seçkin ve cesaret sahibidirler, ne de diğer sınıf gibi bencil ve canice bir zihniyetleri vardır.
Bir toplumun yükselme devreleri, özellikle en iyi vatandaşlardan oluşan sınıfın gayretli ve olumlu çalışmaları ile meydana gelir.

Normal ve düzenli bir gelişmenin orta sınıf mensuplarına hâkim olunduğu zaman meydana geldiği ve devam ettiği görülür. Bu sırada aşırı sınıflar yerlerinden kımıldamazlar ya da yüksel-mezler.
Bir toplumun yıkılması, ancak en kötü unsurların hükümeti eline geçirmesi ile olur. işte bu bakımdan büyük kütle olan orta sınıf, birbirine zıt olan bu iki sınıfın çarpıştıkları sırada kendini gösterir. Bu büyük sınıfın, her zaman rakip partilerden birinin zaferinden sonra, üstün gelen tarafa bir armağan olarak boyun eğmesi dikkate değer bir durumdur. Eğer bu sınıf, en iyiler galip gelmişlerse onların icraatına engel olamaz.
Halbuki uzun süren savaş, bu üç sınıfın dengesini altüst etmiştir. Savaşın, milletin seçkin sınıfının kanını, hemen hemen son damlasına kadar akıttığını görüyoruz. Buna karşılık savaş, orta sınıf üzerinde öyle büyük bir tahribat yapmamıştır.
Şurası bir gerçektir ki, binlerce ve binlerce defa fedailere başvuruldu. Cephe için fedai arandı. Fedai devriyeler çıkarıldı. Fedai emirerleri, fedai telefoncular bulundu. Uçaklar için fedailer, nehirler aşmak için fedailer, denizaltılar için fedailer, hücum kıtaları için fedailer...
Savaş boyunca devamlı bir şekilde gönüllü bulmak icap etti. Bu bitip tükenmek bilmeyen talepler karşısında, aynı jest görülüyordu. Sakalları çıkmamış bir delikanlı veya yaşını almış bir adam, vatanseverlikten tutuşan ruh ve şahsi cesaret ile, en yüksek bir vazife şuuru ile dolu olarak cepheye atılıyordu.
Böyle on bin, yüz bin teklif geldi. Neticede bu "iman ihtiyat hazinesi" kurudu. Ateşler içine atılıp da ölmeyenler, yaralı olarak sayıları pek az kalmış olan inançlı arkadaşlarının yanlarına dönüyorlardı. Oysa fedailer denilen bu kimselerden koca koca ordular meydana getirilirdi. Fakat bu ordular bizim hiçbir işe yaramayan parlâ-mentocularımızın canice şuursuzlukları neticesinde sulh sırasında küçük bir talim dahi görmemişti. Bundan dolayı savaş sırasında ne yapabilirlerdi. Cephede yaptık için zayıf bir garanti olan halkın sevgisini kuvvetlendirecek silahlı bir teşkilât bulundurmak çarelerim aradılar.
işte ne kadar gariptir ki, "militarizm aleyhtarı" olan Cumhuriyetin askerlere ihtiyacı vardı. Cumhuriyetin ilk ve tek temeli olan halkın sevgisi ancak, p...ler, hırsızlar, yankesiciler, asker kaçakları, karaborsacılar, anarşistler topluluğunda kök salabilmişti. Biz bu güruha kötülerin nefret uyandıran sınıfı adını vermiştik. Bu durum ve şart altında, böyle bir çevrede, hiç çekinmeden hayatını yeni bir idealin uğruna vakfedecek bir kimsenin bulunabileceğini düşünmek bile boş bir şeydi.
Devrimi yapmış olan toplumsal tabaka, yaptığı bu devrimi koruyabilecek askeri temin etmeye kabiliyetli olmadığı gibi, kendisi de, kendi korkunç eserini müdafaadan âcizdi. Aynı zamanda bu grup hiçbir zaman ve hiçbir şekilde bir cumhuriyet idaresine taraftar değildi. Bu haydut topluluğu, kendi arzusunun tahakkuk etmesi için cumhuriyetten evvelki devletin teşkilâtının lâğvedilmesini istiyordu. Bunların parolası hiçbir zaman "Düzen, asayiş ve Alman Cumhuriyeti'nih sağlam binası" olmadı. Bu âdi heriflerin tek emeli "cumhuriyetin yağma edilmesi" idi.
işte bundan dolayı, halk temsilcilerinin endişe ve ıstırap içinde çıkardıkları müthiş alarm feryatları bu güruh üzerinde bir tesir yapmadı. Tam tersine haydutların halka karşı olan mukavemet ve sert davranışlarını arttırdı.
Gerçekten devrimin ilk günlerinde bir güven ve inanç yokluğu tespit ediliyordu. Halkın, devrimin otoritesinin kaynağını kendi sevgisinden almadığını ve başka unsurlara dayandığını görünce bir direnişe geçeceği tahmin ediliyordu. Bu mücadele, hırsızlığa ve hak iddiasına, hırsızlar ve yağmacılar çetesinin ve hapishanelerden zincirini koparıp kaçmış bir sürü rezil heriflerin, işledikleri zulüm ve istibdada karşı olacaktı.
işte bu sırada, bir kere daha, asker elbisesini sırtına geçiren, tüfeğini kaptığı gibi, sükûnet ve asayişi hâkim kılan, vatandaşlarını tahrip edenlere karşı başlarında miğferleri olduğu halde mücadeleye hazır olan Alman gençleri bulundu.

Bu kahramanlar serbest fedailer sıfatı ile bir araya geldiler. Devrime kin beslemekle beraber, onu korumaya ve takviye etmeye giriştiler. Bu hareketler ile dünyanın en iyi ve en sağlam imanına sahip olduklarım gösterdiler.
Devrimin gerçek tertipçisi ve devrimin dizginlerini elinde tutan kimse uluslararası Yahudi idi. Bu uluslararası Yahudi, o günlerde durumu pek iyi takdir etmişti. Alman milletinin, Rusya'da olduğu gibi komünizm bataklığının kanlı çamurlarına itilmeye hazır bulunduğunu biliyordu. Alman aydınları ile işçilerini birbirlerine yaklaştıran güç, ırk birliği idi. Bunda halk tabakaları ile kültürlü unsurların birbirlerine büyük oranda nüfuz etmiş olmalarının da etkisi bulunuyordu. Bu durum Avrupa'nın bütün batı memleketlerinde mevcut iken, Rusya'da bu şartlar yoktu. Rusya'da aydınların çoğu Rus milletinden değildi. Yahut bu aydınlar Rus olsalar bile artık Slavlıklarını kaybetmişlerdi. Savaştan önce Rusya'da aydın tabaka, kendini halka bağlayacak bir aracı tabakanın mevcut bulunmamasından dolayı, halk tarafından her an yok edilebilirdi. Fakat Rus halkı fikri ve ahlâki seviye bakımından sıfırdı, işte bu cahiller topluluğu olan Rus halkı, aydınlara karşı tahrik edilince, Rusya'nın kaderi birden değişti ve inkılâp başarı kazandı. Neticede, Komünist ihtilâli galip çıkınca, cahil Rus halkı Yahudi diktatörlerin, müdafaadan mahrum birer kölesi haline geldi. Yahudi diktatörler ise, bu istibdada, "halk cumhuriyeti" adını verecek kadar sahte ve ustaca hareket ettiler.
Şimdi Almanya'da cereyan eden olayı da anlatalım. Almanya'daki devrim, ancak ordunun iç idaresinin bozulması ile mümkün oldu. Bu arada hemen şunu belirtelim ki, devrimin casusları ve orduyu içten yıkan âdi herifler, cephedeki, askerler değildi. Bu âdi işi, iktisadi bir unvan ile bu memlekette lüzumlu bir mütehassıs gibi hayat süren zalim alçaklar yaptı. Gerçi Alman ordusunu takviye eden on binlerce asker kaçağı da vardı. Fakat bunlar kendilerini büyük bir tehlikeye atmadılar ve cepheye arkalarını döndüler.
Hakiki bir korkak, en çok ölümden çekinir. Cephedeki korkağa ölümün karanlık yüzü, bir gün içinde çeşitli şekillerde görünür. Zayıf, korkak, tereddüt içinde olan tabansız kimseler, bu durumlarına rağmen, vazife yerinde tutulmak isteniyorlarsa. Onlara şunu öğretmelidir:
Kaçanın başına korktuğu şey muhakkak gelecektir. Cephede ölmek ihtimal dahilindedir. Fakat, kaçarken ölmek muhakkaktır.
işte askeri kanunun bütün maksat ve mânası bu olmalıdır.
Münhasıran, bir kimsenin doğuştan kazandığı cesaret ve fedakârlıklarla bir milletin hayatı uğrundaki büyük "kavga"yı nihayete kadar idare edebilmek imkânına inanmak gayet güzel bir şeydi. Vazifenin, ihtiyari bir şekilde ve kendi arzusu ile ifa edilmesi vatandaşların haklı hareketlerine daima hâkim olmuştur. Fakat vasat kabiliyette ve karakterde olan kimseler için bu artık bir hakikat değildir.
Bundan dolayı, böyle kanunlara sahip olmak şart ve böyle kanunların tam manasıyla tatbik edilmesi çok lüzumludur.
Gönüllü kahramanlar hakkında askeri kanun pek tabii olarak elzemdir. Fakat bu kanun daha *ziyade,* millet sıkıntı içinde bulundüğü bir sırada kendi hayatını, topluluğun hayatına tercih eden korkak ve bencil olana karşı tesirli ve lüzumludur.
Bu zayıf karakterli korkak ve bencil kimselerin bu âdi hareketleri ancak, kendilerini korkutan şeyden çok daha şiddetli bir ceza ile korkutmakla önlenebilir, insanlara, cepheye davet edildikleri vakit, bu davete icabet etmedikleri zaman onları korkutmak için verilecek hapis cezası işi halletmez. Burada yalnızca, merhametsizce verilen ölüm cezası olumlu rol oynar. Çünkü tecrübe ile sabittir ki, hapishanedeki hücre, cephedeki bir siperden çok daha rahat bir yerdir. Keza bu âdi heriflerin kendilerince paha biçilmez kıymetli hayatları hapishanelerde garanti altındadır.
Cephede verilen ölüm cezasının kaldırılması ve ırkı idare kanununun kaldırılması durumu alt üst etti. Neticede, bu kaçaklar ordusu memleket içine yayıldı. Böylece bu kaçaklar ordusu 7 Kasım 1918'de ani olarak karşımıza çıktı ve devrimi yapan teşkilâtı meydana getirdi.

işin doğrusu aranırsa, cephenin bu âdi teşkilâtı ile bir alâkası yoktu. Fakat cephedekilerin hepsinin içinde bir barış arzusu, inkılâp için en ciddi ve en büyük tehlike idi.
Barış temin edildikten sonra, devrimcileri bir korku aldı. Çünkü cephedeki asker memleketine dönmeye başlamıştı ve bu askerler acaba inkılâba müsaade edecekler miydi? Yahudi zekâsı bunun da çaresini buldu: inkılâp birkaç gün ılımlı hareket edecekti. Aksi takdirde bir iki Alman alayı, bu âdi herifleri, silindir gibi ezer geçerdi. Eğer, o günlerde tek bir Alman generali, kendi sadık askerlerine o kızıl heriflerin hepsini kurşuna dizmek, muhtemel mukavemetleri top ateşi ile bertaraf etmek emrini verecek olsa idi, generalin bu küçük ordusu etrafında on binlerce Alman bir anda toplanabilirdi.
ipleri elinde tutan Yahudileri, bilhassa bu ihtimal korkutuyordu. Bundan dolayı, bu âdi Yahudiler devrimi gayet ılımlı bir şekilde yürüttüler. Onlar devrimi bir komünist devrimi olarak göstermenin gerektiğini düşünüyorlardı. Bundan dolayı, savaş sonrası şartları için, riyakâr bir çehre ile, bir sükûn ve asayiş rejimi tahakkuk ettirecekleri havasını yaydılar.
Sık sık müsaade istemeleri, eski yüksek dereceli memurlara, eski ordu liderlerine başvurmaları bu korkulanndan ileri geliyordu. Hiç olmazsa bir müddet, bu şekilde hareket etmeye ihtiyaç duyuyorlardı. Daha sonra her darbeye boyunlarım büküp, göğüs geren bu aldatılmış adamlara hakları olan tekmeyi indirmek cesareti gösterilebilir ve cumhuriyet, eski devleti yönetenlerin ellerinden alınarak, devrim akbabalarının pençelerine teslim edilebilirdi.
îşte ancak bu yolla, bu yeni durumu masum, sevimli ve ılımlı bir çehre altında gösterip, eski generalleri ve eski devlet memurlarım kandırarak, bu kimselerin taraftarlarının ihtimal dahilinde olan bir direnişlerini hükümsüz ve etkisiz bırakmak ümidi beslenebilirdi.
Bu alçak Yahudiler, bu manevralarında muvaffak oldular. Devrim, asayiş ve sükûn unsurları tarafından yapılmayıp, kıyam, hırsızlık ve yağma unsurları tarafından yapılmıştı.
Sosyal Demokrat Parti gittikçe büyümesinden ve çoğalmasından dolayı, devrimci parti niteliğini yavaş yavaş kaybetti. Bunun sebebi, partinin devrimden başka bir amaç kabul etmesi veya liderlerin yine devrimden başka bir amaca saplanmaları değildi.
Sebep, partide icraata geçecek kabiliyetli taraftarların kalmaması idi. On milyon üyesi bulunan bir parti ile bir devrim yapılamazdı. Bu kadar mühim bir inkılâp hareketi için, artık insanın önünde ve emrinde nefret uyandıran bir parti kalmamıştır. Böyle bir parti, devamlı bir şekilde şişmesi ile büyük merkezi bir topluluk haline gelmiş, tembel bir kalabalık olmuştur.
Yahudi, bu durumdan da yararlanmasını bildi. Sosyal Demokrat topluluğun tembelleşmesi ile milli savunmamıza bir kurşun bloğu gibi yapışık kaldığı sırada Yahudiler, bu partinin bünyesinden faal unsurlar çıkardılar. Bunları hücum kıtaları halinde teşkilâtlandırdılar.
Yahudi, bu kuvvetleri özellikle müthiş birer çatışma kuvveti haline getirdi.
Böylece bağımsız parti, Spartakist Cemiyeti, Marksizm'in hücum birliklerini teşkil etti.
Bunların vazifesi, senelerden beri bu maksat için hazırlanmış olan Sosyal Demokrat Parti'nin yerini almaktı.
Marksizm, korkak burjuvaziyi tam manasıyla anladı. Marksistler, eskimiş ve yıpranmış bir nesilden kurulu olan bu siyasi partinin ayaklar altına düşmüş olan itibarının hiçbir zaman esaslı bir direniş gösteremeyeceğini biliyorlardı. Bundan dolayı kızıllar, burjuvaziyi pek önemsemiyorlardı.
Daha önce de söylediğimiz gibi, kızılları endişeye sevk eden şey, cepheden dönenlerdi.
Bundan dolayı, devrimin tabii gelişmesini bir parça kısmak lüzumunu duydular.
Sosyal demokrasinin bütün gücü, duruma hâkim olmuştu. Bunun için gelecekteki hücum birlikleri ve Spartakistler bir tarafa itildiler. Gerçi bu hareket kavgasız olmadı. Kavgaya sebep, faal hücum birliklerinin ümitlerinin boşa çıkması ve yağmaya devam edememelerinden dolayı çıkardıkları patırdı ve gürültü idi ve bu hal devrimin dizginlerini elinde tutan Yahudileri ürküttü. Ancak bundan başka sebepler de vardı. Meselâ, alt üst olmanın neticesi iki tarafın teşekkülüne meydan vermişti. Yani, sükûn ve asayiş partisi ile kanlı tedhiş grupları karşı karşıya gelmişlerdi.

işte bu durum karşısında, burjuvazi bütün kuvvetleri ile sükûn ve asayiş taraftarlarına teslim oldu. Böylece bu sefil ve içi geçmiş siyasi oluşum bir icraat yapmak fırsatını eline geçirmiş olacaktı. Hiç olmazsa, ayaklarını sağlam bir yere basacak, en çok nefret ettikleri, fakat nefret ettikleri kadar da korktukları bir kuvvet ile denk duruma gelmek imkânına kavuşacaklardı.
inkılâbı en adi unsurlardan kurulu bir azınlık yapmıştı. Aralık 1918 ve Ocak 1919'daki durum buydu. Bu âdi hareketin arkasından bütün Marksçı unsurlar geliyordu, inkılâp ılımlı bir manzara arz ediyordu. Bu hâl ise, inkılâbın korkunç müritlerinin husumetini çekiyordu. Bunlar, silâh kullanarak, terör hareketlerine başvurarak, resmi daireleri işgale ve ılımlı devrimcileri tehdide başladılar. Bu tehlike karşısında, yeni idare taraftarları arasında aşırı devrimcilere karşı mücadeleyi ortaklaşa yürütmek üzere bir anlaşma yapıldı.
Sonuç şu oldu: Cumhuriyetin düşmanlan gerçekte cumhuriyete karşı mücadele etmek üzere teşkilât kuruyorlar, fakat bambaşka sebeplerden dolayı cumhuriyetin lehinde bulunan kimselerin üstün gelmelerine yardımcı oluyorlardı. Diğer bir sonuç da, bu teşkilâtın, eski devlet taraftarları ile, yeni devlet taraftarları arasında, her çeşit kavga tehlikesini önler gibi görünmesi idi.
işte bu sonuçlar hiçbir zaman dikkate alınmadı. Yalnız bu durumu görebilenler, onda dokuzu devrime katılmamış ve yarısından çoğu devrimden nefret eden bir milletin; ancak onda biri tarafından yapılan devrime zorlanmasına ve bu adi devrimin emri altına girmesine akıl erdirebilirler.
Bir yandan barikatlardaki savaşçılarla Spartakistler, öte yandan tutucularla milliyetçi ülkücüler bütün yasalarını kaybettiler. Burjuvazi ve Marksizm, kazanılmış alanlar üzerinde birleştiler ve bir araya geldiler, işte, cumhuriyet de bu birleşme ve buluşmadan sonra kuvvetlenmeye başladı.
Fakat bu netice, bilhassa seçimden önce burjuva partilerini eski monarşik fikirlere dönme arzusunu duymaktan alıkoyamadı. Bu şekil hareket etmek namuslu bir iş değildi. Keza burjuvazi çok eskiden monarşi idaresi ile olan ilgisini kesmişti.
Daha önce yazdığım gibi devrim taraftarları, eski ordunun yok edilmesinden sonra, devlet içindeki otoritelerim kuvvetlendirmek için kendilerine yeni bir alet bulmaya mecbur kaldılar. Durum şunu gerektiriyordu ki, devrimciler bu kuvveti ancak kendilerine tamamen zıt bir hayat düşüncesine sahip olanlar arasında bulabilirlerdi.
Yahudiler, ancak böyle bir çevreden faydalanabilirlerdi. Belki yeni bir orduyu bu şartlar altında ağır bir şekilde kurabilirlerdi ama barış anlaşmaları ile dışardan tahdit edilmiş böyle bir orduyu, zamanla manevi bakımdan değiştirerek yeni devlet anlayışının bir âleti haline de getirebilirlerdi.
Eski devletin, devrimin yapılmasına sebep teşkil eden bütün hataları bir yana bırakılır ve devrimin bir uygulayıcı sıfatı ile neden başarılı olduğu sorulursa, şu cevaplar verilir:
1. Çünkü bizdeki görev ve itaat düşünüşlerini, bütün hayat güçlerini kaybetmişlerdi.
2. Sözde tutucu olan partilerimiz korkakça itaat edip, baş eğmişlerdi.
Ayrıca şu hususu da eklemek gerekir:
Görev ve itaat mefhumlarımızın kaskatı kesilmesinin, hareket etmez hale gelmesinin en ince sebebi terbiyemizde idi. Tamamen devlet istikametine çevrilmiş olan terbiyemiz milli ruhtan yoksun bulunuyordu. Bunun sonucu olarak vasıtalarla, amaçlar birbirlerine karışmışlardı. Vazife şuuru, vazifeye riayet, vazife mesuliyeti ve itaat esasta birer maksat değildir. Tıpkı devletin de haddizatında bir maksat olmaması gibi. Bunlar birer vasıtadan ibarettir ve ahlâk ve fizik bakımından donatılmış olan insanlardan meydana gelen cemiyetlerin varlığını mümkün hale getirmek ve bu cemiyetlerin devamlılıklarını sağlamak için birer vasıtalardır. Bir milletin gözle görülecek şekilde, mağlûp duruma düştüğü ve birkaç kıymetsiz herifin fiil ve hareketleri yüzünden, en korkunç bir istibdadın altına girdiği andan itibaren itaatsizlik göstermek ve görevini yerine getirmemek eğer milleti yok olmaktan kurtarabi-lecekse, o zaman bu adi heriflere itaat etmek tam bir deliliktir.

Bugünkü burjuvanın devlet anlayışına göre, ateş açmamak için yukarıdan emir alan bir kumandan vazifesine uygun hareket etmiş olur ve ateş etmemekte haklıdır. Çünkü kesin ve körü körüne itaat burjuvalar nazarında kendi milletinin hayatından çok daha değerlidir. Eğer bu âdi devrim hareketi başarıya ulaşmışsa, bunun en büyük sebebi, milletimizin ve daha doğrusu hükümet adamlarımızın, bu mefhumlardan habersiz olmaları idi. İkinci büyük sebep, ise, muhafazakâr partilerin korkaklıkları ve milletimizin bünyesindeki en iyi ve en çalışkan unsurların ortadan kalkmış olmaları idi. Milletin içindeki bu faydalı unsurlar cephede ölmüşlerdi. Ayrıca burjuva partileri fikir ve kanaatlerini, ancak fikir sahasında, fikri silahlarla koruyabileceklerine inanıyorlardı. Çünkü kuvvet kullanmak hakkına sadece devlet sahipti.
Bu şekil düşünmek, sadece gittikçe artan çöküşün işaretlerini taşımakla kalmaz. Aynı zamanda, bu şekilde düşünmek, siyasi rakiplerin eskiden beri bu hususu terk ederek kendi siyasi amaçları için, cebir ve şiddet yoluyla mücadele edeceklerini ilân ettikleri bir sırada çok hatalı olur.
Bunun böyle olduğunu, 7-11 Kasım günleri açıkça ispat etti. O sırada Marksizm, parlamentoculuğu ve demokrasiyi önemsemiyordu. Her iki kuruluşa da köpekler gibi uluyan ve ateş eden cani çeteleri ile en korkunç ve en öldürücü darbeyi indirdi. Geveze burjuva teşkilâtı bu durum karşısında âciz kaldı. Fakat devrimden sonra da bu burjuva partileri yeni yeni bayraklar altında ortaya çıktılar. Bu partilerin liderleri saklandıkları yerlerden dışarı çıkarlarken, olaylardan ders almamışlar, hiçbir şey öğrenmemişlerdi.
Bu partilerin, programlarındaki yeni şartlara uymayan kısımları ise eskisinin aynı idi. Bunların maksatları yeni şartlara mümkün olduğu kadar uyabilmekten ibaretti. Tek silâhları ise "söz" idi. Burjuva partileri, devrimden sonra da rakiplerine sokak ortasında teslim oldular. Cumhuriyetin müdafaası için meclise bir kanun teklifi getirildi. ilk önceleri çoğunluk temin edilemediği için teklif kabul olunmadı. Fakat, miting yapan iki yüz bin kızıl karşısında burjuva devlet adamları korktular. Sanki, bunlar başka türlü hareket ederlerse, hiddetten köpüren bu kalabalığın hışmına uğrayarak Reichstag'dan çıktıkları zaman, belkemiklerinin kırılacağını zannettiler. Bu korku, onları kanaatleri hilâfına, teklifin lehinde oy kullanmak mecburiyetinde bıraktı. 1922 yılının Temmuz ayında parlamentoda oynanan komedi sırasında Nasyonalistler önergenin aleyhinde oy verdiler.
Böylece yeni devlet, sanki hiçbir milli muhalefet yokmuş gibi gelişti, işte o sıralarda Marksizm'e ve onun teşviki ile ayaklanan topluluklara karşı çıkan ve bu muhalefet cesaretim gösteren oluşumlar, fedai heyetleri, kendi kendim koruyan topluluklar, vatanperverler, muhafızlar ve genellikle eski muhariplerden kurulu geleneksel kümecikler oldular.
Fakat bunların varlıkları da Almanya'nın ters talihini,'bir parçacık bile olsun değiştirmedi. Bu sonuç normaldi. Nasıl Nasyonal Partiler sokaklarda hiçbir kuvvet ve kudrete sahip bulunmadıkları için halka nüfuz edememiş ve etkili olamamışlarsa, sözde kötü gidişe karşı müdafaa kümeleri teşkil edenler de, siyasi fikirlerden ve her türlü hakiki siyasi maksatlardan mahrum bulundukları için topluluklara nüfuz edemediler.
Marksizm'i zafere götüren şey, siyasi idaresi ile fiil ve hareketlerindeki sert ve şiddet arz eden mitingleridir. Milli Almanya'nın kaderi üzerinde her türlü nüfuz ve tesirden mahrum bırakan şey sert kuvvetin milli irade ile işbirliği yapmamasıdır. Milli partiler ne olursa olsun, bu iradeyi bir sokak kavgasında -galip çıkaracak bir kuvvete, asla sahip değillerdi.
Bu durumu kurnaz Yahudi, başarılı bir şekilde devam ettirdi. Basın yolu ile, Yahudi, bu kötü gidişe karşı olan müdafaa kaynaklarım siyasi olmayan fikirlerle doldurdu. Böylece siyasi mücadelede Yahudi, "gerçek fikir silâhlarının kullanılmasını istiyor ve bunu övüyordu. Milyonlarca aptal Alman bu eşekçe harekete kendim kaptırıp savunma silâhlarını elden çıkarıp kendini Yahudi'nin kanlı ellerine teslim ediyordu. Bunu yaparken, işin feci tarafını da takdir edemiyordu.

Her türlü ıslahatçı fikrin yokluğu, daima mücadele kuvvetinin tahdidini gerektirir. En kaba silâhları kullanmak hakkına sahip olma kanaati de, daima yeni bir devrimci düzenin zaferinin lüzum ve zaruretini doğurur.
Demek oluyor ki bu gayeler ve idealler uğrunda mücadele etmeyen bir hareket hiçbir zaman en son çarelere müracaat etmeyecektir.
Büyük bir fikrin ilânı Fransız Ihtilâli'nin başarı sırrı olmuştur. Rusya'daki komünist devrimi zaferini fikre borçludur. Faşizm kuvvetini, ancak bir milleti iyi bir şekilde büyük bir yenileşme hareketine tâbi tutmak fikrinden almıştır.
işte burjuva partilerinin hiçbirinde bu işi başaracak bir kabiliyet yoktur.
Fakat, yalnız burjuva partileri siyasal amaçlarını, geçmişin yeniden yaşatılmasında görmüyorlardı. Çeşitli savunma grupları da, siyasal amaçlarla uğraştıkları oranda, bunu yapıyorlardı. Askeri birliklere özgü ve Kyffhauseriennes* eğilimleri bunların çevrelerinde canlandılar. Bu tutumları cumhuriyete yaradı ve yok olmalarına yol açtı. iyi amaçlarla ve iyi niyetle davranmış olmaları, eğilimlerinin ne kadar yanlış olduğu kanaatini değiştirmez.
Marksizm güçlendiği Reichsvvehr'de, otoritesi için gerekli olan yardımı yavaş yavaş buldu ve bir fikri ısrarla izleme yolu ile, ulusal savunma gruplarını dağıtmaya başladı. Bu topluluklar, kendisine tehlikeli görünüyorlardı ve gereksiz duruma gelmişlerdi. Haklarında kuşku duyulan en cesaretli liderlerden bazıları mahkemelere yollanarak, hapse atıldılar. Sonunda hepsi, kendi hataları yüzünden hak ettikleri kötü sonuçlara uğramaktan kurtulamadılar.
NASYONAL SOSYALiST PARTiSi kurulduğu zaman, amacı, burjuva partilerde olduğu gibi, geçmişi mekanik bir şekilde yeniden yaşatmak olmayıp, bugünkü devletin anlamsız mekanizması yerine, hedefi ırkçı bir organik devlet koymaktan ibaret olan yeni bir hareket ortaya çıkarmaktı.
Genç hareket, ilk günlerden itibaren fikirlerini mânevi vasıtalarla yazmak ve propaganda yapmak lüzumunu duydu. Fakat bu şekil çalışmanın aynı zamanda kaba kuvvet ile takviye edilmesi gerektiğini de kabul etti. (Bu bir dağın adıdır. Menkıbeye göre, Frederic Barberousse, burada bir sihrin etkisi ile *uyuya* kalmıştı. Panjermanist ülkünün üstün gelmesini sağlamak için uyanıyordu. Kyffhausbund'da, savaştan önce eski asker ile öğrencilerin oluşturduğu bütün vatansever demekler toplanmışlardı.)
Yeni doktrinin büyük önemi nazarı itibara alınarak ulaşılacak hedef için yapılan fedakârlıklar hiçbir zaman büyük bir şey olarak kabul edilmedi.
Öyle anlar olur ki, bir milletin kalbini fethetmek isteyen bir hareket, kendi bünyesinde, düşmanlarının terör hareketlerine karşı müdafaa çaresi bulmak mecburiyetini duyar. Tarihin ölümsüz derslerinden biri de şudur: Terörden yardım gören felsefi bir fikir hiçbir zaman idari usullerle mağlûp edilemez. Böyle felsefi bir fikir, ancak cüretkârca olduğu kadar kesin fiil ve hareketleri ile kendisini ifade eden yine bir felsefi fikir ile yok edilebilir.
Bu keyfiyet devletlerin resmi hamilerinin hoşuna gitmez. Fakat bu hal, inkâr kabul etmez bir gerçektir.
Alman Devleti Marksizm'in şiddetli hücumuna hedef olmaktadır. Devlet, yetmiş seneden beri devam eden mücadelenin ideolojik zaferine mâni olamadığı gibi senelerce kendini tehdit eden ideolojinin uğruna çarpışanları en kanlı bir şekilde cezalandırmış, fakat yine de, Marksizm'e her hususta teslim olmuştur.
Kasım 1918'de Marksizm'e kayıtsız şartsız teslim olan devlet, bir gün içinde Marksizm'e hâkim olamazdı. Çünkü, bakan koltuklarına oturmuş olan ahmak burjuvalar bugün işçilere karşı hükümet etmemek lüzumunu ağızlarında geveleyip duruyorlardı. Bu ahmak burjuvalar Alman işçisinin isteklerini Marksizmle aynı şey olarak kabul ediyor ve böylece tarihi değiştirme suçunu işliyordu. Bundan dolayı, Marksist fikir ve teşkilât karşısında, devletimizin yıkılmasını da gizlemeğe çalışıyorlardı.
Bugünkü devletin Marksizm'e tamamen boyun eğmesi karşısında NASYONAL SOSYALiST HAREKET, sadece manevi silâhlarla kendi fikrinin galip çıkmasını hazırlamak imkânına

sahip değildir. Zafer sarhoşluğu içinde bulunan uluslararasıcılık, terör hareketlerine karşı kendi imkânları ile bir müdafaa tedbiri olmakla da mükelleftir.
Asayiş kadromuzun nasıl kurulduğunu, toplantılarımızda gördüğü mühim vazifeleri kitabımızın bundan önceki kısımlarında bahsetmiş ve kadromuzun yavaş yavaş geliştiğini görmüştük.
Bizim bu teşkilâtımız ile, Alman müdafaa ekiplerinin arasında benzerlik varsa da bu dış görünüştedir. Çünkü Alman Müdafaa Ekiplerinin açık bir siyasal fikirleri yoktu. Bunlar sadece hususi himaye ekiplerinden ibarettiler. Bunların kendilerine özgü bir hazırlıkları ve teşkilâtlan vardı. Öyle ki, yasadışı birer gönüllü teşkilât olmaları ile, devletin yasal teşkilâtlarının tamamlayıcı niteliğini taşıyorlardı. Ancak kuruluş biçimleri o devirde devletin durumundan ileri geliyordu. Ama unvanları kendilerine, yani yapılarına hiç uymuyordu. Çünkü bunlar, yalnız özel kanaatleri uğrunda mücadele veren özel kuruluşlardı. Bir bölüm liderler ve hatta bütün bu gruplar, cumhuriyete karşı olmalarına rağmen amaçlannı gerçekleştiremiyorlardı. Çünkü kelimenin tam anlamı ile bir kanaat oluşturabilmek için mevcut durumun aşağılık olduğuna güven getirmek yeterli değildir. Böyle bir kanaat, ancak yeni durumdan önce bir fikir ortaya çıkarmakla ve bunun gerekli olduğu hakkında duygu beslemekle yayılabilir. Ancak bu, yeni durumun kurulması uğrunda mücadele ile ve mücadeleyi hayatın en büyük görevi saymakla kök salabilir.
O günlerde Nasyonal Sosyalist Hareketin emniyet kadrosunu, bu müdafaa ekiplerinden ayıran en esaslı vasıf, inkılâp tarafından meydana getirilen şartların, en ufağını dahi müdafaa etmemesi ve tamamına karşı çıkarak yeni bir Almanya uğrunda mücadele etmesi idi.
Gerçi bu güvenlik kuruluşu, ilk günlerde toplantılarımızın düzen içinde geçmesini sağlamakla görevli idi. Yani görevi sınırlı idi. Rakiplerimizin, toplantılarımızı sabote etmelerini önleyecekti, ilk günlerde bu yolda, esaslı saldırılar yapmak için kurulmuştu. Ama bu teşkilâtımızın değişmez tutumu, Alman ırkçılarının kokuşmuş toplantı yerlerinde* ileri sürdükleri gibi, yalnız sopa yemeğe karşı şiddetli bir istekten ileri gelmiyordu. Güvenlik kuruluşumuzdaki taraftarlarımızın bu tutumları, bir sopa darbesi ile yere serildiğinde, en iyi bir fikrin bile boğazlanabileceğine inanmış olmalarından ileri geliyordu.
Çoğu zaman tarihte görüldüğü gibi, en asil başlar, en âdi darbeler altında uçmuşlardır. Bizim teşkilâtımız cebir ve şiddeti esasen bir maksat olarak kabul etmez. Teşkilâtımız, ülkücü amaçları takip edenleri, baskı, zor ve şiddetten korumak için teşekkül etmiştir. Teşkilâtımız, millete hiçbir koruma ihtimalini vermeyen bir devleti
(* Deutsch Volkfeohe, ırkçı fikirlerin yayılması konusunda Hitler taraftarları ile rekabet eden bir teşkilât idi. Daha sonra, yavaş yavaş ortadan kalktı)
müdafaa etmek için değil, tam tersine olarak, milleti ve devleti yok etmek isteyenlere karşı, milletin müdafaasını üstüne almak için kurulmuştur.
Münih'te Hofbrauhaus düğün salonunda yaptığımız muharebede emniyet kuvvetimize gösterdiği kahramanlıktan dolayı, o günün büyük hatırasını daimi bir şekilde tespit etmek için HÜCUM K-IT'ASI adını verdik. Daha doğrusu emniyet kuvvetimiz o gün bir sürü kızıl karşısında gösterdiği cesaret ve kazandığı zafer sayesinde bu ismi hak etti.
Bu ismin ifade ettiği mâna, hareketimizin yalnız bir kısmını anlatıyordu. Bu isim ve bu isim altında toplananlar, propaganda gibi, basın gibi, bilimsel müesseseler gibi ve partimizin diğer üyeleri gibi, bir bütünün bir kısmını ifade ediyor ve bir parçasını teşkil ediyordu.
Zihinlerden silinmeyen o tarihi toplantıdaki başarımız, yalnız o günkü toplantıya özgü kalmadı. Hareketimizi ve fikirlerimizi Almanya'nın diğer taraflarında da yaymak için yaptığımız teşebbüslerde bu organımızın ne kadar faydalı ve gerekli olduğunu gördük.
Kızıllar, bizi kendileri için bir tehlike olarak kabul ettikten sonra Nasyonal Sosyalist toplantılar yapmak için giriştiğimiz teşebbüslerde bizi daha büyük bir kuvvet haline gelmeden boğmak ve ezmek için hiçbir fırsatı kaçırmadılar, Bazen de toplantılarımızı sabotajlarla

önlemeye çalıştılar. Bütün bu hâdiseler olurken Marksçı partilerin üyeleri ve oluşumları her yerde ve hattâ parlamentoda dahi sabotaj hareketlerini müdafaa ediyorlardı.
Kızılların bu hareketleri normaldi. Fakat hiçbir yerde konuşamayan ve hatiplerinin sözleri kızıllar tarafından kesilen, her zaman Marksistlerin dayaklarına maruz kalan ve Marksizm aleyhindeki hareketimizi takip edip, bizim bu milli mücadelemiz sırasında karşılaştığımız güçlüklerden adeta zevk duyan burjuva partilerinin bu tutumlarına ne demeli? Bu pis burjuvalar, mağlûp edemedikleri kızıl partilerin, tarafımızdan da alt edilemediğini gördükçe memnun oluyorlardı.
Yüksek dereceli memurlar, emniyet amirleri hattâ hattâ bakanlar, kendilerine rezil dedirtecek bir karaktersizlikle, vatanperver kişiler hüviyetine bürünüp, biz Nasyonal Sosyalistlerin, Marksçılarla olan mücadelesinde, en âdi bir şekilde kızıllara hizmet ediyorlardı. Birkaç sene önce kızıl köpek sürüleri tarafından ipe çekilmemelerim ve bir fener direğine asılmış cesetler haline gelmemelerini kısmen dahi olsa bizim kahramanlığımıza borçlu olan âdi heriflerin, partimiz ve üyeleri hakkında hiçbir ihtarda bulunmadan takibata geçmeleri, rezil kimseler olduklarının en açık delili idi.
Bu kadar hüzün verici hadiseler arasında ebediyete intikal eden Polis Müdürü Pöhner mert bir adam olarak bu âdi köpeklerden bahsederken şöyle demişti:
"Ben, hayatım boyunca sadece bir Alman olmak, öyle kalmak ve bir memur olmak için mücadele ettim. Rezil bir memur olarak, karşısına çıkana fahişelik eden ve o anın hâkimi görünmeğe fırsat bulan âdi yaratıklarla benim karıştırılmamamı isterim."
Bizi endişeye sevk eden ve çok hazin olan bir durum vardı ki, o da, bu köpek sürüsünün, yavaş yavaş da olsa Alman Devleti'nin en namuslu kişilerim emir ve tesirleri altına alarak onlara da kendi ilkelerini ve adiliklerini aşılamaları idi. Bunlar aynı zamanda namuslu bir kimseye karşı da azgın ve korkunç bir kin beslerlerdi, Yahudi taktiği burada da kuvvetini gösterir ve bu namuslu memurlar vazifelerinden atılırlardı. Bütün bunlar olurken başta bulunan âdi herifler de "nasyonalist" etiketi altında kendilerini millete pahalı satarlardı. Biz, bu gibi âdi köpeklerden hiçbir yardım göremezdik. Fakat, kendi korunma teşkilâtımız olan "Hücum Kıtaları"nın gelişmesi emniyetini garanti edince, takdir dolu dikkatleri üstümüze çekebilirdik.
Bizim hücum kıtalarımızın iç teşkilâtında hâkim fikir, bu organımızın tam bir hücum kıtası olmasından başka, Nasyonal Sosyalist ideali sarsılmaz bir şekilde manevi kuvvet haline getirmek ve disipline dikkat etmek olmuştur.
Bu teşkilâtımızın, herhangi bir müdafaa teşkilâtı veya gizli bir cemiyet ile bir benzerliği ve alâkası yoktur.
Bir milletin askeri terbiyesi yalnız hususi kaynaklarla temin edilemez. Bunun için devlet tarafından büyük mali yardım yapılması i-cap eder. Bundan başka bir hususu düşünmek, kendi imkânları hakkında pek fazla ümitlere kapılmak olurdu.
ihtiyari disiplini tatbik "ederek, askeri kıymeti bulunan teşekküllerin meydana getirilmesinde bazı engelleri aşabilmek kabil değildir. Çünkü en esaslı kumanda aleti olan ceza vermek yetkisi noksandır. 1914 senesinin ilkbaharında teşkil edilen ve fedai heyetleri demlen kuvvetleri bugün dahi meydana getirmek mümkündür. Fakat bu heyetleri meydana getirenler, eski subaylardı. Bu subayların birçoğu eski ordu mektebinde okumuşlardı. Ayrıca, yüklenen vazife, cinsine bakılmaksızın kayıtsız şartsız bir askeri itaat gerektirmekte idi.
Halbuki gönüllü ekipler için bir ideal söz konusu değildi. Ekip, ne kadar geniş olursa, disiplin de o kadar gevşek olur. Her üyeden az iş isteniyordu. Bunun neticesi olarak, müdafaa ekipleri eski askerler ve emekliler cemiyeti haline geliyordu. Kayıtsız şartsız, bir emir ve idare yetkisi olmadan, askeri hizmete gönüllü hazırlama işi hiçbir zaman büyük topluluklara tatbik edilemez. Kendi rızaları ile, ordu içinde itaat mecburiyetine boyun eğenler azınlıkta kalacaklardır.

Ayrıca, vasıta ve âlet eksikliği, imkânsızlık, müdafaa ekiplerinin hakiki bir talim yapmalarına fırsat vermemektedir. Halbuki, ciddi bir talim, böyle bir müessesenin en birinci ve en büyük vazifesi olmalıdır. Savaşın üstünden sekiz sene geçtiği halde, bu uzun zaman zarfında Alman gençlerinin hiçbiri muntazam bir talim görmedi. Bu müdafaa ekiplerinin vazifesi, sadece çok eskiden talim terbiye görmüş kimseleri toplamak değildir. Eğer bu iş böyle yapılırsa, bir kimsenin, ekibi hangi sene terk edeceği kolayca hesaplanabilir. 1918 senesinin en genç elemanı dahi, yirmi sene sonra askeri kıymetini kaybedecektir. Şimdi, Almanya bu kötü devreye büyük bir hızla yaklaşmaktadır. Bu dönem gelip çattığı vakit, savunma ekipleri tam anlamıyla emekliler cemiyeti hüviyetini alacaktır.
Halbuki esas vazifesi kötü gidişe karşı koymak olan müdafaa ekiplerinin durumları böyle olmamalıdır, işte bu hal, henüz askeri talim görmemiş olanlar için talimin gerekli olduğunu açıkça ortaya koymaktadır.
Fakat şu sıra bu şekil yetiştirme imkânsızdır. Haftada bir iki saatlik bir talim ile bir asker hakikaten yetiştirilemez, iki senelik bir askerlik hizmeti bir Alman gencini tam bir asker haline getirmeye yeterlidir.
Hepimiz, cephede, askerlik mesleğine tam manasıyla hazırlanmamış olan genç askerlerimizin korkunç ve feci durumlarım gözlerimizle gördük. On beş hafta sıkı bir talime tabi tutulan gönüllü kıtalar, en büyük fedakârlık ruhu ile canlı ve ayakta olmalarına rağmen, savaş sahasında topa, gıda olacak et yığınından başka bir şey değillerdi. Yalnızca beş-altı ay kadar talim gördükten sonra, eski askerlerin aralarına katılan gençler bir işe yarıyorlar ve eskilerin tecrübelerinden istifade ederek faydalı oluyorlardı. Eskiler genç askerlere rehberlik ediyorlar böylece bunlar yavaş yavaş yeni görevlerine alışıyorlardı.
Bu hâdiseler göz önünde tutulacak olursa, belirli bir idareci heyeti olmadan, kâfi derecede elde vasıta ve âlet bulunmadan, âdet yerini bulsun diye haftada bir iki saatlik yaptırılan talim ile bir kuvvet meydana getirmenin ne kadar ümitsiz ve imkânsız bir iş olduğu anlaşılır. Bu şekil davranmakla eski askerler durumlarını muhafaza edebilirler. Fakat, hiçbir zaman 'gençler bu biçimde gerçek asker durumuna getirilemezler. Bu sözde talimin yetersizliği şu olay ile de kanıtlanabilir: Bir gönüllü müdafaa ekibi, büyük gayret ve masraflarla sadık birkaç bin kişiyi askeri talime tâbi tutarken, devlet barışçıl davranışlarıyla milyonlarca gencin arzusunu ve maneviyatım kırmakta ve neticede onların vatanperver ruhlarını zehirleyerek, hepsini koyun sürüsü haline getirmektedir. Bu trajedinin yanı sıra, müdafaa ekiplerinin fikirden mahrum oluşları da olumsuz bir rol oynuyordu.
Ama, gönüllü teşkilatlardaki sözümona askeri talim girişimlerinin hepsine sürekli olarak karşı çıkmama yol açan en esaslı görüş şu idi:
Sıraladığımız bu yokluk ve zorluklara rağmen, bu müdafaa ekipleri, uzun seneler sonunda, sayıca pek az bir miktar Alman gencini fizik, ahlâk ve teknik bakımından askeri bir talime tâbi tutulmuş kimseler haline getirme işinde başarı sağlasa bile, bugünkü politika ve devlet adamlarının istemedikleri bu neticeyi nefretle karşılayacakları muhakkak olduğuna göre, elde edilen netice devlet hesabına yine sıfırdır.
Herhalde böyle bir sonuç, böyle bir kuvvetten yararlanmak konusunda zerre kadar bir istek beslemeyen, ancak o korkunç varlıklarını savunmak için bunu düşünen hükümetlerle geçersiz, değersiz ve anlamsız kalır.
Birkaç sene önce en iyi talimi görmüş sekiz buçuk milyonluk orduyu terk eden devletin, bugün on milyon Almanı akşam karanlığında askeri talime tâbi tutması sadece gülünecek bir olay değil midir? Devlet, yalnız bu kuvvetten istifade etmemekle kalmadı, bu orduyu fedakârlıklarına karşılık olarak edepsiz, âdi ve alçaklar takımının hareketlerine teslim etti. Demek, mazinin en namuslu ve en şerefli askerlerini lekelemiş, bu kahramanlara tükürmüş, fedakârlık gösterenlerin nişan ve rütbelerinin sökülmesine fırsat vermiş, bayrak ve sancakları çiğnemiş olan bugünkü rejimin müdafaası ve.korunması için asker yetiştirilecek, ha? Şaşarım böyle düşüncelere...

Bugünkü rejim, eski ordunun şerefine, manevi şahsiyetine küfredenleri mahkemeye vermek için küçük bir girişimde bulundu mu? Asla bulunmadı. Tam tersine eski Alman ordusuna küfredenleri en yüksek makamlara tayin etti.
Leipzig'de, "Halk, kuvvetin arkasından yürür." demişlerdi. Bugün, kuvvet devrimi yapmış olanların elinde bulunduğuna ve bu devrim de Alman tarihinde en alçak bir hıyanetten, en âdi bir aptallıktan ibaret olduğuna göre, yeni bir ordu kurmak bu âdi köpek suratlı heriflerin kuvvetini artırmak olacaktır. İşte böyle bir ordu kurmaya teşebbüs etmek kadar yersiz bir şey olamaz. Akıl ve mantık bu teşebbüsün aleyhindedir.
Bu yeni devletin, devrimden sonra, bulunduğu mevkii askeri bakımdan takviyeye ne kadar önem verdiği, o sıralarda mevcut olan ve kendini himaye için oluşturulmuş olan teşkilâta karşı gösterdiği ilgiden belli olmaktadır. Bu oluşumlar, korkak devrim mahlûklarının himayelerini vazife edinmiş oldukları için, arzu edilen müesseseler olarak kabul ediliyorlardı. Fakat, zamanla milletimiz istilâ tehlikesine maruz kalınca, bu devrim mahlûkları için ortada korkulacak bir husus kalmadı ve bu müesseselerin de mevcudiyeti onlar için gereksiz olmaya başladı. Bundan dolayı bu müdafaa ekiplerinin silâhlarını toplamak ve onları dağıtmak için ellerinden geleni yaptılar. Gönüllü müdafaa ekiplerini kurmak işini tetkik ederken kendi kendime "Bu gençleri kim ve ne için talim ettirecektim." diye soruyordum. Evet, bu gençlerden hangi maksat için istifade edilecek ve bunlar ne zaman vazifeye çağırılacaklardı? işte kendi kendime sorduğum bu suallere verdiğim cevap, aynı zamanda bizim kendi genç hareketimiz için en iyi emirleri ve düsturları ortaya koyuyordu. Bugünkü devlet bu talim görmüş oluşumlara eğer bir gün müracaat edecek olursa, bunu, milletimizin milli menfaatlerini harice karşı korumak için yapmayacak, sadece aldatılmış, hıyanete hedef olmuş milletimizin günün birinde isyan etmesi halinde, devletin başında bulunan zalimlerin müdafaası için teşebbüste bulunacaktı.
Demek ki, bizim Hücum Kıtalarımızın yukarıda arz ettiğimiz sebepten dolayı askeri bir teşkilât ile hiçbir ilgisi bulunmamalıdır. Bu oluşum Nasyonal Sosyalist Hareketin korunması ve propagandası için bir organ olacaktır. Yani vazifeleri, müdafaa ekipleri denilen teşekküllerden tamamen farklı olmalıdır.
Fakat bizim bu teşkilâtımız hiçbir zaman gizli bir cemiyet olmayacaktır. Çünkü gizli cemiyetlerin maksatları, yasadışı olabilir. Bu gizlilik durumu daima, böyle bir teşkilâtın kadrosunu tahdit eder. Hele Alman milletinin gevezeliğe meyli malûm olunca böyle önemli bir teşkilât yapmak ve aynı zamanda bu teşkilâtı sır olarak saklamak veya teşkilâtın amacını gizlemek asla mümkün değildir.
Bu gibi teşebbüsler bugüne kadar binlerce defa meydana çıkarılmıştır. Bugün, emniyet kuvvetlerimiz ellerinde birtakım dalkavuklar bulundurmaktadır. Bunlar ufak bir menfaat karşılığı hıyanette bulunmakla kalmazlar, aynı zamanda hayali birtakım hıyanetler de uydururlar. Hiç kimse, hiçbir zaman kendi üyeleri arasında bugünkü durumda gerekli olan sessizliği sağlayamaz. Sadece küçücük gruplar yıllarca devam eden tecrübelerden sonra, gizli teşkilât niteliğini alabilirler. Fakat bu gibi teşekküllerin küçük oluşları, Nasyonal Sosyalist Hareket için bir yarar sağlamaz.
Bizim ihtiyaç duyduğumuz şey fikirlerimize meftun yüz binlerce mutaassıp savaşçı idi. Yoksa, cüret sahibi yüz veya iki yüz fesatçının aramızda işi yoktu. Gizli müzakereler ile çalışmak yerine kudretli ve azametli kütle mitingleri ile çalışmak lâzımdır.
Bir fikir hareketi, hiçbir zaman bıçak, zehir veya tabanca ile muzaffer olamaz. Böyle bir fikri cereyanın muvaffakiyeti ancak sokağı fethetmekle mümkün olur.
Biz Marksçılara, Nasyonal Sosyalizm'in yakın bir gelecekte sokak, cadde, meydanların ve günün birinde de devletin yegâne hâkimi olacağını anlatmalıydık.
Gizli teşekküllerin bir başka tehlikesi üyelerinin çoğu zaman üstlerine düşen vazifelerinin büyüklüğünü unutmalarıdır. Diğer bir tehlike de, üyelerin, bir milletin kaderini bir katilin değiştirebileceğine inanmaları halidir. Böylece bir fikir, ancak halk birkaç zalimin korkunç istibdadı altında inlerken, fevkalâde bir şahsiyetin ortaya çıkması ve milletçe nefret edilen

adamın göğsüne bıçağı saplaması ile değerli olabilir. işte bu takdirde fedakârlığa hazır olan kişi, nefret duyulan adamın göğsüne bıçağı saplamak için, milletin safları arasından çıkabilir. Bu hareketi küçük korkakların cumhuriyetçi ruhları kınanabilir. Oysa şunu unutmayalım ki. Koca Schiller, Guillaume Tell'inde böyle bir öldürme olayını yüceltme cesaretini göstermiştir. 1919 ve 1920 senelerinde, gizli oluşumların, tarihin misallerine kendilerini kaptırarak, memleketin bir sürü alçaktan fevkalâde müteessir olduğu bir sırada, milletin ıstırabına son vermek maksadıyla, bu âdi köpeklerden intikam *almaya* kalkmaları ihtimalleri vardı.
Böyle bir teşebbüs anlamsız bir hareket olurdu. Çünkü Marksizm, herhangi bir liderin fevkalâde dehası sayesinde bugünkü başarılı sonuca ulaşamamıştı. Marksizm, burjuva sınıfının sonsuz zaafından, korkakça ve âdice geri çekilişinden dolayı bu zaferi elde etmişti. Bizim burjuva sınıfımız için en acı hal, kızıl inkılâbın ufak bir zekâya ihtiyaç göstermeden muvaffak olması ve burjuvayı emri altına almasıdır. Bir Robes-piere bir Dantftn ve bir Marat karşısında teslim olunabilir ve bu teslimiyete akit erer. Fakat, cılız Scheidemann yahut şişman Erzberger veyahut Friderich Elbert ile diğer Ur süiti siyasi cüceler karşısında dört ayak üzerine gelinmesi, bir rezaletten başka bir şey değildir.
Devrimin dehası olarak bir tek kişi çıkmadı. Yalnızca vatanın felaketi için yapılan devrimde hadsiz hesapsız tahtakuruları ile götürü ve toptan temin edilmiş "spartakistes" gibi geçmez, işe yaramaz mallar vardı, içlerinden herhangi biri ortadan kaldırılsa idi, bunun hiçbir önemi olmazdı. Böyle bir şey yapılsa bile, bir sürü sülük, ortadan kalkanın yerini alacaktı. Enerjik bir protesto bu inanışı yok etmeğe kâfi idi. Hükümetin en yüksek makamlarında, koskoca bir imparatorluğu satmış, iki milyon ölünün bir işe yaramayan fedakârlıklarının günahını üzerine almış, milyonlarca savaş malûlünün sorumluluklarını omuzlarına yüklenmiş ve bir ruhun sessizliği ve istirahatı içinde cumhuriyetçi işlerini görmekle meşgul birtakım âdi köpekler dururken, bir topun yerini düşmana haber vermiş bir kimseyi kurşuna dizmek mantıksızlıktır. Bir devlette, hükümetin, büyük hainleri masum olarak ilân etmesi ve küçük hainlere ceza vermesi manasızlıktan başka bir şey değildir. Bir gün şöyle bir hadise vukua gelebilir. Orduda bulunduğu bir sırada hıyanet etmiş ciğeri beş para etmez bir herif çıkabilir, işte bu durumda bu hainin vücudu, diğer hainler tarafından mı ortadan kaldırılmalıdır, yoksa, bir idealist jüri tarafından mı? Birinci durumda başarı şüphe arz eder. Gelecek için hıyanet muhakkaktır, ikinci durumda ise küçük ve basit bir kimse yok edilecektir.
Bu sorun karşısında ben şöyle düşünüyorum. Büyük hırsızlar serbest ve cezasız kaldıkları sürece küçük hırsızlar yakalanmamalı-dır. Bir gün gelecek milli bir Alman mahkemesi Kasım cinayetlerinin hesaplarını soracak ve on binlerce teşkilâtçıyı işledikleri cinayetlerden dolayı muhakeme ederek idama mahkûm edecektir. Bu misal ve tahmin, savaştan sonra milletlerarası makamlara gizli silâh depolarının yerlerim bildiren küçük ordu hainleri için de geçerlidir. Bütün bu düşünceler ve ihtimaller beni, gizli cemiyetlere her ne şekilde olursa olsun iştiraki men etmeğe ve Hücum Kıtalarını (S.A.) bu cemiyetlerin karakterlerinden uzak tutmağa zorladı.
Ben, bu yıllarda Nasyonal Sosyalist hareketini, çoğunluğu saygıdeğer genç ülkücü olan Almanlardan uzak tuttum. Çünkü onların hareketleri, vatanın kötü kaderini zerre kadar düzeltemedi ve kendilerinin yok olmalarından başka bir sonuç vermedi.
S.A. bir askeri savunma teşkilâtı ya da bir gizli cemiyet olmayacaktı. Bunun için şu noktalara dikkat edilmeli idi:
1. Talimler, askeri yararları yönünden değil, partinin çıkarlarına uymaları için yapılmalı idi. Teşkilâtın üyeleri, fiziki gelişmelerini tamamladıktan sonra askeri eğitim ile uğraşmak yerine spor yapmaya yönelmelidirler. Boks ve jiujitsu bana göre bir top atışı taliminden çok daha faydalıdır. Belki top atışı talimi görmemiş olmak eksiklikti. Fakat, spor sahasında mükemmel bir şekilde talim ve terbiye görmüş, vatan için mutaassıp bir aşk ateşi ile tutuşmuş, en şiddetli bir tecavüz ruhu ile yoğrulmuş altı milyon genç bana teslim edilsin, ihtiyaç duyulduğunda, milli bir devlet için, iki seneden az bir zamanda koskoca bir ordu meydana getireyim. Fiziki

gelişme, herkese kendi üstünlüğü kanaatini telkin etmeli ve ona daimi bir şekilde kendi kuvvetine güvenmesini sağlamalıdır. Bu şekil fiziki terbiye, bu üyelere Nasyonal Sosyalist Hareketin müdafaası için silâh hizmetleri görecek sportif meziyetleri de kazandırmalıdır. 2. S.A.'nin gizli bir yanı kalmaması ve herkesin bu teşkilât mensuplarını gördüğü vakit tanıyabilmeleri için üyelerine üniforma giydi-rilmeliydi. S.A. gizli olarak toplanmamak idi. Açıkça ilerlemeliydi. Gizli bir kuruluş olduğu hakkındaki bütün ithamları kesin bir biçimde yok edecek bir faaliyete gırişmeli idi. Daha başlangıçtan itibaren genç hareketin büyük fikri SA'ya mensup olanlara anlatılmalı ve büyük fikrin onlarca anlaşılmayan bir tarafı kalmamalı idi. Bu kimseleri fikirlerimizin müdafaası vazifesine o şekilde sürüklemek icap eder ki, herhangi bir patırtıda Nasyonal Sosyalist ve ırkçı bir devletin kurulması uğrunda, onlar hayatlarını feda etmekten çekinmesinler. Böylece, bugünkü devletin aleyhinde sürdüreceğimiz mücadele, küçük intikam hareketlerinin ve fesatçı faaliyetlerin çok üstüne çıkmış olurdu. Mücadelemiz, Marksizm ve Marksist teşekküllere karşı bir ideal hayat görüşü uğrunda bir yok etme savaşı niteliğine ulaşırdı.
3. S.A.'nin teşkilât şekli, üniforması ve teçhizatı eski ordu mensuplarına benzememeliydi. Bu üniformalar üstlerine düşen *vazifenin* ihtiyaçlarına göre olmalıydı.
Daha 1920 ile 1921 yıllarında, benim için emredici bir nitelik taşıyan ve tarafımdan teşkilâtımıza aşılanması istenen bu fikirler, 1922 yılının son aylarından itibaren önemli derecede S.A.lara sahip olmamız sonucunu doğurdu. Yalnız 1922 yılının sonbaharında S.A. üyeleri, kendilerini belli eden ve herkesçe tanınan üniformalarını aldılar.
SA'nın gelişmesi ile alâkalı üç hadise sonsuz bir ehemmiyete haizdir.
1. Bunlardan biri, bütün vatanperver cemiyetlerin cumhuriyetin savunulması ile ilgili kanunun aleyhinde Münih'te Kölnigsp-latz'de yaptıkları büyük miting idi.
Münih'in vatanperver cemiyetleri, cumhuriyetin korunması kanunun kabulüne karşı protesto için çok büyük bir miting yapmak kararını aldılar. Nasyonal Sosyalist Hareket de bu büyük mitinge katıldı. Partimiz saflar halinde caddelerden geçti. Partinin siyasi kıtaları da geçişe katıldılar. Ayrıca iki orkestra da bize refakat ediyordu. On beş kadar bayrak taşıyorduk. Nasyonal Sosyalistlerin yarı yarıya dolu, geniş meydana varışlarında halkın şevk ve galeyanı son derece artmıştı. Ben altmış bin kişiye yakın bir kalabalık önünde konuşmak şerefine erdim.
Bu mitingin başarısı yıldırım etkisi yaptı. Kızılların en korkunç tehditlere rağmen, Münih caddelerinde yürüyebileceğimizi ispat ettik. Kızıl Cumhuriyetçi himaye teşekküllerinin üyeleri, hareket halinde olan kıtalarımıza terör yolu ile tesir yapmağa teşebbüs ettilerse 'de, kısa bir *zaman* içinde S.A.'lar tarafından kafaları dağıtılarak kan revan içinde bırakıldılar. Böylece Nasyonal Sosyalist Hareket, o zaman ilk defa olarak sokakta miting yapmak hakkını ellerine geçiren kızıllardan, uluslararası hainlerden ve vatan düşmanlarından bu tekeli kesin surette almaya azimli olduğunu ispat etti.
Bu başarı, bizde S.A.'nin bünyesi hakkındaki düşüncelerimizin gerek psikolojik ve gerek teşkilât bakımından iyi ve doğru olduğuna dair inkâr kabul etmez bir kanıt ortaya koydu. Böylece teşkilâtımız kendine başarı sağlamış olan temel üzerinde, enerjik bir biçimde gelişti. Birkaç hafta sonra S.A.larımızın çıkarabileceği takım sayısı i-ki kat arttı.
2. S.A.'nin gelişmesinde rol oynayan ikinci olay ise 1922 senesinde Cobourg'a yapılan seferdi. Irkçı topluluklar, Cobourg'da adına "Alman Kongresi" dedikleri bir toplantı yapmak niyetinde idiler. Ben de bu toplantı için davetiye aldım. Toplantıya birkaç arkadaşımı da getirmem isteniyordu. Davetiye saat 11.00'da elime geçmişti. Davetiyeyi tam zamanında almış sayılırdım. Çünkü bir saat sonra kongreye katılabilmek için gereken bütün tedbirler alındı. Bana eşlik etmek üzere S.A.lardan sekiz yüz kişi seçtim. Bunlar on dört takıma ayrıldı. Böylece Münih'ten özel bir araştırma ile Cobourg'a gideceklerdi. Cobourg kantonu ile birlikte, plebisit sonucu Bavyera'ya iltihak etmişti.

Ayrıca Nasyonal Sosyalist S.A'ların diğer gruplarına da emir verildi. Başka yerlerde de bazı gruplar teşkil edildi. Almanya'da S.A.'nin yeni üyeleri trene bindikleri yerde muazzam bir izlenim bırakıyorlardı. Birçok kişi bizim bayrağımızı görmemişti. Bayrağın yaptığı tesir büyük oldu.
Cobourg garına gelindiği zaman, kongre eğlenceleri komitesinin bir murahhas heyeti tarafından karşılandık. Bize mahalli sendikaların uzlaşma unvanlı bir emrini tebliğ ettiler. Sosyalist Parti ile Komünist Partisi bu emre iştirak etmişlerdi. Bizden, şehre bayrak açmadan ve bandomuzu çalmadan girmemizi istiyorlardı. Ayrıca şehre girerken sıkı kollar meydana getirmememiz de isteniyordu.
Bu küçültücü şartlan derhal reddettim. Bu mitingi tertip edenler ve yönetenlerle müzakereye yanaşmayacağımı ve Sosyalist belediye başkanı ile böyle bir uzlaşmaya varılmış olmasının benim için şaşılacak bir şey olduğunu anlatmakta kusur etmedim. Kırk iki kişilik orkestramız da bizimle beraber gelmişti. S.A. takımlarının derhal saf teşkil edeceklerini, bayraklarını açarak, farfarları ile birlikte şehrin içine yürüyeceklerini bildirdim.
Dediklerimin hepsi yapıldı.
Gar meydanında, köpekler gibi uluyan ve bizimle alay eden binlerce kişi tarafından karşılandık. Bizlere katiller, haydutlar, diye bağırıyorlardı. Alman Cumhuriyeti'nin örnek olmaya lâyık bu kurumlarının nazikçe(!) yüzümüze fırlattıkları sözler bunlardı.
Genç S.A. kuvveti örnek alınmaya lâyık bir hattı hareket takip etti. Takımlar gar meydanında teşekkül ettiler. Ayak takımının âdi tahriklerini hiç önemsemediler. Polis korku içinde kalmıştı. Alay halinde geçiyorduk. Sağımızdaki ve solumuzdaki halkın aleyhte tezahüratı gittikçe artıyordu.
Polisler, yabancısı olduğumuz bu şehirde, bizi önceden kararlaştırılan yere götürmeyip, bir salona doğru yol gösterdi. Son S.A. takımı salonun avlusuna girer girmez büyük bir kalabalık, kulakları sağır edecek bir şekilde uluyarak arkamızdan içeri girmeye teşebbüs etti. Bu güruhun içeri girmesini önlemek için polis kapıları kapattı. Bu vaziyet tahammül edilecek gibi değildi. Derhal S.A.'yı "hazır ol" vaziyetine geçirdim. Küçük bir nutuk verdim ve polisten derhal kapıları açmasını istedim. Emniyet kuvvetleri uzun bir tereddütten sonra, dediğimi yapmağa razı oldular.
Bunun üzerine esas yerimize ulaşmak için tekrar aynı yoldan, fakat aksi tarafa doğru yürüdük. Kızıllar için bu defa, hakikaten karşı koymak lâzım geliyordu. Feryat ve gürültü bizim S.A. mensuplarına soğukkanlılıklarını kaybettirmediği için, sosyalizmin, kardeşliğin ve eşitliğin bu âdi temsilcileri taşlara müracaat etmek lüzumunu duydular.
işte o zaman sabrımız tükendi. Darbelerimiz birer dolu gibi sağa sola yağmaya başladı. On beş dakika sonra bir kızıl sokakta burnunu dahi göstermek cesaretinde bulunamıyordu.
Gece de şiddetli hâdiseler oldu. S.A. devriyeleri yalnız başına dolaşan Nasyonal Sosyalistleri hücuma uğramış buldular. Bunların durumları müthişti. Fakat âdi kızılların işleri hemen orada görüldü. Böylece, gün doğarken, Cobourg'un senelerden beri çekmekte olduğu kızıl tedhiş yok edilmiş oluyordu.
Marksçı Yahudiler riyakâr vasıflarını gösteren bir hareketle, beyanname neşrederek "uluslararası proletarya yoldaşları" bir kere daha sokağa çağırdılar. Olayları değiştirerek, katil çetelerimizin Cobo-urg'da masum işçilere karşı bir yok etme savaşına başlamış olduğu ilân edildi. Saat bir buçukta büyük bir miting hazırlandı. Şehrin civarındaki on binlerce işçi buraya çağrılmıştı.
Kızıl terör meselesini kati surette halletmek niyetinde idim. Bunun için, binbeşyüz kişiye çıkan S.A.'ya öğle üzeri bir kol teşkil etmelerini emrettim. Bu kuvvet ile Cobourg'un iç kalesine doğru yola çıktım. Yolumuz, düşman mitingin yapılacağı meydandan geçiyordu. Tecavüz cüretini gösterip, gösteremeyeceklerini anlamak istiyordum. Meydana geldiğimiz vakit haber verilen on bin işçinin yerine birkaç yüz biçare adamla karşılaştık. Biz yaklaştıkça sinip kaldılar. Bir kısmı da tabana kuvvet kaçtı. Yalnız bir iki yerde, şehir dışından gelme ve

henüz bizi tanımayan birkaç kızıl grup, bizlere tecavüz etmeye yeltendi. Fakat bir lâhzada, bir daha böyle bir şeye teşebbüs arzusu içlerinden kesin biçimde silinecek şekilde benzetildiler. Bütün bu hadiselerden sonra korku içinde kalmış olan halkın yavaş yavaş uyandığı, cesaret bulduğu ve bizleri alkışlamaya başladığı görüldü.
Şehirden döneceğimiz gece birçok yerde neşeli alkışlar koptu.
Gara geldiğimiz vakit, tren işçilerinin bizi götürmeyeceklerini öğrendik. Bu haber üzerine kızıl elebaşılarından birkaç tanesine böyle bir işe kalkışırlarsa, içlerinden bazılarını yakalayacağımızı, treni kendimiz yöneteceğimizi, her vagona "uluslararası dayanışma temsilcilerinden birkaçını da bindirerek, yanımıza alacağımızı bildirdim.
Bizim yönetimimizde yapılacak bir tren seyahatinin şüphesiz çok tehlikeli olabileceğine ve hepimizin kafasının kopmasının ihtimal dahilinde olduğuna, bu heriflerin dikkatlerini çektim. Öbür dünyaya yalnız gitmeyeceğimizi bildirdim ve sadece bu işte kızıl efendilerle aramızda tam bir eşitlik ve kardeşlik görüleceğini anlattım.
Bunun üzerine tren tam vaktinde yola çıktı. Ertesi sabah tekrar sağ salim Münih'te idik. Cobourg'da 1914 yılından beri ilk defa olarak vatandaşlar arasında eşitlik kurulmuş oldu. Eğer kendini beğenmiş, bir işe yaramaz yüksek dereceli memurlar vatandaşların hayatını devletin koruduğunu iddia etseler bile, o zamanlar gerçek durum böyle değildi. Hattâ vatandaş, devletin temsilcilerine karşı korunmak zorunda idi.
Bugünün ehemmiyeti bütün neticelen ile tam manasıyla derhal takdir edilemedi. Fakat muzaffer S.A. mensupları kendi kendilerine ve liderlerinin dirayet ve basiretine itimat ve imanlarının arttığını hissettiler. Artık etraf bizimle ilgilenmeye başladı. Nasyonal Sosyalist Hareketin, Marksizm'e lâyık bir akıbet hazırlayacağına inananların sayısı çoğaldı. Yalnız demokrat kafalılar, bizlerden demokratik bir cumhuriyete, sert bir hücumu, barışçı sözlerle karşılayacak yerde, yumruk ve sopalarımızla püskürtmek hakkını kullandığımızdan şikâyetçi idiler.
Burjuva basın her zaman olduğu gibi bu sefer de korkak davrandı. Fakat, kendilerinin yapamadığını, bizler Cobourg'da yaptığımız için, gizlice sevinmekten de geri kalmadı. Marksçı işçiler, daha doğrusu yollarını şaşırmış olan işçiler Nasyonal Sosyalistlerin yumrukları ile uyandıkları vakit bizim de bir ideal uğrunda mücadele ettiğimizi gördüler. Çünkü insan sadece inandığı ve sevdiği şey uğrunda kavga eder. Bu tecrübe ile sabittir.
S.A'nın kendisi de bu hâdiseden faydalandı. Bu organımız o kadar çabuk büyüdü ki, Partimizin 27 Ocak 1923 te yaptığı kongrede bayrağın selâmlanmasına altı bin kişi katıldı. Bu münasebetle ilk S.A. takımları tamamen yeni üniformalarını giyerek meydana çıktılar. Cobourg olayları ve bundan aldığımız ders S.A. için bir üniformanın ne kadar lüzumlu olduğunu gösterdi.
Üniforma yalnız bu teşekkülün ruhunu canlandırmak için değil, aynı zamanda herhangi bir karışıklığa fırsat bırakmamak ve birbirlerini tanımak için bir işaret olarak da faydalı idi.
O zamana kadar S.A.lar kollarında pazuband taşıyorlardı. Şimdi malûm olan gömleği ve kasketi de giymeye başladılar.
Cobourg'da şu mühim neticeyi de elde etmiştik. Kızıl tedhiş, senelerden beri başka partilerin bütün toplantılarını dağıtıyordu. Fakat şimdi, bizler toplantı hürriyetim iade ediyorduk. Artık Nasyonal Sosyalist birliklerimizi bir vakitler kızılların at koşturdukları yerlere yığmaya başladık. Böylece Bavyera'mn "kızıl kuleleri" Nasyonal Sosyalist Hareket karşısında birer birer düşmeye başladı. S.A. zaman ilerledikçe vazifesini daha iyi idrak etmeğe başladı. Gayesiz ve hayatı mühim olmayan bir müdafaa teşkilâtı olmaktan çıkarak, yeni bir milli Alman devletinin kurulması uğrunda kavga eden canlı bir teşkilât hüviyetini kazandı.
Bu mantıki gelişme 1923 senesinin Mart ayına kadar devam etti. Ancak bu sırada ortaya çıkan bir olay, beni S.A.'mn kurulu düzeninde değişiklik yapmaya yöneltti.
3. 1923 yılının ilk aylarında Rurh bölgesinin Fransızlar tarafından işgal edilmesi S.A.'mn gelişmesinde üçüncü büyük rolü oynadı.

(Bugün bu hususta serbest bir şekilde yazı yazmak henüz mümkün değildir ve milli menfaatlere uygun düşmez. Bu meseleden ancak genel olarak söz edilebilir.)
Bizim için hiç de bir sürpriz teşkil etmeyen Rurh bölgesinin işgal olayı, artık o korkakça geri çekilme politikasından vazgeçilmesini ve savunmaya büyük önem verilmesi gerektiğini gösterdi. O zaman safları arasında binlerce genç ve kuvvetli insanı bulunduran S.A. da bu milli vazifeye iştirakten çekinmezlerdi. 1923 senesi ilkbaharı ile yaz aylarında S.A. bir askeri mücadele teşkilâtı haline geldi. 1923 senesinin bundan sonraki olaylarında bizim hareketimize ait gelişmeyi, büyük kısmı itibariyle bu yeni teşkilâta atfetmek gerekmektedir.
1923 yılı olaylarından kaba çizgiler halinde söz ettiğim için, burada yalnız şuna değinmekle yetineceğim: O dönemde S.A.'mn değişimi, eğer bu yeni teşkilâtı gerektiren şartlar, yani Fransa'ya karşı aktif bir direnişe girişilmesi keyfiyeti yerine getirilmemiş olsaydı, bizim hareketimiz için çok zararlı olurdu.
1923 senesinin neticesi ilk bakışta ne kadar müthiş görünürse görünsün, soruna daha başka bir açıdan bakıldığında hemen hemen çok gerekli idi. Keza, S.A.'mn kesin değişmesine engel oldu. Alman hükümetinin tutumu bunu gereksiz hale sokmuştu ve hareketimiz için de bir faydası yoktu. Onun için yine aynı yolda yürümekte devam edildi.
1925 senesinde yeniden düzene konan parti S.A.'yı başlangıçta anlattığımız ve açıkladığımız ilkelere göre tekrar kurmak lüzumunu duydu. Parti, başlangıçtaki kutsal görüşlerine dönmeli ve S.A. ile hareketlerinin ideali uğrundaki mücadeleyi temsil etmek ve kuvvetlendirmek için bir vasıta meydana getirmelidir. Özellikle, S.A.'yı, Nasyonal Sosyalist ve ırkçı ülkü için, yüz bin kişilik bir koruyucu kuvvet olarak meydana getirmeye çalışılmalıdır.

BÖLÜM 22

1919 yılının kış aylarında ve daha çok 1920 yılının baharında ve yazında, olağanüstü bir önem taşıyan bir sorun hakkında, bir durum almak zorunluluğu ortaya çıkmıştı. Bu kitabımın birinci bölümünde Almanya'nın karşı karşıya kaldığı yıkılma tehlikesi hakkında tespit ettiğim birtakım hususlardan söz etmiştim, işte bu sırada Almanya'nın kuzeyini, güneyinden ayıran eski hendeği büyütmek için, ingilizlerle Fransızlar tarafından yapılması gerekli olan propaganda yöntemine imada bulunmuş ve değinmiştim.
1915 yılı baharında, basında sistemli bir biçimde Prusya'yı hedef alan ve hicveden *yazılar* yayınlandı. Bu *yazılar,* savaşın sorumluluğunu yalnız Prusya'ya yüklüyordu. Bu yayın, 1916 yılında ustaca olduğu kadar, kesin biçimde hakarete de dönüşmüştü. En basit içgüdülere hitap ederek, Güneydeki Almanları, Kuzeydeki Almanlara karşı kışkırtmaya çalışılıyordu. Bu yayın meyvesini vermeye başlamıştı. Gerek hükümet yetkililerini ve gerek orduda yüksek makamlarda bulunanları, daha doğrusu Bavyera ordusu liderlerini, bu mücadeleye son vermek için gereken azim ve kesinlikle müdahale etmemiş olmalarından dolayı, kınamak hakkı doğmuştur. Bu kimseler işledikleri bu hatalarından ötürü, hiçbir zaman kendilerini temize çıkaramayacaklardır. Tanrı onların gözlerini karartıyor ve onlara görevlerini unutturuyordu. Evet, hiçbir şey yapılmadı. Aksine bazı yerlerde bu mücadele iyi karşılandı. Bunlar, birliğe giden gelişme yolunu tıkamakla kalmayıp, federasyon eğilimlerini otomatik olarak güçlendireceklerini düşünemeyecek kadar dar kafalı kimseler idi. Fakat tarihte bu kadar hile dolu bir ihmal, pek ender olarak bu kadar acı bir cezaya çarpılmıştır. Prusya'ya yapılan hakaret ve ona yüklenmek istenen ziyan, bütün Almanya'yı kapsamına aldı. Sonunda yıkılma işi hızlandırıldı. Yalnız Almanya parçalanmakla kalmadı, imparatorluğu oluşturan Alman devletleri de bölündüler.
Prusya aleyhinde yapay olarak körüklenen kin, büyük bir hırs ve şiddetle Münih'te ortaya çıktı ve ilk önce burada hanedan aleyhinde bir kıyam patlak verdi.
Savaş sırasında süregelen düşman propagandasının Prusya'ya karşı bir fikir hareketini yalnız başına getirmiş olmasına ve bu tuzağa düşen halkın lehinde mazeretler bulunmadığına inanmak ve bunu böyle kabul etmek hatalı olur. Savaş sırasında genel ekonominin teşkilât

biçimi, Reich'ın her yanını vesayet altında bulunduran ve bir dolandırıcının kurbanlarına yaptığı gibi, ülkeyi istismar eden, gerçekten pek anlamı olmayan merkeziyet yönetimi idi. İşte Prusya aleyhindeki düşüncelerin doğmasına yardımcı olan başlıca sebepler bunlardı. Çünkü mutat tipteki halk adamı için, merkezleri Berlin'de bulunan savaş ofisleri, bizzat Berlin demekti. Berlin ise Prusya idi. Halk ise, bu savaş stoklarının, Berlinli veya Prusyalı, hatta Alman olmayan kimselerin elinde bulunduğunu bilmiyordu. Zavallı halk kendim, Reich'ın payitahtında işleyen kine, payitahta layık görülen o âdi teşkilâtın tahriklerine kaptırmıştı. Aynı zamanda, Bavyera hükümeti tarafından da bu tecavüz ve tahriklerin içyüzü açıklanmıyordu. Yahudi ise, savaş ofisleri perdesi altında elinde tuttuğu iktisat politikası ile Alman halkının zararına, meydana getirdiği âdi yağma hareketinin, tahrik unsuru olduğunu gayet iyi biliyordu. Yahudi için, galeyana gelen halk kendi boğazına sarılmadıkça, korkulacak ve çekinilecek bir tehlike mevcut olamazdı. Bunun için Yahudi, halkın kinini, kendi üzerinden uzaklaştırarak, bu kin ve isyanın bir başka tarafta boşaltılmasını gayet iyi becerdi. Bavyera Prusya ile, Prusya da Bavyera ile kavgaya tutuşsunlar, bu yeterdi, işte Yahudi'nin arayıp da bulamadığı şey!
Kavga ne kadar şiddetli ve korkunç olursa, Yahudi için o kadar makbuldü, iki memleket sonsuz bir garez ve hiddetle birbiri ile kapışacak olursa Yahudi'nin rahatı da o kadar iyi temin edilmiş olurdu. Böylece kamuoyunun dikkati bu uluslararası oyundan uzak tutuluyordu. Bu kavga en tehlikeli bir safhaya geldiğinde basiret sahibi kabiliyetli birkaç kimsenin müdahalesi ile mücadele sakinleşti. Yahudi bu durum karşısında yeni bir tahrike müracaat etmekte gecikmedi.
Güney ile kuzeyi birbirine düşürerek bundan yararlananlar derhal olayın üzerine atılarak, kor haline gelen ateşi körüklediler. Sonunda gizli gizli devam eden nefret ve isyan tekrar alevler saçmaya başladı.
Yahudi Almanları soymak için, Alman milletlerini oyaladı ve kamuoyunun dikkatini dağıtmak üzere her türlü dalavereyi çevirdi. Daha sonra devrim oldu.
Halk, küçük burjuva ile kültürü az olan işçi, 1918 yılına kadar olan hâdiseleri anlayamadı. Fakat 1918 yılının Kasım ayında meydana gelen devrimi Alman halkının kendisine "Nasyonal" denen kısmı, hiç olmazsa devrim patladığı vakit anlamalı ve takdir etmeli idi. Çünkü devrim hareketinin lideri kendisini derhal Bavye-ra'nın çıkarlarını koruyan bir kimse olarak ilân etti. Uluslararası Yahudi Kurt Eisner, Prusya'ya karşı Bavyera ile çıktı. Halbuki bu serserinin hayatı tetkik edilecek olursa, Bavyera'nın çıkarlarını savunmaya ehil olmadığı görülürdü. Ayrıca onun gözünde, Tanrı tarafından yaratılmış olan bu dünyada Bavyera'nın varlığının devam etmesi keyfiyeti pek önemsizdi.
Kurt Eisner, Bavyera'da inkılâpçıların kıyam hareketine Bavyera'nın menfaatleri noktasından bakmıyordu. O Yahudiliğin başdele-ge sıfatı ile bütün bu hareketleri idare ediyordu. Almanya'yı parçalamak işini çabuk bitirmek istiyordu. Bunun için Bavyeralılara ihtiyacı vardı. Onların içgüdüye dayalı eğilimlerinden ve antipatilerinden yararlanıyordu. Bu pis Yahudi'nin amacı, savunmasız hale gelen ve parçalanmış olan Reich'ı tamamen komünizmin bir avı haline getirmekti.
Bu âdi herif zıbardıktan sonra, yerine geçen diğer pis Yahudiler de Kurt Eisner'in taktiğini kullandılar.
Sosyalist milletvekillerinin çoğunluğundan ayrılan bir grup, Sosyalist Demokrat Parti'yi meydana getirdi. Bu Marksçılar kendilerine müstakil parti adını vererek Alman Devleti'nin hissiyatına ve içgüdülerine el uzattılar. Halbuki bu kızıllar, mecliste savaş-tahsisatı-na olumlu oy vermekten kaçan alçaklardı.
Bâvyera'yı işçi ve Asker Şûraları Cumhuriyeti'nden kurtaran askeri kuvvetlerin bu hareketleri Yahudiler tarafından Bavyera işçilerinin Prusya militarizmine karşı mücadelesi olarak yorumlanıyordu. Şûralar Cumhuriyeti'nin ezilmesi, Alman ülkelerinde olumlu tesir hasıl

etmesi icap ederken Münih'te bu hareket akıl ve mantık dışı olarak Bavyeralıları Prusya'ya karşı daha çok ayaklandırdı.
Komünist tahrikçilerin Şûralar Cumhuriyetinin kaldırılmasını, Prusya militarizminin, antimilitarist ve Prusya aleyhtarı olan Bavye-ralılar üzerinde bir zaferi olarak göstermeleri, semeresini çok bol verdi. Kurt Eisner, Landtag seçimlerinde Münih'te ancak on bin taraftar bulduğu ve komünist partisi de üç bin oy alabildiği halde Cumhuriyetin düşmesinden sonra iki partiye verilen oyların toplamı yüz bine yükselmişti.
İşte bu tarihten itibaren Almanları birbirleri aleyhine tahrik e-den bu mücadeleye müdahale etmeye başladım.
Öyle bir mücadeleye girişiyordum ki, bu mücadele halk tarafından hiç, ama hiç tutulmuyordu. Şûralar Cumhuriyeti devam ettiği sıralarda Münih'te yapılan toplantılarda, Almanya'nın diğer bölgeleri ve bilhassa Prusya aleyhine saçılan kin ve nefret o kadar yayılıyordu ki, bazen bu toplantılarda bir kuzeylinin hazır bulunması demek, o kuzeylinin hayatını tehlikeye atması demek oluyordu. Bu toplantılarda sık sık "Prusya'dan ayrılalım", "Kahrolsun Prusya", "Prusya'ya karşı savaşalım" gibi manasız sesler ve bağırışmalar duyuluyordu.
Bu öyle bir ruhsal durumdu ki, Bavyera'nın egemenlik hukukunun parlak bir temsilcisi bunu Reichstag'da şu husumet çığlığı ile özetlemişti: "Prusyalı olarak çürümektense, Bavyeralı olarak ölmek daha iyidir."
Münih'te Lövvenbraukeller'de yapılan bir toplantıda, etrafımda pek az bir dost bulunduğu sırada bu deliliğe karşı itiraz ettim. Bu itirazımın toplantıda ne ifade ettiğini anlayabilmek için, o devrin toplantılarında hazır bulunmak gerekirdi.
Hezeyan içinde, tahrik edilmiş kalabalık bana karşı aç köpekler gibi uluduğu ve bizi tepelemek tehdidini savurduğu vakit neler hissettiğimi anlatamam. Bu sırada bana savaş arkadaşlarım refakat ediyorlardı. Bu kudurmuş kalabalık asker kaçaklarından ve serserilerden meydana gelmişti. Bir kısmı da savaş sırasında geri hizmetlerinde bulunmuş olanlardı. Biz ise vatanı müdafaa ediyorduk. Fakat böyle sahnelerin bana faydası oluyordu. Çünkü taraftarlarımın küçük kuvveti kendilerini bana daha çok yakın hissediyordu. Çok geçmeden bu kimseler benim için "hayatta ve ölümde" sadakat yemim ettiler.
1919 senesinin on iki ayında devamlı bir şekilde devam *e*-den bu mücadeleler, 1920 senesi başından itibaren daha da şiddetlendi. Bu arada bir sürü toplantı yapıldı. Münih'te, Sonnenstrasse'de Wagner Salonu'nda olan toplantıyı, hiç unutamam. Bu toplantıda en şiddetli hücumlara karşı koymak zorunda kaldık. Çok zaman benim taraftarlarım sayısız fena muameleler gördü. Bunların yerlere atılarak çiğnendikleri, ölü bir hale getirilerek kapı dışarı edildikleri oldu.
Ancak cephede tanıştığım arkadaşlarla girişmiş olduğum bu mücadele, o sırada kavgayı adeta kutsal bir vazife olarak kabul eden genç hareket mensupları tarafından devam ettirildi. Benim için yalnız Bavyeralı taraftarlarımıza güvenerek, o günlerde bu aptallık ve hıyanet dolu saldırılara karşı çıkmaya cesaret etmemiz bugün bir gurur ve iftihar vesilesidir. Belki bu işe eğilim göstermemiz budalalıktı. Fakat şunu biliyordum ki, arkadan gelen kalabalık zekâsız olduğu kadar da namuslu kimselerden meydana gelmişti. Fakat bu işi tertip edenler ve yönetenler için böyle söylenemezdi. Onları akıllı ve Fransız parası ile çalışan birer hain olarak kabul ediyorum. Bugün de bu kanaatimi korumaktayım.
Bizim mücadelemizi özellikle zorlaştıran şey, çevrilen dolabın tek sebebi gibi gösterilen federalist eğilim öne sürerek, gizli maksadın uygulama mevkisine başarı ile konması idi. Prusya aleyhinde yapılan tahriklerin federalizm ile hiçbir alâkası yoktu. Federalist bir zihniyetin, konfederasyona dahil olan bir devleti çökertmesinin veya parçalanmasının bir açıklaması yapılamazdı. Ayrıca bunu görmek de insanı şaşkına çeviriyordu. Çünkü Bismarck tarafından Re-ich'ı tarif etmek için kullanılan düsturdan yararlanan bir federalist eğer bu hareketinde samimi olsa idi, Bismarck'ın kurduğu Prusya devletinden toprak almaya kalkışmaz ve toprak parçası koparılmasını arzulamazdı. Eğer, Prusyalı bir muhafazakâr parti,

Franconien'in Bavyera'dan ayrılmasını istese veya bu ayırma işini çabuklaştırsa idi, Münih'te kıyamet kopmaz mıydı?
işin içyüzü böyle idi. Bunun için federalizmin hayranı olanlara ancak acınırdı. Bu kimseler, alçak, âdi, hokkabaz heriflerin kurbanı olduklarını bilemiyorlardı. Bunlar aldatılmışlardı. Federalist fikri bu şekilde kötülenirken, bu fikir taraftarlarının yardımı ile mezara itiliyordu. Reich'ın federalist teşkilâtı lehinde propaganda yapılırken, böyle bir siyasi teşekkülün en büyük unsuru olan Prusya'ya her halde hakaret edilemezdi. Böyle yapılmakla bu konfedere devletin hayatı mümkün olduğu kadar kısaltılıyordu. Lâfta federalist olanlar inkılâp ile kurulan demokratik rejimle aynı şey kabul edilmesi imkânsız olan Prusya'ya hücum ettikleri için, bu netice akıl sır ermez bir hal oluyordu. Bu sahtekâr federalistlerin tahrik ve âdi eleştirileri, daha ziyade Güney Almanya'yı veya Yahudi ile Weimar Anayasası yazarlarım hedef alacak yerde, eski muhafazakâr Prusya'nın temsilcilerine tevcih ediliyordu.
Bu mücadele taraftarları Yahudilerle temastan çekmiyorlardı. Buna hayret etmemek lâzımdır. Bu şekil davranış muammanın bütün anahtarlarını bize verir.
Yahudi, inkılâptan önce, savaş sıralarında halkın dikkatini kendi savaş ofislerinden ve kendi üzerinden nasıl uzaklaştırdı ve Bavye-ra halkını Prusya aleyhine nasıl ayaklandırdı ise, devrimden sonra da yağma teşebbüsünü herhangi bir şekilde örtmesi lâzım geldiğini biliyordu. Bunun için Almanya'nın nasyonal unsurlarını birbirleri aleyhine kışkırtmaktan geri kalmadı. Bavyeralı muhafazakârlar, Yahudiler tarafından Prusyalı muhafazakârlar aleyhine kışkırtılıyordu.
Bütün ipleri parmaklanna geçirmiş olan Yahudi, gayet zeki hareket ederek âdi bir şekilde tekrar bu işe koyuldu.
Yahudi, öylesine kudret ve yetki suiistimalleri meydana getirdi ki, bunların sonucu olarak binlerce kişi topraklara gömüldü. Bu kurbanların arasında hiçbir zaman tek bir Yahudi yoktu. Hepsi de Almandı.
Yahudi'nin, halkın dikkatini başka tarafa çevirmek hususunda gösterdiği mahareti bugün dahi tespit etmek mümkündür.
Bavy er ahlar, Berlin'in sayıları dört milyonu bulan işçilerini ve görevleri ile meşgul olan üreticilerini görmüyorlardı. Onların gördükleri, ahlâkın bozuk olduğu batı mahallelerinin Berlin'i idi. Ne var ki Bavyeralıların kinleri bu ahlâk yönünden bozulmuş mahallelere yöneltilmiyordu. Onlar yalnız Prusya kentini göz önünde tutuyorlardı. Pişmanlık duyulacak birçok sebep vardı.
Yahudi'nin halkı başka tarafta oyalayarak, onun dikkatini kendi üzerinden uzaklaştırmakta gösterdiği ustalığı, bugün bile saptamak mümkündür.
1913 senesinde dahi bir Yahudi aleyhtarlığı bahis mevzuu olamazdı. Ben o günlerde, Yahudi kelimesinin söylenmesinin ne kadar zor olduğunu bugün bile hatırlıyorum. Eğer ağzınıza Yahudi kelimesini alacak olursanız, ya sizin yüzünüze aptal aptal bakarlardı veya siz korkunç bir muhalefetle karşılaşırdınız.
Bizim gerçek düşmanımızın kim olduğunu halka öğretmek için yaptığımız ilk mücadele o günlerde hemen hemen hiç başarı ihtimali göstermiyordu. Fakat, zamanla yaptığımız azimli mücadele semeresini vermeye başladı.
Yahudi aleyhtarlığı 1918 senesi son ayları ile 1919 senesinin başlarında kök salmaya başladı, işte Nasyonal Sosyalist Hareket bu Yahudi aleyhtarlığını daha sonra geliştirdi. Bilhassa, bu Yahudi aleyhtarlığını, burjuvazinin dar çevrelerinden kurtarıp halk faaliyetinin zembereği ve parolası haline getirdik.
Ancak biz Nasyonal Sosyalistler olarak Alman milletine bu büyük tehlikeyi haber verdiğimiz vakit, Yahudi denen sahtekâr, kendi müdafaasını hazırlamış bulunuyordu. Bu durum karşısında, hemen eski taktiklere başvurdu. Şaşılacak bir süratte, ırkçı kuvvetleri parçaladı ve bunları birbirine düşürdü. Etrafa tefrika tohumlan saçmaya başladı. Yahudi, derhal Katolik

tahrikliği meselesine sarıldı ve bunu ortaya attı. Böylece Katolik ile Protestanlığı, birbiri ile mücadeleye sevk ederek halkın dikkatini başka taraflara çevirdi.
Yahudiliğin, birlik olmuş güçler tarafından hücuma uğramaması için düşünülecek tek yol buydu. Yahudi de bu işi gayet kolay yaptı. Mezhep ayrılıklarının halka verdiği zarar hiçbir zaman Yahudi tarafından onarılmadı.
Yahudi, maksadına ulaşmıştı. Katolikler ile Protestanlar birbirleri ile mücadele ederken, üstün ırkların ve bütün Hıristiyanların tek ve korkunç düşmanı olan Yahudi de oturduğu yerden keyifli keyifli gülüyordu.
Bir vakitler Yahudi, federalizm ile merkeziyetçileri birbirine düşürmüştü. Onları birbirleri ile mücadeleye sevk ederken her ikisini de zayıf düşürüyordu. Bu arada Yahudi, kendi milletinin hürriyetim sanat ve meta haline getirerek, büyük uluslararası maliye âlemi hesabına Almanya'ya hıyanet ediyordu. Yahudi bugün iki mezhebin birbirleri ile kavga etmelerini sağlamıştır. Bu mezheplerin ve kişilerin dayandıkları temeller uluslararası Yahudi'nin çıkardığı zehirle yok edilmektedir.
Artık, Yahudi kanının yayılması ile, her gün ırkımızda büyük bir tahribat oluyordu. Kanımızın bu zehirlenmesi asırlarca devam ederse, ancak asırlarca sonra temizlenebilir. Irkımızın çöküşü neticesi, Alman milletinin üstün ırk vasfı ortadan kalkacak, neticede medeniyet yaratma kabiliyetimiz sıfıra ulaşacaktı, işte bütün bunlar düşünülmeli ve Yahudilerin bu işi sistemli bir şekilde yaptıkları öğrenilmelidir.
Bugün, hiç değilse büyük şehirlerimizde, Güney italya'nın düzeyine düşmek tehlikesinin ortaya çıktığı düşünülmelidir. Ama ne var ki, kanımızın böyle pisliklere bulaşmakta olduğunu görmeyi be-ceremiyorlardı.
Bu kara saçlı sahtekârlar, milletimizin zararına çalışarak tecrübesiz olan genç kızlarımızı kirletiyorlardı. Bu âdi hareket ise dünyada hiçbir şeyle telâfi edilemeyecek şekilde tahriplere yol açıyordu. Diğer taraftan Katolik ve Protestan mezhepleri de asıl insanın, bu â-di hemcinsi tarafından harap edilmesine sadece seyirci kalmaktaydı. Oysa dünyanın geleceği için Katoliklerin mi Protestanlara, yoksa Protestanların mı Katoliklere galip geleceği bir mesele değildir. Asıl mesele, üstün ırka dahil olanların ayakta kalıp kalmayacaklarıdır. Durum böyle iken bu iki Hıristiyan mezhebi üstün ırkı yok etmek hareketine karşı birleşip mücadele etmek yerine, birbirleri ile çekişmekteydi.
Irkçılık sahasında yer alan herhangi bir kimse, mezhebi ne olursa olsun, devamlı olarak Tanrı'nm iradesinden rastgele bir şekilde bahsedeceği yerde, Tanrı'nm iradesine göre hareket etmek ve Tanrı'nm eseri olan insanlığın kirletilmesi faaliyetine karşı durmak vazifesi ile mükelleftir.
Çünkü insanlara şekillerini, kabiliyetlerini Tanrı vermiştir. Tanrı'nm eserini yok etmek, O'nun yaratma iradesine savaş ilân etmek demektir.
Bunun için herkes, kendi mezhebine mensup olanın diğer mezheplerle mücadele etmesini önlemeli ve diğer mezhep mensupları ile birlikte, Hıristiyanlıkla kavga etmeye çıkan sahtekârlarla mücadele etmelidir. Mezheplerin herhangi bir tarafını tenkit etmek, aramızdaki dini ayrılığı geliştirmekten başka bir işe yaramaz. Böyle bir girişim, Almanya'yı bölüşmüş olan iki mezhep arasında, bir yok etme savaşının tohumlarını atar. Bizim milletimiz din bakımından Fransa, italya ve ispanya ile mukayese edilemez. Bu üç memlekette her hangi bir dini inanış tenkit edilse, klerikalizm* ya da ültramon-tam'zm** aleyhinde fikirler ortaya atılsa bile, bu hareketler mezhep ve tarikat mensuplarını birbirine düşürmez.
Ama, Almanya'da bu yapılamazdı. Çünkü böyle bir mücadeleye, Protestanlar muhakkak katılacaklardır, tşte öteki ülkelerde yalnız Katolikler tarafından, Protestanların en yüksek din adamlarının siyasal yönden yapacakları nüfuz yolsuzluklarına karşı alınacak savunma tedbirleri, Almanya'da derhal Protestanlık tarafından, Katolik mezhebine yöneltilmiş bir saldırı niteliğine dönüşecektir. Bir mezhebe mensup inançlı kişiler tarafından, bir başka mezhebin içinde ortaya çıkarılan herhangi bir yanlış davranışın varlığı, o mezhebin inanmış

kişilerince bilinse bile, şiddetle reddedilir. Bu iş o kadar ileri götürülür ki, kendi kiliseleri içinde gördükleri yolsuzlukların düzeltilmesine taraftar olan kişiler bile, bu yolsuzluğun giderilmesi bir başka mezhebin otoritesi tarafından tavsiye edilir ve özellikle istenirse, derhal bu işten vazgeçerler ve sonra bütün çabalarım dışa yöneltirler. Otoritenin böyle bir uyarı ya da istekte bulunması, kendisi ile ilgisi olmayan işlere karışmak gibi, uygunsuz bir girişim sayılır. Bu türlü girişimler, milli toplumun çıkarlarım savunma hususunda sahip olduğu yüksek hak üzerine dayandırılsa bile, mazur görülemezler. Çünkü bugün, dinsel duygular, milli ve siyasal düşüncelerden çok daha derin bir etki ve nüfuza sahip bulunmaktadır, iki mezhebi, birbirlerine karşı pek çetin bir savaş vermeğe kışkırtmakla, bu durum zerre kadar değiştirilmiş olmaz. Eğer karşılıklı bir hoşgörü, millete, bu alanda uzlaşma yönünde etki yapacak bir geleceğin nimetlerim sağlarsa, işte ancak o zaman iş değişir. Ben bugün dahi, ırkçı harekete dini kavgaları karıştırmaya yeltenen kimseleri, (* Klerikalizm: Kilise mensuplarının özel ve genel yaşama karışmalarına taraftar olanların fikirlerinin bütünü.
** Ültramontenizm: Papanın hüküm ve söz geçerliliğinin yayılması fikri.) herhangi bir komünistten daha çok milletimizin düşmanı kabul | ederim ve bu fikrimi söylemekte tereddüt göstermem. Nasyonal Sosyalist hareketin bir gayesi de, komünisti kendimize çekmek ve doğru yolu göstermektir. Fakat ırkçıları saftan çıkararak onları kutsal vazifelerden alıkoymak isteyen kimse en kötü ve âdi hareketi yapmış olur. Bu âdi hareket ister şuurlu, ister şuursuz yapılmış olsun, meselenin mahiyeti kesinlikle değişmez. Bu işe teşebbüs etmiş kimse Yahudi menfaatlerinin bir numaralı adamı demektir.
Çünkü Yahudi'nin âdi görevi, ırkçı hareket, kendi menfaatlerini haleldar ettiği müddetçe asil ırkın kanını akıtmak ve ırkı, dini mücadeleler içinde takatten düşürüp bitkin bir hale getirmektir.
Evet, bu sözlerimde ısrar ediyorum. Yahudi ırkın kanını, ırk
bitkin hale gelene kadar akıtır.
1924 senesinde ırkçı hareketin en büyük vazifesinin "ultra-montanisme" ile mücadele olduğunu birdenbire keşfeden sahte efendiler bu hareketi yok etmediler, ancak, ırkçı hareketi paramparça ettiler.
Irkçılar arasında, bir Birmarck için imkânsız kalmış bir şeyi yapmağa kabiliyetli olduğunu zannedecek kadar ham bir kafanın bulunabileceğini düşünmek beni çileden çıkarmaktadır. Nasyonal Sosyalist liderler, Nasyonal Sosyalist Hareketi bu gibi kavgalara sokmak için meydana gelecek bütün teşebbüslere gayet kafi ve azimli bir şekilde muhalefet etmeli ve karşı koymalı, aynı zamanda bu gibi plânların lehinde konuşanları ve propaganda yapanları derhal partiden ihraç etmelidir.
1923 senesinin sonbahar aylarında bu hususa dikkat edip muvaffak oldular. En koyu bir Katolik, bizim partimizde en koyu bir protestonla birlikte hareket ederken, vicdanı, kendi dini kanaatleri ile çatışmadı. Her iki mezhep mensubu da üstün ırkı tahrip etmek isteyen düşmana karşı mücadelede birbirlerine saygı göstermeyi öğrenmişti. Aynı zamanda, bu yıllar içinde, bizim hareketimiz Merkez Partisi'nin aleyhinde şiddetli biçimde mücadele etmişti. Bu pek şiddetli mücadeleler, dinsel sebeplerden ötürü çıkmamış, yalnız milli, ırkçı ve ekonomik görüşler yüzünden sürdürülmüştü, işte o zaman başarı bizim oldu. Şöylece bugün bile daha iyi bilgi sahibi olduklarını ileri sürenlerin hatalarını ispat etmiş olduk. Mezhep kavgaları son senelerde pek şiddetlenmişti. Gözleri dönen ırkçı Almanlar, haklı hareketlerinin ne kadar manasız olduğunu görmez hale gelmişlerdi.
Bu arada Marksist ve dinsiz gazeteler gerekli gördükçe mezheplerin fahri avukatları olup, saçmalığı her ölçüyü aşan ve taraflardan birini ağır bir şekilde itham eden asılsız beyanlar neşrederek ateşi körüklüyorlardı.
Fakat birtakım hayaller uğruna kanının son damlasına kadar savaşmaya muktedir olan Alman milleti için, bu türlü silâha sarılma çağrıları öldürücü bir tehlike teşkil eder. Bu, tarihle

sabittir. Bu şekil tahrikler milletimizi esas meselelerini çözümlemekten daima alıkoymuştur. Biz din kavgaları ile uğraşırken diğer devletler dünyayı paylaşıyorlardı.
Irkçı hareket, "ültramontanizm" tehlikesinin mi, yoksa Yahudi tehlikesinin mi daha korkunç olduğunu tespitle meşgulken Yahudi, ırkımızı kirleterek Alman milletinin hayatını temelden yıkmakta ve tahrip etmekte idi. Bu ırkçı şampiyonların bu hareketlerini gördükten sonra daima şöyle dua ettim:
— *Tanrım, Nasyonal Sosyalist Hareketi bu gibi dostlardan koru. Hareketimizin âdi düşmanlarına gelince, Nasyonal Sosyalist cereyan onu tek başına yok edebilir.*
Nasyonal Sosyalist Hareket, Yahudilerin 1919 ve 1921 yılları arasında, üç sene devam eden ve hile ile tahrik ettiği federalizm ve bırlikçilik mücadelesine iştirak niyetinde değildi. Fakat bu âdi tahrikler neticesinde ortaya çıkan meseleler, Nasyonal Sosyalist Hareketi bu dâva karşısında bir vaziyet almaya mecbur bıraktı. Almanya federal mi, yoksa merkeziyetçi bir devlet mi olması idi? Kanaatimizce ikinci mesele daha mühimdir.
Federatif devlet tabirinde, biz hükümranlık hakkını haiz devletlerden teşekkül etmiş bir camiayı anlıyoruz. Bu devletler, hükümranlık hakkının verdiği yetkide ve kendi iradeleri ile bir araya gelirler. Kendi hükümranlık haklarını kullanırken federasyona gerekli olan haklarından, federasyon lehine feragat ederler.
Bu düstur, dünyada mevcut konfederasyonların hiçbirinde tatbik edilmemektedir. Bu usule daha ziyade Birleşik Amerika Devletleri anayasasında rastlanır. Birleşik Amerika Devletleri'ni meydana getiren devletlerin büyük bir kısmı, konfederasyonu meydana getirirlerken, daha önce bir hükümranlık hakkından vazgeçmemişlerdir. Bunun için Amerika Birleşik Devletleri'nin tersine, Almanya'yı meydana getiren devletler hiç şüphe yok ki Almanya'dan önce devlet olarak mevcuttular. Gerçi Reich, hususiyetleri olan bu devletlerin hür iradeleri ve eşit olarak yaptıkları işbirliği ile meydana gelmiştir. Fakat yine de yukarıda izah ettiğim husus Almanya'ya uygulanamaz. Çünkü Almanya bu hususi devletlerden birinin yani Prusya'nın hakimiyetinin tesir ve neticesi olarak meydana çıkmıştır. Toprakların genişliği mevzuunda Alman devletleri arasında mevcut olan büyük eşitsizlik Reich'm teşekkül biçiminin, Amerika Birleşik Devleti'nin kuruluş şekli ile mukayesesine imkân bırakmaz. Alman Birliğine dahil küçük ve büyük devletlerle ve özellikle hepsinin en büyüğü olan devletle aralarında yücelik ve güç bakımından o kadar farklar vardır ki, bu yüzden Reich'm kuruluşunda, konfederasyona hepsi aynı derecede katılmadılar. Bu devletlerin birçoğu için, hukuki bir hükümranlık hakkından söz edilemezdi. Devletin hükümranlık hakkı deyimi kelimenin ifade ettiği anlamdan yoksundu.
Gerçekte, gerek geçmişte ve gerek bugün, bu sözde egemenlik hakkına sahip devletlerden çoğunu tavan arasına atmışlar ve egemenlik hakkına sahip o siyasal kuruluşların yetersiz durumlarını pek açık biçimde kanıtlamışlardır. Bu devletlerin nasıl kurulduklarını ayrıntıları ile açıklamak konumuz değildir. Yalnız şunu belirtmeliyim ki, hemen hemen hiçbirinde, sınırlar belirli bir Alman kavminin oturduğu topraklara tamamen uymamıştır. Bu oluşumlar sadece birer siyasi üründürler. Bunların bir kısmı Reich'm en kötü devirlerinde meydana gelmişlerdi. Bu oluşumların ortaya çıkışları vatanımızın âcz içinde bulunduğu ve parçalandığı sıralardır. Bu parçalanma da acz içinde olmanın hem sonucu ve hem de sebebi idi.
Eski Reich anayasası, bugünkü durumu hesaba katmıştı. Bu anayasa, Reich'ı meydana getiren devletlere konfederasyonda eşit temsil hakkı tanımıyordu. Bu devletler, topraklarının genişlikleri ve nüfusları nispetinde bir hakka sahip bulunuyorlardı.
Hususi devletlerden pek azı Reich'a kuvvet bulma imkânını vermek için, içten gelen bir samimiyetle kendi hükümranlık haklarından vazgeçiyorlardı. Fakat fiiliyatta bu hiçbir zaman mevcut olmadı. Ancak, Prusya hâkim durumu ile bu hususi devletleri zap-tedivermişti. Bismarck, Reich'a alınacak devletlere'her hakkı tanımadı. O, bunu ilke edinmişti. Bismarck, hususi devletlerden, Re-ich'a muhakkak lâzım olan şeyleri istedi. Bu ilke ılımlı olduğu kadar, hakimane bir tavır taşıyordu ve bu ilke, örf, âdet ve geleneği nazarı itibara alıyordu. Aynı

zamanda yeni Reich'a Alman devletlerinin sevgisini ve samimi işbirliğini büyük nispette sağlıyordu. Belki bu kanaat yanlıştı. Çünkü, bu prensibin, her zaman Reich'a bir hükümranlık hakkının tamamını vereceği düşünülemez. Bismarck böyle düşünmüyordu. O, halihazırda yapılması bir hayli güç olan devletler tarafından eğilim gösterilmesi ihtimali pek bulunmayan işi sonraya bırakmıştı. Bismarck özel devletlerin, zamanın düzeltme etkisine ve sürekli uygulama tasarılarına yönelik direnişlerine karşı durabilmek için, vakitsiz bir biçimde parçalama girişimlerinden daha etkili görünen gelişmenin yapacağı baskıya güveniyordu. Bismarck bu şekil düşünmekle ve hareket etmekle gerçek bir devlet adamı olduğunu gösterdi. Çünkü, Bismarck'ın "zaman"dan beklediği şey oldu. Hakikaten Reich'ın hükümranlık hakkı hususi devletlerin zararına gelişti. Almanya'nın yıkılması ve monarşik rejimin kalkması bu gelişmeye tesir etti. Çünkü, Alman devletleri mevcudiyetlerini ırki sebeplerden çok siyasi sebeplere borçlu idiler. Bu sebep de Monarşik şekil ortadan kaldırılınca bu devletlerin önemlerini ortadan kaldırıyordu, işte o zaman temelden mahrum olan bu devletlerden birçoğu hâkimiyetlerini devam ettiremediler ve bir fayda düşüncesiyle komşu devletlerle birleştiler. Hattâ bir kısmı kendiliğinden, öteki güçlü devletlere katıldılar. Bu devletlerin sahip oldukları egemenlik, olağanüstü zaafı ve vatandaşlarının kendi devletleri hakkında besledikleri fikrin önemini ortaya koymaktadır.
Monarşi rejiminin ve bu rejimin temsilcilerinin ortadan kaldırılmaları Reich'ın federatif vasfına pek acı bir darbe indirdi. Fakat en acı darbe barış anlaşması ile taahhüt ettiğimiz vecibelerle indirilmiş oldu.
Savaş kaybedilince, küçük devletlerin hiçbir zaman yerine getiremeyecekleri parasal vecibeler Reich'a yüklendi. Bu tazminatın Reich'a intikal edeceği pek açıktı.
Reich üstüne yüklenen vecibeleri yerine getirebilmek için, birtakım kaynakları eline geçirmek mecburiyetinde kaldı. Bu arada postaların ve demiryollarının Reich tarafından işletilmeleri de milletimizin tutsaklığının kaçınılması olanaksız bir sonucu idi. Reich'ın iktidar ve yetkilerinin genişlemesinin aldığı şekil manasız kalmıştı. Fakat Reich'ın buna teşebbüs etmesi de makuldü. Bütün bunların tek sebebi, Almanya'nın savaşı galip bitirebilmesi için gereken tedbirleri önceden almamış olan, kişiler ve partilerdi.
En basit sorumlular, özellikle Bavyera'da çıkarları peşinde koşan ve bu yüzden, Reich'a borçlu oldukları halde, savaş için Reich'a ödenek vermemiş olan partilerdir. Bu tedbirsizliklerinin cezasını bozgundan sonra, savaş çıkmadan önce yapacakları masrafların on misli fazlası ile ödediler. Tarih intikam alıcıdır! Yalnız şunu belirteyim ki, Tann'nın işlenen bir günaha, bu kadar çabuk ceza verdiği az görülmüştür. Birkaç yıl önce, özellikle Bavyera'da, özel devletlerin çıkarlarını, Reich'ın çıkarları üstünde tutmuş olan partiler, o zaman olayların baskısı altında Reich'ın yüksek çıkarlarının özel devletler tarafından boğazlandığına tanık oldular. Bunlar kendi işledikleri hatalarının kurbanları olmuşlardı. Bu partililerin, ülkelerinin egemenlik haklarını kaybetmelerinden ötürü yakınıp durmaları eşi görülmemiş bir ikiyüzlülüktür. Çünkü bu partilerin hepsi, istisnasız öyle bir siyaset uyguladılar ki, bunun sonuçları Almanya'nın iç siyasetinde pek derin değişiklikler olmasını gerektirdi. Bismarck'ın Reich'ı dışa karşı özgür ve anlamsız idi. Üstelik bu Reich, bugün Almanya'nın Davves rejimi altında tahammül etmek zorunda kaldığı derecede ağır ve aynı zamanda yararsız mali ödevler yüklenmemişti. Bütün yetkisi, yalnızca içte muhakkak gerekli olan birkaç vergiye münhasır kalıyordu. Demek ki, gelir konusunda kendisine özgü rejimlerden vazgeçebilir ve Reich'ı oluşturan devletlerin verdikleri paylarla yaşayabilirdi. Bu devletler, kendi egemenlik hakları güvence altına alındığı ve ödedikleri vergi tutarı nispeten az olduğu için, Reich'a karşı olumlu duygular besliyorlardı.
Ancak Reich'ın muhtelif devletler nazarında pek az sevilmesinin, devletlerin Reich'a karşı mali bir tabiiyet altında bulunmaları ile izah etmek hatalı bir propaganda, hattâ yalan olur. Hakiki sebep bu değildi. Reich'ın ifade ettiği kudretin bir ilgi görmemesinin sebebi, Reich'ı meydana getiren çeşitli devletlerin elinden hükümranlık haklarının alınması idi. Bu

alâkasızlık, daha ziyade Alman kuvvetinin bugün kendi devleti, tarafından üzüntü duyulacak bir şekilde temsil edilmesinin neticesidir. Reich'ın sancağı, anayasa şenliklerine rağmen milletin kalbine yabancı kalmıştır. Belki cumhuriyeti müdafaa eden kanunlar telkin ettiği ve etrafa saçtığı korku ile, cumhuriyet müesseselerine dokunmaya mani olabilir. Fakat, bu kanunlar sayesinde tek bir Alman'a dahi bugünkü cumhuriyet sevdiri-lemez.
Kanunlar ve zorunlu hizmetler korkusu ile cumhuriyeti kendi vatandaşlarına karşı koruma endişesinin aşırı bir noktaya vardırıl-ması, bütün rejimin en ezici ve en utanç verici biçimde eleştirilmesine yol açar.
Bazı milletlerin, Reich'ın çeşitli devletlerin hâkimiyetlerine el uzattığı için halk tarafından sevilmediğine dair ortaya çıkardıkları yalanın sebebi başka idi. Reich, kendi hâkimiyetini bu kadar geniş tutmasa bile, genel mükellefiyetler bugünkü gibi ağır kaldığı müddetçe, özel devletler Reich'a yüksek vergiler ödemeğe devam edecekleri için Reich'ın bu devletlerin sevgilerini kazanacağı düşünülemez. Böylece bu devletlerin Reich'a olan vergi borçlarının toplanması da Reich'ın hâkimiyeti zayıfladığı için zorlaşacaktır. Bu vergi borçları bundan böyle zor kullanılarak tahsil edilebilecektir. Diğer taraftan cumhuriyet, barış anlaşmalarına riayet ettiği ve bunları fes yoluna gidemediği müddetçe bu anlaşmaların ortaya koyduğu vecibeleri yerine getirmek mecburiyetindedir. Bunu tek sebebi partilerdir. Çünkü, mevcut partiler seçmenlere devamlı bir şekilde çeşitli devletlerin hâkimiyetlerinin devam etmesi lüzumundan bahsediyorlardı. Aynı zamanda bu partiler, Reich'tan hükümranlık hakkını geri alacak bir siyasete yardımcı oluyorlardı.
Reich bu durum karşısında çaresizdi. Çünkü öyle bir iç ve dış siyaset takip ediliyordu ki, bu iç ve dış siyasetin yüklediği görevleri yerine getirebilmek için başka çare bulamıyordu. Burada çivi çiviyi söküyordu. Reich'ın yabancı ülkelere karşı, Almanya'nın menfaatleri hususunda bir suçlu olarak yaptığı her borç içerideki havayı daha da bozuyordu. Bunun neticesi de, Reich'ı meydana getiren devletlerde mukavemetin artması ve artan mukavemeti önlemek için de bu devletlerin hükümranlık haklarının ellerinden alınması oluyordu. Eski Reich, memleket dahilinde barış ve sükûnu hâkim kıldı. Bu arada harice, kuvvetini de kabul ettirdi. Halbuki bugünkü cumhuriyet, yabancılara karşı zaaf gösteriyor ve kendi vatandaşlarını ezmekten başka bir şey yapmıyor. İşte bugünkü Reich ile^ eski Reich arasında göze çarpan farklar bunlardı. Kuvvet ve canlılık dolu bir milli devlet, dahilde birçok kuvvetlere ihtiyaç duymaz. Keza vatandaş devletine samimi bir sevgi ile bağlıdır. Fakat vatandaş esir durumunda ise devlet, hakimiyetini korku ve angarya ile telkin eder. Şimdiki cumhuriyet rejimi hürriyetten bahsederken vatandaşlarına karşı yalan söylemektedir. Böyle hür vatandaşlar ancak eski Almanya'da vardı.
Cumhuriyet, yabancıların hizmetinde bir esirler sömürgesi meydana getirdiği için vatandaşlara sahip değildir. Olsa olsa böyle bir cumhuriyetin ancak tebaaları olur. Bundan dolayı cumhuriyetin milli bayrağı yoktur.
Cumhuriyetin işareti hükümetin bir kararnamesi ile kabul edilmiş ve bu işaret ancak kanunlarla korunabümiştir. Alman demokrasisi için Gessler'in şapkasının rolünü oynayacak olan bu sembol daha sonra, milletimizin kalbine devamlı bir şekilde yabancı kalmış, ona nüfuz edememiştir.
iktidarda iken, kendisini duygulandırmayan bir geleneğin ve büyüklüğü kendisine küçücük bir saygı bile telkin etmeyen bir geçmişin sembolünü çamurlara batırmış olan cumhuriyet, bir gün gelecek, kendi tebaasının, kendi sembolüne duyduğu bağlılığın ne ka-. dar az ve basit olduğunu görecek ve hayrete düşecektir.
Cumhuriyet, Almanya'nın tarihinde bir perde aralığı niteliğini kendiliğinden vermiştir. Bugünkü devlet, hâkimiyetini devam ettirebilmek için muhtelif devletlerin hükümranlık haklarını yalnız maddi sebeplerden ötürü değil aynı zamanda psikolojik sebeplerden ötürü dişlemektedir. Mali sömürme politikası ile milletimizin son damla kanını de emmektedir. Bu

gidişatın pek tabii neticesi olan isyan hareketini önlemek için de, devletlerin hükümranlık haklarını ellerinden almak zorunda kalmaktadır.
Vatandaşların menfaatini, hudutları üzerinde takdir ve korumasını bilen canlı ve milli bir Reich, bu vatandaşlara devletin kuvvetinden endişeye ve tereddüde düşmeden dahilde hürriyet verebilir, işte biz Nasyonal Sosyalistlerin kanaati ve vardıkları netice budur. Fakat, canlı bir milli hükümet, vatandaşı, milletin büyüklüğü için bu gibi tedbirlerin gerekli olduğuna inandırabilirse fertlerin ve hususi devletlerin hürriyetlerine geniş çapta tecavüze kendini yetkili sayabilir. Dünyanın bütün devletleri dahildeki teşkilâtlarının gelişmesi ile bir nevi merkeziyete doğru kaymaktadır. Almanya da bu hususta yalnız kalmayacaktır. Bugün için özel devletlerden egemenlik hakkına sahip özel devletler olarak söz etmek bir ahmaklık olur. Çünkü bu hükümranlık kelimesinin ifade ettiği mana, bu özel devletlerin gülünç boylarına hiç uymamaktadır. Özel devletlerin ehemmiyeti, ulaştırma vasıtaları ve idari bakımdan gitgide azalmaktadır. Çünkü teknik ilerledikçe ticaret de modernleşmektedir. Yani ticaret merkezleri arasındaki mesafeler gittikçe kısalmaktadır. Neticede bir eski devir devletinin, bugünün tekniği karşısında bir ilden farkı kalmamaktadır. Şimdiki devletler ise eskiden bir kıta sayılırlardı. Almanya gibi bir devleti idare etmenin zorluğu, bir asır önce Brandebourg vilâyetim idare etmenin güçlüğünden büyük değildir. Teknik görünüş bakımından bu böyledir. Çünkü, bugün Münih'ten Berlin'e gitmek, eskiden Münih'ten Stamberg'e kadar olan mesafeyi almaktan çok daha kolaylaşmıştır. Bugünkü Reich'ın bütün toprakları, günümüzün nakil vasıtaları göz önüne alınmak şartı ile, Napolyon savaşları sırasında Cermen Konfederasyonu'nu meydana getiren orta boydaki herhangi bir devletin topraklarından daha az geniştir. Tespit edilen ve görülen hâdiselerden çıkan neticelere karşı zihni kapalı kalmış bir adam, imanına kıyasla geri adam demektir. Her devirde bu gibi geri adamlara, körlere tesadüf edilmiştir. Bunlara daima rast gelinecektir. Fakat ne var ki bu körler, tarihin dönen tekerleğinin hızını keserlerse de, hiçbir zaman bu tekerleğin dönüşünü durduramayacaklardır.
işte bütün bu neticeler karşısında biz Nasyonal Sosyalistler olarak kör kalmamalıyız. Bu işte de, kendi kendilerine milli adını veren burjuva partilerinin büyük ve ağdalı sözleri Nasyonal Sosyalistleri etkilememelidir. Büyük ve ağdalı sözlerin anlamı şudur. Bu partilerin kendileri de maksatlarının gerçekleşeceğine muhakkak nazarı ile bakmazlar. Keza hâdiselerin aldığı şekil ve neticelerden burjuva partileri mesuldür fakat bunu bile bile yine de büyük lâf etmekten kendilerim alamazlar.
Özellikle Bavyera'da, merkeziyetin azalmasını isteyen feryatlar bir siyasal parti maskaralığından başka bir şey değildir. Bu sözler hiçbir samimi amaca istinat etmez. Burjuva partileri bu gösterişli beyanları, gerçekleştirmeye ne zaman teşebbüs etmişlerse, istisnasız teşebbüslerinde başarısızlığa uğramışlardır. Reich, Bavyera Devle-ti'nin "egemenlik hakkına karşı bir haydutluk" diye nitelenen bir hareket yaptığı zaman, kendisine iğrenç bazı dedikoduların dışında hiçbir direniş gösterilmemiştir.
Bugün, bu mânâsız rejime karşı cephe almak cesareti gösterildiğinde, "zamanı değil" bahanesi ile, hareket ve teşebbüs kanun dışı sayılıyor, işte bu durum karşısında da hapse atılıncaya, ya da kanunsuz bir şekilde susturuluncaya kadar bu rejime karşı söz söyleniyor.
Bizim Nasyonal Sosyalist taraftarlarımız bu sözde federalistçile-rin ne kadar sahtekâr olduklarını kolayca anlayabilirler. Konfedere devlet kuramı, bu sahtekârlarca, kendi partilerinin menfaatini korumak için tıpkı din konusunda da olduğu gibi bir vasıtadan ibarettir.
Bir merkeziyet düşüncesi, özellikle ulaşım yolları yönünden ne kadar doğal görünürse görünsün, biz Nasyonal Sosyalistler bugünkü devletin bu yöndeki gelişimine karşı pek kesin ve sert bir durum almak görevi ile yükümlü bulunuruz. Çünkü, bu yoldaki tedbirlerin, sonu bir felâket olan bir dış siyaseti gizlemekten ve buna olanak vermekten başka bir amacı yoktur. Keza bugünkü Reich demiryollarını, posta yönetimini, maliyeyi vb... milli siyasetin yüksek sebepleri adına devletleştirilmesine girişmemiştir. Buna yalnız, frensiz bir uygulama siyaseti yapabilmek için kaynaklar ve güvenceler elde bulundurmak amacı ile başvurmuştur. Biz

Nasyonal Sosyalistler de böyle bir siyaseti zor duruma sokmak ve mümkün olursa tamamen durdurabilmek için uygun görünen şeyleri yapmalıyız. Bu amaçla, ilk önce milletimiz için hayati önem taşıyan kuruluşların bağlı tutuldukları merkeziyet aleyhinde uğraş vermek gereklidir. Çünkü bu merkeziyet, yalnız savaştan bu yana hükümetimiz tarafından izlenen siyasetin yabancılar lehine gereken milyarlarca parayı sağlamak amacı ile uygulanmaktadır. işte gösterdiğim bu sebeplerden ötürü, Nasyonal Sosyalist hareketin, bu yoldaki girişimlerin aleyhinde bir durum alması gerekir.
Nasyonal Sosyalistler olarak bizleri bu merkeziyet aleyhine vaziyet almaya sevk eden ikinci önemli bir sebep daha vardır. Merkeziyet, memleket dahilinde bütün icraatı ile Alman milleti için bir musibet teşkil etmiş olan bugünkü rejimin kuvvetini artırabilir. Bu rejim, yani demokratik ve Yahudileşmiş Reich, hakikaten Alman milleti için korkunç bir belâdır. Bugünkü devlet, özel devletlerce kendisine yöneltilen ve henüz devrimizin ruhu ile dolu bulunmayan bütün eleştirileri tam bir anlamsızlığa dönüştürerek, boş bir hale sokmak için çalışmaktadır. Bu durum karşısında, biz Nasyonal Sosyalistlerin ellerinde sadece özel devletlerin muhalefetine başarı vadeden bir siyasal güce temel sağlamamak ve onların merkeziyetçiliğe karşı olan mücadelelerini genel anlamda Almanya'nın yüksek milli çıkarları biçimine çevirmek için ciddi sebepler bulunmaktadır. Bizim hususi devletleri, merkeziyete karşı mücadeleye sevk etmemiz, milli Almanya'nın menfaatleri için olmalıdır. Bavyera Halk Partisi, âdi bir menfaatperestlikle Bavye-ra'nın hususi haklarını müdafaa ettiği müddetçe, biz Nasyonal Sosyalistler bu durumdan istifade ederek, Kasım inkılâbının ortaya çıkardığı rejimi yıkmak için çalışacağız. Bu hareketimiz de milletimizin yüksek menfaatleri için yapılacaktır. Reich lehine devletleştirme denilen bu faaliyetin, büyük kısmı itibariyle hakikatte bir birlik olmadığı kanaatindeyiz, işte bu kanaat, bizi, şimdilik merkeziyetçilik faaliyetine karşı olmamızın üçüncü sebebini teşkil etmektedir. Bundan dolayı, kapıları ve kasaları, inkılâp taraftan partilerin tatmin olmak bilmeyen hırslarına açık tutulan müesseseleri, özel devletlerin egemenlik haklarından ayırmak söz konusudur. Almanya'nın tarihinde iltimas ve rüşvet hiçbir zaman bugünkü demokratik cumhuriyette olduğu kadar yüzsüzce ve âdi bir şekilde memleket sathına yayılmamıştır.
Merkeziyet ilkesini gerçekleştirme konusunda gösterilen hırs ve şiddet, eskiden ehliyet ve liyakat sahibi olan memurlara yol açmak iddiasını ortaya atan partilere yöneltilebilinir. Oysa bugün çeşitli yerlere ve memuriyetlere adam bulmak söz konusu olunca, bu partiler, yalnızca adayların kendi partilerine mensup olup olmadıkları sorununa önem veriyorlar. Bunlar özellikle cumhuriyet kurulduğundan bu yana bütün ekonomik bürolara ve yönetim organlarına inanılmayacak derecede ve peş peşe gelen büyük dalgalar halinde dolan ve bugün o yerleri birer Yahudi malikanesi yapan pis Yahudi-lerdir.
Özellikle bu üçüncü düşünce ve görüş, bize merkeziyeti güçlendirmeye yardımcı olan her yeni tedbiri incelemek ve gerektiğinde ona karşı durmak görevini yüklemektedir. Böyle bir incelemeye girişmek için kabul edeceğimiz hareket noktası, milli bir siyaset olmalıdır, hiçbir zaman dar bir çerçeve içinde kalan tek olma görüşü dikkate alınmamalıdır. Biz Nasyonal Sosyalistler olarak, Reich'a hususi devletlerin hükümranlık haklarından üstün bir hükümranlık hakkı verilmesine ilke olarak muhalefet etmeyeceğiz. Bu son düşüncemiz çok önemlidir ve prensibimizin bütün parti üyeleri tarafından eksiksiz olarak bilinmesini isteriz. Aramızda bu hakka dair ufak bir şüphe dahi olmamalıdır. Biz Nasyonal Sosyalistler için devlet daha önce de izah ettiğimiz gibi bir şekilden ibarettir. Devletin cevheri, daha doğrusu bu topluluğun muhtevası millettir. Bundan dolayı bütün menfaatler, milletin hâkim ve yüksek menfaatlerine bağlı ve boyun eğmiş olmalıdır. Biz Nasyonal Sosyalistler olarak, bir milletin ve o milleti temsil eden Reich'ın sinesinde mevcut bulunan bağımsız bir siyasal kuvvete ve egemenlik hakkına sahip devlete özgü bir hukuku kabul edemeyiz. Konfedere devletlerin, yabancı devletlerde veya kendi aralarında, kendilerini temsil eden sefarethaneler bulundurmakla yaptıkları suiistimallere artık bir son vermenin zamanı gelmiştir. Bu kargaşalıklar devam

ettiği müddetçe yabancılar Recih'ın binasının sağlamlığından kuşku duyarlar ve buna göre hareket ederlerse, bu davranışlara hiç şaşmamalıyız. Bu yolsuzluklar göze çarpacak hareketlerdir. Yabancı bir memlekette bulunan bir Alman'ın hakkı, Reich'ın büyükelçiliği tarafından korunamazsa, modern dünyada önemi az olan bir devletin orta elçisi tarafından hiçbir şekilde korunamaz.
Hususi devletlerin hükümetleri tarafından medeniyeti ilerletmek için gösterilecek gayretler, gelecekte o özel devletlere verilecek öneme uygun düşmelidir. Bavyera'mn önemi için mücadele etmiş olan devlet adamı, Cermenliğe düşman değildir. Bu devlet adamı, güzel sanatlara duyduğu ilgiyi, büyük Almanya için beslediği sevgi ile birleştiren birinci Louis idi. Bu devlet adamı, devletin gelir kaynaklarını Bavyera'mn siyasi kudretini artırmak için kullanmamıştır. Birinci Louis, maddi gelirleri, Bavyera'mn medeni memleketler arasında yüksek bir yer işgal etmesi için kullanmıştır. Bu devlet adamı zor bir iş yaparken olumlu sonuçlar almıştır. O vakitler Münih önemi olmayan bir taşra şehri idi. Birinci Louis Münih'i bir Alman hükümet merkezi haline getirdi. O, böylece milli karakterleri Bavyeralılardan farklı olan Frencoien'leri Bavyera'ya tâbi bir hale getiren fikri hareketi doğurdu. Eğer Münih eski halinde kalmış olsa idi. Saksonya'da cereyan etmiş olan hal Bavyera'da tekrarlanmış olaçaktı. Belki arada şöyle bir fark olabilirdi. Bavyera'nın Leipzig'i yani Nurenberg, bir Bavyera şehri olmayacak, bir Franconien şehri olacaktı.
Münih'e bir büyüklük kazandıranlar, "Kahrolsun Prusya" diye uluyanlar değildir. Bu şehre önem veren kimse, imparatordur ve o şehri Alman milletine ziyaret edildiğinde hayran kalınacak bir mücevher olarak teslim etmiştir. Bütün bunlardan biz Nasyonal Sosyalistler bir ders almak mecburiyetindeyiz. Hususi devletlere verilen önem, artık hususi devletlerin siyasi kudretleri ile ölçülemez. Ben, bu devletlerin önemini, daha çok ırkın dalları sıfatıyla oynayacakları rolde veya medeniyetin gelişmesine yapacakları yardımda tezahür edecektir biçiminde düşünüyorum. Fakat bu hususu zaman ortadan kaldıracaktır. Çünkü gelişmiş olan ulaşım araçları insanları birbirleri ile öyle bir yoğurmaktadır ki, aynı bir ırkın dallarını birbirlerinden ayıran coğrafi hudutlar ağır ağır da olsa devamlı bir şekilde ortadan kalkmaktadır. Öyle ki, bir milletin ortaya koyduğu uygarlığın çeşitli şekilleri, ülkenin her yanında, yavaş yavaş da olsa aynı görünümü almaktadır.
Bir milletin ordusu, bu ferdiyetçi nüfuz ve tesirlerden bilhassa büyük bir dikkat ve itina ile korunmalıdır. Geleceğin Nasyonal Sosyalist devleti artık geçmişin hatalarına düşmemelidir. Bu devlete kendisine ait olmayan ve teşebbüs etmesine hakkı bulunmayan işler verilmemelidir. Ordu bir ırkın muhtelif dallarını birbirinden ayıran hususiyetleri devam ettirmeye hizmet eden bir okul olmalıdır. Ordu, öyle bir okul olmalıdır ki, bu okulda okuyan bütün Almanlar birbirlerini karşılıklı olarak anlamayı ve birbirlerine uymayı öğrenmelidirler. Bir milletin hayatında bölünmelere sebep olan hususların hepsini, ordu ortadan kaldırmakla yükümlüdür. Ordu, genç ve acemi erin dikkatini kendi küçük memleketinin ufkunun üzerinden almalı ve bu genç ve acemi ere "Alman milletinin ufkunu" göstermelidir. Asker dünyaya geldiği memleketin hudutlarını değil "Vatanın hudutlarını" görecek şekilde talim ve terbiye edilmelidir. Çünkü bu er, bir gün gelecek bu vatanı müdafaa edecektir. Bundan dolayı genç Almanı, dünyaya geldiği memlekette bırakmak manasızlıktır.
Her Alman'a askerlik hizmetini yaptığı sırada Almanya'yı tanıtmalıdır. Bugün genç bir Alman erinin eskisi gibi Almanya'yı dolaşıp ufkunu genişletmediği için buna daha çok ihtiyacı vardır.
Bu böyle olduğuna göre, hâlâ genç Bavyeralı'ya Münih'te, genç Franconienli'ye Nurenberg'de, genç Badli'ye Karlsruhe'de, genç ' Wurtmbergli'ye Stuttgart'ta askerlik yaptırmak doğru olur mu? > Pek tabii ki hayır! Genç Bavyeralı bazen Rhin'i bazen da Kuzey 'Denizi'ni görmelidir. Genç Hamburglu Alplere, genç Prusyalı | merkez Alman dağlarının doğusuna gönderilmelidir. Bu daha ma-'. küldür. Her bölgeye has vasıflar genç erlerin hafızalarında

kalma-jj; lıdır. Yoksa bu vasıflar garnizonlarda unutulursa askerlik hizmeti-r-nin bir mânası kalmaz.
Her merkezleşme teşebbüsü bizim kınama ve muhalefetimizle ' karşılaşır. Ancak, her türlü merkezleşme teşebbüslerine karşı olsak ;'. dahi, merkezleşmenin orduya tatbik edilmesi biz Nasyonal Sosya-, listleri memnun eder. Reich'ın ordusunun, bugünkü durumuna gö-
• re, hususi devletlerden kalan bir askeri kuvveti elde tutması anlam-! sız bir şey olacağı düşüncesi bir yana bırakılsa bile Reich'ın ordusun-!•. da uygulanan merkezleştirme eylemi Nasyonal Sosyalistlerce bir iler-' leme sayılır. Gelecekte milli ordu yeniden kurulduğu zaman bu iş-
• ten vazgeçmeliyiz.
Esasen yeni bir zafere koşan bir düşünce, kendini ileri doğru : iten fikri zembereği felce uğratabilecek bütün bağlantıları reddetmiştir. Nasyonal Sosyalizm, ilkelerinin, bugüne kadar konfedere devletleri birbirlerinden ayıran hudutları önemsemeden, bütün Alman milletine kendi düşünüş ve plânlarına göre eğitim ve öğretim ; sağlama hakkına sahip olduğunu iddia etmelidir. Nasıl ki kiliseler ;' kendilerini siyasi hudutlarla bağlı ve tahdit edilmiş saymazlarsa, Nasyonal Sosyalist fikir de Almanya'yı meydana getiren hususi devletlerin toprak bölüşümü yüzünden kendisini ayırıcı kabul etmez.
Nasyonal Sosyalist doktrin konfederasyonu meydana getiren federe devletin siyasi menfaatlerinin hizmetkârı değildir. Nasyonal Sosyalizm, Alman milletinin hükümranı ve tek hâkimi olmalıdır. Bu doktrin bir milletin hayatını idare etmek ve teşkilâta bağlamak vazifesi ile mükelleftir.
Demek oluyor ki, Nasyonal Sosyalizm, çizilmiş hudutların üzerinden aşmak hakkını âmirane bir sesle istemelidir.

BÖLÜM 23

1921 senesinin, benim ve Nasyonal Sosyalist hareket için büyük bir hususiyeti vardır.
Ben Alman işçi Partisi'ne girdikten hemen sonra, propagandanın idaresini elime aldım. O günlerde Propaganda konusunu çok önemli görüyordum. Önce teşkilât işleri ile uğraşmanın gereği yoktu. Bence önemli olan, Nasyonal Sosyalist fikri mümkün olduğu kadar çok sayıda kimselere duyurabilmekti. Propaganda, teşkilâttan çok önde yürümeli ve önce bu teşkilâtla yoğrulacak insan malzemesini sağlamalıdır. Bunun için, ben bilgi satan ve bilgiçlik taslayan teşkilâta karşıyım. Bu şekilde hareket edilmezse ortaya ölü bir mekanizma çıkar, canlı bir teşkilâtın meydana geldiği pek enderdir.
Bir teşkilât mevcudiyetini organik bir hayata ve organik bir gelişmeye borçludur. Belirli miktarda birtakım insanlar arasında yayılan fikirler devamlı bir nizama doğru meyleder. Bundan büyük bir netice çıkar. Fakat burada da insanların zaaflarını nazarı itibara almak şarttır, insanların bu zaafları bağımsız ve ferdi bir otoriteye karşı, içgüdüleri ile direnç göstermeleri şeklinde meydana gelir, işte böyle bir şekilde bir teşkilât tepeden aşağıya doğru mekanik bir yolla gelişirse büyük tehlike doğar. Meselâ, kendisini henüz kâfi derecede kabiliyetli görmeyen ve lideri olduğu partinin fikirlerine intibak edemediğini itiraf eden bir kimse, partinin içinden daha istidatlı kimselerin yükselmelerine ve ön plâna geçmelerine kıskançlık şevki ile mâni olmaya teşebbüs eder. Böyle bir şey ihtimal dahilinde olsa bile vukua geldiği takdirde bundan en çok zarar gören, genç hareket olur. işte bundan dolayı, bir müddet propaganda ile meşgul olarak, ilk önce merkezi bir noktaya ait bir fikri yaymalı, daha sonra yavaş yavaş çoğalmış olan insanlar arasında "FÜHRER KAFALAR" aramalıdır. Bu "kafaları" tecrübe etmek lâzımdır. Çünkü öyle tesadüfler olur ki esasen pek kıymetsiz olan kimseler, "anadan doğma Führer" diye vasıflandırılırlar.
Nazari malûmatın zenginliğini bir Führer olmak için ehliyetin ve liyakatin değeri zannetmek tamamen yanlıştır. Bunun tersi pek sık olur. Büyük nazariyecilerin büyük teşkilâtçı oldukları pek nadirdir. Keza, bir kuramcının büyüklüğü ilk önce soyut olarak kanunları bilmekten

ibarettir. Halbuki, teşkilâtçı her şeyden önce bir psikolog olmalıdır. Teşkilâtçı insanı olduğu gibi kabul etmelidir. Bu bakımdan teşkilâtçı, insanı bilmek mecburiyetindedir. Teşkilâtçı, insanın kıymetini az görmemeli, fazla görmekten de kaçınmalıdır. Sarsılmaz bir hayat kuvvetine sahip olması icap eden teşkilâtçı, bir fikri yaymaya ve o fikri başarıya ulaştıracak yolu açmaya kabiliyetli bir insan grubu meydana getirmek zorundadır. Ancak bütün bunları yaparken de insan zaafını dikkate almalıdır.
Büyük bir kuramcıdan büyük bir Führer çıkması ender görülen bir hâdisedir. Bir hareketi idare eden bir kimse çoğu zaman bir Führer olabilir. Halbuki ilmi bir ruha sahip olan kimselerin büyük bir kısmı, bu hakikati makul bir şey olmasına rağmen pek kolay teslim etmezler.
Bu fikri, geniş topluluklara yaymak kabiliyetini ortaya koyan bir hareket, elebaşısı bir demogogtan ibaret olsa bile, onun mutlaka bir psikolog olması gereklidir. Böyle bir kimse, insanlardan uzak kalarak düşüncelere dalan bir kuramcıdan çok daha iyi bir Füh-rer'dir. Çünkü insanları sevk ve idare etme meziyetinin, bir Füh-rer'in liyakat ve kabiliyeti ile münasebeti yoktur.
Mühim olan ideal ve insanlık gayelerim bulmak değildir. Mühim olan, bu ideal ve gayeleri gerçekleştirmektir. Eğer ikincisi olmazsa, birinci daima ahmakça bir şey gibi kalmaya mahkûmdur. Fevkalâde olan nazari bir telâkki, eğer topluluklar Führer tarafından bu fevka-lâde harekete doğru sevk edilmezlerse gayesiz ve değersiz kalır. Ancak bir nazariyeci de insanlığın mücadelesi için amaçları tespit etmelidir. Yoksa bir Führer'in bütün deha ve kabiliyeti bir iş görmez.
Demek oluyor ki, nazariyeci, teşkilâtçı ve Führer, bir kimsede birleşirse bu müthiş bir şey olur. Buna dünyada pek ender rastlanır. Bu birleşme büyük adamı vücuda getirir.
Propagandanın küçük bir topluluğu yavaş yavaş yeni doktrin ile doldurulabilecek ve ilerde bir teşkilâtın ilk unsurlarım meydana getirebilecek malzemeyi yetiştirmesi lâzımdır.
işte bundan dolayı propagandanın gayesi kendi sınırlarını aşarak genellikle teşkilâtın vazifesine tecavüz eder.
Propagandanın vazifesi taraflar toplamaktır. Teşkilâtın vazifesi ise partiye üye kaydetmektir. Eğer bir hareket, bir memleketi ve daha sonra bir dünyayı altüst etmek ve onun yerine yeni bir memleket veyahut yeni bir dünya kurmak niyetinde ise ve kendisine bir miktar taraftar toplamışsa, bu ilkeden hiçbir zaman ayrılmamalıdır. Taraftarlar ve üyeler, (işte bu iki grupla meşgul olacak organların isimlerini yukarda verdim.) Bir hareketin taraftarları, o hareketin amaçlarını tasvip ve tasdik ettiğim ifade edenlerdir. Bir partinin üyesi ise partinin getirdiği hareket uğrunda mücadele eden kimsedir.
Taraftarları, propaganda bulur ve harekete doğru onları çeker. Üye ise teşkilât tarafından toplanır. Taraftar olmak, yalnız bir fikri pasif şekilde kabul etmeğe lüzum gösterir. Üye olmak ise, fikrin faal bir şekilde temsil ve müdafaa edilmesine ihtiyaç gösterir. Meselâ on taraftar arasından ancak iki üye çıkabilir.
Taraftarlık, yalnızca bir tasdik çabasını göstermeyi gerektirir. Üye olmak için, doğru bulunan fikri temsil etmek ve yaymak cesareti gösterilmelidir.
Sadece kabul ve tasdik etme pasif bir harekettir. Bu, tem bel ve korkak olanların işlerine gelir. Üye olmak ancak bir kısım kimselere uygun düşer.
işte bundan dolayı propaganda bütün dikkatim bir fikrin devamlı bir şekilde taraftar kazandığı hakikati üzerinde toplamalıdır. Daha sonra, teşkilât taraftarları arasında yetenekli üyeler aramak hususunda çok hassas hareket etmelidir. Bundan dolayı, propaganda, harekete geçirdiği kimselerin her birinin, iktidar, kabiliyet ve malûmat sahibi olup olmadıkları, zekâları ve karakterleri hakkında kafa patlatmağa mecbur değildir. Öte yandan teşkilât bu yeni taraf-tarlar arasında hareketin başarısını hakikaten mümkün hale getirebilecek kimseleri büyük itina ile seçmek zorundadır.

Propaganda bir doktrini milletin bütün kişilerine duyurmaya ve nüfuz ettirmeye çalışır ve görevi budur. Teşkilât kendi kadrosuna, yalnız psikolojik sebeplerden dolayı fikrin yayılmasına zarar vermeyecek olan kimseleri alır.
Propaganda, topluluklara bir fikri telkin eder. Amacı, zafer anında toplulukları kendisi için hazırlamaktır. Oysa teşkilât, taraftarları arasında en azimli ve yetenekli görünen ferdi tarafından yöneltilen mücadele ile zafer gününe ulaşır.
Toplulukların bir bölümü üstünde çalışan ve mücadeleyi genel bir şekilde idare eden propaganda ne kadar toplu, kuvvetli ve sağlam olursa bir fikrin zaferi de o kadar kolaylaşır.
Propaganda bir memleketin tamamım bir fikirle doldurdu mu, teşkilât bir avuç adamla bütün olumlu neticeleri alabilir.
Propaganda ile teşkilât, yani taraftarlarla, üyeler belirli bir halde birbirlerine tekabül edecek şekilde bulunurlar. Propaganda ne kadar iyi çalışırsa gerçek üyeler o kadar sınırlı olabilir. Taraftarların sayısı ne kadar çok olursa üyelerin adedi de o kadar azdır. Bunun aksi de geçerlidir. Propaganda kusurlu olursa, teşkilâta çok iş düşer. Eğer bir hareketin taraftarları zayıf kalmış ve hâlâ o hareket başarı vaat ediyorsa, işte o zaman üyelerin sayısı çok olmalıdır.
Propagandanın ilk vazifesi, teşkilât için taraftar temin etmektir. Teşkilâtın birinci görevi ise propagandanın devamı için adam kazanmaktır. Propagandanın ikinci görevi ise, yeni doktrini empoze etmektir. Teşkilâtın ikinci görevi de doktrini kesin bir şekilde zafere kavuşturmak için mücadele etmektir.
Eğer bir devrim sonunda, yeni bir dünya görüşü bütün millete öğretilirse, hatta gerektiğinde zorla kabul ettirilirse ve hareketi yöneten merkezi teşkilât, devletin kilit noktalarını işgal etmek için gerekli sayıda insanlardan meydana gelirse, işte o zaman kesin başarı elde edilir.
Dünyayı altüst edecek kuvvette olan her harekette, propaganda önce bu hareketin fikrini yaymalıdır. Propaganda yeni fikirleri açık bir halde millete takdim etmeğe çalışmalıdır. Böyle çalışacak olan bir propagandanın bir "bel kemiğe" sahip olmaya ihtiyacı vardır. Bunun için doktrin, sağlam bir teşkilâta istinat ettirilerek, propagandanın ihtiyacı olan belkemiği meydana getirilir. Teşkilât, üyelerini propaganda sayesinde hareketi benimsemiş olan taraftarlar arasından tespit eder. Propaganda ne kadar şiddetli olursa, teşkilât da o kadar hızla büyür, öte yandan, propagandanın arkasında bulunan teşkilât ne kadar kuvvetli olursa, propaganda da o kadar iyi ve rahat çalışır.
Teşkilâtın en büyük vazifesi, hareketin üyelerinin parti içindeki çalışmalarını zaafa uğratmamasını temindir. Daha sonra teşkilât hücum ruhunun bir an dahi sönmesine, yenileşmesine ve daima kuvvetlenmesine dikkat etmekle mükelleftir. Bundan dolayı, teşkilâtın üyelerinin ilâhiyane çoğalmasına gerek yoktur. Sadece belirli ve sınırlandırılmış bir grubu enerjik ve cüretkâr tutmak kâfidir. Teşkilâtı ilelebet artacak ve çoğalacak olan bir hareket herhangi bir gün, bu gereksiz gelişmeden dolayı zayıf düşer.
Büyük teşkilât yavaş yavaş da olsa, kavga kabiliyetini kaybeder. Böylece fikrin yayılmasına azimli bir şekilde ve tecavüz ruhu ile yardımcı olamaz. Bir fikir, inkılâpçı hareketler itibarı ile zengin ve olumlu olursa, o fikri yayanların faal olmaları gerekir. Çünkü böyle bir hareket ne kadar karışık olursa, bu hareketten korkak burjuvalar o kadar çekinir ve kaçınırlar. Belki bu küçük burjuvalar harekete içlerinden taraftar olurlarsa da hislerini açığa vurmazlar, işte bundan dolayı devrimci bir fikrin teşkilâtı, kendine üye olarak, yalnızca en faal taraftarlannı almalıdır. Tabii bir hatırlatma ile sağlanan bu faaliyette, gerek hareketin ilerde yapılacak propagandasının ve gerek fikrin gerçekleştirilmesi için gereken başarılı bir mücadelenin şartları saklıdır.
Bir hareketi tehdit edebilecek en büyük tehlike pek fazla bir başarı neticesinde üyelerinin anormal bir şekilde artmasıdır. Bu hareket, mücadele etmek zorunda bulunduğu zaman âdi, korkak ve bencil olan kimseler, o hareketten uzak olurlar. Fakat parti gelişir ve başarısı gayet açık bir şekilde görülürse, işte o zaman bu kimseler hemen üye olmaya çalışırlar. Zafere ulaşmış birçok hareketin kesin başarılarından ve amaçlarının tamamen sağlanmasından önce,

birdenbire geri kalmalarının ve parti içinde zaafa düşerek, mücadelelerine ara vermelerinin, gevşeyip çekilmelerinin tek sebebi budur. Bazen, ilk başarıların neticesi olarak, partinin teşkilâtına öyle â-di ve korkak herifler girer ki, bu korkaklar bir zaman sonra çoğunluğu ellerine geçirerek partinin mücadeleci elemanlarını bozarlar. Bu gibi kimseler partinin istikametini kendi menfaatlerinin bulunduğu tarafa çevirirler. Hareketi kendi miskin ve tembel kahramanlıklarının seviyesine indirirler. Böylece fikrin ilk zaferine yeni bir şey katmazlar, işte o zaman taassup yumuşar, mücadele kuvveti felce uğrar. Burjuvaların dediği gibi parti, "şarabına su katmış" olur. Bütün bunlardan çıkan netice şudur: Bir hareket devamlılığını sağlayabilmek için, zafer kendi lehine neticelenir neticelenmez, sonu gelmeyen kalabalığa kapısını kapatmalıdır. Bir hareket ancak bu şekilde davranırsa, kendini meydana getiren çekirdeği taze ve sağlam olarak muhafaza edebilir. Hareketi bu çekirdek sevk ve idare etmelidir.
Hareketin ilk büyük fikirlerine dayanarak bir merkezi idare organı kurmak teşkilâtın vazifesidir. Bu şekilde çalışma, partinin fikir ve telkinleri yeni devletin çekirdeğini meydana getirinceye kadar devam etmelidir. Ancak böyle hareket edilirse, partinin ruhundan çıkmış olan devletin esas teşkilâtı dahili bir mücadele neticesinde kurulabilir.
Bütün büyük hareketler, dini veya siyasi mahiyette olabilirler. Fakat zafere ulaşmalarının tek sebebi bu ilkelerin bilinmesinden ve kullanılmasından ibarettir. Bu konulara uyulmadıkça, hiçbir zaman devamlı basan tasavvur edilemez. Bir partinin propaganda şefi sıfatı ile sadece gelecek hareket için bir zemin hazırlamakla kalmadım, teşkilâtın yalnız kıymetli kimseleri içine alması için de sıkı bir şekilde çalıştım. O kadar şiddetli ve sert çalıştım ki propagandamız korku ve dehşet saçtı. Böylece zayıf, korkak ve tereddüt içinde olan kimseler sadece taraftar olarak kaldılar. Bunların teşkilâtımızın ilk çekirdeğine girmelerine engel oldum. Sonunda seslerini yükseltmek fırsatını bulamadılar. Belki taraftar olarak kaldılar, ama endişe ve sessizlik içinde yaşadılar. Bu kimselerin çoğu bana gelip, hareketimizle tam bir mutabakat içinde olduklarına dair yeminler etmişlerdir. Fakat hiçbir zaman partiye üye olamıyorlardı. Kendi kanaatlerine göre hareket pek şiddetli idi ve bundan dolayı birtakım tehlikeler seziliyordu. Bu arada namuslu ve sakin olan burjuvalara söz söylemek yersiz olur. Çünkü bunlar kalben bizimle beraberdir ve bir kenarda oturmaktadırlar.
Evet, işte durum böyle idi.
Aşırı devrimci vasıtalara taraftar olmayan bu kimseler o zaman üye sıfatı ile partimize gelmiş olsalardı, yine kendimizi bir dinsel kuruluş gibi sayabilirdik. Fakat hiçbir zaman genç ve kavgadan zevk alan bir hareketin mensupları olamazdık.
O günlerde propagandamıza verdiğim canlı ve mücadeleci şekil hareketimizin nefret uyandıran eğilimini arttırdı ve bunu teminat altına aldı. Keza bir iki kişi hariç, sadece hakikaten nefret uyandıran kimseler üye sıfatı ile benimle birlikte çalışmaya hazırdılar.
Bu şekil yürüttüğüm propaganda öyle bir tesir meydana getirdi ki, kısa bir zaman içinde yüz binlerce adam bize içlerinden hak veriyorlardı. Belki, dâvamız uğrunda fedakârlık göstermiyor ve mücadelemize katılmıyorlardı ama zaferi kazanmamızı da arzuluyorlardı.
1921 senesi ortalarına kadar, sadece taraftar toplamaya inhisar eden çalışmalarımızın harekete de faydası dokunuyordu, işte 1921 yılının yaz ayları sonunda meydana gelen bazı hâdiseler bize teşkilâtı propagandanın sabırlı başarısına uydurmanın yerinde olacağını gösterdi. Bu günlerde hayal içinde yüzen bir ırkçı grup, partinin idaresini ele geçirmeye teşebbüs etti. Fakat bu entrika çabuk yıkıldı. Neticede genel bir toplantıda üyelerin büyük bir kısmı hareketin idaresini topyekûn bana verdi.
Bu arada yeni bir nizamname de kabul edildi. Bu nizamnameye göre hareketin birinci lideri tam bir yetkiye sahip oluyordu. Yeni nizamname idare heyetinin karar verme yetkisini kaldırıyor, buna karşılık yeni bir iş taksimatı sistemi ortaya koyuyordu.
Böylece 1921 senesinin Ağustos ayının ilk günlerinden itibaren hareketin iç teşkilâtı için çalıştım ve bu sırada asil ruhlu ve seçkin bir grubun yardımından istifade ettim.

Teşkilât bakımından propagandanın neticelerine bir kıymet vermek ve bu kıymetlerden istifade edebilmek için de bugüne kadar olan alışkanlıkların hepsini atmak gerekliydi. Bu itiyatlar atıldıktan sonra hiçbir parti tarafından kabul edilmemiş birtakım ilkeler koydum.
1919 ve 1920 senelerinde bizim genç hareketimizin başında mevcut üyenin genel meclislerine seçilmiş idare heyetleri vardı. Heyet bir başkan, bir başkan vekili, iki delege ile birinci ve ikinci sekreterlerden teşekkül ediyordu. Ayrıca her teşekküle üyeler, propaganda şefi ve daha birçok kimse katılıyordu.
Bu heyet pek gülünç görülüyordu. Çünkü bizim hareketimizin büyük bir şiddetle aleyhinde bulunduğu sistemi canlandırıyordu. Partinin bu şekil heyetlerle idare edilmesi bugünkü vilâyet ve devlet idarelerini hatırlatıyordu. Bugün hepimiz bu sistem altında büyük acılar çekiyorduk. Hareketin, kabiliyetsiz temsilcileri tarafından ebediyen bozulması ve bir gün asil ve muhterem görevini yapmaktan âciz bir duruma düşmesi istenmiyorsa bir değişiklik yapmak mutlaka gerekli idi.
Bir protokole bağlı olan ve kararlarını çoğunluk ile alan heyet, bu durumu ile küçük bir parlamentoyu andırıyordu. Bu durumda şahsi değer ve sorumluluk yoktu. Bizim büyük devletin temsili meclislerinde hüküm süren aynı manasızlık bu heyetimizde de vardı.
Bizim heyetimize sekreterler, kasa hesabım tutmak için muhasipler, teşkilât mensuplarını yetiştirmek için üyeler, propaganda için bir sürü herifler ve daha neler neler için birtakım kimseler tayin ediliyordu, işte bu kimseler bir araya gelerek hiçbir mevzuda aynı kafaya sahip olmamalarına rağmen, bir kararı çoğunlukla almaktadırlar. Örneğin propaganda işlerini gerçekleştirme amacı ile heyete alınan bir kimse mali mevzulara burnunu sokmakta ve bu hususta oy kullanmaktadır. Diğer taraftan bir muhasebeci teşkilâta dair bir iş için oy vermektedir.
Eğer, sekreterler, delegeler ve diğerleri propaganda konusunda oy kullanacaklarsa, o heyete neden bir veya birkaç propagandacı tayin edilir?
işte ben bu saçmalığa boyun eğemezdim. Bir müddet sonra, heyetin toplantılarına katılmamaya başladım. Yalnız propagandaya devam ediyordum. Bu da bana kâfi geliyordu. Rasgele bir kabiliyetsiz herifin bana vergi olan bir sahaya burnunu sokmasını daima önlüyordum. Bu arada ben de diğerlerinin işlerine karışmıyordum.
Partinin nizamnamesinde yapılan tadilât ve böylece yeni nizamnamenin kabul edilmesi sonunda başkanlığa getirilmem ile kurduğum otorite ve bu otoriteye dayanan hukuk, bütün bu saçmalıkları ortadan kaldırdı. Heyetin karartan yerine, benim sorumluluğum ilkesi ittifakla kabul olundu.
Birinci başkan hareketin tamamen sevk ve idare edilmesi hususlarından sorumludur. Birinci başkan kendi idaresi altında bulunan heyetin bütün kuvvetlerini, yapılacak her türlü iş için lüzumlu olan çalışma arkadaşlarım kendi seçer. Bu seçilmeye lâyık olan kimseler, itiraz kabul etmez bir şekilde sorumlu oldukları vazifelerden mesuldürler. Bunların hepsi, birinci başkana bağlıdırlar.
Mutlak bir sorumluluk zorunluluğu hareketimize, hattâ partinin sevk ve idaresi meselesine yavaş yavaş bir açıklık kazandırdı. Bu prensibin küçük yerlerde kabul edilmesi biraz uzun sürdü. Korku ile dolu kalpler ve yeteneksiz olanlar böyle bir şeyi hiçbir zaman arzulamazlar. Bu gibi kimselerin nazarında bir teşebbüsün tek bir sorumlusu olması hoş bir şey değildir. Her önemli karar için bir heyetin çoğunluğu bu gibi herifleri sorumluluktan kurtarır. Böylece kendilerini daha hür ve daha rahat hissederler.
işte böyle bir alışkanlığa karşı vaziyet almak gereğim duydum. Mesuliyet korkusuna boyun eğmeyecek bir Führer lâzımdı. Parlâmento budaklıkları ile mücadele etmek isteyen bir hareket kendi bünyesinde parlamenter bir sistemi andıran idare tarzım değiştirmelidir. Ancak böyle bir temel üzerinde yapılan mücadele zafere ulaşır.
Bugün Almanya'yı idare eden meclisin durumunu görüp de bu neticeyi çıkarmayan kafalar sadece acınır.

Çoğunluğun hâkimiyeti zamanında, Führer'in tefekkürü ve sorumluluğu ilkesine sıkı bir şekilde istinat ettirilen bir hareket, bugüne kadar Almanya'yı sömüren mevcut vaziyeti kati bir şekilde yere serecek ve böylece Führer idaresi muvaffak olacaktır.
Bu fikir, hareketin içinde yeni bir teşkilât meydana getirilmesini gerektirdi. Hareketin mantık ve akla dayanan gelişmesi, iktisadi faaliyetlerle, genel ve siyasi sevk ve idareyi de birbirlerinden açık bir şekilde ayırma meselesini ortaya koydu.
Sorumluluk düşüncesi, ilke itibariyle partinin genel faaliyetine de dahil oldu. Böylece iktisadi meseleler her türlü siyasi nüfuz ve tesirlerden kurtarılıyordu. Bunun neticesi partinin hareketlerini daha tesirli bir hale getirdi.
Ben partiye girdiğim zaman partide tam altı kişi vardı. Bu sırada partinin sabit bir idare merkezi olmadığı gibi, ne bir memuru, ne bir nizamnamesi vardı. Hattâ partinin mührü ve matbu kâğıtları dahi yoktu.
Altı kişilik heyetin merkezi Herren Gasse'de bir lokanta idi. Daha sonra merkez Am Gasteig'de bir kahveye taşındı. Bunun böyle devam etmesi imkânsızdı. Münih'te birçok otel ve lokantayı dolaştım. Tal Caddesi'nde Sternecker Birahanesi'nde üstü kemerli bir küçük salon vardı. Bu salon bir vakitler Bavyera'da imparatorluk müşavirlerine meyhane hizmeti görmüştü. Salon karanlık ve kasvetli i-di. işte bundan dolayı eski işine ne kadar uygun düşüyorsa, bugün yeni işine o kadar ters geliyordu. Tek penceresi dar bir sokağa açıldığı için, yazın en uzun ve en aydınlık günlerinde dahi salon loştu. Fakat burası bizim ilk merkezimiz oldu. Kirası 50 markı geçmediği için bize çok uygun geliyordu. Duvarlarında müşavirler zamanından kalma tahta rafların kaldırılmasını bile isteyemezdik. Bu yeni merkez bir bürodan ziyade bir mezara benziyordu. Fakat bağımsız ve sabit bir merkezimiz olması büyük bir gelişme idi.
Bir müddet sonra elektrik ve telefon aldık. Daha sonra ödünç bulunan bir masa ile birkaç sandalye salonu süsledi. Bundan sonra bir dolap bulduk. Otel sahibine ait olan iki büfede de broşür ve ilânlarımızı muhafaza ediyorduk.
O zamanlar, haftada bir toplanıyorduk. Bu şekilde devam etmeye imkân yoktu. Ücreti parti tarafından ödenen bir memura gereksinim vardı. Fakat ücret ödemek o zaman pek zordu. Partinin üyesi azdı. Bunlardan toplanan pek az bir para ile bir memur tutmak büyük hüner isteyen bir işti. Çok uzun süren aramalardan sonra partiye bir sekreter bulduk. Bu ilk sekreter askerdi ve benim eski arkadaşımdı. Adı Schüssler idi. Önce her gün saat 18-20 arası yeni merkezimize geldi. Daha sonra saat 17'den itibaren gelmeye başladı. Bir süre sonra öğleden sonraları vazifesine devam etti. Nihayet bütün vaktini bize verdi. Sabahtan geç saatlere kadar yeni merkezimizde çalışıyordu. Schüssler mert ve namuslu olduğu kadar gayretli ve çalışkandı. Hiçbir vazifeden kaçınmıyordu. Genç harekete sadıkane bir şekilde bağlanmıştı. Schüssler kendi malı olan Adler yazı makinesini de beraberinde getiriyordu. Nasyonal Sosyalist Hareketin hizmetinde kullanılan ilk makine Schüssler'in daktilosu oldu. Daha sonra aidatlardan artırılan para ile bu daktiloyu Schüssler'den satın aldık.
Üyelerin şahsi hüviyet ve dosyalarını çalınmaktan muhafaza etmek için kasaya ihtiyacımız vardı.
Aradan bir buçuk sene geçti. Artık kanuni merkezimiz bile küçük geliyordu. Bundan dolayı Comelius caddesinde yeni bir binaya taşındık. Bu yeni bina da otel idi. Fakat burada üç odamız ve bir de gişesi olan salonumuz vardı. Bu bizim için o vakitler lükstü. Burada 1923 senesinin Kasım ayına kadar kaldık.

BÖLÜM 24

1920 senesinin son günlerine doğru Völkischer Beobachter satın alındı. Irkçı amaçların savunucusu olan gazete derhal Nasyonal Sosyalist Hareketin yayın organı haline getirildi, ilk önceleri haftada iki gün yayınlanıyordu. 1923 senesinden itibaren her gün çıkmaya başladı. Nihayet aynı senenin sonunda büyük boy olarak yayınlandı.

Gazetecilik sahasında tamamen acemi idim. O günlerde çıraklık yaptım ve bu iş için türlü fedakârlığa katlandım.
Ortada bir gerçek vardı ve bu insanı çok düşündürüyordu.
Büyük Yahudi basınının karşısında bir tek ırkçı gazete bulunu yordu. Yaptığım tahkikat sonunda, bunun sebebini ırkçı teşebbüsler için pek az ticari olduğunu gördüm.
Gazeteler hissiyat ile idare ediliyordu. Bu ise tamamen yan lış bir şeydi. Milletine faydalı hizmetler ifa etmeden sadece hissiyatla hareket eden bir kimse, âdi hisleri ile toplulukların düzenini bozuyordu.
Gazetemiz, isminin ifade ettiği gibi daha ziyade ırkçı mües seselere has olan kusur ve zaafları ile ırkçıların yayın organı idi içeriği çok zayıftı. Gazeteciler, ırkçı gazetelerin sadece ırkçılar dan yardım göreceğine inanıyordu. Halbuki diğer gazeteler iÜ rekabete girişerek kendimize bir yol açmalıydık, işin ticari ak saklıklarını vatansever kimselerin yardımları ile örtmeye çalış mak çok hatalı idi. Bu feci durumu tespit eder etmez, müdahale de bulundum. Aynı zamanda şans bana elini uzattı. Hareketimize sadece gazetenin ticari şefi olarak değil aynı zamanda partinin de ticari şefi sıfatı ile hizmet edecek olan adamı tespit ettim. Sene 1914tü. Partinin bugünkü ticari şefi yani Max Amann, savaşta benim amirim idi. Dört sene süren savaş boyunca mesai arkadaşlarımın ehliyet, kabiliyet ve çalışkanlıklarını, titiz ve temiz vicdanlarını yakından tetkik etmiştim.
1921 senesinin sonbaharına doğru, hareket bir buhran geçirdi. Partide çalışan memurlardan bir kısmı beni memnun etmiyordu, işte tam bu sırada eski askerlik arkadaşıma kavuştum. Tesadüf Max Amann'ı yanıma getirdi. Ona hareketimizin ticari şefi olmasını teklif ettim. O vakitler geleceği parlak olan bir mevkide bulunan Max Amann uzun bir tereddüt geçirdikten sonra teklifimi kabul etti. Ancak teklifimi şöyle kabul ettirmiştim: "Bütün kurullara karşı şef ve münhasıran tek bir başkana karşı sorumlu." Kültürlü olan bu şahıs partiyi nizama soktu. Max A-mann'ın ortaya koyduğu yeniliklere partinin diğer şubelerinde ulaşılamadı.
Yüksek bir değerin, kin ve intikam uyandırmasına hayatta sık sık rastlanır. Bu işlerimizde de böyle bir şeyi beklemek ve sonucuna katlanmak gerekiyordu.
1922 yılından itibaren, hareketin ticari teşekkülü ve asıl teşkilâtı için kati ve sert müzakereler yapıldı. Harekete dahil olan bütün üyeler hakkında dosyalar mevcuttu. Artık hareketimize mali kaynaklar da temin edilmişti. Günlük masraflar, günlük gelirlerle karşılanacaktı. Olağanüstü gelirler, olağanüstü masraflara tahsis edilecekti. Bütün zorluklara rağmen hareket hemen hemen borç yapmadı denebilir. Hattâ parasını düzenli bir biçimde çoğalttı. Özel bir işte olduğu gibi çalışılıyordu. Çalıştırılan memurlar, mesaileri ile sivrileceklerdi. Bunlar, taraftarlık unvanından istifade etmeyeceklerdi. Her Nasyonal Sosyalistin şahsi şöhreti, önce gösterdiği çalışkanlığı ve kendisine verilen vazifeyi yapmak hususundaki kabiliyetiyle kökleşecekti. Verilen vazifeyi ifa etmeyen kimse haksız bir şöhrete sahip olamayacaktı. Partimizin yeni ticari şefi, partinin işlerinin taraftar ve üyeler için bir geçim kaynağı olmadığını açıkça ifade etti. Bugün, bizim idari sistemimizdeki partilere özgü ahlâksızlıklarla mücadele eden genç hareketimiz, kendi bünyesinde herhangi bir rezalet ve ahlâksızlığa müsaade edemezdi. Gazetenin idaresinde, Bavyera Halk Partisi'ne mensup olan bazı memurlar vardı ve mesaileri sırasında istisnai bir meziyet ve yetenek gösteriyorlardı. Biz, herkesin gerçek mesaisini gayet samimi ve doğru olarak kabul ettik. Bu şekil davranışımız memurların kalplerini fethetmemize sebep oldu. işte kalpleri fethedilen bu kimseler, daha sonra en iyi Nasyonal Sosyalist oldular. Bunlar aynı zamanda yeni hareketin çalışmalarına da bizzat iştirak ettiler.
Bu arada partinin bir üyesi, ayni kabiliyete sahip, fakat partiye mensup olmayan bir kimseye pek tabii olarak tercih ediliyordu. Fakat hiçbir kimse partili olduğu için herhangi bir işe alınmıyordu.
Yeni ticari şefin getirdiği bu yenilik biraz direnç gördü ise de, başarıya ulaştı ve daha sonra bu başarı hareketimize olumlu etkiler yaptı.

işte bu sayede uzun enflâsyon devresinde gazeteler yayınlarım tatil ederlerken, hareketin ticari yönetimi ayakta kaldı ve bütün görevlerini yerine getirdiği gibi, Völkischer Beobachter hızla gelişti. Yayın organımız, *o* günlerde büyük gazeteler arasında yer alıyordu.
1921 senesi benim için önemli bir sene oldu. Çünkü bu sıralarda, lider sıfatı ile ayrıntıya ait eleştirilere ve partinin faaliyetlerinden dolayı herhangi bir kimsenin müdahalesine meydan vermedim, işte bu çok mühimdi. Keza iktidarda bulunmayanlar geveze olurlar ve devamlı bir şekilde müdahalelere kalkarak her işi anlamak ve öğrenmek isterler. Bu şekil davranmakla arkalarında büyük bir kargaşalık bırakırlar, işte böyle bir ortamda iş yapabilmek için gerçek-ten yetenekli kafalara sahip olabilmek mümkün değildir.
Bu gibi kimselerin çoğu çekilip gitti. Bir kısmı da gayet mütevazı bir şekilde uzaklaştı. Bir nevi eleştiri hastalığına tutulmuş olan kimseler vardır. Bunların maksatları bir heyet teşkil etmektir. Bu heyet kontrol maksadı ile yetkisiz olduğu birçok işe burnunu sokar. Böyle hareket etmek Nasyonal Sosyalistçi bir iş olmaz. Ben bu gibi kimselerin müdahalelerine karşı, partinin intizamlı ve mesul organlarını korudum. Bir işe yaramayan ve herhangi bir işi beceremeyen bu heyetleri zararsız hale getirmek için, bunlara bir iş bulmak yetiyordu, işte bu sayede, bizim heyetimizin nasıl gürültü çıkarmadan sessizce dağıldığını ve ani olarak tekrar bulunması ve toplanması imkânsız hale geldiğini görmek pek gülünecek bir olay oldu. Bu olay bana, bizim heyetimize benzeyen diğer bir kuruluşu, Reichstag'ı hatırlattı. Eğer Reichstag'daküere de nutuk imalinde bulunacakları yerde, ellerine bir iş tutuşturulsaydı, bu bol keseden atıp tutan kimseler, kişisel sorumluluklarının gerektirdiği işleri görecekleri için, gürültü çıkarmadan çabucak ortadan kaybolacaklardı.
Ben şuna inandım ki, namuslu bir idareci buluncaya kadar aramaktan bıkılmamalıdır. Bu namuslu idarecilere hareket ve faaliyetlerinde tam bir hürriyet ve serbesti, maiyetleri üzerinde de kayıtsız şartsız bir otorite vermelidir. Bu kimseler yalnız üstlerine karşı mesul olmalıdırlar. Tam bir ehliyet ve liyakate sahip olmayan bir kimse, astına karşı otorite sağlayamaz.
iki sene içinde beri zafere ulaştım. Fikirlerim kabul edildi. Çalışmalarımın kesin başarısını 9 Kasım 1923 günü gözlerimle gördüm. Dört sene önce partiye girdiğim vakit partinin bir mührü dahi yoktu.
9 Kasım 1923 günü parti feshedilip, mallarına el konunca bütün eşya ve gazetenin değerinin yüz yetmiş altın markı geçtiği görüldü.

BÖLÜM 25

Hareketin büyük bir hızla büyümesi, bizi 1922 yılı içinde, bugün bile kesinlikle halledilmemiş bir dâva hakkında bir karar almaya zorladı. Hareketin, toplulukların kalbini ve fikrini kazanabilmesi için çabuk ve kolaylıkla tatbik edilecek usulleri tetkik ettik. Yaptığımız bu teşebbüslerde, işçinin sadece mesleki ve ekonomik alandaki müttefiklerinin, bizden daha başka düşünen çeşitli siyasal fikirlere sahip kimselerden ibaret bulunmasıyla tamamen bizim adamımız olamayacakları yolundaki itirazlarla devamlı bir şekilde karşılaşıyorduk. Bu itiraz oldukça ciddi idi. Bir sanat sahibi olan işçinin, bir sendikanın üyesi olmadan yaşaması imkânsızdı. Bu kadro içinde o-nun ancak sanat kıymeti korunuyor, esnaflığı da ancak sendika yoluyla bir nevi devam garantisi elde edebiliyordu, işçilerin çoğunluğu kooperatif aleyhinde ücretler için direnmişler ve işçiye kısmi bir gelir temin eden ücret tarifesiyle susturulmuşlardı. Şüphesiz ki bu direnmeler, bütün işçiler için fayda temin etti. Özellikle, namuslu bir adamın, mücadele haricinde kalmış olmasına karşılık sendikaların şiddetli mücadeleleri neticesinde elde edilmiş ücreti cebine attığı vakit, vicdanında bir endişe doğuyordu. Normal burjuva işleriyle bu mesele pek zor hallolunabilirdi. Bu işler, meselenin gerek ahlâki ve gerekse maddi safhasına katiyen nüfuz edemezdi. Burjuva kendi iktisadi faydalarını ön plâna aldığı için, işçi kuvvetlerinin tamamının bir teşkilâta sahip olmasına karşıydı. Sırf bu sebeplerden dolayı, burjuvalardan çoğu hür bir fikir ve kanaate erişebilmekte zorluk çekiyordu. Bu dâvada hiç ilgi ve faydaları olmayan, ağaçları görmediklerini ileri sürerek ormanı görmemek isteğine

yenilmeyecek olan üçüncü şahıslara başvurmak zorunluydu. Onlar, iyi niyetleri sayesinde, bizim bugünkü ve gelecekteki hayatımıza bağlı bir dâvayı kolaylıkla idrak edebileceklerdir. Sendikaların gayesi, lüzumu ve özü etrafında, kitabımın ilk bölümünde açıklamalar yapmıştım.
Devlet, gerek koruma tedbirleri aracılığıyla (ki genellikle sonuçsuz kalır) ve gerek yeni bir toplu eğitim ile, işçinin işverene karşı durumunda bir değişiklik meydana getirmedikçe, işçi için iktisadi topluluğun üyesi olması dolayısıyla, eşit hakkım ileri sürüp çıkarlarını savunmaktan başka yapacağı bir husus kalmayacaktır. Bu birlik ruhuyla tamamen muvaffak olunur ve vatandaşların, müşterek hayatlarım tehlikeye koyabilecek birçok sosyal haksızlıklar tamir edilir. Kaldı ki, ben bütün beyanatlarımda daha da ileri gidiyordum. Yani toplum vazifeleri duygusuna zerre kadar malik olmayan, hattâ sadece bir insaniyet hissi bile beslemeyen patronlara esir insanlar bulundukça, işçinin bu hakkının tabii telâkki edilmesini korumak i-cap ettiğinde, dayanışmanın korparatif temel üzerinde işçilerin bir grupmam şeklini alması gerekeceği sonucuna varıyordum.
1922 senesinde genel düşüncemde hiçbir nokta değişmiş olmuyordu. Fakat aydınlık ve açık bir ilke hâlâ bulunmamıştı. Yalnız kazanılmış bilgiden dolayı bir memnuniyet göstermek yaraşmazdı. Onlardan uygulama alanında da sonuçlar çıkarmak gerekirdi.
Aşağıdaki davalara açıklık kazandırmak pek lüzumluydu:
1) Sendikalar gerekli midir?
2) Nazi partisi kendisinin kooperatif olduğunu mu ilân etmeli, yoksa üyelerim herhangi bir sendika kadrosuna kanştırmamalı mıdır?
3) Sadece Nazi bir sendikanın vasıfları neler olmalıdır? Böyle bir sendika olduğu takdirde maksadı ve işi neler olacaktır?
4) Bu husus uygulama alanına nasıl konacaktır?
Birinci soruya gereği kadar cevap vermiş olduğumu zannederim. Durumun bugünkü görünüşüne bakılırsa, fikrimce, sendikalardan vazgeçilemez. Tam tersine onlar milletin ekonomik hayatının en lüzumlu kuruluşları arasında bulunmaktadırlar. Önemleri yalnız toplumsal mahiyette değil, milli mahiyettedir.
Kaldı ki, halk kütlelerinin hayati ihtiyaçlarının karşılandığını gören ve bununla beraber sağlam ve dürüst bir sendika teşkilâtı sayesinde bir çeşit terbiye ve disiplin alan bir millet, bu sebepten dolayı hayat kavgasında genel bir karşı koyma kuvvetinin, fevkalâde bir şekilde arttığını da görür.
Sendikalar -her şeyden önce- ticaret odalarının, istikbaldeki ekonomik parlamentoların köşe taşı sıfatları ile gereklidirler.
Böylece ikinci sorunun çözümü de aynı biçimde kolaylaşır. Eğer mühim olan kooperatif ise, Naziliğin bu konuda yalnız kuramsal değil tatbiki bir şekilde de bir yer alması lüzumludur. Fakat, nasıl olmalıdır? işte bu sorunun cevabı oldukça zordur.
Nazi hareketi şu fikre inanmalıdır. Hareketin gayesi ırkçı Nazi devletini kurmaktan ibarettir. Böyle bir devletin gelecekteki bütün kuruluşlarının aksiyonu bizzat kökten "gelişme" bulmayı icap ettirir. Evvelce yetişmiş birtakım "yedek insan" hazinesine sahip olmak lüzumu vardır. Hiçten veya sadece kamu kuvvetinden hareketle, birdenbire muayyen bir teşkilât meydana getirileceğine inanmak büyük bir hata olur. Mekanik bir surette meydana getirilmesi pek çabuk kabil olan ve dış görünüşten çok daha önemli bulunan ruh, şekle daima canlılık vermelidir. Toplumsal bir vaziyete bir Führer ilkeleri, zorla empoze edilebilir. Ancak bu ilkelerin, gerçekten diri olmaları ve en küçük ayrıntıya varıncaya kadar ağır ağır meydana gelmeleriyle kabildir. Bunlar yıllar boyunca seçilmiş ve hayatın acı gerçeklerinden kuvvet ve metanet kazanmış ve bu şekilde Führer'in düşüncelerim fiile çıkarmaya kabiliyetli hale gelmiş bir insan malzemesi üzerine kurulmalıdır.
Demek ki bir güç kesesinden yeni bir devletin anayasası için pek ani olarak taslaklar çıkarılabileceğine ve bu taslakların yukarıdan gelme emredici bir sesle kabul ettirilebileceğine

ihtimal verilmemelidir. Bunu tecrübe etmek mümkündür. Yalnız sonuç, muhakkak ki sürekli olmayacaktır. Çünkü çoğu zaman bu, ölü doğmuş bir çocuktan farksız olacaktır, işte bu husus Alman milletine, We-imar anayasası ile beraber, son elli yıl içinde yaşanan olaylar ile hiçbir ilişiği bulunmayan yeni bir bayrak armağan etmek girişimini hazırlamaktadır.
işte bunun için Nazi devleti bu yoldaki tecrübelerden sakınmalıdır. Devlet çoktan beri mevcut olan iç teşkilâtı ile gelişebilir. Bu teşkilâtın özü itibariyle, sonunda canlı bir Nasyonal Sosyalist devlet yaratabilmek için Nasyonal Sosyalizmin canlı ruhunda hayat bulmuş olması gerekir. Yukarıda önemine değindiğim gibi, yavru verecek hücreleri çeşitli meslek temsillerinin yönetim odalarına ve daha doğru bir deyimle her şeyden önce korporasyona dayanmalıdırlar. Eğer bu sonraki mesleki temsil ve merkezi ekonomik parlamentonun bize bir Nazi müessesesi tarafından sunulması gerekirse, bu önemli hücrelerin bir Nazi duygusallığını ve düşüncesini taşımaları da gerekir. Bir hareketin kurucuları devletin içine alınmalıdır. Ama devlet, birden ve sonraki bir tılsım etkisi ile kendini kapsayan teşkilâtları, eğer bu teşkilâtların hayattan yoksun birer eser durumunda kalmalarını istemiyorsa, hiçten yaratamaz.
işte bu görüşle Nazi hareketi kendisine ait korporatifin gerekliliğini kabul etmelidir. Şu düşünce de bunu emretmektedir: Gerek işverenlere, gerek işçilere bir halk topluluğunun ortak kadrosu içinde karşılıklı bir çalışma birliği yönünde verilecek gerçek bir Nazi eğitimi, kuramsal öğretilerin, teşviklerin ve devletlerin sonucu olamaz. O her günkü hayatın kavgasından doğar. Hareket, özel ve büyük ekonomik toplulukları o ruha göre ve onunla birlikte eğitmeli ve birbirlerine yaklaştırmalıdır, işte böylesine ileri bir çalışma ortaya konulamazsa geleceğin ve gerçek bir halk topluluğunun yeniden canlanması, yalnızca bir düş olarak kalır. Yalnız hareketin mücadelelerinin hedefi olan büyük ülkü, gelecekte yeni durumu sırf cepheden ibaret kalmayarak sağlam hükümler üzerine dayandırmış biçimde gösterecek olan o genel yöntemi yavaş yavaş oluşturacaktır. Bunun için hareket, korparatif düşünceye yalnız böyle bir niteliğe sahip olarak, kendini sunmakla kalmamalıdır. Hareket ayrıca eylemsel görünümleri için, Nazi devleti düşüncesi ile üyelerden ve taraftarlardan oluşan küçük bir toplulukla, gerekli eğitimi de vermelidir.
Şimdi üçüncü soruya cevap vermek gerekiyor.
Nazi korporasyona bir sınıf kavgası organı değildir, bir mesleki temsil organıdır. Nazi devleti hiçbir "sınıfı tanımaz ve kabul etmez. Fakat, yalnız siyasal bakımdan tamamen eşit hukuk ile ve aynı genel görevlerle burjuvaları tanır. Burjuvalarla beraber devletin "res-sortissant'ları bulunur ki, bunlar, siyasi bakımdan hiçbir hukuka kesinlikle sahip değillerdir.
Nazi manasıyla korporasyonun vazifesi, bazı adamlan grupmanları sayesinde kendilerini ağır ağır sınıf haline getirmelerini ve sonra toplumun içinde benzer surette teşekkül ettirilmiş diğer kuruluşlarla çatışmaya girişmelerini sağlamak değildir. Esasen, bizim bu vazifeyi korporasyona vermememiz icap eder. Ancak korporasyon Marksçı çatışmanın ve mücadelenin oyuncağı olduğu zaman kendisine böyle bir sorumluluk verilir.
Gerçekten korporasyon "sınıf mücadelesi" ile aynı mânaya gelmez. Onu kendi sınıf mücadelesi için bir vasıta yapan Marksizm'dir. Hür ve bağımsız olan milli devletlerin iktisadi temellerini felce uğratmak milli sanayi ve ticaretlerini yok etmek için ve hür milletleri, bu sayede devletlerin üstünde ve dünya çapında olan Yahudi maliyesinin emrine bağlı bir esaret altına almak için enternasyonal Yahudi âleminin kullandığı silâhı Marksistler yaratmıştır.
Nazi korporasyonunun, bu sebepten dolayı milli iktisadi hayata iştirak eden belirti grupların teşkilâtlı olarak toplanmaları sayesinde milli ekonominin güvenini arttırması, milli halk bünyesi üzerinde her türlü tahripkâr engelleri savarak, kuvvetini çoğaltması gereklidir. Amaç birtakım engellerin devlete zarar vermelerine ve ekonomi için bir felâket teşkil etmelerine fırsat bırakmamaktır.
Grev meselesine gelince, bu Nazi korporasyonu için, milli üretimin bir tahribi ve sekteye uğratılması vasıtası değildir. Antisosyal yapısı dolayısıyla halk topluluklarının ekonomik ilerlemelerini önleyen bütün engellere karşı mücadele sayesinde milli üretimi çoğaltmak ve

devam ettirmek vasıtasıdır. Çünkü her ferdin faaliyet meydanı iktisadi tatbikatta aldığı içtimai ve hukuki vaziyet ile daima irtibatlıdır. Bu tatbikat karşısında takip ettiği yol bu vaziyetin tetkikinden anlaşılır.
Nazi işçisi milli iktisadi refahın; kendi maddi saadetinin teminatı mânasına geldiğini anlamalıdır.
Ve yine Nazi patron şunu bilmelidir ki, işçilerinin saadeti ve tatmin olması kendi iktisadi refah ve saadetinin meydana gelmesinin ve gelişmesinin başta gelen ilk büyük şartıdır.
Nazi işçiler ve işverenler halk topluluklarının delegeleridir. Eylem ve davranışlarında onlara büyük ölçüde verilen kişisel özgürlük, onların uygulama yeteneklerinin gelişmesine sebep olur. En ustasını, en yeteneklisini ve en çalışkanını daha da ilerletmek için gereken doğal ayıklamaya engel olunmamalıdır.
Bu sebepten dolayı, Nazi korporasyonu için grev, ancak ırkçı Nazi devleti mevcut bulunmadığı bir sırada istifade edilmesine mecburiyet olan bir vasıtadır. Hakikatte ırkçı Nazi devlet, patronlardan ve proletaryadan teşekkül etmiş daima topluluklara zarar vermek neticesini gösteren korkulu ve şüpheli kavgası yerine, herkese hak ve hukuka hürmeti telkin etmek vazifesini üzerine almıştır. Ticaret odalarına düşen vazife milli iktisadi faaliyeti devam ettirmek ve bunun noksan ve kusurlarını ortadan kaldırmaktır. Bugün milyonlarca insanı çatışmaya zorlayan hatta savaşa sürükleyen şeye artık sanayi odalarında ve iktisadi parlamentoda çözüm çaresi bulunmalıdır, işverenler ve işçiler ücret mücadelesi içinde birbirleriyle artık uğraşmamalıdırlar. Zira her iki topluluk da davalarını topluluğun ve devletin iyiliği uğrunda müşterek olarak halletmelidirler. Devlet düşüncesi her şeyin üstünde alev ve kıvılcım saçan harflerle yükselmeli ve parlamalıdır. Tüm her şeyde olduğu gibi, bunda da en başta partiden önce vatan geldiği ilkesi egemen olmalıdır.
Nazi korporasyonunun görevi, aşağıdaki amacı gerçekleştirebilecek biçimde eğitim vermekten ibarettir:
Milletimizin ve devletimizin güvenliğinin sürekliliği hususunda her şey ortak olarak çalışmalıdır. Bu da her kişinin doğuştan sahip olup, toplum tarafından geliştirilen yetenek ve kuvvetine bağlı olarak ortaya çıkacaktır.
Böyle korporasyonları nasıl gerçekleştirebileceğimiz şeklindeki dördüncü soruya cevap vermek, eskiden son derece güç görünüyordu.
Yeni bir arsa üzerinde temel atmak kolaydır. Daha önce temel atılmış bir arsada temel yapmak ise güçtür, işinde uzmanlaşmış bir mağazanın bulunmadığı bir yerde yeni bir mağaza açılabilir. Ama benzer bir kuruluş mevcut ise, bu iş daha güç olur. Ayrıca durum ve şartlar yalnız bir mağazanın yaşayabilmesine uygun olan yerlerde ise bu iş çok daha güç meydana getirilebilir. Çünkü böyle bir yerde kurucular yalnız yeni mağazalarını müşterilere kabul ettirmekle kalamazlar, yaşayabilmek için o güne kadar o yerde yaşamış olan mağazayı da yok etmek sorunu ile karşılaşırlar.
Bir Nazi korporasyonu, öteki korporasy onların yanı sıra anlamsızdır. Çünkü bir korporasy onda, benzer ya da düşman olmayan öteki kuruluşlara karşı bir hoşgörü beslemek düşünülemez. Bu, dünyada genel ve genel olduğu kadar yaradılıştan var olan bir görevdir. Korporasyonlar kendi kişiliklerim savunmak ve güçlendirmek zorundadırlar. Böyle bir eğilim olduğuna göre hiçbir anlaşma yapılamaz, işte yalnız kesin ve kişiliğine özgü bir hakkı koruma görevi vardır.
Bu durumda, sonuca varmanın iki yolu vardır:
A) Önceden bir korporasyon kurmak ve sonra yavaş yavaş enternasyonal Markçı korporasyonlara karşı savaşmaya koyulmak.
B) Veya tam tersine olarak mevcut Markçı korporasyonlara sokulmak ve bu kuruluşları bizim esas gayemizin hedefine çevirmek için bunları yeni ruhla doldurmaya, takviyeye çalışmak.
Birinci yol uygun ve kolay olmayacak kadar güç ve imkansızdı. Karşılaştığımız zorlukların en başında mali vaziyet geliyordu. Çünkü o zamanlar mali olanaklarımız çok azdı. Buna paralel

olarak gelir kaynaklarımız ise sınırlı idi. Korkunç bir surette gelişen enflasyon yavaş yavaş vaziyeti daha da kötüleştiriyordu. O yıllarda korporasyonun üyeleri için elle tutulabilecek kadar maddi bir yardımdan bahis olunması imkân dahilinde değildi. İşçilerin bir korporasyon için aidat vermelerine böylece hiçbir sebep kalmamıştı. Hattâ Marksizm'e taraftar olanlar dahi, Rurh'da M. Çuno'nun cepleri milyonlara kavuşuncaya kadar, takatsiz ve bitkin bir duruma düşmüşlerdi. Bu milli Reich şansölyesi Marksçı korporasyonların kurtarıcısı kabul edilmelidir.
Biz o zamanlar bu çeşit oluşumlara güvenemezdik. Hiç kimse için parasal sıkıntısına bir yarar sağlamayan bir korporasyona girmek pek çekici bir şey değildi.
Diğer taraftan, böyle yeni bir kuruluşun ve teşkilâtın az çok entelektüel olan fırsat kollayıcılar için ufacık bir peynir parçası bile yaratmamış olduğunu mutlak surette söylemek isterim. Özellikle, kişi sorumluluğu bunda çok önemli bir rol oynuyordu. Bu güçlü işin çözümünü kendine verebileceğim bir adamım bile yoktu. O vakitler sınıf kavgası kuruluşunun yerine Nazi kor poratif düşüncesinin başarısına yardım için Marksist korporasy onları gerçekten yok edecek bir kimse, milletimizin büyük adamları ara sına girecek ve heykelinin gelecekteki nesiller için Raüsbonne Wal holl'unda dikilmesi icap edecekti.
Fakat böyle bir kaide üzerine dikilmeye lâyık hiçbir kafa tanı madım. Enternasyonal korporasyonlarda orta halli kafalardan fazla bir şey bulunmadığı yolunda bize karşılıkta bulunmak oldukça yanlış olur. Bu söz hakikatte hiçbir olumlu mâna ifade edemez. Çünkü o korporasyonlar kuruldukları vakit, bu zor bir iş değildi. Bugün Nazi hareketinin çoktan beri azametli bir temel üzerinde mevcut olan ve en ufak ayrıntısına varıncaya kadar her yönüyle tamam olan korkunç bir teşkilâttır. Saldıran, galip gelmek niyetinde ise, daima savunandan daha dahiyane davranması gerekir. Korporatif Marksist kale, bugün sıradan kişiler tarafından idare olunabilir.
Bu kaleler yalnız üstün bir insanın olağanüstü enerjisi dahiyane kabiliyeti sayesinde hücum yoluyla zapt edilebilir. Böyle bir adam bulunmazsa, kaderle boğuşmak boşuna olur. Kaldı ki daha iyisini yapmaya muvaffak olmadan mevcut bir nizamı altüst etmeye kalkmak bütünüyle manasızdır. Hayatta tasarlanan bir şeyi, gerekli oları güçlerin yokluğu yüzünden bir yana bırakmaktansa, ona yalnız yardım etmenin ya da kötü biçimde sarılmanın, çok zaman daha olumsuz sonuçlar vereceği düşüncesini değerli bulmak uygun olur.
Hiç demagojik olmayan başka bir düşünce de bu görüşü destekler. O günlerde bende kesin bir kanaat vardı. Bugün de aynı kanaatteyim: Ekonomik sorunlara, büyük bir siyasal mücadeleyi karıştırmak tehlikeli olur, düşüncesinde idim. Bu husus özellikle bizim Alman milletimiz için düşünülürse doğrudur. Çünkü bu takdirde ekonomik mücadele derhal siyasi mücadelenin enerjisini bir miktar kendine aktaracaktır, insanlar tasarruf ve iktisat yoluyla ufak bir eve sahip bulunamadıklarını düşünürlerse artık yalnız bu amaca mevcudiyetlerini bağlayacaklardır. Bir zaman sonra o toplanmış paralan şu veya bu yolla ellerinden gasp etmeyi tasarlayan kimselere karşı siyasi yolla savaşmaya takadan kalmayacaktır. Siyasi kavgada kanaatleri ve düşünceleri yolunda savaşacak yerde tamamen "dahili ko-lonizasyon" düşüncesine gömülecekler ve çok defa, iki sandalye arasına oturacaklardır.
Bugün mücadelenin başlangıcında bulunan Nazi hareketinin, önce gayesinin büyük bölümünü meydana getirmesi ve ona bir şekil vermesi lâzımdır. Hareket büyük gayesinin yayılabilmesi için mücadeleye bütün enerjisi ve yeteneği ile katılmaya mecburdur. Başarı, ancak bütün kuvvetin, savaşın emrine ve hizmetine verilmesi şartı ile düşünülebilir, iktisadi meselelerle uğraşmak, faal dövüş kuvvetini felce uğratabilir. Bugün klâsik bir kavgada bu hususu göz önünde bulunduruyoruz. 1918 Kasım devrimi korporasyonlar yönünden yapılmadı; onlara rağmen yapıldı. Alman burjuvazisi, Almanya'nın istikbâli için hiçbir siyasi kavgaya girişmiyor ve yapıcı iktisadi çalışma içinde bu geleceğin yeter derecede karşılanmış olduğu inancım besliyordu.

Bu gibi tecrübeler bize ders olmalıdır. Zira bizde de, bundan başka türlü cereyan etmeyecektir. Hareketimizin bütün enerji ve kuvvetini siyasi mücadele üzerinde ne kadar çok toplayabilirsek, başarıyı o kadar çok bekleyebiliriz. Vakitsiz surette korporasy on, ko-lonizasyon ve benzeri davalarda ne kadar fazla uğraşırsak, devamı uğrunda faydalı netice o kadar önemsiz olacaktır. Çünkü bu davalar ne kadar önemli olsa da, biz ancak siyasi kuvvet ve nüfuzu ele geçirdikten sonra halledilecektir.
O zamana kadar, bu davalar hareketi felce düşüreceklerdir. Hareket, vakitsiz olarak onlarla meşgul olursa, siyasi amaç daha çok engellere rastlayacaktır. Korporatif hareket, siyasi hareket tarafından vücuda getirilirse de bunun zıddı olması kolayca mümkündür.
Gerek milletimiz ve gerekse hareket için gerçek bir fayda, yalnız başına korporatif hareketinden gelebilir. Ancak bir şartla ki bu Nazi korporatif hareket bizim Nazi fikirlerimizle kuvvetli surette dolu bulunmalıdır ve Marksçı yollara düşmek tehlikesinden de artık kurtulmuş olmalıdır. Zira kendi görevini yalnız Marksist korporasy ona rekabetten ibaret sanan bir Nazi korporasy onu, hiç mevcut olmasa daha yararlı olur. Nazi korporasyonu Marksist korporas-yona sadece kuruluş sıfatıyla değil, hepsinden önce, fikir ve ideoloji sıfat savaş ilân etmelidir. Onun sınıf fikri ve sınıf mücadelesinin müjdecisi bulunduğunu duyurmalıdır. Ve onun yerine Alman burjuvazisinin mesleki yararlarının koruyucusu olmalıdır.
Bütün bu görüşlerin evvelce partiye özgü korporasyonlar kurulması lehinde birer kanıt meydana getirmiş bulundukları ve halen bu kanıtı destekledikleri bende hiçbir ispata muhtaç olmayacak derecede açıktır.
Yeter ki hiç beklenmeyen bir anda bir büyük siyasi deha ortaya çıksın ve bu davaları halletmeye, kader tarafından tayin edilmiş olsun.
Bundan böyle partili arkadaşlarımıza yalnız iki çare kalıyordu. Ya bugüne kadar mevcut bulunan korporasyonlardaki arkadaşlarımız imkân nispetinde tahrip edici bir tesir yapacaklardı yahut korporasy onlar dan ayrılacaklardı.
Ben burada genellikle bu ilk çareyi uygun buldum.
Esas olarak 1922-1923 yıllarında bunu tehlikesizce başarmak mümkündü. Çünkü enflasyon zamanında korporasy onun kendi cebine atacağı kâr üye sayısı itibariyle hiçti. Bu bakımdan, baştan başarısızlık ihtimali gösteren tecrübelere girişmekten kaçınmıştım. Ve üyelerine yararlı olacaklarına ihtimal vermediğim bir kuruluşun kendi menfaati için, bir işçinin zaten indirilmiş gündeliğinden bir kısmını almasını cinayet olarak kabul etmiştim.
Eğer yeni kurulmuş bir siyasal parti bir gün birden ortadan kalkarsa bunda o kadar zarar yoktur. Daima bir fayda vardır. Kimsenin bu yüzden şikâyet edeceği düşünülemez. Esasen buna da hakkı yoktur. Zira fert, siyasal bir harekete bir şey verirken, artık onu kaybolmuş olarak kabul eder. Fakat bir korporasy ona aidat ödeyen bir üye bunun karşılığında kendisine garanti edilmiş bir ücrete hak kazanır, işte buna önem verilmezse, böyle bir korporasy onun kurucuları yalancıdırlar. Yahut hiç olmazsa suçlu tutulmaları gereken ahmak ve beyinsiz insanlardır.
işte bizim 1922 yılındaki hareketimiz bu görüşte idi. Başkaları bunu belli bir şekilde daha mükemmel anlıyorlar di. Onlar sendikalar kurdular.
Sendikaların bulunmamasından ötürü bizi kınıyorlardı. Bunu düşünmemiş olduğumuz için bizi dar görüşlü olarak vasıflandırıyorlardı. Aynı zamanda bu tutumumuzu, görüşümüzün hatalı olduğuna kanıt sayıyorlardı. Fakat bu buluşlar da ehemmiyetini yitirmekte ve ortadan silinmekte gecikmedi. Sonunda, son tahlil de bizdekinin aynı oldu. Yalnız şu fark vardı: Biz ne kendimizi ne de başkalarını aldatmıştık.

BÖLÜM 26

Reich'ın dış işlerinin idaresinde mutlak bir sistem eksikliği göze çarpar bir durum meydana gelmişti. Çünkü Almanya'nın müttefiklerine karşılık gelen bir antlaşmalar siyasetine istinat edecek tedbirli ilkeler bulunup da meydana konmamıştı. Devrim bu hatayı düzeltmek bir yana dursun, bunu daha da ileriye götürdü. Devrimin sayesinde karışık planlarının gerçekleştiğini gören muhitlerin, sonucu bağımsız bir Alman Devleti kurmaktan ibaret olacak bir antlaşmalar politikası takip etmekte hiçbir yararlan yoktu. Böyle bir antlaşma Kasım canilerinin içlerinde saklı tasarıyla, tezat meydana getirirdi, iktisadiyatın ve Almanya'nın üretim kuvvetlerinin enternasyonal hale getirilmesine engel olurdu. Fakat bilhassa korkulacak olan şey Reich'ı yabancı ülkelerden bağımsız kılmak için zaferle idare edilmiş bir kavganın iç politika üzerinde bir gün nüfuz ve kudreti ellerinde bulunduranlar için uğursuz olabilecek bir tesir yapabilmesi i-di. Hakikaten, bir milletin zulüm ve baskıya karşı ayaklanıp da kendisine başlangıçta kendi varlığının şuuru verilmemiş olması aklın alacağı bir şey değildir. Bunun tersine olarak da, dış siyasette elde edilmiş olan büyük başarılar milli duygunun uyanması üzerine tesir yapardı. Tecrübeler gösteriyor ki, bir milletin kurtarılması için girişilmiş olan her ayaklanma o milletin vatanseverliğini geliştirir ve milleti kendi içindeki milliyet aleyhtarı unsurların tahriklerine karşı uyanık bulundurur. Barış vaktinde katlanılan ve çoğu zaman dikkat bile edilemeyen birtakım kimseler ve durumlar, milli coşkunluk ve heyecanın bir milletin tâ ruhuna varıncaya kadar karıştırdığı dertlerle, açık bir karşı koymaya yarayacak derecede bir muhalefetle 'karşılaşırlar. Bu muhalefet onlar için öldürücü olur. Örneğin her yanda, bir savaş meydana geldiği vakit, casuslara karşı duyulan korkuyu bir düşününüz. Bu korku, o sırada ani olarak kendini gösterir. O vakit de insan ihtirasları en üstün derecelere yükseltilmiştir. Çoğu zaman haksız olmakla birlikte en adi zulüm ve tecavüzleri meydana getirmiştir. Halbuki herkesin uzun barış yılları içinde daha çok casusluğa maruz kalmak tehlikesi içinde yaşadığım düşünmek gerekirdi. Ancak gayet tabii sebeplerden dolayı, kamuoyu o zamanlar bu casusluğa o kadar önem vermezdi.
Kasım olaylarının dönemeçlerinin meydana çıkardığı devlet asalaklarının ince içgüdüleri zulüm ve baskıya karşı halkın ayaklanmasına yardım edecek ve bu suretle milli ihtirasları alevlendirecek başarılı bir antlaşma politikasının kendi canice mevcudiyetlerine bir son vereceğini derhal hissetti.
1918 senesinden beri, hükümette en önemli sıraları işgal edenlerin neden dış politikada öyle bir önemsemezlik gösterdiklerinin ve devlet işlerinin hemen daima Alman milletinin faydalarına sistemli surette zıt olarak yönetildiğinin hikmeti şimdi anlaşılıyor. Çünkü ilk bakışta tesadüf zannedilebilecek şeyin yakından tetkik edilince, 1918 Kasım Devrimi'nin açıktan açığa tutmuş bulunduğu yol üzerinde mantıki ve yeni bir ilerlemesinden meydana geldiği görülür.
Burada sorumlu idarecilerle politikacı sürüsünün çoğunluğu ve milletimizin sabırları aptallıklarına .eşit olan ve koyun sürüsüne benzeyen büyük kalabalığı arasında bir ayrılık görmek gerekir.
idareciler ne istediklerini bilmektedirler. Öbürleri işin gerçek yönünü gördükten sonra tehlikesini tahmin ettikleri tasarının gerçekleştirilmesine azimli surette muhalefet edemeyecek kadar korkak oldukları için, birincilerle beraber davranırlar. En sonuncular ise bir şey anlamadıkları için, budalalık şevkiyle boyun eğerler.
Alman işçileri için Nasyonal Sosyalist Partisi pek bilinmeyen küçük bir teşekkülden ibaret kaldığı müddetçe, dış siyaset davaları, üyelerinden çoğunun gözünde ancak ikinci derecede bir önem kazanmış olabilirdi. Özellikle bizim milletimiz, ülkenin yabancı devletlerle olan ilişkilerinde sahip olduğu hürriyetin, Tanrı'nın ya da öteki devletlerin bir lütfü olmadığını, bu hürriyetin kendi kuvvetlerinin gelişmesinin bir meyvesi olabileceğini bütün dünyaya ilan etmeyi en esaslı ilke kabul etmiştir. Bu ilke Alman milleti tarafından daima korunacaktır. Yıkılmamızın sebeplerini ortadan kaldırmak ve bu yıkılmadan yararlananları yok etmek, işte

biz Alman milletini, yabancılara karşı kurtuluşumuz uğrunda savaşmağa girişmek için gereken gücü sağlayacak olan tek çare budur.
Şimdi hangi sebeplerden dolayı genç hareketimizin, ilk zamanlarda kendi iç yenilik tasarısına, dış politika davalarından daha fazla önem verdiği anlaşılmaktadır.
Fakat bu önemsiz küçük oluşum büyüdüğü ve ilk kadrosunu parçaladığı ve genç kuruluş büyük bir önemini aldığı vakit, dış politikanın ortaya koyduğu davalar karşısında bir vaziyet almaya kendisini mecbur hissetti. Onun felsefi sistemimizin dayandığı telâkkilerle yalnız zıtlık meydana getirmekle kalmayıp, bu oluşumlarından fışkırmış gibi görünecek birtakım tedbirli plânlar çizmesi de gerekliydi.
Yabancılarla temaslarımızda milletimizin siyasi eğitimden yoksun olmasından dolayıdır ki genç hareketimiz halk kütlelerine ve iş başında olanlara ana hatlarıyla çizilmiş bir plân getirmek mecburiyetinde idi. Bu plân onlara dış politika davalarını araştırmak ve incelemek için bir rehber hizmeti görecekti. Bu hareket dış siyasette bir gün milletimize hürriyetini tekrar kazanmak ve Reich'a gerçekten ve fiilen hüküm sahibi olmak imkânını bahşedecek nazari tedbirleri uygulama sahasına getirmek için yapılacak ilk hareketlerden biri idi.
Bu sorunu araştırdığımız vakit her zaman göz önünde tutmamız gereken esaslı ve tedbirli ilke şudur. Dış siyaset bir maksada ermek için bir vasıtadan başka bir şey olamaz. Bu maksat da özellikle milletimizin yararına çalışmaktan ibarettir. Bütün dış siyaset davaları sadece şu açıdan düşünülebilir. Ya bugün ya da gelecekte hangi hal çaresi milletimiz için yararlı olacaktır yahut ona bir zarar verecektir?
işte bu davalardan biri araştırıldığı vakit, göz önünde tutulabilecek yegane peşin fikir, her çeşit parti, din, insaniyet düşünceleri, sözün kısası sonuç ne olursa olsun, başka her çeşit düşünceler amansız ve insafsız biçimde yok edilmelidir.
Savaştan önce, Almanya'nın dış politikası milletimizin ve vatan çocuklarının bu dünyada beslenmesini kendine görev biliyordu, işte bundan ötürü bu amaca erişmek için gereken kuvveti sağlayacak olan anlaşmalar hazırlanıyordu. Gerçi görev aynı durumda kalmıştı. Ama arada şu ayrılık vardı. Savaştan önce, o günlerde güçlü ve bağımsız bir devletin sahip olduğu görkemli durumu göz önünde tutarak Alman milletinin sürekliliğine dikkat ve özen göstermek söz konusu idi. Bugün ise, ilk önce milletimize güçlü ve özgür bir devletin sahip olduğu görkemli durumu iade etmek söz konusudur. Gelecekte milletimizi geliştirmeye ve beslemeye yetenekli ve etkili bir dış politika izlemek için, böyle bir devletin tekrar doğması gerekli bir şarttır. Başka bir deyimle, bugün Alman dış politikasının izlemesi gereken amacı, Alman milletinin bir gün bağımsızlığım tekrar ele geçirmesi için tutacağı yolları hazırlamaktan ibaret olmalıdır. Bunu yapmak için de, hiçbir zaman şu ana ilkeyi unutmamak gerekir. Bir milletin bağımsızlığını yeniden ele geçirebilmesi için, devletinin topraklarının bir bütün teşkil etmesi muhakkak gerekli değildir. Küçük bile olsa, bu millete ve devletine ait bir toprak parçasının kalmış olması yeterlidir. Ne var ki, bu devlet, küçük toprak parçasının üstündeki hürriyetten yararlanarak, bütün milletin manevi birliğinin emanetini korumaktan başka, bağımsızlığı yeniden kazanabilmek için girişilecek mücadeleyi de hazırlamasını bilmelidir.
Yüz milyonluk bir milletin, devletinin sürekliliğini korumak için, tutsaklık boyunduruğuna tahammül etmesi, bu milletin ve bu devletin paramparça edilip de, parçalarının hâlâ tam hürriyetlerine sahip olmaları görüşüne oranla çok daha kötü bir durumdur. Pek tabii olarak, bu parçanın kendi üstüne düşen kutsal görev duygusu ile tamamen dolu bulunması görüşünü ileri sürüyorum. Hürriyetine sahip olan bu parça, yorulmak bilmeden, milletinin ruh ve kültür yönünden ayrılma ve bölünme kabul etmez biçimde birlik olduğunu dünyaya duyurmakla yetinmeyip, henüz boyunduruk altında bulunan milletin ve devletin öteki kötü bahtlı parçalarını kesin biçimde bağımsızlığa kavuşturmak ve yeniden bir araya toplamak için başvuracağı silâhları kullanmağa milletinin bütün bireylerini hazırlamak üzere gerekli tedbirleri de almalıdır.

Bundan başka, şunu da düşünmelidir ki bir millet ve bir devlet tarafından kaybedilen toprakları tekrar almak bahis konusu olduğu vakit, önce anavatan için siyasi kuvvet ve kudretini kazanmak hürriyetine sahip olmak sorunu vardır. Böyle bir halde, kaybedilmiş toprakların menfaatleri, tek önemli şeye insafsızca olsa bile bağış-lanmalıdır. Bu mühim şey ile esas toprağın bağımsızlığını tekrar ka-zanmasıdır. Çünkü bir milletin parçalarını veya bir Reich'ın şehirlerini kurtaracak şey zulüm altındakilerin dilekleri yahut millet fertlerinin protestoları değildir. Eskiden ortak olan vatandan şimdi az çok bağımsız bir durumda kalanlar tarafından kuvvet sarf edilerek bu iş sağlanabilir.
Onun için kaybedilen yerleri tekrar almak üzere yapılacak ilk hareket, devletten kalmış olan şeyleri ve vakti gelince devletin tekrar elde ettiği kuvvet ve kudreti bütün milletin kurtuluşu ve birliği yolunda kullanmak üzere kalplerin içinde uyuyan sarsılmaz irade ve karara olağanüstü çaba göstererek, daha çok kuvvet ve dirilik kazandırmaktır. Pek tabii, vatandan ayrılmış olan yerlerin faydalarının önem taşıyan tek şeye geçici olarak feda edilmesi gereklidir. Şu önemli şey de, devletten kalmış kısım lehine öyle bir siyasi kuvvet ve kudret kazanmalıdır ki, bunlar galip düşmanların iradelerini çekip, onları uzlaşmaya mecbur etmek imkânını kazansınlar. Çünkü işgal altındaki topraklar müşterek vatana ateşli protestolarla de-ğil, kılıcın indirdiği zafer darbeleriyle katılabilirler, işte hükümetin iç politikasının vazifesi bu kılıcı yapmaktır. Demirciye güven altında yaşama ve silâh arkadaşları toplama imkânını sağlamak da dış politikanın işidir.
Bu eserin bundan önceki kısımlarında savaştan evvel takip edilen barış (anlaşma) siyasetimizin ne kadar eksiklerle dolu olduğunu yazmıştım. Gelecekte Alman milletinin devamım sağlamak ve en iyi şekilde beslenmesine yol açmak için dört araç vardır. Alman milletine dördüncüsü, yani en az etkili olanı seçilmişti. Avrupa Kıtası üzerinde akla uygun bir şekilde "toprak politikası" takip edilecek yerde, nedendir bilinmez, bir "sömürgecilik" ve "ticaret politikasına saplanıp kalındı. Böylece silâh elde ederek anlaşma yapma zorunlu-luğundan kurtulabilineceği yolunda hatalı bir fikir beslendi. Bunun sonucu ise politikaya bütün bütün beceriksiz bir hal verdi. Aslında bu girişimin sonucu önceden kolayca tahmin edilebilirdi. En sonunda çamura oturuldu. Dünya Savaşı, Almanya'nın kargaları güldüren dış politikasının imzaladığı borçları ödemek için bir "masraf pusulası" oldu.
En iyi çare, Avrupa kıtası üzerinde topraklar almaktı. Böylece Almanya'nın Avrupa'nın nazarında cesaret ve değeri artırılırdı. Daha sonra sömürge topraklarının elde edilmesi ile yeni bir sahada da genişleme yoluna girilirdi. Bunun için Almanya'nın ingiltere ile bir anlaşma yapması gerekirdi. Yahut, Almanya askeri kuvvetim geliştirmek için, 40-50 yıllık kültüre ait bütün masraflarından vazgeçip bütçeyi bu tarafa aktarmalıydı. Bu sorumluluk pekâlâ omuzlanabi-lirdi.
Bir milletin kültürünün önemi, o milletin siyasi varlığının sonucu ile doğru orantılıdır. Bu bakımdan bir milletin milli kültürünü bilmesi için siyasi istiklâlini elinde tutması gerekir, işte bunun için siyasi istiklâl söz konusu olduğu zaman, ne kadar ağır olursa olsun, hiçbir fedakârlıktan çekinilmemelıdir. Bütçede devletin askeri güçlerinin aşırı bir gelişmesi lehine, kültüre ait masraflardan yapılan indirim, sonradan büyük üstünlükle sağlanabilir. Hatta şunu söyleyebiliriz ki, bir devlet bütün çabalarını tek bir noktada, yani bağımsızlığını sürdürme sorunu üzerine topladıktan sonra bir çeşit gevşeme, yani bir çeşit denge oluşur ve bu sayede o güne kadar milletin ihmal edilmiş olan kültürünün sonuçları şaşırtıcı bir biçimde ortaya çıkar. Pericles yüzyılının gelişmeleri, iranlılara karşı savaşların sebep oldukları sefaleti izler. Roma Cumhuriyeti, Punique savaşlarının kendine telkin ettiği endişelerden uzak kaldığı zaman, kendim yüksek bir uygarlığın kültürüne verdi. Oysa, parlamentoya mensup birçok işe yaramaz ve ahmak kişilerin çoğunluğundan, bir milletin bütün çıkarlarını ve gelecekte devletin varlığım sağlayacak olan çabucak silahlanmayı insafsızca uygulamak için gereken kararı beklemek yanlış olur. Bir şey hazırlamak uğrunda, her şeyi gözden çıkarmaya bir

Büyük Frederic'in babası yetenekli idi. işte bizim Yahudi yapımı olan bu anlamsız demokratik parlamentarizmin babaları ise böyle bir şey yapmazlar.
Bundan ötürü Avrupa Kıtası'nda yeni topraklar ele geçirmeye olanak verecek askeri hazırlıklar, savaşa rastlayan dönemde pek önemsiz oldu.
Ama savaşa sistemli bir şekilde hazırlanılmadığı için Avrupa Kıtası üzerinde toprak elde etmekten vazgeçildi, işte bunun üzerine sömürgecilik ve ticaret politikası takip edildi, ingiltere ile yapılacak anlaşmadan vazgeçildi ve Rusya ile de bir anlaşma yapma yönüne gidilmedi. Atılan hatalı adımlar birbirini takip etti. Sonunda Dünya Savaşma varıldı. Almanya Dünya Savaşı'na, yalnız o irsi bir bela olan Habsbourglar Hanedanı istisna edilecek olursa, hemen hemen herkes tarafından terk edilmiş bir durumda girdi.
Bugünkü dış politikamızın belirgin niteliğini açıklamak için, bunun gözle görülür, ya da anlaşılır bir yöntemi olmadığım söylemek gerekir. Savaştan önce bir yanlışlık yapılarak dördüncü yol tutulmuş ve esasen bunda da pek az bir gelişme sağlanmışken, savaştan sonra da izlenen bu hatalı yolu en tecrübeli gözler, de görüp, anlamaktan aciz kaldılar. Şimdi savaştan öncekine oranla daha çok eksik olan bir sistem uygulanmaktadır. Ama bugün, milletimizin elinden son doğrulma ve yükselme olanaklarım da almak için yapılan girişimlere politika adı verilmektedir.
Şimdi Avrupa devletlerinin siyasi ve askeri durumlarını gözden geçirelim:
Avrupa Kıtası üç yüz yıldan beri ingiltere'nin siyasi emellerinin egemenliği altına girmiş ve öylece kalmıştır, ingiltere, Avrupa devletlerini birbirlerine karşı savaşa zorlamak suretiyle kıta üzerinde temin ettiği kuvvet dengesi sayesinde, kendini sürekli güvenlik altında bulundurmuştur. Böylece, ingiltere "Büyük Britanya" diplomasisinin dünya politikası üzerindeki hedeflerine rahat rahat ulaşabiliyordu. Kraliçe Elisabeth devrinden beri takip edilen politika şöyle i di: Avrupa'da büyük bir devletin, büyük devletlerin ortalama sevi-yesinden bir parça sivrilmesine asla müsaade edilmiyordu. Bir parça sivrilmeye teşebbüs eden devlet, her çareye baş vurularak veya silâha sarılarak parçalanıyordu. Bu iş için ingiltere'nin kullandığı silâh ve araçlar belirli durumlarda veya yapılacak işe göre değişiyordu Ancak harekete getirilen kuvvet ve onun sonucu olan karar ile idare şekli, hiçbir zaman değişmiyor, hep aynı kalıyordu, ingiltere, Impa ratorluğunun durumu zamanla sarsılmaya başlayınca, hemen Avru pa milletleri arasındaki rekabet kızıştırılarak bu milletleri karşılıklı olarak birbirlerine kırdırmaya başladı. Kuzey Afrika'daki ingiliz sö mürgelerinin Britanya tmparatorluğu'ndan ayrılması üzerine, Ingil tere donanmasını Avrupa devletlerinin saldırılarından korumak için büyük bir faaliyete girişti, ispanya ve Hollanda büyük bir dem. devleti olarak yok edildikleri sırada, ingiltere de, Fransa'nın dünya yi egemenliği altında bulundurma isteğine karşı kuvvetlerini topla maya ve yığmaya başladı. En sonunda Birinci Napolyon'un düşmesi üzerine ingiltere rahat bir nefes aldı. Çünkü ingiltere için askeri bir devletin dünya hâkimiyeti üzerinde arz ettiği tehlike ortadan kalkmış oluyordu. Alman milleti ingilizlerin takip ettikleri siyasi amaca uygun bir politikayı kabul etmişti. Ancak bu görüşten, pek uzun süren bir propaganda sonunda vazgeçildi. Bunun tabii neticesi olarak da ingiltere'nin Almanya'ya karşı olan tutumu gayet ağır bir şekilde değişikliğe uğradı. Gerçi bu sıralarda Alman milletleri kendi aralarında anlaşamıyorlardı. Fakat hiçbir zaman bu durum ingiltere'nin Almanya'ya karşı takındığı tavra tesir etmedi. Devlet adamının soğukkanlılıkla yaptığı hesabın gerçekleşmesi için, bazen hissiyata başvurmak gerekir. Hissiyat bir eyleme geçilmesi istenmediği zaman daha güçlü ve zamanın yol açtığı yıpranmaya karşı daha dayanıklı olan bir korkudur. Devlet adamı planlarından birini gerçekleştirdikten sonra zihni çalışmalarını başka tasarılara çevirebilir. Halk topluluklarının duyarlılığını, önderin yeni düşüncelerini anlayabilir duruma getirmek için ağır bir propaganda çalışmasına gerek vardır, ingiltere, 1870-1871 yıllarından itibaren yeni durumunu saptamıştı. Ama üzüntü ile belirteyim ki Almanya, Amerika Birleşik Devletleri'nin ekonomik bakımdan kazandığı önem ve Rusların güçlerini arttırmak için gösterdikleri çaba dolayısı ile, ingiliz politikasının uğradığı çekinme ve

sakınmalardan yararlanmasını bilemedi, ingiltere, Almanya'nın ticaret bakımından olduğu kadar, pek büyük olan sanayileşme hareketinin önemini görüyordu. Bu gelişmelerin, aynı alanlarda iki tarafın güçleri arasında bir denge sağladığını kabul ediyordu, işte o zaman Almanya'yı yönetenlerin gözünde, en yüksek aklın ve hikmetin en yüksek parçası olan, dünyanın ekonomik ve barışseverlikle fethedilmesi görüşü, ingiliz politikasını bir direniş örgütü olmaya zorlayan sebep oldu. Bu direniş, büyük çapta ve en ince ayrıntılara varıncaya kadar hesaplanmış bir saldırı biçiminde kendini gösterdi. Bu biçim davranış, kuşkulu bir dünya barışını sürdürmeyi amaç edinmeyen ve dünyada Britanya Imparatorlu-ğu'nun egemenliğini güçlendirmeye çalışan bir politikanın ruhuna ve yapısına tamamen uyan bir yöntemdir, ingiltere, askeri yönden güvence veren devletlerle anlaştı ve onları yanına aldı. Çünkü onun geleneksel ihtiyatı, kendine karşı olan güçlerin gerçek değerlerini takdir ederek, içinde bulunduğu zayıf durumu kabulleniyordu, ingiltere'yi ahlâka uygun düşüncelere önem vermeden hareket ettiği için, çıkışmaya ve eleştirmeye olanak yoktur. Çünkü, suçu geniş bir biçimde hazırlama işinde, kahramanlık yönünden değil, yarar yönünden karar vermek gerekir. Diploması o biçimde yapılmalıdır ki. bir millet kahramanlığı yüzünden yok olmaya sürüklenmesin. Dip lomasi, milletin devamlılığını sağlayacak biçimde olmalıdır. Bu so nuca ulaşmak için her araç meşrudur. Bunlara başvurmamak, göre vin cinayet işler biçimde unutulmuş gibi kabul etmeyi gerektirir. Alman devrimi, ingiliz politikasını bütün dünyayı kapsayan bir Alman egemenliği tehdidinin kendisine yüklediği endişelerden kurtardı. Demek ki, ingiltere'nin artık Almanya'yı Avrupa haritasından tamamen silinmiş göstermekte bir çıkarı yoktu. Tersine 1918 Kasım günlerinde ortaya çıkan, müthiş yıkılma, ingiliz diplomasisini ilk önceleri olanak vermemiş olduğu yeni durumla karşı karşıya bıraktı. Britanya imparatorluğu dört buçuk yıl süre ile, Avrupa Kıtası'nda bir devletin sözde üstünlüğü ve egemenliğine karşı silâh elde mücadele etmişti. Ansızın bir yıkılma bu devleti yeryüzünden kaldırıyor gibi göründü. Almanya en ilkel bir süreklilik içgüdüsünden yoksun bulunuyordu. Öyle ki yirmi dört saatten kısa bir süre içinde akıp giden olay, Avrupa Kıtasındaki dengeyi alt üst etmiş gibiydi. Almanya harap olmuştu. Böylece Fransa Avrupa'nın birinci devleti durumuna yükselmişti. Savaş sırasında ingiliz milletine dayanmak gücünü bulmuş, Almanya aleyhinde kendine sınırsız bir kin telkin etmiş, bütün ilkel içgüdülerini ve bütün ihtiraslarını ayağa kaldırmış olan müthiş propaganda, şimdi ingiliz devlet adamlarının kararları üzerinde, ağır bir kurşun kütlesi gibi etkili olacaktı, ingiltere'nin savaşmakla izlemiş olduğu amaç sağlanmıştı: Çünkü, Almanya artık sömürge, ekonomi ve ticaret politikası uygulayamazdı. Bu amacın ötesine geçen şeylerin tamamı ingiltere'nin çıkarlarına zarar verirdi. Avrupa Kıtasında büyük devlet sıfatı ile Almanya'nın ortadan kalkması, ancak ingiltere'nin düşmanlarının işine yarayabilirdi. Oysa ingiliz diplomasisi 1918 yılı Kasımında ve 1919 yılı yazının son günlerine kadar bir cephe değişikliği yapamadı. Çünkü bu uzun savaş sırasında, halk topluluklarının hissiyatına o kadar ısrarla başvurdu ki, şimdiye kadar bunun bir eşine rastlanmamıştı. Kendi milletinin yetenek ve hissiyatı bakımından böyle bir şey yapmak, ingiltere'nin elinden ge-lemezdi. Karşı karşıya bulunduğu askeri güçlerin orantısızlıkların-dan ötürü de bu işi başarmaktan acizdi. Fransa barış görüşmelerinin yönetimim eline almıştı, isteklerini ve çıkarlarını zorla kabul ettirebilirdi. Bu görüşmeler ve pazarlıklar sürerken bu durumu değiştirebilecek yetenekte olan tek devlet, yani bizzat Almanya vardı. Ama o da, iç savaşlar içinde kıvranıyordu. Ayrıca Almanya sözde devlet adamı olan kişilerin demeçleri ile, kendisine yüklenecek her şeyi kabul etmeye hazır olduğunu sürekli olarak açıklıyordu. Uluslararası ilişkilerde bir millet, sürekli yaşama içgüdüsünden mutlak biçimde yoksun olduğunda, "faal bir müttefik" olmaktan çıkar ve böylece tutsak millet seviyesine düşer, ülke bir sömürgeye mahsus kaderle baş başa kalır. Fransa'nın güçlenmesinden ve egemen bir duruma gelmesinden kaçınmak için, ingiltere'nin elinde artık yalnızca bir hareket biçimi kalmıştı. Bu da, Fransa'nın soygunlarına katılmaktan ibaretti. Gerçekte ingiltere savaşmakla, hesapladığı amaca tam ulaşamadı. Savaş, Avrupa kıtası'nda kuvvetlerin dengesini sağlamadı

ve bir Avrupa devleti tarafından elde edilmiş olan üstünlüğü ve egemenliği ortadan kaldırmadı. Tersine, bunu daha tehdit edici bir duruma getirdi. Almanya askeri yönden, 1914 yılında iki devlet arasına sıkışıp kalmıştı. Bu devletlerden biri, Almanya'nın kuvvetlerine denk bir kuvvete sahipti. Öteki devlette de pek üstün güçler vardı. Buna ingiltere'nin denizlerdeki üstünlüğü de katılıyordu. Yalnız Fransa ile Rusya, Almanya'nın pek aşırı biçimde çoğalmasını önlemek için yeter engellerdi. Reich'ın askeri yönden son derece uygun olmayan coğrafi durumu da, Almanya'nın güçlenmesine engel teşkil eden bir sebep sayılabilirdi. Almanya'nın sahillerinin durumu, ingiltere'ye karşı bir savaş çıktığında, askeri yönden pek uygun bir biçimde değildi. Sahil çevresi pek az geniş ve çok sıkışık olduğu gibi, kara sınırları da tersine gerektiğinden çok fazla geniş ve açıktı. Fransa'nın durumu ise tamamen bambaşkadır. Avrupa'da ciddi rakibi olmayan Fransa askeri yönden de çok kuvvetlidir. Güneyde italya ve ispanya'ya karşı tabii hudutların arkasında kendini emniyette görüyordu. Almanya'nın iç buhranı, Fransa'ya bu yönden de güven veriyordu. Fransa, sahillerinin uzun bir parçası üzerinde, Britanya Imparatorluğu'nun hayat merkezlerine karşı cephe almıştır. Bu hayat merkezleri uçaklara ve uzun menzilli toplara karşı kolay hedefler teşkil etmektedir. Ayrıca ingiliz deniz ticaret yolları da, deniz altıların saldırılarına, savunmadan yoksun bir biçimde açık bulunmaktadır. Bir denizaltı savaşı, Fransa'nın Atlas Okyanusu'ndaki uzun sahillerine ve Akdeniz'de Avrupa ile Kuzey Afrika'da sahip olduğu kıyılara dayandırılırsa, bu ingiltere için felâketli sonuçlar doğurabilir.
işte böylece, ingiltere'nin Almanya'nın güçlenmesini önlemek amacı ile yapılan mücadeleden siyasal bakımdan sağladığı üstünlük, Avrupa Kıtası'nda Fransa'nın egemenliğine yol açmaktan ibaret kalmıştır.
Askeri yönden sonuçlar şöyledir: ingiltere, Fransa'yı karalarda birinci derecede güçlü bir devlet durumuna getirdi. Denizlerde ise, Amerika Birleşik Devletleri'ni kendine eşit kuvvette olan bir devlet olarak kabul etti. Ekonomik yönden, eski müttefiklerine, birinci derecede önemli çıkarları olan bazı yerleri bıraktı.
ingiltere'nin geleneksel politikası Avrupa'yı bir ölçüye kadar Balkanlaştırmaya çalışmak olduğu gibi, Fransa'nın da politikası Almanya'ya karşı aynı şeyi uygulamaktan ibarettir. ingiltere'nin sürekli olarak uygulanmasını istediği şey, Avrupa Kıtası'na dahil olan herhangi bir devletin dünya politikasında önemli bir rol oynayabilecek biçimde kuvvetlerini arttırmasıdır. Demek ki, ingiltere Avrupa devletlerinin sahip oldukları kuvvetler arasında dengeyi sürdürmek ister. Çünkü ingiltere'nin dünya üzerindeki egemenliği için ortaya konulmuş ilk şartlardan biri budur.
Fransa'nın sürekli olarak kalmasından yana olduğu şey ise, Almanya'nın küçük Alman devletlerinden kurulu bir federasyon durumuna gelmesidir. Fransa, bu küçük Alman devletlerinin kuvvetleri, birbirleri ile bir denge meydana getirsinler ve merkezi bir iktidara bağlı olmasınlar ister. Fransa'nın da, Avrupa Kıtası üzerinde egemenliğini sağlayıp sürdürebilmesi için gerekli olan şartlar bunlardır.
işte böylece Fransız diplomasisinin en son amacı, ingiliz diplomasisinin belli başlı istekleri ile sonsuza kadar ters düşecektir.
Buraya kadar açıkladığım görüşler dikkate alınarak, içinde bulunduğumuz dönemin ortaya koyduğu anlaşma ihtimalleri incelenirse, anlaşma yapma konusunda yapabileceğimiz şeyin, ingiltere'ye yaklaşmaktan ibaret olduğunu çabucak görürüz, ingilizler tarafından izlenmiş olan savaş politikası Almanya için çok korkunç olmuş ve halen korkunç olarak kalmıştır. Ancak bugün ingiltere'nin, artık Almanya'nın yok olmasından hiçbir önemli çıkarı bulunmamaktadır. Tersine ingiliz diplomasisinin amacının yıllar geçtikçe, Fransa'nın o ölçüye sığmaz emperyalizm içgüdüsünün önüne bir taş koymaktan ibaret olacağım kabul etmek gerekir. Yalnız geçmişteki dargınlıklar üzerinde ısrar ederek bir anlaşma siyaseti izlenemez. Böyle bir siyaset ancak tarihin verdiği derslerden yararlanılırsa uygun olur. Tecrübelerin bize göstermiş olması gerekir ki, olumsuz amaçlar izlemek için yapılmış olan anlaşmalar, daha doğarken

ölüme mahkûmdurlar. iki milletin kaderi, ancak ortak bir ele geçirme yöntemi, ortak bir başarı, sözün kısası her iki ülkenin de yararlanabilecekleri güçlenmeyi amaç edindikleri zaman, birbirine sıkı sıkıya bağlanır.
Dış politika konusunda milletimizin tecrübesizliği, basının haberlerinde kendini göstermektedir. Gazeteler bir yabancı devlet adamının Almanya'nın lehinde verdiği demeçleri yansıtırlar. Bu kişiler, milletimize karşı var saydıkları hissiyat ile çıkarlarımıza uygun bir politikanın özel güvencesi olurlar. Böylesine bir yorum yapmak şaşılacak bir aptallık örneğidir. Ya da böyle bir sonuca varmak, basit ve küçük Alman burjuvasının politikadan söz ettiği zaman ortaya koymuş olduğu, o eşi görülmemiş aptallık üzerinde spekülâsyon yapmaktır. Hiçbir ingiliz, italyan ya da Amerikan devlet adamı, hiçbir zaman Alman sever sıfatı ile ortaya çıkmaz.
Her ingiliz devlet adamı ilk önce ve pek tabii olarak ingiliz'dir. Her Amerikalı hiç kuşku yok ki, ilk önce Amerikalıdır, italyan sever bir politikadan başka bir politika peşinde koşmaya yatkın olan bir italyan bulunmaz. Demek ki, herhangi bir yabancı milletin saygıdeğer devlet adamı, Alman sever duyguları üzerinde anlaşmalar yapma iddiasında bulunursa, o adam ya eşektir, ya da yalancının tekidir, iki milletin kaderlerinin birbirleri ile zincirle bağlanması için, gerekli olan şart karşılıklı saygı ve sevgi değildir. Kaderlerin birbirleri ile bağlanabilmesi, iki tarafın da elde edecekleri çıkarların topluluğuna bağlıdır. Örneğin; bir ingiliz devlet adamı, sürekli olarak ingiliz sever bir politika izleyecek ve hiçbir zaman Alman sever olmayacaktır. Fakat bu ingiliz sever politikanın belirli bazı çıkarları, türlü sebeplerle Alman sever politikanın çıkarlarına uygun düşecektir. Bu, pek tabii olarak bir ölçüye kadar ortaya çıkabilir. Gün gelir bu durum altüst olabilir. Fakat iş başında bulunan bir devlet adamı, belirli bir zamanda gerekli olan tasarıyı gerçekleştirmek gerektiği anda, kendi milletinin çıkarlarını savunmak için aynı araçları kullanacak olan arkadaşları bulma hünerini göstermelidir. Bu ilkenin tatbiki uygulamasının mümkün olup olmadığını, şu sorulara verilecek cevaplardan anlayabiliriz. Fransa'nın itirazdan uzak ekonomik ve askeri egemenlik uygulayabilmesi için merkezi bir Alman Devleti'nin tamamen safdışı bırakılmasında bugün hangi devletlerin hiçbir çıkarı yoktur? Hangi devletler, kendi sürekli yaşama şartlarına ve politikalarının geleneksel bağımsızlıklarına göre, böyle bir durumun gelişmemesini, gelecekleri için bir tehdit saya-caklardır? Bunu artık pek açık biçimde anlatmak gerekir:
Alman milletinin can düşmanı, en acımasız düşmanı Fransa'dır. Bu düşmanlık sürüp gidecektir. Fransa'yı kimin yönetmiş olduğu ve kimin yöneteceği sorunu, hiç önemli değildir. Fransa'yı yönetenler, ister Bourbonslar olsun, ister Jacobenler, ister Napolyonlar ya da burjuva demokratlar, ister Klerikal Cumhuriyetçiler, yahut bolşe-vikler olsunlar, bütün bunların dış politikalarının son hedefi daima Ren sınırım ele geçirmek ve Almanya'nın ikilik içinde parça parça kalması için bütün çabalarım ortaya koyarak, bu nehir üzerinde Fransa'nın durumunu sağlamlaştırmaktan ibaret olacaktır.
ingiltere, Almanya'nın bütün dünyayı kapsayan bir deylet olmasını istemez. Fransa ise, Almanya adını taşıyan bir devletin var olmasını istemez. Aradaki fark çok önemlidir..Fakat biz, bugün yeniden bir dünya devleti olmak, ya da bu durumu ele geçirmek için mücadele etmiyoruz. Biz vatanımızın hayatı, milletimizin birliği, çocuklarımızın her günkü ekmeği için mücadele etmek zorundayız, işte bu açıklamaları göz önüne alarak bir sonuca varmak istersek, Avrupa'nın bize verebileceği müttefikler arasında yalnız iki devlet olduğunu görürüz: Bu devletler ingiltere ve italya'dır.
ingiltere, Avrupa'nın yenemeyeceği silâhlı yumruğu ve günün birinde kendi çıkarlarına ters düşecek bir politikayı savunacak olan Fransa'yı, karşısında görmek istemez, ingiltere hiçbir zaman Batı Avrupa'da sahip olduğu zengin demir ve kömür madenleri sayesinde, dünya ekonomisinde kendisi için tehlikeli bir rol oynayabilecek olan bir Fransa ile karşı karşıya kalmak niyetinde değildir, ingiltere, bu kıtanın öteki bölümlerinin parça parça bulunması ile, Fransız diplomasisinin geleneklerinden biri olan dünya politikasına daha büyük bir hırsla

sarılabilmesine olanak verecek, ya da bu durumu zorlayacak derecede güçlenmesini istemez. Geçmiş günlerin hava savaş araçlarının bombaları her gece biraz daha çoğalabilir. Fransa'nın askeri üstünlüğü Britanya tarafından yöneltilen dünya imparatorluğunun kalbim teşkil eden yeryüzünde ağır bir yüktür.
italya da, Fransa tarafından Avrupa'da işgal edilen egemen durumun daha çok güçlenmesini istemez, italya'nın geleceği toprak yönünden bir gelişmeye bağlıdır. Bu toprağın unsurları Akdeniz'in çevresinde toplanmıştır, italya'yı savaşa zorlayan şey, kuşkusuz Fransa'nın büyüklüğü için çalışmak isteği değildi, italya'nın hedefi, Adriyatik'te karşı karşıya bulunduğu sevilmeyen rakibine öldürücü bir darbe indirmekten ibarettir.
Avrupa Kıtası'nda Fransa'nın her geçen gün güçlenmesi gelecek için bir engeldir, italya da bu engele çarpabilir. Bunun için ırk akrabalığının, italya ile Fransa'nın arasında her türlü çekişmeyi ortadan kaldırabileceğine hiçbir zaman ihtimal verilmemelidir.
Avrupa'daki durum en gerçekçi ve en soğukkanlı biçimde incelendiğinde, ingiltere ile italya'nın en tabii özel çıkarları, Alman milletinin varlığı için gerekli olan şartlarla bozulmayan, ya da en az biçimde zararlı olan devletlerdir. Hatta ingiltere ile italya'nın özel çıkarları, bir dereceye kadar Almanya'nın varlığı ile uygun düşmektedir. Bu anlaşmalann mümkün olup olmayacağı hakkında bir yargıya varacağımız zaman şu üç noktayı gözde uzak tutmamalıyız. Bu noktalardan biri bizi ilgilendirir. Diğer ikisi de söz konusu olan devletlerle ilgilidir, ilke itibariyle bugünkü Almanya ile anlaşma yapılabilir mi? Örneğin bir anlaşma gereği saldırgan bir plânı uygulamak için yardım isteyen bir devlet, hükümetleri yıllar boyu yeteneksiz, barışçı, korkak görünüm içinde olan, milletinin büyük çoğunluğu Marksist ve demokratik doktrinlere körü körüne saplanmış bulunan, kendi ülkesine ve milletine hıyanet eden bir devletle, anlaşma imzalayabilir mi? Herhangi bir devlet; kendi hayatım ve kendi milletini savunmak için bir parmağını oynatmak cesaretini bile gösteremeyen bir devletle, bir gün ortak çıkarlarını savunmak için yan yana mücadele edebileceği inancı ile yararlı ilişkiler kurmak ümidine kapılabilir mi? Herhangi bir devlet; en belirli nitelikleri yabancılara karşı yerlerde sürünürcesine bir uşaklıktan ve kendi ülkesinde ulusal değerlerin iğrenç biçimde boğulmasından ibaret olan bir devletle, ya da davranışlarının suçluluğu yüzünden artık büyük olarak hiçbir şeye sahip bulunmayan bir devletle, veyahut vatandaşlarının gözünde sahip olmakla övünebileceği küçük bir saygıya bile hak kazanamamış olan ve yabancıların gözünde kendine karşı büyük bir saygınlık yaratamamış bulunan hükümetle, iyi ve kötü günlerde geçerli olacak bir anlaşma yapar mı? Bu soruların cevabı, kuşkusuz hayır olacaktır. Kendi ününe önem veren ve anlaşma yaparak doy mak bilmeyen parlamentolar için iane ödeneğinden daha çok bir şey arayan bir devlet, bugünkü Almanya ile anlaşma yapmayacaktır Daha doğrusu, anlaşma imzalamaya gücü yetmez. Bizim bugün anlaşma imzalamaktaki beceriksizliğimiz, düşmanlarımız olan soyguncular arasındaki birliğin, derin ve son sebebidir.
Almanya hiçbir zaman seçkin parlamenterlerimizin protestolarından başka bir şey ile kendim savunamayacağı için, dünyanın öteki milletleri de bizim hesabımıza savaşmak üzere hiçbir sebep görmediklerinden; Tanrı'nm cesareti olmayan milletleri hiçbir zaman kurtarmamak ilkesi bulunduğundan; bizim tamamen yok olmamızda doğrudan doğruya zarara uğrayan, ya da bir çıkarları olmayan milletler bile, Fransa'nın soygunculuk akınlarına katılmaktan başka yapacak bir şey göremiyorlar. Yağmaya katılmak ve soygunlardan pay almak, Fransa'nın yalnız başına kuvvetim arttırmasına ve bunu sürdürmesine meydan vermemek içindir.
Ayrıca bugüne kadar bizim düşmanımız olan ülkelerin vatandaşlarının en derin tabakalanna kadar işleyen propagandanın ortaya çıkardığı hissiyat değiştirilmeyecek olursa, karşılanacak olan zorluklar gözden uzak tutulmamalıdır. Yıllarca bir milleti, soygunculardan, barbarlardan oluşmuş bir güruh diye niteleyip, sonra birdenbire bunun tamamen yanlış olduğunu keşfedivermeye ve eski düşmanı yarının müttefiki diye tavsiye etmeye olanak yoktur. Üçüncü bir olaya daha çok dikkat etmek gerekir. Bunun, Avrupa'da gelecekte yapılacak anlaşmaların alacakları şekil ortasında daha çok önemi vardır.

Eğer Almanya'nın şimdiki aciz vaziyette kalması ingiliz siyaseti için pek az önem taşıyorsa enternasyonal Yahudi maliyesi için iş böyle değildir. Resmi ingiliz siyaseti yahut daha uygun tabirle geleneksel ingiliz siyaseti ve borsa hareketleri birbirine zıt amaçlar takip ederler, ingiltere'nin dış politikası ile ilgili olan sorunlarda her ikisinin aldıkları çeşitli durumlar bunu açıkça ortaya çıkarır. Yahudi maliyesi ingiliz devletinin gerçek çıkarlarına ters olarak, Almanya'nın yalnız iktisadi bakımdan ceza olarak harap olmasını değil, siyasi yönden de tamamen esaret altına düşmesini ister. Gerçekten Alman iktisadiyatının milletlerarası hale getirilmesi, yani dünya Yahudi maliyesi tarafından, Almanya'nın üretim kuvvetlerinin ele geçirilmesi, ancak siyasi bakımdan Bolşevikleştirilmiş bir devlette tam surette temin olunabilir.

Fakat enternasyonal Yahudi sermayesi uğrunda mücadeleyi yöneten Marksçı kuvvetlerin, milli Alman Devleti'nin kesin olarak belini kırmak için, hariçten gelmiş dostane bir yardıma ihtiyaçları vardır. Buna göre Fransız ordularının, temellerinden sarsılana kadar enternasyonal Yahudi maliyesinin emrinde olan Bolşevik eğilimle kuvvetlerin hücumlarına yenilinceye kadar Alman devletine tehlikeli darbeler vurmaları gereklidir.

işte böylece Yahudi bugün Almanya'nın köklü bir şekilde yok olmasına en çok çalışan unsurdur. Almanya aleyhine dünyada basılan her şey Yahudiler tarafından yazılmıştır. Barış sırasında ve savaş esnasında da Yahudi borsacıları ve Marksçıların basını Almanya aleyhindeki kini alevlendirmişlerdir. Sonunda devletler, birbirleri ile anlaşarak ve milletlerin gerçek faydalannı feda ederek bizimle savaşmak için dünya antlaşmasına katıldılar.

Yahudilerin yürüttükleri düşünce meydandadır. Almanya'nın komünistleştirilmesi, yani Alman halkındaki milli şuurun kökünden yok edilmesidir. Aynı zamanda bu maksat, enternasyonal Yahudi maliyesinin boyunduruğu altında Alman üretim vasıtalarının istismarını imkân derecesine indireceği için, Yahudiler tarafından tasarlanan bütün dünyanın fethedilmesi düşüncesinin gittikçe büyük bir şekilde genişlemesinin başlangıcından ayrı bir konu değildir.

Tarihte çok kere meydana geldiği gibi, Almanya'nın bu büyük boğuşmanın üzerinde yapılacağı bir eksen olması gerekir. Eğer milletimiz ve devletimiz Yahudi denilen paraya hırslı ve kana susamış zalimlerin kurbanları olursa bütün dünya bu ahtapotların çengelleri içine girer. Fakat, Almanya onların kuşatmalarından kurtulacak olursa, bütün milletler karşı karşıya bulundukları tehlikenin en müthişinin artık dünyayı tehdit etmekten uzak kaldığına kanaat getirebilirler.

Yahudi'nin, yalnız milletlerin Almanya'ya karşı meydana vurdukları düşmanlığı devam ettirmek hususunda bütün saklı entrikalarım harekete geçirmekle yetinmediği ve bu husumeti imkân nispetinde şiddetlendirmeye çalıştığı şüphesiz olduktan başka, bu faaliyetin zehirlediği milletlerin gerçek yararlarıyla çok az bir surette birleştiği de aynı derecede muhakkaktır.

Genellikle Yahudi propagandasının yöneltildiği milletlerde yalnız kendi adamları, kendilerinin en fazla başarı beklediği şahıslar eliyle tahrik edilen milletin zihni üzerinde en çok etkili olacak geçerli delilleri kullanır. Kanı olağanüstü karışık olan bizim milletimizin yanında, Yahudilik kudretinin beklediği çatışmayı idare için, az çok kozmopolit fikirlere başvurur. Bunlar barışçı ideoloji tarafından ilham edilmiştir ve onun kafasında doğmuştur.

Özede; Yahudi, enternasyonal eğilimlere taraftarlık gösterir. Fransa'da varolduğunu gördüğü ve kudretini oldukça takdir ettiği şovenizmden istifade eder. ingiltere'de iktisadi menfaatlerle, dünya politikası düşüncelerini harekete getirir. Özetle, her zaman, parçalanmış bir milletin zihni istidadının esaslı ayırıcı hasletlerinden faydalanır. Ancak bu çeşitli imkanlarla iktisat ve siyaset üzerinde kesin bir otorite kurar.

Böylece parlak delillerin kendi propagandasına yüklediği engellerden kurtulur. Gizli maksatların ne istediğini neden dolayı savaştığını kısmen açığa çıkarır. Tahrip işlemine daha büyük bir hızla devam eder. Sonunda bütün devletleri bir harabeye çevirir. İşte bu harabeler üzerinde ebedi Yahudi İmparatorluğunun yükseldiği ve hükümran otoritesini yürüttüğü görülecektir.

ingiltere'de, italya'da da olduğu gibi köklü bir politikanın icapları ile uluslararası Yahudi maliyecilerinin plân ve tasavvurları arasındaki ayrılık açıkça görülmektedir. Bugün sadece Fransa'da temsilcileri Yahudiler olan borsacılarla, milli bir politikanın istekleri arasında, hiçbir zaman görülemeyecek biçimde gizli bir anlaşma vardır. Almanya için de büyük tehlike arz eden durum, bu anlaşmadır. Bu sebepten dolayı Fransa en çok korkacağımız düşmandır ve düşman olarak kalacaktır. Gitgide zencilerin seviyesine düşmekte olan bu millet, dünya egemenliği amacına ulaşmak için Yahudilere tanıdığı kolaylıklar dolayısıyla, Avrupa'da beyaz ırkın hayatını gizlice tehlikeye atmaktadır. Çünkü Avrupa'nın kalbi olan Rhin üzerinde zenci kanının saldırısı ile meydana gelen bulaşma, milletimizin bu irsi düşmanının intikam hırsına uygun düştüğü kadar, Yahudi'nin soğukkanlı hesaplarına da uyar. işte Yahudi bu durumu Avrupa'nın tam merkezinde Avrupa Kıtası'nı melezleştirmeye başlamak faaliyetinin bir vasıtası kabul eder. Yahudi, beyaz ırkı basit bir milletin kanı ile kirletip, kendi hâkimiyetinin temellerim atmaya çalışır. İntikam hırsından teşvik gören ve aynı zamanda Yahudilerin sistemli olarak yaptıkları rehberlikten de faydalanan Fransa'nın bugün Avrupa'da oynadığı rol beyaz ırkların varlıklarına karşı bir günah işlemektir. Bu şekil davranış, günü geldiğinde, ırkların kanlarının kirletilmesini günah sayan bir neslin intikam dolu düşüncelerini harekete geçirecektir.
Almanya, Fransa'nın kendisi için teşkil ettiği tehlike karşısında, bütün hissi düşüncelerden sıyrılarak, Fransa'nın işgal emellerine izin vermek ve razı olmak istemeyen bir millete elini uzatmak zorundadır. Avrupa'da, gözle görebildiğimiz kadarı ile, bütün gelecek süresince Almanya için iki müttefik vardır ve bunlar, daha önce de belirttiğim gibi ingiltere ile italya'dır.
Eğer bugün, Kasım devriminden itibaren Almanya'nın politikasının ne şekilde idare edildiğini anlamak için geriye bir göz atılacak olursa, hükümetlerimizin devamlı olarak işledikleri akıl almaz hataları karşısında, ya başımızı ellerimizin arasına alıp kendimizi ümitsizliğe terk etmekten veya şiddet dolu nefretle isyan ederek, böyle bir rejim aleyhinde mücadeleye girişmekten başka bir şey yapılamaz. Almanya'nın hareketlerinde hiçbir zaman şuursuz bir şeyler görülmemiştir. Çünkü, Kasım Devrimi'nin tek gözlü aydınları, düşünme yeteneğine sahip kişilerin hepsi için akıl almaz gibi görünen her şeyi yapmayı başarmışlardır. Yani en adi biçimde Fransa'nın sevgisi kazanılmaya çalışılmıştır. Bu son yıllarda düzeltılmeleri imkânsız bu hayalperestlerin ahmaklıkları ile devamlı şekilde Fransa'nın iyi dostu olmaya çalışıldı. Bu millet karşısında, devamlı olarak yerlere kadar eğiliyorlardı. Fransız katilinin kurnazca uyguladığı her hileli davranışında durumun değiştiğine ilişkin ilk işaretlerin belirdiğine hükmediliyordu. Kulis arkasında bizim siyasetimizi idare edenler bu hatalı ve saçma sapan fikir ve düşüncelere hiçbir zaman katılmadılar. Çünkü onların gözünde, Fransa'ya yaklaşma, tesirli bir anlaşma politikasını dinamitlemek için bir araçtan ibaretti. Onlar, Fransa ve Fransa'nın da arkasında bulunanların uyguladıkları politikanın gayeleri hakkında hiçbir vakit bir şüpheye kapılmamışlardı. Bu heriflerin Almanya için yeni bir vaziyetin doğduğuna inanmış gibi görünmelerinin sebebi, milletimizin gerçek menfaati bakımından başka bir yol tutmasını önlemek içindir. Hiç şüphe yok ki, ingiltere'yi bizim taraftarlarımıza gelecek için iyi bir dost devlet olarak kabul ettirmek çok zor olacaktır. Al manya'da Yahudi basın, milletimizin kinini devamlı şekilde Ingilte re'nin üzerinde toplamayı becermiştir. Birçok kafasız Alman, Yahu dilerin kurdukları ökseye dünyada eşine rastlanmayan bir iyi niyetle tutulmuştur. Herkese Alma Deniz Kuvvetleri'nin tekrar dirilmesin den bahsedildi. Sömürgelerimizin elimizden alınmış olmaları şid detle protesto edildi ve buraların tekrar ele geçirilmesi istendi. Bu tün bu boş lâflar adi Yahudilerin, ingiltere'deki ırkdaşlarına ulaştır dıkları malzemeler olmuştur. Yahudi'nin tesirli propagandası bu hu susları devamlı bir şekilde işledi. Bugün, politikaya burunlarını so kan ahmak burjuvalar, şimdi Almanya'nın denizlere hâkim olması için mücadele etmemizin ihtimal dahilinde olmadığını üstü örtülü şekilde anlatmaya başlıyorlar. Avrupa Kıtası'ndaki durumumuzu sağlamlaştırmadan Alman milletinin

kuvvetlerim bu maksat için harcamak, savaştan önce bile büyük bir çılgınlık idi. işte bugün böyle bir tasarının siyasette adına cinayet denilen ahmakça yapılmış işler arasına alınması gerekir.
ipleri ellerinde tutan Yahudilerin milletimizi ikinci derecede meseleyle uyutmayı nasıl becerdiklerini, nasıl gösteri ve mitingleri tertip ettiklerini ve bu arada Fransa'nın da, milletimizin vücudun dan yeni yeni parçalar koparıp, bağımsızlığımızın temellerini sistemli bir şekilde nasıl oyduğunu görünce doğrusu gerçekten üzüntüye kapılıp, ümitsizliğe düşülürdü.
işte bu arada, bu günler sırasında Yahudilerin fevkalâde bir şe kilde idare etmeyi başardığı bir sorundan söz etmek isterim. Bu Güney Tirol sorunudur. Ayrıca şu noktanın üzerinde durmak isterim:
Evet, Güney Tirol! Bu soruna ilerde tekrar dönecek ve yeni açıklamalarda bulunacağım. Halk topluluklarının akıl eksikliğini ve aptallığını istismar eden yabancılar takımının hesabını görmek gerekecektir. Çünkü bu parlamenterlerde var olduğu sanılan vatanseverlik duygusu, bir saksağanda başka birinin mülkiyetine karşı saygı mefhumu bulunması kadar garip bir şeydir.
Güney Tirol'un kaderi tespit edildiğinde -yani 1914'ten 1918 Kasımına kadar- ben bu memleketin tesirli şekilde savunulacağı noktasında vaziyet almış olan kimseler arasındaydım. Yani ordu mensubu idim. Bu yıllar süresince kuvvetlerimizin elverdiği nispet derecesinde mücadele ettim. Evet, Güney Tirol elden kaçmasın diye değil, vatan orasını da herhangi bir Alman ülkesi gibi elinde sakla-Ijnn ve korusun diye mücadelelerimi sürdürdüm.
O günlerde mücadeleye katılmayanlar, parlamentocu herifler,
!parti siyaseti takip eden kötü ruhlu adamlardı. Biz, ancak savaşın zaferle bitmesi ile Almanya'nın Güney Tirol'ü de koruyabileceğine inandığımız için savaşırken, bu hain herifler işledikleri rezaletlerle ve teşvik ettikleri isyanlarla başarıyı tehlikeye düşürüyorlardı. Öylesine a-di hareket ettiler ki en sonunda Siegfried arkasından bıçaklanarak yere serildi. Çünkü yakışıklı parlamentocular tarafından Viyana'da Bele-' diye Meydanı'nda, yahut Münih'te Feldherrnhalle'de söylenen kun-| dakçı ve sahte nutuklar Güney Tirol'ü Almanya için muhafaza etmeye * yetmezdi. Bu hedefe ancak cephede savaşan ordu ile ulaşılırdı. Oysa cephenin dağılıp, bozulmasına yol açanlar diğer Alman toprakları için olduğu kadar Güney Tirol için de hıyanette bulunmuşlardır.
Güney Tirol sorununun protestolar, konuşmalar, derneklerin barışsever yürüyüşleri ile çözümlenebileceğini sananlar ya kötü ruhlu heriflerdir veya küçük Alman burjuvalarıdır. Halbuki elden kaçıp giden yerlerin ne Tanrı'ya edilen dualarla, ne de parlamentoya bağlanan dindarane ümitlerle tekrar kazanılamayacağını ve bunu sadece silâh kuvvetinin sağlayabileceğini kafalara sokmak gerekti. Demek ki, bütün sorun kaçırılan toprakları, yeniden fethetmek için kimlerin silâh elde hazır olduklarım bilmektedir.
Samimiyetle ifade edebilirim ki parlamento gözdelerinden ve diğer liderlerden, bazı müşavirlerden kurulu hücum kıtasının başına geçerek Güney Tirol'un tekrar kazanılmasına katılacak kadar kendimde henüz kuvvet hissetmiyorum. Bu kadar ateş saçan bir protesto mitinginin üzerinde birdenbire birkaç şarapnel patlasa buna sevinip, sevinmeyeceğimi şeytan bilir. Zannederim ki kümese giren bir tilki, tavukların bu kadar gıdaklamalarına sebep olmaz. Tavukların kendilerini korumak için kaçışmaları bu kadar gösterişli bir protesto mitinginin dağılmasından daha çabuk olamaz.
Fakat bu işte daha da kötü olan husus bu heriflerin kendilerinin de kullandıkları araçlardan sonuç alınabilineceğine inanmamalarıdır. O panayırı andıran mitinglerin ne kadar tesirsiz ve anlamsız olduğunu kendileri gayet iyi takdir ederler. Fakat bugün Güney Tirol'un yeniden ele geçirilmesi hususunda çene çalmak, önceden onu muhafaza etme uğrunda savaşmaktan hiç şüphe yok ki daha kolay olduğu için bu adice davranışa başvurulmaktadır. Herkes elinden

geleni yapıyor. O günlerde biz kanlarımızı akıttık. Oysa bu herifler bugün gagalarını biliyorlar.
işin en tatlı tarafı, Viyanalı "Legitimiste" çevrelerin bugün Güney Tirol'ü isteyerek ayakları üzerlerine kalkmalarıdır. Yedi yıl önce, onların kutsal ve ünlü hanedanları, en adi kimselere yakışacak bir hıyanette bulunarak, düşman devletlerin savaş zaferinin mükâfatı olarak Güney Tirol'ü işgal etmelerine yardım etmişti.
O devirde, bu çevreler hain hanedanlarının politikalarına yardımcı olmuşlardı. Güney Tirol meselesine veya başka bir şeye, bir tavuğun elmaya önem vermesi kadar duyarlılık gösteriyorlardı. Pek tabii ki, bugün bu yerler için tekrar mücadeleye girişmek çok daha kolaydır. Çünkü bu kavga sadece manevi silâhlarla yapılmaktadır. Herhalde bir protesto mitinginde kalbimizi dolduran asil şevk ve nefreti ortaya koyarak boğaz yırtmak ve Ruhr'un işgali sırasında meselâ köprüleri uçurmaktansa bir *gazete,* için yazı yazarak, yazar cezbesine tutulmak pek tabii daha kolay bir iştir.
Bazı çevrelerin son yıllar içinde, Tirol sorununu neden Almanya ile İtalya arasındaki ilişkilerin odak noktası yaptıkları pek açık biçimde görülüyor. Yahudiler ile Habsbourgların taraftarları, Almanya'nın antlaşma yapmasını engellemekle kendilerine çıkarlar sağlamaktadırlar. Çünkü bu siyaset, günün birinde bağımsız bir Alman vatanının yemden canlanmasını sağlayabilir, işte Tirol sorununa hiçbir yararı olmayan, hatta zararlı olan bu komedi, Tirol aşkı için oynanmıyor, gerçekte Almanya ile italya arasında imzalanabilecek bir antlaşmanın korkusu ile sahneye konuyor. Yalnız bu çevrelerde hüküm süren yalan ve iftira salgınından yararlanarak, bizi Ti-rol'e hıyanet etmişiz gibi göstermek yüzsüzlüğünde bulunuyorlar. Bu efendilere açıkça şunu söylemek isterim: Tirol'e, bütün organları sağlam olduğu halde, 1914-1918 yılları içinde cephede görev almamış ve vatanına yararlı olmamış bütün Almanlar hıyanet etmişlerdir.
ikinci olarak, o yıllar içinde milletimizde savaşa devam etmeye ve sonuna kadar mücadeleye yardımcı olmaya olanak verecek bir direniş iktidarını güçlendirmeye hizmet etmemiş olan herkes Tirol'e hıyanet etmiştir.
Üçüncü olarak, gerek hareketleri ve davranışları ile doğrudan doğruya, gerek alçakça koltuklama ile dolaylı olarak, Kasım Devri-mi'ne katılarak Güney Tirol'ü kurtarabilecek tek silâhı da kırmış olan herkes TiroPe hıyanet etmiştir.
Dördüncü olarak, o utanç verici Versay ve Saint-Germain anlaşmalarının altını imzalamış olan parti üyeleri ile bütün partiler Ti-rol'e hıyanet etmişlerdir.
Evet, yalnız söylevlerle durumu protesto eden cesur(!) beyefendiler, işte gerçek bundan ibarettir!
Ben, bugün yalnız şu düşünceyi kendime rehber olarak kabul ediyorum: Kaybedilen toprak, anıran parlamenterlerin sivri dilleri ile geri alınamaz. Kaybedilen toprakları, pek iyi bilenmiş kılıç ile, yani kanlı kavgalar pahasına ele geçirmek gereklidir.
Kader kesin yargısını vermiş olduğu için, bir tereddüt göstermeden şu hususu açıklarım: Güney Tirol'ü bir savaş ile yeniden ele geçirmenin mümkün olmadığına inandığım gibi, bu sorunun bütün Alınanlarda zafere ulaşmanın en önemli şartı olan ateşli vatanseverlik duygularını da uyandırmayacağı kanaatindeyim. Ayrıca şuna da inanıyorum ki, yanımızdaki yedi milyon Alman (Rhenanie'nin işgal altında olması) yabancı egemenliği altında inlerken ve Alman milletinin hayat damarı olan Ren, zenci sürülerinin keyiflerine sahne olurken, Tirol'deki iki yüz Almam kurtarmak için kan dökmek bir cinayet olur. Eğer Alman milleti, kendisini Avrupa'daki toprağından yok etmek tehdidini ortaya koyan bir sürü unsurlara son vermek isterse; savaştan önce işlenen hataya düşerek, bütün dünyanın düşmanı olmamalıdır. Alman milleti en tehlikeli düşmanının kim olduğunu saptayarak, bütün kuvvetlerini onun üzerinde toplamalı ve ona öldürücü darbeler indirmelidir. Bu zaferin şartı, başka noktalarda yapılacak fedakârlıkları da gerektiriyorsa, milletimizin gelecekteki nesilleri bu konuda bizleri affedecektir. Bu nesiller, çabalarımızın armağanı parlak olacağı için, büyük üzüntülerimizi,

derin sıkıntılarımızı ve zamanında alınmış acı kararı daha iyi takdir etmek olanağını bulacaklardır. Biz, bir devletin kaybettiği toprakları, ilk önce siyasal bağımsızlığım ve anavatanın güçlenmesini sağladıktan sonra geri alabileceği yolundaki ana düşünceyi kendimize rehber edinmeliyiz. Bu siyasal bağımsızlığı ve devlete güç ve saygı kazandırılması, akıllıca bir antlaşmalar siyaseti ile mümkün olabilir, işte dış politika konusunda enerjik bir hükümetin yapması gereken ilk görev budur. Biz Nasyonal-Sosyalistler, Yahudiler tarafından yöneltilen ve konuşmaktan başka bir şey yapmayan vatanseverlerin arkalarından yürümekten kendimizi özellikle sakınmalıyız. Eğer bizim hareketimiz de, mücadeleyi kılıçla yapacak yerde, mitinglerle oyalanırsa büyük felâket olur. Habsbourglar Devleti denilen ölü bir ülke ile gözü kapalı bir biçimde antlaşma yapılması yolundaki acayip düşünce, Almanya'nın harap olması sonucunu doğurdu. Bugün dış politikamız için açık bulunan olanaklar incelendiği zaman, hayale ve hissiyata kulak verilecek olursa, kalkınmamızı sonsuza kadar en-gelleyebilecek en iyi yöntem seçilmiş olur.
Şimdi yukarda ortaya koyduğum üç sorunun yol açacağı itirazlara cevap vermek gerekir. Bu sorular şunlardır:
Önce, harap bir durumda olduğu herkes tarafından açıkça görünen ve bilinen bugünkü Almanya ile antlaşma yapılabilir mi?
ikinci olarak, Almanya düşman milletler yolu ile bir doğru yola girme hareketine yetenekli midir?
Üçüncü olarak Yahudiliğin nüfuzu bilindiğine göre, bu nüfuz öteki milletlerin pek iyi takdir edilmiş olan çıkarlarından ve iyi niyetlerinden daha güçlü gelip, öteki bütün antlaşma tasarılarına engel olmaz mı ve bunları boş bir duruma sokmaz mı?
Birinci sorunun iki bölümünden birini yeterli biçimde incelemiş olduğumu sanıyorum. Bugünkü Almanya ile hiçbir ülke antlaşma yapmak istemeyecektir. Dünya üzerinde kendi kaderini, hükümetleri zerre kadar güven vermeyen bir devletle bağlamaya cesaret edecek hiçbir devlet yoktur. Her şeyden önce milletimizin acı içinde olduğu esef verici manevi durumda, hükümetin hareketlerinin açıklamasını ve hatta mazeretini bulduklarını ileri süren vatandaşlarımızın birçoğu tarafından yapılmış olan girişimlere gelince, bunu pek kesin bir biçimde reddetmek gereklidir.
Milletimizin altı yıldan beri ortaya koyduğu karaktersizlik örnekleri çok üzücüdür. Milletin, en önemli çıkarlarına karşı ilgisiz kalışı gerçekten ümit kırıcı bir şeydir. Korkaklık, bazen Tanrı'dan intikam dileme derecesine kadar varıyor. Ancak şunu hiçbir zaman unutmamalıyız ki söz konusu olan millet, birkaç yıl önce, dünyada en yüksek insani değerlerin hayran kalınacak örneklerini vermiştir. 1914 yılının Ağustos ayı günlerinden, bu büyük devletler mücadelesinin bitimine kadar, yeryüzünde hiçbir millet, bugün böylesine acınacak duruma düşmüş olan bizim Alman milleti kadar yiğitlik cesaret, sebat ve feragat göstermemiştir. Bugün milletimiz tarafından oynanan utanç verici rolün, onun samimi varlığının özel niteliklerinin sonucu olduğunu hiç kimse ileri süremez. Çevremizde gördüğümüz ve içimizde duyduğumuz şeyler, 1918 yılı Kasım ayının dokuzunda yapılan kötü işin ve edilen yeminin tutulmamış, verilmiş sözden cayılmış olmanın korkunç sonuçlarıdır. Bütün bunlar zihnimizde derin karışıklıklara sebep oldular. Şairin pek doğru olarak söylediği gibi, "Kötülük, kötülükten başka bir şey doğurmaz." Gerçi, o günlerde bile milletimizin en esaslı becerileri ve değerleri tamamen kaybolmamıştı.
Bunlar bilinçaltında uyuklar durumda idiler. Bazen kapkaranlık olmuş gökyüzünde izler saçan ve ses çıkarmayan şimşekler gibi, gelecekteki Almanya'nın hastalıktan kurtulacağı günlerin işareti olarak, birtakım değerlerin parladığı görüldü. 1914 yılında olduğu gibi birçok kere, vatanları için her şeylerim feda etmeye hazır olan genç Almanlar bulundu. Milyonlarca insan, sanki devrimin yol açtığı yıkıntıları görmezlikten gelerek çalışkan ve gayretli bir biçimde işlerine sarıldılar. Demirci örsünün başında balyoz sallıyor, köylü sabanının arkasından

gidiyor, bilgin laboratuarında deney yapıyor, herkes aynı çaba ve aynı bağlılıkla görevlerini yerine getiriyorlardı.
Düşmanlarımızın yaptıkları zulüm ve baskı, eskiden olduğu gibi, kahkahalarla karşılanmıyor, her türlü baskıya karşı hiddet duyuluyordu. Yetenek ve eğilimlerin çok değişmiş olduğu görülüyordu.
Zihinler deki bu gelişme, henüz siyasal güçlenme düşüncesinin ve sürüp gitme içgüdüsünün tekrar dirilmesi biçiminde kendini göstermiyorsa suç, ülkeyi 1918 yılından bu yana, milletimizin yok olmasına sebep olacak biçimde yönetenlerdedir. Bu kötü sonuç Tanrı'nın bir takdiri değildir. Buna yöneticilerin kendi otoriteleri sebep olmaktadır.
Hiç kuşku yok ki, bugün milletimize açındığı zaman kendimize şu soruyu sormak gerekir: Bunu düzeltmek için ne yapılmıştır? Varlıkları ile yoklukları belli olmayan hükümetlerimizin çalışmalarına milletimizin pek az yardımcı olması, Alman milletinin hayatındaki zaafın bir belirtisi midir? Milletimizde bir gurur, görkemli bir erkeklik ve hiddetin çocuğu olan bir kin ruhu doğması için, hükümetlerimiz ne yaptılar? 1919 yılında barış antlaşması Alman milletine zorla yüklendiğinde, bu sınırsız bir zulüm ve baskı kaynağının, milletimizde derin bir özgürlük isteği uyandıracağı beklenebilirdi. Şiddet dolu maddeleri milletlere kamçı darbesi gibi çarpan barış antlaşmaları, çok kere bir isyan hareketini haber veren ilk davul sesleri gibi etki uyandırırlar.
Versay Antlaşmasından ne yararlar elde edilmezdi!
Ölçüsüz zulüm, baskı ve utandırıcı bir alçaklık aracı olan bu antlaşma, ondan yararlanmak isteyen bir hükümetin elinde, milli uzmanlıkları en yüksek seviyesine çıkarmak için bir çare olurdu. Büyük çapta bir propaganda ile, vahşi bir zevkle yapılmış olan zulüm ve baskılardan yararlanılmış olunsaydı, bütün bir millette görülen ilgisizlik, isyan dolu bir nefrete dönüşebilirdi. Bu nefret ve galeyanın en büyük bir hiddet ve azgınlık derecesine yükselmesi mümkün olurdu.
Bu olguları, milletimizin zihnine ve kalbine ateşli çizgilerle yazmak ne kadar kolay bir işti. Ortak biçimde duyulan utanma duygusu ve ortak kin, altmış milyon erkek ve kadında ateşten bir sel biçimine girerek, ortak irade oluşur ve böylece hep bir ağızdan, "silâhlanmak istiyoruz" haykırmaları için bir çare olabilirdi.
işte böyle rezil bir barış antlaşması, böyle bir işe yarardı. Üzerimize yüklediği ölçüsüz zulüm ve baskı ile isteklerindeki yüzsüzlük milletimizin hayati müttefiklerini bulundukları uyuşukluk içinden çıkaran en etkili silâhları sağlıyordu. Fakat o zaman, çocuğun okumayı öğrendiği alfabeden gazetelere varıncaya kadar her yayın, tiyatro ve her sinema, her ilân sütunu ve her boş duvar bu biricik ve büyük işe hasrolunmaydı.
Bugün bizim vatanseverler derneklerinin Tanrı'ya "bizi özgür kıl" biçimindeki yakarışları, en küçük Alman çocuğunun dilinde şu ateşli yakarışa dönüşünceye kadar, yukarıda anlattığım biçimde hareket etmek gerekirdi: "Tanrım silâhlarımızı günün birinde başarıya ulaştır! Her zaman olduğu gibi bize de adaletli davran! Özgürlüğe lâyık olduğumuza karar ver! Tanrım zaferimize yardım et!"
Ancak bütün uygun fırsatlar kaçırıldı ve hiçbir şey yapılmadı.
Bu durumda milletimiz gerekeni yapamıyorsa, buna kim hayret eder? Bütün dünya bizi, döven eli minnettarlıkla yalayan sadık bir köpek ve adi bir uşak kabul ederse, buna şaşılır mı? Bizim antlaşma yapma konusundaki yeteneğimizin, bütün milletimizin suçluluğu yüzünden olumsuz yönde etkilendiği de bir gerçektir. Ancak sekiz yıl sınırsız bir zulüm ve baskıdan sonra, milletimiz özgür olma yolunda iradesini bu kadar az kullanıyorsa, bunun suçu hükümetlerimizin ahlâksız oluşlarındandır.
Milletimizin faal bir antlaşma politikası izleyebilmesi için, öteki milletlerin gözünde saygı ve itibarının artması gereklidir. Bunun gerçekleşmesi için de, Almanya'nın yabancı devletlerin aşağılık yamağı, milletimizi onların hizmetine veren bir angarya mangasının şefi biçiminde

kabul edilmeyecek bir hükümete ihtiyaç vardır. Milli bilincin sesi olacak bir hükümetin iş başında olması gereklidir.
Milletimiz, yukarıda söylediğim şeyleri kendine görev sayan bir hükümete sahip olduğu zaman, Reich'ın dış politikasına verilecek cesaret dolu bir yön, altı yıl geçmeden özgürlüğe susamış bir milletin aynı derecede cesaret dolu iradesinden güç alacaktır.
Düşman milletleri, samimi müttefikler haline dönüştürmenin ne kadar güç olduğunu öne süren ikinci itiraza şöyle cevap verilebilir:
Savaş propagandasının öteki ülkelerde yapay biçimde geliştirdiği Cermenlik aleyhindeki genel psikoz; Alman milletinde milli bilincin yeniden doğması sayesinde, Avrupa'nın dama tahtası üzerinde maç yapan ve kendisi ile oyun oynamak mümkün olan bir devletin belirgin niteliklerini yeniden kazanmadıkça, zorunlu olarak sürüp gidecektir. Ancak milletimiz ve hükümetimiz, herhangi bir devlete pek güvenli bir biçimde bir antlaşma yapabileceği izlenimini verebildikleri zaman, o devlet eğer çıkarları bizim çıkarlarımıza paralel ise, aksi yönde bir propaganda sonucu kendi kamuoyundaki aleyhimize olan kanaati değiştirmeye girişebilir. Ama böyle bir sonuç, pek tabii olarak sebat ve ustaca bir çalışmayı gerektirir. Öteki devletin de, kendi kamuoyunun kanaatini değiştirebilmesi için uzun bir zamana ihtiyacı olduğundan, böyle bir girişimi ancak etraflıca bir düşünmeden sonra, yani bu çalışmanın zahmetine değer bir şey olduğuna ve gelecekte olumlu sonuçlar vereceğine mutlak biçimde inandığında yapılmalıdır. Az çok akıllı bir dışişleri bakanının atıp tutmalarına güvenerek, yeni yetenek ve duyguların gerçek bir değere sahip olacaklarının güvencesi olmadan, bir milletin manevi yetenek ve davranışını değiştirmeye kalkışılmamalıdır. Aksi durumda kamuoyu çok kötü biçimde karıştırılmış olur. Gelecekte bir devlet ile bir antlaşma yapılmasının mümkün duruma gelmesine en sağlam biçimde güvence veren şey, yalnız başlarına birkaç bakanın şişirilmiş sözleri değildir. Bu güvence, açıkça belirlenmiş ve pek uygun görünen hükümet eğilimlerinin açıkça yerleşmiş ve aynı yöne çevrilmiş olan bir kamuoyunun kendisidir. Bu iki konunun uygulanabileceği hakkında beslenecek kanaat, hükümetin kendi propagandası ile kamuoyunun değişmesini hazırlamak ve geliştirmek için büyük bir faaliyetle çalışması ve kamuoyunun eğilimlerini, hükümetin eğilimleri içinde göstermesi oranında esaslı bir biçim alır.
Bizim durumumuzda olan bir millet, ancak hükümet ve kamuoyu, özgürlüklerini yeniden elde etmek için mücadele etme konusunda değişmez iradelerini, hareket ve davranışları ile açıkladıkları zaman, antlaşma imzalamaya yetkili sayılabilirler. Kişisel çıkarlarım savunmak için yardımları kendisine yararlı görünecek arkadaşın yolunu aynen izlemeye, yani bir anlaşma yapmaya uygun düşen öteki devlette, kamuoyunu değiştirmeye girişmeden önce, yerme getirilmesi gerekli ilk şart budur.
Ama göz önünde tutulması gereken bir başka nokta daha vardır: Bir milletin iyice kökleşmiş olan yetenek ve duygularını değiştirmek çok kimse tarafından ilk amacı anlaşılmayacak tehlikeli bir iş olduğu için işlenecek hatalarla, düşmanın eline karşı saldırı için silâh verilmiş olunur. Böyle bir şey yapmak hem bir cinayet, hem de bir aptallıktır.
Şu noktanın bilinmesi gerekir: Bir millet, kendi hükümetinin gizli niyetlerim tamamen anlayıncaya kadar pek uzun bir süre geçer. Çünkü, hükümet giriştiği siyasal hazırlık çalışmalarının son hedefleri hakkında açıklama yapamaz. Bu durumdaki hükümetler, ya halk topluluklarının körü körüne boyun eğmelerine ya da fikren daha gelişmiş olan yönetici sınıfların ileri görüşlülüğüne güvenmek zorundadırlar. Fakat bu basiret, bu siyasal beceriklilik, ileriyi görme ve konuları anlama yeteneği birçok kişide bulunmadığı ve siyasal sebepler açıklama yapmaya olanak bırakmadığı için, milletin milli yol göstericilerinden bir bölümü sürekli olarak yeni eğilimlerin aleyhine dönecektir. Bu eğilimler, anlamlarına nüfuz edilemediği için, yalnızca birer deney olarak kabul edileceklerdir. Böylece bu eğilimler milletin tutucu unsurlarına, endişe ve kuşku uyandıracak biçimde görünerek, onların muhalefet etmelerine sebep olacaktır. Bunun için, iki milleti karşılıklı biçimde anlaşmaya

yöneltecek | yaklaşma çalışmalarına karşı çıkan kişilerin ellerinden kullanabile-| çekleri silâhların büyük bir bölümünü almak gerekir. Özellikle bi-j zim örneğimizde olduğu gibi, vatansever demeklerin ve kahve polipi likası yapan küçük burjuvaların, kendini beğenmişçesine yaptıkları L garip gevezeliklere son vermek başlıca görevdir. Çünkü yeni bir sa-(vaş donanması ve sömürgelerimizin geri verilmesi için feryat etmenin, bu isteklerin gerçekleşmesine yetmeyecek bir gevezelikten ibaret olduğunu düşünmek ve bilmek gerekir, ingiliz politikasının bir uzantısı olan ve bazıları zararsız, bazıları akli dengeden yoksun bu-lunan, ama hepsi de gerçekte can düşmanlarımız için çalışan bu protesto şampiyonlarının anlamsız olarak iç döküp, yakınmalarından bir olumlu sonuç çıkacağını beklemek Almanya için yararlı sayılamaz.
Bütün dünya aleyhinde zararlı mitinglerle nefes tüketiliyor ve her başarının şartı olan şu ana ilke unutuluyor: Yaptığın işi, tam [;• yap. Beş on devlet aleyhinde bağırıp çağırmakla, en sevilmeyen düşmanınızı kalbinden vurmak için, bütün manevi ve fizik kuvvetlerinizi bir noktanın üzerine toplamak gereği ihmal edilmiş oluyor. Böylece bir hesaplaşmadan önce, antlaşmalarla kendimizi güçlendirmek olanağı elden kaçırılıyor.
işte bu noktada Nasyonal-Sosyalist harekete bir görev düşmektedir. Bugün milletimize; dikkatini küçük kuşkuların üzerinden uzaklaştırıp en önemlilerini göz önünde tutmayı, ikinci derecede önemli olan şeylere çaba harcanmasını önlemeyi, şimdi uğrunda mücadele edeceğimiz şeyin milletimizin hayatından ibaret olduğunu bilmeyi, darbelerimize hedef olacak devletin yaşama hakkımızı elimizden aldığını ve hâlâ bu yolda çalıştığını öğretmek gerekmektedir.
Pek acı fedakârlıklara katlanmak zorunda kalmamız mümkündür. Fakat bu, aklın sözünü dinlemekten kaçınarak ve kuvvetlerimizi en tehlikeli düşmanımıza karşı toplayacak yerde, anlamsız feryatlar çıkararak, bütün dünya ülkeleri ile tartışmaya girişmek için geçerli bir sebep değildir.
Alman milleti, bütün dünyanın kendisinden kaçırmak istediği durumu koruyabilmek hakkına manen sahip değildir. Bundan önce kendi araçlarını satan ve millete hıyanet eden canilerden hesap sormak gerekir, ingiltere'ye, italya'ya, öteki ülkelere uzaktan küfür etmek ve düşmanlarımızın savaş propagandalarına malzeme teşkil edecek silâhlarımızı elimizden alıp belkemiğimizi manen kıran, za yıf düşen Reich'ı bir paraya satan alçakların aramızda serbestçe dolaşmalarına izin vermek, saygıya değer bir şey değildir.
Düşman önceden tahmin edilen başka bir şey yapmamıştır Düşmanın durumu ve hareketleri bize ders olmalıdır.
Eğer bunları yapacak yeteneğimiz yoksa ve gelecekte her türlü antlaşma siyasetini izlemekten vazgeçmek gerekecekse, artık üzüntüye ve ümitsizliğe düşmekten başka yapılacak bir şey kalmadığı bilinmelidir. Çünkü bizim sömürgelerimizi çaldı diye ingiltere ile Güney Tirol'i işgal ettiği için italya ile, Lehistan ve Çekoslovakya ile antlaşma yapmak istemezsek, bize Avrupa'da Fransa'dan başka bir müttefik bulmak ihtimali kalmayacaktır. Oysa, Fransa da bizden Al-sace ile Lorraine'i çalmıştır.
Bu hareket biçiminin, Alman milletinin çıkarlarına uygun gelmesi çok kuşkuludur. Oysa böyle bir düşünceyi ve öneriyi bir aptalın mı, yoksa usta bir şarlatanın mı savunduğunu soruşturmak her zaman mümkündür. Liderler söz konusu olduğu zaman, ben daima ikinci görüşü tercih ederim.
Bugüne kadar bizim düşmanımız bulunan ve gerçek çıkarları gelecekte bizim çıkarlarımıza uyacak olan bazı milletlerin manevi yeteneklerinde bir değişiklik sağlamak, muhakeme yapma yetisinin karar verebileceği oranda mümkündür. Yalnız bunun için, bizim devletimizin iç kuvveti, Alman milletini yardımları bir değer ifade eden müttefik durumuna getirmelidir. Ayrıca kendi beceriksizliğimiz, ya da cani gibi davranışlarımız, eski düşmanlarımızla imzalayacağımız bu antlaşma taşanlarını, onlann propagandalarına yem yapmamalıdır. En çok üçüncü itiraza cevap vermek zordur. Kendileri ile bir antlaşma yapmak mümkün olan

milletlerin gerçek çıkarlarının temsilcileri, bağımsız milli devletlerin ve halk devletlerinin can düşmanı olan Yahudi'nin iradesine rağmen hedeflerine ulaşabilecekler midir? Örneğin geleneksel ingiliz politikası, Yahudiliğin uğursuz nüfuz ve etkisine üstün gelebilecek bir güce sahip midir?
Biraz önce de belirttiğim gibi, bu soruya da cevap vermek çok güçtür. Bu konuda kesin bir yargıya varılmasına olanak bırakmayaçak derecede birçok hususlar vardır. Herhalde gerçek olan bir şey bulunmaktadır: Bir devlette yürütme organı, sağlam biçimde kurulmuş ve ülkenin çıkarlarına hizmet etmek için kendini adamış olursa, artık uluslararası Yahudiliğin nüfuz ve etkisinin hükümet tarafından gerekli sayılan politikaya engel olacağı düşünülemez. Faşist italya'nın Yahudilerin başlıca üç silâhı aleyhinde yönettiği mücadele, devletlerin üstüne çıkan bu kuvvetin zehirli çengellerini paramparça edebileceğine en iyi kanıttır. Gizli mason derneklerinin yasaklanması, uluslararası basın aleyhinde girişilen kovuşturma ve uluslararası Marksizm'in kesin biçimde yok edilmesi sonucu, italya hükümeti yıllar geçtikçe bütün dünyayı tehdit eden Yahudi yılanının ölüm saçan ıslıklarına aldırış etmeden, kendi milletinin çıkarlarını çok daha iyi bir biçimde savunur duruma gelecektir.
Aynı durum ingiltere'de ise bu kadar iyi biçimde görülmüyor, ingiltere gibi en özgür demokrasi ülkesinde; Yahudi, kamuoyu aracılığı ile hemen hemen mutlak bir diktatörlük uygular. Oysa bu ülkede, ingiliz devletinin çıkarlarının temsilcileri ile, Yahudiler tarafından uygulanan dünya diktatörlüğünün şampiyonları arasında, arkası kesilmeyen bir kavga sürüp gitmektedir.
Bu iki karşıt görüşün nasıl şiddetle çarpıştıkları, ilk defa ve pek açık olarak, savaştan sonra Japonya sorununda, bir yanda ingiliz hükümetinin, öte yanda basının çeşitli durum ve davranışlarında kendini göstermiştir.
Savaş sona erer ermez, Amerika Birleşik Devletleri ile Japonya'yı birbirlerinden ayıran eski karşılıklı düşmanlık, kendisini yeniden göstermeye başladı. Pek tabii olarak, Avrupa Kıtasındaki büyük devletler, bu yeni savaş tehlikesi karşısında ilgisiz kalamazlardı, in-giltere'yi, Amerika Birleşik Devletleri'nin ekonomik alanda ve uluslararası politika dallarında gösterdiği gelişme karşısında, iki ülke arasında olan ırk akrabalığı bile, bir gıpta etmekten ve endişe duymaktan engelleyemiyordu. Bu eski sömürge, bu anavatan yavrusu, yeni bir dünya hakimi gibi büyümekte idi.
Bugün endişe ve üzüntü içinde olan ingiltere'nin eski antlaşmalarını gözden geçirmesi gerekmektedir. Artık ingiliz politikasının, "ingiltere denizlere egemendir" denilmeyip, "Amerika Birleşik Devletleri'nin denizleri" denileceği günün geleceğini büyük bir üzüntü içinde görmesi kaçınılmaz bir şeydir. Kuzey Amerika kıtasının pek büyük devleti, el değmemiş topraklardan ürettiği servetler ile, çevresi düşmanlarla sarılı olan Re-ich'a oranla saldırıya çok daha kapalı bir yerdedir.
Kesin ve son oyun için zarları atmak gerekirse, ingiltere yalnız kendi kuvvetleri ile kaldığı takdirde yok olur. işte bundan ötürü "sarı yumruğu" büyük bir hırs ve şiddetle yakalıyor ve ırk bakımından affedilmeyecek bir antlaşmaya sarılıyor. Ama bu antlaşma, siyasal bakımdan ingiltere için, Amerika Birleşik Devletleri'nin açgözlülüğü karşısında dünya üzerindeki durumunu güçlendirmeye yarayacak olan tek çaredir .
Oysa ingiltere, kendisini Asyalı arkadaşına bağlıyan bağı, Amerika Birleşik Devletleri ile ortaklaşa biçimde Avrupa savaş alanlarında yönettiği mücadeleye rağmen gevşetmek istemediği halde, Yahudi basım bu antlaşmaya saldırmaktadır.
Yahudi organlarının, 1918 tarihine kadar, Reich'a karşı savaş vaziyetinde bulunan ingiltere'nin sadık silâh uşaklığım yaptıkları halde ani olarak kendi yollarını takip etmek alçaklığını göstermeleri nasıl mümkün olur?
Almanya'nın imhası ingiltere'nin değil özellikle Yahudilerin çıkarlarına uygundu. Şimdi Japonya'nın ezilmesi ingiltere hükümetinin faydasından fazla Yahudi hükümranlığını bütün dünya üzerine hâkim kılmak gayesini güden liderlerin geniş tasarılarına hizmet edecektir,

ingiltere bu dünyada bütün üsleri elde bulundurmak için bütün mesaisini, harcadığı anlarda Yahudi kendisine aynı dünyanın zaptını temin edecek hücum planlıyordu.
Yahudi, şimdiden Avrupa devletlerinin kendi elinde mukavemetsiz birer oyuncak durumunda olduklarını ve Batı demokrasisi demlen şey ile ya da Rus bolşevizmi ile doğrudan doğruya, bu ülkelere egemen olduğunu bilmektedir. Fakat eski dünyayı ağları içinde tutmak, Yahudi'ye yetmiyor. Aynı tehlike, yeni dünya için de geçerlidir.
Yahudiler, Amerika Birleşik Devletleri'nin mali kaynaklarının hâkimidirler. Her yıl 120 milyondan meydana gelen bir milletin üretim araçları Yahudilerin kontrolüne biraz daha giriyor.
Yahudileri fena halde kızdıracak hâlâ mutlak surette bağımsız kalan kimselerin sayısı çok azdır.
Yahudiler, hileli bir başarıyla kamuoyunu boğuyorlar ve geleçekteki üstünlüklerinin oyuncağı yapıyorlar. Siyonizmin en üstün kafaları, "Ahdi Atik" tarafından ortaya konan ve israil'in öteki milletleri yutacağını bildiren parolanın gerçekleşeceği günün yaklaştığını şimdiden görüyorlar.
Milliyetlerinden uzak kalmış ve Yahudi sömürgesi olmuş memleketlerin büyük toplulukları arasında bugün hâlâ tek bir bağımsız devlet bulunursa Yahudi'nin bütün teşebbüsü en son dakikada hakim kalabilirdi. Çünkü bolşevikleşmiş bir dünya, ancak bütün arzı kucaklarsa mevcut olabilir.
Hâlâ azmini ve milli üstünlüklerini koruyan bir tek devlet kalırsa Yahudi'nin kurmak istediği dünya imparatorluğu, yeryüzündeki bütün tiranlar gibi, milli fikrin kuvvetiyle yenilecekler ve yok olacaklardır.
Yahudi bin sene içinde dış şartlara intibak ederek Avrupa milletlerinin temellerini yıkabilmiş ve onları artık muayyen hiçbir türe mensup olmayan melezler haline getirebilmişse de, Japonya gibi Asyalı milli bir devleti aynı kadere uğratmağa güçlü olmadığını pek iyi anlamıştır. Kendisini Asyalı sarı ırktan ayıran uçurumu doldurama-yan Yahudi, bugün Ingilizi, Amerikalıyı ve Fransızı taklit edebilir. Bundan dolayı aynı ırktan başka devletlerin yardımıyla tehlikeli bir düşmandan kurtulmak için milli Japon Devleti'ni parçalamağa te-şebbüs ediyor. Amacı da, hükümet otoritesinden geri kalacak şeyin, kendi ellerinde, savunmasız kimseler üzerinde hüküm süren bir kudret haline gelmesidir.
Kendisi bin senelik "Yahudi krallığı"ru koruyabilmek için, milli Japon Devleti'nin mevcudiyetinden korkuyor ve bu devletin enkazını, Yahudi diktatörlüğünün kurulmasına önce gelmesini istiyor. Vaktiyle Almanya aleyhinde yaptığı gibi, bugün, milletleri Japonya aleyhine ayaklandırıyor. Japonya ile anlaşan ingiliz diplomasisinin rahat edeceği dakikada ingilizce çıkan Yahudi basınının bu düşünüşe karşı savaşı tavsiye etmesi ve ona karşı "Kahrolsun, Japonya militarizmi ve emperyalizmi" nidalarıyla demokratik ilkeler namına bir imha savaşı hazırlaması mümkün olabiliyor, işte, ingiltere'de Yahudi'nin dik başlılığı bundan ileri geliyor. Yahudilerin bütün dünya için meydana getirdikleri tehlikeye karşı mücadele bu memlekette başlayacaktır. Burada da Nasyonal Sosyalist hareket en önemli vazifelerinden birini yerine getirmek durumunda kalacaktır. *Nasyonal sosyalizm yabancı milletlerin ne olduklarına dair milletimizin gözünü açmalı ve ona şimdiki dünyanın gerçek düşmanının kim olduğunu hatırlatmaktan geri kalmamalıdır,* insanlığa fenalık yapan düşmanın üzerine herkesin hiddetini yöneltmeli ve bütün felâketlerimizin gerçek sebebinin o olduğunu göstermeliyiz.
Memleketimiz can düşmanının kim olduğunu bilmeli ve tarafımızdan bu düşman aleyhine idare edilen mücadele diğer milletlere savaşçı ve saf insanlığın selâmeti uğrunda tutacakları yolu gösterecek yeni zamanlar müjdecisi bir yıldız niteliğinde olacak biçimde hareket etmelidir. Akıl rehberimiz, irade kuvvetimiz olsun! Hareket ve davranışlarımızı emreden mukaddes vazife bize sebat ve devamlılık versin, imanımız bizim için bir koruyucu ve en yüksek hâkim olarak kalsın.

BÖLÜM 27

iki düşünce beni Almanya ile Rusya arasındaki münasebetleri özellikle dikkatli bir surette incelemeğe sevk ediyordu.
A) Önce Alman dış politikasının en kesin şartları bahis konusudur.
B) Bu sorun, genç Nasyonal Sosyalist Partısi'nin basireti ve uy-[1] gulamasındaki isabeti hakkında bir ölçü teşkil etmektedir. . Özellikle ikinci nokta, itiraf etmeliyim ki, çok kere içime acı f"bir endişe dolduruyor. Genç hareketimiz fertlerim lakaytlar sahasın-"dan ve çok nefret edilen doktrinler arasından temin eder. Binaenaleyh bir adam üzerinde dış politikanın anlaşılması hususunda, evvelce mensup oldukları siyasi veya doktrinler mahfillerin kasti kararlarının ve zayıf fikirlerinin tesir yapmakta devam etmesi pek tabiidir. Bunların, bu kabil meselelere dair almış oldukları dersler ne kadar zararlı olursa olsun sağduyu sayesinde, hiç olmazsa kısmen, o derslerin telâfi ve tamir edilmiş olması nadir değildir. O zaman, evvelce tesir yapan nüfuzun yerine daha iyisi ikâme edilmesi kâfidir. Çok kere, muhafaza edebildikleri sağlam eğilimlerin ve canlı içgüdünün en faydalı müttefikler meydana getirdikleri görülür. Öte yan-, dan terbiyesi çılgınca ve mantıksız olan ve bununla beraber içgüdüsünün son kalıntılarını da objektiflik mihrabı üzerinde feda etmiş , bulunan bir adamı siyasi düşüncelerin içine çekebilmek, çok daha zordur. Bizim aydın denilen çevrelerimize mensup olan kimseleri ' kendi çıkarları ve dışta milletlerinin menfaatleri lehinde vaziyet almağa sevk etmek gayet zor bir iş teşkil ediyor. Bunların üzerinde yalnız gayet garip düşüncelerin ve zanların ezici ağırlığı hüküm sürmez. Bunlar devamlı olmak içgüdüsünün hamlelerim takipte aşırı bir mahrumiyet içinde kalmışlardır.
Nasyonal Sosyalist Hareket, bu adamlarla çetin mücadelelere katılmak zorunda bulunuyor. Bunlar üzücü mücadelelerdir. Çünkü, bu adamlar, ne yazık ki, büyük acizliklerine rağmen çok kere fevkalâde bir gurur ve büyüklük ile doludurlar. Bu yüzden başkalarına, hatta kendilerinden daha yüksekte olanlarla ilişki kursalar bile, bütün adalete rağmen, yukarıdan bakmağa eğilim gösteriyorlar.
Her şeyi herkesten iyi bilen bu mağrur kimseler soğukkanlılıkla bir şeyi incelemekten veya tartmaktan âcizdirler. Halbuki dış politikada herhangi bir şeye teşebbüs veya herhangi bir şeyi gerçekleştirmek için bu esaslı bir şarttır.
Bu çevreler, bizim dış siyasetimizi gayet felâketli bir surette idare ettikleri, milletimizin ırkçı menfaatlerini her türlü etkileyici savunmadan uzaklaştırıp kendi garip ideolojilerinin hizmetine soktukları için, dış politikamızın en önemli meselesi, yani Rusya'ya karşı olan durumumuzu, taraftarlarımın önünde, özellikle itina ile incelemeğe kendimi mecbur görüyordum. Bunu herkesin anlaması için icap ettiği nispette ve bu eserin çerçevesinin müsait olduğu derecede yapacağım. Bu münasebetle aşağıdaki şu düşünceyi ileri süreceğim.
Eğer, dış siyaset deyimi ile bir milletin bütün dünya ile münasebetlerinin düzenlemesini anlarsak, bu tanzim işi tamamen açık vakalara tâbi bulunur. Biz Nasyonal Sosyalistler ırkçı bir devletin dış politikası hakkında şu prensibi ilân edebiliriz.
Irkçı devletin dış politikası, bir taraftan nüfusun adedi ve diğer taraftan toprağın genişliği ve değeri arasında sağlam hayat yeteneğine sahip, tabii "kanunlara uygun bir ilişki kurarak bu dünya üzerinde yaşama şartlarını sağlamalıdır. Bundan başka sağlam ilişki diye öyle bir durum kabul edilebilir ki, bu da bir milletin devamlılığını kendi topraklarının kaynakları ile sağlamasıdır. Başka herhangi bir rejim asırlarca devam etse bile aklı selime uyamaz. Bu bir millet için mahvolmak değilse bile, büyük *zararlara* sebep olur.
Yeryüzünde yeterli bir alan, bir milletin yaşama hürriyetini temin eder.

Iskan edilen bir arazinin genişliği hakkında zamanın şartlarına ve tarımsal üretimin, nüfus sayısı ile oranına göre hüküm verebiliriz. Çünkü, "Almanya'nın antlaşmalar politikası" bölümünde açıkladığım gibi, her devletin toprak genişliğinin önemine, askeri ve siyasi bakımdan ehemmiyeti de eklenir. Bir millet, mevcut toprağının genişliği ile maişetinin temin edildiğini gördüğü zaman, mevcut toprağının güvenliğim garanti etmek mecburiyetindedir. Bu garanti, devletin siyasi kudret ve kuvvetinin toplamından doğar. Kuvvet ve kudret onun coğrafi durumunun, askeri kıymetinin doğrudan doğruya neticesidir.
Alman Devleti kendi geleceğini ancak bir dünya devleti sıfatı ile düşünebilir, iki bin yıla yakın bir zaman içinde, az çok başarılı dış politika faaliyeti adını vermemiz gereken milletimizin menfaatlerini idaresi bakımından dünya tarihinde bir parçayı teşkil ediyorduk. Biz bile buna şahit olmuştuk. Çünkü, 1914'ten 1918 yılına kadar devam eden büyük milletlerin mücadelesi, Alman milletinin dünya üzerinde varlığı için bir mücadeleden başka bir şey değildi. Biz, bu olaya Dünya Savaşı diyoruz. Alman milleti bu kavgaya sözde bir dünya devleti gibi girişti. "Sözde" diyorum; çünkü gerçekte bir dünya devleti değildi. 1914'te yüzölçümü ile nüfusu arasında başka bir münasebet mevcut olsa idi, Almanya gerçekten bir dünya devleti olacaktı ve savaş, diğer sebepler vazgeçerse, müsait bir neticeye ulaşacaktı, işin içine karışan olmasaydı ne gibi neticeler meydana gelecekti? Bunu göstermek benim vazifem değildir, buna niyetim de yoktur. Fakat, vaziyeti hiç süslemeden bütün sadeliği ile izah etmeği ve hiç olmazsa Nasyonal Sosyalist Partisi için de gerekli olan şeyler hakkında daha açık bir görüş için endişe verici zayıf noktalar üzerinde durmayı mutlaka gerekli sayıyorum. Bugün Almanya bir dünya devleti değildir. Geçici askeri zaafımız ortadan kalksa bile, artık böyle bir unvan iddia edemeyiz. Nüfusunun, yüzölçümüne nispeti bakımından şimdiki Alman Reich'i gibi üzüntü verici bir varlığın dünya üzerinde ne önemi olabilir? Dünyanın her parçasının yavaş yavaş bir devlete bağlandığı bir devirde bu devletlerden bazıları hemen hemen koca kıtaları ihtiva ederler, başşehri ancak beş yüz kilometre kare olan gülünç bir dünya devletinden bahse imkân yoktur.
Yalnız toprak görüşünü ele alırsak, Alman topraklarının yüzölçümü dünya devletleri adı verilen, devletlere göre tamamıyla ortadan kaybolur, ingiltere bunun aksine bir delil diye ileri sürülmemelidir. Çünkü ingiliz anavatanı gerçekte Dünya ingiliz imparatorluğunun büyük başkentinden ibarettir. Bu imparatorluk hemen hemen yeryüzünün dörtte birini kaplar. Bundan başka, her şeyden önce Amerika Birleşik Devletleri'ni, Rusya'yı, Çin'i birer dev devlet saymalıyız. Bunlarda öyle toprak teşekkülleri bahis konusudur ki, yüzölçümleri şimdiki Alman imparatorluğu toprağından on kere fazladır. Fransa bile bu devletler arasında sayılmalıdır. Ordusunu, gittikçe artan bir ölçü içinde büyük imparatorluğunun renkli ahalisinin kaynakları sayesinde kuvvetlendirmesinden başka, zenciler tarafından istilâsının Avrupa toprakları üzerinde bir Afrika devletinin doğmasından gerçekten söz edebilecek bir biçimde seri ilerleme göstermesi de bunda rol oynuyor. Bugünkü Fransa'nın sömürge politikası, eski Almanya'nın politikası ile mukayese edilemez. Fransa'nın gelişmesi şimdiki tarzda üç yüz sene daha devam edecek olursa son Fransız kanı, kurulmakta olan Afrikalı ve Avrupalı melez devletin içinde ortadan kalkacaktır. Rhinden Kongo'ya kadar uzanan bağımsız bir yerleşme arazisi vücut bulacak ki, bu saha, devamlı bir melezleşmenin etkisi altında ağır ağır teşekkül eden aşağı bir ırk ile dolacaktır, işte Fransız sömürge politikasını, eski Alman politikasından ayıran nitelik budur. Alman sömürge politikası, bütün yaptıklarımız gibi hep yarı tedbirlerden ibaretti. Ne Alman ırkının iskân toprakları genişletildi, ne de canice olmakla beraber zenci kanma müracaat suretiyle Reich'ın kuvvet ve kudretini takviye etmek teşebbüsüne kalkışıldı. Doğu Alman Afrika'sının Ascaris'leri bu yolda korkak bir tecrübe teşkil etmişlerdir. Gerçekte bu kuvvetler, yalnız sömürgenin savunmasına hizmet ettiler. Zenci askerleri Avrupa'da bir harekât sahnesine nakletmek fikri, Dünya Savaşı sırasında imkânsızlıklar istisna edilirse, müsait fırsatların doğabileceği dikkate alınmadığından proje halinde bile hiçbir zaman mevcut olmamıştır. Oysa bu husus öteden beri Fransızlarda

sömürge faaliyetlerinin derin sebeplerinden biri olarak kabul edilmiştir. Bugün yeryüzünde birtakım devletler görüyoruz ki, bazıları nüfuslarının miktarı ile Almanya'ya karşı üstün geliyorlar. Bu devletler üstünlüklerinin belli başlı sebeplerini özellikle yüzölçüm-lerinin genişliğinde buluyorlar. Alman imparatorluğu ile diğer dünya devletleri arasındaki arazinin yüzölçümü ve nüfusu bakımından mukayeseleri hiçbir zaman bize bugünkü kadar gayri müsait gelmemisti. Meğer ki, iki bin sene geriye, tarihimizin başlangıçlarına y\ den o zamanlar taptaze bir millet idik; harap olmak üzere bulunan büyük devletlerden mürekkep bir âleme ateşli bir hamle ile giriyor dük. Bu devletlerden sonuncusunu, Roma'yı yıkmağa yardım ettik. Bugün kuruluş halinde bulunan büyük ve kuvvetli devletlerden mürekkep bir alemde yaşıyoruz. Bunların arasında bizim kendi imparatorluğumuz, her gün bütün önemim kaybedecek kadar geriliyor. Bu acı gerçeği sükûnet ve soğukkanlılıkla göz önünde tutmamız lâzımdır. Nüfus çoğunluğu ve yüzölçümü bakımından Alman İmparatorluğu ile diğer devletleri yüzyıllar arasındaki halleri ile takip etmemiz, karşılaştırmasını yapmamız gerekmektedir. Biliyorum ki, o zaman herkes kendi görüşlerini açıklarken söylediğim dü-şüncelere büyük bir üzüntü içinde varacaktır. Almanya artık bir dünya devleti değildir. Askeri durumun kuvvetli veya zayıf olmasının bu hususta bir önemi yoktur. Biz artık yeryüzünün başka hiçbir devletiyle mukayese edilemeyiz. Bu bizim dış siyasetimizin açıktan açığa alçakça bir hareketin sonucudur. Belirli bir amaca bağlılığın ürünüdür. Sözün kısası sürekli yaşama duygularının kaybedilmesi sonucu ortaya çıkan durumdur. Eğer Nasyonal Sosyalist Hareket tarih huzurunda milletimiz lehinde büyük bir kutsi vazifesinin tasdik ve kabulünü gerçekten üretim etmek isterse; yeryüzünde Alman milletinin gerçek durumunu tamamen acı bir biçimde olduğuna kanaat getirerek şimdiye kadar Alman milletinin dış politikasına rehberlik etmiş olan şuursuzlukla ve basiretsizlikle mücadeleye gi-rişmelidir. O zaman "geleneklere" ve "batıl fikirlere" hiç önem ve değer vermeden, milletimizi, kuvvet ve kudretimizi bir araya toplamak cesaretini bularak, onu şimdiki dar yuvasından çıkaracak ve yeni topraklara götürecek ve bu suretle yeryüzünden kaybolmak veya başkalarının esareti altına girmek tehlikesinden kurtaracak yola sokmalıyız. Nasyonal Sosyalist Hareket nüfusumuzun toplamı ile toprağımızın yüzölçümü arasındaki nispetsizliği ortadan kaldırma-sında tarihi geçmişimizle hiçbir çıkar yolu olmayan şimdiki aczimiz arasındaki uçurumu açıklamaya çalışmalıdır. Yüzölçümü tıpkı geçinme kaynakları gibi siyasal kuvvet ve kudretin istinat noktası telâkki edilir. Bu yeryüzünden en yüksek insanlığın muhafızları olarak bizlerin en büyük görevlerle de yüklü bulunduğumuzu idrak etmeliyiz. Alman ırkının şuurunu vermek hususunda ne kadar rneşgül olur ve köpek, beygir ve kedi yetiştirmekten başka kendi kanı-mıza da merhamet edersek, bu görevi o kadar mükemmellikle yerine getirmiş oluruz. Şimdiye kadar takip edilen Alman dış politikasına ehliyetsiz ve kör vasfını verdiğim zaman, bunun delilini bu politikanın hakikaten yokluğu ortaya koymaktadır. Eğer, milletimiz fikir bakımından küçülmüşse veya korkak bir hale gelmişse yeryüzündeki mücadelesinin sonuçları, bugün gözümüzün önünde bulunan sonuçlardan daha kötü olamazdı.

Hattâ savaştan evvelki son on yıl içindeki gelişme bizi bu konuda yanıltmamalıdır. Çünkü bir imparatorluğun haddi zatında kuvvetim ölçmek kabil değildir. Bu, yalnız başka devletlerle mukayese edilerek yapılabilir.

Böyle bir kıyas ise, diğer devletlerin kuvvet ve kudretinin artması, daha muntazam ve daha önemli sonuçlara bağlı olduğunun bir delilini elimize verir.

Bu şartlar altında Almanya, görünen yükselişine rağmen, gerçekte diğer devletlerden gittikçe daha çok uzaklaşıyor ve çok arkada kalıyordu. Sonuçta fark, bizim zararımıza olarak artıyordu. Hattâ nüfus artışı bakımından da, aradaki fark gittikçe büyüyordu. Milletimiz şüphe yok ki kahramanlık yönünden bu dünyada hiçbir milletten geri kalmamıştır. Her şey hesaba katılırsa, milletimiz, kendi varlığını devam ettirmek için, yeryüzünde herhangi bir millette eşi-ne rastlanmayan kan fedakârlığında bulunmuştur. Bu fedakârlıklar boşa gitmişse, sebebi fena kullanılmış olmalarıdır. Aynı düşünceyi takip ederek, bin seneden beri Almanya'nın tarihini

esaslı surette incelediğimiz, onun bütün savaşlarına ve sayısız kavgalarına hayalimizde bir geçit resmi yaptırdığımız ve şimdi meydana çıkmış kesin sonuçları tahlil ettiğimiz zaman, bu kan denizi içinden yalnız üç olayın yükseldiğini görürüz.
Bu olayları dış politikada ve kısaca bir tabir ile politikada basiretli bir hareketin devamlı emareleri gibi telâkki edebiliriz.
A) Doğu sınır vilâyetinin kolonize edilmesi ki özellikle Baiouva-resler tarafından yapılmıştır.
B) Elbe'nin doğusundaki yerlerin fethi ve oralara nüfuz edilmesi.
C) Prusya, Brandebourg, Hohenzoller Devleti tarafından meydana getirilen teşkilât ki yeni bir imparatorluğun modeli ve çekirdeğidir. Bu vakalar gelecek için verimli derslerle doludur. Dış siyasetimizin ilk iki büyük başarısı en devamlıları olarak kalmıştır. Bunlar olmasaydı milletimiz artık hiçbir rol oynayamayacaktı. Bunlar gittikçe artan nüfus ile toprağı dengeli bir halde bulundurmak için yapılmış ilk teşebbüstür. Ne yazık ki, bizim Alman tarihçileri eskiler için eşsiz bir önemi olan fakat, başarılı olmayan bu kudretli icraatı gerçek değerleri ile takdir edememişlerdir. Aksine tarihçilerin, mümkün olan şeyleri övmeleri, garip kahramanlıklar ve milletin geleceği bakımından önemsiz kalmış birçok savaşlan ve kavgaları göklere çıkarmaları gerçekten bir felâket sayılabilir. Siyasi faaliyetimizin üçüncü başarısında Prusya Devleti'nin kuruluşunda ve bundan sonra devlet hakkında özel bir inanışın doğuşunda Alman ordusunun mevcut durum ve şartlara uygun ve teşkilâtlı bir şekil altındaki devamlılığının ve kendi kendisini savunma duygusunun rolü büyüktür. Kişisel savunma duygusunun milli savunma zorunluluğu duygusuna dönüşmesi, devletin bu şeklinden ve bu görüşünden ileri gelmiştir, ihtiva ettiği ırkların çeşitli oluşunun semeresi olan ferdiyetçiliğin ifratı ile ayrılık içinde kalan Alman ırkı, Prusya ordusunun disiplini sayesinde çoktan beri kendisi için yabancı bir hale gelmiş olan teşkilât sorununun hiç olmazsa bir kısmını tekrar çözümledi. Başka ırklarda esasen sürü birliğinin içgüdüleri içinde var olan şey, bizim milli topluluğumuzda askeri terbiye gibi suni bir yol ile telkin edilmiştir. Onun için mecburi askerliğin kaldırılması bizim için pek kötü neticeler tevlit etmiştir. Daha on Alman nesli, askeri bir eğitim almadan, ırk ve felsefi düşüncelerin farkına varmadan müstakil birer fert haline getirilecek ve Alman ırkı artık bir medeniyet gübresinden ibaret kalacak ve nihayet temiz kanının son kalıntısı da içimizde mahvolup sönecektir. Irkımızın bin yıllık siyasi kazancını, bizden ziyade düşmanlarımız daha iyi anlamış ve takdir etmişlerdir. Irkımızın en temiz milyonlarca evlâdını kapıp alan ve bir sonuç alınamayan eşsiz kahramanlıklar bugün kulaklarımızı hâlâ uğuldatıyor.
Bugünkü ve gelecekteki davranışlarımız için, milletimizin kazanmış olduğu gerçek başarılarla milli kanın hiç faydasız tehlikeye atıldığı hal ve şartları birbirlerinden ayırmak gereklidir.
Biz Nasyonal Sosyalistler, hiçbir şekilde bugünkü burjuva âlemimizin yersiz ve gürültülü vatanperverliğine iştirak etmemeliyiz. Özellikle savaştan önceki son gelişmenin geleceğimizi bir parçacık bile bir kayıt altına almış gibi düşünmede dahi öldürücü bir tehlike vardır. Biz, yeniden dış siyaset düşüncesinin şampiyonu olmalıyız. Yani topraklarımızla nüfusumuzu, uyarlı bir biçime sokmalıyız. Evet! Bizim maziden öğreneceğimiz şeylerin hepsi siyasi hareket ve icraatımıza çifte bir hedef tespit etmektir: Dış siyasetimizin gayesi olan toprak ve iç siyasetimizin amacı olan yeni bir felsefi doktrin. Arazi kazanmak davasının ahlâk bakımından ne dereceye kadar meşru olduğunun tayini konusu üzerinde kısaca duracağım. Bu konu çok önemlidir.
Sözde ırkçı muhitlerde kendim beğenmiş gevezeler çıkıyor, Alman ırkına 1918 haksızlığının tamirini tavsiye etmeğe uğraşıyorlar, işte bu sebeple ırkçı kişiler, bütün dünyaya güven vermeye kendilerini zorunlu görüyorlar.
Ben, şunu söyleyeceğim: *1914 hudutlarını tekrar kurmak iddiası siyasi bir hezeyandır.*
1914'te Reich sınırlarının hiç de mantıki olmadığı ayrı bir konudur. Bu sonuçlar, böyle bir girişimi gerçek bir cinayet gibi gösterirler. Gerçekte bu sınırlar Alman milliyetine mensup bütün insanları ihtiva etmiyordu. Strateji yönünden de akla uygun değildir. Hatta amaç

edinmeye ve düşünceye dayanan siyasal bir hareketin sonucu da olamazlar. Sona ermemiş mücadele esnasında geçici sınıflardır. Hatta kısmen bir rastlantı sonucudur.
Alman tarihinin başka bir önemli yılı, haklı olarak, hem de çok daha haklı olarak ele alınabilir ve o günkü durumun yeniden sağlanabilmesi, bir dış siyasetin uygulaması için amaç olarak gösterilebilirdi. Oysa burjuvalarımız, geleceğe ait küçücük bir siyasi fikre mâlik değildir. Onlar maziye, hem de en yakın maziye kapanıp kalırlar. Başlarını arkaya çevirdikleri zaman bakışları kendi zamanlarından öteye uzanmaz. Tembel oluşları, onları belirli bir duruma bağlar ve bütün değişiklikler karşısında direnirler. Gerçi bu kendini savunma ile ilgili faaliyet, hiçbir zaman basit bir inattan yukarı çıkmaz, işte bundan dolayı bu adamların siyasal ufuklarının 1914 yılından daha gerilere uzanamaması, tamamen akıl erecek bir durumdur. Fakat o günkü sınırların yeniden sağlanmasını siyasal çalışmalarının amacı olarak açıklamakla, düşmanlarımızın parçalanmak üzere olan antlaşmalarını yeniden sağlamlaştırıyorlardı. işte birbirinden çok farklı hedeflere yönelmiş olan devletlerin katılmış oldukları bir Dünya Savaşı'ndan sekiz yıl sonra, o günkü galipler antlaşmasının hâlâ bir birlik içinde olabilmesi ve bu birliği koruya yukarıdaki sözlerimizle açıklanabilir. Bu devletlerin lupsı da, Almanya'nın yıkılmasından yararlandılar.
Bizim güçlü oluşumuzun yarattığı korku, bu büyük drvlriln den her birinin hırs ve kıskançlığını ortadan kaldırdı. Onlaı bı.-ıın Reich'ımızın mümkün olduğu kadar geniş bir bölümünü kalkınma ya karşı en iyi bir garanti aracı addediyorlardı. Endişe içinde bulu nan vicdanları ve ırkımızın kuvvetine karşı besledikleri korku bu gün bile bu ittifak üyelerini birleşik tutan en devamlı çimentodur. Biz, kendilerini fikirlerinden caydırmak için bir şey yapmıyoruz Burjuvalarımız Almanya'ya siyasal program olarak 1914 sınırlarının yeniden sağlanmasını taahhüt ettiği zaman, düşmanlarımızın arasından çıkmak isteyenlerden her birini geri çekilmek zorunda bırakıyordu. Hepsi yalnız başına hücuma uğramaktan korkuyor. Her devlet bu parolanın kendisine ait olduğunu ve ondan tehlikeye düştüğünü hisseder. Böyle bir parola iki kere mantıksızdır.
1 -Çünkü bunu, toplantı akşamlarının romantizminden realiteye aktarabilmek için gerekli olan vasıtalara sahip değillerdir.
2 - Çünkü bu sonuçlar gerçekten elde edilse bile, o kadar değersiz olacaktır ki, milletimizin kanını yeniden tehlikeye sokmak zahmetine değmeyecektir.
Çünkü 1914 sınırlarının yeniden sağlanabilmesinin, kan dökmeden olabileceğine kimse ihtimal veremez. Yalnız birtakım saf düşünürler, çocukça ve aşağılık davranışlarla, ricalarla Versay Antlaş-ması'nm düzeltilmesinin mümkün olabileceği düşüncesi ile kendilerini avuturlar.
Bizim siyasi adamlarımızın yarısı yalnız kurnaz unsurlardan oluşur. Bunlarda hiç karakter yoktur. Sözün kısası ırkımıza düşmandırlar. Diğer yarısı ise, aptal, zararsız, nazik ve iyimserdir.
Devletlerin sınırları hakkında artık prensler ve prenslerin metresleri pazarlık yapmıyorlar. Şimdi öteki milletlere tahakküm e den insafsız kozmopolit Yahudi savaşıyor. Hiç kimse boğazına sarıları bu eli kılıca başvurmadan savuşturamaz. Milletleri esaret altına almaya çalışan uluslararası dolaplara ve oyunlara bir hamlede meydan okuyabilmek, ancak milli ihtirasın bir noktada toplanan kuvveti ile mümkündür. Ancak böyle bir hareket kan dökülmeden meydana gelmez. Bu arada şunu belirteyim, Almanya'nın geleceği bu ceşit siyasi oyunların dışında en büyük fedakârlığı gerektirdiği kanaati meydana gelse de, bu fedakârlık kavganın ona lâyık bir gaye uğrunda göze alınmasını gerektirir.
1914 yılının sınırları Alman milletinin geleceği için hiçbir değer taşımaz. Bunlar ne maziyi kurtarmak için bir teminattır ne de geleceği. Bu sınırlarla Alman milleti ne iç birliğini koruyabilir ne de yiyeceğini sağlayabilir. Bu sınırlar askeri açıdan ne iyi seçilmiş, ne de güven verici sayılabilirler. Sözün kısası, bu sınırlar, bugün öteki dünya devletlerine, ya da gerçek dünya devletlerine oranla bulunduğumuz durumu düzeltmez, ingiltere ile aramızdaki mesafe

1914 sınırları ile kısaltılamayacaktır. Amerika Birleşik Devletleri'nin büyüklüğüne erişilemeyecektir.
Fransa bile dünya politikasındaki öneminden esaslı bir değişiklik duymayacaktır. Kesin bir şey vardır: 1914 sınırlarım geri almak gayesiyle yapılacak girişim olumlu sonuç verse bile, böylece yeni bir kan alma işlemi yapılmış olacaktır. Bu, o kadar şiddetli olacak ki, milletimizin bugününü ve geleceğini temin için yeni bir fedakarlığa katlanmak imkânı kalmayacaktır. Mühim olmasa bile böyle bir başarı sarhoşluğuyla artık yeni gayeler aranmayacaktır. Çünkü "milli şeref ve haysiyet" tamir edilmiş ve ticari gelişimin temini ihtimalleri
belirmiş olacaktır.
Biz Nasyonal Sosyalistler dış politikamızın amaçlarına sarsılmaz biçimde bağlanmalıyız. Bu amaç Alman milletine dünyada hakkı olduğu araziyi temin etmektedir. Yalnız bu hareket kan dökmeyi, Tann huzurunda ve Alman milletinin sürekliliği uğrunda kan dökmeyi mazur gösterebiliriz. Biz, dünyaya sürekli kavga bahasına her gün ekmeğimizi kazanmak için getirildik. Öyle yaratıklarız ki, hiçbir şey bize karşılıksız olarak verilmemiştir. Yeryüzünde hâkimlik vasfımızı zekâ ve cesaretimize borçlu olacağız. Böylece bu sayede yeni topraklar el-de etmeye ve bu yeni topraklan korumaya kadir olacağız.
Geleceğin Almanya'sı binlerce yeni vatandaş vermeden tek bir vatandaşın kanı dökülmeyecektir. Alman köylü nesillerinin gürbüz evlatlarının üzerinde çoğalacağı topraklar; bizim kendi çocuklarımızın fedasını haklı gösterecekler ve dökülen kandan, milletimize yüklenen fedakarlıktan sorumlu olan ve hatta bundan dolayı kendi nesilleri tarafından itham edilen devlet adamlarının affedilmelerine sebep olacaklardır. Kötü ırkçı yazarların, toprak fethini insanlığın kutsal haklarına bir tecavüz saydıkları için karşılarına dikileceğim. Bunların tahrik edeceği kıpırdanışlar milletimizin düşmanlarının işine yarar. Bu tip heriflerin arkalarında kimlerin saklı oldukları bilinemez. Fakat bu katiller milletimizin hayati gereklerinin bir amaç etrafında toplama siyasetini dipten çürütmeye, ortadan kaldırmaya hizmet ve iştirak ederler. Alman sınırları ebedi siyasi mücadele için geçici sınırlardır. Çünkü hiçbir millet yeryüzünde yüksek bir irade, ya da hak dolayı-sı ile bir metrekarelik yere bile sahip değildir. Almanya'nın sınırları ebedi ve siyasal mücadele sırasında kendim savunabilecek nitelikte ve geçici sınırlardır. Öteki milletlerin üzerinde oturdukları toprakları da sınırlayan çizgiler de böyledir. Nasıl yeryüzünün oluşumu ancak bir aptala granit gibi değişmez görünebilirse, gerçekte yeryüzünün sürekli gelişimi dış görünümü itibariyle bir hareketsizlik arz eder. Bu gelişim tabiat kuvvetlerinin arkası kesilmeyen faaliyetlerinin sonucudur. Bu hareketsizlik yarın daha etkili kuvvetler tarafından değişebilir, ya da yok olabilir. Milletleri birbirlerinden ayıran sınırlar için de aynı şey geçerlidir. Devletlerin sınırları insanların işidir ve onlarca değiştirilmiştir.
Bir milletin çok geniş topraklar elde etmeyi başarmasından doğan sonucu, sonsuza kadar kabul etmek zorunluluğu yoktur. Ancak olsa olsa, toprağı elde edenin güçlü oluşu ve yenilgiye uğrayanın zaafı ortaya çıkar. Bugün tahammül gösterilemeyecek kadar bir toprak parçası üzerinde sıkışık bir durumda hapsedilmiş olan Alman milleti çok kötü bir geleceğe doğru gidiyorsa, bu kaderin bir hükmü değildir ve bu duruma karşı ayaklanmak, kadere bir saldırı anlamına gelmez. Yüksek bir kudret, bir ırka, Alman ırkının sahip olduğu topraklardan daha çok yer vaadetmiştir. Atalarımız bugün üzerinde yaşadığımız toprağı Tanrı'dan bir ihsan olarak almış değildir. Onu, hayatlarını tehlikeye atarak fethetmek zorunda kalmışlardır. Bunun gibi, gelecekte de, ırkımıza toprak ve toprak ile beraber yaşama vasıtalarını verecek olan kuvvet, hiçbir zaman Tanrı'mn lütfü olmayacaktır. Bunu yalnız muzaffer kılıcın kudreti elde edebilecektir.
Bugün hepimiz, Fransa ile hesaplaşmanın gerekli olduğuna inandığımız kadar, eğer dış siyasetimizin amaçları yalnız buna yönelik olursa, bu hesaplaşma işinin genel görünümü ile bizim için geçersiz ve etkisiz bir şey olacağına da o kadar inanıyoruz. Böyle bir girişim, ancak

Avrupa'daki topraklarımızın genişletilmesi için arkamızı güven altına almaktan başka bir işe yaramaz. Bize dar gelen toprak sorununu, sömürgeler elde etmek yolu ile çözümleyemeyiz. Bu işi, ancak anavatanın yüzölçümünü çoğaltacak toprakları elde etmekle çözümleyebiliriz. Böyle hareket edilirse, yeni kolonilerin anavatan ile olan samimi birlikleri sağlanmış olur. Ayrıca buna topraklarımızın birleştirilmesi ile ortaya çıkan büyük görünümün arz edeceği üstünlük sebepleri de eklenir.
Irkçı hareket başka milletlerin avukatlığım yapacak değildir. O, kendi ırkı için dövüşecektir. Geçmişe hakaretle hiçbir şey kazanılmaz. Eski Alman politikası, hanedan bakımından, bir haksızlık telâkki olunmuştu. 'Bağımsız politikada kozmopolit bir "ırkçılık" ahmak duygusallığından ilham almamalıdır. Özellikle biz, masum ve pek zavallı olan küçük ırkların bekçileri değiliz. Kendi ırkımızın askerleriyiz.
Biz Nasyonal Sosyalistler bununla da yetinmemeliyiz. Büyük bir ırk, yerinin azlığı yüzünden harap olmaya mahkûm görünürse, toprağa ve araziye sahip olma hakkı bir görev teşkil edebilir. Özellikle herhangi küçük bir zenci milleti söz konusu olmayıp da, bütün hayatın anası, günümüzdeki bütün uygarlığın yaratıcısı olan Almanya söz konusu olursa, işte o zaman Almanya, ya bir dünya devleti olacaktır, ya da ortadan kalkacaktır.
Fakat bir dünya devleti olmak için kendisine gereken önemi ve vatandaşlarına yaşama şartlarım verecek toprak genişliğine muhtaçtır. Bunun için biz Nasyonal Sosyalistler savaştan önceki dış politikamızı bir kalemde çiziyoruz. Altı yüzyıl önce nerede kalınmış ise, o noktadan başlıyoruz. Avrupa'nın güneyine ve batısına doğru Germenlerin ebedi yürüyüşünü durduruyor ve gözlerimizi doğuya çeviriyoruz. Savaştan önceki dönemin sömürge ve ticaret politikasına son verip, geleceğin toprak politikası dönemini açıyoruz. Bugün, Avrupa'da yeni topraklardan bahsediyorsak, önce Rusya'yı ve ona bağlı olan komşu ülkeleri düşünebiliriz. Kader bile bize, parmakla bunu göstermek istiyor denebilir.
Çünkü Rusya, Bolşeviklik içine batmakla, Rus ırkının, bugüne kadar devlet sıfatı ile varlığım tesis eden ve bu vazifeyi üzerine alan o aydınlar tabakasından mahrum kalmıştır. Rus Devleti'nin teşkilâtı Rusya'da Slavlığın siyasal yeteneklerinin sonu olmamış daha çok, değeri az olan bir ırk üzerinde Cermen unsurunun devletler yaralan eylem ve uygulamasının dikkate değer bir örneğini ortaya koymuştur. Yeryüzündeki güçlü devletlerin birçoğu böyle yaratılmışlardı ı. Başlarında Cermen teşkilâtçılar ve idareciler bulunan aşağı kavimler, çok kere, özel bir anda kuvvet ve kudret sahibi devletler olacak derecede kabarıp şişmişler ve devletin yaratıcı ırk nüvesi, bozulmadan muhafaza edildiği müddetçe böyle kalmışlardır. Örneğin yüzyıllardan beri Rusya, yüksek sınıflarını teşkil eden Cermen nüvesinin zararına yaşıyordu. Bugün, bu Cermen unsuru kökü kazınmış ve yok edilmiş sayılabilir. Şimdi bu nüvenin yerini Yahudi aldı. Nasıl Ruslar kendi olanakları ile Yahudi boyunduruğunu kırıp atmaya yetenekli değilseler, Yahudiler de uzun süre güçlü rolünü oynamaya başarılı olamayacaklardır. Yahudi'nin kendisi teşkilâtçı bir unsur değildir. O, bir bozulma mayasından ibarettir. Rusya'da Yahudi egemenliğinin sonu, devlet sıfatıyla Rusya'nın sonu olacaktır. insan ırkları hakkında, ırkçı nazariyelerin isabetinin en sağlam delilim teşkil edecek bir felâkette hazır bulunmayı kader bize nasip ve ihsan etti.
Bizim işimiz, yani Nasyonal Sosyalist hareketin kutsal görevi, milletimize geleceğini iskender'in yeni bir seferinin sarhoşluk veren sona ermelerinden olmadığını; faaliyete geçecek olan kılıcın hedefinin, toprak sağlanmasından başka bir şeye ihtiyacı olmayan Alman sapanının zahmetli çalışmasında olduğunu gösterecek siyasal inanışları öğretmektir. Yahudilerin bu siyasete pek güçlü bir direniş göstermeleri tabii bir şeydir. Onlar böyle bir hareketin, kendi gelecekleri için ne anlam ifade ettiğini herkesten çok daha iyi hissederler. Yalnız bu durum bile, gerçekten milli duygulara sahip olan bütün insanlara, bu yeni yönün doğruluğunu kanıtlamaya yeter. Heyhat! Sonuç tamamen ters oldu. Yalnız milli Alman çevrelerinde değil, ırkçı çevrelerde bile, böyle bir doğu politikası düşüncesinin aleyhinde çok şiddetli bir düşmanlık gösterildi, işte bu durumlarda daima görüldüğü gibi kurulu ya da halen

geçerli olan otoritelerden destek alınıyordu. Anlamsız olduğu kadar. Alman milletine son derece *zararlı* olan bir siyaseti savunmak için, Bismarck'ın ruhu öne sürülüyordu. Bismarck bile vaktiyle Rusya ile iyi ilişkiler sürdür meye büyük bir önem vermişti. Bu siyaset bir dereceye kadar doğrudur. Fakat aynı *zamanda,* onun İtalya ile de iyi ilişkiler kurmay n b fiyük bir önem verdiği ve aynı Bismarck'ın vaktiyle Avusturya'yı mağlup etmek için italya ile ittifak ettiği tamamen unutuluyor. Neden bu politikaya devam etmiyoruz? "Çünkü bugünkü İtalya o zamanki italya değildir." denilecek. Pekâlâ. Fakat o halde müsaadenizle şu itirazda bulunayım: *Bugünkü Rusya da, o zamanki Rusya değildir.* Bismarck'ın aklına hiçbir zaman ilke olarak sürekli ve kesin bir politika saptamak gelmemiştir. O böyle bir engel ile kendisini bağlamayacak kadar zamanın gereklerini biliyordu. Örneğin, "O zaman Bismarck ne yaptı?" sorusu sorulmamalı. Daha çok, "Bugün ne yapardı?" sorusuna cevap aranmalı. Bu soruya cevap vermek çok kolay. O hiçbir zaman, kendi siyasal akıl ve yetenekleri ile hareket ederek, yok olmaya mahkûm bir devlet ile anlaşma imzalamazdı.
Zaten Bismarck, Alman sömürge ve ticaret politikasını çeşitli duygularla düşünüp ele almıştır. Onun gözünde, en önemli şey, ilk önce yarattığı devletin ülke içinde güçlenmesi için en iyi şartları sağlamaktı. Rusya ile olan sınırın savunulmasına önem verilmesinin tek sebebi de bu olmuştur. Çünkü elleri, batıda serbest kalıyordu. Ama o zaman Almanya için yararlı olan şey, bugün zararlı olurdu. 1920-1921 senelerinden itibaren genç Nasyonal Sosyalist hareket siyasi ufuk üzerinde yavaş yavaş belirmeye ve orada burada Alman milletinin kurtuluş hareketi gibi kabul olunmaya başladığı zaman, partimizle başka milletlerin hareketleri arasında bir bağlılık tesis etmek için çeşitli yönlerden bize sokulmağa başladılar. Bu girişimler hesaba sığmaz taraftarları olan tutsak milletler topluluğu adına yapılıyordu. Çoğunluğu Balkan milletlerinden ve Mısır ile Hindistan temsilcilerinden oluşan bu kurallardaki adamlar, benden daima gerçek temeli olmayan, kendini beğenmiş gevezeler izlenimini uyandırıyordu. Gerçi, özellikle milli topluluk içinde birçok Alman görüldü ki, bu kendini beğenmiş doğulu insanlarla karşılaştığı vakit gözleri kamaştı. Nereden geldiği bilinmeyen herhangi bir Hint ya da Mısırlı öğrenciyi, Hindistan'ın ya da Mısır'm temsilcisi olarak kabul ettiler. Burada, arkalarında hiçbir geçmişleri olmayan ve özellikle hangi devletle ya da kişi ile olursa olsun bir antlaşma imzalamaya hiçbir kimse tarafından yetki verilmemiş olan adamların söz konusu olduğunu bilmiyorlardı. Bu gibi unsurlarla ortaya çıkacak bütün ilişkilerin eylemsel sonucu bir sıfırdan ibarettir. Kaybedilecek zamanın "kâr ve zarar" hanesine yazılması gerekeceği düşüncesi de caba[1],ı Ben bu türlü girişimlere karşı sürekli olarak direndim. Sebebi, bu sonuç alınamayacak görüşmelerle haftalar kaybetmektense, dalı.ı başka bir işle ya da işlerle meşgul olabilmem ihtimali değildi Bu milletlerin temsilcileri yetkili olsalar bile, bende her şeyin yararsı/, hatta zararlı olabileceği düşüncesi vardı. Daha barış zamanında, Al man siyasetinin kişisel bir saldırı faaliyetini düşünmeyerek, dünya tarihi tarafından emekliye sevk edilmiş olan ihtiyar devletlerle sa vunması ile ilgili antlaşma yapmış olması, üzülecek bir olaydı Avusturya ve hatta Osmanlılarla antlaşma yapmakta hiç mutluluk duyulacak bir şey yoktu. Dünyanın en güçlü askeri ve sanayi devletleri faal bir saldırıya yönelik antlaşma yaparlarken, zayıf devlet organları toplanıyor ve yok olmaya mahkûm bu hırdavatlarla, güçlü bir dünya ittifakına karşı çıkılmak isteniyordu. Almanya bu dış siyasetinin hatalarım acı acı çekti. Fakat pek acı olan bu ceza bizi, ebedi hülyacılık hastalığımızın çabucak nüksetmesinden kurtaramadı. Çünkü, baskı altında inleyen milletler grubu ile, pek güçlü galip devletlerin silâhlarını ellerinden almaya girişmek yalnız gülünç değil, aynı zamanda çok korkunç ve uğursuz bir iştir. Böyle bir girişim milletimizi gerçek olanaklardan yeniden uzaklaştırır, hayal ve ümit içinde yüzmesine sebep olur. Bugün Alman milleti, boğulmak üzere iken bir saman çöpüne sanlan bir adama benzemektedir. Bu benzetme çok kültürlü kişiler içindir. Gerçekleşmesi ihtimali en az olan ümitlerin aldatıcı alevleri az çok görülmeye başlar başlamaz, herkes bu adamların peşlerinden koşar, birtakım hayaletleri izler. Bu; ister baskı altında inleyen milletler topluluğu olsun, ister

milletler cemiyeti olsun, ya da herhangi bir ham hayal olsun, yine binlerce sadık taraftar bulacaktır.
1920-1921 yılları içinde ırkçı çevrelerde, ingiltere'nin pek yakında Hindistan'da bir bozguna uğrayacağına dair, birdenbire ortaya çıkan çocukça ve akıl ermez ümitleri hatırlıyorum. O günlerde Avrupa'da dolaşan rasgele Asyalı hokkabazlar, ya da gerçek oldukları kabul edilebilen Hindistanlı hürriyet severler, başka başka yerlerde ve tamamen aklı başında olan birtakım kişilere, Büyük Britanya Imparatorluğu'nun aslında kendisine köşe taşı hizmetini gören Hin distan'da, yok olmak üzere bulunduğu yolundaki sabit fikirlere inandırmayı başarmışlardı. Bu olaylarda da, bütün bu fikirleri yalnız kendilerindeki isteklerin doğurmakta* olduğunu fark edemedikleri gibi, ümitlerindeki anlamsızlığın da farkına yaramıyorlardı. Böylece Hindistan'da ingiliz egemenliğinin yıkılması ile, Britanya imparatorluğu'nün sonunun geleceğini düşünüyorlardı. Bu yüzden de Hindistan'ın ingiltere için çok önemli olduğu fikrine varıyorlardı.
Ama bu hayati sorun hiç kuşkusuz, yalnız Alman ırkçı peygamberlerinin bildikleri derin bir sır değildi, ingilizler de bu konuyu biliyorlardı. İngiltere'nin, Britanya imparatorluğu içinde, Hindistan'ın önemini gerçek değeri ile takdir etmediğini sanmak, çocukça bir hareket olur. Dünya Savaşı'ndan bir ders alınmaması ve ingiltere'nin en son çarelere başvurmadan Hindistan'la elinden gitmesine izin vereceğini hayal edecek kadar Anglosakson azim ve iradesinin bilinmemesi, üzüntü duyulacak bir konudur. Bu konu, Almanlar tarafından İngilizlerin bir imparatorluğa ne biçimde nüfuz edip, onu nasıl yönettiklerinin bilinmediğinin de bir kanıtıdır, ingiltere, yönetim mekanizmasında bir ırkçı dağılma ile karşı karşıya kalırsa, ya da güçlü bir düşmanın kılıcına boyun eğerse Hindistan'ı kaybedecektir. Bugün birinci görüş için Hindistan'da böyle bir ihtimal kesin olarak yoktur. Hint âsileri hiçbir zaman bunu başaramayacaktır. İngilizleri hüküm altına almanın ne kadar zor olduğunu biz Almanlar kesin derecede öğrenmişizdir. Ben, bir Cermen sıfatıyla her şeye rağmen, Hindistan'ın herhangi bir devletin hâkimiyetine girmesinden ziyade, İngiliz hâkimiyeti altında bulunmasını tercih ederim. İşte bu da başka bir konu.
Mısır'da bir isyan efsanesiyle ortaya çıkarılan ümitler de aynı derecede değersizdiler. "Cihat", bizde aptal rolü oynayanlara ve başkalarının da bizim için kanlarını dökmeye hazır olduklarını sananlara, hoş bir titreme verebilir. Doğrusu iş alanına geçemeyip yalnız açıklamak amacını güden bu düşünce, sürekli olarak bu türlü ümitlerin kaynağını oluşturur. Gerçekte bu savaş, ingiliz makineli tüfek bölüklerinin öldürücü ateşi ve parçalayıcı bomba yağmurları altında ölümlü bir sona ulaşacaktır. Çünkü gerektiği an hayatını savunmak için kanının son damlasını dökmeye hazır, güçlü bir hükümete karşı, değerleri herkesçe bilinen milletlerden kurulu bir antlaşma yaparak saldırmak olanaksızdır. (Alınanlarda, "istek fikrin babasıdır" diye bir atasözü vardır.) İnsan malzemesinin değerini tahmin için ırka dayanan bir ırkçı sıfatıyla, milletimin geleceğini, zulüm gören milletlerin geleceğine bağlamaya benim hakkım yoktur. Onların ırk yönünden ne kadar aşağı olduklarını bilirim.
Bugün Rusya'ya karşı aynı vaziyeti almamız gerekmektedir. Alman yönetici sınıfından yoksun kalmış olan şimdiki Rusya, yeni efendilerinin, yani Yahudilerin gizli niyetlerine bağlı kalmaksızın Alman milletinin kurtuluşu uğrundaki mücadelesinde bir müttefiki olamaz. Yalnız askeri yönden, batı Avrupa'ya, ya da daha ihtimal dahilinde olan bütün dünyaya karşı, Almanya ile Rusya savaş açtıklarında , durum doğrudan doğruya felâket verici bir biçimde ortaya çıkacaktır. Çünkü savaş Rus topraklarında değil, Alman topraklarında olacak ve Almanya, Rusya'dan pek az bile olsa etkili bir yardım alamayacaktır. Bugünkü Almanya'nın askeri araçları bir savaş için pek değersiz ve yetersizdir. Bu yüzden ingiltere de dahil olmak üzere Batı Avrupa'ya karşı sınırların savunulması olanak dışı kalacaktır. Alman sanayi bölgesi, düşmanlarımızın sürekli saldırılarına savunmasız kalarak uğrayacaktır. Bundan başka Rusya ile Almanya arasında tamamen Fransa'nın elinde bulunan Lehistan vardır. Rusya ile Almanya, Avrupa'nın batısına ortak savaş açtıklarında; Rusya ilk askerini bir Alman

cephesine yollamadan önce, Lehistan'ı yere sermek zorunda kalacaktır. O zaman askerden ziyade tekniğe ihtiyaç duyulacaktır. Bu bakımdan Dünya Savaşı'ndaki vaziyetin daha müthiş bir şekli tekerrür edecektir. O zaman sanayiimiz müttefiklerimizin damarlarına kan vermiş ve teknik savaşı, tek başına Almanya yüklenmek zorunda kalmıştı.
Dünyanın genel motorlaşmasma biz hemen hemen karşılık veremeyeceğiz. Gelecekteki bir savaşta bu durum, daha ezici ve kesin biçimde kendini gösterecektir. Çünkü Almanya'nın kendisi bu esaslı alanda unutulacak biçimde arkada kaldıktan başka, sınırlı olan araçları ile Rusya'nın yardımına koşmak zorunda kalacaktır. Çünkü Rusya, hareket edebilen bir otomobil yapacak tek bir fabrikaya bile sahip değildir. Bu şartlar içinde böyle bir mücadele yine bir katliam biçimine dönüşecektir. Alman gençliği kanım evvelkinden daha fazla dökecektir. Çünkü, her zaman olduğu gibi savaşın büyük ağırlığı bizim üzerimize yüklenecek ve sonuç, kaçınılması olanaksız bir bozgundan başka bir şey olmayacaktır. Fakat bir mucizenin olacağı kabul edilse ve böyle bir kavga Almanya'nın çöküşüne sebep olsa bile, kanım tüketmiş olan Alman ırkı, yine eskisi gibi, büyük askeri devletlerle çevrili kalacak ve gerçek durumu hiçbir biçimde düzeltilmiş olmayacaktır. Rusya ile anlaşma yapıldığı zaman, hemen bir savaşı düşünmenin gerekmeyeceği, ya da gerektiği zaman savaş ihtimaline karşı esaslı biçimde hazırlanmanın mümkün olacağı itiraz: olarak ileri sürülmesin. Hayır! Amacı bir savaş ihtimalim de ihtiva etmeyen bir ittifak, manadan ve değerden yoksundur. Ancak bir kavga düşünülerek ittifak yapılır. Hatta anlaşma yapıldığı anda, hesap görme işi henüz uzakta bulunsa bile, savaşa, sürüklenmek ihtimali düşünülerek esaslı surette davranmak gerekir. Herhangi bir devletin böyle bir anlaşma hakkında değişik bir fikir besleyeceği sanılmasın. Bir Alman Rus antlaşması; ya kâğıt üzerinde kalacak ve o zaman bizim için bir değer ve bir amaç ifade etmeyecektir ya da anlamsız bir sözden ibaret kalmayacak ve o zaman da bundan bütün dünya haberdar olacaktır, işte bu takdirde de ingiltere ve Fransa'nın, Almanya ile Rusya'nın savaşa teknik açıdan hazırlanmaları için on yıl bekleyeceklerine ihtimal vermek, tek kelime ile aptallıktır. Hayır, Almanya'nın üzerinde fırtına bir yıldırım hızı ile patlayacaktır.
Demek oluyor ki, Rusya ile bir anlaşma, savaşın yakın olduğunu gösterir. Sonuç Almanya'nın ortadan silinmesi olacaktır.
Bugün Rusya'yı idare edenler hiçbir *zaman* namuslu bir anlaşma yapmayı düşünmezler ve ona riayet de etmezler. Fakat bu konuya şunu da eklemek gerekir: 1) Bugünkü Rusya'yı yönetenler, kanlara bulanmış adi canilerden ibarettir. Burada insanlığın en aşağı bir tortusu söz konusu edilmektedir. Bunlar feci bir durumdan istifade ederek, büyük bir devlete saldırmışlar ve aydınları kanlı bir vahşetle öldürmüşler ve köklerini kazımışlardır. On yıldan beri görülmemiş istibdat hüküm sürmektedir. Şurası da unutulmamalıdır ki, bu hükümet adamları, hayvanı bir zalimliği inanılmaz derecede kuvvetli bir yalan hüneri ile birleştirmesini bilen bir millete mensupturlar. Bu millet şimdi kendisini her zamandan daha çok, kanlı zulüm ve baskısını bütün dünyaya uygulamaya Tanrı tarafından görevlendirilmiş olduğunu sanmaktadır. Bugün Rusya'da mutlak bir zorlama uygulayan uluslararası Ya hudi, Almanya'yı bir müttefik değil, aynı mukadderata mahkûm bir devlet telâkki eder. Yegâne menfaati karşısındakini mahvetmekten ibaret olan bir muhatap ile müzakereye girişilemez. Özellikle, hiçbir antlaşmayı kutsal saymayan insanlarla görüşme masasına bile oturulamaz. Çünkü bu dünyada, Yahudiler şeref, namus ve gerçeğin temsilcileri değildirler. Onlar yalanın, hırsızlığın, haydutluğun, yağmacılığın temsilcileridirler. Bu gibi asalakların birtakım antlaşmalarla bağlanabileceklerini sanan adam, üzerindeki asalaklarla kendi lehine bir antlaşma yapmaya kalkışan ağaca benzer.
2) Rusya'yı ezmiş olan tehlike Almanya'yı da daima tehdit edecektir. Saf bir burjuva, komünizm tehlikesini atlatmış olduğu hayaline kapılabilir. Yahudi ırkında daima dünyaya tahakküm emeli, bir içgüdü olarak vardır. Yahudilerdeki bu eğilim; Anglosaksonu, yer-yüzünde nüfuz ve iktidarı ele geçirmeye iten eğilim kadar doğaldır. Yahudi de, aynen Anglosakson gibi hareket eder. Anglosakson, bir yolda kendine özgü bir yöntemle ilerler ve

mücadeleyi kendine özgü silâhlarla yönetir. Yahudi de, kendini milletlerin içine sokulmaya ve onların cevherlerini emmeye götüren yolu izler.
Yahudi kendisine özgü silâhlarla savaşır. Bu silâhlar yalandır, iftiradır, zehirlemedir. O, nefret ettiği milleti, kanlı bir biçimde yok edinceye kadar mücadeleyi hızlandırır.
Biz, Rus bolşevizmini yirminci asırda Yahudilerin dünya hâkimiyetini ele geçirmek için bir teşebbüsleri saymalıyız. Başka dönemlerde de Yahudiler aynı amaca ulaşmaya giriştiler. Bu eğilim Yahudilerin benliklerine pek derin biçimde kök salmıştır. Başka milletler kendi cinslerini ve güçlerini geliştiren içgüdüyü izlemekten, kendi istekleri ile vazgeçmezler. Ancak milletleri dış şartlar böyle bir şeyle karşı karşıya bırakır. Yahudi dünya diktatörlüğüne yürüyüşünü ihtiyari bir feragat ile veya ebedi emelini kendi içine atmak suretiyle kesmez. O da ancak dış kuvvetlerle yolundan döner.
Çünkü, ondaki dünya tahakkümü içgüdüsü, ancak kendisi ile birlikte sönecektir. Fakat ırkların âcizlerinin ihtiyarlık yüzünden ölmeleri, ancak kanların balistiğinden vazgeçtikleri zaman vukua gelir. Yahudi ise bu temizliği muhafaza etmek yolunu dünyada her ırktan daha iyi bilir. Demek ki, Yahudi kendi yolunda sürekli biçimde ilerleyecektir. Ta ki, karşısına başka bir kuvvet çıkıp da, gökleri kuşatmaya girişmiş olan Yahudi'yi pek büyük bir çarpışma sonunda cehenneme yollaymcaya kadar...
Almanya bugün komünizmin yakın hedefidir. Irkımızı bu canavarın kucaklamasından bir kere daha kurtarmak, kanımızın kirletilmesinin devamını durdurmak, milletimizin kurtarıcısı olan kuvvetlerimizin Alman ırkının güvenliğini sağlamasına yol açmak ve en uzak gelecekte bile son felâketlerin geri gelmesini olanaksız duruma sokmak için büyük bir fikrin bütün kuvvetine ve kutsal bir görev bilincine ihtiyaç vardır. Fakat bu amaç izlenirse, ırkımızın can düşmanına bağlı olan bir devlet ile anlaşma yapmak çılgınlık olur. Böyle bir anlaşmaya girişilirse. Alman milletini bu zehirli kucaktan kurtarmak nasıl mümkün olur?
Alman işçisine komünizmin insanlığa karşı cehennemlik bir cinayet olduğunu nasıl izah edebiliriz? Bir tarafta, halk topluluğu içinde bir adamı bazı telâkkilere karşı gösterdiği sempatilerden dolayı mahkûm ederken, diğer tarafta devletin şefleri bu fikirlerin şampiyonlarım müttefik olarak kabul edeceklerdir.
Yahudilerin dünyayı komünistleştirmek teşebbüslerine karşı mücadele, Sovyet Rusya'ya karşı açık bir vaziyete lüzum gösterir. Şeytan, Belzebuth ile kovulamaz.
Bugün Rusya ile anlaşmaya büyük istek gösteren ırkçı çevrelerin, Almanya'ya bir göz gezdirmeleri ve komünistlerin ilk günlerde burada buldukları kolaylıkları takdir etmeleri yeterlidir.
Irkçılar şimdi Marksist uluslararası basın tarafından tavsiye ve davet edilen bir hareketin Alman ırkı için kurtuluş temin edecek bir şey olduğuna mı inanıyorlar? Ne vakitten beri Yahudi kendi zırhını ırkçıya takdim etmeğe başlamıştır?
Eski Alman Reich'ı takip ettiği anlaşmalar politikasından dolayı önemli bir biçimde başlayabilirdi. Reich, o sürekli denge siyaseti, yani ne pahasına olursa olsun dünya barışını kurtarma isteği ile sakatlanan siyaseti yüzünden, devletlerle olan ilişkilerine zarar veriyordu. Onun eleştirilemeyeceği tek yanı, Rusya ile iyi ilişkilere devam etmemiş olmasıdır.
Daha savaştan önceki dönemde, Almanya'nın o anlamsız sömürge siyasetinden ve ticaret ile savaş donanmalarından vazgeçerek, Rusya'nın aleyhinde İngiltere ile anlaşmasını çok daha akla uygun kabul edebilirim. Titrek bir dünya siyaseti yerine, Avrupa kıtasında toprak ele geçirmek gibi daha çok azim isteyen bir Avrupa siyaseti uygulanabilirdi.
Panislavist Rusya'nın Almanya'ya karşı sürekli olarak izhara cesaret ettiği yüzsüzce tehditleri unutmuyorum. Tek amacı Almanya'yı vakitsiz zorlamaktan ve harekete geçirmekten ibaret olan o devamlı seferberlik manevralarını hiç aklımdan çıkarmıyorum. Savaştan önce, ırkımıza ve imparatorluğumuza karşı Rusya kamuoyunun her an kini artan hücumlarını unutmam. Rus basınının Fransa lehindeki muhabbeti ve bize karşı gayet farklı durumunu aklımdan

çıkarmam. Gerçi bütün bunlara rağmen savaştan önce ikinci bir yol daha mevcut idi: Rusya'ya istinat edilebilir ve İngiltere aleyhine dönülebilirdi.
Bugün durum ve şartlar bambaşkadır. Savaştan önce her türlü duygusallıktan uzak kalınarak, Rusya ile yol arkadaşlığı yapılabilirse de bugün artık buna olanak yoktur. Tarihin saatinde yelkovan yürümüştür. Mukadderatımızın tekerrür edeceği saat çalmak üzeredir. Bugün dünya devletlerinin meşgul oldukları güçlenme işi, bizim için kendimize dönmeye, hayal dünyasından alıp acı gerçeklere götürmeye ve ihtiyar Reich'ı yeni bir çiçeklenmeye yöneltecek olan geleceğin tek yolunu göstermeye hizmet edecek en önemli bir uyarıdır.
Nasyonal Sosyalist Hareket, bütün boş hayalleri bir tarafa atar da yalnız aklı kendisine rehber edebilirse, 1918 felâketi, ırkımızın geleceği için hâlâ büyük bir nimet getirebilir. Bu yıkılma, ırkımızı dış politikada yepyeni bir istikamete sevk edebilir. Nasyonal Sosyalist Hareket, içte ahlâki yeni görüşlerle kuvvet bularak, dışta da siyasetini kesin surette tespit ederek muvaffak olabilir.
Dıştaki hareketi için Alman milletinin siyasi vasiyetnamesi ebediyen şu olmalıdır:
Hiçbir zaman Avrupa'da iki kudretli devletin teşekkülüne müsaade etmemek. Almanya sınırlarında ikinci bir kudretli askeri teşekkül girişimlerinin hepsini —bu böyle bir kuvvette görünmeye kabiliyetli bir devlet şekli altında olsa bile— Almanya'ya bir hü-ı um telâkki ediniz. Her çareye başvurarak, icabında silaha sarılarak, l>öyle bir devletin teşekkülüne mani olmayı kendiniz için yalnız bır hak değil, bir vazife biliniz.
Eğer böyle bir devlet şimdiden mevcut ise onu mahvediniz. Memleketimizin kuvvet ve kudret kaynağının sömürgelerde değil, Avrupa'da vatan topraklarında olmasına itina gösteriniz. Hiçbir zaman Reich'ı, yüzyıllar boyunca, ırkımızın zürriyetinden olan kişilere toprak payım vermediği sürece, garanti altında kabul etmeyiniz. Hiçbir zaman unutmayınız ki, bu dünyada en kutsal hak, bizzat ekilmek istenen toprak üzerindedir. Fedakarlıkların en kutsalı bu toprak uğruna dökülen kandır.
Bizim için Avrupa'da mevcut yegâne anlaşma ihtimalini bir kere daha göstermeden bu düşüncelere son vermek istemem. Almanya'nın anlaşmalarına ait bundan önceki bölümde, büyük çabalar pahasına kendilerine sıkı sıkı yaklaşmakta menfaatimiz olacak yegâne iki devlet diye ingiltere ve italya'yı işaret etmiştik. Şimdi burada böyle bir anlaşmanın askeri önemini de belirtmek isterim.
Bu anlaşmanın yapılması gerek ayrıntıda ve gerek genel anlamda askeri bakımdan Rusya ile yapılacak bir anlaşmanın neticelerine tamamen zıt sonuçlar doğuracaktır. Önce şu önemli durum vardır ki, Almanya ile italya'nın yakınlaşmaları hiçbir zaman savaş tehlikesi doğurmaz. Bu anlaşmaya karşı bir vaziyet alabilecek tek devlet olan Fransa ise, söz konusu ettiğimiz ihtimalde bu tehlikeyi göze alamaz. Oysa böyle bir anlaşma, Almanya'ya Fransa ile hesaplaşma amacı ile gerekli olan tedbirleri rahat rahat almasına olanak verir. Çünkü böyle bir anlaşmada önemli olan husus, yalnız Almanya'nın bir düşman istilâsına maruz kalmaması değil, düşmanlarımızın ittifakının ve bizim için o kadar uğursuz sonuçlar doğuran anlaşmanın, kendi kendiliğinden yıkılmasıdır. Memleketimizin can düşmanı olan Fransa, tecrit edilmiş bir hâle düşecektir. Önce, manevi bir başarı söz konusu olsa bile, bu Almanya'ya bugün hiç fikrine sahip olmadığımız bir hareket serbestisi vermeğe yetecektir.
Siyaset sahasında teşebbüs kuvveti artık Fransa'nın elinde değil, Avrupa'daki yeni Ingiliz-Alman-Italyan ittifakının elinde bulunacaktır. Bu başarının kapsamı bundan çok daha geniş olacaktır.
Almanya, birdenbire o uygun olmayan stratejik vaziyetinden kurtulacaktır. Bir taraftan yardımların en kuvvetlisi, diğer taraftan da yiyecek ve ham maddeler itibariyle iaşemizin tam surette temini: işte kudretlerin yeni tertibinin hayırlı tesiri böyle tecelli edecektir. Fakat bu tertip, teknik yönden birbirini tamamlayan devletleri ihtiva ettiği için daha çok önem taşıyacaktır. ilk defa Almanların müttefikleri bizim kendi ekonomimiz üzerinde yaşayan

sülükler olmayacaklardır. Tersine, tekniğimizi geliştirmek ve zenginleştirmek için onlar da bir pay getirmeye kabiliyetli bulunacaklar ve bunu yapmaktan geri kalmayacaklardır.
Şurası unutulmamalıdır ki, her iki ihtimal için de, Türkiye veya Rusya ile, hiç kıyas kabul etmeyecek müttefikler söz konusudur. Büyük bir dünya devleti, refah ve gelişme içinde olan milli bir devlet, bir Avrupa savaşı için Almanya'nın Dünya Savaşı'nda ittifak etmiş olduğu çürümüş devletlerin kadavralarından bütün bütün başka kaynaklar arz edecektir.
Daha önce de bu nokta üzerinde ısrar etmiştim. Böyle bir anlaşmaya mani olan birçok zorluklar vardır. Fakat ihtilâfın meydana gelmesi daha az çetin bir iş mi oldu? Kral Yedinci Edward'ın hemen hemen ve kısmen kendi çıkarlarına aykırı olarak yapabildiği bir şeyi biz de başarmalıyız ve başarılı olmalıyız. Nasıl mı? Eğer bu gelişmenin gerekliliği hakkındaki kanaat bize kendi nefsimizde üstünlük temin ettikten sonra, hareketimiz üzerinde hâkim olacak bir ilham kaynağı teşkil ederse... Ayrıca sefaletten ders alırsak ve geçen yüzyılın amaçsız politikasını terk edersek ve kalbimize yerleştireceğimiz tek hedefi bilinçli biçimde izlersek bu mümkün olacaktır. Bizim dış siyasetimizin geleceği Batı ve Doğu istikametine dönmek değildir. Alman ırkı için lâzım olan memleketleri ele geçirmek anlamında bir Doğu politikasındadır. Fakat bunu yapabilecek kuvvete sahip olabilmek için, milletimizin can düşmanı olan Fransa insafsızca boğazımıza sarıldığı ve bizi bitkin hale soktuğu için, Fransa'nın hegemonya eğilimlerini yok etmeğe yardım edebilecek bütün fedakârlıkları omuzlamalıyız. Bugün Avrupa Kıtası'nda Fransa'nın korkunç ihtiraslarına tahammül edemeyen her devlet bizim müttefikimizdir Böyle devletlerden herhangi birine karşı yapılacak bir başvuru bize çok acı gelmemelidir. Alman milletine bu kadar azgın biçimde kın besleyen düşmanı, yere sermek olanağını bize verecekse, hiçbir l c ragat bizim için olanaksız sayılmamalıdır. En büyük yaralarımızın üzerlerine kızgın demirler bastırılmak ve yaralar kapatıldıktan sonra, öteki hafif yaralarımızın iyileşmeleri zamana bırakılmalıdır.
Pek tabii olarak bugün ülke içinde, milletimizin düşmanlarının kin dolu havlamalarına hedef oluyoruz. Biz Nasyonal Sosyalistle: yolu muzu hiçbir zaman şaşırmayalım. Kanaatimize göre kesin olarak gerekli olan şeyi yapalım ve milletimize duyuralım. Bugün bizim için vatandaşlarımızın hayallere düşkün zihniyetlerini elinde alet gibi kullanan Yahudi adiliğinin devamlı bir şekilde beslediği kamuoyuna karşı dikilmek lâzımdır. Bu dalgalar etrafımızda kudurmalarla şiddet ve coşkunluklarla bir anda kırılıp parçalanacaktır. Fakat sürüklenip gidenlerden çok, akıntıya karşı yüzmeye çalışanlar dikkati çekerler.
Bugün bizler basit birer başak halindeyiz. Birkaç sene sonra kader bizi bir set yapabilir. Her dalga bunun üzerinde erir ve başka tarafa akmak zorunda kalır.
Bütün dünya şunu kafasına iyice sokmalıdır: *Nasyonal Sosyalist Parti, güzelce tayin edilmiş ve saptanmış siyasal bir anlayışın şampiyonudur.*
Dış politikamızı tayin eden ve gerekli kılan kesin ihtiyaçlarımızı biz kendimiz biliyoruz. Azgın düşmanlarımızın ateş saçan silâhları altında içimizden biri korkuya düştüğü zaman, sokulgan ve sırnaşık bir ses, her şeyi ve herkesi kendi aleyhine çevirmemek için bazı alanlarda fedakârlık yapmak ve kurtlarla beraber ulumak gerektiğini o kimsenin kulağına fısıldadığında; işte bizim çok kere çekinme duyacağımız direnme yeteneğine bu inanç bir kaynak oluşturacaktır.
Tarih birçok örnekle ispat ediyor ki, zorunlu olmaksızın silâhlarını teslim eden milletler ilerde geleceklerini tekrar kuvvet yoluna başvurarak değiştirmektense alçaklıklara ve zulümlere tahammülü tercih etmektedirler.
Bu seçiş insanidir. Akıllı bir galip yeniklere aşırı isteklerini olanaklar elverdiğince adım adım kabul ettirmeğe çalışacaktır. Her türlü moral kuvvetini kaybetmiş bir milletin artık zulüm ve baskı hareketlerinin her birinde silâha sarılmak için kâfi bir sebep bulamayacağını tahmin etmeğe üstün gelen tarafın hakkı vardır. Kendi isteği ile boyunduruk altına giren milletlerde bu karakter eksikliği sürekli biçimde görülür.

Sessizce kabul edilen bu biçimdeki saldırılar ne kadar çok olursa yenilmiş olan millet, bu uzun ve gitgide artan saldırıların sonunda baş kaldırdığı zaman, hele bu millet daha ağır kötülüklere evvelce sabırla tahammül etmişse bu mukavemet ve isyan diğer insanların gözünde az haklı görülür. Tıpkı Kartaca'nın yok olması gibi... Karta-ca'nın yok olması, kendi hatası yüzün den ortadan kalkmış bir milletin uzun süre can çekişmesine dehşet verici bir örnektir. Clausevvitz, "Trois actes de foi (inancın Üç Safhası)" adlı esc rinde bu fikri eşsiz biçimde açıklığa kavuşturmuş ve ona aşağıdaki biçimde bir kesinlik kazandırmıştır:
"Korkakça bir boyun eğmeyle şeref ve namusa sürülen leke anık uzun bir zaman silinmez. Bir milletin kanına giren bu zehir damlası öteki nesillere intikal ederek onların da kuvvetini felce uğratır. [lal tâ kökünden yok eder. Aksine kahramanca bir savaş sonunda hürri yetin kaybedilmesi bile bir an için tutsaklık altına girecek milletin tekrar dirilmesine dayanak olur. Bu hürriyet canlı bir çekirdektir ve bir gün ondan sağlam köklü bir ağaç doğacaktır."
Şeref ve namus duygusunu ve karakter kuvvetini kaybeden bir millet tabiidir ki bu doktrine önem vermeyecektir. Fakat buna candan bağlı olanlar hiçbir zaman çok aşağılara düşmeyecektir. Ama bunu unutur, ya da hiç akla getirmek istemezse her türlü kuvvet ve cesareti kaybedebilir. Onun için korkakça bir boyun eğmekten sorumlu olanların hemen kendilerine gelmelerini, akıl ve içgüdülerini rehber edinip davranışlarını değiştirmelerini beklemek gereksizdir. Asıl bunlar böyle bir görüşü uzaklara atıp, reddedeceklerdir. O zaman milletin zinde unsurları iktidarı alçak ve ahlâk bozucu bir hükümetin elinden almak için ortaya çıkmazsa halk taşıdığı kölelik zincirine alışacaktır. Bu takdirde hükümetlerin kendile-rini bu kadar kötü hissetmelerine pek sık rastlanmaz. Çünkü galipler, çok defa bu hükümetlere, esirlere *nezaret* vazifesini yükleyecek kadar kurnazdırlar. Hükümetin başında bulunan karaktersiz adamlar kendilerine verilen bu vazifeyi öyle bir şiddetle yerine getirirler ki, ülkeye gönderilen ve galipleri temsil eden vahşi bir düşman bile bu kadar gaddar olamaz.
Olayların 1918 yılından beri aldığı biçimler şunu ispat etmek tedir ki, üstün gelen devletlerin lütuflarım kazanabilme ümidi ile kendi isteğimizle boyun eğmemiz yönünde Almanya'da alınan siya sal kararlar, halk topluluklarının durumları üzerinde korkunç etki ler yapmıştır.
Halk toplulukları deyiminin önemi üzerinde ısrarla dıırıiyo rum. Çünkü milletimizin bütün önderlerinin davranışlarını aynı korkunç hataya bağlamak gerekeceğine inanamıyorum. işlerimizin yürütülmesi savaşın sonundan beri Yahudiler lata fından yapıldığı için felâketimizin sadece durumumuzu anlamak eksikliğinden ileri gelmiş olması gerçekten kabul edilemez. Tersine milletimizi bile bile yok etmeye götürdüklerini kabul etmek icap eder.
işte 1806 senesinden 1813 senesine kadar yıkılmış bir Prusya'ya tekrar dövüşmek gayretini kazandırmak için yedi yıl yettiği halde aynı milletin şimdi niçin bundan istifade etmediği düşünülürse, neden devletimizin daha ziyade zayıflatıldığı bu şekilde anlaşılmış olur.
Locamo Banşı 1918 senesi Kasım ayında, yedi yıl sonra imzalanmıştır.
Bu bölümün başlangıcı ortaya çıkmış olan her şeyi açıklar: O alçakça barış imzalandıktan sonra, artık düşmanımız saldırganlığını daha açık duruma getirmek için aldığı tedbirlere derhal bir karşı koyma enerjisi ve cesareti bulunamazdı. Düşman, bu defa da çok fazla şey istemeyecek kadar kurnaz ve akıllı idi. Saldırganlığını ve adaletsiz davranışını öyle ustaca sınırlandırdı ki, yaptığı zulümler kendisince ve Alman hükümetinin de takdirince tahammül edilebilir gibi gözükecekti. Böylece halkta başkaldırma duygularının ortaya çıkması korkusu bulunmayacaktı. Bizim boğulmamızı tamamlayan bu keyfi kararlara biz ne kadar izin verirsek, yeni bir saldırma olayı ya da adaletsizce davranma karşısında direnmeye o kadar haksız görülüyorduk.
Clausevvitz'in anlattığı zehir damlası işte budur. Artık bir defa ortaya çıkan karakter eksikliği zorunlu olarak gitgide artacak ve yavaş yavaş korkunç bir miras gibi, bütün kararların üzerinde ağırlığını belli edecektir. Bu, kurşun ağırlığına benzer ki, bir millet onu omuzları üstünden fırlatıp atmayı başaramaz. Bu, böyle bir ağırlığın altında inleyen milleti, en sonunda köleler seviyesine indirir.

işte Almanya'da silâhlarımızı elimizden almak ve bizi boyunduruk altına sokmak işini sonuçlandıran, bizi politika bakımından savunmasız duruma sokan, ekonomik yönden istismar eden kararnameler peşpeşe yayınlanıyordu. Nihayet Davves Plânı 'm, bize bir mutluluk ve Locamo Barış Anlaşması'nı da bir bâşarıymış gibi gösteren ruhi durum bu şekilde meydana geldi. Daha yüksek bir görüşle, bütün bu felâketler üzerinde de bir mutluluk elde ettiğimiz söz konusu olabilir, o da şudur: *insanlara yollarını şaşırtmak kabilse de, Allah hiçbir zaman aldanmaz.* Tanrı bizi lütuflarmdan mahrum bıraktı. Sıkıntı ve endişe o tarihten beri milletimizin değişmez kaderi oldu. Sefalet vatandaşlarımıza yegâne ve sadık yol arkadaşı i-di. Bu vakada bile kader bizim lehimize hususi bir muamele göstermedi. Bize ancak lâyık olduğumuz şeyi uzattı. Artık şeref ve namusa verilen mükâfatı bilmiyoruz. Bize ekmeğini kazanabilmek hürriyetini takdir ettiriyordu, insanlar ekmeklerini istemeyi artık öğrendiler ve bugün Tanrı'ya hürriyetlerim iade etmesi için dua edeceklerdir.
1918 senesini kovalayan seneler esnasında milletimizin yıkılması gayet üzücü ve bariz oldu. O günlerde kim ileride meydana gelecek neticeyi önceden kestirmek cüretini gösterse şiddetle cezalandırılır ve hırpalanır di.
1922-1923 kışı geldiği zaman Fransa'nın hakkımızda beslediği duyguların çoktan farkına varılmış olunması gerekirdi, işte bundan dolayı iki şık vardı: Ya Fransa'nın iradesi Alman milletinin dayanma kuvvetine karşı yavaş yavaş eriyecekti yahut Almanya nihayet bir gün muhakkak meydana gelecek şeyi yapacaktı. Özellikle sert bir tecavüz hareketi Almanya'yı hırslı bir değişiklik ve direniş göstermeğe yöneltecekti. Böyle bir karann kavga çıkaracağı ve bu kavgada Almanya'nın hayatının söz konusu olacağı muhakkaktı. Almanya ancak daha önce Fransa'yı tecrit etmekte başarı sağlayarak bu ikinci savaşın bütün dünyaya karşı Almanya'nın bir mücadelesi olmayıp, dünya barışına halel getiren Fransa'ya karşı bir dövüş olduğunu açıklasay-dı, bu savaştan canım kurtarmış bir halde çıkabilirdi.
Bu nokta üzerinde inatla duruyorum. Adamakıllı inanıyorum ki, bu ikinci ihtimali kuvveden fiile çıkarmak lâzımdır. Ve bu bir gün olacaktır. Ben Fransa'nın bize karşı beslediği niyetlerinde bir değişiklik husule geleceğine ise kesinlikle inanmıyorum. Çünkü bu niyet, esas itibariyle Fransa'nın içgüdüsünden başka bir şey değildir. Ben Fransız olsaydım ve dolayısıyla Fransa'nın büyüklüğü bugün Almanya'nın büyüklüğünün kutsal olması kadar benim için aziz bir şey olsa idi "Clemenceau"nun yapmak istediğinden ve yaptığından başka türlü hareket etmeyecektim. Nüfusunun azalmasından değil, ırkının en iyi unsurlarının, derece derece ortadan kalkması yüzünden yavaş yavaş ölmekte olan Fransa dünyada ancak Almanya'yı yıkmak suretiyle mühim bir rol oynayabilir. Fransız dış siyaseti bütün karmakarışıklığına rağmen en sonunda ve sürekli olarak en derin ve en ateşli unsurlarını tatmin edecek olan bu hedefe, Almanya'yı yıkma hedefine yönelecektir. Fakat varlığını korumak yolunda pasif bir iradenin aynı derecede azimli ve faal surette hücuma geçirdiği bir iradeye uzun süre sonra başarılı bir dayanma göstermesi mümkün değildir. Almanya ile Fransa'yı savaşmaya götüren sonsuz mücadele, bir Fransız hücum ve tecavüzüne karşı Alman savunmasından ibaret bulunduğu müddetçe, bu kavga hiçbir zaman kesin bir karara bağlı olmayacaktır. Ama Almanya asırdan aşıra yeni yeni topraklar kaybedecektir. Son iki yüzyıldan bugüne, Alman-ca'nın konuşulduğu sınırlar göz önünde tutulursa şimdiye kadar bizim için bu kadar kötü bir netice doğurmuş olan bu işin bundan daha iyi bir neticeye varacağına inanmak herhalde saflık olur.
Ancak bu gerçek vatanımızda iyice anlaşıldığı, artık milletin yaşama gücünün sırf pasif bir savunma içinde kaybolmasına razı olmadığı, tersine, bütün enerjimiz Fransa ile kesin bir hesap görme işi uğrunda ve kesin mücadele yolunda hep bir araya toplandığı, Alman milletinin başlıca amacının terazinin bir kefesine atıldığı zamandır ki, —evet sadece o zaman— bizi Fransa ile savaşmağa iten bitip tükenmez ve faydasız mücadeleye son vermek mümkün olacaktır. Fakat şu şartla ki, Almanya Fransa'nın ortadan kaldırılması için mecbur olduğu gelişmeyi nihayet milletimize başka bir bölgede sağlamak için bir çare bulmalıdır.

Bugün Avrupa'da 80 milyon Alman bulunuyor. Dış politikamızın iyi yöneltildiğini kabul etmek, ancak *yüz* yıl geçmeden, kıtamızda iki yüz elli milyon Alman'ın, yeni dünya fabrikalarında çalışan tutsaklar gibi üst üste istif edilmiş yığılı bir durumda değil, mesaileriyle birbirlerinin hayatlarım karşılıklı olarak sağlanan köylü ve işçi sıfatları ile yaşayabilmeleri ile mümkün olabilir.
1922 senesinin Ocak ayında Almanya ile Fransa arasındaki münasebetlerin gerginliği, tehdit edici bir hal aldı. Fransa yeni ve bilinen istilâ tedbirlerini düşünüyor ve kendisine başarı sağlayacak dayanaklara gerek duyuyordu. Ekonomik istifadeden evvel siyasi bir baskı yapmak lâzımdı. Fransa'nın düşünüşüne göre ancak bütün Alman varlığının sinir merkezlerinden birine indirilecek şiddetli bir darbeden sonra, inatçı milletimize daha ağır bir boyunduruk kabul ettire bilinirdi. Fransa Ruhr Havzası'nı işgal etmekle ve böylece manen bizim belkemiğimizi kırmakla başarı sağladığını sanmıyordu. Bizi ister istemez en ağırlarına varıncaya kadar bütün zorunluluklara "evet" dedirtecek köle vaziyetine düşüreceğini de ümit ediyordu.
Ya boyunduruk geçirilmesi için boynumuzu uzatmak, ya münasebetleri kesmek söz konusuydu. Almanya derhal boyun eğmeye başladı ve sonunda tamamıyla direnci kırıldı. Kader, Ruhr'un işgali ile Alman milletinin kalkınmasına yardım için bir kere daha el uzatıyordu. Çünkü önce feci bir istila imiş gibi görünen şey, daha yakından bakılırsa Almanya'nın ıstıraplarına bir "son" vermek için bir aracı idi. Fransa Ruhr'u işgal etmekle siyaset yönünden ilk defa olarak gerçek ve kızgın bir şekilde, ingiltere'yi kendisinden uzaklaştırıyordu. Hem yalnız İngiliz diplomasi çevreleri durumdan haberli değildiler. Bu çevreler Fransa ile anlaşmayı ancak soğukkanlılık ve ince hesaplara dayanması bakımından imzalamışlar, uygun görmüşler ve bugüne kadar korumuşlardı, ingiliz milletinin bütün tabakaları bile aynı duyguyu besliyorlardı.
Avrupa Kıtası'nda Fransız büyük hücumunun yanında bu yeni ve dehşetli destek özellikle ingiltere'nin iktisadi çevrelerinde belirli bir memnuniyetsizlik doğuruyordu. Çünkü Fransa şimdi Avrupa'da, askeri ve siyasi bir devlet olarak öyle bir yerdeydi ki, evvelce Almanya hiçbir zaman buna erişmemişti. Bütün bunlardan başka Fransa siyaset bakımından ingiltere ile rekabet edebilmek için, eşi bulunmaz ayrıcalıklı bir durum elde etmişti. Avrupa'nın en mühim demir, kömür yatakları öyle bir milletin avucunda birikmişti ki, bu devlet, Almanya'dan farklı olarak o zamana kadar can alıcı çıkarlarını hem azim, hem de cesaretle müdafaa etmişti. Büyük savaş sırasında da silâhlarına karşı duyduğu itimadı bütün dünya unutmamıştı. Fransa, Ruhr'u işgal etmekle ingiltere'nin elinden bütün savaş kârını almış sayılırdı. Basan bundan, sonra ingiltere'nin hareketli ve kaypak siyasetine değil, Mareşal Foch'a ve onun arkasındaki Fransa'ya ait bulunuyordu.
italya'da da Fransa'nın etkisiyle genel hava —zaten savaşın sonundan beri hiç dostane değilken— kesin bir kin şekline büründü. Bu, büyük bir tarihi an idi. Dünün dostları, yarının düşmanları olabilirlerdi. Böyle olmamış ve ikinci Balkan Savaşı'nda olduğu gibi, dost blok devletleri hemen birbirleri ile savaşa tutuşmamışlarsa, sebebi sadece Almanya'da bir Enver Paşa bulunmamasından ve Re-ich şansölyesinin Cuno ismini çok iyi tanımasından ileri geliyordu. Halbuki, Ruhr'un Fransızlar tarafından istilâsı Almanya'ya yalnız dış siyasette gelecek için geniş manzaralar açmakla kalmıyor, iç politikada da büyük imkanlar sağlıyordu. Basının durmadan devam eden yalancı tesiri sayesinde ve Fransa'nın terakki ve kapitalist şampiyonu olduğuna dair uyandırılan kanaat, Alman halkının büyük bir kısmını birdenbire bu hülya ile doldurmuştu. 1914 senesi bizim Alman işçilerinin aklına musallat olan milletlerin birbirleri ile anlaşması hülyalarını dağıtmış ve onları kanlı bir kavganın hüküm sürdüğü ve en kuvvetlinin hayatı en zayıfının ölümünü gerektiren bir dünyaya götürmüştü. 1923 yılının bahar ayları da aynı sahne ile geçti.
Fransa tehditlerini icra ettiği ve nihayet başlangıçta büyük bir titizlikle, aşağı Almanya'nın maden bölgesinde ilerlemeğe başladığı zaman "kader"in saatinde gelmiş olan dakika Almanya

için pek kesin idi. Eğer o zaman bizim milletimiz o dakikaya kadar takip etmiş olduğu yolu bırakıp, başka bir davranış içine girse idi, Moskova, Napolyon'a karşı ne olmuşsa, Alman Ruhr bölgesi de Fransa için yine aynı şey olurdu. Ancak iki şekilde hareket etmek mümkündü. Ya bu alçalışa hiç ses çıkarmadan boyun eğilirdi ve kollar kavuşturularak durulurdu; yahut Alman milletinin bakışları, demir potalarının kızıllıkları görünen ve yüksek bacalarında dumanları savrulan bu kıtanın üzerine çekilerek, milletimizin gözünde bu devamlı hareketlere bir son vermek ve bitmeyen bir korku içinde yaşamaktansa o dakikanın her türlü dehşetlerine göğüs germek için ateşli bir atmosfer yaratılırdı.
O zaman Reich'ın şansölyesi olan Cuno, hiç ölmez ve eşsiz ünü sayesinde üçüncü bir yol buldu. Bizim Alman burjuva partileri de şansölyenin arkasından hayranlıkla yürüyerek ayrı bir ün kazandılar.
Şimdi bizim önümüze açılmış bulunan kapılardan ikincisini imkân olduğu kadar kısa bir şekilde tetkik etmek isterim:
Fransa Ruhr'u istilâ etmekle, Versay Anlaşması'm açık olarak ihlâl etmişti. Bu suretle anlaşmanın kefili bulunan devletler silsilesini özellikle ingiltere ile italya'yı kendinden uzaklaştırmıştı. Fransa artık bu devletlerin yalnız kendisinin menfaatlerine ve egoizmine yarayan Ruhr'u gasbetmek işine herhangi bir destek göstereceklerini umamazdı. Demek ki, Fransa bu sorunu sonuçlandırmak için yalnız kendi kuvvetine güvenebilirdi. Çünkü bu mesele başlangıçta bu maceradan başka bir şey değildi. Milli bir Alman hükümeti yalnız şeref ve namusun emrettiği hareket biçimini seçebilirdi. Fransa'ya derhal silâhlı bir "direnme" gösterilemeyeceği muhakkak idi. Fakat kuvvet ile desteklenmemiş bütün müzakerelerin gülünç ve sonuçsuz kalacağını kabul etmek gerekirdi. Gerçek ve etkili bir direnme mümkün olmadığı zaman "müzakereye girişmekten şimdilik imtina ediyoruz" demek mânâsız, gülünç bir harekettir. Ancak, bu kuvveti vücuda getirmeden müzakereye girişmek de daha budalaca bir hareket olur.
Askeri çarelerle Ruhr'un istilâsına karşı konabilirdi demek istemiyorum. Böyle bir kararı ileri sürmek için çılgın olmak lâzım gelirdi. Fakat, Fransa'nın davranışının meydana getirdiği görünüşten ve bu girişimi uygulamak için gösterdiği gecikmeden istifade edilebilirdi ve edilmeli idi. Fransa'nın parçalayarak ayaklar altına aldığı Versay Anlaşması'na bir değer vermeyen ve Almanya'yı temsil eden liderler ilerde dayanacakları askeri kaynakları temin etmeliydi. Şurası da belli olmalıydı ki, en iyi delegeler bile üzerinde bulundukları toprak, oturdukları koltuk kendi milletlerinin himayesinde olmadıkça görüşmelerde hemen hemen hiçbir başarı kazanamaz. Zavallı bir terzi parçası araçlara karşı mücadeleye girişemez. Savun-madan yoksun bir tüccar, Brennus terazisinin bir kefesine kılıcını attığı zaman, o da dengeyi sağlamak için kendi kılıcını diğer kefeye atamazsa neticeye rıza göstermekten başka bir şey yapamaz. 1918'den beri düşmanın tek taraflı ve keyfi kararlar alan düzenli ve gülünç müzakerelerinde hazır bulunmak ümit kırıcı bir hareket değil miydi? Halbuki bizi başlangıçta alay yoluyla bir konferans masası başına çağırarak evvelden tespit edilmiş kararlar ve programlar bize verilmekle biz bütün dünyaya bir "alet" manzarası olarak arz edilmiyor muyduk? Biz bu programlar hakkında nutuklar verebilirdik, fakat onları değişmez gibi kabul etmeye mecburduk. Doğrusu aranırsa, görüşmelerde bizi temsil edecek diplomatlarımız en mütevazı bir orta seviyeyi pek az geçmişlerdi, içlerinden çoğu Lloyd Geor-ge'un alay dolu sözlerini pek haklı gösteriyorlardı. Lloyd George eski Reich Şansölyesi Sitnon'un karşısında alaylı bir tavırla: "Almanların kendilerine lider olarak zeki adamlar bulmasını bilmediklerini söylemişti. Zaten dahi kimseler bile, taarruz etmeğe azmetmiş kuvvetli bir düşmanın iradesi karşısında ve temsil edecekleri müdafaasız milletin üzüntü veren aciz hali dolayısıyla pek önemsiz neticeler elde edebilirler.
Gerçi 1923 yılının baharında ordumuzu yeniden kurmak için Fransa'nın Ruhr'u istilâ etmesinden yararlanmak isteyecek bir kimse, önce millete manevi silâhlarını iade etmesi,

ondaki irade kuvvetini geliştirmesi ve milletin içinde yatan kahramanlık duygularını silmek isteyenleri yok etmesi gerekirdi.
1914 ve 1915 senelerinde Marksçılık "bela"sının başı kesin surette ezilmek işi ihmal olunduğu zaman, bu hatayı 1918 tarihinde kanımızla ödedik. 1923 yılının baharında, memleketlerine kötü gözle bakan ve milletlerinin katili olan Marksistleri artık kesin olarak zararsız hale getirmek için fırsattan istifade edilmediği zaman kötülük edilmiş olan kabahatin cezasını acı surette çekecektik. Fransız hücumlarına ve tecavüzlerine karşı tesirli bir direnme fikri, eğer beş sene evvel savaş meydanlarında Alman direncini içten parçalamış olan nüfuzlara savaş açılmayacak olursa halis bir çılgınlıktan ibaret kalırdı. Yalnız "burjuva" düşünceli kişiler, Marksizm'in bir gelişme geçireceğini ve 1918 yılının Kasımında o murdar, iğrenç yaratıkların ve o zamanki hükümet makamlarını elde edebilmek için iki milyon ölüyü soğukkanlılıkla ayaklar altına serdiklerini unutarak birden milli şuura saygı göstereceklerim tahmin edebilirlerdi. O zamanlar vatanlarına ihanet etmiş olanların bir an içinde Alman hürriyetinin birincileri kesileceklerini ümit etmek akla sığmaz olduğu kadar da gerçekten anlamsız bir fikir idi. Nasıl bir sırtlan bir leşi pençesinden bırakmazsa bir Marksist de vatanına ihanetten vazgeçmez. Burada bana sakın aptalca itiraz ileri sürülmeğe kalkışılmasın. Belki vaktiyle birçok işçilerin de Almanya için kanlannı dökmüş oldukları söylenecektir. Evet Alman işçileri konusunda hemfikiriz. Fakat o zaman bu Alman işçileri uluslararası Marksist değildi. 1914 yılında Alman işçi sınıfı yalnız Mark-sistlerden kurulu olsaydı, savaş üç haftada biterdi. Almanya daha ilk askeri sınırı geçmeden çökerdi. Hayır, o vakit Alman milleti mücadeleye son vermemiş ise "Marksizm deliliği"nin onun kalbini henüz zehirlemiş olmamasındandı. Fakat bir Alman işçisinin ve bir Alman askerinin savaş sırasında Marksist liderler tarafından ele geçirilmesi o işçi ve askerin vatan için kaybolmuş hale gelmeleri demekti. Eğer savaşın başında ve devam ettiği müddetçe vatandaş ların karakterinde yaralar açan ve ahlâkını bozan bu "iBRANl-LER"den on iki bin, yahut on beş bin tanesi türlü türlü kaynaklardan gelme çeşitli mesleklere mensup en iyi Alman işçilerinden yüz binlercesinin savaş hattında maruz kaldıkları o zehirli gazlan teneffüs etselerdi, milyonlarca insanın feda edilmesinin bir mânası olacaktı. Böylece bu alçak ruhlu adi kişilerden zamanında yakamızı sı-yırabilseydik kahraman bir milyon Alman'ın hayatı da kurtarılırdı. Fakat burjuvazinin siyaset ilmi, milyonlarca adamı, hiç göz kırpmadan savaş meydanında öldürmeğe göndermekten ve öte tarafta vatan haini olan on, on iki bin alçak Yahudi'nin, faizci, dolandırıcı, hırsız heriflerin vatanın en kıymetli ve en kutsi varlığı olduğunu ve bunlara dokunmamak icap ettiğini yüksek sesle söylemekten, çevreye duyurmaktan ibaretti. Bu burjuva aleminde zayıflığın ve kor-kaklığın mı, yoksa tamamen bozuk ve perişan bir ahlâkın mı hüküm sürdüğü hakikaten kestirilemez. Burjuvazi ortadan kalkmağa mahkum bir sınıfı temsil eder ve fakat ne yazık ki kendisi ile birlikte bütün bir milleti uçuruma sürükler.
işte 1923 senesinde 1918'dekine benzer bir durumla karşı karşıya bulunuyoruz. Ne türlü bir dayanma şekli seçilirse seçilsin, ilk alınacak tedbir milletimizi Marksizm zehrinden kurtarmak idi. Ben o düşüncedeyim ki, gerçekten milli bir hükümetin başta gelen görevi Marksizm'e karşı bir yok etme savaşını açmağa karar vermiş insanları aramak ve bulmak ve daha sonra onlara meydanı serbest bırakmaktı. Bu hükümet sosyal, barış, güvenlik ve asayiş gibi anlam-sız bir prensibin alçakça taraftarı olmamalıydı. Çünkü öte yanda ülke dışındaki düşman vatana en tehlikeli darbeyi indiriyordu ve içte de hıyanet köşe başlarında, sokaklarda, caddelerde, her yerde kol geziyordu. Gerçekten milli bir hükümetin, o zamanlar karmakarı-şıklığın oluşunu keskin bir gözle görmesi icap ederdi. Ne var ki bu durum milletimizin can düşmanı olan Marksistlerle tam bir hesap görmeye cidden imkân vermeli idi. Bu yedek çare unutulursa her ne şekilde olursa olsun bir direnci ve dayanmayı düşünmek tam bir çılgınlık olurdu.
Böyle bir tarihi genişliği olacak hesap görme işi bazı hususi akıl vericiler, içleri geçmiş bazı ihtiyar bakanlar tarafından çizilmiş bir plânı takiple sağlanamazdı. Dünyada hayatın ölümsüz kanunlarina baş eğmek gerekirdi. Bu kanunlar hayatı bir kavga, yani sonu kesilmeyen bir

kavga kabul ederler. Çok zaman en kanlı iç savaşların esas itibariyle yumuşak huylu olan bir milleti çelikleştirdiği ve pis kokusu göklere kadar çıkan bir leşin ise, büyük bir özenle devam ettirilmiş bir barış halinin neticesi olduğu gerçeğini gözden uzak tutmamak gerekirdi. Bunun için 1923'te milletimizin kemiklerini ve etlerim kemiren yılanları çelik bir elle yakalamak ihtiyacını doğmuştu. Bu iş başarı ile sonuçlanınca, o zaman hareketli bir direnç hazırlıklarının anlamı olurdu. Hiç olmazsa sözde milli çevreleri, bu defa vatanın ne kazanacağı ihtimali bulunduğunu ve özellikle 1914'teki ve takip eden senelerdeki aynı hatalar tekrar edilirse sonucun 1918'dekinin aynı olacağım açıkça anlatmağa teşebbüs ederek gırtlağımı yırtıncaya kadar uğraştım. Hiç bıkmadan ve usanmadan kaderin akışını yakından takip ederek, hareketimize Marksizm ile hesap görmek olanağını vermelerini istiyordum. Fakat bunları kulağı işitmeyenlere anlatıyordum. Ordu kumandanı da içlerinde olduğu halde herkes, ne yapılması gerektiğim benden iyi bildiğini iddia ediyordu. Nihayet bir gün geldi ki, tarihin en üzücü hak verme durumlarından birine düştüler.
O zaman Alman burjuvazisinin görevinin son hududuna vardığı ve artık hiçbir işe yaramaz hale geldiği hakkında derin bir kanaate sahip oldum. Bütün bu burjuva partilerinin Marksizm ile yalnız rekabetin telkin ettiği duygudan dolayı mücadele ettiklerini ve onu ciddi surette ortadan kaldırmayı istemediklerim gördüm. Uzun zamandan beri bütün bu partiler Almanya'nın yok olmasını görmeğe alışık bulunuyorlardı. Artık yalnız bir düşünceleri kalmıştı: "Cenaze alayı ziyafetine kendilerini de davet ettirmek, işte yalnız bunun için mücadele ediyorlardı.
Şunu açıkça itiraf edeceğim: *O devirde ben Alplerin güneyinde milletine karşı beslediği ateşli sevgiden cesaret alarak italya'nın iç hainleri ile anlaşmaktan kaçıp, her çareye başvurmak suretiyle düşmanları ortadan kaldırmağa uğraşan büyük adama karşı derin bir hayranlık duydum. MUSSOLÎNl'Yl bu dünyada büyük insanlar seviyesine çıkaracak husus, halya'yı Marksizm'le paylaşmak yerine, Marksizmi imhaya uğraşarak vatanı uluslararası duruma düşürmekten koruma yolundaki azmidir.* Bizim sahte ve değersiz devlet adamlarımız, ona nispetle acınacak bir cüce halinde kaldıkları için, bu sığırlar kendilerinden bin defa üstün bir adamı eleştirmek gibi bir anlamsızlığa kalkıştıkları zaman insan derin bir nefret duyuyor. Henüz yarım yüzyıl önce liderleri bir Bismarck olan bir memlekette böyle sözler işitmek insana ne tuhaf geliyor! Burjuvazinin 1923 senesinde aldığı bu vaziyet ve Marksizm'e gösterdiği yumuşak davranışlar, Ruhr'da her türlü faal direncin elde edeceği sonucu önceden işaretlemiş oluyordu. Bir can düşmanı kendi aramızda bulunduğu sırada Fransa ile savaşa girişmek bir aptallık idi. Buna eklenen her şey, kavga taklidinden, hedefi "halk ruhunun coşmasını" teskin ve Almanya'nın milli unsurlarını biraz olsun tatmin için, fakat gerçekten onu kandırmak gayesiyle düzenlenmiş sahnelerden ibaretti. Eğer bir inançla hareket edilmiş olsaydı, bir milletin kuvvetinin birinci derecede silâhlarında değil, idare kuvvetlerinde olduğu ve dış düşmanları yenmeden önce içteki düşmanların kökünü kazımak gerektiği kabul edilirdi. Yoksa zafere ve daha ilk günden itibaren gösterilen çabalara bir mükâfat bulamayan milletin vay haline... içinde düşman unsurları saklanmış bir milletin üzerinden bir bozgun silindirinin geçmesi, direnme kuvvetinin bölünmesi ve dış düşmanın muhakkak zafere ulaşması için yeterlidir.
işte 1923 senesinin baharından beri bunun böyle olacağı evvelden görülebilirdi. Fransa'ya karşı askeri bir başarı elde etmenin güçlüğünden hiç söz edilmesin. Çünkü Fransızların Ruhr'a girmeleri ile doğacak tepki Almanya'da Marksizm'in yok edilmesinden başka bir sonuç olmasa bile, başarı bizim lehimize gerçekleşmiş sayılırdı. Hayatının ve geleceğinin azılı düşmanlanndan kurtulmuş olan bir Almanya dünyada artık kimsenin yenemeyeceği kuvvetlere sahip olurdu.
Almanya'da, Marksizm'in parçalandığı gün, gerçekte esaret zincirlerinin de ebediyen parçalandığı görülecekti. Çünkü biz bütün tarihimiz içinde hiçbir zaman düşmanlarımızın kuvvetli oluşu dolayısıyla yenilmedik. Biz her zaman kendi hatalarımızdan ve içimizde

bulunan düşmanlar tarafından mağlûp edildik. Alman hükümeti o devirde bu kadar kahramanca bir davranıştan aciz bulunduğu için yukarda gösterilen ikinci şekli seçme gibi bir akıl ve hikmet eseri göstermeliydi. Yani o dakikada hiçbir şey yapmayarak, durumu kendi akışına bırakmalıydı.
Fakat tarihimizin bu mühim dakikasında Allah Alman milletine büyük bir adam(!) olan M. Cuno'yıa hediye etti. Bu kişi tam manasıyla bir devlet adamı, yahut meslekten yetişmiş pişkin bir politikacı değildi. Hele hele, anadan doğma üstün kabiliyetli bir devlet adamı hiç değildi. Belli vazifeleri yerine getirmek için bir nevi uşak rolünü oynuyordu. Bu Almanya için, bir Tanrı belâsı oldu. Çünkü dış ve iç politikaya karışan bu "tüccar", onu ticari bir iş düşündü ve ona göre faaliyet gösterdi. Fransa Ruhr Bölgesi'ni işgal ediyordu. Ruhr Bölgesi'nde ne vardı? Kömür. Anlaşılıyordu ki, Fransa Ruhr Bölgesi'ni kömürü için istilâ etmekte. Bunun neticesi olarak M. Cu-no Fransızların kömürden mahrum kalmaları için "grev" ilânım düşündü. M. Cuno'nun aklınca böyle bir davranış Fransız ordusunu muhakkak Ruhr Bölgesi'ni terke zorlayacaktı. Çünkü bu işgal kendisine hiçbir kâr getirmeyecekti, işte milli ruha sahip (!) bu mühim devlet adamının düşüncesi buydu. Cuno, çeşitli meydanlarda nutuklarla milletine hitap ediyordu. Ne yazık ki milleti de kendisini memnuniyetle, heyecanla dinliyor ve hayranlık duyuyordu.
Fakat grevi yapmak için tabii olarak Marksistlere muhtaçtılar. Çünkü, grevi ocaklarda çalışan işçiler yapacaklardı. Binaenaleyh maden işçilerini de diğer Almanlar tarafından kurulmuş tek cepheye sokmak gerekiyordu. Burjuvaziye mensup bir devlet adamı için işçi, Marksist birbirlerine eşit deyimlerdir. Bu hıyanet parola ilân edildiğinde burjuva çöplüğünden çıkmış olan bu partilerin temsilcilerinin gözlerinin nasıl parladığı görülecek şeydi. Hele şükür Uzun zamandan beri aradıklarını bulmuşlardı. Onlara göre, Cuno bizi Marksizm'den ayıran kanalın üzerine bir köprü dikmişti. O vakit kendini bir milli kahraman ilân ederek elini, vatanlarına hıyanetleri tespit edilmiş hain komünistlere doğru uzattığı görüldü. Bu hainler de kendi menfaatleri bakımından uzatılan eli boş çevirmediler. Nasıl ki, Cuno'nun kendi "tek cephesi"ni kurmak için komünist liderlere ihtiyacı varsa, komünistler de Cuno'nun parasına muhtaçtılar. Cuno'nun milli gazetelerden ve milli olmayan dolandırıcılardan kurulu "tek cephe"si nihayet teşkil edildi ve tuhaftır ki komünistlere, yalancılara devlet tarafından tahsisat bağlandı. Bunlar asil (!) vazifelerini yapmağa koyuldular. Hem de bu, defa ücreti devlet tarafından verilmek şartıyla...
Genel bir greve tahsisat bağlayarak bir milleti kurtarmak akıllara zarar bir fikir idi. Pek iyi bilinir ki, bir millet hürriyetini dua ile sağlayamaz. Genellikle bir milleti tembelliğe teşvik ederek hür yap mak da imkânsızdı. Bu gerçeği, tarihi bir tecrübe daha ispat edecek ti. Eğer o dakikada M, Cuno ücretli bir greve gideceği yerde heı Alman'dan iki saat fazla çalışma istemiş olsaydı, bu "tek cephe" masalı üç günde kendiliğinden son bulurdu. Milletler, haylazlıklarla değil, fedakârlıklarla kurtarılır.
Zaten bu sözde "pasif direnç" uzun zaman devam etmedi. Bu kadar gülünç şekilde istilâ ordularının korkutulacağını ve geri çekilmeye mecbur edileceğini düşünmek "savaş" hakkında bir şey bilmemek demekti. Bu neticeyi elde edebilmek için masrafı milyarlara çıkan ve dünya parasını kökünden sarsacak bir teşebbüse girişmek lâzımdı. Tabiidir ki Fransızlar "direncin" nasıl kurulduğunu görünce Ruhr Bölgesi'ne kendi evleri gibi yerleştiler. Serkeş bir sivil halkın davranışı işgali yapanlar için önemli bir tehlike halini aldığı zaman, bunların sindirilmesi için hangi usullerin tanıtılacağını Fransızlar bizden öğrenmişlerdi. Dokuz sene önce biz Belçika çetelerini bir anda dağıtmamış mıydık?
Sivil halka, faaliyetleri Alman orduları için hakiki tehlike olduğu zaman vaziyetin ciddiyetini ve önemini açıkça anlatmamış mıydık? Ruhr'daki pasif direnme Fransızlar için gerçekten bir tehlike olsaydı sekiz gün içinde kolayca işgal orduları bu çocukça davranışlara gayet kanlı bir şekilde son verirlerdi. Daima dönüp dolaşıp şu noktaya geliyoruz. Pasif direnme eğer düşmanın sinirine gerçekten dokunursa ve o zaman bu direnmeyi silâh zoruyla ve kan dökerek

ezmeğe kalkarsa ne yapılacaktı? Bu takdirde direnmeye devam kararı verilmiş midir? Evet denecekse, en kanlı zulümlere ve tecavüzlere katlanmak mecburiyetini beklemeli. Fakat o zaman aktif bir direnme ile, uğranılacak durum yine aynı olacaktır. Demek ki, mücadele etmek lâzımdır. Pasif denilen direnmenin, o da ancak ihtiyaç takdirinde ve buna açıktan açığa bir mücadele yahut çete savaşı ile devamı için gizli bir azim ve teşkilât mevcut olursa bir mânası vardır. Genel olarak, ancak böyle bir mücadele, tam başarının mümkün olduğu fikrim akla getirir. Düşman tarafından sarılmış ve tazyik edilen bir kale, her türlü kurtuluş ümidinden vazgeçer geçmez kalenin müdafileri hemen hemen mutlak ölüm yerine hayatlarını kurtarmak ümidine sahip iseler, kendi kendilerine teslim olurlar. Tamamen sarılmış olan bir kalede son imdat kuvvetinin de düşman tarafından parçalandığı öğrenilirse, askerlerin bütün direnme güçleri uçar gider. Bunun için Ruhr'da bir pasif direnme, gerçekten bir neticeye varabilmek için yükleyeceği ve yüklenilmesi gerekecek olan sonuçlar göz önüne getirilerek arkasından ancak aktif bir direnme teşkilâtı kurulduğu takdirde mâna kazanabilirdi. O vakit milletimizden sonsuz kaynaklar elde etmek mümkün olabilirdi. Eğer Westpha-lie'de oturanlardan her biri istilâ edilememiş Almanya'nın seksen yahut yüz taburluk bir orduyu hazırlamış olduğunu bilseydi Fransızlar diken üstünde kalacaklardı. Cesur adamlar başarı ihtimalini göz önünde bulundururlarsa teşebbüsün açıktan açığa belli olan faydasızlığına nispetle, fedakârlığa daha çok yatkın olurlar.
işte bu düşünüşle Nasyonal-Sosyalistler, vatanperverce olduğunu iddia eden bu parolaya karşı azimli bir surette vaziyet aldık. Bunu takip eden aylarda, bütün vatanseverlikleri aptallıktan ve durumu kurtarmaktan ibaret olan, gururları tehlikesizce vatansever gö-rünebilmekten hoş bir surette gıcıklanan adamlar tarafından bize karşı yapılan saldırılar hiç eksik olmadı. Bu değersiz tek cepheyi, gösterilerin en gülüncü kabul ettim. Sonunda olaylar beni haklı çıkardı. Sendikacılar Cuno tarafından verilen paralarla kasalarını ağzına kadar doldurdukları ve pasif "direnme" bir tembelin müdafaasından gerçek bir taarruza geçmek safhasına geldiği zaman, kızıl sırtlanlar birdenbire koyun sürülerini terk ettiler ve tekrar her zamanki durumlarına döndüler. M. Cuno gürültüsüz, patırtısız gemilerine döndü. Almanya yeni bir deney ile zenginleşmiş, fakat büyük bir ümitsizlik denizine düşmüştü.
Yaz sonuna kadar, birçok subaylar olayların bu kadar utanç verici bir şekil alabileceğini hiç tahmin etmemişlerdi. Hepsi de yarı açık, yarı kapalı Fransız kuvvetlerinin küstahça akınlarının Almanya tarihinde bir dönüm noktası teşkil etmesi için gerekli işlerin hazırla-nacağım ümit etmişlerdi. Saflarımız arasında birçok Alman vardı ki, hiç olmazsa Reich ordusuna itimat besliyordu. Bu kanaat o kadar derindi ki, tavır ve hareket üzerinde ve özellikle delikanlılara verilen eğitim üzerinde kesin bir etki yaptı.
Fakat tek cephe yıkıldığı, milyonlarca lira ve binlerce Alman genci feda edildikten sonra, ezici bir teslim kararı imza olunduğu zaman zavallı milletimize karşı yapılan bu ihanetin doğurduğu nefret galeyanı bir alev gibi fışkırdı. Bu gençler Reich liderlerinin so/lirini ciddiye almak saflığını göstermişlerdi. Fakat binlerce beyinde, gerekli olan bir değişikliğin mevcut siyasi sistemi kökünden yıka rak Almanya'yı kurtarabileceği hakkında ani bir inanç doğdu Hiçbir dönemde böyle bir çözüm çaresi için zaman bu derece uygun olmamıştı. Hatta hiçbir zaman böyle bir çözüm şekli bu da kikada olduğu gibi şiddetle istenmemişti. Bir taraftan vatan za rarına olarak yapılmış bir ihanet, yüzsüz bir alçaklıkla kendini gös teriyordu, diğer tarafta bir millete zorla yüklenmiş iktisadi şartlar onu ağır ağır açlıktan ölmeğe mahkûm ediyordu. Bizzat devletin, bütün mertlik ve iman hükümlerini ayaklar altına aldığı, vatandaş-ların haklarını komik bir hale çevirdiği, en iyi çocuklarının milyon-larcasını fedakarlıklarının armağanından yoksun bıraktığı ve öteki milyonlarca çocuğunun son paralarını da çaldığı için, artık tebaalarından kinden başka bir şey beklemeğe hakkı yoktu. Milletin ve vatanın bu iblislerine karşı beslenen bu kin, ne şekilde olursa olsun, ancak boşalacak bir yer arıyordu.
1924 senesinin baharındaki büyük dava esnasında yaptığım son beyanatın sonucunu burada hatırlatmak hakkımdır:

"Bu devletin hâkimleri, yaptığımız şeylerden dolayı tamamen gönülleri rahat bir halde bizi mahkûm edebilirler. Tarih, yüksek bir gerçeği ve daha yüksek bir hakkı gösteren bu Tanrı, günün birinde bu hâkimlerin kararlarım yıkmaktan geri kalmayacak ve bize ödetmek istedikleri suçlardan hepimizi affedecektir."
Fakat mahkemenin huzuruna, bugün hükümet nüfuzuna sahip oldukları halde hak ile kanunu ayaklar altına alan, milletimizi kötü bir akıbete mahkûm eden ve vatanın felâketleri üzerinde bencil menfaatlerini topluluğun hayatının üstüne çıkaran kimseler de çağrılacaklardır.
Burada 8 Ekim 1923'e rastlayan ve onu doğuran ve icap ettiren olayları resmedecek değilim. Bunu yapmayacağım. Çünkü bundan gelecek için faydalı bir şey beklemiyorum. Bilhassa henüz tamamen kapanmamış görünen yaraları tekrar açmakta hiçbir fayda görmüyorum. Bundan başka kalplerinin derinliğinde muhtemel olarak milletlerine karşı bendeki kadar sevgi bulunan, kabahatleri benimle aynı yolu takip etmemekten, yahut takip etmesini bilmemekten ibaret olan insanları suçlamak faydasızdır. Bugün vatanımıza musallat olan ve çoğumuz tarafından birlikte çekilen büyük felâketlerin karşısında, gelecekte bir gün milletimizin düşmanlarının tek cephelerine karşı memleketlerine sağlam şekilde bağlı Almanların tek cephesini vücuda getirecek kimselerini üzmek ve birbirlerine düşürmek istemem. Çünkü şu hususu kesin olarak biliyorum ki, vaktiyle bize düşman bulunanların bile, bağlı bulundukları Alman milletine karşı duydukları sevgi için ölüme giden ve acı yolu tutmuş olan insanları hürmetle hatırlayacakları zaman gelecektir. Bu eserin birinci bölümünü ithaf ettiğim 18 kahramanı, ikinci bölümü tamamlarken, doktrinimizin taraftarlarına tamamen bilinçli olarak bizim için kendilerim feda etmiş kahramanlar örneği diye göstermek isterim. Bunlar, zayıflara ve cesareti kırılanlara görevlerini yapmaları gerektiğini hatırlatmalıdırlar. Onlar bu görevi tam bir inanç ile sonuç alınana kadar yapmışlardır. Bunların arasına en iyilerinden biri sıfatı ile; hayatını, milletini ve bizim milletimizi şiirle, fikirle ve nihayet çalışmaları ile uyandırmağa hasretmiş olan şahsı da katmak isterim: Bu, DlETRlCH ECKARTür.

SONUÇ OLARAK

Alman işçi Partisi 9 Kasım 1923 günü kapatıldı. Böylece bu partinin Almanya'nın her tarafında bütün faaliyetleri yok edildi. Bugün 1926 senesinin Kasım ayında bu partiyi bütün Almanya'da tekrar tam olarak hürriyetine kavuşmuş ve sahip olmuş bir vaziyette görüyoruz. Partinin ve parti şerefinin maruz kaldığı bütün işkence, zulüm ve uğradığı iftiralar hareketimize bir zarar getirmedi. Fikirlerindeki isabet, amacının temizliği, taraftar ve üyelerinin azimli oluşları, partinin bütün baskılardan her zamankinden çok daha kuvvetli bir şekilde çıkmasını sağladı.
Eğer bugünkü parlâmento sistemindeki ahlâk bozukluğu içinde bizim partimiz yaşadığı mücadelenin derin ve büyük sebeplerini, gün geçtikçe çok daha iyi bir şekilde anlayabiliyorsa, ırk ve ferdin kıymetini hissedebiliyorsa ve teşkilâtını ırk ve ferdin kıymetleri üzerine kuruyorsa, hemen hemen matematiksel bir kesinlikle şunu söyleyelim ki, Nasyonal Sosyalist Hareket için zafer günü çok yakındır.
Partimiz gibi Almanya da, aynı şekilde sevk ve idare edilir ve teşkilâta tabi tutulursa dünya üstünde Almanya'nın hakkı olan durum muhakkak tekrar meydana gelecektir. Irkların tecavüze uğradığı bir devirde, kendini meydana getiren en iyi unsurlarını muhafaza altına alan ve bunları en büyük bir kıskançlıkla koruyan bir devlet er geç dünyanın efendisi olacaktır. Nasyonal Sosyalist Hareketin taraftarları, bir gün endişeye düşerlerse ve başarı şansları ile, partinin kendilerinden istediği fedakârlıkların büyüklüklerini karşılaştıracak olurlarsa, yukarıda söylediklerimi hiçbir zaman akıllarından çıkarmasınlar.